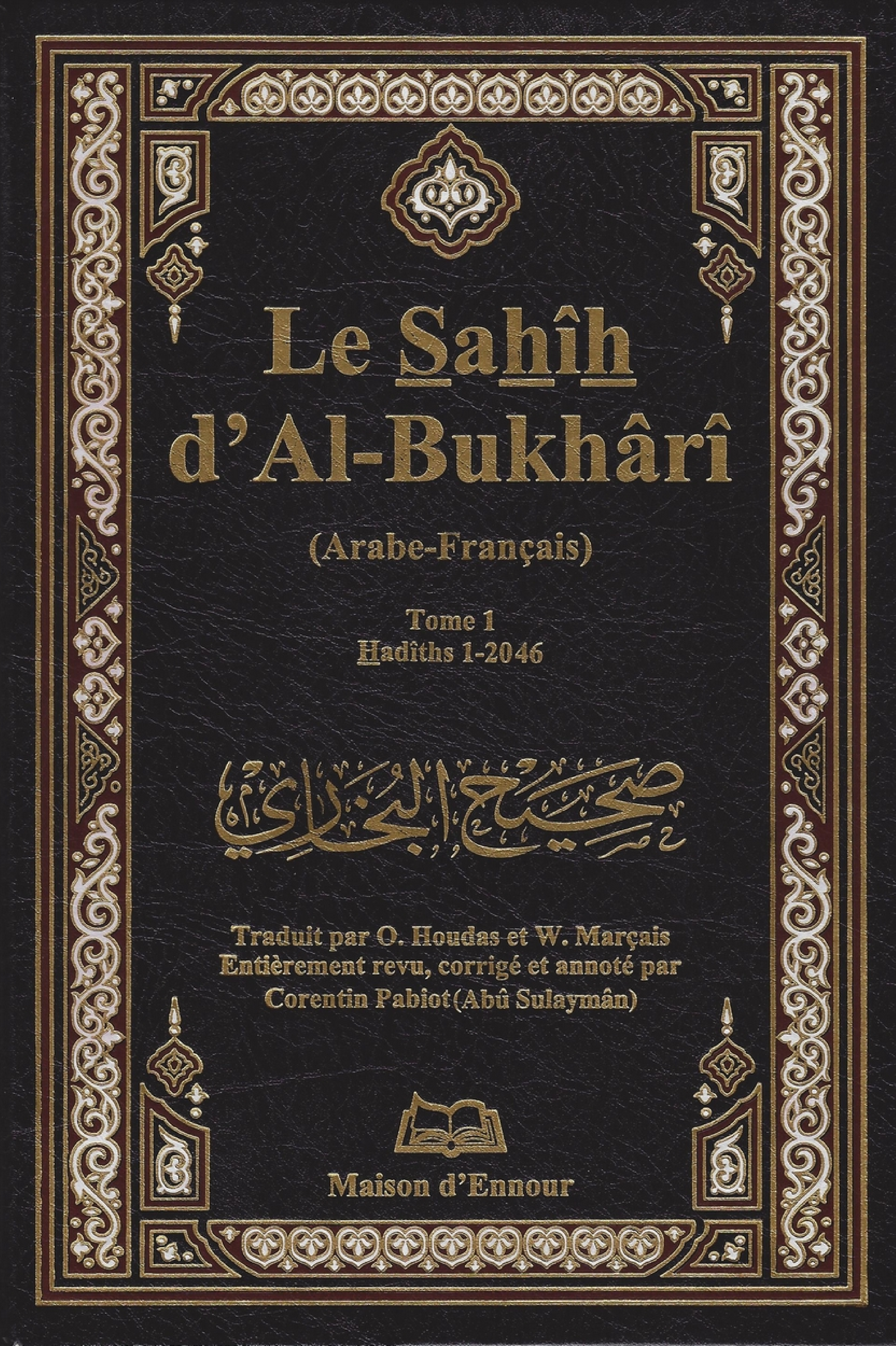

Le Sahîh
d'Al-Bukhârî
(Arabe-Français)
Tome 1
Hadîths 1-2046
صحيح البخاري
Traduit par O. Houdas et W. Marçais
Entièrement revu, corrigé et annoté par
Corentin Pabiot (Abû Sulaymân)
Maison d'Ennour

صَحِيحُ البُخَارِي

Le Sahih d'al-Bukhâry

Le Sahîh d'al-Bukhâry

Les hadîth authentiques
établis par
le grand traditionniste
l'Imam Abu Abdullah
Muhammad ben Ismail
Al-Bukhâry
(m. 256. h)

Traduit par
Harkat Ahmed

Volume I

Al-Maktaba Al-A'sriyyah
Beyrouth - Saida

صحيح البخاري

تأليف

الإمام الحافظ أبي عبد الله محمد بن إسماعيل البخاري

"المتوفى سنة ٢٥٦هـ"

مراجعة وضبط وفهرسة

الشيخ محمد علي القطب الشيخ هشام البخاري

المجلد الأول

طبعة جديدة
الطبعة الثالثة
١٤٢٤هـ - 2003 م

Nouvelle édition
troisième édition
1424 de l'héjir - 2003 a.c.

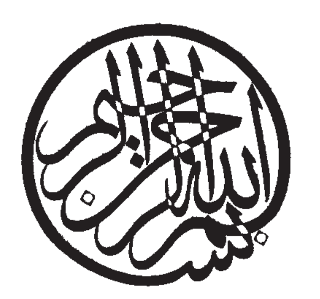
ISBN 9953 - 432-75-9

Compagnie fils Charif - Al Ansary
Impression
édition
distribution

Librairie Al Assriyah Pour impremerie et édition
Maison d'édition Al .Namouzajieh
Imprimerie Al- Assriyah

Beyrouth - B.P. 11/8355 T.F. 009611655015
Saida - B.P 221 LIBAN T.F. 009617 720317

Au nom de Dieu, le Tout miséricorde, le Miséricordieux

Louange à Dieu puis salut et bénédiction sur le Messager de Dieu!

C'est du Messager de Dieu (ç) que nous avons reçu les prescriptions divines; par l'intermédiaire de ce qui lui a été révélé dans le saint Coran, de ce qu'il a dit et de ce qu'il a accompli comme actes. Ses paroles et ses actions, appelées la *sunna*, sont estimées à juste titre par les doctes comme la deuxième source de la sainte législation.

Si certains doctes se sont attelés avec abnégation dans la noble tâche de préservation du saint Coran, d'autres se sont penchés sur la recherche des *ḥadîth* du Messager de Dieu (ç) afin de les enregistrer.

L'enregistrement de la sunna, faut-il le dire, remonte au premier siècle de l'Hégire. Aussi plusieurs classifications ont-elles été réalisées dans la première moitié du second siècle de l'Hégire, mais la première classification des ḥadîth "authentiques" *(ṣaḥîḥ)* fut l'œuvre de l'imâm al-Bukhâry (mort en 256 de l'Hégire).

Connue comme le plus authentique livre après évidemment le Livre de Dieu (le Coran), l'œuvre d'*al-Bukhâry*, qui porte le titre de "*al Djâmi'al-Ṣaḥîḥ al-Musnad al-Mukhtaṣar min 'Umûr Rasûl al-lâh wa sunanihi wa ayyâmihi*", contient neuf mille quatre-vingt deux (9082) *ḥadîth* choisis parmi six cent mille (600.000) *ḥadîth*. Etant de portée très importante pour les musulmans, cette œuvre a retenu l'attention des doctes à tel point qu'elle fut, selon l'auteur de *Kachf aḍ-Ḍunûn*, objet à quatre-vingt deux commentaires dont les plus célèbres sont: "*Fatḥu al-Bâry*" d'Ibn Ḥadjar al-'Asqalâny, "*'Irchâdu as-Sâry*" d'al-Qasṭalny et "*'Umdatu al-Qâry*" d'al-'Ayny.

Ce qui distingue le *ṣaḥîḥ al-Bukhâry* des autres recueils de la tradition, le

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله والصلاة والسلام على رسول الله.

فإن رسول الله ﷺ هو الذي نتلقى عنه التشريع الإلهي عن طريق ما أوحي إليه من قرآن كريم وما نطق به من. أقوال وما صدر عنه من أفعال بما عرف عند العلماء بالسنة وهي المصدر الثاني للتشريع الكريم.

وكما قام العلماء بحفظ القرآن الكريم كذلك انصرف قسم كبير منهم للبحث عن حديث رسول الله ﷺ في صدور الرجال وتدوينه، ويعود تدوين السنة إلى القرن الهجري الأول كما ظهر كثير من المصنفات في النصف الأول من القرن الثاني للهجرة ولكن أول من صنف في الصحيح هو الإمام البخاري المتوفى سنة ٢٥٦ هـ وقد قيل فيه بأنه أصح كتاب بعد كتاب الله سبحانه وتعالى وقد سماه «الجامع الصحيح المسند المختصر من أمور رسول الله ﷺ وسننه وأيامه» ولم يضع فيه إلا الصحيح من حفظه وتبلغ عدد أحاديثه/ ٩٠٨٢/ تسعة آلاف واثنين وثمانين حديثاً بما فيه من مكرر اختارها من ستمائة ألف حديث. وقد كثرت شروحه حتى ذكر صاحب كتاب كشف الظنون أنها بلغت/ ٨٢/ اثنين وثمانين شرحاً ولكن أشهرها كتاب فتح الباري لابن حجر العسقلاني ويليه إرشاد الساري للقسطلاني ثم عمدة القاري للعيني.

ومما يميز صحيح البخاري عن غيره خاصة صحيح مسلم الذي يأتي في

ṣaḥîḥ Muslim en particulier, se résume en ceci: deux conditions, posées par l'auteur, doivent être remplies par le *râwy* pour que son ḥadith soit accepté:

- **La première**: le *râwy* doit être contemporain à celui de qui il a reçu le ḥadîth;

- **La deuxième**: le contact direct des deux râwy.

Ce n'est pas le cas de *l'imâm Muslim* qui ne pose que la première condition. On ne parle pas ici des conditions communes posées par les deux imâm.

De son vivant, *al-Bukhâry* était connu pour sa mémoire prodigieuse qui retenait d'une manière phénoménale les *ḥadith* du Messager de Dieu (ç). Une fois, alors qu'il était de passage à Baghdâd, les érudits de la Tradition le mirent à l'épreuve. Le résultat de l'examen fut, à leur grande surprise, beaucoup plus étonnant qu'ils ne croyaient.

Ils s'étaient distribué cent *ḥadith*; une dizaine de *ḥadith* pour chacun, puis avaient interverti intentionnellement les textes et les *isnâd*(*). Lors de la rencontre, chacun des érudits lui donnait les "ḥadith désarticulés", l'un après l'autre, et *al-Bukhâry* qui répondait après chaque *"ḥadith"*: «Je ne le connais pas.» Et ses examinateurs *faqîh* de se dire des yeux à chaque réponse: «L'homme est vraiment érudit».

Quand le dernier des *faqîh* eut terminé avec ses dix *ḥadith*, al-Bukhâry prit la parole et remit en ordre tous les *ḥadîth*, à la grande surprise de l'assistance; il avait "recorrigé" chaque texte avec son *isnâd* dans le strict respect de la disposition présentée par les *faqîh* examinateurs.

Bref, cela est un simple exemple choisi parmi tant d'autres qui attestent du travail d'authentification méticuleux et précis de l'imâm al-Bukhâry.

Enfin, et pour conlure, nous estimons que les Éditions d'al-Maktaba al-'Asriyya, en axant leur intérêt sur la préservation du patrimoine musulman, sont en train de réaliser une tâche de qualité. Car notre patrimoine musulman écrit est la source des disciplines auquelles nous nous adonnons jusqu'à nos jours. Mettre l'accent donc sur ces sources, cela veut dire qu'on attache une importance certaine à notre retour aux véritables sources de la foi.

Que Dieu guide cette noble tâche

(*) *is]nâd:* chaîne de rapporteurs du ḥadîth.

المرتبة الثانية بعد صحيح البخاري أنه اشترط في الراوي الذي يروي عن آخر شرطين: شرط المعاصرة وشرط اللقاء في حين أن الإمام مسلم اشترط المعاصرة فقط إضافة إلى الصدق والضبط وغير ذلك من شروط قبول الحديث.

ومما يروى عن رسوخه في حفظ حديث رسول الله ﷺ أنه عندما قدم بغداد أحب أهل الحديث امتحانه فعمدوا إلى مائة حديث فقلبوا متونها وأسانيدها وجعلوا متن حديث لإسناد غير إسناده وإسناد متن لمتن آخر ودفعوا إلى كل واحد عشرة أحاديث ليلقوها عليه في المجلس فاجتمع الناس وانتدب أحدهم فقام وسأله عن حديث من تلك العشرة فقال لا أعرفه ثم سأله عن آخر فقال لا أعرفه حتى فرغ من العشرة والبخاري يقول لا أعرفه ثم انتدب آخر من العشرة فكان حاله معه كذلك إلى تمام العشرة والبخاري لا يزيد على قوله لا أعرفه فكان الفقهاء يلتفت بعضهم إلى بعض ويقول: الرجل فهم،وأما غيرهم فلم يدركوا ذلك ولما فرغوا من إلقاء الحديث عليه التفت إلى الأول فقال أما حديثك الأول فهو كذا وحديثك الثاني كذا إلى آخر العشرة فردَّ كل متن إلى إسناده وفعل بالثاني مثل ذلك إلى أن فرغ فأقر له الناس بالحفظ والضبط والإتقان وازداد بعض الحاضرين إعجاباً به لا لأنه أدرك الصواب فقط بل لسرده جميع الأحاديث التي ألقيت عليه مرتبة كما سمعها.

فهذه صورة بسيطة جداً،وواحد من كثير كثير من شدة ضبط الإمام البخاري رضي الله عنه مما يلجم التفكير عن الظن بالحديث الذي ضمنهالبخاري صحيحه.

وإننا نرى أن المكتبة العصرية للطباعة والنشر تخطو خطوة نوعية في توجهها للإعتناء بكتب التراث الإسلامي فهي أصول العلوم كلها التي نتداولها حتى يومنا هذا وإن التركيز عليها هو تركيز على ضرورة عودتنا إلى جذورنا الإيمانية والله سبحانه وتعالى الموفق.

محمّد علي القطب

Quelques éléments biographiques sur l'Imam al-Bukâry

ترجمة الإمام البخاري

Quelques éléments biographiques sur l'imâm al-Bukhâry

Son nom et sa date de naissance

Abu 'Abd-ul-Lâh Muḥammad ben 'Ismâ'îl ben 'Ibrâhîm ben al-Mughîra ben Bardazba al-Dju'fiy, l'imâm des érudits du *ḥadith* en son temps, naquit à Bukhârâ après la prière du vendredi, c.-à-d. le 13ème jour de Chawwâl de l'an 194 de l'Hég. Al-Mustanîr ben 'Atîq dit que Muḥammad ben 'Ismâ'îl en personne lui avait montré sa date de naissance écrite par la main de son père.

Son père

Le père d'al-Bukhâry était connu parmi les *uléma*. Homme de piété, il était aussi riche; il paraît qu'il avait un certain commerce. Homme de science, il avait des travaux sur la *sunna*: Al-Ḥâfiḍ ben Ḥibbân, dans son œuvre "ath. Thugât", l'avait classé dans la quatrième génération des rapporteurs. Il avait dit: «Il rapporte de Hammâd ben Zayd et de Mâlik». Les Irakiens rapportaient aussi de lui. Quant à son fils al-Bukhâry, il l'avait cité dans son at-Târîkh al-Kabîr (1/ 1:342): «**'Ismâ'îl ben 'Ibrâhîm ben al-Mughîra** — Il a rencontré Ḥammâd et 'Ibn al-Mubârak; il a aussi entendu Mâlik». Ce témoignage veut dire qu''Ismâ'îl ben 'Ibrâhîm était sorti en pèlerinage avant 179 de l'Hégire, qu'il était passé par Médine où il avait rencontré Mâlik, par l'Irak où il s'était réuni avec les traditionnistes irakiens, et qu'il avait aussi rencontré Ḥammâd de qui il avait reçu des *ḥadith* alors qu'il était en voyage entre le Ḥidjâz et l'Asie Mineure —. Quant à Ibn al-Mubârak, il était son compagnon de route.

Il décéda trois ans après la mort de Mâlik et de Ḥammâd.

Son grand-père et sa famille

Quant au grand-père d'al-Bukhâry, 'Ibrâhîm ben al-Mughîra, Al-Ḥafiḍ ben Ḥadjar écrit dans son œuvre *Hadyu as-Sâry* p. 478: «Nous n'avons pas trouvé d'éléments racontant sa biographie».

تعريف بالإمام البخاري

اسمه:

أبو عبد الله محمد بن إسماعيل بن إبراهيم بن المغيرة بن بردزبة الجعفي، الحافظ، إمام أهل الحديث في زمانه والمقتدى به في أوانه والمقدم على سائر أضرابه وأقرانه.

وكتابه في الحديث الصحيح يستقى بقراءته الغمام، وأجمع العلماء على قبوله وصحة ما فيه وكذلك سائر أهل الإسلام.

مولده:

ولد الإمام أبو عبد الله محمد بن إسماعيل بن إبراهيم بن المغيرة البخاري **الجُعْفيُّ** في وطنه الأول بُخارَى يوم الجمعة بعد الصلاة لثلاث عشرة خلت من **شوال سنة ١٩٤ هـ** وقال المستنير بن عتيق: أخرج لي ذلك محمد بن إسماعيل بخّط أبيه.

حياة والده:

وكان أبوه من **أهل العلم والتقوى والسعة في الرزق** والظاهر أنه كانت له تجارة، كما أن له اشتغالاً بعلوم السنة وقد عدّه الحافظ ابن حبَّان ـ في كتاب الثقات ـ من الطبقة الرابعة وقال: إنه يروي عن حمّاد بن زيد، ومالك. وروى عنه العراقيون وذكر ولده في التاريخ الكبير (١/١ : ٣٤٢) فقال: إسماعيل بن إبراهيم بن المغيرة، رأى حمّاد بن زيد وصافح ابن المبارك وسمع مالكاً والمفهوم من روايته عن مالك وحمّاد بن زيد ومن رواية العراقيين عنه أنه خرج من وطنه حاجاً قبل سنة ١٧٩ ـ فزار المدينة ولقى فيها مالكاً، ومرّ بالعراق وهو بين الحجاز وما وراء النهر قادماً أو عائداً فلقي حماداً وسمع منه واجتمع به العراقيون فرووا عنه. أما ابن المبارك فكان حليف أسفار، وامتدت به الحياة ثلاث سنين بعد مالك وحمّاد.

جده وعائلته:

وإبراهيم بن المغيرة جدُّ البخاري قال عنه الحافظ ابن حجر (في هدى الساري ص ٤٧٨) **لم نقف على شيء من أخباره.**

Mais concernant al-Mughîra, le père d'"Ibrâhîm, il y a plusieurs éléments d'information sur sa biographie. Il fut le premier de la lignée d'al-Bukhâry à embrasser l'Islam. Sa conversion fut l'œuvre d'un de ses concitoyens, un auxiliaire de la tribu Dju'fy, du nom d'al-Yamân, celui-là même qui est l'aïeul du traditionniste al-Hâfiḍ 'Abd-ul-Lâh ben Muḥammad ben 'Abd-ul-Lâh ben Dja'far ben al-Yamân al-Masnady al-Dju'fy. Il faut dire que la tribu Dju'fy avait le mérite d'être missionnaire pour la cause de Dieu à Bukhârâ et en Asie Mineure, plus particulièrement durant la préfecture de Sa'id ben Dja'far à Khurasân.

Cette tribu, originaire du Yémen, remonte à Dju'fy ben Sa'd al-'Achîra ben Miḍhadj. Et ce dernier est connu pour être le frère de Tayy le grand-père de Ḥâtim, ainsi que le frère d'Al-'Ach'ar, le grand-père d'Abu Mûsâ al-'Ach'ary.

La mission de cette tribu avait tellement porté ses fruits que nombre de Turks d'Asie Mineure convertis à l'Islam se considéraient comme faisant partie d'elle en disant: «Nous sommes comme ses propres fils». De plus, cette tribu pouvait s'enorgueillir davantage si elle savait que de ses rangs était sorti l'imâm al-Bukhâry qui avait rendu de grands services pour l'Islam.

Quant au nom de Bardzaba, le père d'al-Mughîra, il signifie, selon quelques-uns, "cultivateur"; mais dans "al-'Adab al-Mufrad", avant les deux ḥadith de la première rubrique, il est cité sous le nom d'al-Aḥnaf. Le cadi Ibn Khallikân, en se référant à Abu Naṣr, avait aussi mentionné le nom d'al-Aḥnaf dans son livre «al-'Ikmâl» puis avait enregistré cette remarque disant qu'il n'avait pas trouvé la date de décès du père d'al-Bukhâry. Cependant, il est quasiment certain que la mort du père était survenue alors qu'al-Bukhâry était encore petit. Ce fut alors la mère qui se chargea de l'éducation de son fils.

Il est probable qu'al-Bukhâry avait, pour la première fois, entendu le ḥadith en 204 ou avant cette date. A ce propos, son disciple Muḥammed ben Yûsuf al-Farabry rapporte que Muḥammed ben Abu Ḥâtim, le copiste d'al-Bukhâry, dit qu'il avait reçu le don d'apprendre le ḥadith à l'école coranique alors qu'il avait dix ans ou moins.

Les débuts de l'émergence du talent d'al-Bukhâry

Dès son jeune âge, al-Bukhâry excellait dans la mémorisation des ḥadith et même dans la biographie des râwy à tel point qu'on avait l'impression qu'il vivait avec eux. Il connaissait tout sur le *râwy* et son environnement; il retenait aussi les noms de ceux qui avaient rapporté les hadîth à ce *râwy* et même les noms de ceux qui rapportaient de lui.

والمغيرة أبو إبراهيم هو أول من أسلم من آباء البخاري، وكان إسلامه على يد أحد مواطنيه من موالي جعفي واسمه **اليمان**، وهو الجد الأعلى للمحدث الحافظ عبد الله بن محمد بن عبد الله بن جعفر بن اليمان المسندي الجعفي. وقبيلة **جعفي** كان لها ثواب الدعوة إلى الله في بخارى وما وراء النهر، خصوصاً أيام ولاية سعيد بن جعفر الجعفي على خراسان، وهي قبيلة يمنية تُنسب إلى جعفي بن سعد العشيرة بن مِذْحج، ومذجح أخو طيّ جد حاتم. وأخو الأشعر جد أبي موسى الأشعري. ولكثرة من أسلم من الترك فيما وراء النهر على أيدي بني جعفي المذحجيّون صار هؤلاء المهتدون يعتزون بالنسبة إلى جُعفي ومذجح ويقولون نحن لهم أبناء أو كالأبناء، حتى قال شاعر من أهل تلك العصور:

وما كانت الأتراك أبناء مذجح إلّا أن في الدنيا عجيباً لمن عجب

نعم إن أبناء تلك الدنيا الواسعة من بلاد المشرق الذين أسلموا على أيدي الجعفيين المذحجيين، كان للجعفيين عظيم الثواب من الله على إبلاغ دعوته لأسلافهم، حتى نبغ منهم مثل الإمام البخاري، ، فحقّ لهم أن يضيفوا إلى ثواب الله لهم على نشر دعوته، وإلى افتخار أهل ما وراء النهر بهم وانتسابهم إليهم، فخراً آخر خالداً بما أثمرته الهداية هناك من ثمرات لا شك أن أشهاها وأنضجها هذه المؤلفات العظيمة التي خلّفها وخلّدها الإمام البخاري للمسلمين ببركة اهتداء جدّه المغيرة بالإسلام على يد مواطنه اليمان الجعفي جدّ الحافظ المسندي الجعفي فرحم الله الجميع وأعظم ثوابهم وأعلى مقامهم في عليين.

أما بردزبة ـ أو الأحنف **والد المغيرة** ويقال أن معنى «بردزبه»: الزرّاع وهو اسمه الأصيل، وورد اسمه ـ الأحنف ـ في إسناد «الأدب المفرد» قبل حديثي الباب الأول منه، وذكر القاضي ابن خلكان عن أبي نصر بن ماكولا في كتاب «الإكمال» ضبط اسمه ثم قال: ووجدته في موضع آخر «الأحنف» ولعله كان أحنف الرِّجل ولم أقف على تاريخ وفاة والد الإمام البخاري، لكن من المقطوع به أنه توفي وولده صغير فنشأ في حجر أمه، ولعل أول سماعه للحديث سنة ٢٠٤ أو قبلها،ـ فقد روى تلميذه محمد بن يوسف الفربري عن محمد بن أبي حاتم ورّاق البخاري أنه سمع البخاري يقول: ألهمت حفظ الحديث وأنا في الكتاب. قلت: وكم أتى عليك إذ ذاك؟ قال: عشر سنين أو أقل.

بداية نبوغه

وطريقة البخاري ـ منذ صغره ـ في حفظ الحديث أنه كان يستوفي تراجم الرواة حتى كأنه يعيش معهم، فهو يعلم الراوي وبيئته وعمّن كان يروي ومن هم الذين رووا عنه. فإذا

Quand quelqu'un, en rapportant la tradition, se trompait dans l'*isnâd* des *râwy*, *al-Bukhâry* le corrigeait, car ce dernier connaissait les noms du *râwy*, de ses élèves, de ses maîtres ainsi que leurs époques et leurs pays. *Al-Bukhâry* lui même nous en donne un exemple vécu durant sa vie d'élève: *[A cette époque,] j'assistais aux cours dispensés par ad-Dâkhily et d'autres maîtres. Un jour, ad-Dâkhily, alors qu'il lisait aux gens, avait dit: «Sufyân a rapporté d'Abu az-Zubayr et ce dernier d''Ibrâhîm» (c.-à-d. an Nukha'y). Je lui avais alors répondu: «Abu az-Zubayr n'a pas rapporté d'Ibrâhîm». Il me demanda de me taire mais moi, je repris: «Consulte l'original s'il est en ta possession!» Il rentra, vérifia puis revint et dit: «Qui est-ce alors, ô jeune homme?» Je lui répondis en ces termes: «C'est az-Zubayr (le fils d'ibn 'Ady), d'ibn 'Ibrâhîm». Il (ad-Dâkhily) prit donc la plume et corrigea en me disant: «Tu as raison.»*

Al-Bukhâry avait alors onze ans.

A cet âge, notre imâm écoutait les ḥadith rapportés par les *uléma* de sa ville, comme Muḥammad ben Salâm al-Baykandy, 'Abd-ul-Lâh ben Muḥammad al-Musnady al-Dju'fy et leurs pairs.

Quand il eut atteint l'âge de seize ans, il avait déjà appris par cœur les livres *d'ibn al-Mubârak*, de *Waqî' ben al-Djarrâḥ* et assimilé les avis des faqîh (témoignage *d'al-Bukhâry*).

Le pèlerinage d'al-Bukhâry

En l'an 210 de l'Hégire, il fit son premier voyage en direction de la Mecque accompagné de sa mère et de son frère Aḥmad pour accomplir le pèlerinage. Dans ce voyage, il profita beaucoup de ses passages dans les centres de culture musulmane, qui lui avaient permis d'apprendre le *ḥadith* et la *sunna*. Dans chaque ville, sur son chemin vers les lieux saints, il contactait les érudits et les *faqîh* pour profiter de leur savoir religieux: il avait écouté de Makky ben 'Ibrâhîm al-Balkhy al-Ḥâfiḍ (à Balkh), d'Abu 'Âṣim 'Amrû ben 'Âṣim al-Qays et Muḥammad ben 'Abd-ul-Lâh ben al-Muthannâ al-'Ansâry (à Basra), de 'Ubayd-ul-Lâh ben Mûsâ al-'Abs (à Kûfa), de 'Abd-ul-Lâh ben Zayd al-Muqri' (à La Mecque), de 'Affân ben Muslim al-Baṣry (à Bagdad), d'Abu al-Yamân al-Ḥakam ben Nâfi' al-Bahrâny (à Emèse), d'Abu Mushar 'Abd-ul-'A'lâ ben Mushar al-Ghassâny (à Damas), d''Âdam ben 'Iyyâs (à 'Asqalân), de Muḥammad ben Yûsuf ben Wâqid al-Firyâby (en Palestine).

D'autre part, Sahl ben as-Sary rapporte qu'al-Bukhâry avait dit: «Je suis

حدّث أحد فأخطأ في سند الرواة أدركه البخاري، لأنه يعلم الراوي وتلاميذه وشيوخه وأزمانهم وأوطانهم. من ذلك ما حدّث به البخاري، عن دراسته بعد خروجه من الكتّاب قال: **فجعلت** أختلفُ إلى الداخليّ وغيره **فقال الداخليُّ يوماً فيما كان يقرأ للناس: «روى سفيان عن أبي الزبير عن ابراهيم» (يعني النّخعي). فقلت: إن أبا الزبير لم يرو عن ابراهيم. فانتهرني. فقلت له:** ارجع **إلى الأصل إن كان عندك. فدخل فنظر فيه ثم رجع فقال: كيف هو يا غلام؟ فقلت: هو الزبير ـ وهو ابن عدي ـ عن ابراهيم. فأخذ القلم وأصلح كتابه وقال لي: صدقت.** فقال إنسان للبخاري: ابن كم كنت حين رددت عليه؟ فقال: ابن إحدى عشرة سنة. وفي هذه السن كان يسمع مرويات بلده من محمد بن سلام البيكندي وعبد الله بن محمد المسندي الجعفي وأضرابهما. قال البخاري: فلما طعنتُ في ست عشرة سنة حفظت كتب ابن المبارك ووكيع بن الجراح وعرفت كلام هؤلاء (يعني أصحاب الرأي من الفقهاء).

ذهابه إلى الحج:

وفي هذه الفترة من عمره ـ وذلك في سنة ٢١٠ ـ قام برحلته الأولى قاصداً حج بيت الله مع والدته وأخيه أحمد وكان أصغر منه، وكان مزوداً في هذه الرحلة بمادة غزيرة من محفوظاته في الحديث والسنة المشرّفة، فكان لا يدخل بلداً إلّا سمع من حفاظها: فسمع في بَلْخٍ من مكي بن ابراهيم البلخي الحافظ وبالبصرة من أبي عاصم عمرو بن عاصم القيس ومن محمد بن عبد الله بن المثنّى الأنصاري وبالكوفة من عبيد الله بن موسى العبس وبمكة من شيخها وقارئها عبد الله بن يزيد المقرىء مولى العمريين وببغداد من عفان بن مسلم البصري مولى الأنصار وبحمص من ابي اليمان الحكم بن نافع البهراني .وبدمشق من ابي مُسْهر عبد الأعلى بن مسهر الغسّاني وبعسقلان من آدم بن إياس وبفلسطين من محمد ابن يوسف بن واقد الفريابي مولى ابن ضبّة.

passé par deux fois, en Syrie, en Egypte et en Arabie; par quatre fois à Basra. Dans le Hidjâz, j'ai séjourné six ans. Quant à mes passages par Kûfa et Bagdad, je ne les compte plus...»[1]

Ses cheïkh

Al-Bukhâry avait rapporté la tradition de plus de mille *cheikh*. Dans un témoignage, ces *cheikh* ont atteint le nombre de 1080.

Comme cité par *l'imâm Ibn Ḥadjar al-'Asqalâny*, les cheïkh d'al-Bukhâry se répartissent en cinq générations.

Première génération: Ceux qui lui ont rapporté des *ḥadith* donnés par les compagnons des Compagnons du Prophète (ç), comme *Muḥammad ben 'Abd-ul-Lâh al-'Ansary, Abu 'Aṣim an-Nabîl, Abu Nu'aym, Khalâd, Ali ben Ayyâch Makky ben Ibrâhîm, 'Ubayd-ul-Lâh ben Mûsâ*, et leurs pairs.

Deuxième génération: réunissant ceux qui ont vécu dans la même époque mais qui n'ont pas écouté directement des compagnons des Compagnons, comme *Âdam ben Abu 'Iyyâs, Sa'îd ben Abu Mariyam, Ayyûb ben Sulaymân*, et leurs pairs.

Troisième génération: C'est la génération moyenne caractérisant les cheïkh qui n'ont pas rencontré les compagnons des Compagnons mais ont rapporté des célèbres disciples de ces compagnons, comme *Sulaymân ben Ḥarb* et *Na'îm ben Hammâd.*

Quatrième génération: Ses collègues qui ont le même intérêt porté à la Tradition et ceux qui ont recueilli les ḥadîth par audition, quelque peu avant lui comme Abu Ḥâtim ar-Râzi.

Cinquième génération: Ce sont ceux qui entrent dans le cadre de disciples, comme 'Abd-ul-Lâh ben Abu Al-'Âṣ al-Khawârizmy et Ḥusayn ben Muḥammad al-Qabbâny.

Ses disciples

Nombre de personnes ont fait appel à al-Bukhâry pour rapporter des ḥadîth, telles qu'*Abu Naṣr ben Mâkûlâ, 'Ibrahîm ben Ma'qal al-Nusafy, Hammâd ben Châkir an-Naswy, Muḥammad ben Yusuf 'Abd-ul-Lâh ben Muḥammad al-Masnady, 'Abd-ul-Lâh ben Munîr, Abu Zura'a, Muslim ben al-Ḥadjâdj, Ibn Khuzama, al-Marûzy, an Nasâ'y, al-Bazâr, at-Tirmuzi, Ibn Abu ad-Dunyâ, al-Baghawy, an-Naysâbûry*, etc.

(1) Ces propos, nous les tenons de l'introduction à al-'Adab al-Mufrad faite par Muḥiy ed-Dîn al-Khaṭîb.

روى سهل بن إلسريّ أن البخاري قال: دخلت إلى الشام ومصر والجزيرة مرتين، وإلى البصرة أربع مرات، وأقمت بالحجاز ستة أعوام، ولا أحصي كم دخلت إلى الكوفة وبغداد مع المحدثين[1].

مشايخه:

وكتب عن اكثر من ألف شيخ وفي رواية عن ١٠٨٠ شيخاً ليس فيهم إلا صاحب حديث.

وينحصر مشايخه في خمس طبقات كما ذكر الإمام ابن حجر العسقلاني.

الطبقة الأولى: من حدثه عن التابعين مثل محمد بن عبد الله الأنصاري وأبو عاصم النبيل وأبو نعيم وخلاد وعلي بن عياش مكي بن ابراهيم وعبيد الله بن موسى وغيرهم.

الطبقة الثانية: من كان في عصر هؤلاء لكن لم يسمع من ثقات التابعين مثل: آدم بن أبي أياس وسعيد بن أبي مريم وأيوب بن سليمان وأمثالهم.

الطبقة الثالثة: هي الوسطى من مشايخه: وهو لم يلق التابعين بل أخذ عن كبار تبع الأتباع مثل سليمان بن حرب ونعيم بن حماد وأمثالهم.

الطبقة الرابعة: رفقاؤه في الطلب ومن سمع قبله قليلاً مثل: أبي حاتم الرازي وغيره.

الطبقة الخامسة: قوم في عداد طلبته في السن والإسناد سمع منهم للفائدة مثل عبد الله بن أبي العاص الخوارزمي وحسين بن محمد القباني وغيرهم.

تلامذته:

وروى عنه خلائق وأمم منهم: أبو نصر بن ماكولا وابراهيم بن معقل النسفي وحماد بن شاكر النسوي ومحمد بن يوسف عبد الله بن محمد المسندي وعبد الله بن منير وأبو زرعة ومسلم بن الحجاج وابن خزيمة والمروزي والنسائي والبزار والترمذي وابن ابي الدنيا والبغوي والنيسابوري وغيرهم كثر،

(١) نقلنا هذا الكلام عن الأستاذ محيي الدين خطيب في مقدمته للأدب المفرد والذي اعتنى بفهارسه الأستاذ رمزي دمشقية.

Al-Khaṭîb al-Baghdâdy rapporte ceci *d'al-Firabry*: «Avec moi, près de soixante-dix mille hommes ont recueilli par audition le Ṣaḥîh de la bouche d'al-Bukhâry, mais à part moi, aucun d'eux n'est resté».

Ses plus importants voyages

Ce sont ceux qu'il fit:

- à Baghdad (8 fois): à chaque voyage il rencontrait l'imâm *Aḥmad* qui ne cessait de lui demander de s'installer dans cette ville et de lui reprocher de rester à Khurâsân.

- en Syrie, en Egypte et en Arabie (2 fois)

- à Basorah (4 fois)

- au Ḥidjâz où il avait séjourné pendant six ans

- à Kufa (nombre de fois indéterminées)

Ses qualités morales et son savoir

On disait d'*al-Bukhâry* qu'il se réveillait la nuit plusieurs fois et allumait le lampe à huile afin d'écrire des notes puis se recouchait après avoir éteint la lampe. On disait que la moyenne de ses réveils nocturnes avoisinait la vingtaine de fois.

* * *

Une fois, à *Samarqand*, quatre cents traditionnistes le mirent à l'épreuve en mélangeant les *isnâd* des *ḥadith* et les *ḥadith* aussi. *Al-Bukhâry* réussit sans la moindre erreur à tout remettre en ordre, *isnâd* et *ḥadith*, au grand étonnement du public. Il fit de même à Baghdâd.

* * *

On disait aussi de lui qu'il lui suffisait de lire une seule fois un livre pour qu'il l'apprenne par cœur.

* * *

On le connaissait respectueux des règles religieuses. *Al-Bukhâry* accomplissait toujours treize prières chaque nuit; et durant ramaḍân, il achevait chaque nuit la lecture du Coran.

Sur le plan social, il avait une situation aisée, ce qui lui permettait de donner l'aumône et de faire bonne œuvre.

Son passage à Naysâbûr

Al-Bukhâry entra à *Naysâbûr* en 250 et il y resta quelques temps à enseigner les *ḥadith* avant de la quitter contraint par les évènements. Tout avait bien

وقد روى الخطيب البغدادي عن الفربري انه قال: **سمع الصحيح من البخاري معي نحو من سبعين ألفاً** لم يبق منهم أحد غيري.

أهم أسفاره:

دخل بغداد ثماني مرات، وكان في كل مرة يجتمع بالإمام أحمد فيحثه أحمد على المقام ببغداد، ويلومه على الإقامة بخراسان.

دخل الشام ومصر والجزيرة مرتين.

وإلى البصرة اربع مرات.

وأقام بالحجاز ستة أعوام.

ولا يحصى دخوله إلى الكوفة لكثرتها.

من شعره:

اغتنم في الفراغ فضل ركوع ... فعسى أن يكون موتك بغته

كم صحيح رأيت من غير سقم ... ذهبت نفسه الصحيحة فلته

وقال في رثاء أحد العلماء:

إن عشت تفجع بالأحباب كلهم ... وبقاء نفسك لا أبا لك يفجع

علمه

وقد كان البخاري يستيقظ في الليلة الواحدة من نومه فيوقد السراج.. ويكتب الفائدة تمر بخاطره ثم يطفىء السراج، ثم يقوم مرة أخرى وأخرى حتى كان يتعدد منه ذلك قريباً من عشرين مرة.

دخل مرة إلى سمرقند فاجتمع باربعمائة من علماء الحديث بها، فركّبوا أسانيد وادخلوا إسناد الشام في إسناد العراق.. وخلطوا الرجال في الأسانيد، وجعلوا متون الأحاديث على غير أسانيدها ثم قرأوها على البخاري فرد كل حديث إلى إسناده وقوّم تلك الأحاديث والأسانيد كلها، وما تعنتوا عليه فيها، ولم يقدروا أن يعلقوا عليه سقطة في إسناد ولامتن. وكذلك صنع في بغداد.

وقد ذكروا أنه كان ينظر في الكتاب مرة واحدة فيحفظه من نظرة واحدة والأخبار عنه في ذلك كثيرة.

أخلاقه:

كان رحمه الله يصلي في كل ليلة ١٣ ركعة، وكان يختم القرآن كل ليلة من رمضان ختمة، وكانت له جِدَةٌ ومال جيد ينفق منه سراً وجهراً. وكان يكثر من الصدقة بالليل والنهار.

وكان مستجاب الدعوة، مسدد الرمية، شريف النفس.

ما وقع له في نيسابور:

قدم البخاري نيسابور سنة خمسين ومائتين، فأقام بها مدة يحدث على الدوام، وقد نصح

commencé pour lui si bien que les gens se bousculaient devant la classe qu'il avait aménagée chez lui, les maîtres envoyaient leurs élèves chez lui pour apprendre le ḥadith. En témoigne cette recommandation de *Muḥammad ben Yaḥya adh-Dhuhaly* à ses élèves: «Allez à cet homme de bien et de science et écoutez-le!»

Son cours était constamment comble jusqu'au moment où certains *cheikh* s'étaient opposées à lui par jalousie; une rumeur s'était alors mise à circuler qui disait qu'*al-Bukhâry* soutiendrait la thèse suivante: «Ma parole, en récitant le Coran, est créée».

Cela avait suffi pour la levée des boucliers contre l'imam de Bukhârâ. Un homme s'était levé dans le cours et lui avait demandé: «O *'Abd-ul-Lâh,* qu'en dis-tu des paroles lors de la récitation du Coran, sont-elles créées ou non créées?» Al-Bukhâry n'avait pas répondu la première fois mais sur l'insistance de l'homme, il répondit ceci: «Le Coran est la Parole de Dieu, les actes des hommes sont créés...» Et l'homme de s'écrier: «Il vient de reconnaître que sa parole, en récitant le Coran, est créée!»

Là, *Muḥammad ben Yaḥya ad-Dhuhaly* avait décrété le boycott de la classe *d'al-Bukhâry* en disant: «... On ne doit ni l'entendre ni lui parler. Celui qui va à *Muḥammad ben 'Ismâ'îl* après ce qui s'est passé, accusez-le! Car celui qui assiste à sa classe soutient sa théorie! Et il ne lui est donc pas permis d'assister à notre cours».

La suite des évènements avait précipité le départ d'*al-Bukhâry* qui retourna dans sa ville où il fut triomphalement accueilli. Mais avant de quitter *Naysabûr*, il avait tenu à insister sur ceci: «Celui qui, de *Naysabûr*, prétend que j'ai dit que ma parole, en récitant le Coran, est créée, celui-là est un menteur. Je n'ai pas dit cela; cependant j'ai dit que les actes des hommes sont créés».

Il avait dit aussi: «La foi se traduit par des paroles et des actes; elle augmente et diminue; le Coran est la Parole de Dieu qui est non créée. Les meilleurs Compagnons du Messager de Dieu (ç) sont *Abu Bakr* puis *'Umar* puis *'Uthmân* puis *Ali*. Sur cela j'ai vécu, sur cela je mourrai et sur cela je serai ressuscité, par la volonté de Dieu».

Al-Bukhâry et l'émir Khâlid

Ce dernier, l'émir *Khâlid ben 'Aḥmad az-Ẓuhaly*, le gouverneur de Bukhâra, avait par l'intermédiaire d'un émissaire, demandé à al-Bukhâry de se présenter avec ses livres *«al-Djami'»* et *«at-Târîkh»*, afin d'être écouté par ses fils (les fils de l'émir).

محمد بن يحيى الذهلي تلاميذه بقوله: «اذهبوا الى هذا الرجل الصالح العالم فاسمعوا منه» فذهب الناس إليه وأقبلوا على السماع منه وازدحم الناس على محمد بن اسماعيل البخاري حتى امتلأت الدار والسطوح فحسده بعض شيوخ الوقت وسرت شائعة بأن البخاري يقول: «لفظي بالقرآن مخلوق.»

فلما حضر المجلس قام إليه رجل فقال: يا أبا عبد الله ما تقول في اللفظ بالقرآن مخلوق هو أم غير مخلوق؟ فأعرض عنه البخاري ولم يجبه ثلاثاً.

فالحّ عليه فقال البخاري: القرآن كلام الله غير مخلوق وأفعال العباد مخلوقة والامتحان بدعة فشغب الرجل وقال: قد قال: «لفظي بالقرآن مخلوق».

عندها قال محمد بن يحيى الذهلي: «.. ولا يجالس ولا يكلم ومن ذهب بعد هذا إلى محمد بن اسماعيل فاتهموه فإنه لا يحضر مجلسه إلا من كان على مذهبه ولا يحل له أن يحضر مجلسنا» فقام الإمام مسلم رداؤه فوق عمامته وقام على رؤوس الناس وبعث إلى الذهلي جميع ما كان كتبه عنه على ظهر جمل.

بعد ذلك دخل أحمد بن سلمة على البخاري وقال له: يا أبا عبد الله إن هذا رجل مقبول بخراسان خصوصاً في هذه المدينة، وقد لجَّ في هذا الأمر حتى لا يقدر أحد منا أن يكلمه فيه فما ترى.

فقبض البخاري على لحيته وقال: وأفوض أمري إلى الله إن الله بصير بالعباد. اللهم إنك تعلم أنني لم أرد المقام بنيسابور أشراً ولا بطراً ولا طلباً للرياسة وإنما أبت عليّ نفسي الرجوع إلى الوطن لغلبة المخالفين، وقد قصدني هذا الرجل حسداً لما آتاني الله لا غير.. يا أحمد إني خارج غداً لتخلصوا من حديثه لأجلي.

وقال: احفظ عني«من زعم من أهل نيسابور وسمى غيرها من البلدان بلداناً كثيرة **أنني قلت لفظي بالقرآن مخلوق فهو كذاب فإني لم أقله إلا أني قلت أفعال العباد مخلوقة.»**

وقال: الإيمان قول وعمل ويزيد وينقص، والقرآن كلام الله غير مخلوق وأفضل أصحاب رسول الله ﷺ أبو بكر ثم عمر ثم عثمان ثم علي. على هذا حييت وعليه أموت وعليه أبعث إن شاء الله.

ثم رجع إلى بخارى حيث نصبت له القباب واستقبلته عامة أهل البلد ونثر عليه الدراهم والدنانير فبقي مدة من الزمن.

ما وقع له مع الأمير خالد

حتى بعث إليه الأمير خالد بن أحمد الذهلي والي بخارى يطلب منه أن يأتيه حاملاً له كتاب الجامع والتاريخ ليسمع منه مع أولاده.فأرسل البخاري إليه: في بيته العلم، والحلم

Mais al-Bukhâry avait refusé d'aller au palais en signifiant à l'émir que s'il voulait apprendre, il n'avait qu'à se déplacer chez lui. Dans une autre version, al-Bukhâry avait tenu ces propos: «Dis-lui que je ne me permets pas de rabaisser la science ni de la porter devant les portes des *sultans*. S'il en a quelque besoin, il n'a qu'à venir dans mon oratoire ou chez moi. "Et, si cela ne te plaît pas, tu es un sultan et tu peux m'interdire de professer. [J'espère] que cela me soit une excuse devant Dieu le jour de la Résurrection"...».

La mésentente avait pris alors forme et s'était compliquée jusqu'au point où elle se termina par l'exil d'*al-Bukhâry* à Baykand. Mais, un mois plus tard, le règne de l'émir chuta et *al-Bukhâry* parvint à regagner Kartank, une petite agglomération non loin de Samarkand.

Sa maladie et sa mort

Quand il s'installa à Kartank, chez de proches parents, il ne cessa de prier Dieu afin d'être rappelé à Lui. Dans ces prières, il ne cessait de répéter: «O Dieu, la terre m'est devenue insupportable. Rappelle-moi à Toi».

Le jour où il tomba malade, il s'apprêta à prendre sa monture pour aller donner des conférences aux habitants de Samarkand qui l'avaient invité. Au moment où il allait prendre sa monture, il ressentit une certaine faiblesse; il demanda de l'aide et on l'aida effectivement. Il pria alors, s'allongea sur le côté, puis s'éteignit.

Sa mort était survenue la nuit qui précéda la Fête de la rupture du jeûne. C'était la nuit d'un samedi après la prière du *'ichâ'*.

Le lendemain, après la prière du ḍuhr, on pria sur sa dépouille, alors ensevelie dans trois pièces d'étoffe blanches. Quand il fut enterré, une odeur agréable se dégagea de sa tombe et se répandit dans les alentours durant des jours.

A sa mort en 256 de l'Hégire, al-Bukhâry avait 62 ans moins 13 jours.

يؤتى - يعني إن كنتم تريدون ذلك فهلموا إليّ. وأبى أن يذهب إليهم وفي رواية: «قل له إني لا أذل العلم ولا أحمله إلى أبواب السلاطين، فإن كانت له حاجة. . .فليحضرني في مسجدي أو في داري فإن لم يعجبك فأنت سلطان فامنعني من المجلس ليكون لي عذر عند الله يوم القيامة أني لا أكتم العلم وكان هذا سبب الوحشة بينهما.

فاغتنمها السلطان فرصة وأراد أن يصرف الناس عن السماع من البخاري فأمر بنفيه من تلك البلاد إلى بيكند. . فدعا عليه البخاري اللهم أرني ما قصدوني به في أنفسهم وأولادهم وأهاليهم فلم يمض غير شهر حتى زال ملكه، وسجن في بغداد حتى مات.

فنزح البخاري من بلده إلى بلدة خرتنك.

مرضه ووفاته

وصل البخاري إلى بلدة تدعى خرتنك على فرسخين من سمرقند ونزل عند أقاربه وهو يدعو الله أن يقبضه إليه حين رأى الفتن في الدين ثم اتفق مرضه على أثر ذلك وسُمع يدعو: «اللهم قد ضاقت عليّ الأرض بما رحبت فاقبضني إليك» فأرسل إليه أهل سمرقند كتاباً يطلبون منه الخروج إليهم فأجاب وتهيأ للركوب ولبس خُفّيه وتعمم فلما مشى قدر عشرين خطوة أو نحوها إلى الدابة ليركبها قال: أرسلوني فأرسلوه ودعا بدعوات ثم اضطجع فقضى ثم سال منه عروق كثيرة.

وكانت وفاته ليلة عيد الفطر - وكان ليلة السبت - عند صلاة العشاء.

وصلي عليه يوم العيد بعد الظهر من تلك السنة ٢٥٦ هجرية. وكفن في ثلاثة أثواب بيض ليس فيها قميص ولا عمامة - وفق ما وصى به وحين ما دفن فاحت من قبره رائحة غالية أطيب من ريح المسك ثم دام ذلك أياماً.

ثم جعلت ترى سواري بيض بحذاء قبره.

وكان عمره يوم مات ٦٢ سنة إلا ثلاثة عشر يوماً تغمده الله برحمته آمين

Quelques témoignages sur al-Bukhâry

«*Khurâsân* n'a pas donné de pareil» *('Aḥmad ben Ḥanbal)*

«*Al-Bukhâry* n'a pas connu d'égal, en son temps» *('Ali ben al-Madîniy)*

«S'il avait été un contemporain d'*al-Ḥasan*, les gens auraient eu besoin de lui à cause de ses connaissances, de son *fiqh* et de sa capacité à mémoriser le *hadith*» *('Isḥâq ben Râhawayh)*

«Nous n'avons pas vu de semblable à lui» *('Ibn Abu Chayba* et *Muḥammad ben 'Abd-ul-Lâh ben Namîr)*

«Je ne connais d'homme semblable à lui» *(Ali ben Majar)*

«J'ai séjourné à *Basra*, en Syrie, dans le *Ḥidjâz*, à *Kûfa* et j'ai vu leurs doctes. A chaque fois que [l'avis de]*Muḥammad ben Ismâ'îl al-Bukhâry* est cité, ils le préféraient à leurs propres avis» *(Muḥammad ben an-Naḍar ben Sahl ach-Châfi'y)*.

«Tout *ḥadith* non connu d'al-Bukhâry n'est pas un *ḥadith*» *(al-Falâs)*

«J'ai vu *Muslim ben al-Ḥadjâdj* embrasser al-Bukhâry sur le front puis lui dire: "Laisse-moi embrasser tes pieds, ô maître des maîtres, ô seigneur des traditionnistes et connaisseur des défauts venant altérer le *ḥadith*". Puis il l'a interrogé sur un hadîth. Après la réponse d'*al-Bukhâry* , *Muslim* lui a dit: "Il n'y a que le jaloux qui te porte haine; et j'atteste qu'il n'y a pas d'homme pareil à toi dans le monde"» *(Aḥmad ben Ḥamdûn al-Qaṣṣâr)*

أقوال في البخاري

ـ ما أخرجت خراسان مثله.

«احمد بن حَنْبل.

ـ لم ير البخاري مثل نفسه.

علي بن المديني.

ـ لو كان في زمن الحسن لاحتاج الناس إليه في الحديث ومعرفته وفقهه.

«اسحاق بن راهويه».

ـ ما رأينا مثله.

«ابن أبي شيبة ومحمد بن عبدالله بن نمير».

ـ لا أعلم مثله.

«علي بن مجر».

ـ دخلت البصرة والشام والحجاز والكوفة ورأيت علماءها كلما جرى ذكر محمد بن اسماعيل البخاري **فَضَّلُوه على أنفسهم**.

«محمود بن النظر بن سهل الشافعي».

ـ كل حديث لا يعرفه البخاري فليس بحديث.

«الفلاس».

ـ رأيت مسلم بن الحجاج جاء إلى البخاري فقبل بين عينيه وقال: دعني أقبل رجليك يا أستاذ الأستاذين، وسيد المحدثين، وطبيب الحديث في علله.

ـ ثم سأله عن حديث كفارة المجلس، فذكر له علته، فلما فرغ قال مسلم: **لا يبغضك إلا حاسد وأشهد أن ليس في الدنيا مثلك**.

«احمد بن حمدون القصار»

«En Irak comme à Khurâsân, je n'ai pas vu d'homme qui connait mieux que *Bukhâry* l'histoire et l'*isnâd*.» (*At-Tarmudhiy*)

«Sous ce ciel, je n'ai pas vu d'homme connaisant et retenant dans sa mémoire les *ḥadith* du Messager de Dieu (ç) mieux que *Muḥammad ben Ismâ'îl al-Bukhâry*» *(Ibn Khuzama)*

«Cela n'est qu'une goutte dans une mer: Si nous avions demandé les éloges des uléma sur (...) *[al-Bukhâry]*, nous n'aurions pas terminé [de les citer]» *(Ibn Kathîr)*

- **لم أر بالعراق ولا في خراسان في معنى العلل** والتاريخ ومعرفة الأسـانيد أعلم من البخاري.

«الترمذي»

- **ما رأيت تحت أديم السماء أعلم بحديث** رسول الله ﷺ ولا أحفظ له من محمد بن اسماعيل البخاري.

«ابن خزيمة»

- هذا غيض من فيض: ولو استقصينا ثناء العلماء عليه في حفظه وإتقانه وعلمه وفقهه وورعه وزهده وعبادته لطال علينا.

«ابن كثير»

Ses principales œuvres

1. Al-'Adab al-Mufrad
2. Raf'-ul-Yadayn fi aṣ-Ṣalât wa al-Qirâ'a Khalfa al-'Imâm
3. Bir al-Wâlidayn
4. Aẓ-Ẓu'afâ'
5. Al-Djâmi'-al-Kabîr
6. Al-Musnad al-Kabîr
7. At-Tafsîr al-Kabîr
8. Al-'Achriba
9. Kitâb-al-Hiba
10. 'Asmâ' aṣ-Ṣaḥaba
11. Al-Mabṣut fi al-Ḥadith
12. Al-'Ilal
13. Al-'Asma'u wa al-Kunâ
14. Al-Fawâ'id
15. Al-Djâmi' aṣ-Ṣaḥîḥ
16. At-Târîkh ul-Kabîr
17. At-Târîkh ul-'Awsaṭ
18. At-Târîkh aṣ-Ṣaghîr
19. Khalq af'âl ul-'Ibâd
20. Al-Wijdân
21. Al-Hay'a
22. Thulâthiyât al-Ḥadith
23. Al-Djâmi' aṣ-Ṣaghîr
24. Al-'Awâlî fi al-Ḥadith
25. Ar-Riqâq
26. As-Sunan fi al-Fiqh

أهم مؤلفاته

- الأدب المفرد .	
- رفع اليدين في الصلاة والقراءة خلف الإمام.	
- بر الوالدين .	
- الضعفاء .	
- الجامع الكبير	ذكره ابن طاهر
- المسند الكبير	
- التفسير الكبير	ذكره الفربري .
- الأشربة	ذكره الدار قطني .
- كتاب الهبة	ذكره وراقة .
- أسماء الصحابة	ذكره أبو القاسم بن مندة .
- المبسوط في الحديث	ذكره الخليلي .
- العلل	ذكره أبو القاسم بن مندة .
- الاسماء والكنى	ذكره الحاكم أبو أحمد .
- الفوائد	ذكره الترمذي .
- الجامع الصحيح	وهو كتابنا هذا .
- التاريخ الكبير .	
- التاريخ الأوسط .	
- التاريخ الصغير .	
- خلق أفعال العباد .	
- الوجدان	
- الهيئة	
- ثلاثيات في الحديث	
- الجامع الصغير	
- العوالي في الحديث	
- الرقاق	
- السنن في الفقه	

Un mot sur «al-Djâmi' aṣ-Ṣaḥîḥ»

Al-Bukhâry dit:

«Chaque *ḥadîth* écrit dans le livre du *Ṣaḥih*, je ne l'y ai porté qu'après avoir fait mes ablutions et prié deux *rak'a*... J'ai disposé dans *"al-Djâmi'"* six cent mille *ḥadith* en seize ans [de recherche] pour le prendre comme un argument qui me sauverait du châtiment de Dieu... J'ai disposé la composition de mon livre *"al-Djami'"* dans la Mosqué sacrée. Chaque ḥadith inclus ne l'a été fait qu'après que j'ai fait la prière d'*istikhâra*, deux *rak'a* et que je me suis assuré de son authenticité...

«Me trouvant chez *'Isḥâq ben Râhaway*, il m'a dit: "Si vous reprenez dans un recueil succint la *sunna* du Messager de Dieu (ç)". Ces mots m'ont beaucoup influencé, me poussant alors à ne rassembler dans ce livre que ce qui est authentique...»

Quant à *Abu Dja'far Maḥmûd ben Âmrû al-'Uqayly*, il dit: «Quand *al-Bukhâry* avait fini la rédaction du *Ṣaḥîḥ*, il le présenta à l'imâm *Aḥmad ben Ḥanbal*, à *Yaḥya ben Mu'în, à Ali ben al-Madîny* et à d'autres (que Dieu les agrée tous) afin qu'ils émettent leurs avis. Le résultat fut concluant: ils avaient approuvé le *Ṣaḥîḥ* dans sa totalité à l'exception de quatre *ḥadîth*». Mais, concernant ces quatres *ḥadîth*, al-Bukhâry avait aussi raison[1].

Al-Bukhâry dans sa rédaction du *Ṣaḥîḥ*, s'était imposé l'authenticité. Comme il avait aussi enrichi son œuvre de précisions savantes et de points de vue dans le domaine du *fiqh*. Grâce à son intelligence peu coutumière, il avait su comment puiser dans les textes les différentes nuances qu'il répartissait ensuite sur les rubriques de son œuvre et sans qu'il ait oublié d'attacher une importance particulière aux versets du fiqh, d'où il tirait, en plus, les significations en usant de plusieurs méthodes d'explication.

(1) Dans cette introduction, nous avons adopté ce qui a été écrit par l'imâm Ibn Ḥadjar dans son introduction à son œuvre «Fatḥ al-Bary» et par l'imâm Ibn Kathîr dans son œuvre «al-Bidâya wa an-Nihâya.

كلمة عن الجامع الصحيح

المسند من حديث رسول الله ﷺ

وسننه وأيامه

يقول البخاري:

«ما وضعت في كتاب الصحيح حديثاً إلّا اغتسلت قبل ذلك وصليت ركعتين... صنفت الجامع من ستمائة ألف حديث في ست عشرة سنة وجعلته حجة فيما بيني وبين الله... وصنفت كتابي الجامع في المسجد الحرام وما أدخلت فيه حديثاً حتى استخرت الله تعالى وصليت ركعتين وتيقنت صحته... كنت عند اسحق بن راهويه فقال: «لو جمعتم كتاباً مختصراً لصحيح سنة رسول الله ﷺ» فوقع ذلك في قلبي فأخذت في جمع الجامع الصحيح... لم أخرج في هذا الكتاب إلّا صحيحاً وما تركت من الصحيح أكثر ـ وفي رواية: وتركت من الصحيح حتى لا يطول ـ». ا. هـ.

وقال أبو جعفر محمود بن عمرو العقيلي: لما ألّف البخاري كتاب الصحيح عرضه على الإمام أحمد بن حنبل ويحيى بن معين وعلي بن المديني وغيرهم ـ رحمهم الله تعالى ـ فاستحسنوه وشهدوا له بالصحة إلّا في أربعة أحاديث والقول فيها قول البخاري وهي صحيحة[1].

لقد التزم البخاري في كتابه الصحة وإنه لا يورد فيه إلّا حديثاً صحيحاً، هذا أصل موضوعه ثم رأى أن لا يخليه من الفوائد الفقهية والنكت الحكمية، فاستخرج بفهمه من المتون معاني كثيرة فرقها في أبواب الكتاب بحسب تناسبها، واعتنى فيه بآيات الأحكام فانتزع منها الدلالات البديعة، وسلك في الإشارة إلى تفسيرها السبل الوسيعة.

---

(١) اعتمدنا في كثير ما كتبنا في هذه المقدمة على ما كتبه الإمام ابن حجر في مقدمة كتاب فتح الباري شرح صحيح البخاري والإمام ابن كثير في كتابه البداية والنهاية.

Dans nombre de rubriques de son œuvre, on trouve de nombreux *ḥadith*, dans d'autres, on trouve un seul *ḥadith*, dans d'autres encore, on trouve un verset coranique, dans d'autres enfin, il n'y a aucune indication. Par là, al-Bukhâry avait dans ces rubriques repris les traditions sans *isnâd* ou à isnâd incomplet, même s'il n'y avait pas trouvé de *ḥadith* authentique selon ses conditions ou selon les conditions d'autres auteurs.

Enfin, la numérotation des *ḥadith* et des rubriques a été décidée à l'image de celle suivie dans *"Fatḥu-l-Bary fi Charḥi Ṣaḥîḥ al-Bukhâry"* de *l'imâm Ibn Ḥadjar al-'Asqalâny*, lequel avait été numéroté par *Muḥammad Fu'âd 'Abd-ul-Bâqy* et conçue par *Muḥib ad-Dîn al-Khatîb.*

Dans cette introduction, je n'oublierai pas de remercier la Bibliothèque moderne (al-Maktaba al-'Aṣriya), qui a pris à son entière charge la présentation de l'œuvre d'al-Bukhâry au grand public, tout en priant Dieu de veiller à la continuité de cette institution, bâtie par le regretté *Charîf al-'Ansâry* que Dieu bénisse son âme pour être au service du patrimoine.

En conclusion, nous espérons que nous avons accompli notre tâche concernant cette œuvre tout en implorant le Seigneur à lui la gloire et l'exaltation de l'enregister parmi nos récompenses accordées par Lui et de nous pardonner les erreurs que nous aurions pu commettre. Il est l'Entendant, l'Acquiescant.

ويقع في كثير من أبوابه الأحاديث الكثيرة، وفي بعضها ما فيه حديث واحد، وفي بعضها ما فيه آية من كتاب الله وبعضها لا شيء فيه ألبتة، ومن ثم أورد التعاليق وإن لم يجد فيه حديثاً صحيحاً لا على شرطه ولا على شرط غيره، وكان مما يستأنس به ويقدمه قوم على القياس استعمل لفظ ذلك الحديث أو معناه ترجمة «باب» ثم أورد في ذلك إما آية من كتاب الله عز وجل تشهد له أو حديثاً يؤيد عموم ما دل عليه ذلك الخبر .

وقد تم ترقيم الكتاب والأحاديث والأبواب حسب ترقيم فتح الباري بشرح صحيح البخاري للامام ابن حجر العسقلاني والذي رقمه محمد **فؤاد عبد الباقي** وقام بإخراجه محب الدين الخطيب وهو مطابق لجميع الفهارس الموجودة في الأسواق فلله الحمد والمنة.

ولا يفوتني في هذه المقدمة إلاَّ أن أتقدم بالشكر الجزيل **للمكتبة العصرية** والتي أخذت على عاتقها تقديم هذا الكتاب بهذه الطبعة الأنيقة والحلة القشيبة راجياً من المولى أن يديم هذه المؤسسة والتي أسسها المرحوم **شريف الأنصاري** ـ رحمه الله ـ منارة لخدمة التراث.

وختاماً نرجو أن نكون قد قمنا بخدمة هذا الكتاب راجين المولى سبحانه وتعالى أن يكتبه في خانة حسناتنا وأن يعفو عنا ويغفر لنا كل زلل إنه سميع مجيب.

Conventions

1) Les *isnad* (chaînes des rapporteurs des hadîth) se trouvent dans l'annexe.

2) «سمعت»، «حدثني»، «أخبرني»، «أخبرنا»، «حدثنا», etc. sont traduits par: "*directement de*". Le but est d'éviter la lourdeur de la traduction.

3) «عن» est traduit par: "*de*"

4) Lorsque le texte suppose une continuité nous mettons trois point de suspension en laissant au lecteur le soin de deviner et en lui épargnant les controverses des commentateurs.

5) Les *'isnâd* qui se trouvent après quelques ***hadîth*** rapportent une deuxieme version du texte ou essayent de mettre en relief la transmission directe, ou indirecte, du texte d'un traditionniste à un autre.

6) La lettre R désigne une rubrique. Le début de cette rubrique est en caractère gras; le reste est divisé en paragraphes, séquences, citations, etc. Des fois les citations paraissent tronquées.

7) La lettre (C) désigne un changement d'*isnâd.*

8) La lettre (r) veut dire: *que Dieu l'agrée.*

9) La lettre (ç) veut dire: *çalla-l-lâhu 'alayhi wa sallam (que la Prière et le Salut soient sur lui).*

10) "*Suivi*" et "*Aussi*" marquent la *mutâba'a.* C'est-à-dire, lorsque, d'un certain tradionniste de l'*isnâd* précédent, l'*isnâd* suivant reprend le même texte par exemple. La *mutâba'a* peut se rapporter au texte comme elle peut se rapporter à l'*isnâd.*

11) Le texte coranique est en caractère gras.

12) La traduction suit les commentaires d'ibn Hajar dans *Fathu-l-Bâry.*

صَحِيحُ البُخَارِيّ

تأليف

الإمام الحافظ ابي عبد الله محمد بن اسماعيل البخاري

"المتوفى سنة ٢٥٦هـ"

Le Sahîh d'al-Bukhâry

Traduit par

Harkat Ahmed

Au nom de Dieu, le Tout miséricorde, le Miséricordieux.

I - Le Début de la Révélation

Le cheïkh, l'imâm et le traditionniste 'Abu 'Abd-ul-Lâh Muḥammad ben 'Ismâ'il ben Ibrâhîm ben al-Mughîra al-Bukhâry, que Dieu ait pitié de son âme, dit:

R. 1 - Comment commença la Révélation chez le Messager de Dieu (ç) — De: C'est Nous qui t'avons fait révélation, comme Nous avons révélé à Noé, aux prophètes d'après lui[1].

1 - Muḥammad ben 'Ibrâhîm at-Taymy rapporte avoir entendu 'Alqama ben Waqqâs al-Laythy dire: J'ai entendu 'Umar ben al-Khṭâb, que Dieu l'agrée, dire du haut du minbar: «J'ai entendu le Messager de Dieu (ç) dire: "[La valeur de] l'action [réside] dans l'intention... A chacun selon son intention: celui qui s'expatrie pour [un certain bien de] ce bas monde ou pour épouser une femme, son expatriation lui sera comptée comme tel"».

r2/ 2 - 'Â'icha, la Mère des Croyant (r), rapporta qu'al-Ḥârith ben Hichâm (r) avait interrogé le Messager de Dieu (ç) en disant: «O Messager de Dieu! comment te vient la Révélation?

— Des fois, avait répondu le Messager de Dieu (ç), elle vient comme le tintement d'une clochette, elle m'est la plus pénible. A son interruption je saisis tout ce que l'ange a dit... D'autres fois, l'ange [de la Révélation] se manifeste devant moi sous la forme d'un homme, il me parle et je saisis ce qu'il dit.»

Et 'Â'icha de continuer: «Je l'ai vu quelque fois recevoir la Révélation pendant un jour où il faisait très froid. En cessant, elle le laissait front ruisselant de sueur.»

r3/ 3 - 'Â'icha, la Mère des Croyants, dit: «La vision pieuse durant le sommeil

(1) *An-Nisâ'*,163.

بسم الله الرحمن الرحيم

١ - كتاب بدء الوحي

قَالَ الشَّيْخُ الإِمَامُ الحَافِظُ أَبو عَبْدِ الله مُحَمَّـدُ بنُ إِسْمَعِيلَ بْنِ إِبْـرَاهِيمَ بْنِ المُغِيرَةِ البُخَارِيُّ رَحِمَهُ الله تعالىٰ آمِينَ:

١ - باب: كَيْفَ كَانَ بَدْءُ الوَحْيِ إِلَى رَسُولِ الله ﷺ

وَقَوْلِ اللَّهِ جَلَّ ذِكْرُهُ: ﴿ إِنَّآ أَوْحَيْنَآ إِلَيْكَ كَمَآ أَوْحَيْنَآ إِلَىٰ نُوحٍ وَٱلنَّبِيِّـۧنَ مِنۢ بَعْدِهِۦ ﴾[1].

١ - حَدَّثَنَا الحُمَيْدِيُّ عَبْدُ اللهِ بنُ الزُّبَيْرِ قَالَ: حدثنا سُفْيَانُ قَالَ: حدثنـا يَحْيَى بنُ سَعِيدٍ الأَنْصَارِيُّ قَالَ: أَخْبَرَنِي مُحَمَّدُ بنُ إِبْرَاهِيمَ التَّيْمِيُّ: أَنَّهُ سَمِعَ عَلْقَمَةَ بنَ وَقَّاصٍ اللَّيْثِيَّ يَقُولُ: سَمِعْتُ عُمَرَ بنَ الخَطَّابِ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ عَلَى المِنْبَرِ قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ الله ﷺ يَقُولُ: «إِنَّمَـا الأَعْمَالُ بِالنِّيَّاتِ، وَإِنَّمَا لِكُلِّ آمْرِئٍ مَا نَوى، فَمَنْ كَـانَتْ هِجْرَتُـهُ إِلَى دُنْيَـا يُصِيبُهَا، أَوْ إِلَى آمْرَأَةٍ يَنْكِحُهَا، فَهِجْرَتُهُ إِلَى مَا هَاجَرَ إِلَيْهِ».

٢ - ٢٠ - حَدَّثَنَا عَبْدُ الله بنُ يُوسُفَ قَالَ: أَخْبَرَنَا مالِكٌ، عَنْ هِشَامِ بنِ عُرْوَةَ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ عَائِشَةَ أُمِّ المُؤْمِنِينَ رَضِيَ اللهُ عَنْهَا: أَنَّ الحَارِثَ بنَ هِشَامٍ رَضِيَ الله عَنْهُ سَأَلَ رَسُولَ الله ﷺ فَقَالَ: يَا رَسُولَ الله، كَيْفَ يَأْتِيكَ الوَحْيُ؟. فَقَالَ رَسُولُ الله ﷺ: «أَحْيَاناً يَأْتِينِي مِثْلَ صَلْصَلَةِ الجَرَسِ، وَهُوَ أَشَدُّهُ عَلَيَّ، فَيَفْصِمُ عَنِّي وَقَدْ وَعَيْتُ عَنْهُ مَا قَالَ، وَأَحْيَاناً يَتَمَثَّلُ لِيَ المَلَكُ رَجُلاً، فَيُكَلِّمُنِي فَأَعِي مَا يَقُولُ».

قَالَتْ عَائِشَةُ رَضِيَ الله عَنْهَا: وَلَقَدْ رَأَيْتُهُ يَنْزِلُ عَلَيْهِ الوَحْيُ فِي اليَوْمِ الشَّدِيدِ البَرْدِ، فَيَفْصِمُ عَنْهُ وَإِنَّ جَبِينَهُ لَيَتَفَصَّدُ عَرَقاً.

٣ - ٣٠ - حَدَّثَنَا يَحْيَى بنُ بُكَيْرٍ قَالَ: حدّثنا اللَّيْثُ، عَنْ عُقَيْلٍ، عَنِ آبْنِ شِهَابٍ، عَنْ عُرْوَةَ ابْنِ الزُّبَيْرِ، عَنْ عَائِشَةَ أُمِّ المُؤْمِنِينَ أَنَّهَا قَالَتْ: أَوَّلُ مَا بُدِىءَ بِهِ رَسُولُ الله ﷺ مِنَ الوَحْيِ

(١) سورة النساء: الآية ١٦٣.

fut le premier [signe] de la Révélation chez le Messager de Dieu (ç): chaque vision [trouvait sa réalisation effective] comme la clarté de l'aurore. Après cela, il aima la retraite. Il l'observait dans la grotte de Ḥirâ' où il se livrait au *taḥanuth* — c'est-à-dire à des actes d'adoration — durant plusieurs nuits avant de retourner chez lui pour se munir à cet effet de provisions. Après quoi, il revenait vers Khadîja pour prendre d'autres provisions pour la même raison, et ce jusqu'à ce que vînt à lui la Vérité alors qu'il se trouvait dans la grotte de Hirâ'. L'ange [de la Révélation] se présenta alors devant lui en disant: "Lis! — Je ne sais pas lire, répondit [le Prophète]". "Sur ce, dit-il, il (l'ange) me pressa en m'étouffant jusqu'aux limites de [mes] forces puis me lâcha en distant: *Lis! — Je ne sais pas lire, dis-je [de nouveau].* Il me pressa une deuxième fois jusqu'aux limites de l'étouffement puis me lâcha: *Lis! me dit-il. — Je ne sais pas lire, repliquai-je.* Pour la troisième fois il me saisit jusqu'à l'étouffement, me lâcha et dit: **Lis au nom de ton Seigneur qui a créé!**

Qui a créé l'homme d'une jonction [sanguine]!

Lis, car ton Seigneur est très généreux!"[(1)].

«Le Messager de Dieu (ç) retourna avec ces versets, le cœur palpitant, vers Khadîja bent Khuwaylid (r) et dit: "Enveloppez-moi! enveloppez-moi!" En effet, on l'enveloppa jusqu'à ce que sa crainte fût dissipée. Après quoi, il mit Khadîja au courant de l'incident avant de lui dire: "J'ai eu peur pour ma propre personne."

— Non, lui dit-elle, [tu n'as pas à avoir peur], je jure par Dieu qu'Il ne te confendra jamais. Tu respectes les liens de parenté, tu aides le faible, tu donnes au démuni, tu accordes l'hospitalité à l'hôte et tu aides [les gens] à surmonter les malheurs."

«Ensuite, Khadîja emmena [le Prophète] chez son cousin paternel, Waraqa ben Nawfal ben 'Asad ben 'Abd-al-'Uzza. C'était un personnage qui avait préféré embrasser le christianisme pendant la période Jahilité[(2)]. Il savait écrire la langue hébraïque. D'ailleurs, il copiait de l'Evangile, en hébreu, tout ce que Dieu voulait qu'il transcrivît. Durant cette période, Waraqa était déjà un vieillard et était devenu aveugle.

«"Ô mon cousin! lui dit Khadîja, écoute [ce que va te dire] le fils de ton frère!

— Ô fils de mon frère! s'adressa Waraqa [au Prophète], qu'as-tu vu?[(3)]" Et le

(1) Al-'Alaq, 1,2,3.

(2) Litterallement, «Ignorance». Il s'agit de la période préislamique.

(3) Il paraît qu'il y a une omission

الرُّؤْيَا الصَّالِحَةُ فِي النَّوْمِ ، فَكَانَ لَا يَرَى رُؤْيَا إِلَّا جَاءَتْ مِثْلَ فَلَقِ الصُّبْحِ ، ثُمَّ حُبِّبَ إِلَيْهِ الخَلَاءُ، وَكَانَ يَخْلُو بِغَارِ حِرَاءٍ، فَيَتَحَنَّثُ فِيهِ ـ وَهُوَ التَّعَبُّدُ ـ اللَّيَالِيَ ذَوَاتِ العَدَدِ قَبْلَ أَنْ يَنْزِعَ إِلَى أَهْلِهِ، وَيَتَزَوَّدُ لِذَلِكَ، ثُمَّ يَرْجِعُ إِلَى خَدِيجَةَ فَيَتَزَوَّدُ لِمِثْلِهَا، حَتَّى جَاءَهُ الحَقُّ وَهُوَ فِي غَارِ حِرَاءٍ، فَجَاءَهُ المَلَكُ فَقَالَ: ٱقْرَأْ، قَالَ: «مَا أَنَا بِقَارِىءٍ». قَالَ: «فَأَخَذَنِي فَغَطَّنِي حَتَّى بَلَغَ مِنِّي الجَهْدَ، ثُمَّ أَرْسَلَنِي فَقَالَ: ٱقْرَأْ، قُلْتُ مَا أَنَا بِقَارِىءٍ، فَأَخَذَنِي فَغَطَّنِي الثَّانِيَةَ حَتَّى بَلَغَ مِنِّي الجَهْدَ، ثُمَّ أَرْسَلَنِي فَقَالَ: ٱقْرَأْ، فَقُلْتُ مَا أَنَا بِقَارِىءٍ، فَأَخَذَنِي فَغَطَّنِي الثَّالِثَةَ، ثُمَّ أَرْسَلَنِي فَقَالَ: ﴿ ٱقْرَأْ بِٱسْمِ رَبِّكَ ٱلَّذِى خَلَقَ، خَلَقَ ٱلْإِنسَٰنَ مِنْ عَلَقٍ، ٱقْرَأْ وَرَبُّكَ ٱلْأَكْرَمُ ﴾[1] ».

فَرَجَعَ بِهَا رَسُولُ ٱللهِ ﷺ يَرْجُفُ فُؤَادُهُ، فَدَخَلَ عَلَى خَدِيجَةَ بِنْتِ خُوَيْلِدٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا فَقَالَ: «زَمِّلُونِي زَمِّلُونِي». فَزَمَّلُوهُ حَتَّى ذَهَبَ عَنْهُ الرَّوْعُ، فَقَالَ لِخَدِيجَةَ وَأَخْبَرَهَا الخَبَرَ: «لَقَدْ خَشِيتُ عَلَى نَفْسِي». فَقَالَتْ خَدِيجَةُ: كَلَّا وَاللهِ مَا يُخْزِيكَ اللهُ أَبَداً، إِنَّكَ لَتَصِلُ الرَّحِمَ، وَتَحْمِلُ الكَلَّ، وَتَكْسِبُ المَعْدُومَ، وَتَقْرِي الضَّيْفَ، وَتُعِينُ عَلَى نَوَائِبِ الحَقِّ.

فَانْطَلَقَتْ بِهِ خَدِيجَةُ حَتَّى أَتَتْ بِهِ وَرَقَةَ بْنَ نَوْفَلِ بنِ أَسَدِ بنِ عَبْدِ العُزَّى ـ ٱبْنَ عَمِّ خَدِيجَةَ ـ وَكَانَ ٱمْرَءاً تَنَصَّرَ فِي الجَاهِلِيَّةِ، وَكَانَ يَكْتُبُ الكِتَابَ العِبْرَانِيَّ، فَيَكْتُبُ مِنَ الإِنْجِيلِ بِالعِبْرَانِيَّةِ مَا شَاءَ اللهُ أَنْ يَكْتُبَ، وَكَانَ شَيْخاً كَبِيراً قَدْ عَمِيَ، فَقَالَتْ لَهُ خَدِيجَةُ: يَا ابْنَ عَمِّ، ٱسْمَعْ مِنِ ٱبْنِ أَخِيكَ. فَقَالَ لَهُ وَرَقَةُ: يَا ابنَ أَخِي مَاذَا تَرَى؟ فَأَخْبَرَهُ رَسُولُ اللهِ ﷺ

---

(١) سورة العلق: الآيات ١ ـ ٢ ـ ٣.

Messager de Dieu (ç) de le mettre au courant. "Ce personnage, reprit Waraqa, est le Confident qui fut envoyé auparavant à Moïse. Plaise au ciel que je sois jeune... Plaise au ciel que je sois encore vivant lorsque ton peuple te chassera!

— Vont-ils me chasser? demanda le Messager de Dieu (ç).

— Oui, tout homme ayant apporté ce que tu viens d'apporter s'était vu souffrir d'une certaine hostilité... Je te soutiendrai de toutes mes forces si je vis jusqu'à ce jour."

«Après cet évenement, Waraqa ne tarda pas à mourir. Quant à la Révélation[1], elle tarda à venir durant un certain temps.»

4 - Ibn Chihâb dit[2]: Abu Salama ben 'Abd-ar-Raḥmân m'a informé, qu'en parlant du retard de la Révélation, Jâbir ben 'Abd-ul-Lâh al-'Anṣâry avait rapporté ceci: «Tandis que je[3] marchais j'entendis une vois qui venait du ciel; je lançai alors le regard vers le ciel où je vis l'ange qui était venu me trouver à Ḥirâ'. Il était assis sur un trône se trouvant entre le ciel et la terre. Saisi de peur, je rebroussai chemin. [A mon arrivée], je dis: "Drapez-moi! drapez-moi!" C'est après cela que Dieu, le Très-Haut, révéla: **O toi qui te drapes! Lève toi et avertis! Ton Seigneur, magnifie-le! Tes vêtements, purifie-les! Et l'impureté, fuis-là!**[4] Et la Révélation de reprendre avec ardeur et continuité.»

* Le *ḥadîth* rapporté par Yaḥya ben Bukayr] a été aussi rapporté par 'Abd-ul-Lâh ben Yusuf et par Abu Ṣâliḥ. De même, il a été aussi rapporté par Hilâl ben Raddâd, mais cette fois d'az-Zuhry.

D'autre part, [au lieu de] «قلبه»][5], Yûnus et Ma'mar rapportent «بوادره»[6].

r4/5 - D'après Sa'îd ben Jubayr, ibn 'Abbâs — à propos de: **N'agite pas ta langue pour le hâter**[7] — dit: «Le Messager de Dieu (ç) cherchait à apaiser la souffrance que lui causait la Révélation; pour ce faire il lui arrivait de remuer les lèvres. (Et ibn 'Abbâs de dire [aux présents]: «[Regardez!] je vais les remuer comme le faisait le Messager de Dieu (ç).» Et Sa'îd de dire à son tour: «Je vais les remuer comme j'ai vu ibn 'Abbâs le faire», et il remua ses lèvres.)

---

(1) Se rapportant au Coran seulement.
(2) V. le hadith 3.
(3) Ce pronom renvoie au Prophète.
(4) Al-Mudathir, 1 - 5.
(5) Qu'on trouve dans le *hadith* n° 3.
(6) Singulier de «بادرة», deltoïde.
(7) Al-Qiyâma, 16.

خَبَرَ مَا رَأَى، فَقَالَ لَهُ وَرَقَةُ: هَذَا النَّامُوسُ الَّذِي نَزَّلَ اللهُ عَلَى مُوسَى، يَا لَيْتَنِي فِيهَا جَذَعاً، لَيْتَنِي أَكُونُ حَيّاً إِذْ يُخْرِجُكَ قَوْمُكَ، فَقَالَ رَسُولُ اللهِ ﷺ: «أَوَ مُخْرِجِيَّ هُمْ». قَالَ: نَعَمْ، لَمْ يَأْتِ رَجُلٌ قَطُّ بِمِثْلِ مَا جِئْتَ بِهِ إِلَّا عُودِيَ، وَإِنْ يُدْرِكْنِي يَوْمُكَ أَنْصُرْكَ نَصْراً مُؤَزَّراً. ثُمَّ لَمْ يَنْشَبْ وَرَقَةُ أَنْ تُوُفِّيَ، وَفَتَرَ الوَحْيُ.

٤ - قَالَ ابْنُ شِهَابٍ: وَأَخْبَرَنِي أَبُو سَلَمَةَ بْنُ عَبْدِ الرَّحْمنِ: أَنَّ جَابِرَ بنَ عَبْدِ اللهِ الأَنْصارِيَّ قَالَ - وَهُوَ يُحَدِّثُ عَنْ فَتْرَةِ الوَحْيِ - فَقَالَ فِي حَدِيثِهِ: «بَيْنَا أَنَا أَمْشِي إِذْ سَمِعْتُ صَوْتاً مِنَ السَّمَاءِ، فَرَفَعْتُ بَصَرِي، فَإِذَا المَلَكُ الذِي جَاءَنِي بِحِرَاءٍ جَالِسٌ عَلَى كُرْسِيٍّ بَيْنَ السَّمَاءِ وَالأَرْضِ، فَرُعِبْتُ مِنْهُ، فَرَجَعْتُ فَقُلْتُ: زَمِّلُونِي زَمِّلُونِي. فَأَنْزَلَ اللهُ تَعَالَى: ﴿يَا أَيُّهَا الْمُدَّثِّرُ * قُمْ فَأَنْذِرْ * وَرَبَّكَ فَكَبِّرْ * وَثِيَابَكَ فَطَهِّرْ * وَالرُّجْزَ فَاهْجُرْ﴾(١)». فَحَمِيَ الوَحْيُ وَتَتَابَعَ.

تَابَعَهُ عَبْدُ اللهِ بْنُ يُوسُفَ وَأَبُو صَالِحٍ، وَتَابَعَهُ هِلَالُ بْنُ رَدَّادٍ عَنِ الزُّهْرِيِّ، وَقَالَ يُونُسُ وَمَعْمَرٌ: بَوَادِرُهُ.

٤ - باب ٥ - حَدَّثَنَا مُوسَى بْنُ إِسْمَاعِيلَ قَالَ: حَدَّثَنَا أَبُو عَوَانَةَ قَالَ: حدثنا مُوسَى بْنُ أَبِي عَائِشَةَ قَالَ: حدّثنا سَعِيدُ بنُ جُبَيْرٍ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ، فِي قَوْلِهِ تَعَالَى: ﴿لَا تُحَرِّكْ بِهِ لِسَانَكَ لِتَعْجَلَ بِهِ﴾(٢) قَالَ: كَانَ رَسُولُ اللهِ ﷺ يُعَالِجُ مِنَ التَّنْزِيلِ شِدَّةً، وَكَانَ مِمَّا يُحَرِّكُ شَفَتَيْهِ - فَقَالَ ابْنُ عَبَّاسٍ: فَأَنَا أُحَرِّكُهُمَا لَكُمْ كَمَا كَانَ رَسُولُ اللهِ ﷺ يُحَرِّكُهُمَا - وَقَالَ سَعِيدٌ: أَنَا أُحَرِّكُهُمَا كَمَا رَأَيْتُ ابْنَ عَبَّاسٍ يُحَرِّكُهُمَا. فَحَرَّكَ شَفَتَيْهِ - فَأَنْزَلَ اللهُ تَعَالَى: ﴿لَا تُحَرِّكْ بِهِ لِسَانَكَ لِتَعْجَلَ

(١) سورة المدثّر: الآيات ١ - ٢ - ٣ - ٤ - ٥.
(٢) سورة القيامة: الآية ١٦.

«Dieu, Exalté Soit-Il, révéla alors: ... **N'agite pas ta langue pour le hâter: à Nous de l'assembler et d'en fixer la lecture**[1] — Autrement dit, expliqua ibn 'Abbâs: C'est à Dieu qu'incombe de rassembler le Coran dans ta poitrine pour te faciliter sa récitation — **et quand Nous l'aurons lu, suis-en bien la lecture**[2]. — C'est-à-dire: Ecoute et sois attentif à sa récitation — **et c'est encore à Nous d'en assurer [les effets] d'expression**[3]. — C'est-à-dire: Ensuite c'est à Nous de te le faire réciter.

«Après ces versets, le Messager de Dieu (ç), lorsque Gibrîl (l'archange Gabriel) venait le trouver, écoutait [la récitation de] celui-ci. Et une fois l'archange parti, le Prophète (ç) récitait le Coran exactement de la même manière que lui.»

٥/ 6 - D'après Yûnus et Ma'mar, az-Zuhry dit: «'Ubayd-ul-lâh ben 'Abd-ul-Lâh me rapporta qu'ibn 'Abbâs avait dit: "D'entre les hommes, le Messager de Dieu (ç) était le plus généreux. Et cette générosité augmentait surtout durant le mois de *ramadan* après avoir rencontré Gabriel. Ce dernier, à chaque nuit de *ramadan, venait* pour l'enseignement du Coran; après quoi, le Messager de Dieu (ç) devenait plus généreux que le vent [porteur de pluie]".»

7 - 'Ubayd-ul-Lâh ben 'Abd-ul-Lâh ben 'Utba ben Mas'ûd dit qu'Abd-ul-Lâh ben 'Abbâs l'informa que 'Abu Sufyân ben Harb l'avait informé de ceci:

Durant la trêve [d'al-Hudaybiya] que le Messager de Dieu (ç) avait conclue avec les mécréants de Quraych et Abu-Sufyân, et au moment où celui-ci était en Syrie, dans une caravane de quelques marchands quraychites, il (Abu Sufyân) se vit mandé par Héraclius qui se trouvait [avec sa suite] à Ilyâ' (Jérusalem) au moment où ses émissaires arrivèrent auprès d'Abu Sufyân.

Il (Héraclius) les convoqua alors qu'il était entouré des grands personnages de Byzance. [A l'arrivée des Quraychites], Héraclius les invita à se rapprocher... avant de convoquer son interprète pour leur demander: «Lequel d'entre vous est le plus proche de cet homme qui prétend être un prophète? — Moi, répondit Abu Sufyân. — Qu'on le fasse rapprocher! commanda Héraclius, et qu'on fasse aussi rapprocher ses compagnons en les mettant derrière lui!» Ensuite, il s'adressa à son interprète: «Dis-leur que je vais interroger celui-ci sur cet homme [qui prétend être un prophète]; s'il ment signalez-moi la chose!»

(1) Al-Qiyyâma, 16 et 17.
(2) Al-Qiyyâma, 18.
(3) Al-Qiyyâma, 19.

بِهِۦٓ إِنَّ عَلَيۡنَا جَمۡعَهُۥ وَقُرۡءَانَهُۥ ﴾[1]. قَالَ: جَمْعَهُ لَهُ فِي صَدْرِكَ وَتَقْرَأَهُ: ﴿ فَإِذَا قَرَأۡنَٰهُ فَٱتَّبِعۡ قُرۡءَانَهُۥ ﴾[2]. قَالَ: فَاسْتَمِعْ لَهُ وَأَنْصِتْ: ﴿ ثُمَّ إِنَّ عَلَيۡنَا بَيَانَهُۥ ﴾[3]. ثُمَّ إِنَّ عَلَيْنَا أَنْ تَقْرَأَهُ، فَكَانَ رَسُولُ اللهِ ﷺ بَعْدَ ذَلِكَ إِذَا أَتَاهُ جِبْرِيلُ ٱسْتَمَعَ، فَإِذَا ٱنْطَلَقَ جِبْرِيلُ قَرَأَهُ النَّبِيُّ ﷺ كَمَا قَرَأَهُ.

٥ ـ باب٥ ٦ ـ حَدَّثَنَا عَبْدَانُ قَالَ: أَخْبَرَنَا عَبْدُ اللهِ قَالَ: أَخْبَرَنَا يُونُسُ عَنِ الزُّهْرِيِّ (ح). وَحَدَّثَنَا بِشْرُ ابْنُ مُحَمَّدٍ قَالَ: أَخْبَرَنَا عَبْدُ اللهِ قَالَ: أَخْبَرَنَا يُونُسُ وَمَعْمَرٌ عَنِ الزُّهْرِيِّ نَحْوَهُ قَالَ: أَخْبَرَنِي عُبَيْدُ اللهِ بْنُ عَبْدِ اللهِ، عَنِ ٱبْنِ عَبَّاسٍ قَالَ: كَانَ رَسُولُ اللهِ ﷺ أَجْوَدَ النَّاسِ، وَكَانَ أَجْوَدُ مَا يَكُونُ فِي رَمَضَانَ حِينَ يَلْقَاهُ جِبْرِيلُ، وَكَانَ يَلْقَاهُ فِي كُلِّ لَيْلَةٍ مِنْ رَمَضَانَ فَيُدَارِسُهُ القُرْآنَ، فَلَرَسُولُ اللهِ ﷺ أَجْوَدُ بِالخَيْرِ مِنَ الرِّيحِ المُرْسَلَةِ.

٦ ـ باب٥ ٧ ـ حدثنا أَبُو اليَمَانِ الحَكَمُ بْنُ نَافِعٍ قَالَ: أَخْبَرَنَا شُعَيْبٌ عَنِ الزُّهْرِيِّ قَالَ: أَخْبَرَنِي عُبَيْدُ اللهِ بنُ عَبْدِ اللهِ بنِ عُتْبَةَ بنِ مَسْعُودٍ: أَنَّ عَبْدَ اللهِ بنَ عَبَّاسٍ أَخْبَرَهُ: أَنَّ أَبَا سُفْيَانَ بنَ حَرْبٍ أَخْبَرَهُ: أَنَّ هِرَقْلَ أَرْسَلَ إِلَيْهِ فِي رَكْبٍ مِنْ قُرَيْشٍ، وَكَانُوا تُجَّاراً بالشَّأْمِ، فِي المُدَّةِ الَّتِي كَانَ رَسُولُ اللهِ ﷺ مَادَّ فِيهَا أَبَا سُفْيَانَ وَكُفَّارَ قُرَيْشٍ، فَأَتَوْهُ وَهُمْ بِإِيلِيَاءَ، فَدَعَاهُمْ فِي مَجْلِسِهِ، وَحَوْلَهُ عُظَمَاءُ الرُّومِ، ثُمَّ دَعَاهُمْ وَدَعَا بِتَرْجُمَانِهِ، فَقَالَ: أَيُّكُمْ أَقْرَبُ نَسَباً بِهَذَا الرَّجُلِ الَّذِي يَزْعُمُ أَنَّهُ نَبِيٌّ؟ فَقَالَ أَبُو سُفْيَانَ: فَقُلْتُ أَنَا أَقْرَبُهُمْ نَسَباً، فَقَالَ: أَدْنُوهُ مِنِّي، وَقَرِّبُوا أَصْحَابَهُ فَاجْعَلُوهُمْ عِنْدَ ظَهْرِهِ، ثُمَّ قَالَ لِتَرْجُمَانِهِ: قُلْ لَهُمْ إِنِّي سَائِلٌ هَذَا عَنْ هَذَا

(١) سورة القيامة: الآيتان ١٦ ـ ١٧.

(٢) سورة القيامة: الآية ١٨.

(٣) سورة القيامة: الآية ١٩.

Et Abu Ṣufyân de rapporter: «Par Dieu! si ce n'était la honte de les voir signaler mes mensonges, j'aurais menti sur le compte [du Prophète].

«La première chose sur laquelle il m'interrogea fut: "Quel est le rang de sa famille? — C'est un noble, répondis-je. — Ya-t-il quelqu'un avant lui qui a tenu de tels propos? — Non. — L'un de ces ancêtres était-il roi? — Non. — Est-ce les nobles qui le suivent ou c'est le bas-peuple? — C'est plutôt le bas-peuple. — Le nombre de ses partisans est-il en croissance ou en décroissance? — Leur nombre s'accroît. — Est-ce que l'un d'eux apostasie après avoir embrassé cette nouvelle religion? — Non. — L'accusiez-vous d'être un menteur avant cela? — Non! — Est-il perfide? — Non, mais cette période est une période de trêve et nous ne savons pas comment il va agir." Cette phrase fut la seule que je pus dire contre [le Prophète].

«"L'avez-vous combattu? reprit Héraclius. — Oui. — Comment était la chose? — Tantôt c'était nous qui emportions la victoire, tantôt c'était lui. — Que vous recommande-t-il? — Il nous recommande d'adorer Dieu, Seul et sans aucun associé, de délaisser les croyances de nos pères, d'observer la prière et la véracité, et d'être chaste. Enfin, il nous recommande aussi de maintenir les liens de parenté." Sur ce, Héraclius s'adressa à son interprète et lui dit: "Dis-lui ce qui suit: Je t'ai interrogé sur son rang social et tu m'as répondu qu'il était noble. Or, les apôtres ont toujours appartenu aux familles les plus nobles. Je t'ai demandé s'il avait déjà été précédé par une autre personne sur ce sujet et tu m'as répondu négativement. Si ta réponse était affirmative, j'aurais dit que cet homme veut imiter une personne qui l'a déjà précédé. Aussi, je t'ai demandé si l'un de ses ancêtres était roi et tu m'as dit que non. Si par hasard l'un de ses ancêtres était roi, j'aurais cru qu'il veut avoir le trône de son père. Je t'ai en plus interrogé s'il était accusé de mensonge ou non, et tu m'as répondu que non. Ainsi, j'ai su qu'il ne pouvait guère mentir sur le compte du Seigneur tant qu'il a évité ce défaut à l'égard des hommes. Je t'ai aussi interrogé au sujet de ses partisans, et tu m'as dit que c'était le bas-peuple. Eh bien! sache que le bas-peuple a toujours été le partisan des prophètes. Et je t'ai ensuite demandé au sujet du nombre de ces partisans-là: augmente-t-il ou diminue-t-il? et tu m'as dit qu'il était en croissance continue; et c'est ainsi le cas de la foi: elle augmente toujours. Quant à la conviction des nouveaux convertis, tu m'as dit qu'aucun d'eux n'apostasiait, et c'est bien là le cas de la foi quand sa douceur se mélange avec le cœur. Et sur ses engagements, tu m'as répondu qu'il ne les trahissait jamais, c'est là aussi un caractère qui

الرَّجُلِ ، فَإِنْ كَذَبَنِي فَكَذِّبُوهُ. فَوَاللَّهِ لَوْلَا الْحَيَاءُ مِنْ أَنْ يَأْثِرُوا عَلَيَّ كَذِباً لَكَذَبْتُ عَنْهُ. ثُمَّ كَانَ أَوَّلَ مَا سَأَلَنِي عَنْهُ أَنْ قَالَ: كَيْفَ نَسَبُهُ فِيكُمْ؟ قُلْتُ: هُوَ فِينَا ذُو نَسَبٍ. قَالَ: فَهَلْ قَالَ هَذَا الْقَوْلَ مِنْكُمْ أَحَدٌ قَطُّ قَبْلَهُ؟ قُلْتُ: لَا. قَالَ: فَهَلْ كَانَ مِنْ آبَائِهِ مِنْ مَلِكٍ؟ قُلْتُ: لَا. قَالَ: فَأَشْرَافُ النَّاسِ يَتَّبِعُونَهُ أَمْ ضُعَفَاؤُهُمْ؟ فَقُلْتُ: بَلْ ضُعَفَاؤُهُمْ. قَالَ أَيَزِيدُونَ أَمْ يَنْقُصُونَ؟ قُلْتُ: بَلْ يَزِيدُونَ. قَالَ: فَهَلْ يَرْتَدُّ أَحَدٌ مِنْهُمْ سَخْطَةً لِدِينِهِ بَعْدَ أَنْ يَدْخُلَ فِيهِ؟ قُلْتُ: لَا. قَالَ: فَهَلْ كُنْتُمْ تَتَّهِمُونَهُ بِالْكَذِبِ قَبْلَ أَنْ يَقُولَ مَا قَالَ؟ قلت: لَا. قَالَ: فَهَلْ يَغْدِرُ؟ قُلْتُ: لَا، وَنَحْنُ مِنْهُ فِي مُدَّةٍ لَا نَدْرِي مَا هُوَ فَاعِلٌ فِيهَا. قَالَ: وَلَمْ تُمْكِنِّي كَلِمَةٌ أُدْخِلُ فِيهَا شَيْئاً غَيْرُ هَذِهِ الْكَلِمَةِ. قَالَ: فَهَلْ قَاتَلْتُمُوهُ؟ قُلْتُ: نَعَمْ. قَالَ: فَكَيْفَ كَانَ قِتَالُكُمْ إِيَّاهُ؟ قُلْتُ: الْحَرْبُ بَيْنَنَا وَبَيْنَهُ سِجَالٌ، يَنَالُ مِنَّا وَنَنَالُ مِنْهُ. قَالَ: مَاذَا يَأْمُرُكُمْ؟ قُلْتُ: يَقُولُ: اعْبُدُوا اللَّهَ وَحْدَهُ وَلَا تُشْرِكُوا بِهِ شَيْئاً، وَاتْرُكُوا مَا يَقُولُ آبَاؤُكُمْ، وَيَأْمُرُنَا بِالصَّلَاةِ وَالصِّدْقِ وَالْعَفَافِ وَالصِّلَةِ. فَقَالَ لِلتَّرْجُمَانِ: قُلْ لَهُ: سَأَلْتُكَ عَنْ نَسَبِهِ، فَذَكَرْتَ أَنَّهُ فِيكُمْ ذُو نَسَبٍ، فَكَذَلِكَ الرُّسُلُ تُبْعَثُ فِي نَسَبِ قَوْمِهَا. وَسَأَلْتُكَ هَلْ قَالَ أَحَدٌ مِنْكُمْ هَذَا الْقَوْلَ؟ فَذَكَرْتَ أَنْ لَا، فَقُلْتُ لَوْ كَانَ أَحَدٌ قَالَ هَذَا الْقَوْلَ قَبْلَهُ، لَقُلْتُ رَجُلٌ يَأْتَسِي بِقَوْلٍ قِيلَ قَبْلَهُ. وَسَأَلْتُكَ هَلْ كَانَ مِنْ آبَائِهِ مِنْ مَلِكٍ؟ فَذَكَرْتَ أَنْ لَا، قُلْتُ: فَلَوْ كَانَ مِنْ آبَائِهِ مِنْ مَلِكٍ، قُلْتُ رَجُلٌ يَطْلُبُ مُلْكَ أَبِيهِ. وَسَأَلْتُكَ هَلْ كُنْتُمْ تَتَّهِمُونَهُ بِالْكَذِبِ قَبْلَ أَنْ يَقُولَ مَا قَالَ؟ فَذَكَرْتَ أَنْ لَا، فَقَدْ أَعْرِفُ أَنَّهُ لَمْ يَكُنْ لِيَذَرَ الْكَذِبَ عَلَى النَّاسِ وَيَكْذِبَ عَلَى اللهِ. وَسَأَلْتُكَ أَشْرَافُ النَّاسِ اتَّبَعُوهُ أَمْ ضُعَفَاؤُهُمْ؟ فَذَكَرْتَ أَنَّ ضُعَفَاءَهُمُ اتَّبَعُوهُ، وَهُمْ أَتْبَاعُ الرُّسُلِ. وَسَأَلْتُكَ أَيَزِيدُونَ أَمْ يَنْقُصُونَ؟ فَذَكَرْتَ أَنَّهُمْ يَزِيدُونَ، وَكَذَلِكَ أَمْرُ الإِيمَانِ حَتَّى يَتِمَّ. وَسَأَلْتُكَ أَيَرْتَدُّ أَحَدٌ سَخْطَةً لِدِينِهِ بَعْدَ أَنْ يَدْخُلَ فِيهِ؟ فَذَكَرْتَ أَنْ لَا، وَكَذَلِكَ الإِيمَانُ حِينَ تُخَالِطُ بَشَاشَتُهُ الْقُلُوبَ. وَسَأَلْتُكَ هَلْ يَغْدِرُ؟ فَذَكَرْتَ أَنْ لَا، وَكَذَلِكَ الرُّسُلُ لَا تَغْدِرُ. وَسَأَلْتُكَ بِمَا يَأْمُرُكُمْ؟ فَذَكَرْتَ

appartient aux Messagers. Enfin, tu m'as dit qu'il vous recommandait d'adorer Dieu, Seul, et de ne rien Lui associer et qu'il vous exhortait à ne pas adorer les idoles, d'accomplir la prière, d'être véridique et décent.

«"Maintenant, si ce que tu viens de dire est vrai, cet homme s'emparera même de cet endroit où je suis. Je savais bien qu'un tel personnage apparaîtra mais je n'avais jamais pensé qu'il serait l'un de vous! Si je savais que je pourrais parvenir jusqu'à lui, j'aurais tout fait pour le rencontrer; et si j'étais auprès de lui, je lui aurais lavé les pieds.".

«Après cela, Héraclius demanda la lettre que le Messager de Dieu (ç) avait envoyée avec Diḥya au gouverneur de Boṣrâ et que ce dernier avait envoyée à Héraclius. Il la lut donc et y trouva: *Au nom de Dieu, le Tout miséricorde, le Miséricordieux.*

De Muḥammad, le serviteur de Dieu et son Messager, à Héraclius, le grand chef des Byzantins.

Que le salut soit sur celui qui suit la Guidance! Je t'appelle selon la formule de l'Islam: embrasse l'Islam et tu seras sauvé[1]*; tu auras de la part de Dieu une double récompense.*

Si jamais tu refuses tu assumeras les crimes commis contre les Ariens. **O vous qui avez reçu l'Ecriture, adoptons une formule valable pour nous et pour vous [impliquant] que nous n'adorerons que Dieu, que nous ne lui associerons rien d'autre, que nous ne prendrons point les uns parmi les autres des maîtres en dehors de Dieu. S'ils refusent, dites-[leur]: "Soyez témoins qu'à la volonté de Dieu nous sommes soumis"**[2].

«Et une fois la lecture de la lettre terminée, un grand bruit et des voix hautes s'élévèrent. On nous fit sortir et je dis ensuite à mes compagnons: "L'affaire d'ibn Abu Kabcha[3] devient grave. Voilà que le roi des Byzantins le redoute maintenant!" Et c'est à partir de ces évènements que je fus sûr que le Prophète triomphera. En effet, Dieu m'a guidé vers l'Islam.»

[Az-Zuhry (de 'Ubayd-ul-Lâh) dit:] Ibn an-Nâṭûr, le gouverneur de 'Ilyâ'[4], l'ami de Héraclius et l'évêque des Chrétiens de Syrie rapporte ceci: «A son arrivée

(1) *'Aslim taslam.*

(2) 'Âl-'Imrân, 64.

(3) Un surnom qu'on donnait au Prophète.

(4) Jérusalem.

أَنَّهُ يَأْمُرُكُمْ أَنْ تَعْبُدُوا اللَّهَ وَلاَ تُشْرِكُوا بِهِ شَيْئاً، وَيَنْهَاكُمْ عَنْ عِبَادَةِ الأَوْثَانِ، وَيَأْمُرُكُمْ بِالصَّلاَةِ وَالصِدْقِ وَالعَفَافِ، فَإِنْ كَانَ مَا تَقُولُ حَقّاً فَسَيَمْلِكُ مَوْضِعَ قَدَمَيَّ هَاتَيْنِ، وَقَدْ كُنْتُ أَعْلَمُ أَنَّهُ خَارِجٌ، لَمْ أَكُنْ أَظُنُّ أَنَّهُ مِنْكُمْ، فَلَوْ أَنِّي أَعْلَمُ أَنِّي أَخْلُصُ إِلَيْهِ، لَتَجَشَّمْتُ لِقَاءَهُ، وَلَوْ كُنْتُ عِنْدَهُ لَغَسَلْتُ عَنْ قَدَمِهِ. ثُمَّ دَعَا بِكِتَابِ رَسُولِ اللهِ ﷺ الَّذِي بَعَثَ بِهِ دِحْيَةَ إِلَى عَظِيمِ بُصْرَى، فَدَفَعَهُ إِلَى هِرَقْلَ، فَقَرَأَهُ، فَإِذَا فِيهِ: «بِسْمِ اللهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ، مِنْ مُحَمَّدٍ عَبْدِ اللَّهِ وَرَسُولِهِ إِلَى هِرَقْلَ عَظِيمِ الرُّومِ: سَلاَمٌ عَلَى مَنِ اتَّبَعَ الهُدَى، أَمَّا بَعْدُ، فَإِنِّي أَدْعُوكَ بِدِعَايَةِ الإِسْلاَمِ، أَسْلِمْ تَسْلَمْ، يُؤْتِكَ اللَّهُ أَجْرَكَ مَرَّتَيْنِ، فَإِنْ تَوَلَّيْتَ فَإِنَّ عَلَيْكَ إِثْمَ الأَرِيسِيِّينَ»، وَ: ﴿ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ تَعَالَوْا إِلَى كَلِمَةٍ سَوَاءٍ بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ أَلَّا نَعْبُدَ إِلَّا اللَّهَ وَلَا نُشْرِكَ بِهِ شَيْئًا وَلَا يَتَّخِذَ بَعْضُنَا بَعْضًا أَرْبَابًا مِنْ دُونِ اللَّهِ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَقُولُوا اشْهَدُوا بِأَنَّا مُسْلِمُونَ ﴾[1]».

قَالَ أَبُو سُفْيَانَ: فَلَمَّا قَالَ مَا قَالَ، وَفَرَغَ مِنْ قِرَاءَةِ الكِتَابِ، كَثُرَ عِنْدَهُ الصَّخَبُ وَٱرْتَفَعَتِ الأَصْوَاتُ وَأُخْرِجْنَا، فَقُلْتُ لأَصْحَابِي حِينَ أُخْرِجْنَا: لَقَدْ أَمِرَ أَمْرُ ٱبْنِ أَبِي كَبْشَةَ، إِنَّهُ يَخَافُهُ مَلِكُ بَنِي الأَصْفَرِ. فَمَا زِلْتُ مُوقِناً أَنَّهُ سَيَظْهَرُ حَتَّى أَدْخَلَ اللَّهُ عَلَيَّ الإِسْلاَمَ.

وَكَانَ ٱبْنُ النَّاطُورِ، صَاحِبُ إِيلِيَاءَ وَهِرَقْلَ، أُسْقُفّاً عَلَى نَصَارَى الشَّأْمِ، يُحَدِّثُ أَنَّ

(١) سورة آل عمران: الآية ٦٤.

à 'Ilyâ', Héraclius devint d'une mauvaise humeur. Quelques patriarches lui dirent: "Ton air nous laisse craintifs!"

«Héraclius, qui était devin et aimait l'astrologie, répondit à leur question en disant: "Cette nuit, en contemplant les étoiles, j'ai vu que le seigneur des circoncis est apparu. Quel est le peuple qui pratique la circoncision? — Ce sont les Juifs, répondit-on, mais il ne faut guère leur attacher de l'importance. Envoie plutôt dans les cités de ton royaume afin qu'on y tue tous les Juifs."

«Entre temps, l'émissaire du roi de Ghasân arriva et informa Héraclius au sujet du Messager de Dieu (ç). Héraclius donna ensuite l'ordre de voir si cet émissaire était circoncis ou non. La réponse fut affirmative, et on interrogea alors ce messager si les Arabes pratiquaient la circoncision ou non, et la réponse fut de nouveau affirmative. Et Héraclius de s'écrier: "Voilà que le seigneur de ce peuple est apparu!" Il adressa une lettre à un de ses amis qui était aussi savant que lui et qui habitait à Rûmiya[1], puis se dirigea vers Ḥimṣ (Émèse). La réponse à sa lettre arriva avant son arrivée à Ḥimṣ, son contenu concordait avec son avis: Muḥammad est vraiment un prophète. Héraclius donna alors l'ordre de faire venir à son palais de Ḥimṣ les personnalités de Byzance et de fermer toutes les portes derrières eux. Cela fait, il leur dit: "O Byzantins! Voulez-vous suivre la bonne voie et conserver votre règne?... Prêtez allégeance à cet homme[2]!" [En entendant cela], les présents s'effarouchèrent comme des ânes sauvages et se dirigèrent vers les portes, mais ils les trouvèrent fermées. Voyant leur réaction hostile à l'égard de l'Islam, Héraclius donna l'ordre de les ramener puis leur dit: "Je n'ai fait cela que pour voir votre attachement à votre religion. Je l'ai vu..." Sur ce, ils se prosternèrent devant sa personne et se montrèrent satisfaits de lui.»

* Rapporté par: Ṣâliḥ ben Kaysân, Yûnus et Ma'mar, et ce d'az-Zuhry.

(1) Rome?

(2) C.-à-d. au Prophète.

هِرَقْل حِينَ قَدِمَ إِيلِيَاءَ، أَصْبَحَ يَوْماً خَبِيثَ النَّفْسِ، فَقَالَ بَعْضُ بَطَارِقَتِهِ: قَدِ اسْتَنْكَرْنَا هَيْئَتَكَ، قَالَ ابْنُ النَّاطُورِ: وَكَانَ هِرَقْلُ حَزَّاءً يَنْظُرُ فِي النُّجُومِ، فَقَالَ لَهُمْ حِينَ سَأَلُوهُ: إِنِّي رَأَيْتُ اللَّيْلَةَ حِينَ نَظَرْتُ فِي النُّجُومِ مَلِكَ الخِتَانِ قَدْ ظَهَرَ، فَمَنْ يَخْتَتِنُ مِنْ هَذِهِ الأُمَّةِ؟ قَالُوا: لَيْسَ يَخْتَتِنُ إِلَّا اليَهُودُ، فَلَا يُهِمَّنَّكَ شَأْنُهُمْ، وَاكْتُبْ إِلَى مَدَائِنِ مُلْكِكَ، فَيَقْتُلُوا مَنْ فِيهِمْ مِنَ اليَهُودِ. فَبَيْنَمَا هُمْ عَلَى أَمْرِهِمْ، أُتِيَ هِرَقْلُ بِرَجُلٍ أَرْسَلَ بِهِ مَلِكُ غَسَّانَ يُخْبِرُ عَنْ خَبَرِ رَسُولِ اللهِ ﷺ، فَلَمَّا اسْتَخْبَرَهُ هِرَقْلُ قَالَ: اذْهَبُوا فَانْظُرُوا أَمُخْتَتِنٌ هُوَ أَمْ لَا؟ فَنَظَرُوا إِلَيْهِ، فَحَدَّثُوهُ أَنَّهُ مُخْتَتِنٌ، وَسَأَلَهُ عَنِ العَرَبِ، فَقَالَ: هُمْ يَخْتَتِنُونَ، فَقَالَ هِرَقْلُ: هَذَا مُلْكُ هَذِهِ الأُمَّةِ قَدْ ظَهَرَ. ثُمَّ كَتَبَ هِرَقْلُ إِلَى صَاحِبٍ لَهُ بِرُومِيَةَ، وَكَانَ نَظِيرَهُ فِي العِلْمِ، وَسَارَ هِرَقْلُ إِلَى حِمْصَ، فَلَمْ يَرِمْ حِمْصَ حَتَّى أَتَاهُ كِتَابٌ مِنْ صَاحِبِهِ يُوَافِقُ رَأْيَ هِرَقْلَ عَلَى خُرُوجِ النَّبِيِّ ﷺ، وَأَنَّهُ نَبِيٌّ، فَأَذِنَ هِرَقْلُ لِعُظَمَاءِ الرُّومِ فِي دَسْكَرَةٍ لَهُ بِحِمْصَ، ثُمَّ أَمَرَ بِأَبْوَابِهَا فَغُلِّقَتْ، ثُمَّ اطَّلَعَ فَقَالَ: يَا مَعْشَرَ الرُّومِ، هَلْ لَكُمْ فِي الفَلَاحِ وَالرُّشْدِ، وَأَنْ يَثْبُتَ مُلْكُكُمْ، فَتُبَايِعُوا هَذَا النَّبِيَّ؟ فَحَاصُوا حَيْصَةَ حُمُرِ الوَحْشِ إِلَى الأَبْوَابِ، فَوَجَدُوهَا قَدْ غُلِّقَتْ، فَلَمَّا رَأَى هِرَقْلُ نَفْرَتَهُمْ، وَأَيِسَ مِنَ الإِيمَانِ، قَالَ: رُدُّوهُمْ عَلَيَّ، وَقَالَ: إِنِّي قُلْتُ مَقَالَتِي آنِفاً أَخْتَبِرُ بِهَا شِدَّتَكُمْ عَلَى دِينِكُمْ، فَقَدْ رَأَيْتُ، فَسَجَدُوا لَهُ وَرَضُوا عَنْهُ، فَكَانَ ذَلِكَ آخِرَ شَأْنِ هِرَقْلَ.

رَوَاهُ صَالِحُ بنُ كَيْسَانَ وَيُونُسُ وَمَعْمَرٌ عَنِ الزُّهْرِيِّ.

Au nom de Dieu, le Tout miséricorde, le Miséricordieux.

II - SUR LA FOI

R. 1 — Sur la foi. — Sur ces paroles du Prophètes (S.B sur lui): «L'Islam est fondé sur cinq...»

* [La foi] est acte et parole, elle peut augmenter comme elle peut diminuer. Dieu, le Très Haut, dit: ...**pour que, déjà croyants, ils grandissent dans la croyance** (Al-Fatḥu, 4).

Nous leur avons ajouté guidance (Al-Kahf, 13).

Dieu ajoute guidance à ceux qui bien se guident (Maryam, 76).

Tandis que ceux qui bien se guident, Il leur ajoute guidance, et leur donne de se prémunir (Muḥammad, 17).

Pour qu'ainsi grandisse la croyance de ceux qui croient (Al-Mudathir, 31).

Lequel d'entre vous grandit-elle dans la foi?» Eh bien! ceux qui croient, elle les grandit dans la foi, (At-Tawba, 124).

«... ayez crainte», et que cela n'a fait que grandir dans la foi (Al-'Imrân, 173).

Cela n'a fait que les grandir dans la foi, en abnégation (Al-'Aḥzâb, 22).

* L'amour et la haine, en vue de Dieu, font partie de la foi.

* 'Umar ben 'Abd-al-'Azîz écrivit à 'Ady ben 'Ady: «La foi comporte obligations, croyance, interdictions et recommandations. Celui qui respecte ces choses en entier aura la foi parfaite; celui qui ne les respecte pas en entier n'a pas la foi parfaite. Si je vis, je vous detaillerai toutes ces choses afin que vous les observiez, mais si je meurs, ce n'est pas moi qui vais insister à rechercher votre compagnie.»

Ibrâḥîm (Abraham), que le Salut lui soit accordé, dit: **«Mais si! Ce n'est que pour tranquilliser mon cœur?** (Al-Baqara, 260).

بسم الله الرحمن الرحيم

٢ - كتاب الايمان

١ - باب: الْإِيمَانِ، وَقَوْلِ النَّبِيِّ ﷺ: «بُنِيَ الْإِسْلَامُ عَلَى خَمْسٍ».

وَهُوَ قَوْلٌ وَفِعْلٌ، وَيَزِيدُ وَيَنْقُصُ، قَالَ الله تعالىٰ: ﴿لِيَزْدَادُوٓا۟ إِيمَٰنًا مَّعَ إِيمَٰنِهِمْ﴾(١) ﴿وَزِدْنَٰهُمْ هُدًى﴾(٢). ﴿وَيَزِيدُ ٱللَّهُ ٱلَّذِينَ ٱهْتَدَوْا۟ هُدًى﴾(٣). ﴿وَٱلَّذِينَ ٱهْتَدَوْا۟ زَادَهُمْ هُدًى وَءَاتَىٰهُمْ تَقْوَىٰهُمْ﴾(٤). ﴿وَيَزْدَادَ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓا۟ إِيمَٰنًا﴾(٥). وَقَوْلُهُ: ﴿أَيُّكُمْ زَادَتْهُ هَٰذِهِۦٓ إِيمَٰنًا فَأَمَّا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ فَزَادَتْهُمْ إِيمَٰنًا﴾(٦). وَقَوْلُهُ جَلَّ ذِكْرُهُ: ﴿فَٱخْشَوْهُمْ فَزَادَهُمْ إِيمَٰنًا﴾(٧). وَقَوْلُهُ تعالىٰ: ﴿وَمَا زَادَهُمْ إِلَّآ إِيمَٰنًا وَتَسْلِيمًا﴾(٨). وَالْحُبُّ فِي اللَّهِ وَالْبُغْضُ فِي اللَّهِ مِنَ الإِيمَانِ.

وَكَتَبَ عُمَرُ بنُ عَبْدِ الْعَزِيزِ إِلَى عَدِيِّ بنِ عَدِيٍّ: إِنَّ لِلإِيمَانِ فَرَائِضَ وَشَرَائِعَ وَحُدُوداً وَسُنَناً، فَمَنِ اسْتَكْمَلَهَا اسْتَكْمَلَ الإِيمَانَ، وَمَنْ لَمْ يَسْتَكْمِلْهَا لَمْ يَسْتَكْمِلِ الإِيمَانَ، فَإِنْ أَعِشْ فَسَأُبَيِّنُهَا لَكُمْ حَتَّى تَعْمَلُوا بِهَا، وَإِنْ أَمُتْ فَمَا أَنَا عَلَى صُحْبَتِكُمْ بِحَرِيصٍ.

وَقَالَ إِبْرَاهِيمُ عليه السَّلامُ: ﴿وَلَٰكِن لِّيَطْمَئِنَّ قَلْبِى﴾(٩).

---

(١) سورة الفتح: الآية ٤.
(٢) سورة الكهف: الآية ١٣.
(٣) سورة مريم: الآية ٧٦.
(٤) سورة محمد: الآية ١٧.
(٥) سورة المدثر: الآية ٣١.
(٦) سورة التوبة: الآية ١٢٤.
(٧) سورة آل عمران: الآية ١٧٣.
(٨) سورة الأحزاب: الآية ٢٢.
(٩) سورة البقرة: الآية ٢٦٠.

* Mu'âdh dit: «Assieds-toi afin que nous "croyions" un instant.»

* Ibn Mas'ûd: «La certitude est la foi en entier.»

* Ibn 'Umar: «L'homme n'atteint l'essence de la piété que lorsqu'il laisse les hésitations du for intérieur.»

* Mujâhid dit: «**Il vous prescrit...**[1] veut dire: Ô Moḥammad! Nous t'avons prescrit à toi et [aux autres prophètes] une même religion[2].»

* Ibn 'Abbâs: «شرعة ومنهاجاً veut dire: Une loi et une voie.»

R. 2 - دعاؤكم (vos invocations) veut dire إيمانكم (votre foi)

Car Dieu, exalté et béni soit [son nom], dit: **Dis: «Mon seigneur ne se met pas en peine de vous si ce n'est votre du'â'.»** (Al-Furqân, 77)

Quant à la signification linguistique du mot دعاء, il veut dire إيمان.

8 - D'après 'Ikrima ben Khâlid, ibn 'Umar (r) dit: «Le Messager de Dieu (ç) a dit: "L'Islam est fondé sur cinq choses: l'attestation qu'il n'y a d'autre dieu que Dieu et que Muḥammad est le Messager de Dieu; accomplir la prière; payer la *zakât*; le pèlerinage; le jeûne [du mois] de *ramaḍân."*».

R. 3 - Des choses se rapportant à la foi et de:

«La charité ne consiste nullement à tourner [en priant] votre visage du côté du levant ou du couchant. Elle consiste à croire en Dieu, au Jour dernier, aux anges, au Livre, aux prophètes, à donner de son bien, quelque attachement qu'on lui porte, à ses proches, aux orphelins, aux indigents, aux voyageurs, aux mendiants et pour l'affranchissement des "esclaves". [Elle consiste] à observer la prière, à s'acquitter de l'aumône. Sont charitables ceux qui demeurent fidèles aux engagements qu'ils ont contractés, se montrent patients dans l'adversité, dans la douleur et au moment du danger. Voilà les hommes sincères! Voilà les hommes pieux!»[3].

* **Comblés sont les croyants...**[4].

9 - D'après Abu Hurayra (r), le Prophète (ç) dit: «La foi est de soixante et quelques parties; et la pudeur en est une.»

---

(1) Ach-Chûra, 13.
(2) V. les commentaires d'al-Balqîni dans *Fathu-l-Bâri*, tI, p71.
(3) Al-Baqara, 177
(4) Al-Mu'minûn, 1.

وَقَالَ مُعَاذٌ: اجْلِسْ بِنَا نُؤْمِنْ سَاعَةً. وَقَالَ ابْنُ مَسْعُودٍ: الْيَقِينُ الإِيمَانُ كُلُّهُ.
وَقَالَ ابْنُ عُمَرَ: لَا يَبْلُغُ العَبْدُ حَقِيقَةَ التَّقْوَى حَتَّى يَدَعَ مَا حَاكَ فِي الصَّدْرِ.
وَقَالَ مُجَاهِدٌ: ﴿ شَرَعَ لَكُم ﴾[1]: أَوْصَيْنَاكَ يَا مُحَمَّدُ وَإِيَّاهُ دِيناً وَاحِداً.
وَقَالَ ابْنُ عَبَّاسٍ: ﴿ شِرْعَةً وَمِنْهَاجًا ﴾[2]: سَبِيلاً وَسُنَّةً.

٢ - باب: دُعَاؤُكُمْ إِيمَانُكُمْ

لِقَوْلِهِ عَزَّ وَجَلَّ: ﴿ قُلْ مَا يَعْبَؤُا بِكُمْ رَبِّي لَوْلَا دُعَاؤُكُمْ ﴾[3]. وَمَعْنَى الدُّعَاءِ فِي اللُّغَةِ الإِيمَانُ.

٨ - حَدَّثَنَا عُبَيْدُ اللَّهِ بنُ مُوسَى قَالَ: أَخْبَرَنَا حَنْظَلَةُ بنُ أَبِي سُفْيَانَ: عَنْ عِكْرِمَةَ بنِ خَالِدٍ، عَنْ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «بُنِيَ الإِسْلَامُ عَلَى خَمْسٍ: شَهَادَةِ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَنَّ مُحَمَّداً رَسُولُ اللَّهِ، وَإِقَامِ الصَّلَاةِ، وَإِيتَاءِ الزَّكَاةِ، وَالحَجِّ، وَصَوْمِ رَمَضَانَ».

٣ - باب: أُمُورِ الإِيمَانِ

وَقَوْلِ اللَّهِ تَعَالَى: ﴿ لَّيْسَ الْبِرَّ أَن تُوَلُّوا وُجُوهَكُمْ قِبَلَ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ وَلَٰكِنَّ الْبِرَّ مَنْ آمَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَالْمَلَائِكَةِ وَالْكِتَابِ وَالنَّبِيِّينَ وَآتَى الْمَالَ عَلَىٰ حُبِّهِ ذَوِي الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسَاكِينَ وَابْنَ السَّبِيلِ وَالسَّائِلِينَ وَفِي الرِّقَابِ وَأَقَامَ الصَّلَاةَ وَآتَى الزَّكَاةَ وَالْمُوفُونَ بِعَهْدِهِمْ إِذَا عَاهَدُوا ۖ وَالصَّابِرِينَ فِي الْبَأْسَاءِ وَالضَّرَّاءِ وَحِينَ الْبَأْسِ ۗ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ صَدَقُوا ۖ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُتَّقُونَ ﴾[4].
﴿ قَدْ أَفْلَحَ الْمُؤْمِنُونَ ﴾[5].

٩ - حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بنُ مُحَمَّدٍ قَالَ: حَدَّثنا أَبُو عَامِرٍ العَقَدِيُّ قَالَ: حَدَّثنا سُلَيْمَانُ بْنُ بِلَالٍ، عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بنِ دِينَارٍ، عَنْ أَبِي صَالِحٍ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «الإِيمَانُ بِضْعٌ وَسِتُّونَ شُعْبَةً، وَالحَيَاءُ شُعْبَةٌ مِنَ الإِيمَانِ».

---

(١) سورة الشورى: الآية ١٣.
(٢) سورة المائدة: الآية ٤٨.
(٣) سورة الفرقان: الآية ٧٧.
(٤) سورة البقرة: الآية ١٧٧.
(٥) سورة المؤمنون: الآية ١.

R. 4 - Le [vrai] musulman (muslim) est celui dont les musulmans sont en sécurité (salima) [du mal] de sa langue ou de sa main

10 - D'après Abd-ul-Lâh ben 'Amrû (r), le Prophète (ç) dit: «Le musulman *(muslim)* est celui dont les musulmans sont en sécurité *(salima)* [du mal] de sa langue et de sa main. L'Emigrant (le *muhâjir*) est celui qui évite *(hajara)* ce que Dieu a interdit.»

* Abu 'Abd-ul-Lâh et Abu Mu'âwiya dirent: «Dâwûd nous a rapporté que 'Âmir[1] avait dit: "J'ai entendu 'Abd-ul-Lâh rapporter que le Prophète (ç)..."»

* 'Abd-ul-'A'lâha dit: De Dâwud, de 'Âmir, de 'Abd-ul-Lâh, du Prophète (ç)...

R. 5 - Quel est le meilleur Islam?

11 - D'après Abu Burda, Abu Mûsa (r) dit: «On interrogea le Prophète: "O Messager de Dieu! Quel est [celui qui a] le meilleur Islam?

— C'est celui, expliqua-t-il, dont les musulmans sont en sécurité [du mal pouvant être causé] par sa langue ou sa main."»

R. 6 - Donner à manger[2] fait partie de l'Islam

12 - D'après 'Abd-ul-Lâh ben 'Amrû (r), une fois, un homme interrogea le Prophète (ç): «Quel Islam est le meilleur? — Donner à manger, répondit le Prophète, et dire [la formule] du *salâm* (le salut) à celui que tu connais comme à celui que tu ne connais pas.»

R. 7 - Aimer pour son frère ce qu'on aime pour soi fait partie de la foi

13 - D'après Anas (r), le Prophète (ç) dit: «Aucun d'entre vous n'est vraiment croyant que lorsqu'il aime pour son frère ce qu'il aime pour sa propre personne.»

* [Ce même ḥadîth, nous le tenons aussi directement de Musaddad, directement de Yaḥya], d'al-Ḥusayn al-Mu'allim, directement de Qatâda, d'Anas, du Prophète (ç)...

---

(1) C.-à-d. ach-Cha'by.

(2) A l'hôte ou au pauvre.

٤ ـ باب: المُسْلِمُ مَن سَلِمَ المُسْلِمُونَ مِنْ لِسَانِهِ وَيَدِهِ

١٠ ـ حَدَّثَنا آدَمُ بْنُ أَبِي إِيَاسٍ قَالَ: حَدَّثنا شُعْبَةُ، عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بنِ أَبِي السَّفَرِ وَإِسْمَاعِيلَ، عَنِ الشَّعْبِيِّ، عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بنِ عَمْرٍو رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «المُسْلِمُ مَنْ سَلِمَ المُسْلِمُونَ مِنْ لِسَانِهِ وَيَدِهِ، وَالمُهَاجِرُ مَنْ هَجَرَ مَا نَهى اللَّهُ عَنْهُ».

قَالَ أَبو عَبْدِ اللَّهِ: وَقَالَ أَبو مُعَاوِيَةَ: حَدّثنا دَاوُدُ، عَنْ عَامِرٍ قَالَ: سَمِعْتُ عَبْدَ اللَّهِ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ. وَقَالَ عَبْدُ الأَعْلى: عَنْ دَاوُدَ عَنْ عَامِرٍ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ عَنِ النَّبِيِّ ﷺ.

٥ ـ باب: أَيُّ الإِسْلَامِ أَفْضَلُ

١١ ـ حَدَّثَنَا سَعِيدُ بْنُ يَحْيى بْنِ سَعِيدٍ القُرَشِيُّ قَالَ: حَدّثنا أَبِي قَالَ: حدّثنا أَبُو بُرْدَةَ ابْنُ عَبْدِ اللَّهِ بنِ أَبِي بُرْدَةَ، عَنْ أَبِي بُرْدَةَ، عَنْ أَبِي مُوسَى رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالُوا: يَا رَسُولَ اللَّهِ، أَيُّ الإِسْلَامِ أَفْضَلُ؟ قَالَ: «مَنْ سَلِمَ المُسْلِمُونَ مِنْ لِسَانِهِ وَيَدِهِ».

٦ ـ باب: إِطْعَامُ الطَّعَامِ مِنَ الإِسْلَامِ

١٢ ـ حَدَّثَنَا عَمْرُو بنُ خَالِدٍ قَالَ: حَدَّثَنَا اللَّيْثُ، عَنْ يَزِيدَ، عَنْ أَبِي الخَيْرِ، عَنْ عَبْدِ اللهِ بْنِ عَمْرٍو رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: أَنَّ رَجُلًا سَأَلَ النَّبِيَّ ﷺ: أَيُّ الإِسْلَامِ خَيْرٌ؟ قَالَ: «تُطْعِمُ الطَّعَامَ، وَتَقْرَأُ السَّلَامَ عَلَى مَنْ عَرَفْتَ وَمَنْ لَمْ تَعْرِفْ».

٧ ـ باب: مِنَ الإِيمَانِ أَنْ يُحِبَّ لأَخِيهِ مَا يُحِبُّ لِنَفْسِهِ

١٣ ـ حَدَّثَنَا مُسَدَّدٌ قَالَ: حدثنا يَحْيى، عَنْ شُعْبَةَ، عَنْ قَتَادَةَ، عَنْ أَنَسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ:

وَعَنْ حُسَيْنٍ المُعَلِّمِ قَالَ: حَدَّثَنَا قَتَادَةُ، عَنْ أَنَسٍ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «لَا يُؤْمِنُ أَحَدُكُمْ حَتَّى يُحِبَّ لأَخِيهِ مَا يُحِبُّ لِنَفْسِهِ».

R. 8 - Aimer le Messager de Dieu (ç) fait partie de la foi

14 - Abu Hurayra (r): «Le Messager de Dieu (ç) a dit: "Par Celui qui détient mon âme dans sa Main, aucun d'entre vous ne sera vraiment croyant que lorsque je lui serai plus cher que son père et son enfant!"»

15 - 'Anas dit: Le Prophète (ç) a dit: "Aucun d'entre vous ne sera vraiment croyant que lorsque je lui serai plus cher que son père, son enfant et tous les hommes".

R. 9 - La douceur de la foi

16 - D'après Anas, le Prophète (ç) dit: «Savourera la douceur de la foi celui qui a les trois choses suivantes: aimer Dieu et son Messager plus que toute autre chose, n'aimer autrui qu'en vue de Dieu, détester de revenir à la mécréance de la même manière qu'on déteste être précipité dans le Feu.»

R. 10 - Aimer les 'Ansâr est un signe de foi

17 - 'Abd-ul-Lâh ben 'Abd-ul-Lâh ben Jâbr dit: «J'ai entendu Anas rapporter que le Prophète (ç) avait dit: "Le signe de la foi est d'aimer les 'Ansâr; et le signe de l'hypocrisie est de les haïr."»

18 - 'Ubâda ben as-Samit, qui avait participé à [la bataille] de Badr et était l'un des délégués à la nuit [du serment] d'al-'Aqaba, rapporte: «Entouré d'un groupe de ses Compagnons, le Messager de Dieu (ç) dit: "Prêtez-moi serment d'allégeance sur [ce qui suit]: n'associer à Dieu nulle autre chose, ne pas voler, ne pas forniquer, ne pas tuer vos enfants, ne pas forger de mensonges et calomnier [autrui], ne pas être désobeissant lorsqu'il s'agit d'un certain bien. Celui qui respecte cela sa récompense incombera à Dieu; celui qui transgresse l'une de ces choses et est alors puni dans l'ici-bas, cette punition lui sera considérée comme une expiation. Enfin, celui qui commet une transgression que Dieu tient cachée son cas revient à Dieu: soit qu'Il lui pardonnera, soit qu'Il le punira, cela dépend de Sa volonté".

«Après cela, nous lui prêtâmes serment d'allégeance.»

R. 12 - Fuir les subversions fait partie de la Religion

19 - Abbu Sa'îd al-Khudry dit: «Le Messager de Dieu (ç) a dit: "On est sur le

٨ ـ باب: حُبُّ الرَّسُولِ ﷺ مِنَ الْإِيمَانِ.

١٤ ـ حَدَّثَنَا أَبُو اليَمَانِ قَالَ: أَخْبَرَنَا شُعَيْبٌ قَالَ: حدّثنا أَبُو الزِّنَادِ، عَنِ الْأَعْرَجِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَالَ: «فَوَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ، لَا يُؤْمِنُ أَحَدُكُمْ حَتَّى أَكُونَ أَحَبَّ إِلَيْهِ مِنْ وَالِدِهِ وَوَلَدِهِ».

١٥ ـ حَدَّثَنَا يَعْقُوبُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ قَالَ: حدثنا ابْنُ عُلَيَّةَ، عَنْ عَبْدِ الْعَزِيزِ بنِ صُهَيْبٍ، عَنْ أَنَسٍ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ. ح وَحدّثنا آدَمُ قَالَ: حدّثنا شُعْبَةُ، عَنْ قَتَادَةَ، عَنْ أَنَسٍ قَالَ: قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «لَا يُؤْمِنُ أَحَدُكُمْ حَتَّى أَكُونَ أَحَبَّ إِلَيْهِ مِنْ وَالِدِهِ وَوَلَدِهِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ».

٩ ـ باب: حَلَاوَةِ الإِيمَانِ

١٦ ـ حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ المُثَنَّى قَالَ: حدّثنا عَبْدُ الوَهَّابِ الثَّقَفِيُّ قَالَ: حدّثنا أَيُّوبُ، عَنْ أَبِي قِلَابَةَ، عَنْ أَنَسٍ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «ثَلَاثٌ مَنْ كُنَّ فِيهِ وَجَدَ حَلَاوَةَ الإِيمَانِ: أَنْ يَكُونَ اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَحَبَّ إِلَيْهِ مِمَّا سِوَاهُمَا، وَأَنْ يُحِبَّ المَرْءَ لَا يُحِبُّهُ إِلَّا لِلَّهِ، وَأَنْ يَكْرَهَ أَنْ يَعُودَ فِي الكُفْرِ كَمَا يَكْرَهُ أَنْ يُقْذَفَ فِي النَّارِ».

١٠ ـ باب: عَلَامَةُ الإِيمَانِ حُبُّ الأَنْصَارِ

١٧ ـ حَدَّثَنَا أَبُو الوَلِيدِ قَالَ: حدثنا شُعْبَةُ قَالَ: أَخْبَرَنِي عَبْدُ اللَّهِ بنُ عَبْدِ اللَّهِ بنِ جَبْرٍ قَالَ: سَمِعْتُ أَنَساً، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «آيَةُ الإِيمَانِ حُبُّ الأَنْصَارِ، وَآيَةُ النِّفَاقِ بُغْضُ الأَنْصَارِ».

١١ ـ باب• ١٨ ـ حَدَّثَنَا أَبُو اليَمَانِ قَالَ: أَخْبَرَنَا شُعَيْبٌ، عَنِ الزُّهْرِيِّ قَالَ: أَخْبَرَنِي أَبُو إِدْرِيسَ عَائِذُ اللَّهِ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ: أَنَّ عُبَادَةَ بنَ الصَّامِتِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ ـ وَكَانَ شَهِدَ بَدْراً، وَهُوَ أَحَدُ النُّقَبَاءِ لَيْلَةَ العَقَبَةِ ـ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَالَ وَحَوْلَهُ عِصَابَةٌ مِنْ أَصْحَابِهِ: «بَايِعُونِي عَلَى أَنْ لَا تُشْرِكُوا بِاللَّهِ شَيْئاً، وَلَا تَسْرِقُوا، وَلَا تَزْنُوا، وَلَا تَقْتُلُوا أَوْلَادَكُمْ، وَلَا تَأْتُوا بِبُهْتَانٍ تَفْتَرُونَهُ بَيْنَ أَيْدِيكُمْ وَأَرْجُلِكُمْ، وَلَا تَعْصُوا فِي مَعْرُوفٍ، فَمَنْ وَفَى مِنْكُمْ فَأَجْرُهُ عَلَى اللَّهِ، وَمَنْ أَصَابَ مِنْ ذَلِكَ شَيْئاً فَعُوقِبَ فِي الدُّنْيَا فَهُوَ كَفَّارَةٌ لَهُ، وَمَنْ أَصَابَ مِنْ ذَلِكَ شَيْئاً ثُمَّ سَتَرَهُ اللَّهُ فَهُوَ إِلَى اللَّهِ، إِنْ شَاءَ عَفَا عَنْهُ وَإِنْ شَاءَ عَاقَبَهُ». فَبَايَعْنَاهُ عَلَى ذَلِكَ.

١٢ ـ باب: مِنَ الدِّينِ الفِرَارُ مِنَ الفِتَنِ

١٩ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ مَسْلَمَةَ، عَنْ مَالِكٍ، عَنْ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بنِ عَبْدِ اللَّهِ بنِ عَبْدِ الرَّحْمَن بنِ أَبِي صَعْصَعَةَ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الخُدْرِيِّ أَنَّهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ:

point d'arriver [aux temps où] le meilleur des biens du musulman est [un troupeau] de moutons qu'il mène [paître] sur les cimes des montagnes et dans les lits des vallées afin de fuir avec sa religion les subversions".»

R. 13 - A propos de ces paroles du Prophète (ç): «Au sujet de Dieu, je suis plus instruit que vous» et que la Connaissance se rapporte au for intérieur, car Dieu, le Très-Haut, dit: Mais Il vous tient grief de ce que s'acquiert votre cœur[1]

20 - 'Â'icha dit: «En recommandant une chose aux musulmans, le Messager de Dieu (ç) ne leur prescrivait que ce qui était en leur pouvoir. Une fois, ils lui dirent: "Nous ne sommes pas comme toi, ô Messager de Dieu! Dieu t'a pardonné tes fautes passées et tes fautes à venir." En colère, à un point où cela apparut sur son visage, [le Prophète] dit: "Celui qui craint le plus Dieu, et le connaît mieux que quiconque est moi."»

R. 14 - Détester de revenir à la mécréance comme on déteste d'être précipité dans le Feu fait partie de la foi

21 - D'après Anas (r), le Prophète (ç) dit: «Savourera la douceur de la foi celui qui a les trois choses suivantes: aimer Dieu et son Messager plus que toute autre chose; n'aimer quelqu'un qu'en vue de Dieu; détester revenir à la mécréance qu'on vient de quitter grâce à Dieu comme on déteste être précipité dans le Feu.»

R. 15 - Le surpassement des Croyants quant à [leurs] œuvres

22 - Selon Abu Sa'îd al-Khudry (r), le Prophète (ç) dit: «Ceux destinés au Paradis y entreront et ceux au Feu entreront effectivement au Feu. Après quoi, Dieu, le Très-Haut, dira: "Faites sortir ceux qui avaient dans le cœur [ne fût-ce que] le poids d'un grain de moutarde de foi". En effet, on les fera sortir. Calcinés qu'ils seront, on les jetera dans le fleuve d'*al-ḥayâ* (de pluie) — ou: d'*al-ḥayât* (de vie), le doute vient de Mâlik —, et de là, ils *repousseront* comme repousse une graine au bord du torrent. N'as-tu [sic] pas vu qu'elle sort toute jaune et ployée?»

(1) Al-Baqara, 225.

«يُوشِكُ أَنْ يَكُونَ خَيْرَ مَالِ المُسْلِمِ غَنَمٌ يَتْبَعُ بِهَا شَعَفَ الْجِبَالِ وَمَوَاقِعَ القَطْرِ، يَفِرُّ بِدِينِهِ مِنَ الْفِتَنِ».

١٣ - باب: قَوْلِ النَّبِيِّ ﷺ: «أَنَا أَعْلَمُكُمْ بِاللَّهِ». وَأَنَّ المَعْرِفَةَ فِعْلُ القَلْبِ

لِقَوْلِ اللَّهِ تَعَالَىٰ: ﴿وَلَٰكِن يُؤَاخِذُكُم بِمَا كَسَبَتْ قُلُوبُكُمْ﴾[1].

٢٠ - حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ سَلَامٍ قَالَ: أَخْبَرَنَا عَبْدَةُ، عَنْ هِشَامٍ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ عَائِشَةَ قَالَتْ: كَانَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ إِذَا أَمَرَهُمْ، أَمَرَهُمْ مِنَ الأَعْمَالِ بِمَا يُطِيقُونَ، قَالُوا: إِنَّا لَسْنَا كَهَيْئَتِكَ يَا رَسُولَ اللَّهِ، إِنَّ اللَّهَ قَدْ غَفَرَ لَكَ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِكَ وَمَا تَأَخَّرَ، فَيَغْضَبُ حَتَّى يُعْرَفَ الْغَضَبُ فِي وَجْهِهِ، ثُمَّ يَقُولُ: «إِنَّ أَتْقَاكُمْ وَأَعْلَمَكُمْ بِاللَّهِ أَنَا».

١٤ - باب: مَنْ كَرِهَ أَنْ يَعُودَ فِي الْكُفْرِ كَمَا يَكْرَهُ أَنْ يُلْقَى فِي النَّارِ مِنَ الْإِيمَانِ

٢١ - حَدَّثَنَا سُلَيْمَانُ بْنُ حَرْبٍ قَالَ: حدَّثنا شُعْبَةُ، عَنْ قَتَادَةَ، عَنْ أَنَسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «ثَلَاثٌ مَنْ كُنَّ فِيهِ وَجَدَ حَلَاوَةَ الْإِيمَانِ: مَنْ كَانَ اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَحَبَّ إِلَيْهِ مِمَّا سِوَاهُمَا، وَمَنْ أَحَبَّ عَبْداً لَا يُحِبُّهُ إِلَّا لِلَّهِ، وَمَنْ يَكْرَهُ أَنْ يَعُودَ فِي الكُفْرِ، بَعْدَ إِذْ أَنْقَذَهُ اللَّهُ، كَمَا يَكْرَهُ أَنْ يُلْقَى فِي النَّارِ».

١٥ - باب: تَفَاضُلِ أَهْلِ الإِيمَانِ فِي الْأَعْمَالِ

٢٢ - حَدَّثَنَا إِسْمَاعِيلُ قَالَ: حدثني مَالِكٌ، عَنْ عَمْرِو بنِ يَحْيى المَازِنِيِّ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الخُدْرِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «يَدْخُلُ أَهْلُ الْجَنَّةِ الْجَنَّةَ وَأَهْلُ النَّارِ النَّارَ، ثُمَّ يَقُولُ اللَّهُ تَعَالَىٰ: أَخْرِجُوا مَنْ كَانَ فِي قَلْبِهِ مِثْقَالُ حَبَّةٍ مِنْ خَرْدَلٍ مِنْ إِيمَانٍ. فَيُخْرَجُونَ مِنْهَا قَدِ اسْوَدُّوا، فَيُلْقَوْنَ فِي نَهْرِ الحَيَا، أَوِ الحَيَاةِ - شَكَّ مالِكٌ - فَيَنْبُتُونَ كَمَا تَنْبُتُ الحِبَّةُ فِي جَانِبِ السَّيْلِ، أَلَمْ تَرَ أَنَّهَا تَخْرُجُ صَفْرَاءَ مُلْتَوِيَةً».

---

(١) سورة البقرة: الآية ٢٢٥.

* Wuhayb: «'Amru nous a rapporté qu'il s'agit de "*al-ḥayât*".» De plus, dans sa version on trouve: "*grain de moutarde de bien*".

23 - Abu 'Umâma ben Sahl entendit Abu Sa'îd al-Khudry dire: «Le Messager de Dieu (ç) a dit: "Tandis que je dormais, je vis qu'on faisait défiler les hommes devant moi; ils étaient vêtus de tuniques, les unes descendaient jusqu'aux mamelons et d'autres au dessous. On fit défiler devant moi 'Umar ben al-Khaṭâb qui portait une tunique qui traînait...

— Et quelle interprétation as-tu donné à cela? ô Messager de Dieu! demanda-t-on.

— La Religion."»

R. 16 - La pudeur fait partie de la foi

24 - D'après Sâlim ben 'Abd-ul-Lâh, son père dit: Une fois, le Messager de Dieu (ç) fut de passage devant un Ansarite qui était en train de réprimander son frère à propos de sa pudeur. «Laisse-le, intervint le Messager de Dieu (ç), la pudeur fait partie de la foi.»

R. 17 - Seulement, s'ils se repentent, accomplissent la prière, acquittent la purification, dégagez-leur le chemin[1]

25 - Wâqid ben Muḥammad dit: «J'ai entendu mon père dire qu'ibn 'Umar avait rapporté ceci: Le Messager de Dieu (ç) a dit: "[Dieu] m'a donné l'ordre de combattre les polythéistes[2] jusqu'à ce qu'ils attestent qu'il n'y a d'autre dieu que Dieu et que Muḥammad est le Messager de Dieu; qu'ils accomplissent la prière [obligatoire] et qu'ils payent la *zakât*. Ayant fait cela, leurs vies et leurs biens seront respectés par moi, exception faite du cas où l'Islam permet le contraire. Quant à leur for intérieur, leur compte n'incombera qu'à Dieu."»

R. 18 - A propos de ceux qui disent que la foi est acte en se basant sur [ce verset]: Voilà le Jardin dont vos œuvres vous ont fait hériter[3]

* Plusieurs doctes avancent que ces versets: **Alors! par Ton seigneur! Nous les**

(1) At-Tawba, 5
(2) Cf. *Fatḥ-ul-Bâri*, tI, p109.
(3) Az-Zukhruf, 72.

قَالَ وُهَيْبٌ: حدثنا عَمْرٌو: الحَيَاةِ، وَقَالَ: خَرْدَلٍ مِنْ خَيْرٍ.

٢٣ ـ حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ عُبَيْدِ اللَّهِ قَالَ: حدثنا إِبْرَاهِيمُ بنُ سَعْدٍ، عَنْ صَالِحٍ، عَنِ ابنِ شِهَابٍ، عَنْ أَبِي أُمَامَةَ بنِ سَهْلٍ: أَنَّهُ سَمِعَ أَبَا سَعِيدٍ الخُدْرِيَّ يَقُولُ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «بَيْنَا أَنَا نَائِمٌ، رَأَيْتُ النَّاسَ يُعْرَضُونَ عَلَيَّ وَعَلَيْهِمْ قُمُصٌ، مِنْهَا مَا يَبْلُغُ الثُّدِيَّ، وَمِنْهَا مَا دُونَ ذَلِكَ، وَعُرِضَ عَلَيَّ عُمَرُ بْنُ الخَطَّابِ وَعَلَيْهِ قَمِيصٌ يَجُرُّهُ». قَالُوا: فَمَا أَوَّلْتَ ذَلِكَ يَا رَسُولَ اللَّهِ؟ قَالَ: «الدِّينَ».

١٦ ـ باب: الحَيَاءُ مِنَ الْإِيمَانِ

٢٤ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ يُوسُفَ قَالَ: أَخْبَرَنَا مَالِكُ بنُ أَنَسٍ، عَنِ ابْنِ شِهَابٍ، عَنْ سَالِمِ بنِ عَبْدِ اللَّهِ، عَنْ أَبِيهِ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ مَرَّ عَلَى رَجُلٍ مِنَ الأَنْصَارِ ـ وَهُوَ يَعِظُ أَخَاهُ فِي الحَيَاءِ، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «دَعْهُ فَإِنَّ الحَيَاءَ مِنَ الإِيمَانِ».

١٧ ـ باب: ﴿فَإِن تَابُوا۟ وَأَقَامُوا۟ ٱلصَّلَوٰةَ وَءَاتَوُا۟ ٱلزَّكَوٰةَ فَخَلُّوا۟ سَبِيلَهُمْ﴾[1]

٢٥ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بنُ مُحَمَّدٍ المُسْنَدِيُّ قَالَ: حدّثنا أَبُو رَوْحٍ الحَرَمِيُّ بنُ عُمَارَةَ قَالَ: حدثنا شُعْبَةُ، عَنْ وَاقِدِ بْنِ مُحَمَّدٍ قَالَ: سَمِعْتُ أَبِي يُحَدِّثُ عَنِ ابْنِ عُمَرَ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَالَ: «أُمِرْتُ أَنْ أُقَاتِلَ النَّاسَ حَتَّى يَشْهَدُوا أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَنَّ مُحَمَّداً رَسُولُ اللَّهِ، وَيُقِيمُوا الصَّلَاةَ، وَيُؤْتُوا الزَّكَاةَ، فَإِذَا فَعَلُوا ذَلِكَ عَصَمُوا مِنِّي دِمَاءَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ إِلَّا بِحَقِّ الإِسْلَامِ، وَحِسَابُهُمْ عَلَى اللَّهِ».

١٨ ـ باب: مَنْ قَالَ إِنَّ الْإِيمَانَ هُوَ العَمَلُ

لِقَوْلِ اللَّهِ تَعَالَى: ﴿وَتِلْكَ ٱلْجَنَّةُ ٱلَّتِىٓ أُورِثْتُمُوهَا بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ﴾[2]. وَقَالَ عِدَّةٌ مِنْ

(١) سورة التوبة: الآية ٥.

(٢) سورة الزخرف: الآية ٧٢.

interrogerons tous sur ce qu'ils faisaient[1] se rapportent à la formule suivante: Il n'y a de dieu que Dieu.

* Dieu dit encore: **Qu'en vue de pareils biens agissent les agissants!**[2]

26 - D'après Sa'îd ben al-Musayyab, Abu Hurayra rapporte qu'on avait interrogé le Messager de Dieu: «Quelle œuvre est la meilleure?

- Croire en Dieu et en son Messager, répondit le Prophète.

- Et quoi après?

- Combattre pour la cause de Dieu?

- Et puis quoi?

- Un pèlerinage parfaitement accompli.»

R. 19 - Lorsque [la conversion à] l'Islam n'est pas effective et est soit par reddition, soit par crainte d'être tué...

*Le Très-Haut dit: **Les Bédouins disent: «Nous croyons». Dis: «Vous ne croyez pas. Dites plutôt: "Nous nous soumettons"**[3].

* Lorsque [la conversion] est réelle, elle est tel que l'a décrite Dieu, que Son nom soit honoré: **La religion en Dieu est l'Islam**[4].

27 - D'après 'Âmin ben Sa'd ibn Abi Waqqâs, Sa'd (r) rapporte que le Messager de Dieu (ç) avait fait quelques dons à un groupe de gens — Sa'd était assis — «en négligeant un homme qui me plaisait le plus, [souligna Sa'd]. "O Messager de Dieu! dis-je, pourquoi négliges-tu Un tel; par Dieu! je crois qu'il est croyant. — Ou musulman, rétorqua le Prophète." Sur ce, je gardai le silence pour un petit instant, puis, poussé par ce que je savais de l'homme, je repris: "Pourquoi négliges-tu Un tel? Par Dieu! je crois qu'il est croyant. — Ou musulman, répliqua de nouveau le Prophète." Poussé par ce que je savais de l'homme, je renouvelai ma question, et le Messager de Dieu (ç) de renouveler sa réplique; après quoi, il [me] dit: "Sa'd! je donne à une personne, bien qu'une autre m'est plus chère, par crainte que Dieu la précipite dans le Feu."»

* Ce même *ḥadîth* a été aussi rapporté par Yûnus, Sâliḥ, Ma'mar et par le neveu d'az-Zuhry, en le tenant d'az-Zuhry.

---

(1) Al-Ḥijr, 92 - 93.

(2) Aṣ-Ṣâffât, 61.

(3) Al-Ḥujurât, 14.

(4) 'Âl-'Imrân, 19.

أَهْلِ العِلْمِ فِي قَوْلِهِ تَعَالَىٰ: ﴿ فَوَرَبِّكَ لَنَسْـَٔلَنَّهُمْ أَجْمَعِينَ عَمَّا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴾ [(١)]:

عَنْ قَوْلِ: لَا إِلَهَ إِلَّا ٱللهُ، وقال: ﴿ لِمِثْلِ هَٰذَا فَلْيَعْمَلِ ٱلْعَٰمِلُونَ ﴾ [(٢)].

٢٦ ـ حَدَّثَنَا أَحْمَدُ بْنُ يُونُسَ وَمُوسَىٰ بنُ إِسْمَاعِيلَ قَالاَ: حدّثنا إِبْرَاهِيمُ بْنُ سَعْدٍ قَالَ: حدّثنا ابنُ شِهَابٍ، عَنْ سَعِيدِ بنِ المُسَيَّبِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ سُئِلَ: أَيُّ العَمَلِ أَفْضَلُ؟ فَقَالَ: «إِيمَانٌ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ». قِيلَ: ثُمَّ مَاذَا؟. قَالَ: «الجِهَادُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ». قِيلَ: ثُمَّ مَاذَا؟. قَالَ: «حَجٌّ مَبْرُورٌ».

١٩ - باب: إِذَا لَمْ يَكُنِ الإِسْلاَمُ عَلَى الحَقِيقَةِ، وَكَانَ عَلَى الاسْتِسْلاَمِ أَوِ الخَوْفِ مِنَ القَتْلِ

لِقَوْلِهِ تَعَالَىٰ: ﴿ قَالَتِ ٱلْأَعْرَابُ ءَامَنَّا قُل لَّمْ تُؤْمِنُوا وَلَٰكِن قُولُوٓا أَسْلَمْنَا ﴾[(٣)]. فَإِذَا كَانَ عَلَى الحَقِيقَةِ، فَهُوَ عَلَى قَوْلِهِ جَلَّ ذِكْرُهُ: ﴿ إِنَّ ٱلدِّينَ عِندَ ٱللَّهِ ٱلْإِسْلَٰمُ ﴾[(٤)].

٢٧ ـ حَدَّثَنَا أَبُو اليَمَانِ قَالَ: أَخْبَرَنَا شُعَيْبٌ، عَنِ الزُّهْرِيِّ قَالَ: أَخْبَرَنِي عَامِرُ بنُ سَعْدِ ابنِ أَبِي وَقَّاصٍ، عَنْ سَعْدٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ أَعْطَى رَهْطاً ـ وَسَعْدٌ جَالِسٌ ـ فَتَرَكَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ رَجُلاً هُوَ أَعْجَبُهُمْ إِلَيَّ، فَقُلْتُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، مَا لَكَ عَنْ فُلاَنٍ؟. فَوَاللَّهِ إِنِّي لأَرَاهُ مُؤْمِناً، فَقَالَ: «أَوْ مُسْلِماً». فَسَكَتُّ قَلِيلاً، ثُمَّ غَلَبَنِي مَا أَعْلَمُ مِنْهُ، فَعُدْتُ لِمَقَالَتِي فَقُلْتُ: مَا لَكَ عَنْ فُلاَنٍ؟. فَوَاللَّهِ إِنِّي لأَرَاهُ مُؤْمِناً، فَقَالَ: «أَوْ مُسْلِماً». ثُمَّ غَلَبَنِي مَا أَعْلَمُ مِنْهُ فَعُدْتُ لِمَقَالَتِي، وَعَادَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ، ثُمَّ قَالَ: «يَا سَعْدُ إِنِّي لأُعْطِي الرَّجُلَ، وَغَيْرُهُ أَحَبُّ إِلَيَّ مِنْهُ، خَشْيَةَ أَنْ يَكُبَّهُ اللَّهُ فِي النَّارِ».

وَرَوَاهُ يُونُسُ وَصَالِحٌ وَمَعْمَرٌ وَٱبْنُ أَخِي الزُّهْرِيِّ عَنِ الزُّهْرِيِّ.

---

(١) سورة الحجر: الأيتان ٩٢ ـ ٩٣.

(٢) سورة الصافات: الآية ٦١.

(٣) سورة الحجرات: الآية ١٤.

(٤) سورة آل عمران: الآية ١٩.

R. 20 - Dire le salâm[1] fait partie de l'Islam

* 'Ammâr dit: «Celui qui acquiert trois choses aura acquis la foi: être équitable [même] contre soi; dire le *salâm* à tout le monde; dépenser [au profit d'autrui malgré le peu de biens...»

28 - 'Abd-ul-Lâh ben 'Amru rapporta qu'une fois un homme avait interrogé le Messager de Dieu (ç): «Quel est le meilleur Islam? — Donner à manger, avait répondu le Prophète, et dire le *salâm* à celui que tu connais comme à celui que tu ne connais pas.»

R. 21 - L'ingratitude (kufrân) envers l'époux. Il y a ingratitude moins [grave] qu'une autre ingratitude

* Sur ce sujet Abu Sa'îd al-Khudry rapporte un *ḥadith* tenu du Prophète (ç).

29 - Ibn 'Abbâs dit: «Le Prophète (ç) a dit: "On m'a fait voir le Feu et j'ai remarqué que les femmes y formaient la majorité: elles sont ingrates *(yakfurna)*[2].

- Le sont-elles envers Dieu? demanda-t-on.

- Elles sont ingrates envers leurs époux... elles le sont vis-à-vis des bienfaits [qu'elles avaient reçus]. Si toute ta [sic] vie tu agis avec bonté envers l'une d'elles, puis, à un moment, elle remarque un certain comportement, elle te dira: Je n'ai jamais vu de toi un bien."»

R. 22 - Les péchés font partie de la Jâhiliya, [mais] celui qui les commet n'est infidèle que lorsqu'il devient polythéiste;

car le Prophète (ç) dit: «Tu es un homme en qui il y a de la *Jâhiliya*» et Dieu, le Très-Haut, dit: **Dieu ne pardonne pas qu'on Lui associe personne, mais Il pardonne moins que cela à qui Il veut**[3].

30 - Ma'rûr dit: Je rencontrai Abu Dhar à ar-Rabtha. Il portait, ainsi que son *esclave*, une *ḥulla*[4]. Je l'interrogeai sur la question et lui de me répondre: «J'avais insulté un homme en citant sa mère, d'où le Prophète (ç) me dit: "O Abu Dhar! Tu l'as insulté en citant sa mère! Tu es un homme en qui il y a [encore un caractère qui fait partie de] la Jâhiliya. Ces *esclaves* sont vos frères que Dieu a mis sous

(1) Saluer en disant: Que la paix (*salâm*) soit sur vous!

(2) De *k.f.r*: *ingratitude, mécréance* ou *négation.*

(3) An-Nisâ', 48.

(4) La *ḥulla*: un vêtement formé de deux pièces

٢٠ باب: إِفْشَاءُ السَّلَامِ مِنَ الإِسْلَامِ

وَقَالَ عَمَّارٌ: ثَلَاثٌ مَنْ جَمَعَهُنَّ فَقَدْ جَمَعَ الإِيمَانَ: الإِنْصَافُ مِنْ نَفْسِكَ، وَبَذْلُ السَّلَامِ لِلْعَالَمِ، وَالإِنْفَاقُ مِنَ الإِقْتَارِ.

٢٨ ـ **حَدَّثَنَا قُتَيْبَةُ** قَالَ: حدثنا اللَّيْثُ، عَنْ يَزِيدَ بْنِ أَبِي حَبِيبٍ، عَنْ أَبِي الخَيْرِ، عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو: أَنَّ رَجُلًا سَأَلَ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ: أَيُّ الإِسْلَامِ خَيْرٌ؟. قَالَ: «تُطْعِمُ الطَّعَامَ، وَتَقْرَأُ السَّلَامَ عَلَى مَنْ عَرَفْتَ وَمَنْ لَمْ تَعْرِفْ».

٢١ ـ باب: كُفْرَانِ العَشِيرِ، وَكُفْرٍ دُونَ كُفْرٍ

فِيهِ عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الخُدْرِيِّ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ.

٢٩ ـ **حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ** بنُ مَسْلَمَةَ، عَنْ مَالِكٍ، عَنْ زَيْدِ بنِ أَسْلَمَ، عَنْ عَطَاءِ بنِ يَسَارٍ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ قَالَ: قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «أُرِيتُ النَّارَ فَإِذَا أَكْثَرُ أَهْلِهَا النِّسَاءُ، يَكْفُرْنَ». قِيلَ: أَيَكْفُرْنَ بِاللَّهِ؟ قَالَ: «يَكْفُرْنَ العَشِيرَ، وَيَكْفُرْنَ الإِحْسَانَ، لَوْ أَحْسَنْتَ إِلَى إِحْدَاهُنَّ الدَّهْرَ، ثُمَّ رَأَتْ مِنْكَ شَيْئاً، قَالَت: مَا رَأَيْتُ مِنْكَ خَيْراً قَطُّ».

٢٢ ـ باب: المَعَاصِي مِنْ أَمْرِ الجَاهِلِيَّةِ، وَلَا يُكَفَّرُ صَاحِبُهَا بِارْتِكَابِهَا إِلَّا بِالشِّرْكِ

لِقَوْلِ النَّبِيِّ ﷺ: «إِنَّكَ امْرُؤٌ فِيكَ جَاهِلِيَّةٌ» وَقَوْلِ اللَّهِ تَعَالَى: ﴿ إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَن يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَٰلِكَ لِمَن يَشَاءُ ﴾[1].

٣٠ ـ **حَدَّثَنَا سُلَيْمانُ** بنُ حَرْبٍ قَالَ: حدّثنا شُعْبَةُ، عَنْ وَاصِلٍ الأَحْدَبِ، عَنِ المَعْرُورِ قَالَ: لَقِيتُ أَبَا ذَرٍّ بِالرَّبَذَةِ، وَعَلَيْهِ حُلَّةٌ، وَعَلَى غُلَامِهِ حُلَّةٌ، فَسَأَلْتُهُ عَنْ ذَلِكَ، فَقَالَ: إِنِّي سَابَبْتُ رَجُلًا فَعَيَّرْتُهُ بِأُمِّهِ، فَقَالَ لِي النَّبِيُّ ﷺ: «يَا أَبَا ذَرٍّ، أَعَيَّرْتَهُ بِأُمِّهِ؟ إِنَّكَ امْرُؤٌ فِيكَ

---

(١) سورة النساء: الآية ٤٨.

votre autorité. Que celui qui a son frère sous son autorité lui donne à manger de ce qu'il mange lui-même et l'habille comme il s'habille lui-même... Ne leur assignez pas une tâche qu'ils ne peuvent faire; aidez-les au cas où vous leur infligez cela!"»

R. 22 - Sur: Si deux groupes de croyants en viennent aux mains, réconciliez-les[1]

* Ici, Dieu appelle les deux groupes "croyants".

31 - Al-'Aḥnaf ben Qays dit: «J'étais parti pour soutenir cet homme[2] quand Abu Bakra me croisa: "Où veux-tu aller? me dit-il. — Soutenir cet homme [dans sa guerre], répondis-je. — Reviens sur tes pas, car j'ai entendu le Messager de Dieu (ç) dire: *Lorsque deux musulmans se rencontrent épées braquées, et le meurtrier et la victime iront au Feu. — O Messager de Dieu! ai-je dit, cela est compréhensible pour le meurtrier mais pourquoi la victime? — Elle tenait tant à abattre l'autre."*»

R. 23 - L'injustice est de plusieurs degrés

32 - 'Abd-ul-Lâh dit: A la révélation de **Ceux qui croient et n'ont pas obscurci leur for d'iniquité, ceux-là ont la sécurité, ce sont eux qui bien se dirigent**[3], les Compagnons du Messager de Dieu (ç) dirent: "Mais qui d'entre nous n'a pas commis d'injustice!" Sur ce, Dieu révéla: **Certes, le polythéisme est une grande injustice**[4].

R. 24 - Le[s] signe[s] de l'hypocrite

33 - D'après Abu Hurayra, le Prophète (ç) dit: «Le[s] signe[s] de l'hypocrite est (sont) de trois choses: lorsqu'il parle, il ment; il ne tient pas promesse; il trahit lorsqu'on lui fait confiance.»

34 - 'Abd-ul-Lâh ben 'Amru rapporta que le Prophète (ç) avait dit: «Quatre choses, réunies, font de celui qui les possède un pur hypocrite; celui qui en possède une seulement est considéré comme ayant un caractère hypocrite, et ce jusqu'à ce qu'il la délaisse. Ces quatre choses sont: trahir, lorsqu'on nous fait confiance;

(1) Al-Ḥujurât, 9.
(2) 'Ali ben Abi Ṭâlib dans sa guerre.
(3) Al-'An'âm. 82.
(4) Luqmân, 13.

جاهِلِيَّةٌ، إِخْوَانُكُمْ خَوَلُكُمْ، جعَلَهُمُ اللَّهُ تَحْتَ أَيْدِيكُمْ، فَمَنْ كَانَ أَخُوهُ تَحْتَ يَدِهِ، فَلْيُطْعِمْهُ مِمَّا يَأْكُلُ، وَلْيُلْبِسْهُ مِمَّا يَلبَسُ، وَلاَ تُكَلِّفُوهُمْ مَا يَغْلِبُهُمْ، فَإِنْ كَلَّفْتُمُوهُمْ فَأَعِينُوهُمْ».

باب: ﴿وَإِن طَآئِفَتَانِ مِنَ ٱلْمُؤْمِنِينَ ٱقْتَتَلُوا۟ فَأَصْلِحُوا۟ بَيْنَهُمَا﴾[1] فَسَمَّاهُمُ المُؤْمِنِينَ

٣١ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ الرَّحْمَنِ بْنُ المُبَارَكِ، حدّثنا حَمَّادُ بنُ زَيْدٍ، حدّثنا أَيُّوبُ وَيُونُسُ، عَنِ الحَسَنِ، عَنِ الأَحْنَفِ بن قَيْسٍ قَالَ: ذَهَبْتُ لأَنْصُرَ هَذَا الرَّجُلَ، فَلَقِيَنِي أَبو بَكْرَةَ فَقَالَ: أَيْنَ تُرِيدُ؟ قُلْتُ: أَنْصُرُ هَذَا الرَّجُلَ، قَالَ: آرْجِعْ، فَإِنِّي سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ يَقُولُ: «إِذَا الْتَقَى المُسْلِمَانِ بِسَيْفَيْهِمَا فَالقَاتِلُ وَالمَقْتُولُ فِي النَّارِ». فَقُلْتُ يَا رَسُولَ اللَّهِ! هَذَا القَاتِلُ، فَمَا بَالُ المَقْتُولِ؟. قَالَ: «إِنَّهُ كَانَ حَرِيصاً عَلَى قَتْلِ صَاحِبِهِ».

٢٣ ـ باب: ظُلْمٌ دُونَ ظُلْمٍ

٣٢ ـ حَدَّثَنَا أَبو الوَلِيدِ قَالَ: حدّثنا شُعْبَةُ ح قَالَ: وَحدثني بِشْرٌ قَالَ: حدثنا مُحَمَّدٌ، عَنْ شُعْبَةَ، عَنْ سُلَيْمَانَ، عَنْ إِبْرَاهِيمَ، عَنْ عَلْقَمَةَ، عَنْ عَبْدِ اللَّهِ قَالَ: لَمَّا نَزَلَتْ: ﴿ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَلَمْ يَلْبِسُوٓا۟ إِيمَـٰنَهُم بِظُلْمٍ﴾[2]، قَالَ أَصْحَابُ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ: أَيُّنَا لَمْ يَظْلِمْ؟. فَأَنْزَلَ اللَّهُ: ﴿إِنَّ ٱلشِّرْكَ لَظُلْمٌ عَظِيمٌ﴾[3].

٢٤ ـ باب: عَلاَمَةِ المُنَافِقِ

٣٣ ـ حَدَّثَنَا سُلَيْمانُ أَبو الرَّبِيعِ قَالَ: حدَّثنا إِسْمَاعِيلُ بنُ جَعْفَرٍ قَالَ: حدثنا نَافِعُ بْنُ مَالِكِ بْنِ أَبِي عَامِرٍ أَبو سُهَيْلٍ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «آيَةُ المُنَافِقِ ثَلاثٌ: إِذَا حَدَّثَ كَذَبَ، وَإِذَا وَعَدَ أَخْلَفَ، وَإِذَا آؤْتُمِنَ خَانَ».

٣٤ ـ حَدَّثَنَا قَبِيصَةُ بنُ عُقْبَةَ قَالَ: حَدثنا سُفْيَانُ، عَنِ الأَعْمَشِ، عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بنِ مُرَّةَ، عَنْ مَسْرُوقٍ، عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بنِ عَمْرٍو: أَنَّ النبيَّ ﷺ قَالَ: «أَرْبَعٌ مَنْ كُنَّ فِيهِ كَانَ مُنَافِقاً خَالِصاً، وَمَنْ كَانَتْ فِيهِ خَصْلَةٌ مِنْهُنَّ كَانَتْ فِيهِ خَصْلَةٌ مِنَ النِّفَاقِ حَتَّى يَدَعَهَا: إِذَا آؤْتُمِنَ

---

(١) سورة الحجرات: الآية ٩.

(٢) سورة الأنعام: الآية ٨٢.

(٣) سورة لقمان: الآية ١٣.

mentir lorsqu'on parle; agir avec perfidie lorsqu'on donne un engagement et avec perversité lorsqu'on se dispute.»

* [Ce hadîth] a été rapporté aussi par Chu'ba en le tenant d'al-'A'mach.

R. 25 - Rester éveillé la nuit d'al-qadr[1] [pour faire des actes de dévotion] fait partie de la foi

35 - Abu Hurayra dit: «Le Messager de Dieu (ç) a dit: "Celui qui reste éveillé la nuit d'*al-quadr*, poussé par sa foi et son espérance [d'avoir une récompense divine], lui seront pardonnées ses fautes passées."»

R. 26 - Combattre pour la cause de Dieu fait partie de la foi

36 - Abu Zur'a ben 'Amru ben Jarîr dit: «J'ai entendu Abu Hurayra rapporter que le Prophète (ç) avait dit: "Dieu prendra soin de celui qui sort[2] pour sa cause... *Ne sortant que poussé par sa foi en Moi et sa confiance en Mes envoyés; Je le ferai revenir soit avec une récompense gagnée, soit avec un butin, ou bien je le ferai entrer au Jardin.* Si je ne craignais d'être dur envers ma *'Ummah*, je ne serais jamais resté derrière une troupe, au contraire, j'aurais voulu être tué pour la cause de Dieu puis ressuscité, puis tué de nouveau, ensuite ressuscité, pour être tué encore une fois."»

R. 27 - Accomplir des actes de dévotion pendant le mois de *ramadân* fait partie de la foi

37 - Abu Hurayra rapporta que le Messager de Dieu (ç) avait dit: «Celui qui, poussé par une foi [sincère] et en espérant avoir une récompense [divine], accomplit des actes de dévotion pendant le mois de *ramaḍan,* aura ses fautes passées pardonnées.»

R. 28 - Jeûner le mois de ramaḍan en espérant une récompense [divine] fait partie de la foi

38 - Abu Hurayra dit: «Le Messager de Dieu (ç) a dit: "Celui qui jeûne [le mois] de *ramaḍan*, tout en ayant une foi [sincère] et en espérant avoir une récompense, aura pardonnées ses fautes passées."»

(1) C.à.d, la nuit de la destinée.

(2) C.à.d, qui part en guerre.

خَانَ، وَإِذَا حَدَّثَ كَذَبَ، وَإِذَا عَاهَدَ غَدَرَ، وَإِذَا خَاصَمَ فَجَرَ».

تَابَعَهُ شُعْبَةُ عَنِ ٱلْأَعْمَشِ.

٢٥ ـ باب: قِيَامُ لَيْلَةِ القَدْرِ مِنَ الإِيمَانِ

٣٥ ـ حَدَّثَنَا أَبُو اليَمَانِ قَالَ: أَخْبَرَنَا شُعَيْبٌ قَالَ: حدثنا أَبُو الزِّنَادِ، عَنِ ٱلْأَعْرَجِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «مَنْ يَقُمْ لَيْلَةَ الْقَدْرِ، إِيمَاناً وَٱحتِسَاباً، غُفِرَ لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ».

٢٦ ـ باب: الجِهَادُ مِنَ الإِيمَانِ

٣٦ ـ حَدَّثَنَا حَرَمِيُّ بنُ حَفْصٍ قَالَ: حدثنا عَبْدُ الوَاحِدِ قَالَ: حدثنا عُمَارَةُ قَالَ: حدثنا أَبُو زُرْعَةَ بنُ عَمْرِو بنِ جَرِيرٍ قَالَ: سَمِعْتُ أَبَا هُرَيْرَةَ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «ٱنْتَدَبَ اللَّهُ لِمَنْ خَرَجَ فِي سَبِيلِهِ ـ لَا يُخْرِجُهُ إِلَّا إِيمَانٌ بِي وَتَصْدِيقٌ بِرُسُلِي ـ أَنْ أُرْجِعَهُ بِمَا نَالَ مِنْ أَجْرٍ أَوْ غَنِيمَةٍ، أَوْ أُدْخِلَهُ الجَنَّةَ، وَلَوْلَا أَنْ أَشُقَّ عَلَى أُمَّتِي مَا قَعَدْتُ خَلْفَ سَرِيَّةٍ، وَلَوَدِدْتُ أَنِّي أُقْتَلُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ ثُمَّ أُحْيَا، ثُمَّ أُقْتَلُ ثُمَّ أُحْيَا، ثُمَّ أُقْتَلُ».

٢٧ ـ باب: تَطَوُّعُ قِيَامِ رَمَضَانَ مِنَ الإِيمانِ

٣٧ ـ حَدَّثَنَا إِسْمَاعِيلُ قَالَ: حَدَّثَنِي مَالِكٌ، عَنِ ابْنِ شِهَابٍ، عَنْ حُمَيْدِ بْنِ الرَّحْمَنِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَالَ: «مَنْ قَامَ رَمَضَانَ، إِيمَاناً وَٱحْتِسَاباً، غُفِرَ لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ».

٢٨ ـ باب: صَوْمُ رَمَضَانَ ٱحْتِسَاباً مِنَ الإِيمَانِ

٣٨ ـ حَدَّثَنَا ٱبْنُ سَلَامٍ قَالَ: أَخْبَرَنَا مُحَمَّدُ بْنُ فُضَيْلٍ قَالَ: حَدثنا يَحْيَى بْنُ سَعِيدٍ، عَنْ أَبِي سَلَمَةَ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «مَنْ صَامَ رَمَضَانَ، إِيمَاناً وَٱحْتِسَاباً، غُفِرَ لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ».

R. 29 - La pratique de la Religion est facile

* Le Prophète (ç) dit: «De la Religion, Dieu aime le plus le ḥanifisme[1] qui est facile à pratiquer.»

39 - D'après 'Abu Hurayra, le Prophète (ç) dit: «La pratique de la Religion est facile. Toute personne qui cherche à la pratiquer avec puritanisme succombera devant elle. Soyez donc au juste milieu, rapprochez-vous [de la perfection en cas de défaillance] et ayez bon espoir [quant aux œuvres permanentes]. Enfin sollicitez l'aide [des moments suivants]: la matinée, le soir et une partie de la nuit[2].»

R. 30 - La prière fait partie de la foi

Dieu, le Très-Haut, dit: **Dieu pour autant n'allait pas laisser perdre votre croyance**[3]. C'est-à-dire, votre prière près[sic] du Temple [de Jérusalem].

40 - Al-Barâ': Au début de son arrivée à Médine, le Prophète (ç) demeura chez les Ansâr, ses "grands-parents" (ou: ses "oncles maternels", douta [Abu 'Isḥâq]). Il s'orientait vers le Temple de Jérusalem durant seize ou dix sept mois. Cependant, il aimait que sa *qibla* fût la Ka'ba. Effectivement, la première prière qu'il fit [suivant cette nouvelle *qibla*] fut celle d'*al-'asr*; un groupe de personnes pria avec lui. D'ailleurs, après les avoir quittés, l'un d'eux fut de passage devant une mosquée où des fidèles étaient [en train de prier], en position inclinée. «Je jure par Dieu! leur dit-il, je viens d'accomplir la prière avec le Messager de Dieu (ç) en s'orientant vers la Mecque.» Sur ce, ils se tournèrent vers la Ka'ba, tout en gardant la même posture.

D'autre part, les Juifs étaint satisfaits lorsque le Prophète accomplissait sa prière en se tournant, comme les Gens du Livre, vers le Temple de Jérusalem; mais lorsqu'il s'orienta [pour la prière] vers la Ka'ba; ils manifestèrent leur désapprobation.

* Zuhayr: Dans ce même *ḥadith*, Abu 'Isḥâq nous a rapporté que, d'après al-Barâ', plusieurs hommes moururent du temps [de la première] *qibla* — c'est-à-dire, avant qu'on la change — ou furent abattus [sic]. Nous ne savions que dire d'eux, d'où Dieu, le Très-Haut, révéla: **Dieu pour autant n'allait pas laisser perdre votre croyance.**

---

(1) Le ḥanifisme est la Tradition d'Abraham que quelques Arabes observaient avant l'avènement de l'Islam.

(2) Autrement dit, pendant les moments où l'on est en pleine forme.

(3) Al-Baqara, 143.

٢٩ ـ باب: الدِّينُ يُسْرٌ

وَقَوْلُ النَّبِيِّ ﷺ: «أَحبُّ الدِّينِ إِلَى اللَّهِ الحَنِيفِيَّةُ السَّمْحَةُ».

٣٩ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ السَّلَامِ بنُ مُطَهَّرٍ قَالَ: حدّثنا عُمَرُ بنُ عَلِيٍّ، عَنْ مَعْنِ بنِ مُحَمَّدٍ الغِفَارِيِّ، عَنْ سَعِيدِ بنِ أَبِي سَعِيدٍ المَقْبُرِيِّ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «إِنَّ الدِّينَ يُسْرٌ، وَلَنْ يُشَادَّ الدِّينَ أَحَدٌ إِلَّا غَلَبَهُ، فَسَدِّدُوا وَقَارِبُوا، وأَبْشِرُوا، وَٱسْتَعِينُوا بِالغَدْوَةِ وَالرَّوْحَةِ وَشَيْءٍ مِنَ الدُّلْجَةِ».

٣٠ ـ باب: الصَّلَاةُ مِنَ الإِيمَانِ

وَقَوْلِ اللَّهِ تَعَالَىٰ: ﴿ وَمَا كَانَ ٱللَّهُ لِيُضِيعَ إِيمَـٰنَكُمْ ﴾[1]: يَعْنِي صَلَاتَكُمْ عِنْدَ البَيْتِ.

٤٠ ـ حَدَّثَنَا عَمْرُو بْنُ خَالِدٍ قَالَ: حَدّثنا زُهَيْرٌ قَالَ: حدثنا أَبُو إِسْحَاقَ، عَنِ البَرَاءِ، أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ: كَانَ أَوَّلَ مَا قَدِمَ المَدِينَةَ نَزَلَ عَلَى أَجْدَادِهِ ـ أَوْ قَالَ: أَخْوَالِهِ ـ مِنَ الأَنْصَارِ، وَأَنَّهُ صَلَّى قِبَلَ بَيْتِ المَقْدِسِ سِتَّةَ عَشَرَ شَهْراً، أَوْ سَبْعَةَ عَشَرَ شَهْراً، وَكَانَ يُعْجِبُهُ أَنْ تَكُونَ قِبْلَتُهُ قِبَلَ البَيْتِ، وَأَنَّهُ صَلَّى أَوَّلَ صَلَاةٍ صَلَّاهَا صَلَاةَ العَصْرِ، وَصَلَّى مَعَهُ قَوْمٌ، فَخَرَجَ رَجُلٌ مِمَّنْ صَلَّى مَعَهُ، فَمَرَّ عَلَى أَهْلِ مَسْجِدٍ وَهُمْ رَاكِعُونَ، فَقَالَ: أَشْهَدُ بِاللَّهِ لَقَدْ صَلَّيْتُ مَعَ رَسُولِ ٱللَّهِ ﷺ قِبَلَ مَكَّةَ، فَدَارُوا ـ كَمَا هُمْ ـ قِبَلَ الْبَيْتِ، وَكَانَتِ اليَهُودُ قَدْ أَعْجَبَهُمْ إِذْ كَانَ يُصَلِّي قِبَلَ بَيْتِ المَقْدِسِ، وَأَهْلُ الكِتَابِ، فَلَمَّا وَلَّى وَجْهَهُ قِبَلَ الْبَيْتِ، أَنْكَرُوا ذَلِكَ.

قَالَ زُهَيْرٌ: حَدّثنا أَبُو إِسْحَاقَ عَنِ الْبَرَاءِ فِي حَدِيثِهِ هَذَا: أَنَّهُ مَاتَ عَلَى الْقِبْلَةِ ـ قَبْلَ أَنْ تُحَوَّلَ ـ رِجَالٌ وَقُتِلُوا، فَلَمْ نَدْرِ مَا نَقُولُ فِيهِمْ، فَأَنْزَلَ اللَّهُ تَعَالَىٰ: ﴿وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُضِيعَ إِيمَانَكُمْ﴾.

(١) سورة البقرة: الآية ١٤٣.

R. 31 - Le bon Islam de l'homme

41 - Abu Sa'îd al-Khudry rapporta qu'il avait entendu le Messager de Dieu (ç) dire: «Quand l'homme embrasse l'Islam et que cet Islam devient parfait, Dieu lui pardonnera alors toute faute déjà commise. Après quoi, on procédera à inscrire la sanction des actions: [à] la bonne œuvre lui sera reservé l'équivalent de dix à sept cents bonnes œuvres; [à] la mauvaise, tout juste ce qui lui équivaut, exception faite du cas où Dieu ne la prend pas en considération.»

42 - Abu Hurayra dit: «Le Messager de Dieu (ç) a dit: "Lorsque l'un de vous perfectionne son Islam, toute bonne œuvre qu'il fait lui sera inscrite comme étant équivalente [à un nombre] allant de dix à sept cents, et toute mauvaise action qu'il commet lui sera inscrite exactement selon sa valeur propre."»

R. 32 - La [pratique] religieuse qui plaît le plus à Dieu est celle qui dure le plus

43 - 'Â'icha rapporte que le Prophète (ç) rentra une fois chez elle alors qu'une femme s'y trouvait: «Qui est-ce? demanda le Prophète. — Une telle, répondit 'Â'icha en commençant à parler élogieusement des nombreuses prières que faisait cette femme. — Tout doucement! Vous ne devez faire que ce qui est en votre pouvoir. Par Dieu! Dieu ne "*s'ennuie*" que lorsque vous vous ennuiyiez vous-même.»

La pratique religieuse que le Prophète aimait le plus était celle qu'on accomplissait avec persévérance.

R. 33 - L'augmentation et la diminution de la foi

Dieu, le Très-Haut, dit: **Et Nous leur avons ajouté guidance**(1), **Pour qu'ainsi grandisse la foi de ceux qui ont cru**(2). Il a dit aussi: **Aujourd'hui J'ai parachevé pour vous votre religion**(3).

Donc négliger ce qui a trait à la perfection implique qu'il y a diminution.

44 - D'après Anas, le Prophète (ç) dit: «Sortira du Feu celui qui dit: *Il n'y a de dieu que Dieu* tout en ayant dans le cœur le poids d'un grain d'orge de bien. Sortira

(1) Al-Kahf, 13.
(2) Al-Mudathir, 31.
(3) Al-Mâ'ida, 3.

٣١ ـ باب: حُسْنُ إِسْلَامِ المَرْءِ

٤١ ـ قَالَ مَالِكٌ: أَخْبَرَنِي زَيْدُ بنُ أَسْلَمَ: أَنَّ عَطَاءَ بنَ يَسَارٍ أَخْبَرَهُ: أَنَّ أَبَا سَعِيدٍ الخُدْرِيَّ أَخْبَرَهُ: أَنَّهُ سَمِعَ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ يَقُولُ: «إِذَا أَسْلَمَ العَبْدُ فَحَسُنَ إِسْلَامُهُ، يُكَفِّرُ اللَّهُ عَنْهُ كُلَّ سَيِّئَةٍ كَانَ زَلَفَهَا، وَكَانَ بَعْدَ ذَلِكَ القِصَاصُ: الحَسَنَةُ بِعَشْرِ أَمْثَالِهَا إِلَى سَبْعِمِائَةِ ضِعْفٍ، وَالسَّيِّئَةُ بِمِثْلِهَا إِلَّا أَنْ يَتَجَاوَزَ اللَّهُ عَنْهَا».

٤٢ ـ حَدَّثَنَا إِسْحَاقُ بنُ مَنْصُورٍ قَالَ: حدثنا عَبْدُ الرَّزَّاقِ قَالَ: أَخْبَرَنَا مَعْمَرٌ، عَنْ هَمَّامٍ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «إِذَا أَحْسَنَ أَحَدُكُمْ إِسْلَامَهُ: فَكُلُّ حَسَنَةٍ يَعْمَلُهَا تُكْتَبُ لَهُ بِعَشْرِ أَمْثَالِهَا إِلَى سَبْعِمِائَةِ ضِعْفٍ، وَكُلُّ سَيِّئَةٍ يَعْمَلُهَا تُكْتَبُ لَهُ بِمِثْلِهَا».

٣٢ ـ باب: أَحَبُّ الدِّينِ إِلَى اللَّهِ أَدْوَمُهُ

٤٣ ـ حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ المُثَنَّى، حدثنا يَحْيَى، عَنْ هِشَامٍ قَالَ: أَخْبَرَنِي أَبِي عَنْ عَائِشَةَ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ دَخَلَ عَلَيْهَا وَعِنْدَهَا ٱمْرَأَةٌ، قَالَ: «مَنْ هَذِهِ؟». قَالَتْ: فُلَانَةُ ـ تَذْكُرُ مِنْ صَلَاتِهَا ـ قَالَ: «مَهْ، عَلَيْكُمْ بِمَا تُطِيقُونَ، فَوَاللَّهِ لَا يَمَلُّ اللَّهُ حَتَّى تَمَلُّوا». وَكَانَ أَحَبَّ الدِّينِ إِلَيْهِ مَا دَاوَمَ عَلَيْهِ صَاحِبُهُ.

٣٣ ـ باب: زِيَادَةِ الإِيمَانِ وَنُقْصَانِهِ

وَقَوْلِ اللَّهِ تَعَالَى: ﴿وَزِدْنَٰهُمْ هُدًى﴾(١). ﴿وَيَزْدَادَ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓا۟ إِيمَٰنًا﴾(٢) وَقَالَ: ﴿ٱلْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ﴾(٣). فَإِذَا تَرَكَ شَيْئاً مِنَ الكَمَالِ فَهُوَ نَاقِصٌ.

٤٤ ـ حَدَّثَنَا مُسْلِمُ بنُ إِبْرَاهِيمَ قَالَ: حدثنا هِشَامٌ قَالَ: حدثنا قَتَادَةُ، عَنْ أَنَسٍ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «يَخْرُجُ مِنَ النَّارِ مَنْ قَالَ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَفِي قَلْبِهِ وَزْنُ شَعِيرَةٍ مِنْ خَيْرٍ،

(١) سورة الكهف: الآية ١٣.
(٢) سورة المدثّر: الآية ٣١.
(٣) سورة المائدة: الآية ٣.

du Feu celui qui dit: *Il n'y a de dieu que Dieu* tout en ayant dans le cœur le poids d'un grain de froment de bien. Sortira du Feu celui qui dit: *Il n'y a de dieu que Dieu* tout en ayant dans le cœur le poids d'une *dharra*(1) de bien.»

* D'Abu 'Abd-ul-Lâh, de 'Abân, directement de Qatâda, directement de 'Anas, du Prophète (ç)..., [suivant cette version, on trouve] «de foi» à la place de «de bien».

45 - Suivant Ṭâriq ben Chihâb, un juif dit à 'Umar ben al-Khaṭâb: «O Commandeur des croyants! vous avez dans votre Livre un verset que vous récitez souvent; s'il nous avait été révélé, à nous les juifs, nous aurions considéré le jour de sa révélation comme une fête. — De quel verset s'agit-il? demanda 'Umar. — Celui-ci: **Aujourd'hui, J'ai parachevé pour vous votre religion, vous ai comblé de mon bienfait et ai agrée l'Islam comme doctrine religieuse pour vous**(2). — Nous connaissons ce jour et l'endroit où fut révélé ce verset au Prophète (ç) qui se tenait debout à 'Arafa, un certain vendredi.»

R. 34 - La zakât fait partie de l'Islam

Dieu dit: **et qu'ils eurent reçu commandement de n'adorez que Dieu, en Lui vouant la religion foncière, en bons croyants originels, d'accomplir la prière, d'acquitter la purification (zakât): c'est là religion de droiture**(3).

46 - Selon Abu Suhayl ben Mâlik, son père rapporta avoir entendu Ṭalḥa ben 'Ubayd-ul-Lâh dire: «Une fois, un Nejdite, cheveux poudreux, vint voir le Messager de Dieu (ç). On entendait le bruit de sa voix sans comprendre mot de ce qu'il disait. Mais une fois près [de nous], nous nous aperçûmes qu'il interrogeait [le Prophète] sur l'Islam. "L'accomplissement de cinq prières pendant le jour et la nuit, répondit le Messager de Dieu (ç). — Dois-je faire d'autres? — Non, sauf si tu veux faire cela volontairement, lui dit le Messager de Dieu (ç) avant de reprendre: Il y a aussi le jeûne de *ramaḍan*. — Dois-je jeûner en dehors de *ramaḍan*? — Non, sauf si tu veux faire cela volontairement", lui expliqua le Messager de Dieu (ç) avant de lui parler de la *zakât*. "Dois-je faire une autre [aumône légale]? demanda le Nejdite. — Non, sauf si tu veux faire cela volontairement." Sur ce, l'homme retourna sur ses pas en disant: "Par Dieu! Je n'ajouterai ni retrancherai rien à cela." Et le Messager de Dieu (ç) de dire: "Il réussira s'il dit vrai..."»

---

(1) Petite particule voltigeant dans l'air ou une très petite fourmi.

(2) Al-Mâ'ida, 3.

(3) Al-Bayina, 5.

وَيَخْرُجُ مِنَ النَّارِ مَنْ قَالَ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَفِي قَلْبِهِ وَزْنُ بُرَّةٍ مِنْ خَيْرٍ، وَيَخْرُجُ مِنَ النَّارِ مَنْ قَالَ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَفِي قَلْبِهِ وَزْنُ ذَرَّةٍ مِنْ خَيْرٍ».

قَالَ أَبو عَبْدِ اللَّهِ: قَالَ أَبَانُ: حدثنا قَتَادَةُ: حدثنا أَنَسٌ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ: «مِن إِيمَانٍ» مَكَانَ «مِنْ خَيْرٍ».

٤٥ ـ حَدَّثَنَا الحَسَنُ بنُ الصَّبَّاحِ، سَمِعَ جَعْفَرَ بنَ عَوْنٍ، حدثنا أَبو العُمَيْسِ، أَخْبَرَنَا قَيْسُ بنُ مُسْلِمٍ، عَنْ طَارِقِ بنِ شِهَابٍ، عَنْ عُمَرَ بْنِ الخَطَّابِ: أَنَّ رَجُلاً مِنَ اليَهُودِ قَالَ لَهُ: يَا أَمِيرَ المُؤْمِنِينَ، آيَةٌ فِي كِتَابِكُمْ تَقْرَؤُونَهَا، لَوْ عَلَيْنَا مَعْشَرَ اليَهُودِ نَزَلَتْ، لَاتَّخَذْنَا ذَلِكَ اليَوْمَ عِيداً. قَالَ: أَيُّ آيَةٍ؟ قَالَ: ﴿ ٱلْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتْمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي وَرَضِيتُ لَكُمُ ٱلْإِسْلَٰمَ دِينًا ﴾[1]. قَالَ عُمَرُ: قَدْ عَرَفْنَا ذَلِكَ اليَوْمَ، وَالمَكَانَ الَّذِي نَزَلَتْ فِيهِ عَلَى النَّبِيِّ ﷺ، وَهُوَ قَائِمٌ بِعَرَفَةَ يَوْمَ جُمُعَةٍ.

٣٤ ـ باب: الزَّكَاةُ مِنَ الإِسْلَامِ

وَقَوْلُهُ عَزَّ وَجَلَّ: ﴿ وَمَآ أُمِرُوٓاْ إِلَّا لِيَعْبُدُواْ ٱللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ ٱلدِّينَ حُنَفَآءَ وَيُقِيمُواْ ٱلصَّلَوٰةَ وَيُؤْتُواْ ٱلزَّكَوٰةَ وَذَٰلِكَ دِينُ ٱلْقَيِّمَةِ ﴾[2].

٤٦ ـ حَدَّثَنَا إِسْمَاعِيلُ قَالَ: حَدَّثَنِي مَالِكُ بنُ أَنَسٍ، عَنْ عَمِّهِ أَبِي سُهَيْلِ بنِ مَالِكٍ، عَنْ أَبِيهِ، أَنَّهُ سَمِعَ طَلْحَةَ بنَ عُبَيْدِ اللَّهِ يَقُولُ: جَاءَ رَجُلٌ إِلَى رَسُولِ اللَّهِ ﷺ مِنْ أَهْلِ نَجْدٍ، ثَائِرُ الرَّأْسِ، يُسْمَعُ دَوِيُّ صَوْتِهِ وَلَا يُفْقَهُ مَا يَقُولُ، حَتَّى دَنَا، فَإِذَا هُوَ يَسْأَلُ عَنِ الإِسْلَامِ، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «خَمْسُ صَلَوَاتٍ فِي اليَوْمِ وَاللَّيْلَةِ». فَقَالَ: هَلْ عَلَيَّ غَيْرُهَا؟ قَالَ: «لَا، إِلَّا أَنْ تَطَوَّعَ». قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «وَصِيَامُ رَمَضَانَ». قَالَ: هَلْ عَلَيَّ غَيْرُهُ؟ قَالَ: «لَا، إِلَّا أَنْ تَطَوَّعَ». قَالَ: وَذَكَرَ لَهُ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ الزَّكَاةَ، قَالَ: هَلْ عَلَيَّ غَيْرُهَا؟ قَالَ «لَا، إِلَّا أَنْ تَطَوَّعَ». قَالَ: فَأَدْبَرَ الرَّجُلُ وَهُوَ يَقُولُ: وَاللَّهِ لَا أَزِيدُ عَلَى هَذَا وَلَا أَنْقُصُ، قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «أَفْلَحَ إِنْ صَدَقَ».

(١) سورة المائدة: الآية ٣.

(٢) سورة البينة: الآية ٥.

R. 35 - Suivre le convoi funèbre fait partie de la foi

47 - D'après Abu Hurayra, le Messager de Dieu (ç) dit: «Celui qui suit le convoi funèbre d'un musulman, avec une foi [sincère] et en espérant avoir une récompense [divine] et reste jusqu'après la prière mortuaire et l'enterrement, obtiendra une Récompense de deux *qîrâṭ*(1); chaque *qîrâṭ* équivaut [en poid à la montagne] d'Uḥud. Quant à celui qui prie sur la dépouille puis revient avant l'enterrement, il reviendra avec un seul *qîrâṭ*.»

* [Au lieu de Rawḥ], 'Uthmân al-Mu'athin a aussi rapporté un *ḥadith* similaire, et ce directement de 'Awf, de Muḥammad, d'Abu Hurayra, du Prophète (ç)...

R. 36 - De la crainte du Croyant d'être privé [de la récompense] de ses [bonnes] œuvres sans s'en apercevoir.

* Ibrâḥîm at-Taymi dit: «A chaque fois que je compare mes paroles à mes actes je crains d'être taxé de menteur.»

* Ibn Abi Mulayka: «J'ai vécu jusqu'à être contemporain à trente des Compagnons du Prophète (ç). Tous craignaient l'hypocrisie; et aucun d'eux ne prétendait être aussi croyant que Jibrîl (Gabriel) ou Mikâ'îl (Michel?).»

* On rapporte qu'al-Ḥasan avait dit: «[L'hypocrisie], il n'y a que le Croyant qui la redoute; seul l'hypocrite se croite loin d'elle.»

* De se garder d'insister d'être hypocrite ou pécheur sans repentir.

* Dieu, le Très-Haut, dit: **Ceux qui dans leurs agissements ne s'abstiennent, maintenant qu'ils savent...**(2)

48 - Zubayd dit: J'ai interrogé Abu Wâ'il au sujet des *Murji'a* et il m'a répondu: «'Abd-ul-Lâh m'a rapporté que le Prophète (ç) avit dit: "Injurier un musulman est perversité, le combattre est mécréance."»

49 - Anas dit: «'Ubâda ben aṣ-Ṣâmit me rapporta que le Messager de Dieu (ç) était sorti une fois pour informer [les musulmans] de la nuit de la destinée; mais deux hommes d'entre les musulmans commencèrent à se disputer, d'où le Prophète

(1) Le *qirât* est une mesure.

(2) 'Al-'Imrân, 135.

٣٥ ـ باب: اتِّبَاعُ الجَنَائِزِ مِنَ الإِيمَانِ

٤٧ ـ حَدَّثَنَا أَحْمَدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَلِيٍّ المَنْجُوفِيُّ قَالَ: حدّثنا رَوْحٌ قَالَ: حدثنا عَوْفٌ، عَنِ الحَسَنِ وَمُحَمَّدٍ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَالَ: «مَنِ اتَّبَعَ جَنَازَةَ مُسْلِمٍ، إِيمَاناً وَاحْتِسَاباً، وَكَانَ مَعَهُ حَتَّى يُصَلَّى عَلَيْهَا وَيُفْرَغَ مِنْ دَفْنِهَا، فَإِنَّهُ يَرْجِعُ مِنَ الأَجْرِ بِقِيرَاطَيْنِ، كُلُّ قِيرَاطٍ مِثْلُ أُحُدٍ، وَمَنْ صَلَّى عَلَيْهَا ثُمَّ رَجَعَ قَبْلَ أَنْ تُدْفَنَ، فَإِنَّهُ يَرْجِعُ بِقِيرَاطٍ».

تَابَعَهُ عُثْمَانُ المُؤَذِّنُ قَالَ: حَدَّثَنَا عَوْفٌ، عَنْ مُحَمَّدٍ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ، نَحْوَهُ.

٣٦ ـ باب: خَوْفِ المُؤْمِنِ مِنْ أَنْ يَحْبَطَ عَمَلُهُ وَهُوَ لَا يَشْعُرُ

وَقَالَ إِبْرَاهِيمُ التَّيْمِيُّ: مَا عَرَضْتُ قَوْلِي عَلَى عَمَلِي إِلَّا خَشِيتُ أَنْ أَكُونَ مُكَذَّباً. وَقَالَ ابْنُ أَبِي مُلَيْكَةَ: أَدْرَكْتُ ثَلَاثِينَ مِنْ أَصْحَابِ النَّبِيِّ ﷺ، كُلُّهُمْ يَخَافُ النِّفَاقَ عَلَى نَفْسِهِ، مَا مِنْهُمْ أَحَدٌ يَقُولُ: إِنَّهُ عَلَى إِيمَانِ جِبْرِيلَ وَمِيكَائِيلَ. وَيُذْكَرُ عَنِ الحَسَنِ: مَا خَافَهُ إِلَّا مُؤْمِنٌ وَلَا أَمِنَهُ إِلَّا مُنَافِقٌ، وَمَا يُحْذَرُ مِنَ الإِصْرَارِ عَلَى النِّفَاقِ وَالعِصْيَانِ مِنْ غَيْرِ تَوْبَةٍ، لِقَوْلِ اللَّهِ تَعَالَىٰ: ﴿وَلَمْ يُصِرُّوا عَلَىٰ مَا فَعَلُوا وَهُمْ يَعْلَمُونَ﴾[1].

٤٨ ـ حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بنُ عَرْعَرَةَ قَالَ: حدَّثنا شُعْبَةُ، عَنْ زُبَيْدٍ قَالَ: سَأَلْتُ أَبَا وَائِلٍ عَنِ المُرْجِئَةِ فَقَالَ: حَدَّثَنِي عَبْدُ اللَّهِ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ قَالَ: «سِبَابُ المُسْلِمِ فُسُوقٌ، وَقِتَالُهُ كُفْرٌ».

٤٩ ـ أَخْبَرَنَا قُتَيْبَةُ بنُ سَعِيدٍ: حدَّثنا إِسْمَاعِيلُ بنُ جَعْفَرٍ، عَنْ حُمَيْدٍ، عَنْ أَنَسٍ قَالَ: أَخْبَرَنِي عُبَادَةُ بنُ الصَّامِتِ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ خَرَجَ يُخْبِرُ بِلَيْلَةِ القَدْرِ، فَتَلَاحَى رَجُلَانِ مِنَ

---

(١) سورة آل عمران: الآية ١٣٥.

dit: “J’étais sorti pour vous informer de la nuit de la destinée mais Un tel et Un tel se sont disputés, ce qui causa son élévation[1] (au ciel?). Mais j’espère que cela serait bénéfique pour vous... Guettez-la durant les nuits suivantes: la [vingt] septième, la [vingt] neuvième et la [vingt] cinquième.”»

R. 37 - De l’interrogation de Gabriel adressée au Prophète (ç) au sujet de la foi, de l’Islam, de la Perfection et du savoir se rapportant à l’Heure

* De la réponse du Prophète (ç) après laquelle il dit [aux présents]: «Gabriel est venu vous enseigner votre religion» en considérant ces choses comme faisant partie de la religion.

* Des réponses données par le Prophète (ç) à la délégation de ‘Abd-al-Qays, au sujet de la foi.

* De cette Parole du Très-Haut: **Qui soupire après une religion autre que l’Islam, cela de lui ne sera pas accepté**[2].

50 - Abu Hurayra dit: «Un jour, alors que le Prophète (ç) était assis dans un endroit le distinguant des autres, vint un homme et l’interrogea: “Qu’est-ce que la foi? — La foi est de croire en Dieu, à ses anges, à sa rencontre[3], à ses prophètes, et de croire à la Résurrection. — Et l’Islam, c’est quoi? — L’Islam est d’adorer Dieu sans rien Lui associer, d’observer la prière, de payer l’aumôme légale et de jeûner le *ramaḍan*. — Qu’est-ce que la Perfection? — C’est adorer Dieu comme si tu le vois. Et si tu ne le vois pas, Lui te voit sans aucun doute. — Quant est-ce sonnera l’Heure? — L’interrogé n’en sait pas plus que l’interrogateur, mais je vais te citer ses signes précurseurs: la femme enfantera son maître; les pasteurs de chameaux noirs se vanteront dans l’édification des constructions. L’Heure fait partie de cinq choses que Dieu seul connaît.” Et le Prophète (ç) de réciter: **Dieu détient la science de l’Heure**[4]. Sur ce, l’homme s’éloigna. “Faites-le revenir! ordonna le Prophète”, mais on ne trouva personne. “C’est Gabriel, dit le Prophète, qui est venu enseigner aux gens leur religion.”»

* Abu ‘Abd-ul-Lâh dit: [Le Prophète] considéra tout cela comme faisant partie de la foi.

---

(1) Autre traduction: ce qui me fit oublier sa date.

(2) Al-‘Imrân, 85.

(3) Qui? ou quoi? Cf. *Fatḥul-Bâri* tI, p161.

(4) Luqmân, 34.

الْمُسْلِمِينَ فقَالَ: «إِنِّي خرجْت لأُخْبِرَكُمْ بِلَيْلَةِ القَدْرِ، وَإِنَّهُ تَلاحَى فُلاَنٌ وَفُلاَنٌ، فَرُفِعَتْ، وَعَسَى أَنْ يَكُونَ خَيْراً لَكُمْ، ٱلْتَمِسُوهَا فِي السَّبْعِ وَٱلتِّسْعِ وَالخَمْسِ».

٣٧ ـ باب: سُؤَالِ جِبْرِيلَ النَّبِيَّ ﷺ عَنِ الإِيمَانِ وَالإِسْلاَمِ وَالإِحْسَانِ وعِلْمِ السَّاعَةِ

وَبَيَانِ النَّبِيِّ ﷺ لَهُ، ثُمَّ قَالَ: «جاءَ جِبْرِيلُ عَلَيْهِ السَّلاَمُ يُعَلِّمُكُمْ دِينَكُمْ». فَجَعَلَ ذَلِكَ كُلَّهُ دِيناً، وَمَا بَيَّنَ النَّبِيُّ ﷺ لِوَفْدِ عَبْدِ الْقَيْسِ مِنَ الإِيمَانِ. وَقَوْلِهِ تَعَالَىٰ: ﴿ وَمَن يَبْتَغِ غَيْرَ ٱلْإِسْلَٰمِ دِينًا فَلَن يُقْبَلَ مِنْهُ ﴾[1].

٥٠ ـ حَدَّثَنَا مُسَدَّدٌ قَالَ: حدَّثنا إِسْمَاعِيلُ بنُ إِبْرَاهِيمَ، أَخْبَرَنَا أَبو حَيَّانَ التَّيْمِيُّ، عَنْ أَبِي زُرْعَةَ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ قَالَ: كَانَ النَّبِيُّ ﷺ بَارِزاً يَوْماً لِلنَّاسِ، فَأَتَاهُ رَجُلٌ فَقَالَ: مَا الْإِيمَانُ؟ قَالَ: «الْإِيمَانُ أَنْ تُؤْمِنَ بِاللَّهِ وَمَلاَئِكَتِهِ وَبِلِقَائِهِ وَرُسُلِهِ وَتُؤْمِنَ بِالبَعْثِ». قَالَ: مَا الْإِسْلاَمُ؟ قَالَ: «الإِسْلاَمُ: أَنْ تَعْبُدَ اللَّهَ وَلاَ تُشْرِكَ بِهِ، وَتُقِيمَ الصَّلاَةَ، وَتُؤَدِّيَ الزَّكَاةَ المَفْرُوضَةَ، وَتَصُومَ رَمَضَانَ». قَالَ: مَا الإِحْسَانُ؟ قَالَ: «أَنْ تَعْبُدَ اللَّهَ كَأَنَّكَ تَرَاهُ، فَإِنْ لَمْ تَكُنْ تَرَاهُ فَإِنَّهُ يَرَاكَ». قَالَ: مَتَى السَّاعَةُ؟ قَالَ: «مَا المَسْؤُولُ عَنْهَا بِأَعْلَمَ مِنَ السَّائِلِ، وَسَأُخْبِرُكَ عَنْ أَشْرَاطِهَا: إِذَا وَلَدَتِ الأَمَةُ رَبَّهَا، وَإِذَا تَطَاوَلَ رُعَاةُ الإِبِلِ ٱلبُهْمِ فِي البُنْيَانِ، فِي خَمْسٍ لاَ يَعْلَمُهُنَّ إِلَّا اللَّهُ». ثُمَّ تَلا النَّبِيُّ ﷺ: ﴿ إِنَّ ٱللَّهَ عِندَهُۥ عِلْمُ ٱلسَّاعَةِ ﴾[2] ثُمَّ أَدْبَرَ، فَقَالَ: «رُدُّوهُ». فَلَمْ يَرَوْا شَيْئاً، فَقَالَ: «هَذَا جِبْرِيلُ، جَاءَ يُعَلِّمُ النَّاسَ دِينَهُمْ».

قَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ: جَعَلَ ذَلِكَ كُلَّهُ مِنَ الإِيمَانِ.

---

(١) سورة آل عمران: الآية ٨٥.

(٢) سورة لقمان: الآية ٣٤.

51 - ‘Abd-ul-Lâh ben ‘Abbâs dit: «Abu Sufyân m’a rapporté qu’Héraclius lui avait dit: “Je t’ai interrogé sur leur nombre: augmente-t-il ou est-ce qu’il diminue? et tu m’as dit qu’il augmentait. Eh bien! c’est bien là le cas de la foi, et ce jusqu’à ce qu’elle atteigne sa plénitude. Je t’ai en outre demandé s’il y avait parmi eux ceux qui délaissaient leur religion après l’avoir embrassée, et tu m’as dit que non; c’est bien là aussi le cas de la foi lorsque sa douceur se mélange avec les cœurs, personne n’en aura de répugnance.”

R. 39 - Le mérite de celui qui est scrupuleux quant à sa Religion

52 - ‘Âmir dit: J’ai entendu an-Nu‘mân ben Bachîr dire: «J’ai entendu le Messager de Dieu (ç) dire: “Le licite est bien clair, ainsi que l’illicite; entre les deux il y a des choses équivoques que beaucoup de gens ne connaissent pas. Celui qui évite l’équivoque est scrupuleux quant à sa Religion et à son honneur. Quant à celui qui tombe dans ce qui est équivoque, il est semblable au berger qui fait paître son troupeau près d’un domaine réservé et est sur le point d’y pénétrer. [Vous savez que] tout roi a un domaine réservé; [sachez donc] que le domaine réservé de Dieu sur sa terre est ses interdits. [Sachez encore] qu’il y a dans le corps un bout de chair qui, en devenant sain, laisse tout le corps sain, et en devenant corrompu, il laisse tout le corps corrompu, c’est le cœur.”»

R. 40 - Payer le *khums*(1) *fait partie de la foi*

53 - Abu Jamra rapporte: Je fréquentais souvent ibn ‘Abbâs qui me faisait asseoir sur son banc. Une fois, il me dit: «Reste chez moi et je te réserverai une part de mes biens!» [En effet, j’acceptai], et deux mois après mon séjour, il me dit: «A l’arrivée du groupe délégataire de ‘Abd-al-Qays chez le Prophète (ç) celui-ci demanda: “Qui sont ces gens? (ou: ces députés) — Nous appartenons à Rabî‘a, répondirent-ils. — Soyez les bienvenus (ou: que ces députés soient les bienvenus), sans être confondus et sans regrets! — O Messager de Dieu! nous ne pouvons venir te voir que durant l’un des mois sacrés, il y a ce clan des mécréants de Muḍar qui nous sépare de toi. Recommande-nous une chose assez claire que nous transmettrons à ceux que nous avons laissés derrière nous, et qui nous fera entrer au Paradis.” Ils l’interrogèrent en outre au sujet des boissons. Et lui de leur

(1) C.-à-d. le cinquième du butin.

٣٨. باب٥١٠ ـ حَدَّثَنا إِبْرَاهِيمُ بنُ حَمْزَةَ قَالَ: حَدَّثنا إِبْرَاهِيمُ بنُ سَعْدٍ، عَنْ صَالِحٍ ، عَنِ ٱبنِ شِهَابٍ، عَنْ عُبَيْدِ اللَّهِ بنِ عَبْدِ اللَّهِ: أَنَّ عَبْدَ اللَّهِ بْنَ عَبَّاسٍ أَخْبَرَهُ قَالَ: أَخْبَرَنِي أَبو سُفْيَانَ: أَنَّ هِرَقْلَ قَالَ لَهُ: سَأَلْتُكَ هَلْ يَزِيدُونَ أَمْ يَنْقُصُونَ؟ فَزَعَمْتَ أَنَّهُمْ يَزِيدُونَ، وَكَذَلِكَ الإِيمَانُ حَتَّى يَتِمَّ. وَسَأَلْتُكَ هَلْ يَرْتَدُّ أَحَدٌ سَخْطَةً لِدِينِهِ بَعْدَ أَنْ يَدْخُلَ فِيهِ؟ فَزَعَمْتَ أَنْ لاَ، وَكَذَلِكَ الْإِيمَانُ، حِينَ تُخَالِطُ بَشَاشَتُهُ القُلُوبَ لاَ يَسْخَطُهُ أَحَدٌ.

٣٩ ـ باب: فَضْلِ مَنْ ٱسْتَبْرَأَ لِدِينِهِ

٥٢ ـ حَدَّثَنا أَبُو نُعَيْمٍ: حَدَّثَنَا زَكَرِيَّاءُ، عَنْ عَامِرٍ قَالَ: سَمِعْتُ النُّعْمَانَ بنَ بَشِيرٍ يَقُولُ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ يَقُولُ: «الحَلاَلُ بَيِّنٌ، وَالحَرَامُ بَيِّنٌ، وَبَيْنَهُمَا مُشَبَّهَاتٌ لاَ يَعْلَمُهَا كَثِيرٌ مِنَ النَّاسِ، فَمَنِ ٱتَّقَى المُشَبَّهَاتِ ٱسْتَبْرَأَ لِدِينِهِ وَعِرْضِهِ، وَمَنْ وَقَعَ فِي الشُّبُهَاتِ: كَرَاعٍ يَرْعَى حَوْلَ الحِمَى، يُوشِكُ أَنْ يُوَاقِعَهُ، أَلاَ وَإِنَّ لِكُلِّ مَلِكٍ حِمًى، أَلاَ إِنَّ حِمَى اللَّهِ فِي أَرْضِهِ مَحَارِمُهُ، أَلاَ وَإِنَّ فِي الجَسَدِ مُضْغَةً: إِذَا صَلَحَتْ صَلَحَ الجَسَدُ كُلُّهُ، وَإِذَا فَسَدَتْ فَسَدَ الجَسَدُ كُلُّهُ، أَلاَ وَهِيَ الْقَلْبُ».

٤٠ ـ باب: أَدَاءُ الْخُمُسِ مِنَ الْإِيمَانِ

٥٣ ـ حَدَّثَنا عَلِيُّ بنُ الجَعْدِ قَالَ: أَخْبَرَنَا شُعْبَةُ، عَنْ أَبِي جَمْرَةَ قَالَ: كُنْتُ أَقْعُدُ مَعَ ٱبنِ عَبَّاسٍ، يُجْلِسُنِي عَلَى سَرِيرِهِ، فَقَالَ: أَقِمْ عِنْدِي حَتَّى أَجْعَلَ لَكَ سَهْماً مِنْ مَالِي، فَأَقَمْتُ مَعَهُ شَهْرَيْنِ، ثُمَّ قَالَ: إِنَّ وَفْدَ عَبْدِ القَيْسِ لَمَّا أَتَوُا النَّبِيَّ ﷺ قَالَ: «مَنِ الْقَوْمُ؟ ـ أَوْ مَنِ الوَفْدُ»؟ ـ. قَالُوا: رَبِيعَةُ. قَالَ: «مَرْحَباً بِالقَوْمِ ـ أَوْ بِالوَفْدِ ـ غَيْرَ خَزَايَا وَلاَ نَدَامَى». فَقَالُوا: يَا رَسُولَ اللَّهِ، إِنَّا لاَ نَسْتَطِيعُ أَنْ نَأْتِيَكَ إِلاَّ فِي الشَّهْرِ الحَرَامِ، وَبَيْنَنَا وَبَيْنَكَ هَذَا الحَيُّ مِنْ كُفَّارِ مُضَرَ، فَمُرْنَا بِأَمْرٍ فَصْلٍ، نُخْبِرْ بِهِ مَنْ وَرَاءَنَا، وَنَدْخُلْ بِهِ الجَنَّةَ. وَسَأَلُوهُ عَنِ الأَشْرِبَةِ:

recommander quatre choses et leur en interdire quatre autres. Il leur recommanda de croire en Dieu. "Savez-vous ce que c'est que de croire en Dieu seul? — Dieu et son Messager en sont plus informés, rétorquèrent-ils. — C'est le fait d'attester qu'il n'y a de dieu que Dieu et que Muḥammad est son Messager, d'accomplir la prière, de payer la *zakât*, de jeûner le mois de *ramaḍân* et de donner le cinquième du butin." Et il leur interdit quatre choses: *al-ḥantam*, *ad-dubbâ'*, *an-naqîr* et *al-muzaffat*[1] (il se peut qu'il cita aussi: *al-muqayyar*).

Enfin, il leur dit: "Retenez bien cela et transmettez-le à ceux que vous avez laissés derrière vous!"»

R. 41 - A propos de ce qui a été rapporté au sujet du fait que la valeur de l'action réside dans l'intention et dans l'espérance d'avoir une récompense [divine]

* De «à chacun selon son intention». Cela concerne la foi, les ablutions mineures, la prière, la zakât, le pèlerinage, le jeûne et les actes juridiques. Dieu, le Très-Haut, dit: **Dis: «Chacun agit à son mode...**[2], c'est-à-dire, selon son intention.

* Les dépenses que l'homme fait au profit des siens — en espérant la récompense [divine] — sont considérées comme une aumône.

* Le Prophète dit: «... mais [il reste] le combat pour la cause de Dieu et l'intention».

54 - D'après 'Umar, le Messager de Dieu (ç) dit: «La valeur des actions réside dans l'intention. A chacun selon son intention: celui qui émigre en vue de Dieu et de son Messager, son émigration lui sera ainsi comptée; celui qui émigre pour avoir un certain bien de l'ici-bas ou pour épouser une femme, son émigration lui sera comptée suivant le motif qui l'a poussé à émigrer.»

55 - D'après 'Abu Mas'ûd, le Prophète (ç) [dit]: Lorsque l'homme dépense au profit des siens en espérant [avoir une récompense de la part de Dieu], cela lui sera considéré comme une aumône.

56 - D'après 'Âmir ben Sa'd, Sa'd ben Abi Waqqâṣ l'informa que le Messager de Dieu (ç) avait dit: «Pour chaque dépense que tu fais en vue de Dieu, tu auras une récompense, même pour une bouchée que tu mets dans la bouche de ta femme.»

(1) Il s'agit de récipients qu'on utilisait pour la fermentation du vin.

(2) Al-'Isrâ', 84.

فَأَمَرَهُمْ بِأَرْبَعٍ ، وَنَهاهُمْ عَنْ أَرْبَعٍ ، أَمَرَهُمْ: بِالإِيمَانِ بِاللَّهِ وَحْدَهُ، قَالَ: «أَتَـدْرُونَ مَا الإِيمَانُ بِاللَّهِ وَحْـدَهُ». قَالُوا: اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَعْلَمُ، قَالَ: «شَهَـادَةُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَنَّ مُحَمَّداً رَسُولُ اللَّهِ، وَإِقَامُ الصَّلَاةِ، وَإِيتَـاءُ الزَّكَـاةِ، وَصِيَامُ رَمَضَـانَ، وَأَنْ تُعْطُوا مِنَ المَغْنَمِ الخُمُسَ». وَنَهاهُمْ عَنْ أَرْبَعٍ : عَنِ الْحَنْتَمِ وَالدُّبَّاءِ وَالنَّقِيرِ وَالمُزَفَّتِ ـ وَرُبَّمَا قَالَ: «المُقَيَّرِ» ـ. وَقَالَ: «آحْفَـظُوهُنَّ وَأَخْبِرُوا بِهِنَّ مَنْ وَرَاءَكُمْ».

٤١ ـ باب: مَا جَاءَ أَنَّ الأَعْمَالَ بِالنِّيَّةِ وَالحِسْبَةِ، وَلِكُلِّ آمْرِىءٍ مَا نَوى

فَدَخَلَ فِيهِ الإِيمَانُ، وَالوُضُوءُ، وَالصَّلَاةُ، وَالزَّكَاةُ، وَالحَجُّ، وَالصَّوْمُ، وَالأَحْكَامُ. وَقَالَ اللَّهُ تَعَالَىٰ: ﴿ قُلْ كُلٌّ يَعْمَلُ عَلَىٰ شَاكِلَتِهِۦ ﴾[1]: عَلَى نِيَّتِهِ. نَفَقَةُ الرَّجُلِ عَلَى أَهْلِهِ ـ يَحْتَسِبُهَـا ـ صَدَقَـةٌ. وَقَالَ: «وَلَكِنْ جِهَادٌ وَنِيَّةٌ».

٥٤ ـ **حَدَّثَنَا** عَبْدُ اللَّهِ بنُ مَسْلَمَةَ قَالَ: أَخْبَرَنَا مَالِكٌ، عَنْ يَحْيَى بنِ سَعِيدٍ، عَنْ مُحَمَّدِ ابْنِ إِبْرَاهِيـمَ، عَنْ عَلْقَمَةَ بنِ وَقَّاصٍ ، عَنْ عُمَرَ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَالَ: «الأَعْمَـالُ بِالنِّيَّةِ، وَلِكُلِّ آمْرِىءٍ مَا نَوى، فَمَنْ كَانَتْ هِجْرَتُهُ إِلَى اللَّهِ وَرَسُولِهِ فَهِجْرَتُهُ إِلَى اللَّهِ وَرَسُولِهِ، وَمَنْ كَانَتْ هِجْرَتُهُ لِدُنْيَا يُصِيبُهَا، أَوِ آمْرَأَةٍ يَتَزَوَّجُهَا، فَهِجْرَتُهُ إِلَى مَا هَاجَرَ إِلَيْهِ».

٥٥ ـ **حَدَّثَنَا** حَجَّاجُ بنُ مِنْهَالٍ قَالَ: حَدَّثنا شُعْبَةُ قَالَ: أَخْبَرَنِي عَدِيُّ بنُ ثَابِتٍ قَـالَ: سَمِعْتُ عَبْدَ اللَّهِ بنَ يَزِيدَ، عَنْ أَبِي مَسْعُودٍ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «إِذَا أَنْفَقَ الرَّجُلُ عَلَى أَهْلِهِ يَحْتَسِبُهَا فَهُوَ لَهُ صَدَقَةٌ».

٥٦ ـ **حَـدَّثَنَا** الحَكَمُ بنُ نَافِعٍ قَالَ: أَخْبَرَنَا شُعَيْبٌ، عَنِ الزُّهْرِيِّ قَالَ: حَدثني عَامِرُ بنُ سَعْدٍ، عَنْ سَعْدِ بنِ أَبِي وَقَاصٍ : أَنَّهُ أَخْبَرَهُ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَالَ: «إِنَّكَ لَنْ تُنْفِقَ نَفَقَةً تَبْتَغِي بِهَا وَجْهَ اللَّهِ إِلَّا أُجِرْتَ عَلَيْهَا، حَتَّى مَا تَجْعَلُ فِي فِيِّ آمْرَأَتِكَ».

(١) سورة الإسراء: الآية ٨٤.

R. 42 - De cette parole du Prophète (ç): «La religion est loyauté: envers Dieu, envers son Messager, envers les Imâm des musulmans et envers tous les musulmans»

* Dieu, le Très-Haut, dit: **s'ils sont sincères envers Dieu et son Messager**[1].

57 - Jarîr ben 'Abd-ul-Lâh dit: «J'ai prêté allégeance au Messager de Dieu (ç) sur l'accomplissement de la prière, sur le payement de la *zakât* et sur le fait d'être loyal à l'égard de tout musulman.»

58 - Ziyâd ben 'Ilâqa dit: Le jour de la mort d'al-Mughira ben Chu'ba[2], Jarîr ben 'Abd-ul-Lâh se leva, loua et glorifia Dieu... Je l'entendis dire: «Vous devez craindre Dieu, sans rien Lui associé, et être calmes jusqu'à l'arrivée d'un nouveau gouverneur. D'ailleurs celui-ci ne tardera pas à venir. Quant à votre gouverneur [qui vient de rendre l'âme], demandez-lui le pardon de Dieu; lui-même aimait pardonner...» Après cela, il ajouta: «Cela dit, [sachez qu'une fois] j'étais venu voir le Prophète (ç) et lui avais dit: "Je te prête serment d'allégeance sur l'Islam." Et lui d'exiger, [en plus], que je sois "loyal envers tout musulman". En effet, je lui avais prêté serment sur cela... Par le Seigneur de cette Mosquée! je suis loyal envers vous.» Et il implora enfin le pardon de Dieu avant de s'asseoir[3].

(1) At-Tawba, 91.
(2) Le gouverneur d'al-Kûfa.
(3) Ou: avant de descendre [du minbar].

باب: قَوْلِ النَّبِيِّ ﷺ: «الدِّينُ النَّصِيحَةُ: لِلَّهِ وَلِرَسُولِهِ وَلأَئِمَّةِ الْمُسْلِمِينَ وَعَامَّتِهِمْ».

وَقَوْلِهِ تَعَالَىٰ: ﴿إِذَا نَصَحُوا لِلَّهِ وَرَسُولِهِۦ﴾[1].

٥٧ ـ حَدَّثَنَا مُسَدَّدٌ قَالَ: حدثنا يَحْيَى، عَنْ إِسْمَاعِيلَ قَالَ: حَدَّثَنِي قَيْسُ بنُ أَبِي حَازِمٍ، عَنْ جَرِيرِ بنِ عَبْدِ اللَّهِ قَالَ: بَايَعْتُ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ عَلَى إِقَامِ الصَّلاَةِ، وَإِيتَاءِ الزَّكَاةِ، وَالنُّصْحِ لِكُلِّ مُسْلِمٍ.

٥٨ ـ حَدَّثَنَا أَبو النُّعْمَانِ قَالَ: حدثنا أَبو عَوَانَةَ، عَنْ زِيَادِ بنِ عِلاَقَةَ قَالَ: سَمِعْتُ جَرِيرَ بنَ عَبْدِ اللَّهِ يَقُولُ يَوْمَ مَاتَ الْمُغِيرَةُ بنُ شُعْبَةَ، قَامَ فَحَمِدَ اللَّهَ وَأَثْنَى عَلَيْهِ، وَقَالَ: عَلَيْكُمْ بِاتِّقَاءِ اللَّهِ وَحْدَهُ لاَ شَرِيكَ لَهُ، وَالوَقَارِ، وَالسَّكِينَةِ، حَتَّى يَأْتِيَكُمْ أَمِيرٌ، فَإِنَّمَا يَأْتِيكُمُ الآنَ. ثُمَّ قَالَ: اسْتَعْفُوا لأَمِيرِكُمْ، فَإِنَّهُ كَانَ يُحِبُّ العَفْوَ. ثُمَّ قَالَ: أَمَّا بَعْدُ فَإِنِّي أَتَيْتُ النَّبِيَّ ﷺ قُلْتُ: أُبَايِعُكَ عَلَى الإِسْلاَمِ، فَشَرَطَ عَلَيَّ: «وَالنُّصْحِ لِكُلِّ مُسْلِمٍ». فَبَايَعْتُهُ عَلَى هَذَا، وَرَبِّ هَذَا المَسْجِدِ إِنِّي لَنَاصِحٌ لَكُمْ. ثُمَّ اسْتَغْفَرَ وَنَزَلَ.

---

(١) سورة التوبة: الآية ٩١.

Au nom de Dieu, le Tout miséricorde, le Miséricordieux.

III - LA SCIENCE

R. 1 - Le mérite de la Science

* Dieu, le Très-Haut, dit: **Dieu élèvera ceux d'entre vous qui croient et ceux qui furent gratifiés de degrés dans la connaissance. Et sur tout ce que vous faites, Dieu est Informé**[1].

Et Il dit: **Dis «Seigneur, grandis-moi en connaissance»**[2].

R. 2 - De celui qui, interrogé sur une Science, alors qu'il est en train de parler, termine sa parole puis répond

59 - D'après 'Abu Hurayra, une fois, au moment où le Prophète (ç) était dans une assemblée en train de parler aux gens, arriva un Bédouin qui lui dit: «Quand est-ce arrivera l'Heure?» Et le Messager de Dieu (ç) de rester à poursuivre ses paroles, d'où quelques-uns d'entre les présents se dirent: «Il a entendu ce que le Bédouin vient de dire mais cela lui a déplu.» D'autres: «Non, il ne l'a pas entendu.» Mais juste ayant terminé ses paroles, le Prophète demanda: «Où[3] est celui qui vient d'interroger sur l'Heure? — Me voici, ô Messager de Dieu! — Attends-toi à l'Heure lorsqu'on manque au dépôt. — Et comment manque-t-on au dépôt? — Attends-toi à l'Heure lorsque l'autorité est donnée à ceux qui n'en sont pas dignes.»

R. 3 - De celui qui élève la voix lorsqu'il s'agit de Science

60 - 'Abd-ul-Lâh ben 'Amru rapporta: «Une fois, alors que nous étions en voyage, le Prophète (ç) tarda à venir, il nous rejoignit au moment où nous étions

(1) Al-Mujâdala, 11
(2) Ṭ - H, 114.
(3) Ce «où» est rapporté par Muḥammad ben Fulayḥ en marquant un certain doute.

بسم الله الرحمن الرحيم

٣ ـ كتاب العلم

١ ـ باب: فَضْلِ العِلْمِ

وَقَوْلِ اللَّهِ تَعَالَى: ﴿ يَرْفَعِ ٱللَّهُ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ مِنكُمْ وَٱلَّذِينَ أُوتُوا۟ ٱلْعِلْمَ دَرَجَٰتٍ ۚ وَٱللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴾[1]. وَقَوْلِهِ عَزَّ وَجَلَّ: ﴿ وَقُل رَّبِّ زِدْنِى عِلْمًا ﴾[2].

٢ ـ بَابُ: مَنْ سُئِلَ عِلْماً وَهُوَ مُشْتَغِلٌ فِي حَدِيثِهِ، فَأَتَمَّ الحَدِيثَ ثُمَّ أَجَابَ السَّائِلَ

٥٩ ـ حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بنُ سِنَانٍ قَالَ: حَدَّثَنَا فُلَيْحٌ ح. وَحَدَّثَنِي إِبْرَاهِيمُ بنُ المُنْذِرِ قَالَ: حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بنُ فُلَيْحٍ قَالَ: حَدَّثَنِي أَبِي قَالَ: حَدَّثَنِي هِلَالُ بنُ عَلِيٍّ، عَنْ عَطَاءِ بنِ يَسَارٍ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ قَالَ: بَيْنَمَا النَّبِيُّ ﷺ فِي مَجْلِسٍ يُحَدِّثُ القَوْمَ: جَاءَهُ أَعْرَابِيٌّ فَقَالَ: مَتَى السَّاعَةُ؟ فَمَضَى رَسُولُ اللَّهِ ﷺ يُحَدِّثُ، فَقَالَ بَعْضُ القَوْمِ: سَمِعَ مَا قَالَ فَكَرِهَ مَا قَالَ. وَقَالَ بَعْضُهُمْ: بَلْ لَمْ يَسْمَعْ. حَتَّى إِذَا قَضَى حَدِيثَهُ قَالَ: «أَيْنَ ـ أُرَاهُ ـ السَّائِلُ عَنِ السَّاعَةِ؟». قَالَ: هَا أَنَا يَا رَسُولَ اللَّهِ. قَالَ: «فَإِذَا ضُيِّعَتِ الأَمَانَةُ فَانْتَظِرِ السَّاعَةَ». قَالَ: كَيْفَ إِضَاعَتُهَا؟ قَالَ: «إِذَا وُسِّدَ الأَمْرُ إِلَى غَيْرِ أَهْلِهِ فَانْتَظِرِ السَّاعَةَ».

٣ ـ باب: مَنْ رَفَعَ صَوْتَهُ بِالعِلْمِ

٦٠ ـ حَدَّثَنَا أبو النُّعْمَانِ عَارِمُ بنُ الفَضْلِ قَالَ: حَدَّثنا أبو عَوَانَةَ، عَنْ أَبِي بِشْرٍ، عَنْ يُوسُفَ بنِ مَاهَكَ، عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بنِ عَمْرٍو قَالَ: تَخَلَّفَ عَنَّا النَّبِيُّ ﷺ فِي سَفْرَةٍ سَافَرْنَاهَا،

(١) سورة المجادلة: الآية ١١.

(٢) سورة طه: الآية ١١٤.

déjà pressés par l'heure de la prière, nous étions en train de faire nos ablutions mineures. Nous ayant remarqués en train d'essuyer les pieds, le Prophète cria à haute voix, par deux ou trois fois: "Malheur aux talons [des supplices] du Feu!"»

R. 4 - De ces mots employés par les traditionnistes: "il nous a rapporté" (حدثنا); "il nous a informés" (أخبرنا); "il nous a renseignés" (أنبأنا)

* Al-Ḥumaydy nous dit: Pour ibn 'Uyayna, *"il nous a rapporté", "il nous a informés", "il nous a renseignés" et "j'ai entendu..."* avaient le même sens.

* Ibn Mas'ud dit: Le Messager de Dieu (ç), sincère et digne de foi qu'il était, nous a rapporté...

* Chaqîq, de 'Abd-ul-Lâh, dit: J'ai entendu du Prophète (ç) un mot...

* Ḥudhayfa: Le Messager de Dieu (ç) nous a rapporté deux propos.

* Abu al-'Âliya, d'ibn 'Abbâs, du Prophète, de ce qu'il (ç) relatait (يروي), de la part de son Seigneur...

* D'Anas, du Prophète (ç) qui le[(1)] relata [en le tenant] de son Seigneur, Puissant et Majestueux.

* Abu Hurayra, du Prophète (ç) qui le relata [en le tenant] de votre Seigneur, Puissant et Majestueux.

61 - Ibn 'Umar dit: «Une fois, le Messager de Dieu (ç) a dit: "Parmi les arbres, il y a un dont les feuilles ne tombent pas, il ressemble au musulman; lequel?" Et les présents de commencer à citer les arbres du désert. Quant à moi, je pensai au palmier mais [je ne dis mot] à cause de ma timidité. Puis on demanda: "O Messager de Dieu! renseigne-nous (حدثنا)! lequel? — C'est le palmier."»

R. 5 - Sur le fait que l'imâm interroge les présents dans le but de connaître leur savoir

62 - D'après ibn 'Umar, le Prophète (ç) dit: «Parmi les arbres, il y a un qui est comme le musulman; lequel?» Et les présents de commencer à citer les arbres du désert. Quant à moi, continua 'Abd-ul-Lâh, je pensai au palmier mais je ne dis mot à cause de ma timidité. Puis on demanda: «O Messager de Dieu! renseigne-nous! quel est cet arbre? — C'est le palmier.»

(1) Le *ḥadîth.*

فَأَدْرَكَنَا ـ وَقَدْ أَرْهَقَتْنَا الصَّلاَةُ ـ وَنَحْنُ نَتَوَضَّأُ، فَجَعَلْنَا نَمْسَحُ عَلَى أَرْجُلِنَا، فَنَادَى بِأَعْلَى صَوْتِهِ: «وَيْلٌ لِلأَعْقَابِ مِنَ النَّارِ». مَرَّتَيْنِ أَوْ ثَلاثاً.

٤ ـ باب: قَوْلِ المُحَدِّثِ حَدَّثَنَا أَوْ أَخْبَرَنا وَأَنْبَأَنَا

وَقَالَ لَنَا الحُمَيْدِيُّ: كَانَ عِنْدَ آبنِ عُيَيْنَةَ حَدَّثَنَا وَأَخْبَرَنَا وَأَنْبَأَنَا وَسَمِعْتُ وَاحِداً. وَقَالَ آبنُ مَسْعُودٍ: حَدَّثَنَا رَسُولُ اللَّه ﷺ وَهُوَ الصَّادِقُ المَصْدُوقُ. وَقَالَ شَقِيقٌ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ: سَمِعْتُ النَّبِيَّ ﷺ كَلِمَةً. وَقَالَ حُذَيْفَةُ: حَدَّثَنَا رَسُولُ اللَّهِ ﷺ حَدِيثَيْنِ. وَقَالَ أَبُو العَالِيَةِ: عَنِ آبنِ عَبَّاسٍ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ: فِيمَا يَرْوِي عَنْ رَبِّهِ. وَقَالَ أَنَسٌ: عَنِ النَّبِيِّ ﷺ: يَرْوِيهِ عَنْ رَبِّهِ عَزَّ وَجَلَّ. وَقَالَ أَبو هُرَيْرَةَ: عَنِ النَّبِيِّ ﷺ: يَرْوِيهِ عَنْ رَبِّكُمْ عَزَّ وَجَلَّ.

٦١ ـ **حَدَّثَنا قُتَيْبَةُ**: حَدَّثَنَا إِسْمَاعِيلُ بنُ جَعْفَرٍ، عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بنِ دِينَارٍ، عَنِ آبنِ عُمَرَ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «إِنَّ مِنَ الشَّجَرِ شَجَرَةً لَا يَسْقُطُ وَرَقُهَا، وَإِنَّهَا مَثَلُ المُسْلِمِ، فَحَدِّثُونِي مَا هِيَ؟». فَوَقَعَ النَّاسُ فِي شَجَرِ البَوَادِي، قَالَ عَبْدُ اللَّهِ: وَوَقَعَ فِي نَفْسِي أَنَّهَا النَّخْلَةُ، فَاسْتَحْيَيْتُ، ثُمَّ قَالُوا: حَدِّثْنَا مَا هِيَ يَا رَسُولَ اللَّهِ؟ قَالَ: «هِيَ النَّخْلَةُ».

٥ ـ باب: طَرْحِ الإِمَامِ المَسْأَلَةَ عَلَى أَصْحَابِهِ لِيَخْتَبِرَ مَا عِنْدَهُمْ مِنَ العِلْمِ

٦٢ ـ **حَدَّثَنَا خَالِدُ بنُ مَخْلَدٍ**: حَدثنا سُلَيْمَانُ: حَدثنا عَبْدُ اللَّهِ بنُ دِينَارٍ، عَنِ آبنِ عُمَرَ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «إِنَّ مِنَ الشَّجَرِ شَجَرَةً لَا يَسْقُطُ وَرَقُهَا، وَإِنَّهَا مَثَلُ المُسْلِمِ، حَدِّثُونِي مَا هِيَ؟». قَالَ: فَوَقَعَ النَّاسُ فِي شَجَرِ البَوَادِي، قَالَ عَبْدُ اللَّهِ: فَوَقَعَ فِي نَفْسِي أَنَّهَا النَّخْلَةُ، ثُمَّ قَالُوا: حَدِّثْنَا مَا هِيَ يَا رَسُولَ اللَّهِ؟ قَالَ: «هِيَ النَّخْلَةُ».

R. 6 - Sur ce qui a été dit au sujet de la Science

Dieu, le Très-Haut, dit: «**Seigneur, grandis-moi en connaissance**»[1].

* Au sujet de la lecture et du *'arḍ*[2].

* Pour al-Ḥasan, ath-Thawry et Mâlik, [rapporter une tradition qu'on a eu le soin de lire devant le *cheïkh*] est pris en considération.

* Directement de 'Ubayd-ul-Lâh ben Mûsa, de Sufyân qui dit: Après la lecture faite devant le traditionniste, il n'y a aucun mal à dire: "il m'a rapporté" (حدثني) ou "j'ai entendu" (سمعت).

* Certains traditionnistes qui sont pour la lecture avancent comme preuve à leur point de vue le *ḥadîth* de Ḍimâm ben Tha'laba qui dit au Prophète (ç): *Est-ce Dieu qui t'a prescrit de nous [recommander] la prière? — Oui...* Cela, d'après ces traditionnistes, est une lecture faite devant le Prophète (ç). Plus tard, Dimâm rapporta ce *ḥadîth* à son peuple et celui-ci de le croire.

* Quant à Mâlik, il présente les preuves suivantes: la lecture du document [de l'aveu] faite devant l'intéressé qui approuve le contenu de la pièce[3] et le fait de réciter [le Coran] devant un récitateur [spécialisé] puis dire: "Un tel m'a fait réciter".

* Directement de Muḥammad ben Salâm, directement de Muḥammad ben al-Ḥasan al-Wâsiṭy, de 'Awf, d'al-Ḥasan qui dit: Il n'y a aucun mal à lire [une tradition] devant un savant...

* D'après Muḥammad ben Yûsuf al-Firabry, Muḥammad ben 'Ismâ'îl al-Bukhâry dit: 'Ubayd-ul-Lâh ben Mûsa nous a rapporté que Sufyân avait dit: «Lorsqu'on fait une lecture devant le traditionniste, il n'y a aucun mal à dire: "Il m'a rapporté."» Aussi j'ai entendu Abu 'Âṣim dire, en se référant à Mâlik et à Sufyân: «La lecture devant le savant est similaire à sa lecture.»

63 - Charîq ben 'Abd-ul-Lâh ben Abu Namir rapporta avoir entendu 'Anas ben Mâlik dire: «Une fois, alors que nous étions assis avec le Prophète (ç) dans la mosquée, entra un homme monté sur un chameau. Il fit arrêter la monture et l'immobilisa avec une corde au genou fléchi puis s'adressa aux présents: "Lequel

(1) Ṭ-H, 114.

(2) Ici, le *'arḍ* consiste à lire le texte qu'on a devant le texte du cheïkh dans le but de faire une comparaison et de procéder à des corrections si faute il y a.

(3) C.f. ibn Hajar, *Fatḥu-l-Bâti* tI, p202.

٦ - باب: مَا جَاءَ فِي العِلْمِ

وَقَوْلِهِ تَعَالَىٰ: ﴿وَقُل رَّبِّ زِدْنِي عِلْمًا﴾[1]

القِرَاءَةُ وَالعَرْضُ عَلَى المُحَدِّثِ. وَرَأَى الْحَسَنُ وَالثَّوْرِيُّ وَمَالِكٌ القِرَاءَةَ جَائِزَةً، وَٱحْتَجَّ بَعْضُهُمْ فِي القِرَاءَةِ عَلَى العَالِمِ بِحَدِيثِ ضِمَامِ بنِ ثَعْلَبَةَ، قَالَ لِلنَّبِيِّ ﷺ: آللَّهُ أَمَرَكَ أَنْ نُصَلِّيَ الصَّلَوَاتِ؟ قَالَ: «نعَمْ». قَالَ: فَهَذِهِ قِرَاءَةٌ عَلَى النَّبِيِّ ﷺ، أَخْبَرَ ضِمَامٌ قَوْمَهُ بِذَلِكَ فَأَجَازُوهُ. وَٱحْتَجَّ مَالِكٌ بِالصَّكِّ يُقْرَأُ عَلَى القَوْمِ، فَيَقُولُونَ: أَشْهَدَنَا فُلَانٌ، وَيُقْرَأُ ذَلِكَ قِرَاءَةً عَلَيْهِمْ، وَيُقْرَأُ عَلَى المُقْرِىءِ فَيَقُولُ القَارِىءُ: أَقْرَأَنِي فُلَانٌ.

حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بنُ سَلَامٍ: حدّثنا مُحَمَّدُ بنُ الحَسَنِ الوَاسِطِيُّ، عَنْ عَوْفٍ، عَنِ الحَسَنِ قَالَ: لَا بَأْسَ بِالقِرَاءَةِ عَلَى العَالِمِ. وأَخْبَرَنَا مُحَمَّدُ بنُ يُوسُفَ الفِرَبْرِيُّ وَحدّثنا مُحَمَّدُ بنُ إِسْمَاعِيلَ البُخَارِيُّ قَالَ: حَدَّثَنَا عُبَيْدُ اللَّهِ بنُ مُوسَىٰ، عَنْ سُفْيَانَ، قَالَ: إِذَا قُرِىءَ عَلَى المُحَدِّثِ فَلَا بَأْسَ أَنْ تَقُولَ: حَدَّثَنِي. قَالَ: وَسَمِعْتُ أَبَا عَاصِمٍ يَقُولُ عَنْ مَالِكٍ وَسُفْيَانَ: القِرَاءَةُ عَلَى العَالِمِ وَقِرَاءَتُهُ سَوَاءٌ.

٦٣ - حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بنُ يُوسُفَ قَالَ: حَدَّثنا اللَّيْثُ، عَنْ سَعِيدٍ - هُوَ المَقْبُرِيُّ - عَنْ شَرِيكِ بنِ عَبْدِ اللَّهِ بنِ أَبِي نَمِرٍ: أَنَّهُ سَمِعَ أَنَسَ بنَ مَالِكٍ يَقُولُ: بَيْنَمَا نَحْنُ جُلُوسٌ مَعَ النَّبِيِّ ﷺ فِي المَسْجِدِ، دَخَلَ رَجُلٌ عَلَى جَمَلٍ، فَأَنَاخَهُ فِي المَسْجِدِ ثُمَّ عَقَلَهُ، ثُمَّ قَالَ

(١) سورة طه: الآية ١١٤.

d'entre vous est Muḥammad?" Le Prophète (ç) était accoudé au milieu des fidèles. "C'est cet homme accoudé qui a la peau blanche[1], répondîmes-nous." Et l'homme de s'adresser au Prophète: "Ô fils de 'Abd-ul-Muṭalib! — Je t'ai entendu, répliqua le Prophète (ç). — Je vais te poser des questions tout en étant insistant, ne te mets pas en colère contre moi! — Interroge-moi sur ce que tu veux! — Au nom de ton Seigneur et le Seigneur de ceux qui t'ont précédé! est-ce Dieu qui t'a envoyé pour tous les hommes? — Par Dieu, oui. — Je te conjure par Dieu, est-ce Lui qui t'a donné l'ordre que nous fassions les cinq prières pendant le jour et la nuit? — Par Dieu, oui. — Je te conjure par Dieu, est-ce Lui qui t'a donné l'ordre que nous fassions le jeûne de ce mois[2] de l'année? — Par Dieu, oui. — Je te conjure par Dieu, est-ce Dieu qui t'a donné l'ordre de prendre cette aumône [légale] de nos riches pour la distribuer entre nos pauvres? — Par Dieu, oui." Et l'homme de terminer: "Je crois en ce que tu as apporté; je suis le messager de mon peuple..., je suis Ḍimâm ben Tha'laba, frère des béni Sa'd ben Bakr."»

* Un *ḥadîth* similaire a été aussi rapporté par 'Ali ben 'Abd-al-Ḥamîd: de Sulaymân, de Thâbit d''Anas, du Prophète (ç)...

R. 7 - Sur la *munâwala* et le fait qu'un homme de Science écrit une Science et l'envoie dans différentes régions

* 'Anas dit: 'Uthmân avait transcrit les muṣḥaf[3] puis les avait envoyés aux différents coins du pays.

Et d'après, 'Abd-ul-Lâh ben 'Umar, Yaḥya bn Sa'îd et Mâlik, cela est permis.

* Un des Savants du Hidjaz[4] présenta, comme preuve pour la *munâwala,* un *ḥadîth* du Prophète (ç): celui-ci envoya une missive à un chef d'une patrouille en lui disant: «Ne lis cette missive qu'une fois arrivé à tel endroit!» En effet, à l'arrivée à l'endroit désigné, le chef lut la missive aux membres de la patrouille et les mit au courant des ordres du Prophète (ç).

64 - D'après 'Abd-ul-Lâh ben 'Abbâs, le Messager de Dieu (ç) envoya une missive avec un homme en lui donnant l'ordre de la remettre au grand souverain

(1) Comparé aux présents.
(2) C.-à-d.le *ramaḍan.*
(3) Des copies du Coran.
(4) C'est al-Ḥumaydy. Cf, ibn Hajar, *Fatḥ-ul-Bârî,* tI, p 209.

لَهُمْ: أَيُّكُمْ مُحَمَّدٌ؟ - وَالنَّبِيُّ ﷺ مُتَّكِىءٌ بَيْنَ ظَهْرَانَيْهِمْ - فَقُلْنَا: هَذَا الرَّجُلُ الأَبْيَضُ المُتَّكِىءُ. فَقَالَ لَهُ الرَّجُلُ: آبْنَ عَبْدِ المُطَّلِبِ؟ فَقَالَ لَهُ النَّبِيُّ ﷺ: «قَدْ أَجَبْتُكَ». فَقَالَ الرَّجُلُ لِلنَّبِيِّ ﷺ: إِنِّي سَائِلُكَ فَمُشَدِّدٌ عَلَيْكَ فِي المَسْأَلَةِ، فَلَا تَجِدْ عَلَيَّ فِي نَفْسِكَ. فَقَالَ: «سَلْ عَمَّا بَدَا لَكَ». فَقَالَ: أَسْأَلُكَ بِرَبِّكَ وَرَبِّ مَنْ قَبْلَكَ، آللَّهُ أَرْسَلَكَ إِلَى النَّاسِ كُلِّهِمْ؟ فَقَالَ: «اللَّهُمَّ نَعَمْ». قَالَ: أَنْشُدُكَ بِاللَّهِ، آللَّهُ أَمَرَكَ أَنْ نُصَلِّيَ الصَّلَوَاتِ الخَمْسَ فِي اليَوْمِ وَاللَّيْلَةِ؟ قَالَ: «اللَّهُمَّ نَعَمْ». قَالَ أَنْشُدُكَ بِاللَّهِ، آللَّهُ أَمَرَكَ أَنْ نَصُومَ هَذَا الشَّهْرَ مِنَ السَّنَةِ؟ قَالَ: «اللَّهُمَّ نَعَمْ». قَالَ: أَنْشُدُكَ بِاللَّهِ، آللَّهُ أَمَرَكَ أَنْ تَأْخُذَ هَذِهِ الصَّدَقَةَ مِنْ أَغْنِيَائِنَا فَتَقْسِمَهَا عَلَى فُقَرَائِنَا؟ فَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «اللَّهُمَّ نَعَمْ». فَقَالَ الرَّجُلُ: آمَنْتُ بِمَا جِئْتَ بِهِ، وَأَنَا رَسُولُ مَنْ وَرَائِي مِنْ قَوْمِي، وَأَنَا ضِمَامُ بْنُ ثَعْلَبَةَ، أَخُو بَنِي سَعْدِ بنِ بَكْرٍ.

رَوَاهُ مُوسَىٰ وَعَلِيُّ بنُ عَبْدِ الحَمِيدِ، عَنْ سُلَيْمَانَ عَنْ ثَابِتٍ، عَنْ أَنَسٍ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ بِهَذَا.

٧- باب: مَا يُذْكَرُ فِي المُنَاوَلَةِ، وَكِتَابِ أَهْلِ العِلْمِ بِالعِلْمِ إِلَى البُلْدَانِ

وَقَالَ أَنَسٌ: نَسَخَ عُثْمَانُ المَصَاحِفَ فَبَعَثَ بِهَا إِلَى الآفَاقِ.

وَرَأَى عَبْدُ اللَّهِ بنُ عُمَرَ وَيَحْيَى بنُ سَعِيدٍ وَمَالِكٌ ذَلِكَ جَائِزاً. وَآحْتَجَّ بَعْضُ أَهْلِ الحِجَازِ فِي المُنَاوَلَةِ بِحَدِيثِ النَّبِيِّ ﷺ، حَيْثُ كَتَبَ لِأَمِيرِ السَّرِيَّةِ كِتَاباً وَقَالَ: «لَا تَقْرَأْهُ حَتَّى تَبْلُغَ مَكَانَ كَذَا وَكَذَا». فَلَمَّا بَلَغَ ذَلِكَ المَكَانَ قَرَأَهُ عَلَى النَّاسِ، وَأَخْبَرَهُمْ بِأَمْرِ النَّبِيِّ ﷺ.

٦٤ - حَدَّثَنَا إِسْمَاعِيلُ بنُ عَبْدِ اللَّهِ قَالَ: حَدَّثَنِي إِبْرَاهِيمُ بنُ سَعْدٍ، عَنْ صَالِحٍ، عَنِ آبنِ شِهَابٍ، عَنْ عُبَيْدِ اللَّهِ بنِ عَبْدِ اللَّهِ بنِ عُتْبَةَ بْنِ مَسْعُودٍ: أَنَّ عَبْدَ اللَّهِ بنَ عَبَّاسٍ أَخْبَرَهُ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ بَعَثَ بِكِتَابِهِ رَجُلاً، وَأَمَرَهُ أَنْ يَدْفَعَهُ إِلَى عَظِيمِ البَحْرَيْنِ، فَدَفَعَهُ عَظِيمُ

d'al-Baḥrayn. [L'ayant reçue], ce dernier la remit à son tour à Khosrô qui la lut et la déchira.

[Ibn Chihâb]: Je crois qu'ibn al-Musayab dit: «Le Messager de Dieu (ç) invoqua alors Dieu contre eux(1) en Lui demandant de les "déchirer".»

65 - 'Anas ben Mâlik dit: Une fois, le Prophète (ç) [donna l'ordre] (ou voulut [donner l'ordre]) d'écrire une lettre. On lui dit alors: "Ceux à qui tu veux écrire n'acceptent de lire une lettre que si elle est scellée." Depuis lors, le Prophète adopta un sceau en argent. Il y avait gravé: *Muḥammad, Messager de Dieu.*

«C'est comme si je suis en train de voir sa blancheur(2) dans sa main, reprit 'Anas».

Et Chu'ba de demander à Qatâda: «Qui a dit: "Il y avait gravé: *Muḥammad, Messager de Dieu*"? — C'est 'Anas, répondit Qatâda.»

R. 8 - Sur celui qui s'asseoit là où il trouve une place au cours d'une séance [de Science]; et sur celui qui voit une place vide dans une assemblée et l'occupe

66 - D'après Abu Wâlid al-Laythi, le Messager de Dieu (ç) était assis dans la mosquée avec les fidèles quand arrivèrent trois individus. Deux s'approchèrent de lui et l'autre préféra partir: les deux premiers s'arrêtèrent devant le cercle du Messager de Dieu (ç), l'un d'eux vit une place vide et l'occupa, l'autre s'assit derrière les présents; quant au troisième, il préféra revenir sur ses pas. Ayant terminé sa prédication, le Messager de Dieu (ç) dit: «Voulez-vous que je vous renseigne au sujet de ces trois individus? Eh bien! l'un d'eux a voulu prendre refuge auprès de Dieu et Dieu lui a accordé ce refuge; le deuxième s'est montré pudique envers Dieu et Dieu de se montrer aussi "pudique" envers lui; quant au dernier, il a préféré se détourner de Dieu, d'où Dieu s'est détourné de lui.»

R. 9 - Sur cette parole du Prophète (ç): «Que de personnes ayant reçu [un enseignement] peuvent le comprendre mieux que celles qui l'ont directement entendu!»

67 - D'après 'Abd-ar-Raḥmân ben Abu Bakra, son père dit: «Un jour, le Prophète (ç) s'assit sur son chameau dont la bride était tenue par un homme. Il dit

(1) Les Perses.

(2) La blancheur du sceau.

الْبَحْرَيْنِ إِلَى كِسْرَى، فَلَمَّا قَرَأَهُ مَزَّقَهُ، فَحَسِبْتُ أَنَّ ٱبنَ المُسَيَّبِ قَالَ: فَدَعَا عَلَيْهِمْ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ أَنْ يُمَزَّقُوا كُلَّ مُمَزَّقٍ.

٦٥ - حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بنُ مُقَاتِلٍ أبو الحَسَنِ: أَخْبَرَنَا عَبْدُ اللَّهِ قَالَ: أَخْبَرَنَا شُعْبَةُ، عَنْ قَتَادَةَ، عَنْ أَنَسِ بنِ مَالِكٍ قَالَ: كَتَبَ النَّبِيُّ ﷺ كِتَاباً - أَوْ أَرَادَ أَنْ يَكْتُبَ - فَقِيلَ لَهُ: إِنَّهُمْ لَا يَقْرَؤُونَ كِتَاباً إِلَّا مَخْتُوماً، فَاتَّخَذَ خَاتَماً مِنْ فِضَّةٍ، نَقْشُهُ: مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ، كَأَنِّي أَنْظُرُ إِلَى بَيَاضِهِ فِي يَدِهِ. فَقُلْتُ لِقَتَادَةَ: مَنْ قَالَ: نَقْشُهُ مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ؟ قَالَ: أَنَسٌ.

٨ - باب: مَنْ قَعَدَ حَيْثُ يَنْتَهِي بِهِ المَجْلِسُ، وَمَنْ رَأَى فُرْجَةً فِي الحَلْقَةِ فَجَلَسَ فِيهَا

٦٦ - حَدَّثَنَا إِسْمَاعِيلُ قَالَ: حَدَّثَنِي مَالِكٌ، عَنْ إِسْحَاقَ بنِ عَبْدِ اللَّهِ بنِ أَبِي طَلْحَةَ: أَنَّ أَبَا مُرَّةَ مَوْلَى عَقِيلِ بنِ أَبِي طَالِبٍ أَخْبَرَهُ: عَنْ أَبِي وَاقِدٍ اللَّيْثِيِّ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ بَيْنَمَا هُوَ جَالِسٌ فِي المَسْجِدِ وَالنَّاسُ مَعَهُ، إِذْ أَقْبَلَ ثَلَاثَةُ نَفَرٍ، فَأَقْبَلَ ٱثْنَانِ إِلَى رَسُولِ اللَّهِ ﷺ وَذَهَبَ وَاحِدٌ، قَالَ: فَوَقَفَا عَلَى رَسُولِ اللَّهِ ﷺ، فَأَمَّا أَحَدُهُمَا: فَرَأَى فُرْجَةً فِي الحَلْقَةِ فَجَلَسَ فِيهَا، وَأَمَّا الآخَرُ: فَجَلَسَ خَلْفَهُمْ، وَأَمَّا الثَّالِثُ: فَأَدْبَرَ ذَاهِباً، فَلَمَّا فَرَغَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ قَالَ: «أَلَا أُخْبِرُكُمْ عَنِ النَّفَرِ الثَّلَاثَةِ؟ أَمَّا أَحَدُهُمْ فَأَوَى إِلَى اللَّهِ فَآوَاهُ اللَّهُ، وَأَمَّا الآخَرُ فَاسْتَحْيَا فَاسْتَحْيَا اللَّهُ مِنْهُ، وَأَمَّا الآخَرُ فَأَعْرَضَ فَأَعْرَضَ اللَّهُ عَنْهُ».

٩ - باب: قَوْلِ النَّبِيِّ ﷺ: «رُبَّ مُبَلَّغٍ أَوْعَى مِنْ سَامِعٍ».

٦٧ - حَدَّثَنَا مُسَدَّدٌ قَالَ: حَدَّثَنَا بِشْرٌ قَالَ: حَدَّثَنَا ٱبنُ عَوْنٍ، عَنِ ٱبنِ سِيرِينَ، عَنْ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بنِ أَبِي بَكْرَةَ، عَنْ أَبِيهِ: ذَكَرَ النَّبِيَّ ﷺ قَعَدَ عَلَى بَعِيرِهِ، وَأَمْسَكَ إِنْسَانٌ بِخِطَامِهِ - أَوْ

ensuite: “Quel jour est-ce aujourd’hui?” Et nous de garder le silence avec la conviction qu’il allait lui donner un autre nom. “Ne s’agit-il pas du jour de Sacrifice? reprit-il. — Certainement, répondîmes-nous. — Et en quel mois sommes-nous?” De nouveau, nous gardâmes le silence pendant un laps de temps où nous eûmes la conviction qu’il allait lui donner un autre nom, mais il reprit: “N’est-ce pas là *dhu-l-hidja*? — Certainement, nous écriâmes-nous. — [Sachez] donc que vos sangs, vos biens, vos honneurs sont aussi sacrés que le sont votre jour-ci, votre mois-ci et votre ville-ci. Que le présent en informe l’absent, car il se peut que le présent transmette cela à une personne pouvant le comprendre mieux que lui.”»

R. 10 - La Science est placée avant la parole et l’action, car Dieu, le Très-Haut, dit: Sachez qu’il n’y a de dieu que Dieu[1]; où Il commença par le savoir.

Les Savants sont les héritiers des prophètes, ceux-ci qui laissent la Science comme héritage. Celui qui acquiert la Science aura acquis une part entière [du bien]. Celui qui prend une voie dans la recherche de la Science, Dieu lui facilitera une voie menant au Paradis.

Dieu dit: **C’est ainsi, mais seuls craignent Dieu, parmi Ses adorateurs, ceux qui connaissent**[2].

Il dit aussi: **Mais il n’est que ceux qui savent pour en saisir [la portée]**[3].

ils disent: «Si nous avions entendu ou bien saisi, nous ne serions point des hôtes de la Fournaise»[4].

Ceux qui savent seraient-ils à l’égal de ceux qui point ne savent?[5].

* Le Prophète (ç) dit: «Celui à qui Dieu veut du bien, Il l’aidera à comprendre...» et «le Savoir ne peut être acquis qu’en apprenant».

* Abu Dhar: «Si vous posiez l’épée sur celle-ci — et il montra sa nuque — et que malgré cela je puisse transmettre une parole, que j’avais entendue jadis du Prophète (ç), avant que vous ne m’abattiez, je l’aurais transmise.»

---

(1) Muḥammad, 19.
(2) *Fâṭir*, 28.
(3) *Al-'Ankabût*, 43.
(4) *Al-Mulk*, 5.
(5) *Az-Zumar*, 9.

بِزِمَامِهِ ـ قَالَ: «أَيُّ يَوْمٍ هَذَا». فَسَكَتْنَا حَتَّى ظَنَنَّا أَنَّهُ سَيُسَمِّيهِ سِوَى ٱسْمِهِ، قَالَ: «أَلَيْسَ يَوْمَ النَّحْرِ؟». قُلْنَا: بَلَى، قَالَ: «فَأَيُّ شَهْرٍ هَذَا؟». فَسَكَتْنَا حَتَّى ظَنَنَّا أَنَّهُ سَيُسَمِّيهِ بِغَيْرِ ٱسْمِهِ، فَقَالَ: «أَلَيْسَ بِذِي الحِجَّةِ؟». قُلْنَا: بَلَى، قَالَ: «فَإِنَّ دِمَاءَكُمْ، وَأَمْوَالَكُمْ، وَأَعْرَاضَكُمْ، بَيْنَكُمْ حَرَامٌ، كَحُرْمَةِ يَوْمِكُمْ هَذَا، فِي شَهْرِكُمْ هَذَا، فِي بَلَدِكُمْ هَذَا، لِيُبَلِّغِ الشَّاهِدُ الغَائِبَ، فَإِنَّ الشَّاهِدَ عَسَى أَنْ يُبَلِّغَ مَنْ هُوَ أَوْعَى لَهُ مِنْهُ».

١٠ـ باب: العِلْمُ قَبْلَ القَوْلِ وَالعَمَلِ

لِقَوْلِ اللَّهِ تَعَالَىٰ: ﴿فَٱعْلَمْ أَنَّهُۥ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا ٱللَّهُ﴾[١]. فَبَدَأَ بِالْعِلْمِ.

وَأَنَّ العُلَمَاءَ هُمْ وَرَثَةُ ٱلْأَنْبِيَاءِ، وَرَّثُوا الْعِلْمَ، مَنْ أَخَذَهُ أَخَذَ بِحَظٍّ وَافِرٍ، وَمَنْ سَلَكَ طَرِيقاً يَطْلُبُ بِهِ عِلْماً سَهَّلَ اللَّهُ لَهُ طَرِيقاً إِلَى الجَنَّةِ.

وَقَالَ جَلَّ ذِكْرُهُ: ﴿إِنَّمَا يَخْشَى ٱللَّهَ مِنْ عِبَادِهِ ٱلْعُلَمَٰٓؤُاْ﴾[٢]. وَقَالَ: ﴿وَمَا يَعْقِلُهَآ إِلَّا ٱلْعَٰلِمُونَ﴾[٣]. ﴿وَقَالُواْ لَوْ كُنَّا نَسْمَعُ أَوْ نَعْقِلُ مَا كُنَّا فِىٓ أَصْحَٰبِ ٱلسَّعِيرِ﴾[٤]. وَقَالَ: ﴿هَلْ يَسْتَوِى ٱلَّذِينَ يَعْلَمُونَ وَٱلَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ﴾[٥].

وَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «مَنْ يُرِدِ اللَّهُ بِهِ خَيْراً يُفَقِّهْهُ». «وَإِنَّمَا العِلْمُ بِالتَّعَلُّمِ».

وَقَالَ أَبو ذَرٍّ: لَوْ وَضَعْتُمُ الصَّمْصَامَةَ عَلَى هَذِهِ ـ وَأَشَارَ إِلَى قَفَاهُ ـ ثُمَّ ظَنَنْتُ أَنِّي أُنْفِذُ كَلِمَةً سَمِعْتُهَا مِنَ النَّبِيِّ ﷺ قَبْلَ أَنْ تُجِيزُوا عَلَيَّ لَأَنْفَذْتُهَا.

---

(١) سورة محمد: الآية ١٩.
(٢) سورة فاطر: الآية ٢٨.
(٣) سورة العنكبوت: الآية ٤٣.
(٤) سورة الملك: الآية ١٠.
(٥) سورة الزمر: الآية ٩.

* Ibn 'Abbâs: ﴿كونوا ربانيين﴾[1] veut dire: *Soyez des sages et des doctes!*

On dit aussi que le ربّاني (rabbâni) est celui qui enseigne aux hommes les points faciles de la science avant de commencer par ce qui est difficile.

R. 11 - Le Prophète (ç), pour que les fidèles ne s'ennuient pas, les appelait de temps à autre à quelques exhortations ou à quelques enseignements.

68 - Ibn Mus'ûd dit: «Le Prophète (ç), par répugnance à ce que nous nous ennuiyions, nous donnait des exhortations en les espaçant de plusieurs jours.»

69 - D'après 'Anas, le Prophète (ç) dit: «Facilitez [les choses] et ne les rendez pas difficiles! Annoncez aux gens des choses agréables et ne les effrayez pas!»

R. 12 - Sur celui qui réserve quelques jours déterminés aux gens de Science

70 - Abu Wâ'il dit: «'Abd-ul-Lâh avait l'habitude de donner aux gens quelques exhortations, en chaque jeudi. Un jour, un homme lui dit: "O Abu 'Abd-ar-Raḥmân, je veux bien que tu nous donnes des exhortations en chaque jour! — Ce qui m'empêche de le faire c'est que je répugne que vous vous ennuyiez de moi. De plus, je vous donne des exhortations espacées de la même manière que le Prophète (ç) le faisait avec nous de peur que nous fussions ennuyés."»

R. 13 - Celui à qui Dieu veut du bien, Il l'aidera à comprendre la Religion

71 - Ḥumayd ben 'Abd-ar-Raḥmân dit: J'ai entendu Mu'âwiya faire un prône en disant: «J'ai entendu le Prophète (ç) dire: "Celui à qui Dieu veut du bien, Il l'aidera à bien comprendre la Religion. Quant à moi, je ne suis qu'un Distributeur, c'est Dieu qui donne. Cette Nation restera dans l'ordre de Dieu, sans que ceux qui la contredisent ne peuvent lui porter préjudice, et ce jusqu'à l'avènement du décret de Dieu."»

R. 14 - Sur la compréhension se rapportant à la Science

72 - Mujâhid dit: J'accompagnai ibn 'Umar à Médine mais je ne l'endendis

(1) *Soyez des hommes -du- Seigneur*. Al-'Imrân, 79

وَقَالَ ٱبنُ عَبَّاسٍ: ﴿كُونُواْ رَبَّـٰنِيِّـۧنَ﴾[1]: حُلَمَاءَ فُقَهَاءَ، وَيُقَالُ: الرَّبَّانِيُّ الَّـذِي يُرَبِّي النَّاسَ بِصِغَارِ العِلْمِ قَبْلَ كِبَارِهِ.

١١ ـ باب: مَا كَانَ النَّبِيُّ ﷺ يَتَخَوَّلُهُمْ بِالمَوْعِظَةِ وَالعِلْمِ كَيْ لَا يَنْفِرُوا

٦٨ ـ **حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ** بنُ يُوسُفَ قَالَ: أَخْبَرَنَا سُفْيَانُ، عَنِ الأَعْمَشِ، عَنْ أَبِي وَائِلٍ، عَنِ ٱبنِ مَسْعُودٍ قَالَ: كَانَ النَّبِيُّ ﷺ يَتَخَوَّلُنَا بِالمَوْعِظَةِ فِي الأَيَّامِ كَرَاهَةَ السَّآمَةِ عَلَيْنَا.

٦٩ ـ **حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ** بنُ بَشَّارٍ قَالَ: حَدَّثنا يَحْيَى بنُ سَعِيدٍ قَالَ: حَدَّثنا شُعْبَةُ قَـالَ: حَدَّثَنِي أَبُو التَّيَّاحِ، عَنْ أَنَسٍ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ. «يَسِّرُوا وَلَا تُعَسِّرُوا وَبَشِّرُوا وَلَا تُنَفِّرُوا».

١٢ ـ باب: مَنْ جَعَلَ لِأَهْلِ العِلْمِ أَيَّاماً مَعْلُومَةً

٧٠ ـ **حَدَّثَنَا عُثْمَانُ** بنُ أَبِي شَيْبَةَ قَالَ: حَدَّثنا جَرِيرٌ، عَنْ مَنْصُورٍ، عَنْ أَبِي وَائِلٍ قَالَ: كَانَ عَبْدُ اللَّهِ يُذَكِّرُ النَّاسَ فِي كُلِّ خَمِيسٍ، فَقَالَ لَهُ رَجُلٌ: يَا أَبَا عَبْدِ الرَّحْمنِ، لَوَدِدْتُ أَنَّكَ ذَكَّـرْتَنَا كُـلَّ يَوْمٍ؟ قَـالَ: أَمَا إِنَّـهُ يَمْنَعُنِي مِنْ ذَلِكَ أَنِّي أَكْـرَهُ أَنْ أُمِلَّكُمْ، وَإِنِّي أَتَخَوَّلُكُمْ بِالمَوْعِظَةِ، كَمَا كَانَ النَّبِيُّ ﷺ يَتَخَوَّلُنَا بِهَا، مَخَافَةَ السَّآمَةِ عَلَيْنَا.

١٣ ـ باب: مَنْ يُرِدِ اللَّهُ بِهِ خَيْراً يُفَقِّهْهُ فِي الدِّينِ

٧١ ـ **حَدَّثَنَا سَعِيدُ** بنُ عُفَيْرٍ قَالَ: حَدَّثنا ٱبنُ وَهْبٍ، عَنْ يُونُسَ، عَنِ ٱبنِ شِهَابٍ قَالَ: قَالَ حُمَيْدُ بنُ عَبْدِ الرَّحْمنِ: سَمِعْتُ مُعَاوِيَةَ خَطِيباً يَقُولُ: سَمِعْتُ النَّبِيَّ ﷺ يَقُولُ: «مَنْ يُرِدِ اللَّهُ بِهِ خَيْراً يُفَقِّهْهُ فِي الدِّينِ، وَإِنَّمَا أَنَا قَاسِمٌ وَاللَّهُ يُعْطِي، وَلَنْ تَزَالَ هٰذِهِ الأُمَّةُ قَائِمَةً عَلَى أَمْرِ اللَّهِ، لَا يَضُرُّهُمْ مَنْ خَالَفَهُمْ، حَتَّى يَأْتِيَ أَمْرُ اللَّهِ».

١٤ ـ باب: الفَهْمُ فِي العِلْمِ

٧٢ ـ **حَـدَّثَنَا عَلِيٌّ**: حَدَّثنا سُفْيَانُ قَالَ: قَالَ لِي ٱبنُ أَبِي نَجِيحٍ، عَنْ مُجَاهِدٍ قَالَ: صَحِبْتُ ٱبنَ عُمَـرَ إِلَى المَدِينَـةِ، فَلَمْ أَسْمَعْهُ يُحَـدِّثُ عَنْ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ إِلَّا حَـدِيثاً وَاحِـداً،

(١) سورة آل عمران: الآية ٧٩.

rapporter du Messager de Dieu (ç) qu'un seul *ḥadîth*. Il dit: «Nous étions chez le Prophète (ç) quand on lui apporta de la moëlle de palmier. Il dit alors: "Parmi les arbres, il y a un qui ressemble au musulman." Et moi de vouloir dire que c'est le palmier mais je gardai le silence car j'étais le plus jeune d'entre les présents. "C'est le palmier, reprit le Prophète (ç)."»

R. 15 - Sur l'envie d'acquérir, comme autrui, la Science et la sagesse

* 'Umar dit: «Instruisez-vous avant qu'on ne vous donne de responsabilité».

* Abu 'Abd-ul-Lâh: «... et après avoir eu une responsabilité.»

* Les Compagnons du Prophète (ç) s'instruisaient malgré leur âge avancé.

73 - 'Abd-ul-Lâh ben Mas'ûd dit: «Le Prophète (ç) a dit: "Il n'y a d'envie permise qu'en deux choses: la première concerne l'homme qui a eu une fortune de la part de Dieu et qui la dépense pour la cause de la vérité; la deuxième concerne l'homme à qui Dieu a donné une sagesse et qui juge selon elle et l'enseigne".»

R. 16 - Sur ce qui a été dit au sujet du voyage de Moïse (ç) par mer pour se rendre chez al-Khaḍir

Dieu, le Très-Haut, dit: **Te suivrai-je, à charge que tu m'instruises d'une part de ce dont tu fus instruit à la voie droite?**

74 - Ibn 'Abbâs rapporta avoir eu une controverse avec al-Ḥur ben Qays ben Ḥisn al-Fazâri au sujet de l'homme que Moïse avait accompagné.

Ibn 'Abbâs: «C'est al-Khaḍir.» Sur ce, 'Ubay ben Ka'b fut de passage. Ibn 'Abbâs l'appela et lui dit: «Je viens d'avoir une controverse avec cet homme au sujet de l'homme que Moïse avait accompagné, c'est-à-dire l'homme qui, pour le rencontrer, Moïse demanda quel chemin prendre. As-tu entendu le Prophète (ç) parler de cet homme. — Oui, répondit 'Ubay, j'ai entendu le Messager de Dieu dire: "Au moment où Moïse était dans une assemblée de béni Isrâ'îl, vint le voir un homme qui lui dit: *Connais-tu quelqu'un plus savant que toi? — Non, répondit Moïse*. Sur ce, Dieu révéla à Moïse: *Si, il y en a un, c'est notre serviteur al-Khaḍir*. Et Moïse de demander comment pouvoir le rencontrer. Dieu alors lui donna le signe du poisson. Il lui fut dit: *Reviens sur tes pas une fois le poisson perdu, car alors tu rencontreras al-Khaḍir*. Moïse suivit donc la trace du poisson dans la mer. Son page lui dit: *As-tu remarqué lorsque nous nous sommes mis sous le rocher? C'est*

قَالَ: كُنَّا عِنْدَ النَّبِيِّ ﷺ فَأُتِيَ بِجُمَّارٍ، فَقَالَ: «إِنَّ مِنَ الشَّجَرِ شَجَرَةً، مَثَلُهَا كَمَثَلِ الْمُسْلِمِ». فَأَرَدْتُ أَنْ أَقُولَ: هِيَ النَّخْلَةُ، فَإِذَا أَنَا أَصْغَرُ الْقَوْمِ، فَسَكَتُّ. قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «هِيَ النَّخْلَةُ».

١٥ - باب: الاغْتِبَاطِ فِي العِلْمِ وَالْحِكْمَةِ

وَقَالَ عُمَرُ: تَفَقَّهُوا قَبْلَ أَنْ تُسَوَّدُوا.

قالَ أبوعَبْدِ اللَّهِ: وَبَعْدَ أَنْ تُسَوَّدُوا. وقَدْ تَعَلَّمَ أَصْحَابُ النَّبِيِّ ﷺ فِي كِبَرِ سِنِّهِمْ.

٧٣ - حَدَّثَنَا الحُمَيْدِيُّ قَالَ: حَدَّثنا سُفْيانُ قَالَ: حَدَّثَنِي إِسْمَاعِيلُ بنُ أَبِي خَالِدٍ - عَلَى غَيْرِ مَا حَدَّثَنَاهُ الزُّهْرِيُّ - قَالَ: سَمِعْتُ قَيْسَ بنَ أَبِي حَازِمٍ قَالَ: سَمِعْتُ عَبْدَ اللَّهِ بنَ مَسْعُودٍ قَالَ: قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «لَا حَسَدَ إِلَّا فِي اثْنَتَيْنِ: رَجُلٌ آتَاهُ اللَّهُ مَالاً فَسُلِّطَ عَلَى هَلَكَتِهِ فِي الحَقِّ، وَرَجُلٌ آتَاهُ اللَّهُ الحِكْمَةَ فَهْوَ يَقْضِي بِهَا وَيُعَلِّمُهَا».

١٦ - باب: مَا ذُكِرَ فِي ذَهَابِ مُوسَىٰ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّم فِي البَحْرِ إِلَى الخَضِرِ

وَقَوْلِهِ تَعَالَىٰ: ﴿هَلْ أَتَّبِعُكَ عَلَىٰٓ أَن تُعَلِّمَنِ مِمَّا عُلِّمْتَ رُشْدًا﴾[1].

٧٤ - حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بنُ غُرَيْرٍ الزُّهْرِيُّ قَالَ: حَدَّثنا يَعْقُوبُ بنُ إِبْرَاهِيمَ قَالَ: حَدَّثَنِي أَبِي، عَنْ صَالِحٍ، عَنِ ابْنِ شِهَابٍ حَدَّثَ: أَنَّ عُبَيْدَ اللَّهِ بنَ عَبْدِ اللَّهِ أَخْبَرَهُ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ: أَنَّهُ تَمَارَىٰ هُوَ وَالحُرُّ بنُ قَيْسِ بنِ حِصْنٍ الفَزَارِيُّ فِي صَاحِبِ مُوسَىٰ، قَالَ ابْنُ عَبَّاسٍ: هُوَ خَضِرٌ، فَمَرَّ بِهِمَا أُبَيُّ بْنُ كَعْبٍ، فَدَعَاهُ ابْنُ عَبَّاسٍ فَقَالَ: إِنِّي تَمَارَيْتُ أَنَا وَصَاحِبِي هَذَا فِي صَاحِبِ مُوسَىٰ، الَّذِي سَأَلَ مُوسَىٰ السَّبِيلَ إِلَى لُقِيِّهِ، هَلْ سَمِعْتَ النَّبِيَّ ﷺ يَذْكُرُ شَأْنَهُ؟ قَالَ: نَعَمْ، سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ يَقُولُ: «بَيْنَمَا مُوسَىٰ فِي مَلَإٍ مِنْ بَنِي إِسْرَائِيلَ، جَاءَهُ رَجُلٌ فَقَالَ: هَلْ تَعْلَمُ أَحَداً أَعْلَمَ مِنْكَ؟ قَالَ مُوسَىٰ: لَا، فَأَوْحَى اللَّهُ إِلَى مُوسَىٰ: بَلَى، عَبْدُنَا خَضِرٌ، فَسَأَلَ مُوسَىٰ السَّبِيلَ إِلَيْهِ، فَجَعَلَ اللَّهُ لَهُ الحُوتَ آيَةً، وَقِيلَ لَهُ: إِذَا فَقَدْتَ الحُوتَ فَارْجِعْ، فَإِنَّكَ سَتَلْقَاهُ، وَكَانَ يَتَّبِعُ أَثَرَ الحُوتِ فِي البَحْرِ، فَقَالَ لِمُوسَىٰ فَتَاهُ:

(١) سورة الكهف: الآية ٦٦.

là-bas que j'ai oublié le poisson; et il n'y a que le diable qui me l'a fait oublié. — C'est ce que nous voulions, dit Moïse avant de rebrousser chemin; ils rencontrèrent al-Khaḍir et il leur arriva ce que Dieu, Puissant et Majestueux, cite dans son Livre."»

R. 17 - Sur cette parole du Prophète (ç): «Seigneur, fais-lui apprendre le Livre!»

75 - Ibn 'Abbâs dit: «Une fois, le Messager de Dieu (ç) me serra dans ses bras en disant: "Seigneur fais-lui apprendre le Livre!"»

R. 18 - Quand est-ce qu'on peut accepter de l'enfant ce qu'il a entendu?

76 - 'Abd-ul-Lâh ben 'Abbâs dit: «Une fois, à l'époque où je m'approchais de la puberté, j'arrivai sur une ânesse au moment où le Messager de Dieu (ç) était à Mina en train de prier sans qu'il y eût devant lui une chose. De passage devant l'un des rangs des fidèles [qui étaient en prière] je lâchai l'ânesse pour aller paître et me mis dans le rang sans qu'on me reprochât ce comportement.»

77 - Maḥmûd ben ar-Rabî' rapporta: «Je me rappelle encore que le Prophète (ç) jeta hors de sa bouche, sur mon visage, une quantité d'eau prise d'un seau; j'avais alors cinq ans.»

R. 19 - Sur le fait de voyager pour chercher la Science

* Jâbir ben 'Abd-ul-Lâh voyagea durant tout un mois afin de voir 'Abd-ul-Lâh ben 'Unays pour un seul *ḥadîth*.

78 - D'après ibn 'Abbâs, une fois, ce dernier eut une controverse avec al-Ḥur ben Qays ben Ḥiṣn al-Fazâri au sujet de l'homme que Moïse avait accompagné. De passage devant eux, 'Ubay ben Ka'b fut appelé par ibn 'Abbâs: «Je viens d'avoir une controvrse avec cet homme-ci au sujet de l'homme que Moïse avait accompagné et pour qui il demanda quel chemin prendre. As-tu entendu le Messager de Dieu (ç) parler de cet homme? — Oui, répondit 'Ubay, j'ai entendu le Prophète (ç) le citer en disant: "Au moment où Moïse était dans une assemblée de béni Isrâ'îl, arriva un homme qui lui dit: *Connais-tu quelqu'un plus savant que toi? — Non, répondit Moïse.* Sur ce, Dieu, Puissant et Majestueux, révéla à Moïse: *Si, il y en a un, c'est notre serviteur al-Khaḍir.* Et Moïse de demander comment

أَرَأَيْتَ إِذْ أَوَيْنَا إِلَى الصَّخْرَةِ؟ فَإِنِّي نَسِيتُ الحُوتَ، وَمَا أَنْسَانِيهُ إِلَّا الشَّيْطَانُ أَنْ أَذْكُرَهُ. قَالَ: ذَلِكَ مَا كُنَّا نَبْغِي، فَارْتَدَّا عَلَى آثَارِهِمَا قَصَصاً، فَوَجَدَا خَضِراً، فَكَانَ مِنْ شَأْنِهِمَا الَّذِي قَصَّ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ فِي كِتَابِهِ».

١٧ ـ باب: قَوْلِ النَّبِيِّ ﷺ: «اللَّهُمَّ عَلِّمْهُ الكِتَابَ».

٧٥ ـ حَدَّثَنَا أَبُو مَعْمَرٍ قَالَ: حَدَّثنا عَبْدُ الوَارِثِ قَالَ: حَدَّثَنَا خالِدٌ، عَنْ عِكْرِمَةَ، عَنِ ٱبْنِ عَبَّاسٍ قَالَ: ضَمَّنِي رَسُولُ اللَّهِ ﷺ وَقَالَ: «اللَّهُمَّ عَلِّمْهُ الكِتَابَ».

١٨ ـ باب: مَتَى يَصِحُّ سَمَاعُ الصَّغِيرِ

٧٦ ـ حَدَّثَنَا إِسْمَاعِيلُ بنُ أَبِي أُوَيْسٍ قَالَ: حَدَّثَنِي مَالِكٌ، عَنِ ٱبنِ شِهَابٍ، عَنْ عُبَيْدِ اللَّهِ بنِ عَبْدِ اللَّهِ بنِ عُتْبَةَ، عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بنِ عَبَّاسٍ قَالَ: أَقْبَلْتُ رَاكِباً عَلَى حِمَارٍ أَتَانٍ ـ وَأَنَا يَوْمَئِذٍ قَدْ نَاهَزْتُ الاِحْتِلَامَ، وَرَسُولُ اللَّهِ ﷺ يُصَلِّي بِمِنًى إِلَى غَيْرِ جِدَارٍ، فَمَرَرْتُ بَيْنَ يَدَيْ بَعْضِ الصَّفِّ، وَأَرْسَلْتُ الأَتَانَ تَرْتَعُ، فَدَخَلْتُ فِي الصَّفِّ، فَلَمْ يُنْكَرْ ذَلِكَ عَلَيَّ.

٧٧ ـ حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بنُ يُوسُفَ قَالَ: حَدَّثنا أَبُو مُسْهِرٍ قَالَ: حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بنُ حَرْبٍ: حَدَّثَنِي الزُّبَيْدِيُّ، عَنِ الزُّهْرِيِّ، عَنْ مَحْمُودِ بنِ الرَّبِيعِ قَالَ: عَقَلْتُ مِنَ النَّبِيِّ ﷺ مَجَّةً مَجَّهَا فِي وَجْهِي، وَأَنَا ٱبنُ خَمْسِ سِنِينَ، مِنْ دَلْوٍ.

١٩ ـ باب: الخُرُوجِ فِي طَلَبِ العِلْمِ

وَرَحَلَ جَابِرُ بنُ عَبْدِ اللَّهِ مَسِيرَةَ شَهْرٍ، إِلَى عَبْدِ اللَّهِ بنِ أُنَيْسٍ، فِي حَدِيثٍ وَاحِدٍ.

٧٨ ـ حَدَّثَنَا أَبُو القَاسِمِ خَالِدُ بنُ خَلِيٍّ قَالَ: حَدَّثنا مُحَمَّدُ بنُ حَرْبٍ قَالَ: قَالَ الأَوْزَاعِيُّ: أَخْبَرَنَا الزُّهْرِيُّ، عَنْ عُبَيْدِ اللَّهِ بنِ عَبْدِ اللَّهِ بنِ عُتْبَةَ بنِ مَسْعُودٍ، عَنِ ٱبنِ عَبَّاسٍ: أَنَّهُ تَمَارَى هُوَ وَالحُرُّ بنُ قَيْسِ بنِ حِصْنٍ الفَزَارِيُّ فِي صَاحِبِ مُوسَى، فَمَرَّ بِهِمَا أُبَيُّ ابنُ كَعْبٍ، فَدَعَاهُ ٱبنُ عَبَّاسٍ فَقَالَ: إِنِّي تَمَارَيْتُ أَنَا وَصَاحِبِي هَذَا فِي صَاحِبِ مُوسَى الَّذِي سَأَلَ السَّبِيلَ إِلَى لُقِيِّهِ، هَلْ سَمِعْتَ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ يَذْكُرُ شَأْنَهُ؟ فَقَالَ أُبَيٌّ: نَعَمْ، سَمِعْتُ النَّبِيَّ ﷺ يَذْكُرُ شَأْنَهُ يَقُولُ: «بَيْنَمَا مُوسَى فِي مَلأٍ مِنْ بَنِي إِسْرَائِيلَ، إِذْ جَاءَهُ رَجُلٌ فَقَالَ: أَتَعْلَمُ أَحَداً أَعْلَمَ مِنْكَ؟ قَالَ مُوسَى: لَا، فَأَوْحَى اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ إِلَى مُوسَى: بَلَى، عَبْدُنَا

pouvoir le rencontrer. Dieu alors lui donna le signe du poisson. Il lui fut dit: *Reviens sur tes pas une fois le poisson perdu, car alors tu rencontreras al-Khaḍir.* Moïse suivit donc la trace du poisson dans la mer. Ensuite son page lui dit: *As-tu remarqué lorsque nous nous sommes mis sous le rocher? C'est là-bas que j'ai oublié le poisson; et il n'y a que le diable qui me l'a fait oublier — C'est ce que nous voulions, dit Moïse* avant de rebrousser chemin; ils rencontrèrent *al-Khaḍir* et il leur arriva ce que Dieu cite dans son Livre."»

R. 20 - Sur le mérite de celui qui apprend un enseignement puis le fait apprendre

79 - D'après Abu Mûsa, le Prophète (ç) dit: «La Guidance et la Science pour lesquelles Dieu m'a envoyé ressemblent à une pluie abondante qui arrose une terre; là où le sol est fertile l'eau est acceptée, d'où herbes et plantes fourragères y poussent. Là où le sol est dur mais qui retient l'eau, Dieu l'offre aux hommes pour que ceux-ci en tirent profit: ils boivent, arrosent et cultivent... Il est aussi un troisième sol qui ne retient pas l'eau, ni ne laisse pousser les herbes.

«Cela est la parabole de celui qui est instruit dans la religion de Dieu et qui tire profit du [Message] pour lequel Dieu m'a envoyé; [ainsi], il apprend et fait apprendre. C'est la parabole aussi de celui qui se détourne [de mon Message] en refusant la Guidance de Dieu pour laquelle je suis envoyé.»

'Abu 'Abd-ul-Lâh dit: «Ishâq rapporta ceci: "Il est aussi un sol où l'eau est absorbée»."

* D'autre part, *"qâ'"* (قاع) est [la terre] que l'eau submerge. Quant à *ṣafṣaf* (صفصف), c'est le terrain plat[1].

R. 21 - Sur la disparition de la Science et l'apparition de l'ignorance

* Rabî'a dit: Il ne sied à aucune personne possédant une part de la Science de perdre sa propre personne.

80 - Anas dit: «Le Messager de Dieu (ç): "Parmi les signes précurseurs de l'Heure, il y a: la disparition de la Science, l'extension de l'ignorance, la consommation des boissons spiritueuses et la propagation de l'adultère."»

81 - Anas dit: «Je vais vous rapporter un *ḥadîth* qu'aucun ne vous rapportera

(1) Ces explications n'ont pas trait au *ḥadîth*.

خَضِرٌ، فَسَأَلَ السَّبِيلَ إِلَى لُقِيِّهِ، فَجَعَلَ اللَّهُ لَهُ الحُوتَ آيَةً، وَقِيلَ لَهُ: إِذَا فَقَدْتَ الحُوتَ فَارْجِعْ، فَإِنَّكَ سَتَلْقَاهُ، فَكَانَ مُوسَىٰ ﷺ يَتَّبِعُ أَثَرَ الحُوتِ فِي البَحْرِ، فَقَالَ فَتَى مُوسَىٰ لِمُوسَىٰ: أَرَأَيْتَ إِذْ أَوَيْنَا إِلَى الصَّخْرَةِ، فَإِنِّي نَسِيتُ الحُوتَ، وَمَا أَنْسَانِيهُ إِلَّا الشَّيْطَانُ أَنْ أَذْكُرَهُ، قَالَ مُوسَىٰ: ذَلِكَ مَا كُنَّا نَبْغِي، فَارْتَدَّا عَلَى آثَارِهِمَا قَصَصاً، فَوَجَدَا خَضِراً، فَكَانَ مِنْ شَأْنِهِمَا مَا قَصَّ اللَّهُ فِي كِتَابِهِ».

٢٠ - باب: فَضْلِ مَنْ عَلِمَ وَعَلَّمَ

٧٩ - حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بنُ العَلَاءِ قَالَ: حدثنا حَمَّادُ بنُ أُسَامَةَ، عَنْ بُرَيْدِ بنِ عَبْدِ اللَّهِ، عَنْ أَبِي بُرْدَةَ، عَنْ أَبِي مُوسَىٰ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «مَثَلُ مَا بَعَثَنِي اللَّهُ بِهِ مِنَ الهُدَى وَالعِلْمِ، كَمَثَلِ الغَيْثِ الكَثِيرِ أَصَابَ أَرْضاً، فَكَانَ مِنْهَا نَقِيَّةٌ، قَبِلَتِ المَاءَ، فَأَنْبَتَتِ الكَلأَ وَالعُشْبَ الكَثِيرَ، وَكَانَتْ مِنْهَا أَجَادِبُ، أَمْسَكَتِ المَاءَ، فَنَفَعَ اللَّهُ بِهَا النَّاسَ، فَشَرِبُوا وَسَقَوْا وَزَرَعُوا، وَأَصَابَتْ مِنْهَا طَائِفَةً أُخْرَى، إِنَّمَا هِيَ قِيعَانٌ لَا تُمْسِكُ مَاءً وَلَا تُنْبِتُ كَلأً، فَذَلِكَ مَثَلُ مَنْ فَقُهَ فِي دِينِ اللَّهِ، وَنَفَعَهُ مَا بَعَثَنِي اللَّهُ بِهِ فَعَلِمَ وَعَلَّمَ، وَمَثَلُ مَنْ لَمْ يَرْفَعْ بِذَلِكَ رَأْساً، وَلَمْ يَقْبَلْ هُدَى اللَّهِ الَّذِي أُرْسِلْتُ بِهِ».

قَالَ أبو عَبْدِ اللَّهِ: قَالَ إِسْحٰقُ: «وَكَانَ مِنْهَا طَائِفَةٌ قَيَّلَتِ المَاءَ[1] قَاعٌ يَعْلُوهُ المَاءُ، وَالصَّفْصَفُ المُسْتَوِي مِنَ الأَرْضِ».

٢١ - باب: رَفْعِ العِلْمِ وَظُهُورِ الجَهْلِ

وَقَالَ رَبِيعَةُ: لَا يَنْبَغِي لِأَحَدٍ عِنْدَهُ شَيْءٌ مِنَ العِلْمِ أَنْ يُضَيِّعَ نَفْسَهُ.

٨٠ - حَدَّثَنَا عِمْرَانُ بنُ مَيْسَرَةَ قَالَ: حَدَّثنا عَبْدُ الوَارِثِ، عَنْ أَبِي التَّيَّاحِ، عَنْ أَنَسٍ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «إِنَّ مِنْ أَشْرَاطِ السَّاعَةِ: أَنْ يُرْفَعَ العِلْمُ وَيَثْبُتَ الجَهْلُ، وَيُشْرَبَ الخَمْرُ، وَيَظْهَرَ الزِّنَا».

٨١ - حَدَّثَنَا مُسَدَّدٌ قَالَ: حَدَّثنا يَحْيى، عَنْ شُعْبَةَ، عَنْ قَتَادَةَ، عَنْ أَنَسٍ قَالَ: لَأُحَدِّثَنَّكُمْ حَدِيثاً لَا يُحَدِّثُكُمْ أَحَدٌ بَعْدِي، سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ يَقُولُ: «مِنْ أَشْرَاطِ السَّاعَةِ

---

(١) قيلت الماء: شربته.

après moi. J'ai entendu le Messager de Dieu (ç) dire: "Parmi les signes précurseurs de l'Heure il y a: la diminution de la Science; la propagation de l'ignorance et de l'adultère; le grand nombre de femmes et la diminution du nombre des hommes, au point où chaque cinquantaine de femmes auront un seul tuteur."»

R. 22 - Sur ce qui reste de la Science

82 - Ibn 'Umar dit: «J'ai entendu le Messager de Dieu (ç) dire: "Alors que je dormais on m'apporta [en songe] un vase de lait. Je bus jusqu'à sentir la satiété dans mes ongles. Puis je donnai le reste à 'Umar ben al-Kaṭâb. — Et comment as-tu interprété cela? ô Messager de Dieu! demandèrent les présents. — C'est la science."»

R. 23 - Sur la réponse donnée par un Savant alors qu'il est sur une monture ou sur autre chose

83 - 'Abd-ul-Lâh ben 'Amru ben al-'Âṣ: Le Messager de Dieu (ç) se leva le jour du pèlerinage de l'Adieu à Mina où les gens commencèrent à l'interroger. Un homme vint le voir en disant: «Sans s'en rendre compte, j'ai tondu les cheveux avant de faire le sacrifice. — Fais ton sacrifice, il n'y a aucune gêne.» Et un deuxième homme de dire: "Sans s'en rendre compte, j'ai fait mon sacrifice avant que je ne jette[1]... — Jette [tes pierres]! il n'y a aucune gêne.» Et à chaque fois qu'on interrogeait le Prophète (ç) sur un rite fait trop tôt ou trop tard, il répondait: «Accomplissez-le! il n'y a aucune gêne à cela.»

R. 24 - Sur celui qui répond en faisant signe de la main ou de la tête

84 - Ibn 'Abbâs: Un homme interrogea le Prophète (ç) pendant le pèlerinage [d'Adieu]: «J'ai fait mon sacrifice avant que je ne jette [les pierres...» Et le Prophète de faire un signe de la main avant de dire: «Il n'y a aucune gêne à cela.»

«J'ai tondu les cheveux avant que je ne sacrifie, reprit l'homme[2].» Et le Prophète de faire un deuxième signe de la main en disant: «Il n'y a aucune gêne à cela.»

---

(1) Il s'agit d'un rite.

(2) Ou: reprit un deuxième homme.

أَنْ يَقِلَّ العِلْمُ، وَيَظْهَرَ الجَهْلُ، وَيَظْهَرَ الزِّنَا، وَتَكْثُرَ النِّسَاءُ، وَيَقِلَّ الرِّجَالُ، حَتَّى يَكُونَ لِخَمْسِينَ ٱمْرَأَةً ٱلْقَيِّمُ الوَاحِدُ».

٢٢ - باب: فَضْلِ العِلْمِ

٨٢ - حَدَّثَنَا سَعِيدُ بنُ عُفَيْرٍ قَالَ: حَدَّثني اللَّيْثُ قَالَ: حَدَّثني عُقَيْلٌ، عَنِ ٱبْنِ شِهَابٍ، عَنْ حَمْزَةَ بنِ عَبْدِ اللَّهِ بنِ عُمَرَ: أَنَّ ٱبنَ عُمَرَ قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَالَ: «بَيْنَا أَنَا نَائِمٌ، أُتِيتُ بِقَدَحِ لَبَنٍ، فَشَرِبْتُ حَتَّى إِنِّي لأَرَى الرِّيَّ يَخْرُجُ فِي أَظْفَارِي، ثُمَّ أَعْطَيْتُ فَضْلِي عُمَرَ بنَ الخَطَّابِ». قَالُوا: فَمَا أَوَّلْتَهُ يَا رَسُولَ اللَّهِ؟ قَالَ: «العِلْمَ».

٢٣ - باب: الْفُتْيَا وَهُوَ وَاقِفٌ عَلَى الدَّابَّةِ وَغَيْرِهَا

٨٣ - حَدَّثَنَا إِسْمَاعِيلُ قَالَ: حَدَّثني مَالِكٌ، عَنِ ٱبنِ شِهَابٍ، عَنْ عِيسَى بنِ طَلْحَةَ ٱبنِ عُبَيْدِ اللَّهِ، عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرِو بْنِ العَاصِ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ وَقَفَ فِي حَجَّةِ الوَدَاعِ بِمِنًى لِلنَّاسِ يَسْأَلُونَهُ، فَجَاءَهُ رَجُلٌ فَقَالَ: لَمْ أَشْعُرْ فَحَلَقْتُ قَبْلَ أَنْ أَذْبَحَ؟ فَقَالَ: «ٱذْبَحْ وَلَا حَرَجَ». فَجَاءَ آخَرُ فَقَالَ: لَمْ أَشْعُرْ فَنَحَرْتُ قَبْلَ أَنْ أَرْمِيَ؟ قَالَ: «ٱرْمِ وَلَا حَرَجَ». فَمَا سُئِلَ النَّبِيُّ ﷺ عَنْ شَيْءٍ قُدِّمَ وَلَا أُخِّرَ إِلَّا قَالَ: «ٱفْعَلْ وَلَا حَرَجَ».

٢٤ - باب: مَنْ أَجَابَ ٱلْفُتْيَا بِإِشَارَةِ اليَدِ وَالرَّأْسِ

٨٤ - حَدَّثَنَا مُوسَى بنُ إِسْمَاعِيلَ قَالَ: حَدَّثَنا وُهَيْبٌ قَالَ: حَدَّثَنا أَيُّوبُ، عَنْ عِكْرِمَةَ، عَنِ ٱبْنِ عَبَّاسٍ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ سُئِلَ فِي حَجَّتِهِ فَقَالَ: ذَبَحْتُ قَبْلَ أَنْ أَرْمِيَ؟ فَأَوْمَأَ بِيَدِهِ، قَالَ: «وَلَا حَرَجَ». قَالَ: حَلَقْتُ قَبْلَ أَنْ أَذْبَحَ؟ فَأَوْمَأَ بِيَدِهِ: «وَلَا حَرَجَ».

85 - D'après Abu Hurayra, le Prophète (ç) dit: «La Science disparaîtra, l'ignorance et les subversions se répandront, le *haraj* se multipliera. — Ô Messager de Dieu! demanda-t-on, c'est quoi le *haraj*?» Et le Prophète de faire un signe de la main en l'inclinant comme s'il voulait dire que cela veut dire: *tuer*.

86 - Asmâ' dit: «Une fois je vins voir 'Â'icha, je la trouvai en train de prier. "Qu'ont donc les gens [â être si agités]? lui demandai-je." Et elle d'indiquer le ciel[1]. Les gens s'étaient déjà mis debout [pour accomplir la prière de l'éclipse] lorsqu'elle ajouta: "Gloire à Dieu! — Est-ce un signe? m'écriai-je." Elle me répondit que oui en faisant un signe de tête. Et moi de me lever pour la prière; je restai debout jusqu'à ce que j'aie failli m'évanouir, alors je commençai à verser de l'eau sur la tête. Quant au Prophète (ç), il loua Dieu et le glorifia puis dit: "Toute chose qu'on ne m'a pas encore fait voir, je viens de la voir de ma place-ci, même le Feu et le Paradis. On me révéla, en outre, qu'une fois dans vos tombes, vous subirez des tentations comme — ou: "pareilles à", je ne sais quelle expression utilisa 'Asmâ', rapporte l'un des traditionnistes — la tentation que causera le faux Messie. [A chacun d'entre vous], il sera dit: *Que sais-tu sur cet homme*[2]? Le Croyant — ou: "Le Convaincu", je ne sais quel mot utilisa 'Asmâ', précise l'un des traditionnistes — dira ceci: *C'est Muḥammad, le Messager de Dieu qui nous a apporté preuves et guidance; nous avons répondu favorablement à son appel et nous l'avons suivi. C'est Muḥammad, reprendra [le Croyant] par trois fois. — Dors en paix! lui dira-t-on, nous savons maintenant que tu étais vraiment convaincu [de son Message].* Quant à l'hypocrite — ou: "celui qui doutait", je ne sais quelle expression utilisa 'Asmâ', précise de nouveau l'un des traditionnistes —, il dira: *"Je ne sais pas! J'ai entendu les gens dire une chose et je l'ai dite."*»

R. 25 - L'incitation du Prophète (ç) des membres de la délégation des 'Abd Qays à garder la foi et la Science et à en informer ceux qu'ils avaient laissés derrière eux.

* Mâlik ben al-Ḥuwayrith rapporta que le Prophète (ç) avait dit: «Retournez chez vous et instruisez vos gens!»

87 - Abu Jamra dit «Je servai d'intermédiaire entre ibn 'Abbâs et les gens. Une fois il dit: A l'arrivée des membres de la délégation des 'Abd-al-Qays chez le Prophète (ç), celui-ci demanda: "Qui sont ces députés? (ou: ces gens?) — Nous

(1) Pour dire à 'Asmâ' qu'il y avait une éclipse du soleil.

(2) C.à.d, Muḥammad.

٨٥ ـ **حَدَّثَنَا المَكِّيُّ** بْنُ إِبْرَاهِيمَ قَالَ: أَخْبَرَنَا حَنْظَلَةُ بْنُ أَبِي سُفْيَانَ، عَنْ سَالِمٍ، قَالَ: سَمِعْتُ أَبَا هُرَيْرَةَ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «يُقْبَضُ العِلْمُ، وَيَظْهَرُ الجَهْلُ وَالفِتَنُ، وَيَكْثُرُ الهَرْجُ». قِيلَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، وَمَا الْهَرْجُ؟ فَقَالَ: هَكَذَا بِيَدِهِ فَحَرَّفَهَا، كَأَنَّهُ يُرِيدُ القَتْلَ.

٨٦ ـ **حَدَّثَنَا مُوسَى** بْنُ إِسْمَاعِيلَ قَالَ: حَدَّثَنَا وُهَيْبٌ قَالَ: حَدَّثَنا هِشَامٌ، عَنْ فَاطِمَةَ، عَنْ أَسْمَاءَ قَالَتْ: أَتَيْتُ عَائِشَةَ وَهِيَ تُصَلِّي، فَقُلْتُ: مَا شَأْنُ النَّاسِ؟ فَأَشَارَتْ إِلَى السَّمَاءِ، فَإِذَا النَّاسُ قِيَامٌ، فَقَالَتْ: سُبْحَانَ اللَّهِ، قُلْتُ: آيَةٌ؟ فَأَشَارَتْ بِرَأْسِهَا ـ أَيْ نَعَمْ ـ فَقُمْتُ حَتَّى تَجَلَّانِي الغَشْيُ، فَجَعَلْتُ أَصُبُّ عَلَى رَأْسِي المَاءَ، فَحَمِدَ اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ النَّبِيُّ ﷺ وَأَثْنَى عَلَيْهِ، ثُمَّ قَالَ: «مَا مِنْ شَيْءٍ لَمْ أَكُنْ أُرِيتُهُ إِلَّا رَأَيْتُهُ فِي مَقَامِي، حَتَّى الجَنَّةُ وَالنَّارُ، فَأُوحِيَ إِلَيَّ: أَنَّكُمْ تُفْتَنُونَ فِي قُبُورِكُمْ مِثْلَ ـ أَوْ ـ قَرِيبَ ـ لَا أَدْرِي أَيَّ ذَلِكَ قَالَتْ أَسْمَاءُ ـ مِنْ فِتْنَةِ المَسِيحِ الدَّجَّالِ، يُقَالُ مَا عِلْمُكَ بِهَذَا الرَّجُلِ؟ فَأَمَّا المُؤْمِنُ أَوِ المُوقِنُ ـ لَا أَدْرِي بِأَيِّهِمَا قَالَتْ أَسْمَاءُ ـ فَيَقُولُ: هُوَ مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ، جَاءَنَا بِالبَيِّنَاتِ وَالهُدَى، فَأَجَبْنَا وَاتَّبَعْنَا، هُوَ مُحَمَّدٌ، ثَلَاثاً، فَيُقَالُ: نَمْ صَالِحاً، قَدْ عَلِمْنَا إِنْ كُنْتَ لَمُوقِناً بِهِ. وَأَمَّا المُنَافِقُ أَوِ المُرْتَابُ ـ لَا أَدْرِي أَيَّ ذَلِكَ قَالَتْ أَسْمَاءُ ـ فَيَقُولُ: لَا أَدْرِي، سَمِعْتُ النَّاسَ يَقُولُونَ شَيْئاً فَقُلْتُهُ».

٢٥ ـ باب: تَحْرِيضِ النَّبِيِّ ﷺ وَفْدَ عَبْدِ القَيْسِ عَلَى أَنْ يَحْفَظُوا الإِيمَانَ وَالعِلْمَ وَيُخْبِرُوا مَنْ وَرَاءَهُمْ

وَقَالَ مَالِكُ بْنُ الحُوَيْرِثِ: قَالَ لَنَا النَّبِيُّ ﷺ: «ارْجِعُوا إِلَى أَهْلِيكُمْ فَعَلِّمُوهُمْ».

٨٧ ـ **حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ** بْنُ بَشَّارٍ قَالَ: حَدَّثَنا غُنْدَرٌ قَالَ: حدَّثنا شُعْبَةُ عَنْ أَبِي جَمْرَةَ قَالَ: كُنْتُ أُتَرْجِمُ بَيْنَ ابْنِ عَبَّاسٍ وَبَيْنَ النَّاسِ، فَقَالَ: إِنَّ وَفْدَ عَبْدِ القَيْسِ أَتَوُا النَّبِيَّ ﷺ فَقَالَ: «مَنِ الوَفْدُ ـ أَوْ مَنِ القَوْمُ ـ؟». قَالُوا: رَبِيعَةُ، فَقَالَ: «مَرْحَباً بِالقَوْمِ ـ أَوْ بِالوَفْدِ ـ غَيْرَ

appartenant à Rabî'a, répondirent-ils. — Soyez le bienvenus! (ou: *que ces députés soient le bienvenus*) sans être confondus et sans regret! — O Messager de Dieu! nous ne pouvons venir te voir que durant l'un des mois sacrés, il y a ce clan des mécréants de Muzar qui nous sépare de toi. Recommande-nous une chose assez claire que nous transmettrons à ceux que nous avons laissés derrière nous, et qui nous fera entrer au Paradis!" Il leur recommanda quatre choses et leur en interdit quatre autres. Il leur recommanda de croire en Dieu seul. "Savez-vous ce que c'est que de croire en Dieu seul? — Dieu et son Messager en sont plus informés, rétorquèrent-ils. — C'est le fait d'attester qu'il n'y a de dieu que Dieu et que Muhammad est son messager, d'accomplir la prière, de payer la *zakât*, de jeûner le mois de *ramadan* et de donner le cinquième du butin." Et il leur interdit *ad-dubbâ'*, *al-hantam* et *al-muzaffat* (Chu'ba: Il leur interdit aussi soit *an-naqîr*, soit *al-muqayyar*) avant de leur dire: "Retenez bien cela et transmettez-le à ceux qui sont derrière vous!"»

R. 26 - Sur le déplacement pour avoir une réponse à une question survenue et sur le fait d'instruire les siens

88 - 'Uqba ben al-Hârith rapporta avoir épousé la fille d'Abu 'Ihâb ben 'Azîz. Et une femme de venir lui dire: «J'ai allaité et 'Uqba et celle qu'il a épousée. — J'ignore, répondit 'Uqba, que tu m'as allaité... Tu ne m'as jamais parlé de cela!» Sur ce, il prit sa monture et se dirigea vers Médine. Là, il interrogea le Messager de Dieu (ç) qui lui dit: «Comment [est-ce possible de la garder] alors qu'on vient de te dire [l'affaire]?» 'Uqba quitta alors sa femme qui put ensuite se marier à un autre homme.

R. 27 - Sur le fait de chercher la Science à tour de rôle

89 - 'Umar dit: Nous, moi et un voisin des Ansar, étions à Béni 'Umayya ben Zayd, l'une des 'Awâli de Médine. Il nous arrivait, moi et mon voisin, de descendre voir le Messager de Dieu (ç) à tour de rôle, chacun un jour. En descendant, je lui rapportais la Révélation et les évènements survenus au cours de mon journée. Lui aussi faisait la même chose une fois descendu. Son tour arrivé, il descendit un jour à Médine puis revint frapper à ma porte violemment: «Qu'on m'ouvre!» Effrayé, je sortis le voir. «Il vient de se passer une chose grave!»[1] Sur

(1) Il s'agit de la répudiation prétendue des épouses du Prophète.

خزَايَا وَلَا نَدَامَى». قَالُوا: إِنَّا نَأْتِيكَ مِنْ شُقَّةٍ بَعِيدَةٍ، وَبَيْنَنَا وَبَيْنَكَ هَذَا الحَيُّ مِنْ كُفَّارِ مُضَرَ، وَلَا نَسْتَطِيعُ أَنْ نَأْتِيَكَ إِلَّا فِي شَهْرٍ حَرَامٍ، فَمُرْنَا بِأَمْرٍ نُخْبِرُ بِهِ مَنْ وَرَاءَنَا، نَدْخُلُ بِهِ الجَنَّةَ، فَأَمَرَهُمْ بِأَرْبَعٍ وَنَهَاهُمْ عَنْ أَرْبَعٍ: أَمَرَهُمْ بِالإِيمَانِ بِاللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ وَحْدَهُ، قَالَ: «هَلْ تَدْرُونَ مَا الإِيمَانُ بِاللَّهِ وَحْدَهُ». قَالُوا: اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَعْلَمُ، قَالَ: «شَهَادَةُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَأَنَّ مُحَمَّداً رَسُولُ اللَّهِ، وَإِقَامُ الصَّلَاةِ، وَإِيتَاءُ الزَّكَاةِ، وَصَوْمُ رَمَضَانَ، وَتُعْطُوا الخُمُسَ مِنَ المَغْنَمِ». وَنَهَاهُمْ عَنِ الدُّبَّاءِ وَالْحَنْتَمِ وَالمُزَفَّتِ. قَالَ شُعْبَةُ: رُبَّمَا قَالَ: «النَّقِيرِ». وَرُبَّمَا قَالَ: «المُقَيَّرِ»: قَالَ: «احْفَظُوهُ وَأَخْبِرُوهُ مَنْ وَرَاءَكُمْ».

٢٦ ـ باب: الرِّحْلَةِ فِي المَسْأَلَةِ النَّازِلَةِ، وَتَعْلِيمِ أَهْلِهِ

٨٨ ـ حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بنُ مُقَاتِلٍ أَبو الحَسَنِ قَالَ: أَخْبَرَنَا عَبْدُ اللَّهِ قَالَ: أَخْبَرَنَا عُمَرُ بنُ سَعِيدِ بنِ أَبِي حُسَيْنٍ قَالَ: حَدَّثَنِي عَبْدُ اللَّهِ بنُ أَبِي مُلَيْكَةَ، عَنْ عُقْبَةَ بنِ الحارِثِ: أَنَّهُ تَزَوَّجَ ابْنَةً لأَبِي إِهَابِ بنِ عَزِيزٍ، فَأَتَتْهُ امْرَأَةٌ فَقَالَتْ: إِنِّي قَدْ أَرْضَعْتُ عُقْبَةَ وَالَّتِي تَزَوَّجَ، فَقَالَ لَهَا عُقْبَةُ: مَا أَعْلَمُ أَنَّكِ أَرْضَعْتِنِي، وَلَا أَخْبَرْتِنِي، فَرَكِبَ إِلَى رَسُولِ اللَّهِ ﷺ بِالمَدِينَةِ فَسَأَلَهُ، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «كَيْفَ وَقَدْ قِيلَ». فَفَارَقَهَا عُقْبَةُ، وَنَكَحَتْ زَوْجاً غَيْرَهُ.

٢٧ ـ باب: التَّنَاوُبِ فِي العِلْمِ

٨٩ ـ حَدَّثَنَا أَبو اليَمَانِ: أَخْبَرَنَا شُعَيْبٌ. عَنِ الزُّهْرِيِّ (ح) قَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ: وَقَالَ ابْنُ وَهْبٍ: أَخْبَرَنَا يُونُسُ، عَنِ ابْنِ شِهَابٍ، عَنْ عُبَيْدِ اللَّهِ بنِ عَبْدِ اللَّهِ بنِ أَبِي ثَوْرٍ، عَنْ عَبْدِ اللَّهِ ابْنِ عَبَّاسٍ، عَنْ عُمَرَ قَالَ: كُنْتُ أَنَا وَجَارٌ لِي مِنَ الأَنْصَارِ، فِي بَنِي أُمَيَّةَ بْنِ زَيْدٍ ـ وَهْيَ مِنْ عَوَالِي المَدِينَةِ ـ وَكُنَّا نَتَنَاوَبُ النُّزُولَ عَلَى رَسُولِ اللَّهِ ﷺ، يَنْزِلُ يَوْماً وَأَنْزِلُ يَوْماً، فَإِذَا نَزَلْتُ جِئْتُهُ بِخَبَرِ ذَلِكَ اليَوْمِ مِنَ الوَحْيِ وَغَيْرِهِ، وَإِذَا نَزَلَ فَعَلَ مِثْلَ ذَلِكَ، فَنَزَلَ صَاحِبِي الأَنْصَارِيُّ يَوْمَ نَوْبَتِهِ، فَضَرَبَ بَابِي ضَرْباً شَدِيداً، فَقَالَ: أَثَمَّ هُوَ؟ فَفَزِعْتُ فَخَرَجْتُ إِلَيْهِ، فَقَالَ: قَدْ حَدَثَ أَمْرٌ عَظِيمٌ. قَالَ: فَدَخَلْتُ عَلَى حَفْصَةَ فَإِذَا هِيَ تَبْكِي، فَقُلْتُ: طَلَّقَكُنَّ رَسُولُ اللَّهِ

ce, je me rendis chez Ḥafsa que je trouvai en train de pleurer. Je lui demandai alors: «Est-ce que le Prophète (ç) vient de vous répudier?

— Je ne sais pas, répondit-elle.» J'entrai ensuite chez le Prophète (ç) et tout en restant debout je lui dis: «As-tu répudié tes épouses? — Non, répondit-il. — Dieu est grand! m'écriai-je.»

R. 28 - Sur la colère manifestée lors de l'exhortation ou de l'enseignement lorsqu'on voit une chose répréhensible.

90 - D'après Abu Mas'ûd al-Anṣâri, une fois un homme dit: «O Messager de Dieu! il m'arrive souvent de ne pas assister à la prière en groupe à cause d'Un tel, il nous la fait durer longtemps.» Après cela, je vis le Prophète (ç) faire le prône, jamais je ne l'ai vu aussi en colère. Il dit: «O gens! vous poussez à la répugnance... Que celui qui préside les gens pendant la prière soit bref! car il y a parmi eux le malade, le faible et celui qui a des occupations.»

91 - D'après Zayd ben Khâlid al-Juhany, un homme interrogea le Prophète (ç) sur l'objet trouvé. Ce dernier dit: «Retiens la description de ses attaches (وكاءها) (ou: de son sac (وعاء)) et de son couvercle puis, durant une année, annonce que tu l'as trouvé; après cela tu peux en tirer profit, cependant tu dois le remettre au propriétaire une fois venu. — Et qu'en est-il pour la chamelle égarée?» Sur ce, le Prophète (ç) se mit en colère à un point où rougirent ses joues (ou: rougit son visage), puis dit: «Qu'as-tu à t'occuper d'elle, elle a son eau avec elle et des pieds pour aller boire et brouter... Laisse-la, jusqu'à ce que son propriétaire la trouve! — Et qu'en est-il pour la brebis égarée? — Elle est soit à toi, soit à ton frère, soit au loup.»

92 - Abu Mûsa: Une fois le Prophète (ç) fut interrogé sur des choses qu'il détesta; en voyant que ce genre de questions se multipliait, il se mit en colère et dit aux gens: «Interrogez-moi sur ce que vous voulez? — Qui est mon père? demanda alors un homme. — Ton père est Ḥudhâfa.

— Qui est mon père? demanda un deuxième.

— Ton père est Sâlim, l'affranchi de Chayba.»

Voyant [la colère] sur le visage du Prophète (ç), 'Umar s'écria: «O Messager de Dieu! nous revenons repentants à Dieu, Puissant et Majestueux.»

ﷺ؟ قَالَتْ: لَا أَدْرِي. ثُمَّ دَخَلْتُ عَلَى النَّبِيِّ ﷺ فَقُلْتُ وَأَنَا قَائِمٌ: أَطَلَّقْتَ نِسَاءَكَ؟ قَالَ: «لَا». فَقُلْتُ: اللَّهُ أَكْبَرُ.

٢٨ - باب: الغَضَبِ فِي المَوْعِظَةِ وَالتَّعْلِيمِ، إِذَا رَأَى مَا يَكْرَهُ

٩٠ - **حَدَّثَنَا** مُحَمَّدُ بنُ كَثِيرٍ قَالَ: أَخْبَرَنَا سُفْيَانُ، عَنِ ابْنِ أَبِي خَالِدٍ، عَنْ قَيْسِ بنِ أَبِي حَازِمٍ، عَنْ أَبِي مَسْعُودٍ الأَنْصَارِيِّ قَالَ: قَالَ رَجُلٌ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، لَا أَكَادُ أُدْرِكُ الصَّلَاةَ مِمَّا يُطَوِّلُ بِنَا فُلَانٌ، فَمَا رَأَيْتُ النَّبِيَّ ﷺ فِي مَوْعِظَةٍ أَشَدَّ غَضَباً مِنْ يَوْمِئِذٍ، فَقَالَ: «أَيُّهَا النَّاسُ، إِنَّكُمْ مُنَفِّرُونَ، فَمَنْ صَلَّى بِالنَّاسِ فَلْيُخَفِّفْ، فَإِنَّ فِيهِمُ المَرِيضَ وَالضَّعِيفَ وَذَا الحَاجَةِ».

٩١ - **حَدَّثَنَا** عَبْدُ اللَّهِ بنُ مُحَمَّدٍ قَالَ: حَدَّثَنا أَبو عَامِرٍ قَالَ: حَدَّثَنا سُلَيْمَانُ بنُ بِلَالٍ المَدِينِيُّ، عَنْ رَبِيعَةَ بنِ أَبِي عَبْدِ الرَّحْمَنِ، عَنْ يَزِيدَ مَوْلَى المُنْبَعِثِ، عَنْ زَيْدِ بنِ خَالِدٍ الجُهَنِيِّ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ سَأَلَهُ رَجُلٌ عَنِ اللُّقَطَةِ، فَقَالَ: «اعْرِفْ وِكَاءَهَا - أَوْ قَالَ وِعَاءَهَا - وَعِفَاصَهَا، ثُمَّ عَرِّفْهَا سَنَةً، ثُمَّ اسْتَمْتِعْ بِهَا، فَإِنْ جَاءَ رَبُّهَا فَأَدِّهَا إِلَيْهِ». قَالَ: فَضَالَّةُ الإِبِلِ؟ فَغَضِبَ حَتَّى احْمَرَّتْ وَجْنَتَاهُ - أَوْ قَالَ احْمَرَّ وَجْهُهُ - فَقَالَ: «وَمَا لَكَ وَلَهَا، مَعَهَا سِقَاؤُهَا وَحِذَاؤُهَا، تَرِدُ المَاءَ وَتَرْعَى الشَّجَرَ، فَذَرْهَا حَتَّى يَلْقَاهَا رَبُّهَا». قَالَ: فَضَالَّةُ الغَنَمِ؟ قَالَ: «لَكَ أَوْ لِأَخِيكَ أَوْ لِلذِّئْبِ».

٩٢ - **حَدَّثَنَا** مُحَمَّدُ بنُ العَلَاءِ قَالَ: حَدَّثَنا أَبو أُسَامَةَ، عَنْ بُرَيْدٍ، عَنْ أَبِي بُرْدَةَ، عَنْ أَبِي مُوسَى قَالَ: سُئِلَ النَّبِيُّ ﷺ عَنْ أَشْيَاءَ كَرِهَهَا، فَلَمَّا أُكْثِرَ عَلَيْهِ غَضِبَ، ثُمَّ قَالَ لِلنَّاسِ: «سَلُونِي عَمَّا شِئْتُمْ». قَالَ رَجُلٌ: مَنْ أَبِي؟ قَالَ: «أَبُوكَ حُذَافَةُ». فَقَامَ آخَرُ فَقَالَ: مَنْ أَبِي يَا رَسُولَ اللَّهِ؟ فَقَالَ: «أَبُوكَ سَالِمٌ مَوْلَى شَيْبَةَ». فَلَمَّا رَأَى عُمَرُ مَا فِي وَجْهِهِ قَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، إِنَّا نَتُوبُ إِلَى اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ.

R. 29 - Sur celui qui se met à genoux devant l'Imâm ou le traditionniste

93 - Anas ben Mâlik: Voyant le Messager de Dieu (ç) sorti, 'Abd-ul-Lâh ben Hydhâfa lui dit: «Qui est mon père? — Ton père est Hudhâfa», répondit le Prophète avant de commencer à dire: «Interrogez-moi!» à plusieurs reprises. 'Umar se mit alors à genoux en disant: «Nous acceptons Dieu comme seigneur, l'Islam comme religion et Muhammad (ç) comme prophète.» Et le Prophète de garder le silence.

R. 30 - Sur celui qui répète ses propos par trois fois pour être compris

* ...Puis il dit: "Et les propos mensongers." Il resta à répéter cette phrase.

* Ibn 'Umar: Le Prophète (ç) dit: "Ai-je transmis?" par trois fois.

94 - D'après Anas, le Prophète (ç), en prononçant le *salâm* (le salut) ou en parlant, faisait la chose par trois fois.

95 - Anas rapporta: En prononçant une phrase, le Prophète (ç) la répétait par trois fois, jusqu'à ce qu'elle fût comprise. De passage devant un groupe, il le saluait en prononçant le *salâm* par trois fois.

96 - 'Abd-ul-Lâh ben 'Amru dit: «Une fois, alors que nous étions en voyage, le Messager de Dieu (ç) mit du retard à arriver. Il nous rejoignit au moment où le temps de la prière, celle du *'asr*, s'approchait de sa fin. Nous étions en train de faire nos ablutions mineures; nous commençâmes alors à essuyer les pieds lorsque, de toutes ses forces, il cria: "Malheur aux talons [des supplices] du Feu!" par deux ou trois fois.»

R. 31 - Sur l'enseignement donné par l'homme à son "esclave" femme ou à son épouse

97 - Selon Abu Burda, son père rapporta: Le Messager de Dieu (ç) a dit: «Trois individus auront deux Récompenses: un individu appartenant aux Gens du Livre qui croit en son prophète et en Muhammad (ç); "l'esclave" qui observe le droit de Dieu et celui de ses maîtres; un homme qui a une femme "esclave" qu'il éduque et qu'il enseigne avec soin puis l'affranchit et l'épouse; il aura deux Récompenses.»

٢٩ ـ باب: مَنْ بَرَكَ عَلَى رُكْبَتَيْهِ عِنْدَ الإمَامِ أَوِ المُحَدِّثِ

٩٣ ـ حَدَّثَنَا أبو اليَمانِ قالَ: أَخْبَرَنا شُعَيْبٌ، عَنِ الزُّهْرِيِّ قالَ: أَخْبَرَنِي أَنَسُ بنُ مالِكٍ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ خَرَجَ، فَقامَ عَبْدُ اللَّهِ بنُ حُذَافَةَ فَقالَ: مَنْ أَبِي؟ فَقالَ: «أَبُوكَ حُذَافَةُ». ثُمَّ أَكْثَرَ أَنْ يَقُولَ: «سَلُونِي». فَبَرَكَ عُمَرُ عَلَى رُكْبَتَيْهِ فَقالَ: رَضِينا بِاللَّهِ رَبّاً، وبِالإسْلامِ دِيناً، وبِمُحَمَّدٍ ﷺ نَبِيّاً، فَسَكَتَ.

٣٠ ـ باب: مَنْ أَعادَ الحَدِيثَ ثَلاثاً لِيُفْهَمَ عَنْهُ

فَقالَ: «أَلا وَقَوْلُ الزُّورِ». فَما زالَ يُكَرِّرُها. وَقالَ ابْنُ عُمَرَ: قالَ النَّبِيُّ ﷺ: «هَلْ بَلَّغْتُ». ثَلاثاً.

٩٤ ـ حَدَّثَنا عَبْدَةُ قالَ: حدَّثنا عَبْدُ الصَّمَدِ قالَ: حدَّثنا عَبْدُ اللَّهِ بنُ المُثَنَّى قالَ: حدَّثنا ثُمامَةُ بنُ عَبْدِ اللَّهِ، عَنْ أَنسٍ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ: أَنَّهُ كانَ إذا سَلَّمَ سَلَّمَ ثَلاثاً، وَإذا تَكَلَّمَ بِكَلِمَةٍ أَعادَها ثَلاثاً.

٩٥ ـ حَدَّثَنا عَبْدَةُ بنُ عَبْدِ اللَّهِ: حدّثنا عَبْدُ الصَّمَدِ قالَ: حَدَّثنا عَبْدُ اللَّهِ بنُ المُثَنَّى قالَ: حَدَّثنا ثُمامَةُ بنُ عَبْدِ اللَّهِ، عَنْ أَنسٍ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ: أَنَّهُ كانَ إذا تَكَلَّمَ بِكَلِمَةٍ أَعادَها ثَلاثاً، حَتَّى تُفْهَمَ عَنْهُ، وَإذا أَتَى عَلَى قَوْمٍ فَسَلَّمَ عَلَيْهِمْ، سَلَّمَ عَلَيْهِمْ ثَلاثاً.

٩٦ ـ حَدَّثَنا مُسَدَّدٌ قالَ: حَدَّثنا أبو عَوانَةَ، عَنْ أَبِي بِشْرٍ، عَنْ يُوسُفَ بنِ ماهَكَ، عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بنِ عَمْرٍو قالَ: تَخَلَّفَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ فِي سَفَرٍ سافَرْناهُ، فَأَدْرَكَنا وَقَدْ أَرْهَقْنا الصَّلاةَ، صَلاةَ العَصْرِ، وَنَحْنُ نَتَوَضَّأُ، فَجَعَلْنا نَمْسَحُ عَلَى أَرْجُلِنا، فَنادَى بِأَعْلَى صَوْتِهِ: «وَيْلٌ لِلأَعْقابِ مِنَ النَّارِ». مَرَّتَيْنِ أَوْ ثَلاثاً.

٣١ ـ باب: تَعْلِيمِ الرَّجُلِ أَمَتَهُ وَأَهْلَهُ

٩٧ ـ أَخْبَرَنا مُحَمَّدٌ، هُوَ ابْنُ سَلامٍ ـ حَدَّثَنا المُحارِبِيُّ قالَ: حَدَّثنا صالِحُ بنُ حَيَّانَ قالَ: قالَ عامِرٌ الشَّعْبِيُّ: حَدَّثَنِي أَبُو بُرْدَةَ، عَنْ أَبِيهِ قالَ: قالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «ثَلاثَةٌ لَهُمْ أَجْرانِ: رَجُلٌ مِنْ أَهْلِ الكِتابِ، آمَنَ بِنَبِيِّهِ وَآمَنَ بِمُحَمَّدٍ ﷺ، وَالعَبْدُ المَمْلُوكُ إذا أَدَّى حَقَّ اللَّهِ وَحَقَّ مَوالِيهِ، وَرَجُلٌ كانَتْ عِنْدَهُ أَمَةٌ يَطَؤُها، فَأَدَّبَها فَأَحْسَنَ تَأْدِيبَها، وَعَلَّمَها فَأَحْسَنَ تَعْلِيمَها، ثُمَّ أَعْتَقَها فَتَزَوَّجَها، فَلَهُ أَجْرانِ».

Et ‘Âmir de dire[1]: «Nous t’avons rapporté ce *ḥadîth* sans rien demander. De plus, on se déplaçait jusqu’à Médine pour un *ḥadîth* [traitant un sujet] moins important.»

R. 32 - Sur l’exhortation et l’enseignement des femmes par l’Imâm

98 - ‘Aṭâ’ dit: J’ai entendu ibn ‘Abbâs dire: «J’atteste que le Prophète (ç) (ou: J’atteste, dit ‘Aṭâ, qu’ibn ‘Abbâs [a dit] que le Messager de Dieu) sortit une fois accompagné par Bilâl.

«... Il les exhorta alors et leur recommanda l’aumône. Aussitôt, elles commencèrent à jeter des boucles d’oreilles et des bagues que Bilâl ramassait en les mettant dans le pan de son habit.»

* D’après Ismâ‘îl, de ’Ayûb, de ‘Aṭâ’, c’est ibn ‘Abbâs qui dit: *J’atteste que le Prophète (ç)...*

R. 33 - Sur le vif intérêt porté aux *ḥadîth*

99 - Abu Hurayra dit: «Un jour, on interrogea [le Prophète]: “O Messager de Dieu! quel est celui que ton Intercession rendra le plus heureux d’entre les hommes, le jour de la Résurrection?

- O Abu Hurayra! rétorqua le Messager de Dieu (ç), je croyais qu’aucune personne ne m’interrogeât sur ce sujet avant toi car je te voyais vivement intéressé à la Tradition... La personne que mon Intercession rendra la plus heureuse parmi les hommes, le jour de la Résurrection, est celle qui dit: *Il n’y a de dieu que Dieu* tout en ayant le cœur — ou: l’âme — sincère.”»

R. 34 - A propos du comment de la disparition de la Science

* ‘Umar ben ‘Abd-el-‘Azîz écrivit à Abu Bakr ben Ḥazm [en lui prescrivant ceci]: Cherche le *ḥadîth* du Messager de Dieu (ç) et écris-le! car je crains la disparition de la Science et des Savants. Mais n’accepte que le *ḥadîth du Prophète (ç)...*

Propagez, [vous les Savants], la Science et prenez place [sur vos chaires] afin

(1) à Ṣâliḥ ben Ḥayyân, selon al-Kirmâni; et à un habitant de Khurasân, selon ibn Hajar. tI, p259.

ثُمَّ قَالَ عَامِرٌ: أَعْطَيْنَاكَهَا بِغَيْرِ شَيْءٍ، قَدْ كَانَ يُرْكَبُ فِيمَا دُونَهَا إِلَى الْمَدِينَةِ.

٣٢ - باب: عِظَةِ الإِمَامِ النِّسَاءَ وَتَعْلِيمِهِنَّ

٩٨ - حَدَّثَنَا سُلَيْمَانُ بنُ حَرْبٍ قَالَ: حَدَّثنا شُعْبَةُ، عَنْ أَيُّوبَ قَالَ: سَمِعْتُ عَطَاءً قَالَ: سَمِعْتُ ٱبنَ عَبَّاسٍ قَالَ: أَشْهَدُ عَلَى النَّبِيِّ ﷺ - أَوْ قَالَ عَطَاءٌ: أَشْهَدُ عَلَى ٱبنِ عَبَّاسٍ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ - خَرَجَ وَمَعَهُ بِلَالٌ، فَظَنَّ أَنَّهُ لَمْ يُسْمِعْ فَوَعَظَهُنَّ وَأَمَرَهُنَّ بِالصَّدَقَةِ، فَجَعَلَتِ الْمَرْأَةُ تُلْقِي الْقُرْطَ وَالخَاتَمَ، وَبِلَالٌ يَأْخُذُ فِي طَرَفِ ثَوْبِهِ.

وَقَالَ إِسْمَاعِيلُ عَنْ أَيُّوبَ عَنْ عَطَاءٍ، وَقَالَ عَنِ ٱبنِ عَبَّاسٍ: أَشْهَدُ عَلَى النَّبِيِّ ﷺ.

٣٣ - باب: الحِرْصِ عَلَى الحَدِيثِ

٩٩ - حَدَّثَنَا عَبْدُ العَزِيزِ بنُ عَبْدِ اللَّهِ قَالَ: حَدَّثَنِي سُلَيْمَانُ، عَنْ عَمْرِو بنِ أَبِي عَمْرٍو ٱبْنِ أَبِي سَعِيدٍ المَقْبُرِيِّ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ أَنَّهُ قَالَ: قِيلَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، مَنْ أَسْعَدُ النَّاسِ بِشَفَاعَتِكَ يَوْمَ القِيَامَةِ؟ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «لَقَدْ ظَنَنْتُ يَا أَبَا هُرَيْرَةَ أَنْ لَا يَسْأَلُنِي عَنْ هَذَا الحَدِيثِ أَحَدٌ أَوَّلُ مِنْكَ، لِمَا رَأَيْتُ مِنْ حِرْصِكَ عَلَى الحَدِيثِ، أَسْعَدُ النَّاسِ بِشَفَاعَتِي يَوْمَ القِيَامَةِ، مَنْ قَالَ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، خَالِصاً مِنْ قَلْبِهِ، أَوْ نَفْسِهِ -».

٣٤ - باب: كَيْفَ يُقْبَضُ العِلْمُ

وَكَتَبَ عُمَرُ بنُ عَبْدِ العَزِيزِ إِلَى أَبِي بَكْرِ بْنِ حَزْمٍ: ٱنْظُرْ مَا كَانَ مِنْ حَدِيثِ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ فَاكْتُبْهُ، فَإِنِّي خِفْتُ دُرُوسَ العِلْمِ وَذَهَابَ العُلَمَاءِ، وَلَا تَقْبَلْ إِلَّا حَدِيثَ النَّبِيِّ ﷺ، وَلْتُفْشُوا العِلْمَ، وَلْتَجْلِسُوا حَتَّى يُعَلَّمَ مَنْ لَا يَعْلَمُ، فَإِنَّ العِلْمَ لَا يَهْلِكُ حَتَّى يَكُونَ سِرّاً.

d'instruire ceux qui ne savent pas...! La Science ne disparaît que lorsqu'elle devient un secret.

* Al-'Alâ' ben 'Abd-al-Djabbâr nous a rapporté ceci: «Cela (c.à.d les propos de 'Umar ben 'Abd-al-'Azîz) nous a été rapporté par 'Abd-al-Azîz ben Muslim qui le tenait de 'Abd-ul-Lâh ben Dinâr, mais seulement jusqu'à: *et des Savants.*»

100 - 'Abd-ul-Lâh ben 'Amru ben al-'Âṣ dit: «J'ai entendu le Messager de Dieu (ç) dire: "Dieu ne fait pas disparaître la Science en l'arrachant [directement] aux hommes, mais il la fera disparaître en recueillant les âmes des Savants. D'ailleurs, lorsqu'aucun d'eux ne sera plus, les gens choisiront des chefs ignorants. Ces derniers interrogés, ils avanceront des réponses ne se basant sur aucun savoir, et ainsi ils égareront et s'égareront...»

* Un *ḥadîth* similaire a été rapporté par al-Firabry, et ce directement d'al-'Abbâs, directement de Qutayba, directement de Jarîr, de Hichâm.

R. 35 - Doit-on réserver aux femmes un jour à part consacré à l'enseignement de la Science?

101 - Abu Sa'îd al-Khudri: «Une fois, les femmes dirent au Prophète (ç): "-Comparés à nous, les hommes se sont entièrement emparés [de ton temps]... Consacre-nous alors un jour!" Sur ce, le Prophète leur promit un jour.

«A la date convenue, il les exhorta et leur recommanda [plusieurs choses].

«Parmi ses propos adressés à [ces] femmes, citons ceci: "Toute femme d'entre vous qui perd trois de ses enfants aura un Voile qui s'interposera entre elle et l'Enfer.

- Et qu'en est-il pour deux? demanda une femme.

- De même pour deux."»

102 - Ce même ḥadîth nous a été directement rapporté par Muḥammad ben Bachâr, directement de Ghundar, directement de Chu'ba, de 'Abd-ar-Raḥmân ibn al-Asbahâni, de Dhakwân, d'Abu Sa'îd al-Khudri.

* 'Abd-ar-Raḥmân ben al-Asbahâni dit: J'ai entendu Abu Ḥâzim rapporter qu'Abu Hurayra avait précisé: «Trois [enfants] qui n'ont pas encore atteint l'âge de majorité.»

حَدَّثَنَا العَلاءُ بنُ عَبْدِ الجَبَّارِ قَالَ: حَدَّثنا عَبْدُ العَزِيزِ بنُ مُسْلِمٍ، عَنْ عَبْدِ اللَّه بنِ دِينَارٍ: بِذَلِكَ، يَعْنِي حَدِيثَ عُمَرَ بنِ عَبْدِ العَزِيزِ، إِلَى قَوْلِهِ: ذَهَابَ العُلَمَاءِ.

١٠٠ ـ **حَدَّثَنَا** إِسْمَاعِيلُ بنُ أَبِي أُوَيْسٍ قَالَ: حَدَّثني مَالِكٌ، عَنْ هِشَامِ بنِ عُرْوَةَ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بنِ عَمْرِو بنِ العَاصِ قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ يَقُولُ: «إِنَّ اللَّهَ لاَ يَقْبِضُ العِلْمَ ٱنْتِزَاعاً يَنْتَزِعُهُ مِنَ العِبَادِ، وَلَكِنْ يَقْبِضُ العِلْمَ بِقَبْضِ العُلَمَاءِ، حَتَّى إِذَا لَمْ يُبْقِ عَالِماً، ٱتَّخَذَ النَّاسُ رُؤُوساً جُهَّالاً، فَسُئِلُوا، فَأَفْتَوْا بِغَيْرِ عِلْمٍ، فَضَلُّوا وَأَضَلُّوا».

قَالَ الفِرَبْرِيُّ: حَدَّثنا عَبَّاسٌ قَالَ: حَدَّثنا قُتَيْبَةُ: حَدَّثنا جَرِيرٌ، عَنْ هِشَامٍ نَحْوَهُ.

٣٥ ـ باب: هَلْ يُجْعَلُ لِلنِّسَاءِ يَوْمٌ عَلى حِدَةٍ فِي العِلْمِ

١٠١ ـ **حَدَّثَنَا** آدَمُ قَالَ: حَدَّثنا شُعْبَةُ قَالَ: حَدَّثني ٱبنُ الأَصْبَهَانِيِّ قَالَ: سَمِعْتُ أَبَا صَالِحٍ ذَكْوَانَ: يُحَدِّثُ عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الخُدْرِيِّ: قَالَتِ النِّسَاءُ لِلنَّبِيِّ ﷺ: غَلَبَنَا عَلَيْكَ الرِّجَالُ، فَاجْعَلْ لَنَا يَوْماً مِنْ نَفْسِكَ، فَوَعَدَهُنَّ يَوْماً لَقِيَهُنَّ فِيهِ، فَوَعَظَهُنَّ وَأَمَرَهُنَّ، فَكَانَ فِيمَا قَالَ لَهُنَّ: «مَا مِنْكُنَّ ٱمْرَأَةٌ تُقَدِّمُ ثَلاَثَةً مِنْ وَلَدِهَا، إِلَّا كَانَ لَهَا حِجَاباً مِنَ النَّارِ». فَقَالَتِ ٱمْرَأَةٌ: وَٱثْنَيْنِ؟ فَقَالَ: «وَٱثْنَيْنِ».

١٠٢ ـ **حَدَّثَنَا** مُحَمَّدُ بنُ بَشَّارٍ قَالَ: حَدَّثنا غُنْدَرٌ قَالَ: حَدَّثنا شُعْبَةُ، عَنْ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ ٱبْنِ الأَصْبَهَانِيِّ، عَنْ ذَكْوَانَ، عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الخُدْرِيِّ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ بِهَذَا.

وَعَنْ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ الأَصْبَهَانِيِّ قَالَ: سَمِعْتُ أَبَا حَازِمٍ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ قَالَ: «ثَلاَثَةً لَمْ يَبْلُغُوا الحِنْثَ».

R. 36 - Sur celui qui entend une chose et insiste à être éclairé

103 - D'après ibn Abu Mulayka, chaque fois que 'Â'icha, l'épouse du Prophète, entendait ce qu'elle ne savait pas, elle l'examinait jusqu'à ce qu'elle fût éclairée.

Il avait aussi rapporté: «Une fois, le Prophète (ç) a dit: "Sera châtié celui de qui on exigera un compte, [le jour du Jugement]."

«Et 'Â'icha de rapporter: Je dis alors: "Dieu, le Très-Haut, ne dit-Il pas: **La reddition du compte lui sera facile**(1)?

— Cela concerne [le jour] du Déploiement, m'expliqua-t-il, mais périra celui dont le compte sera minutieux."»

R. 37 - Sur: "Que le présent transmette la Science à l'absent!"

propos du Prophète (ç) rapportés par ibn 'Abbâs

104 - Abu Churayḥ [rapporte] avoir dit à 'Amrû ben Sa'îd qui était en train d'envoyer des troupes à la Mecque: «Que votre autorité me permette de vous transmettre ces propos tenus par le Prophète (ç) au lendemain du jour de la Victoire(2), propos entendus de mes [propres] oreilles et restés gravés dans mon cœur. Encore, ai-je vu le Prophète (ç) les prononcer: il loua et glorifia Dieu avant de dire: "C'est à Dieu, et non aux hommes que revient le caractère sacré de la Mecque. Toute personne croyant en Dieu et au Jour Dernier, ne peut se donner la permission d'y verser du sang ou d'y couper [fût-ce] un arbre! Et si quelqu'un se permet de violer [son caractère sacré] en prenant pour prétexte le combat du Messager de Dieu (ç), dites-lui alors que Dieu n'avait accordé cette permission qu'à son Messager... De plus, Il ne m'avait donné cette permission que pour une heure dans la journée; après quoi, son inviolabilité a été recouvrée ce jour-même, comme elle l'était hier... Que le présent en informe l'absent!"»

Alors, on interrogea Abu Churayh: «Et qu'a dit 'Amrû?

- "*J'en suis plus renseigné, ô Abu Churayḥ!* a-t-il dit, *[mais le territoire sacré]*

---

(1) Al-'Inchiqâq, 8.

(2) Autrement dit, le jour de la prise de la Mecque.

٣٦ ـ باب: مَنْ سَمِعَ شَيْئاً فَرَاجَعَ حَتَّى يَعْرِفَهُ

١٠٣ ـ حَدَّثَنَا سَعِيدُ بنُ أَبِي مَرْيَمَ قَالَ: أَخْبَرَنَا نَافِعُ بنُ عُمَرَ قَالَ: حَدَّثَنِي ٱبنُ أَبِي مُلَيْكَةَ: أَنَّ عَائِشَةَ زَوْجَ النَّبِيِّ: كَانَتْ لَا تَسْمَعُ شَيْئاً لَا تَعْرِفُهُ، إِلَّا رَاجَعَتْ فِيهِ حَتَّى تَعْرِفَهُ، وَأَنَّ النَّبِيَّ ﷺ قَالَ: «مَنْ حُوسِبَ عُذِّبَ». قَالَتْ عَائِشَةُ: فَقُلْتُ: أَوَ لَيْسَ يَقُولُ اللَّهُ تَعَالَى: ﴿فَسَوْفَ يُحَاسَبُ حِسَاباً يَسِيراً﴾. قَالَتْ: فَقَالَ: «إِنَّمَا ذَلِكَ العَرْضُ، وَلَكِنْ: مَنْ نُوقِشَ الحِسَابَ يَهْلِكْ».

٣٧ ـ باب: لِيُبَلِّغِ العِلْمَ الشَّاهِدُ الغَائِبَ

قَالَهُ ٱبنُ عَبَّاسٍ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ.

١٠٤ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بنُ يُوسُفَ قَالَ: حَدَّثَنِي اللَّيْثُ قَالَ: حَدَّثَنِي سَعِيدٌ، عَنْ أَبِي شُرَيْحٍ: أَنَّهُ قَالَ لِعَمْرِو بنِ سَعِيدٍ ـ وَهُوَ يَبْعَثُ البُعُوثَ إِلَى مَكَّةَ ـ ٱئْذَنْ لِي أَيُّهَا الأَمِيرُ، أُحَدِّثْكَ قَوْلاً قَامَ بِهِ النَّبِيُّ ﷺ الغَدَ مِنْ يَوْمِ الفَتْحِ، سَمِعَتْهُ أُذُنَايَ وَوَعَاهُ قَلْبِي، وَأَبْصَرَتْهُ عَيْنَايَ حِينَ تَكَلَّمَ بِهِ: حَمِدَ اللَّهَ وَأَثْنَى عَلَيْهِ ثُمَّ قَالَ: «إِنَّ مَكَّةَ حَرَّمَهَا اللَّهُ، وَلَمْ يُحَرِّمْهَا النَّاسُ، فَلَا يَحِلُّ لِامْرِىءٍ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَاليَوْمِ الآخِرِ أَنْ يَسْفِكَ بِهَا دَماً، وَلَا يَعْضِدَ بِهَا شَجَرَةً، فَإِنْ أَحَدٌ تَرَخَّصَ لِقِتَالِ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ فِيهَا، فَقُولُوا: إِنَّ اللَّهَ قَدْ أَذِنَ لِرَسُولِهِ وَلَمْ يَأْذَنْ لَكُمْ، وَإِنَّمَا أَذِنَ لِي فِيهَا سَاعَةً مِنْ نَهَارٍ، ثُمَّ عَادَتْ حُرْمَتُهَا اليَوْمَ كَحُرْمَتِهَا بِالأَمْسِ، وَلْيُبَلِّغِ الشَّاهِدُ الغَائِبَ».

فَقِيلَ لِأَبِي شُرَيْحٍ: مَا قَالَ عَمْرٌو؟ قَالَ: أَنَا أَعْلَمُ مِنْكَ يَا أَبَا شُرَيْحٍ، لَا تُعِيذُ عَاصِياً وَلَا

ne doit abriter ni un proscrit, ni une personne fuyant [les conséquences] d'un délit de sang ou d'une corruption [se glissant dans la religion]."»

105 - Abu Bakra: Le Prophète (ç) dit: «Vos sangs, vos biens (Muḥammad: Je crois qu'il a aussi dit: "et vos honneurs") sont aussi sacrés que votre jour-ci et votre mois-ci. Que le présent transmette cela à l'absent! (Muḥammad disait: "Le Messager de Dieu (ç) dit vrai, cela a eu lieu"). N'ai-je pas transmis [la chose]? reprit le Prophète par deux fois.»

R. 38 - Sur le péché de celui qui ment sur le compte du Prophète (ç)

106 - Rib'i ben Ḥirâch rapporta: J'ai entendu 'Ali dire: «Le Prophète (ç) a dit: "Ne mentez pas sur mon compte, car celui qui ment sur mon compte n'a qu'à entrer dans le Feu."»

107 - D'après 'Âmir ben 'Abd-ul-Lâh ben az-Zubayr, son père rapporta: Je dis une fois à az-Zubayr: «Je ne t'entends pas rapporter des *ḥadîth* du Messager de Dieu (ç) à la manière d'Un tel et d'Un tel! — Eh bien! je n'ai jamais quitté le Prophète..., mais je l'ai entendu dire: "Celui qui ment sur mon compte n'a qu'à s'attendre à occuper sa place dans le Feu."»

108 - Anas dit: «Ce qui m'empêche de trop vous rapporter de *ḥadîth* est que le Prophète (ç) a dit: "Celui qui ment sur mon compte de propos délibéré n'a qu'à s'attendre à occuper sa place dans le Feu."»

109 - Salama rapporta: «J'ai entendu le Prophète (ç) dire: "Celui qui me fait dire ce que je n'ai pas dit n'a qu'à s'attendre à occuper sa place dans le Feu."

110 - D'après Abu Hurayra, le Prophète (ç) dit: «Prenez mon nom et laissez mon surnom!... Celui qui me voit en songe m'a vraiment vu; le diable ne peut prendre mon image... Celui qui ment sur mon compte de propos délibéré n'a qu'à s'attendre à occuper sa place dans le Feu.»

R. 39 - Sur la transcription de la Science

111 - Juḥayfa rapporta: «Je dis une fois à 'Ali: "Avez-vous quelque chose d'écrit [autre que le Coran]? — Non, répliqua-t-il, exception faite d'une compréhension donnée à tout homme et tirée du Livre de Dieu ou le contenu de ce feuillet. — Et que contient ce feuillet?

فاراً بِدَمٍ وَلَا فاراً بِخَرْبَةٍ.

١٠٥ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ عَبْدِ الوَهَّابِ قَالَ: حَدَّثنا حَمَّادٌ، عَنْ أَيُّوبَ، عَنْ مُحَمَّدٍ، عَنْ ٱبنِ أَبِي بَكْرَةَ، عَنْ أَبِي بَكْرَةَ، ذُكِرَ النَّبِيُّ ﷺ قَالَ: «فَإِنَّ دِمَاءَكُمْ وَأَمْوَالَكُمْ ـ قَالَ مُحَمَّدٌ: وَأَحْسِبُهُ قَالَ وَأَعْرَاضَكُمْ، عَلَيْكُمْ حَرَامٌ، كَحُرْمَةِ يَوْمِكُمْ هَذَا، فِي شَهْرِكُمْ هَذَا، أَلَا لِيُبَلِّغِ الشَّاهِدُ مِنْكُمْ الغَائِبَ» ـ وَكَانَ مُحَمَّدٌ يَقُولُ: صَدَقَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ، كَانَ ذَلِكَ ـ «أَلَا هَلْ بَلَّغْتُ». مَرَّتَيْنِ.

٣٨ ـ باب: إِثْمِ مَنْ كَذَبَ عَلَى النَّبِيِّ ﷺ

١٠٦ ـ حدّثنا عَلِيُّ بنُ الجَعْدِ قالَ: أَخبرَنَا شُعْبَةُ قَالَ: أَخْبَرَنِي مَنْصُورٌ قَالَ: سَمِعْتُ رِبْعِيَّ بْنَ حِرَاشٍ يَقُولُ: سَمِعْتُ عَلِيّاً يَقُولُ: قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «لَا تَكْذِبُوا عَلَيَّ، فَإِنَّهُ مَنْ كَذَبَ عَلَيَّ فَلْيَلِجِ النَّارَ».

١٠٧ ـ حَدَّثَنَا أَبو الوَلِيدِ قَالَ: حَدَّثنا شُعْبَةُ، عَنْ جَامِعِ بْنِ شَدَّادٍ، عَنْ عَامِرِ بن عَبْدِ اللَّهِ بنِ الزُّبَيْرِ، عَنْ أَبِيهِ قَالَ: قُلْتُ لِلزُّبَيْرِ: إِنِّي لَا أَسْمَعُكَ تُحَدِّثُ عَنْ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ كَمَا يُحَدِّثُ فُلَانٌ وَفُلَانٌ؟ قَالَ: أَمَا إِنِّي لَمْ أُفَارِقْهُ، وَلَكِنْ سَمِعْتُهُ يَقُولُ: «مَنْ كَذَبَ عَلَيَّ فَلْيَتَبَوَّأْ مَقْعَدَهُ مِنَ النَّارِ».

١٠٨ ـ حَدَّثَنَا أَبو مَعْمَرٍ قَالَ: حَدَّثنا عَبْدُ الوَارِثِ: عَنْ عَبْدِ العَزِيزِ: قَالَ أَنَسٌ: إِنَّهُ لَيَمْنَعُنِي أَنْ أُحَدِّثَكُمْ حَدِيثاً كَثِيراً أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ قَالَ: «مَنْ تَعَمَّدَ عَلَيَّ كَذِباً فَلْيَتَبَوَّأْ مَقْعَدَهُ مِنَ النَّارِ».

١٠٩ ـ حَدَّثَنَا مَكِّيُّ بنُ إِبْرَاهِيمَ قَالَ: حَدَّثنا يَزِيدُ بنُ أَبِي عُبَيْدٍ، عَنْ سَلَمَةَ قَالَ: سَمِعْتُ النَّبِيَّ ﷺ يَقُولُ: «مَنْ يَقُلْ عَلَيَّ مَا لَمْ أَقُلْ فَلْيَتَبَوَّأْ مَقْعَدَهُ مِنَ النَّارِ».

١١٠ ـ حَدَّثَنَا مُوسَىٰ قَالَ: حَدَّثنا أَبو عَوَانَةَ، عَنْ أَبِي حَصِينٍ، عَنْ أَبِي صَالِحٍ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «تَسَمَّوْا بِاسْمِي وَلَا تَكْتَنُوا بِكُنْيَتِي، وَمَنْ رَآنِي فِي المَنَامِ فَقَدْ رَآنِي، فَإِنَّ الشَّيْطَانَ لَا يَتَمَثَّلُ فِي صُورَتِي، وَمَنْ كَذَبَ عَلَيَّ مُتَعَمِّداً فَلْيَتَبَوَّأْ مَقْعَدَهُ مِنَ النَّارِ».

٣٩ ـ باب: كِتَابَةِ العِلْمِ

١١١ ـ حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بنُ سَلَامٍ قَالَ: أَخْبَرَنَا وَكِيعٌ، عَنْ سُفْيَانَ، عَنْ مُطَرِّفٍ، عَنِ الشَّعْبِيِّ، عَنْ أَبِي جُحَيْفَةَ قَالَ: قُلْتُ لِعَلِيٍّ: هَلْ عِنْدَكُمْ كِتَابٌ؟ قَالَ: لَا، إِلَّا كِتَابُ اللَّهِ، أَوْ فَهْمٌ أُعْطِيَهُ رَجُلٌ مُسْلِمٌ، أَوْ مَا فِي هَذِهِ الصَّحِيفَةِ. قَالَ: قُلْتُ: فَمَا فِي هَذِهِ الصَّحِيفَةِ؟

— Ce qui a trait au prix du sang, à la libération des prisonniers et ceci: *un musulman ne doit être tué pour un mécréant."»*

112 - Abu Hurayra: En l'an de la prise de la Mecque, les Khuzâ'a abattirent un homme des béni Layth contre l'un d'eux abattu auparavant par ces derniers. Informé, le Prophète (ç) se mit sur sa monture et fit ce discours: "Dieu a interdit que l'homicide (القتل) — ou: [les Gens de] *l'Éléphant*[1] (الفيل), le doute vient d'Abu 'Abd-ul-Lâh — soit dans La Mecque. C'est au Messager de Dieu (ç) et aux Croyants qu'Il a donné pouvoir sur ses habitants. Cependant, elle n'a perdu son caractère sacré pour quiconque, ni avant moi ni après moi... Elle ne m'a été rendue licite que pour une heure de la journée... Sachez qu'à cette heure-ci elle a recouvré son caractère sacrée: on ne doit ni arracher ses épines; ni couper ses arbres; ni ramasser ses objet perdus, sauf s'il s'agit de les annoncer... Quant au meurtre commis, [les parents de la vicitime sont] entre deux choix: soit d'accepter le prix du sang, soit d'appliquer le talion[2]." Sur ce, arriva un homme des habitants du Yémen et dit: "O Messager de Dieu! écris-moi cela! — Ecrivez-cela au père d'Un tel! commanda le Prophète." Et un Quraychite de demander: "O Messager de Dieu! fais exception du jonc! Car nous l'utilisons [beaucoup] dans nos maisons et dans nos tombes.

— Exception faite du jonc, exception faite du jonc! acquiesca le Prophète (ç).»

* Abu 'Abd-ul-Lâh: «On dit يقاد avec un قاف.» On demanda alors: «Et qu'est-ce qu'il a écrit à l'homme? — Ce discours, répondit Abu 'Abd-ul-Lâh.»

113 - D'après Wahb ben Munabbih, son frère rapporta: «J'ai entendu Abu Hurayra dire: "Aucun des Compagnons du Prophète (ç) n'a rapporté de *ḥadîth* plus que moi, exception faite de 'Abd-ul-Lâh ben 'Amrû, car lui écrivait [les *ḥadîth*], tandis que moi non.»

114 - Selon 'Ubayd-ul-Lâh ben 'Abd-ul-Lâh, ibn 'Abbâs rapporta: «Lorsque le mal du Prophète (ç) devint plus intense, il dit: "Apportez-moi sur quoi écrire afin [que je vous dicte] d'écrire ce qui vous évitera après moi de vous égarer!" Et 'Umar d'intervenir: "Le mal domine le Prophète (ç); nous avons le Livre de Dieu, il nous suffit." Les présents divergèrent alors et les voix [s'élevèrent] bruyantes.

«Le Prophète: "Levez-vous et laissez-moi! Il ne sied qu'on se dispute en ma présence."»

---

(1) Allusion à l'armée d'Abraha.

(2) En arabe: وإما أن يقاد...

قَالَ: العَقْلُ، وَفِكَاكُ الأَسِيرِ، وَلاَ يُقْتَلُ مُسْلِمٌ بِكَافِرٍ.

١١٢ ـ **حَدَّثَنَا** أبو نُعَيْمٍ الفَضْلُ بنُ دُكَيْنٍ قَالَ: حَدَّثَنَا شَيْبَانُ، عَنْ يَحْيَى، عَنْ أَبِي سَلَمَةَ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ: أَنَّ خُزَاعَةَ قَتَلُوا رَجُلاً مِنْ بَنِي لَيْثٍ ـ عَامَ فَتْحِ مَكَّةَ ـ بِقَتِيلٍ مِنْهُمْ قَتَلُوهُ، فَأُخْبِرَ بِذَلِكَ النَّبِيُّ ﷺ، فَرَكِبَ رَاحِلَتَهُ فَخَطَبَ، فَقَالَ: «إِنَّ اللَّهَ حَبَسَ عَنْ مَكَّةَ القَتْلَ، أَوْ الفِيلَ ـ شَكَّ أَبو عَبْدِ اللَّهِ ـ وَسَلَّطَ عَلَيْهِمْ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ وَالمُؤْمِنِينَ، أَلاَ وَإِنَّهَا لَمْ تَحِلَّ لأَحَدٍ قَبْلِي، وَلَمْ تَحِلَّ لأَحَدٍ بَعْدِي، أَلاَ وَإِنَّهَا حَلَّتْ لِي سَاعَةً مِنْ نَهَارٍ، أَلاَ وَإِنَّهَا سَاعَتِي هَذِهِ حَرَامٌ، لا يُخْتَلَى شَوْكُهَا، وَلاَ يُعْضَدُ شَجَرُها، وَلاَ تُلْتَقَطُ سَاقِطَتُهَا إِلاَّ لِمُنْشِدٍ، فَمَنْ قُتِلَ فَهْوَ بِخَيْرِ النَّظَرَيْنِ: إِمَّـا أَنْ يُعْقَلَ، وَإِمَّا أَنْ يُقَادَ أَهْلُ القَتِيلِ». فَجَاءَ رَجُلٌ مِنْ أَهْلِ اليَمَنِ فَقَالَ: اكْتُبْ لِي يَا رَسُولَ اللَّهِ، فَقَالَ: «اكْتُبُـوا لأَبِي فُلاَنٍ». فَقَالَ رَجُلٌ مِنْ قُرَيْشٍ: إِلاَّ الإِذْخِرَ يَا رَسُولَ اللَّهِ، فَإِنَّا نَجْعَلُهُ فِي بُيُوتِنَا وَقُبُورِنَا؟ فَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «إِلاَّ الإِذْخِرَ إِلاَّ الإِذْخِرَ».

قَالَ أبو عَبْدِ اللَّهِ: يُقَالُ: يُقَادُ بِالقَافِ، فَقِيلَ لأَبِي عَبْدِ اللَّهِ: أَيُّ شَيْءٍ كَتَبَ لَهُ؟ قَالَ: كَتَبَ لَهُ هَذِهِ الخُطْبَةَ.

١١٣ ـ **حَدَّثَنَا** عَلِيُّ بنُ عَبْدِ اللَّهِ قَالَ: حَدَّثنا سُفْيانُ قَالَ: حَدَّثنا عَمْرٌو قَالَ: أَخْبَرَنِي وَهْبُ بنُ مُنَبِّهٍ، عَنْ أَخِيهِ قَالَ: سَمِعْتُ أَبَا هُرَيْرَةَ يَقُولُ: مَا مِنْ أَصْحَابِ النَّبِيِّ ﷺ أَحَدٌ أَكْثَرَ حَدِيثاً عَنْهُ مِنِّي، إِلاَّ مَا كَانَ مِنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو، فَإِنَّهُ كَانَ يَكْتُبُ وَلاَ أَكْتُبُ.

تَابَعَهُ مَعْمَرٌ، عَنْ هَمَّامٍ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ.

١١٤ ـ **حَدَّثَنَا** يَحْيَى بْنُ سُلَيْمَانَ قَالَ: حَدَّثَنِي ابْنُ وَهْبٍ قَالَ: أَخْبَرَنِي يُونُسُ، عَنِ ابْنِ شِهَابٍ، عَنْ عُبَيْدِ اللَّهِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ قَالَ: لَمَّا اشْتَدَّ بِالنَّبِيِّ ﷺ وَجَعُهُ قَالَ: «ائْتُونِي بِكِتَابٍ أَكْتُبْ لَكُمْ كِتَاباً لاَ تَضِلُّوا بَعْدَهُ». قَالَ عُمَرُ: إِنَّ النَّبِيَّ ﷺ غَلَبَهُ الوَجَعُ، وَعِنْدَنَا كِتَابُ اللَّهِ حَسْبُنَا. فَاخْتَلَفُوا وَكَثُرَ اللَّغَطُ، قَالَ: «قُومُوا عَنِّي، وَلاَ يَنْبَغِي عِنْدِي

Et ibn ‘Abbâs de continuer en sortant: «Le malheur, tout le malheur, réside/ résidait dans l’obstacle qui fut dressé entre le Messager de Dieu (ç) et son écrit.»

R. 40 - Sur [l’enseignement] de la Science et l’exhortation faits de nuit

115 - ’Um Salama dit: «Une nuit le Prophète (ç) se réveilla en disant: “Gloire à Dieu! Que de *fitan* (subversions ou tentations) a-t-on fait descendre [du ciel] cette nuit! que de trésors ont été ouverts! Réveillez celles qui sont dans ces appartements(1); car que de femmes bien vêtues dans ce bas-monde seront nues dans l’au-delà!”»

R. 41 - Sur l’entretien nocturne au sujet de la Science

116 - ‘Abd-ul-Lâh ben ‘Umar rapporta: «A la fin de sa vie, le Prophète (ç) nous présida une fois pendant la prière du *‘ichâ*. Après le *salâm*(2), il se leva et dit: “Retenez bien votre nuit-ci! cent ans après, des hommes vivant maintenant sur la surface de la terre, aucun ne restera.”»

117 - D’après Sa‘îd ben Jubayr, ibn ‘Abbâs rapporta: «Une fois, je passai la nuit chez ma tante maternelle Maymûna bent al-Ḥârith, l’épouse du Prophète (ç) qui était alors venu passer chez elle la nuit qui lui était consacrée(3). En fait, il pria le *‘ichâ’* [à la mosquée] puis rentra chez lui où il fit quatre *rak‘a*, s’endormit ensuite, puis se réveilla et dit: “Le gosse dort-il?” — ou quelques mots similaires — avant de se lever [pour la prière]. Je me levai à mon tour et me mis à sa gauche et lui de me mettre à sa droite. Il fit cinq *rak‘a* puis deux autres(4) et s’endormit jusqu’à ce que j’entendîs son souffle (غطيط ou خطيط), après quoi il sortit pour [aller faire] la prière.»

R. 42 - Sur le fait de retenir la Science

118 - Abu Hurayra dit: «Les gens disent qu’Abu Hurayra exagère [quant au nombre des *ḥadîth* rapportés]. [Sachez] que je n’aurais rapporté aucun *ḥadîth* s’il

(1) C.à.d, les épouses du Prophète.
(2) Le salut de fin de prière.
(3) Le Prophète consacrait à chacune de ses épouses une nuit.
(4) Celles du *fadjr* (l’aube)?

التَّنَازُعُ». فَخَرَجَ ٱبْنُ عَبَّاسٍ يَقُولُ: إِنَّ الرَّزِيَّةَ كُلَّ الرَّزِيَّةِ مَا حَالَ بَيْنَ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ وَبَيْنَ كِتَابِهِ.

٤٠ - باب: العِلْمِ وَالعِظَةِ بِاللَّيْلِ

١١٥ - **حَدَّثَنَا** صَدَقَةُ: أَخْبَرَنَا ٱبْنُ عُيَيْنَةَ، عَنْ مَعْمَرٍ، عَنِ الزُّهْرِيِّ، عَنْ هِنْدٍ، عَنْ أُمِّ سَلَمَةَ. وَعَمْرٌو وَيَحْيَى بْنِ سَعِيدٍ، عَنِ الزُّهْرِيِّ، عَنْ هِنْدٍ، عَنْ أُمِّ سَلَمَةَ قَالَتْ: ٱسْتَيْقَظَ النَّبِيُّ ﷺ ذَاتَ لَيْلَةٍ فَقَالَ: «سُبْحَانَ اللَّهِ، مَاذَا أُنْزِلَ اللَّيْلَةَ مِنَ الفِتَنِ، وَمَاذَا فُتِحَ مِنَ الخَزَائِنِ، أَيْقِظُوا صَوَاحِبَاتِ الحُجَرِ، فَرُبَّ كَاسِيَةٍ فِي الدُّنْيَا عَارِيَةٍ فِي الآخِرَةِ».

٤١ - باب: السَّمَرِ فِي العِلْمِ

١١٦ - **حَدَّثَنَا** سَعِيدُ بْنُ عُفَيْرٍ قَالَ: حَدَّثَنِي اللَّيْثُ قَالَ: حَدَّثَنِي عَبْدُ الرَّحْمٰنِ بْنُ خَالِدٍ، عَنْ ٱبْنِ شِهَابٍ، عَنْ سَالِمٍ، وَأَبِي بَكْرِ بْنِ سُلَيْمَانَ بْنِ أَبِي حَثْمَةَ: أَنَّ عَبْدَ اللَّهِ بْنَ عُمَرَ قَالَ: صَلَّى بِنَا النَّبِيُّ ﷺ العِشَاءَ فِي آخِرِ حَيَاتِهِ، فَلَمَّا سَلَّمَ قَامَ، قَالَ: «أَرَأَيْتَكُمْ لَيْلَتَكُمْ هَذِهِ، فَإِنَّ رَأْسَ مِائَةِ سَنَةٍ مِنْهَا، لَا يَبْقَى مِمَّنْ هُوَ عَلَى ظَهْرِ الأَرْضِ أَحَدٌ».

١١٧ - **حَدَّثَنَا** آدَمُ قَالَ: حَدَّثَنَا شُعْبَةُ قَالَ: حَدَّثَنَا الحَكَمُ قَالَ: سَمِعْتُ سَعِيدَ بْنَ جُبَيْرٍ، عَنِ ٱبْنِ عَبَّاسٍ قَالَ: بِتُّ فِي بَيْتِ خَالَتِي مَيْمُونَةَ بِنْتِ الحَارِثِ، زَوْجِ النَّبِيِّ ﷺ، وَكَانَ النَّبِيُّ ﷺ عِنْدَهَا فِي لَيْلَتِهَا، فَصَلَّى النَّبِيُّ ﷺ العِشَاءَ، ثُمَّ جَاءَ إِلَى مَنْزِلِهِ، فَصَلَّى أَرْبَعَ رَكَعَاتٍ، ثُمَّ نَامَ، ثُمَّ قَامَ، ثُمَّ قَالَ: «نَامَ الغُلَيِّمُ». أَوْ كَلِمَةً تُشْبِهُهَا، ثُمَّ قَامَ، فَقُمْتُ عَنْ يَسَارِهِ، فَجَعَلَنِي عَنْ يَمِينِهِ، فَصَلَّى خَمْسَ رَكَعَاتٍ، ثُمَّ صَلَّى رَكْعَتَيْنِ، ثُمَّ نَامَ، حَتَّى سَمِعْتُ غَطِيطَهُ - أَوْ خَطِيطَهُ - ثُمَّ خَرَجَ إِلَى الصَّلَاةِ.

٤٢ - باب: حِفْظِ العِلْمِ

١١٨ - **حَدَّثَنَا** عَبْدُ العَزِيزِ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ قَالَ: حَدَّثَنِي مَالِكٌ، عَنِ ٱبْنِ شِهَابٍ، عَنِ الأَعْرَجِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ قَالَ: إِنَّ النَّاسَ يَقُولُونَ أَكْثَرَ أَبُو هُرَيْرَةَ، وَلَوْلَا آيَتَانِ فِي كِتَابِ اللَّهِ

n'y avait pas dans le Livre de Dieu ces deux versets: **Ceux qui cachent ce que Nous avons fait descendre de preuves et de guidance,** *jusqu'à*: **le Miséricordieux**[1].

«Nos frères Muhâjir ont été préoccupés à conclure des affaires de commerce dans les marchés. Quant à nos frères Ansâr, ils étaient retenus par le travail de leurs domaines; tandis que moi, Abu Hurayra, je restais près du Messager de Dieu (ç) [en me contentant] de rassasier [la faim] de mon ventre. J'assistais à quoi ils n'assistaient pas et je retenais ce qu'ils ne retenaient pas.»

119 - Selon Sa'îd al-Maqbury, Abu Hurayra rapporta: «Je dis une fois: "O Messager de Dieu! je t'entends dire beaucoup de ḥadîth que j'oublie...! — Étale ton manteau! me dit le Prophète." Je l'étalai et lui de faire le geste de puiser avec les mains... "Attire-le! me dit-il". En effet, je l'attirai à moi et depuis lors je n'oublie aucune chose.»

* Ibrâhîm ben al-Munthir nous a dit: «Ibn Abu Fudayk nous a rapporté ce [même] *ḥadîth* où, au lieu de "puiser avec les mains...", on trouve "puiser avec la main [puis mettre] dans le manteau".»

120 - Abu Hurayra dit: «J'ai retenu du Messager de Dieu (ç) deux genres de science: l'un, je l'ai répandu; quant à l'autre, si je le divulgue on me coupera le cou.»

R. 43 - Sur le fait d'écouter attentivement les savants

121 - D'après Jarîr, le Prophète (ç) lui dit le jour du pèlerinage de l'Adieu: «Attire l'attention des gens!...» avant de commencer à [leur] dire: «Ne redevenez pas, après ma disparition, des mécréants en vous entretuant!»

R. 44 - Il est recommandé au savant de rapporter la chose à Dieu, une fois interrogé: «Parmi les gens, qui est le plus savant?»

122 - Sa'id ben Jubayr dit: J'ai dit une fois à ibn 'Abbâs: Nawf al-Bakâly prétend que Moïse [qui avait accompagné al-Khaḍir] n'était pas Moïse des Israélites, c'était, d'après lui, un autre Moïse... — Il ment, cet ennemi de Dieu, répliqua ibn 'Abbâs, Ubay ben Ka'b m'a rapporté que le Prophète avait dit ceci:

(1) Al-Baqara, 159-160.

مَا حَدَّثْتُ حَدِيثاً، ثُمَّ يَتْلُو: ﴿ إِنَّ ٱلَّذِينَ يَكْتُمُونَ مَآ أَنزَلْنَا مِنَ ٱلْبَيِّنَٰتِ - إِلَى قَوْلِهِ - ٱلرَّحِيمُ ﴾[1]. إِنَّ إِخْوَانَنَا مِنَ المُهَاجِرِينَ كَانَ يَشْغَلُهُمُ الصَّفْقُ بِالأَسْوَاقِ، وَإِنَّ إِخْوَانَنَا مِنَ الأَنْصَارِ كَانَ يَشْغَلُهُمُ العَمَلُ فِي أَمْوَالِهِمْ، وَإِنَّ أَبَا هُرَيْرَةَ كَانَ يَلْزَمُ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ بِشِبَعِ بَطْنِهِ، وَيَحْضُرُ مَا لَا يَحْضُرُونَ، وَيَحْفَظُ مَا لَا يَحْفَظُونَ.

١١٩ - حَدَّثَنَا أَحْمَدُ بنُ أَبِي بَكْرٍ أَبو مُصْعَبٍ قَالَ: حَدَّثنا مُحَمَّدُ بنُ إِبْرَاهِيمَ بنِ دِينَارٍ، عَنِ ٱبنِ أَبِي ذِئْبٍ، عَنْ سَعِيدٍ المَقْبُرِيِّ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ قَالَ: قُلْتُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، إِنِّي أَسْمَعُ مِنْكَ حَدِيثاً كَثِيراً أَنْسَاهُ؟ قَالَ: «ٱبْسُطْ رِدَاءَكَ». فَبَسَطْتُهُ، قَالَ: فَغَرَفَ بِيَدَيْهِ، ثُمَّ قَالَ: «ضُمَّهُ». فَضَمَمْتُهُ، فَمَا نَسِيتُ شَيْئاً بَعْدَهُ.

حَدَّثَنَا إِبْرَاهِيمُ بنُ المُنْذِرِ قَالَ: حَدَّثنا ٱبنُ أَبِي فُدَيْكٍ بِهٰذَا، أَوْ قَالَ: غَرَفَ بِيَدِهِ فِيهِ.

١٢٠ - حَدَّثَنَا إِسْمَاعِيلُ قَالَ: حَدَّثَنِي أَخِي، عَنِ ٱبنِ أَبِي ذِئْبٍ، عَنْ سَعِيدٍ المَقْبُرِيِّ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ قَالَ: حَفِظْتُ مِنْ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ وِعَاءَيْنِ: فَأَمَّا أَحَدُهُمَا فَبَثَثْتُهُ، وَأَمَّا الآخَرُ فَلَوْ بَثَثْتُهُ قُطِعَ هٰذَا البُلْعُومُ.

٤٣ - باب: الإِنْصَاتِ لِلعُلَمَاءِ

١٢١ - حَدَّثَنَا حَجَّاجٌ قَالَ: حَدَّثنا شُعْبَةُ قَالَ: أَخْبَرَنِي عَلِيُّ بنُ مُدْرِكٍ، عَنْ أَبِي زُرْعَةَ، عَنْ جَرِيرٍ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ قَالَ لَهُ فِي حَجَّةِ الوَدَاعِ: «ٱسْتَنْصِتِ النَّاسَ». فَقَالَ: «لَا تَرْجِعُوا بَعْدِي كُفَّاراً، يَضْرِبُ بَعْضُكُمْ رِقَابَ بَعْضٍ».

٤٤ - باب: مَا يُسْتَحَبُّ لِلعَالِمِ إِذَا سُئِلَ: أَيُّ النَّاسِ أَعْلَمُ؟ فَيَكِلُ العِلْمَ إِلَى اللَّهِ

١٢٢ - حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بنُ مُحَمَّدٍ قَالَ: حَدَّثنا سُفْيَانُ قَالَ: حَدَّثنا عَمْرٌو قَالَ: أَخْبَرَنِي سَعِيدُ بنُ جُبَيْرٍ قَالَ: قُلْتُ لِابْنِ عَبَّاسٍ: إِنَّ نَوْفاً البَكَالِيَّ يَزْعُمُ أَنَّ مُوسَى لَيْسَ بِمُوسَى بَنِي إِسْرَائِيلَ، إِنَّمَا هُوَ مُوسَى آخَرُ؟ فَقَالَ: كَذَبَ عَدُوُّ اللَّهِ، حَدَّثنا أُبَيُّ بنُ كَعْبٍ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ:

---

(١) سورة البقرة: الآيتان ١٥٩ - ١٦٠.

«Une fois, Moïse le prophète se leva pour prêcher les béni Isra'îl. On l'interrogea alors: "Qui est le plus savant des gens? — Moi, je suis le plus savant, répondit-il", d'où Dieu lui reprocha cette réponse qui ne reporte pas le savoir à Lui; puis Il lui révéla ceci: "*Il y a, au confluent des deux eaux, un homme parmi Nos hommes qui est plus savant que toi. — O Seigneur! implora Moïse, comment le rencontrer? — Mets un poisson dans un panier! lui expliqua-t-on, et une fois ce poisson perdu tu trouveras l'homme.*" En effet, Moïse prit un poisson dans un panier et partit avec son page, Yûchu' ben Nûn. A leur arrivée au rocher, ils succombèrent au sommeil, et le poisson, qui fut une surprise pour eux, de se fofiler du panier en direction de la mer. Quant à eux, ils continuèrent à marcher durant la journée et la nuit. Le lendemain matin, Moïse dit à son page: "Apporte le déjeuner! ce voyage nous a fatigués." Or Moïse n'avait senti la fatigue le reganer que lorsqu'il dépassa l'endroit auparavant fixé. "As-tu vu lorsque nous nous sommes mis sous le rocher? C'est là-bas que j'ai oublié le poisson. — C'est ce que nous cherchions", s'écria Moïse.

«Ils rebroussèrent chemin et une fois près du rocher [ils virent] un homme enveloppé dans un vêtement — ou: qui s'était enveloppé dans son vêtement. Moïse prononça le *salâm*(1).

«Al-Khadir: "Comment est-ce possible que le *salâm* soit en usage dans votre pays? — [Mais] je suis Moïse! — Moïse des béni Isrâ'îl? — Oui", répondit Moïse avant de reprendre: "Puis-je te suivre afin que tu m'enseignes de l'enseignement de la voie droite que tu as reçu? — Tu ne pourras être patient avec moi, ô Moïse! dit al-Khadir; j'ai une partie de la science de Dieu que tu ne connais pas; et toi, tu as une Science qu'Il t'a enseignée et que je ne connais pas. — Tu me trouveras patient, si Dieu le veut; et je ne te désobéirai en aucun cas." Sur ce, ils prirent le chemin de la côte, ils n'avaient pas de navire. Et un bateau de passer devant eux. Ils demandèrent alors à ses occupants de les prendre avec eux. On reconnut al-Khaḍir, d'où on accepta de les embarquer gratuitement.

«Un oiseau vint se poser sur le bord du bateau et piqua son bec une ou deux fois dans la mer. Al-Khaḍir: "O Moïse! ta science et la mienne n'ont été prises de la science de Dieu que comme la goutte qui vient d'être puisée de la mer par cet oiseau." Il se dirigea ensuite à une planche du navire et l'enleva.

«Moïse: "Ces gens nous ont embarqués gratuitement et te voilà en train de

(1) Le salut.

«قَامَ مُوسَىٰ النَّبِيُّ خَطِيباً فِي بَنِي إِسْرَائِيلَ فَسُئِلَ: أَيُّ النَّاسِ أَعْلَمُ؟ فَقَالَ: أَنَا أَعْلَمُ، فَعَتَبَ اللَّهُ عَلَيْهِ، إِذْ لَمْ يَرُدَّ العِلْمَ إِلَيْهِ، فَأَوْحَى اللَّهُ إِلَيْهِ: أَنَّ عَبْداً مِنْ عِبَادِي بِمَجْمَعِ البَحْرَيْنِ، هُوَ أَعْلَمُ مِنْكَ. قَالَ: يَا رَبِّ، وَكَيْفَ بِهِ؟ فَقِيلَ لَهُ: ٱحْمِلْ حُوتاً فِي مِكْتَلٍ، فَإِذَا فَقَدْتَهُ فَهُوَ ثَمَّ، فَانْطَلَقَ وَٱنْطَلَقَ بِفَتَاهُ يُوشَعَ بنِ نُونٍ، وَحَمَلا حُوتاً فِي مِكْتَلٍ، حَتَّى كَانَا عِنْدَ الصَّخْرَةِ وَضَعَا رُؤُوسَهُمَا وَنَامَا، فَانْسَلَّ الحُوتُ مِنَ المِكْتَلِ فَاتَّخَذَ سَبِيلَهُ فِي البَحْرِ سَرَباً، وَكَانَ لِمُوسَىٰ وَفَتَاهُ عَجَباً، فَانْطَلَقَا بَقِيَّةَ لَيْلَتِهِمَا وَيَوْمِهِمَا، فَلَمَّا أَصْبَحَ قَالَ مُوسَىٰ لِفَتَاهُ: آتِنَا غَدَاءَنَا، لَقَدْ لَقِينَا مِنْ سَفَرِنَا هَذَا نَصَباً. وَلَمْ يَجِدْ مُوسَىٰ مَسّاً مِنَ النَّصَبِ حَتَّى جَاوَزَ المَكَانَ الَّذِي أُمِرَ بِهِ، فَقَالَ لَهُ فَتَاهُ: أَرَأَيْتَ إِذْ أَوَيْنَا إِلَى الصَّخْرَةِ؟ فَإِنِّي نَسِيتُ الحُوتَ، قَالَ مُوسَىٰ: ذَلِكَ مَا كُنَّا نَبْغِي، فَارْتَدَّا عَلَى آثَارِهِمَا قَصَصاً، فَلَمَّا ٱنْتَهَيَا إِلَى الصَّخْرَةِ، إِذَا رَجُلٌ مُسَجًّى بِثَوْبٍ - أَوْ قَالَ تَسَجَّى بِثَوْبِهِ - فَسَلَّمَ مُوسَىٰ، فَقَالَ الخَضِرُ: وَأَنَّى بِأَرْضِكَ السَّلَامُ؟ فَقَالَ: أَنَا مُوسَىٰ، فَقَالَ: مُوسَىٰ بَنِي إِسْرَائِيلَ؟ قَالَ: نَعَمْ، قَالَ: هَلْ أَتَّبِعُكَ عَلَى أَنْ تُعَلِّمَنِي مِمَّا عُلِّمْتَ رُشْداً؟ قَالَ: إِنَّكَ لَنْ تَسْتَطِيعَ مَعِيَ صَبْراً، يَا مُوسَىٰ، إِنِّي عَلَى عِلْمٍ مِنْ عِلْمِ اللَّهِ عَلَّمَنِيهِ لَا تَعْلَمُهُ أَنْتَ، وَأَنْتَ عَلَى عِلْمٍ عَلَّمَكَهُ لَا أَعْلَمُهُ. قَالَ: سَتَجِدُنِي إِنْ شَاءَ اللَّهُ صَابِراً، وَلَا أَعْصِي لَكَ أَمْراً. فَانْطَلَقَا يَمْشِيَانِ عَلَى سَاحِلِ البَحْرِ، لَيْسَ لَهُمَا سَفِينَةٌ، فَمَرَّتْ بِهِمَا سَفِينَةٌ، فَكَلَّمُوهُمْ أَنْ يَحْمِلُوهُمَا، فَعُرِفَ الخَضِرُ، فَحَمَلُوهُمَا بِغَيْرِ نَوْلٍ، فَجَاءَ عُصْفُورٌ، فَوَقَعَ عَلَى حَرْفِ السَّفِينَةِ، فَنَقَرَ نَقْرَةً أَوْ نَقْرَتَيْنِ فِي البَحْرِ، فَقَالَ الخَضِرُ: يَا مُوسَىٰ مَا نَقَصَ عِلْمِي وَعِلْمُكَ مِنْ عِلْمِ اللَّهِ إِلَّا كَنَقْرَةِ هَذَا العُصْفُورِ فِي البَحْرِ، فَعَمَدَ الخَضِرُ إِلَى لَوْحٍ مِنْ أَلْوَاحِ السَّفِينَةِ فَنَزَعَهُ، فَقَالَ مُوسَىٰ: قَوْمٌ حَمَلُونَا بِغَيْرِ نَوْلٍ، عَمَدْتَ إِلَى سَفِينَتِهِمْ فَخَرَقْتَهَا لِتُغْرِقَ

saborder pour noyer ses occupants! — Ne t'ai-je pas dit que tu ne pourras être patient avec moi? — Ne m'en veux pas d'avoir oublié." — Ce fut le premier oubli de la part de Moïse.

«Ils reprirent leur marche et au cours du chemin, ils virent un enfant en train de jouer avec d'autres enfants. Al-Khaḍir mit la main sur la tête de cet enfant et la lui arracha. "Mais tu viens de tuer une âme innocente sans qu'il y eût crime de sa part! — Ne t'ai-je pas dit que tu ne pourras être patient avec moi?" (Là, [Sufyân] ibn 'Uyayna commente: Cela[1] est plus grave).

«Ils reprirent leur chemin, et une fois dans un village ils demandèrent à ses habitants quelque chose à manger mais on leur refusa l'hospitalité. Après quoi, ils virent un mur sur le point de s'écrouler. Al-Khaḍir le redressa. Moïse dit: "Que n'as-tu consenti à prendre pour ce travail un salaire? — Ceci marquera notre séparation."»

Le Prophète (ç) dit enfin: «Que Dieu soit miséricordieux envers Moïse! Nous aurions bien voulu qu'il fût patient de sorte qu'il nous eût raconté plus de leur histoire».

R. 45 - Sur celui qui, debout, interroge un savant assis

123 - Abu Mûsa rapporta: «Une fois, un homme vint trouver le Prophète (ç) et lui dit: "O Messager de Dieu! qu'est-ce que c'est que de combattre pour la cause de Dieu? car il y a parmi nous celui qui combat par colère et celui qui combat par emportement." Le Prophète leva alors la tête — il ne la leva que parce que l'homme était debout — et dit: "Celui qui combat afin que la parole de Dieu ait le dessus, celui-là combat pour la cause de Dieu, Puissant et Majestueux."»

R. 46 - Sur le fait d'interroger ou de répondre lors du Jet des pierres

124 - 'Abd-ul-Lâh ben 'Amrû rapporta: «J'ai vu le Prophète (ç) près d'al-Jamra[2] qui recevait les questions [des gens]. Un homme lui dit: "O Messager de Dieu! j'ai immolé avant que je ne jette [les pierres]... — Jette-les [maintenant]! il n'y a aucun mal à cela." Un autre: "O Messager de Dieu! je me suis rasé [les cheveux] avant que je n'immole... — [Tu peux] immoler, il n'y a aucun mal à

(1) Le deuxième acte d'al-Khaḍir?

(2) C'est l'endroit où l'on fait le rite du jet des pierres pendant le pèlerinage.

أَهْلَهَا؟ قَالَ: أَلَمْ أَقُلْ إِنَّكَ لَنْ تَسْتَطِيعَ مَعِيَ صَبْراً؟ قَالَ: لَا تُؤَاخِذْنِي بِمَا نَسِيتُ ـ فَكَانَتِ الأُوْلَى مِنْ مُوسَىٰ نِسْيَاناً ـ فانْطَلَقَا، فَإِذَا غُلَامٌ يَلْعَبُ مَعَ الغِلْمَانِ، فَأَخَذَ الخَضِرُ بِرَأْسِهِ مِنْ أَعْلَاهُ فَاقْتَلَعَ رَأْسَهُ بِيَدِهِ، فَقَالَ مُوسَىٰ: أَقَتَلْتَ نَفساً زَكِيَّةً بِغَيْرِ نَفْسٍ؟ قَالَ: أَلَمْ أَقُلْ لَكَ إِنَّكَ لَنْ تَسْتَطِيعَ مَعِيَ صَبْراً؟ ـ قَالَ ٱبْنُ عُيَيْنَةَ: وَهَذَا أَوْكَدُ ـ فَانْطَلَقَا، حَتَّى إِذَا أَتَيَا أَهْلَ قَرْيَةٍ ٱسْتَطْعَمَا أَهْلَهَا، فَأَبَوْا أَنْ يُضَيِّفُوهُمَا، فَوَجَدَا فِيهَا جِدَاراً يُرِيدُ أَنْ يَنْقَضَّ فَأَقَامَهُ، قَالَ الخَضِرُ بِيَدِهِ فَأَقَامَهُ، فَقَالَ لَهُ مُوسَىٰ: لَوْ شِئْتَ لَاتَّخَذْتَ عَلَيْهِ أَجْراً، قَالَ: هَذَا فِرَاقُ بَيْنِي وَبَيْنِكَ». قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «يَرْحَمُ اللَّهُ مُوسَىٰ، لَوَدِدْنَا لَوْ صَبَرَ حَتَّى يُقَصَّ عَلَيْنَا مِنْ أَمْرِهِمَا».

٤٥ ـ باب: مَنْ سَأَلَ ـ وَهُوَ قَائِمٌ ـ عَالِماً جَالِساً

١٢٣ ـ **حَدَّثَنَا** عُثْمانُ قَالَ: أَخْبَرَنَا جَرِيرٌ، عَنْ مَنْصُورٍ، عَنْ أَبِي وَائِلٍ عَنْ أَبِي مُوسَىٰ قَالَ: جَاءَ رَجُلٌ إِلَى النَّبِيِّ ﷺ فَقَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، مَا القِتَالُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ؟ فَإِنَّ أَحَدَنَا يُقَاتِلُ غَضَباً، وَيُقَاتِلُ حَمِيَّةً، فَرَفَعَ إِلَيْهِ رَأْسَهُ ـ قَالَ: وَمَا رَفَعَ إِلَيْهِ رَأْسَهُ إِلَّا أَنَّهُ كَانَ قَائِماً ـ فَقَالَ: «مَنْ قَاتَلَ لِتَكُونَ كَلِمَةُ اللَّهِ هِيَ العُلْيَا، فَهُو فِي سَبِيلِ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ».

٤٦ ـ باب: السُّؤَالِ وَالفُتْيَا عِنْدَ رَمْيِ الجِمَارِ

١٢٤ ـ **حَدَّثَنَا** أبو نُعَيْمٍ قَالَ: حَدَّثَنَا عَبْدُ العَزِيزِ بنُ أَبِي سَلَمَةَ، عَنِ الزُّهْرِيِّ، عَنْ عِيسَىٰ بنِ طَلْحَةَ، عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بنِ عَمْرٍو قَالَ: رَأَيْتُ النَّبِيَّ ﷺ عِنْدَ الجَمْرَةِ وَهُوَ يُسْأَلُ، فَقَالَ رَجُلٌ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، نَحَرْتُ قَبْلَ أَنْ أَرْمِيَ؟ قَالَ: «ٱرْمِ وَلَا حَرَجَ». قَالَ آخَرُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، حَلَقْتُ قَبْلَ أَنْ أَنْحَرَ؟ قَالَ: «ٱنْحَرْ وَلَا حَرَجَ». فَمَا سُئِلَ عَنْ شَيْءٍ قُدِّمَ وَلَا أُخِّرَ

cela.” Et à chaque fois qu’on l’interrogeait sur un rite fait plus tôt ou plus tard, il disait [au concerné]: “Fais-le! il n’y a aucun mal à cela.”»

R. 47 - Sur: «En fait de Science, vous n’avez reçu que peu»[1]

125 - ‘Abd-ul-Lâh dit: «J’étais en train de marcher avec le Prophète (ç) dans les ruines de Médine — il s’appuyait sur une verge de palmier — quand il fut de passage devant un groupe de juifs. Ces derniers se dirent: “Interrogeons-le sur l’âme? — Non, opposa un autre, ne l’interrogez pas! sinon il vous apportera ce que vous détestez. — Nous allons l’interroger..., insista un troisième.” Sur ce, un homme d’entre eux se leva et dit: “O Abu-l-Qâcim! c’est quoi l’âme?” Le Prophète garda le silence et moi de me dire qu’il était en train de recevoir la Révélation. Je me levai; et une fois [l’état de révélation] cessé, il dit: **On t’interroge sur l’âme; dis: “L’âme est de l’ordre de Dieu, et en fait de science vous n’avez reçu que peu.”**

* Al-’A‘mach: «Telle est notre récitation [adoptée pour ce verset].»

R. 48 - Sur celui qui laisse ce qui peut être adopté de peur que quelques gens ne puissent le comprendre et tombent ainsi dans ce qui est plus grave

126 - Al-Aswad rapporta: Ibn az-Zubayr m’a dit: «‘Â’icha t’entretenait souvent en secret; qu’est-ce qu’elle t’a dit au sujet de la Ka’ba? — Elle m’a dit, répondis-je, que le Prophète (ç) avait dit: “O ‘Â’icha! si ton peuple ne venait de sortir d’une période récente —... [et] de mécréance, rappela ibn az-Zubayr —, j’aurais changé la construction de la Ka‘ba en y pratiquant deux portes: l’une pour entrer et l’autre pour sortir.”»

C’est ce que fit ibn az-Zubayr.

R. 49 - Sur celui qui enseigne la Science particulièrement à quelques-uns en exceptant d’autres de peur que ces derniers ne comprennent pas

* ‘Ali dit: Rapportez aux gens des *ḥadîth* qu’ils peuvent comprendre! Aimez-vous que Dieu et son Messager soient démentis?

(1) Al-’Isrâ’, 85.

إِلَّا قَالَ: «ٱفْعَلْ وَلَا حَرَجَ».

٤٧ ـ باب: قَوْلِ اللَّهِ تَعَالَىٰ: ﴿وَمَآ أُوتِيتُم مِّنَ ٱلْعِلْمِ إِلَّا قَلِيلًا﴾[1]

١٢٥ ـ حَدَّثَنَا قَيْسُ بنُ حَفْصٍ قَالَ: حَدَّثَنَا عَبْدُ الوَاحِدِ قَالَ: حَدَّثَنَا الأَعْمَشُ سُلَيْمَانُ، عَنْ إِبْرَاهِيمَ، عَنْ عَلْقَمَةَ، عَنْ عَبْدِ اللَّهِ قَالَ: بَيْنَا أَنَا أَمْشِي مَعَ النَّبِيِّ ﷺ فِي خِرَبِ المَدِينَةِ ـ وَهُوَ يَتَوَكَّأُ على عَسِيبٍ مَعَهُ ـ فَمَرَّ بِنَفَرٍ مِنَ اليَهُودِ، فَقَالَ بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ: سَلُوهُ عَنِ الرُّوحِ؟ وَقَالَ بَعْضُهُمْ: لَا تَسْأَلُوهُ، لَا يَجِيءُ فِيهِ بِشَيْءٍ تَكْرَهُونَهُ، فَقَالَ بَعْضُهُمْ: لَنَسْأَلَنَّهُ، فَقَامَ رَجُلٌ مِنْهُمْ فَقَالَ: يَا أَبَا القَاسِمِ، مَا الرُّوحُ؟ فَسَكَتَ، فَقُلْتُ: إِنَّهُ يُوحَى إِلَيْهِ، فَقُمْتُ، فَلَمَّا ٱنْجَلَى عَنْهُ، فَقَالَ: ﴿وَيَسْـَٔلُونَكَ عَنِ ٱلرُّوحِ قُلِ ٱلرُّوحُ مِنْ أَمْرِ رَبِّى وَمَآ أُوتِيتُم مِّنَ ٱلْعِلْمِ إِلَّا قَلِيلًا﴾[2]. قَالَ الأَعْمَشُ: هَكَذَا فِي قِرَاءَتِنَا.

٤٨ ـ باب: مَنْ تَرَكَ بَعْضَ ٱلِاخْتِيَارِ، مَخَافَةَ أَنْ يَقْصُرَ فَهْمُ بَعْضِ النَّاسِ عَنْهُ، فَيَقَعُوا فِي أَشَدَّ مِنْهُ

١٢٦ ـ حَدَّثَنَا عُبَيْدُ اللَّهِ بنُ مُوسَىٰ، عَنْ إِسْرَائِيلَ، عَنْ أَبِي إِسْحٰقَ عَنِ الأَسْوَدِ قَالَ: قَالَ لِي ٱبنُ الزُّبَيْرِ: كَانَتْ عَائِشَةُ تُسِرُّ إِلَيْكَ كَثِيراً، فَمَا حَدَّثَتْكَ فِي الكَعْبَةِ؟ قُلْتُ: قَالَتْ لِي: قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «يَا عَائِشَةُ لَوْلَا قَوْمُكِ حَدِيثٌ عَهْدُهُمْ ـ قَالَ ٱبنُ الزُّبَيْرِ ـ بِكُفْرٍ، لَنَقَضْتُ الكَعْبَةَ، فَجَعَلْتُ لَهَا بَابَيْنِ: بَابٌ يَدْخُلُ النَّاسُ وَبَابٌ يَخْرُجُونَ». فَفَعَلَهُ ٱبنُ الزُّبَيْرِ.

٤٩ ـ باب: مَنْ خَصَّ بِالعِلْمِ قَوْماً دُونَ قَوْمٍ، كَرَاهِيَةَ أَنْ لَا يَفْهَمُوا

وَقَالَ عَلِيٌّ: حَدِّثُوا النَّاسَ بِمَا يَعْرِفُونَ، أَتُحِبُّونَ أَنْ يُكَذَّبَ اللَّهُ وَرَسُولُهُ.

---

(١) سورة الإسراء: الآية ٨٥.

(٢) سورة الإسراء: الآية ٨٥.

127 - Abu Ṭufayl rapporta ces propos de ‘Ali.

128 - D’après Qatâda, ’Anas ben Mâlik [dit]: «Alors que Mu‘âdh était en croupe derrière le Prophète (ç) sur une monture, celui-ci dit: “O Mu‘âdh ibn Jabal! — Me voilà entièrement à ta disposition pour te satisfaire, ô Messager de Dieu! répondit Mu‘âdh. — O Mu‘âdh! reprit le Prophète — Me voilà entièrement à ta disposition pour te satisfaire, Messager de Dieu! répondit Mu‘âdh par trois fois. — Toute personne qui atteste qu’il n’y a de dieu que Dieu et que Muḥammad est le Messager de Dieu, tout en ayant le cœur sincère, Dieu la préservera du Feu. — O Messager de Dieu! ne dois-je pas informer les gens de cela pour qu’ils se réjouissent? — [Si tu le fais], ils se fieront sur cela.”.

«Ce *ḥadîth* a été rapporté par Mu‘âdh juste avant sa mort, il craignait de commettre un péché.»

129 - ’Anas dit: «On m’a rapporté que le Prophète (ç) avait dit à Mu‘âdh: “Celui qui rencontre Dieu en ne lui associant aucune chose, rentrera au Paradis. — Ne dois-je pas annoncer cette bonne nouvelle aux gens? avait demandé Mu‘âdh. — Non, je crains qu’ils ne se fient sur cela.”»

R. 50 - Sur la pudeur se rapportant à la Science

* Mujâhid dit: «La Science ne peut être apprise par celui qui a honte ou celui qui est orgueilleux.»

* ‘Â’icha: «Qu’elles sont admirables, les femmes des Ansar: la pudeur ne les a pas retenues de s’instruire en matière de Religion.»

130 - ‘Um Salama: Une fois, ’Um Sulaym vint trouver le Messager de Dieu (ç) pour lui dire: «O Messager de Dieu! Dieu n’a [sûrement] pas honte de la vérité... Est-ce que la femme doit faire des ablutions [majeures] une fois qu’elle a une pollution nocturne? — [Oui] si elle voit le liquide, répondit le Prophète.» Et ’Um Salama de se couvrir (c.à-d le visage, d’après l’explication de Zaynab rapportée par ‘Urwa[1]) en disant: «O Messager de Dieu! est-ce que la femme peut avoir une pollution nocturne? — Oui, et comment son enfant lui ressemble-t-il?»

131 - ‘Abd-ul-Lâh ben ‘Umar rapporta: «Une fois, le Messager de Dieu (ç) dit: “Il y a parmi les arbres un arbre dont les feuilles ne tombent pas; il ressemble

(1) C.à.d, le père de Hichâm.

١٢٧ ـ حدّثنا عُبَيْدُ اللَّهِ بنُ مُوسَىٰ، عَنْ مَعْرُوفِ بنِ خَرَّبُوذٍ، عَنْ أَبِي الطُّفَيْلِ، عَنْ عَلِيٍّ: بِذَلِكَ.

١٢٨ ـ حَدَّثَنَا إِسْحٰقُ بنُ إِبْرَاهِيمَ قَالَ: حَدَّثَنَا مُعَاذُ بنُ هِشَامٍ قَالَ: حَدَّثَنِي أَبِي، عَنْ قَتَادَةَ قَالَ: حَدَّثنا أَنَسُ بنُ مَالِكٍ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ ـ وَمُعَاذٌ رَدِيفُهُ عَلَى الرَّحْلِ ـ قَالَ: «يَا مُعَاذُ ابنَ جَبَل». قَالَ: لَبَّيْكَ يَا رَسُولَ اللَّهِ وَسَعْدَيْكَ، قَالَ: «يَا مُعَاذُ». قَالَ: لَبَّيْكَ يَا رَسُولَ اللَّهِ وَسَعْدَيكَ ـ ثلاثاً ـ قَالَ: «مَا مِنْ أَحَدٍ يَشْهَدُ أَنْ لَا إِلٰهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَنَّ مُحَمَّداً رَسُولُ اللَّهِ، صِدْقاً مِنْ قَلْبِهِ، إِلَّا حَرَّمَهُ اللَّهُ عَلَى النَّارِ». قَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، أَفَلا أُخْبِرُ بِهِ النَّاسَ فَيَسْتَبْشِرُوا؟ قَالَ: «إِذاً يَتَّكِلُوا». وَأَخْبَرَ بِهَا مُعَاذٌ عِنْدَ مَوْتِهِ تَأَثُّماً.

١٢٩ ـ حَدَّثَنَا مُسَدَّدٌ قَالَ: حَدَّثنا مُعْتَمِرٌ قَالَ: سَمِعْتُ أَبِي قَالَ: سَمِعْتُ أَنَساً قَالَ: ذُكِرَ لِي أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ قَالَ لِمُعَاذٍ: «مَنْ لَقِيَ اللَّهَ لَا يُشْرِكُ بِهِ شَيْئاً دَخَلَ الجَنَّةَ». قَالَ: أَلَا أُبَشِّرُ النَّاسَ؟ قَالَ: «لَا، إِنِّي أَخَافُ أَنْ يَتَّكِلُوا».

٥٠ ـ باب: الحَيَاءِ فِي العِلْمِ

وَقَالَ مُجَاهِدٌ: لَا يَتَعَلَّمُ العِلْمَ مُسْتَحْيٍ وَلَا مُسْتَكْبِرٌ. وَقَالَتْ عَائِشَةُ: نِعْمَ النِّسَاءُ نِسَاءُ الأَنْصَارِ، لَمْ يَمْنَعْهُنَّ الحَيَاءُ أَنْ يَتَفَقَّهْنَ فِي الدِّينِ.

١٣٠ ـ حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بنُ سَلَامٍ قَالَ: أَخْبَرَنَا أَبو مُعَاوِيَةَ قَالَ: حَدَّثَنَا هِشَامٌ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ زَيْنَبَ ٱبْنَةِ أُمِّ سَلَمَةَ، عَنْ أُمِّ سَلَمَةَ قَالَتْ: جَاءَتْ أُمُّ سُلَيْمٍ إِلَى رَسُولِ اللَّهِ ﷺ فَقَالَتْ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، إِنَّ اللَّهَ لَا يَسْتَحْيِي مِنَ الحَقِّ، فَهَلْ عَلَى المَرْأَةِ مِنْ غُسْلٍ إِذَا ٱحْتَلَمَتْ؟ قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «إِذَا رَأَتِ المَاءَ». فَغَطَّتْ أُمُّ سَلَمَةَ ـ تَعْنِي وَجْهَهَا ـ وَقَالَتْ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، وَتَحْتَلِمُ المَرْأَةُ؟ قَالَ: «نَعَمْ، تَرِبَتْ يَمِينُكِ، فَبِمَ يُشْبِهُهَا وَلَدُهَا».

١٣١ ـ حَدَّثَنَا إِسْمَاعِيلُ قَالَ: حَدَّثَنِي مَالِكٌ، عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بنِ دِينَارٍ، عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بنِ عُمَرَ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَالَ: «إِنَّ مِنَ الشَّجَرِ شَجَرَةً لَا يَسْقُطُ وَرَقُهَا، وَهِيَ مَثَلُ المُسْلِمِ،

au musulman, de quel arbre s'agit-il?" Et les gens de commencer à citer les arbres du désert; quant à moi, je pensai au palmier mais j'eus honte [de le dire]. "O Messager de Dieu! demandèrent les présents, dis-nous quel est cet arbre! — C'est le palmier, répondit le Messager de Dieu (ç)."

«Après cela je parlai à mon père de ce que je pensai; il me dit alors: "Si tu l'avais dit, cela m'aurait été plus préférable que d'avoir telle et telle chose."»

R. 51 - Sur celui qui a honte et demande qu'on pose la question [à sa place]

132 - D'après Muḥammad ben Ḥanafiya, 'Ali dit: «J'étais un homme qui avait beaucoup de suintements [prostatiques]. Une fois, je demandai à al-Muqdâd d'interroger le Prophète (ç) sur le sujet. En effet, il l'interrogea et il (ç) lui dit: "On doit faire des ablutions [mineures]."»

R. 52 - Sur le fait d'enseigner la Science ou de répondre à des questions dans une mosquée

133 - 'Abd-ul-Lâh ben 'Umar: Un homme se leva dans la mosquée et dit: "O Messager de Dieu! à partir de quel endroit nous recommandes-tu de commencer [notre *talbiya*]? — Les habitants de Médine, répondit le Messager de Dieu, doivent commencer à partir de Dhi-l-Ḥulayfa; les habitants de la Syrie à partir d'al-Juḥfa et ceux du Nejd à partir de Qarn."

Ibn 'Umar: «On rapporte que le Messager de Dieu (ç) dit aussi: "et les habitants du Yémen commenceront [leur *talbiya*] à partir de Yalamlam". Mais je n'ai pu retenir cette phrase du Messager de Dieu (ç)»

R. 53 - Sur celui qui répond à celui qui l'interroge avec des détails dépassant la question

134 - D'après ibn 'Umar, une fois, un homme demanda ce que la personne en état d'iḥrâm (sacralisation) doit mettre comme habit. Le Prophète répondit: «Elle ne doit mettre ni tunique, ni turban, ni pantalon, ni burnous, ni habit touché par du *wars*[1] ou du safran; et si elle ne trouve pas de souliers, qu'elle mette des bottines en les coupant de manière à ce qu'elles soient au-dessous des chevilles.»

(1) Son nom scientifique est *Memecylon tinctorium*.

حَدِّثُونِي مَا هِيَ». فَوَقَعَ النَّاسُ فِي شَجَرِ البَادِيَةِ، وَوَقَعَ فِي نَفْسِي أَنَّهَا النَّخْلَةُ، قَالَ عَبْدُ اللَّهِ: فَاسْتَحْيَيْتُ، فَقَالُوا: يَا رَسُولَ اللَّهِ، أَخْبِرْنَا بِهَا، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «هِيَ النَّخْلَةُ». قَالَ عَبْدُ اللَّهِ: فَحَدَّثْتُ أَبِي بِمَا وَقَعَ فِي نَفْسِي، فَقَالَ: لأَنْ تَكُونَ قُلْتَهَا أَحَبُّ إِلَيَّ مِنْ أَنْ يَكُونَ لِي كَذَا وَكَذَا.

٥١ - باب: مَنِ اسْتَحْيَا فَأَمَرَ غَيْرَهُ بِالسُّؤَالِ

١٣٢ - حَدَّثَنَا مُسَدَّدٌ قَالَ: حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بنُ دَاوُدَ، عَنِ الأَعْمَشِ، عَنْ مُنْذِرٍ الثَّوْرِيِّ، عَنْ مُحَمَّدِ بنِ الحَنَفِيَّةِ، عَنْ عَلِيٍّ قَالَ: كُنْتُ رَجُلاً مَذَّاءً، فَأَمَرْتُ المِقْدَادَ أَنْ يَسْأَلَ النَّبِيَّ ﷺ فَسَأَلَهُ، فَقَالَ: «فِيهِ الوُضُوءُ».

٥٢ - باب: ذِكْرِ العِلْمِ وَالفُتْيَا فِي المَسْجِدِ

١٣٣ - حَدَّثَنِي قُتَيْبَةُ بنُ سَعِيدٍ قَالَ: حَدَّثَنا اللَّيْثُ بنُ سَعْدٍ قَالَ: حَدَّثَنَا نَافِعٌ مَوْلَى عَبْدِ اللَّهِ بنِ عُمَرَ بنِ الخَطَّابِ، عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بنِ عُمَرَ: أَنَّ رَجُلاً قَامَ فِي المَسْجِدِ فَقَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، مِنْ أَيْنَ تَأْمُرُنَا أَنْ نُهِلَّ؟ فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «يُهِلُّ أَهْلُ المَدِينَةِ مِنْ ذِي الحُلَيْفَةِ، وَيُهِلُّ أَهْلُ الشَّامِ مِنَ الجُحْفَةِ، وَيُهِلُّ أَهْلُ نَجْدٍ مِنْ قَرْنٍ».

وَقَالَ ابنُ عُمَرَ: وَيَزْعُمُونَ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَالَ: «وَيُهِلُّ أَهْلُ اليَمَنِ مِنْ يَلَمْلَمَ». وَكَانَ ابنُ عُمَرَ يَقُولُ: لَمْ أَفْقَهْ هَذِهِ مِنْ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ.

٥٣- باب: مَنْ أَجَابَ السَّائِلَ بِأَكْثَرَ مِمَّا سَأَلَهُ

١٣٤ - حَدَّثَنَا آدَمُ قَالَ: حَدَّثَنا ابنُ أَبِي ذِئْبٍ، عَنْ نَافِعٍ، عَنِ ابنِ عُمَرَ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ.

وَعَنِ الزُّهْرِيِّ، عَنْ سَالِمٍ، عَنِ ابنِ عُمَرَ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ: أَنَّ رَجُلاً سَأَلَهُ مَا يَلْبَسُ المُحْرِمُ؟ فَقَالَ: «لاَ يَلْبَسُ القَمِيصَ، وَلاَ العِمَامَةَ، وَلاَ السَّرَاوِيلَ، وَلاَ البُرْنُسَ، وَلاَ ثَوْباً مَسَّهُ الوَرْسُ أَوِ الزَّعْفَرَانُ، فَإِنْ لَمْ يَجِدِ النَّعْلَيْنِ فَلْيَلْبَسِ الخُفَّيْنِ، وَلْيَقْطَعْهُمَا حَتَّى يَكُونَا تَحْتَ الكَعْبَيْنِ».

Au nom de Dieu, le Tout miséricorde, le Miséricordieux

IV. LES ABLUTIONS [MINEURES](1)

R. 1 - Sur ce qui a été rapporté au sujet des ablutions mineures, et sur: ﴿إذا قمتم للصلاة فاغسلوا وجوهكم وأيديكم إلى المرافق وامسحوا برؤسكم وأرجلكم إلى الكعبين﴾(2)

* Abu ‘Abd-ul-Lâh dit: Le Prophète (ç) a montré que les ablutions mineures doivent être faites une fois pour chaque membre concerné. Cependant, il les fit aussi en lavant les membres concernés deux ou trois fois chacun. Quant aux Savants, ils détestent de gaspiller l’eau en faisant ces ablutions ou de les faire plus que ne les faisait le Prophète (ç).

R. 2 - Une prière sans purification n’est pas acceptée...

135 - D’après Ma‘mar, Hammâm ben Munabbih entendit Abu Hurayra dire: «Le Messager de Dieu (ç) a dit: “La prière de celui qui laisse sortir une impureté (*ḥadath*)(3) ne peut être acceptée que lorsqu’il fait des ablutions mineures.”»

Un homme de Ḥaḍramawt interrogea alors: «O Abu Hurayra! c’est quoi le *ḥadath*? — Une vesse ou un pet, répondit Abu Hurayra.»

R. 3 - Sur le mérite des ablutions mineures et de ceux qui auront des marques lumineuses sur leurs membres du fait de ces ablutions

136 - D’après Sa‘îd ben Abu Hilâl, Nu‘aym al-Mujmir rapporta: «Une fois, je

(1) Nous traduisons *wuḍû’* par: *ablutions mineures.*
(2) Al-Mâ’ida, 6.
(3) Dans le texte, on trouve un verbe

بسم الله الرحمن الرحيم

٤ - كتاب الوضوء

١ - باب: مَا جَاءَ فِي الوُضُوءِ

وَقَوْلِ اللَّهِ تَعَالَى: ﴿إِذَا قُمْتُمْ إِلَى ٱلصَّلَوٰةِ فَٱغْسِلُواْ وُجُوهَكُمْ وَأَيْدِيَكُمْ إِلَى ٱلْمَرَافِقِ وَٱمْسَحُواْ بِرُءُوسِكُمْ وَأَرْجُلَكُمْ إِلَى ٱلْكَعْبَيْنِ﴾[١].

قَالَ أبو عَبْدِ اللَّهِ: وَبَيَّنَ النَّبِيُّ ﷺ أَنَّ فَرْضَ الوُضُوءِ مَرَّةً مَرَّةً، وَتَوَضَّأَ أَيْضاً مَرَّتَيْنِ وَثَلاثاً، وَلَمْ يَزِدْ عَلَى ثَلاثٍ، وَكَرِهَ أَهْلُ العِلْمِ الإِسْرَافَ فِيهِ، وَأَنْ يُجَاوِزُوا فِعْلَ النَّبِيِّ ﷺ.

٢ - باب: لَا تُقْبَلُ صَلاَةٌ بِغَيْرِ طُهُورٍ

١٣٥ - حَدَّثَنَا إِسْحَقُ بنُ إِبْرَاهِيمَ الحَنْظَلِيُّ قَالَ: أَخْبَرَنَا عَبْدُ الرَّزَّاقِ قَالَ: أَخْبَرَنَا مَعْمَرٌ، عَنْ هَمَّامِ بنِ مُنَبِّهٍ: أَنَّهُ سَمِعَ أَبَا هُرَيْرَةَ يَقُولُ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «لَا تُقْبَلُ صَلاَةُ مَنْ أَحْدَثَ حَتَّى يَتَوَضَّأَ». قَالَ رَجُلٌ مِنْ حَضْرَمَوْتَ: مَا الحَدَثُ يَا أَبَا هُرَيْرَةَ؟ قَالَ: فُسَاءٌ أَوْ ضُرَاطٌ.

٣ - باب: فَضْلِ الوُضُوءِ، وَالغُرُّ المُحَجَّلُونَ مِنْ آثَارِ الوُضُوءِ

١٣٦ - حَدَّثَنَا يَحْيَى بنُ بُكَيْرٍ قَالَ: حَدَّثَنَا اللَّيْثُ، عَنْ خَالِدٍ، عَنْ سَعِيدِ بنِ أَبِي هِلَالٍ، عَنْ نُعَيْمٍ المُجْمِرِ قَالَ: رَقِيتُ مَعَ أَبِي هُرَيْرَةَ عَلَى ظَهْرِ المَسْجِدِ فَتَوَضَّأَ، فَقَالَ: إِنِّي

---

(١) سورة المائدة: الآية ٦.

montai avec Abu Hurayra sur la terrasse de la mosquée. Il fit ses ablutions mineures puis dit: "J'ai entendu le Prophète (ç) dire: Au jour de la Résurrection [les membres de] ma Nation seront appelés *ghuran* [et] *muhajjalîn*[1] du fait des traces des ablutions mineures."

«Que celui qui peut agrandir sa marque lumineuse, le fasse!»

R. 4 - En cas de doute, on ne fait des ablutions mineures que lorsqu'on est sûr [qu'elles sont devenues nulles]

137 - Selon 'Abbâd ben Tamîm, son oncle paternel interrogea le Messager de Dieu (ç) au sujet de l'homme qui, pendant la prière, croit sentir une chose [impure sortant de lui].

Le Prophète (ç) donna alors cette réponse: «Il ne doit l'interrompre (ينفتل) (ou: la quitter (ينصرف)) que lorsqu'il entend un son ou sent une odeur.»

R. 5 - Sur les ablutions mineures légères

138 - Ibn 'Abbâs: Une fois, le Prophète (ç) dormit jusqu'à [faire entendre] son souffle; après quoi il pria — ou: [il] se coucha sur le côté jusqu'à [faire enendre] son souffle, se leva et pria.

* Ce même *ḥadîth* fut rapporté une deuxième fois par Sufyân [avec plus de détails]; et ce de 'Amru, de Kurayb, d'ibn 'Abbâs qui dit: «Une nuit, je couchai chez ma tante maternelle Maymûna. Après un temps de la nuit, le Prophète (ç) se leva et, avec l'eau d'une ancienne outre accrochée, il fit des ablutions mineures légères — et 'Amru de décrire la chose en faisant des ablutions légères, une fois pour chaque membre — puis se mit debout [de nouveau] pour la prière. Je fis, quant à moi, des ablutions similaires puis vins me placer à sa gauche (عن يساره) — عن شماله, a peut-être dit Sufyân —, mais il me fit changer de place en me mettant à sa droite. Il pria ensuite autant que cela était voulu de Dieu puis s'allongea sur le côté et s'endormit jusqu'à [faire entendre] son souffle. Après quoi, le muezzin arriva et appela à la prière. Le Prophète se leva alors avec lui à la prière et l'accomplit sans faire des ablutions mineures.»

[Et Sufyân] d'interroger 'Amrû: «Il y a des gens qui disent que seuls les yeux

(1) C'est-à-dire, qui ont des marques lumineuses sur le visage (*ghuran*) et sur les mains et les pieds (*muḥajjalîn*)

سَمِعْتُ النَّبِيَّ ﷺ يَقُولُ: «إِنَّ أُمَّتِي يُدْعَوْنَ يَوْمَ القِيَامَةِ غُرّاً مُحَجَّلِينَ مِنْ آثَارِ الوُضُوءِ، فَمَنِ ٱسْتَطَاعَ مِنْكُمْ أَنْ يُطِيلَ غُرَّتَهُ فَلْيَفْعَلْ».

٤ ـ باب: لَا يَتَوَضَّأُ مِنَ الشَّكِّ حَتَّى يَسْتَيْقِنَ

١٣٧ ـ حَدَّثَنَا عَلِيٌّ قَالَ: حَدَّثنا سُفْيانُ قَالَ: حَدَّثنا الزُّهْرِيُّ، عَنْ سَعِيدِ بنِ المُسَيَّبِ وعَنْ عَبَّادِ بْنِ تَمِيمٍ، عَنْ عَمِّهِ: أَنَّهُ شَكَا إِلَى رَسُولِ اللَّهِ ﷺ: الرَّجُلُ الَّذِي يُخَيَّلُ إِلَيْهِ أَنَّهُ يَجِدُ الشَّيْءَ فِي الصَّلَاةِ، فَقَالَ: «لَا يَنْفَتِلُ ـ أَوْ: لَا يَنْصَرِفُ ـ حَتَّى يَسْمَعَ صَوْتاً أَوْ يَجِدَ رِيحاً».

٥ ـ باب: التَّخْفِيفِ فِي الوُضُوءِ

١٣٨ ـ حَدَّثَنَا عَلِيُّ بنُ عَبْدِ اللَّهِ قَالَ: حَدَّثنا سُفْيانُ عَنْ عَمْرٍو قَالَ: أَخْبَرَنِي كُرَيْبٌ عَنِ ٱبْنِ عَبّاسٍ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ نَامَ حَتَّى نَفَخَ، ثُمَّ صَلَّى. وَرُبَّمَا قَالَ: ٱضْطَجَعَ حَتَّى نَفَخَ، ثُمَّ قَامَ فَصَلَّى.

ثُمَّ حَدَّثَنَا بِهِ سُفْيَانُ، مَرَّةً بَعْدَ مَرَّةٍ، عَنْ عَمْرٍو، عَنْ كُرَيْبٍ، عَنِ ٱبنِ عَبَّاسٍ قَالَ: بِتُّ عِنْدَ خَالَتِي مَيْمُونَةَ لَيْلَةً، فَقَامَ النَّبِيُّ ﷺ مِنَ اللَّيْلِ، فَلَمَّا كَانَ فِي بَعْضِ اللَّيْلِ، قَامَ النَّبِيُّ ﷺ، فَتَوَضَّأَ مِنْ شَنٍّ مُعَلَّقٍ وُضُوءاً خَفِيفاً ـ يُخَفِّفُهُ عَمْرٌو وَيُقَلِّلُهُ ـ وَقَامَ يُصَلِّي، فَتَوَضَّأْتُ نَحْواً مِمَّا تَوَضَّأَ، ثُمَّ جِئْتُ فَقُمْتُ عَنْ يَسَارِهِ ـ وَرُبَّمَا قَالَ سُفْيانُ: عَنْ شِمَالِهِ ـ فَحَوَّلَنِي فَجَعَلَنِي عَنْ يَمِينِهِ، ثُمَّ صَلَّى مَا شَاءَ اللَّهُ، ثُمَّ ٱضْطَجَعَ فَنَامَ حَتَّى نَفَخَ ثُمَّ أَتَاهُ المُنَادِي فَآذَنَهُ بِالصَّلَاةِ، فَقَامَ مَعَهُ إِلَى الصَّلَاةِ، فَصَلَّى وَلَمْ يَتَوَضَّأْ. قُلْنَا لِعَمْرٍو: إِنَّ نَاساً يَقُولُونَ: إِنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ

du Messager de Dieu (ç) dormaient, et que son cœur ne dormait jamais... — J'ai entendu 'Ubayd ben 'Umayr dire: *"Le songe des prophètes est Révélation"*, expliqua 'Amrû avant de réciter: **J'ai vu en songe que j'étais en train de t'égorger**[1].»

R. 6 - Sur le fait [de se laver beaucoup] pendant les ablutions mineures

* Ibn 'Umar: L'intégralité des ablutions mineures consiste à nettoyer...

139 - D'après Mûsa ben 'Ubaq, Kurayb, l'affranchi d'ibn 'Abbâs, entendit 'Usâma ben Zayd dire: «Le Messager de Dieu (ç) quitta [le mont] de 'Arafa; et en arrivant au sentier, il descendit de sa monture, urina et fit des ablutions mineures sans trop se laver. Je dis alors: "O Messager de Dieu! est-ce le temps de la prière? — La prière, répondit-il, se fera après[2]..." Sur ce, il monta sur sa monture et une fois à Muzdalifa il descendit et fit des ablutions mineures intégrales; après quoi, on appela à la prière. Il fit alors la prière du *maghrib* et après cela chacun s'arrêta où il était, puis on appela à la prière du *'ichâ'*. Le Prophète la fit sans avoir fait d'autre prière entre le *maghrib* et le *'ichâ'*.»

R. 7 - Sur le lavage du visage par les deux mains après avoir puisé l'eau à l'aide d'une seule main

140 - D'après 'Atâ' ben Yasâr, ibn 'Abbâs fit des ablutions mineures en lavant le visage[3]: il puisa un peu d'eau, se rinça la bouche et le nez... Après cela, il puisa [avec une main] une autre quantité d'eau et joignit les deux mains, — comme cela, explique le *râwi* — à l'aide desquelles il se lava le visage. Il puisa encore une troisième quantité d'eau et se lava la main droite. De nouveau, il prit une autre quantité d'eau et se lava la main gauche; après quoi il s'essuya la tête, reprit encore de l'eau et laissa couler de l'eau petit à petit sur son pied droit jusqu'à ce qu'il l'eût lavé. Enfin, une dernière quantité d'eau avec laquelle il se lava le pied — c'est-à-dire le gauche — pour enfin dire: «C'est ainsi que j'ai vu le Messager de Dieu (ç) faire les ablutions mineures.»

(1) Aṣ-Ṣâffât, 102.
(2) Littéralement: La prière est devant toi.
(3) En réalité ce premier lavage ne fait pas partie des ablutions.

تَنامُ عَيْنُهُ وَلا يَنامُ قَلْبُهُ؟ قَالَ عَمْرٌو: سَمِعْتُ عُبَيْدَ بنَ عُمَيْرٍ يَقُولُ: رُؤْيَا الأَنْبِيَاءِ وَحْيٌ. ثُمَّ قَرَأَ: ﴿إِنِّىٓ أَرَىٰ فِى ٱلْمَنَامِ أَنِّىٓ أَذْبَحُكَ﴾[1].

٦ ـ باب: إِسْبَاغِ الوُضُوءِ

وَقَالَ ٱبنُ عُمَرَ: إِسْبَاغُ الوُضُوءِ الإِنْقَاءُ.

١٣٩ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ مَسْلَمَةَ، عَنْ مَالِكٍ، عَنْ مُوسَىٰ بْنِ عُقْبَةَ، عَنْ كُرَيْبٍ مَوْلَى ٱبْنِ عَبَّاسٍ، عَنْ أُسَامَةَ بْنِ زَيْدٍ: أَنَّهُ سَمِعَهُ يَقُولُ: دَفَعَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ مِنْ عَرَفَةَ، حَتَّى إِذَا كَانَ بِالشِّعْبِ نَزَلَ فَبَالَ، ثُمَّ تَوَضَّأَ وَلَمْ يُسْبِغِ الوُضُوءَ، فَقُلْتُ: الصَّلاَةَ يَا رَسُولَ اللَّهِ، فَقَالَ: «الصَّلاَةُ أَمَامَكَ». فَرَكِبَ، فَلَمَّا جَاءَ المُزْدَلِفَةَ نَزَلَ فَتَوَضَّأَ، فَأَسْبَغَ الوُضُوءَ، ثُمَّ أُقِيمَتِ الصَّلاَةُ، فَصَلَّى المَغْرِبَ، ثُمَّ أَنَاخَ كُلُّ إِنْسَانٍ بَعِيرَهُ فِي مَنْزِلِهِ، ثُمَّ أُقِيمَتِ العِشَاءُ فَصَلَّى، وَلَمْ يُصَلِّ بَيْنَهُمَا.

٧ ـ باب: غَسْلِ الوَجْهِ بِاليَدَيْنِ مِنْ غَرْفَةٍ وَاحِدَةٍ

١٤٠ ـ حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بنُ عَبْدِ الرَّحِيمِ قَالَ: أَخْبَرَنَا أَبُو سَلَمَةَ الخُزَاعِيُّ مَنْصُورُ بْنُ سَلَمَةَ قَالَ: أَخْبَرَنَا ٱبْنُ بِلاَلٍ، يَعْنِي سُلَيْمَانَ، عَنْ زَيْدِ بْنِ أَسْلَمَ، عَنْ عَطَاءِ بْنِ يَسَارٍ، عَنِ ٱبْنِ عَبَّاسٍ: أَنَّهُ تَوَضَّأَ فَغَسَلَ وَجْهَهُ، أَخَذَ غَرْفَةً مِنْ مَاءٍ، فَمَضْمَضَ بِهَا وَٱسْتَنْشَقَ، ثُمَّ أَخَذَ غَرْفَةً مِنْ مَاءٍ، فَجَعَلَ بِهَا هٰكَذَا، أَضَافَهَا إِلَى يَدِهِ الأُخْرَى، فَغَسَلَ بِهِمَا وَجْهَهُ، ثُمَّ أَخَذَ غَرْفَةً مِنْ مَاءٍ، فَغَسَلَ بِهَا يَدَهُ اليُمْنَى، ثُمَّ أَخَذَ غَرْفَةً مِنْ مَاءٍ فَغَسَلَ بِهَا يَدَهُ اليُسْرَى، ثُمَّ مَسَحَ بِرَأْسِهِ، ثُمَّ أَخَذَ غَرْفَةً مِنْ مَاءٍ، فَرَشَّ عَلَى رِجْلِهِ اليُمْنَى حَتَّى غَسَلَهَا، ثُمَّ أَخَذَ غَرْفَةً أُخْرَى، فَغَسَلَ بِهَا رِجْلَهُ ـ يَعْنِي اليُسْرَى ـ ثُمَّ قَالَ: هٰكَذَا رَأَيْتُ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ يَتَوَضَّأُ.

(١) سورة الصافات: الآية ١٠٢.

R. 8 - Sur le fait de prononcer la formule de *tasmia*[1] en toute cironstance et [même] pendant le rapport charnel

141 - Ibn 'Abbâs: Le Prophète (ç) a dit: «Si chacun de vous, en commerçant avec sa femme, dit ceci: "Au nom de Dieu, Seigneur! éloigne de nous le diable et éloigne le diable de ce que Tu nous donneras!" le diable ne pourra nuire à l'enfant qui naîtrait de ce rapport.»

R. 9 - Sur ce qu'on doit dire [en voulant entrer] dans les lieux d'aisance

142 - 'Abd-al-'Azîz ben Ṣuhayb dit: «J'ai entendu 'Anâs dire: [En voulant] entrer dans un lieu d'aisance, le Prophète (ç) disait: "Seigneur! je me refugie auprès de Toi des démons et des démones."»

* Rapporté aussi par ibn 'Ar'ara, de Chu'ba...

* Ghundar, en se référant Chu'ba, rapporte cette version: «Quand il allait...»

* Mûsa, de Hammâd: «En entrant...»

* Sa'îd ben Zayd, directement de 'Abd-al-'Azîz: «En voulant entrer...»

R. 10 - Sur le fait de déposer de l'eau dans un lieu d'aisance

143 - D'après 'Ubayd-ul-Lâh ben Abu Zayd, ibn 'Abbâs rapporta: «Une fois, le Prophète (ç) entra dans un lieu d'aisance et moi de lui déposer de l'eau. "Qui est-ce qui a déposé cela?" demanda-t-il. Informé, il dit: "Seigneur! Instruis-le dans la Religion!"»

R. 11 - On ne doit pas se mettre suivant la direction de la Qibla lorsqu'on est en train de satisfaire un besoin naturel, exception faite du cas où il y a des constructions: un mur ou quelque chose d'analogue.

144 - Abu 'Ayyub al-'Ansâry: Le Messager de Dieu (ç) dit: «Quand l'un de vous est en train de satisfaire un besoin, il ne doit ni se mettre en face à la Qibla, ni lui donner du dos! Tournez-vous soit vers l'est, soit vers l'ouest!»

(1) *Au Nom de Dieu...*

٨ - باب: التَّسْمِيَةِ عَلَى كُلِّ حَالٍ وَعِنْدَ الوِقَاعِ

١٤١ - حَدَّثَنَا عَلِيُّ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ قَالَ: حَدَّثنا جَرِيرٌ، عَنْ مَنْصُورٍ، عَنْ سَالِمِ بْنِ أَبِي الجَعْدِ، عَنْ كُرَيْبٍ، عَنِ آبْنِ عَبَّاسٍ، يَبْلُغُ النَّبِيَّ ﷺ، قَالَ: «لَوْ أَنَّ أَحَدَكُمْ إِذَا أَتَى أَهْلَهُ قَالَ: بِسْمِ اللَّهِ، اللَّهُمَّ جَنِّبْنَا الشَّيْطَانَ، وَجَنِّبِ الشَّيْطَانَ مَا رَزَقْتَنَا، فَقُضِيَ بَيْنَهُمَا وَلَدٌ لَمْ يَضُرَّهُ».

٩ - باب: مَا يَقُولُ عِنْدَ الخَلَاءِ

١٤٢ - حَدَّثَنَا آدَمُ قَالَ: حَدَّثنا شُعْبَةُ، عَنْ عَبْدِ العَزِيزِ بْنِ صُهَيْبٍ قَالَ: سَمِعْتُ أَنَساً يَقُولُ: كَانَ النَّبِيُّ ﷺ إِذَا دَخَلَ الخَلَاءَ قَالَ: «اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنَ الخُبُثِ وَالخَبَائِثِ».

تَابَعَهُ آبْنُ عَرْعَرَةَ عَنْ شُعْبَةَ. وَقَالَ غُنْدَرٌ، عَنْ شُعْبَةَ: إِذَا أَتَى الخَلَاءَ. وَقَالَ مُوسَىٰ، عَنْ حَمَّادٍ: إِذَا دَخَلَ. وَقَالَ سَعِيدُ بْنُ زَيْدٍ: حَدَّثنا عَبْدُ العَزِيزِ: إِذَا أَرَادَ أَنْ يَدْخُلَ.

١٠ - باب: وَضْعِ المَاءِ عِنْدَ الخَلَاءِ

١٤٣ - حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ مُحَمَّدٍ قَالَ: حَدَّثنا هَاشِمُ بْنُ القَاسِمِ قَالَ: حَدَّثنا وَرْقَاءُ، عَنْ عُبَيْدِ اللَّهِ بْنِ أَبِي يَزِيدَ، عَنِ آبْنِ عَبَّاسٍ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ دَخَلَ الخَلَاءَ، فَوَضَعْتُ لَهُ وَضُوءاً، قَالَ: «مَنْ وَضَعَ هَذَا؟». فَأُخْبِرَ، فَقَالَ: «اللَّهُمَّ فَقِّهْهُ فِي الدِّينِ».

١١ - باب: لَا تُسْتَقْبَلُ القِبْلَةُ بِغَائِطٍ أَوْ بَوْلٍ، إِلَّا عِنْدَ البِنَاءِ، جِدَارٍ أَوْ نَحْوِهِ

١٤٤ - حَدَّثَنَا آدَمُ قَالَ: حَدَّثنا آبْنُ أَبِي ذِئْبٍ قَالَ: حَدَّثنا الزُّهْرِيُّ، عَنْ عَطَاءِ بْنِ يَزِيدَ اللَّيْثِيِّ، عَنْ أَبِي أَيُّوبَ الأَنْصَارِيِّ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «إِذَا أَتَى أَحَدُكُمُ الغَائِطَ، فَلَا يَسْتَقْبِلِ القِبْلَةَ وَلَا يُوَلِّهَا ظَهْرَهُ، شَرِّقُوا أَوْ غَرِّبُوا».

R. 12 - Sur celui qui satisfait un besoin naturel en étant sur deux briques

145 - 'Abd-ul-Lâh ben 'Umar: Il y a des gens qui disent qu'en s'asseyant pour satisfaire un besoin, on ne doit se mettre ni suivant la direction de la Qibla, ni en direction du Temple de Jérusalem... [Eh bien]! Une fois je montai sur la terrasse d'une maison qui nous appartenait. De là, je vis le Messager de Dieu (ç) sur deux briques, en direction du Temple de Jérusalem, il était en train de satisfaire un besoin naturel... Tu es peut-être de ceux qui font la prière en étant collés à leurs cuisses? interrogea ibn 'Umar en s'adressant à Wâsi' [en guise de reproche]. «Je ne comprends pas! J'en jure par Dieu.»

Mâlik: «Il s'agit de celui qui prie sans se soulever de terre; [c'est-à-dire], celui qui se prosterne en restant collé au sol.»

R. 13 - Sur la sortie des femmes pour la satisfaction d'un besoin naturel

146 - 'Â'icha: En voulant satisfaire un besoin, les épouses du Prophète (ç) sortaient de nuit vers al-Manâsi' — c'était un endroit spacieux. D'autre part, 'Umar disait souvent au Prophète (ç): «Empêche tes femmes de sortir!» Mais le Messager de Dieu (ç) n'en fit rien. Une certaine nuit, Sawda bent Zam'a, qui était une femme d'une grande taille, sortit... Et 'Umar de l'appeler: «Nous t'avons reconnue, hé! Sawda!» Il voulait tant qu'un verset imposant le *ḥidjâb* fût révélé. En effet, Dieu révéla ensuite le verset du *ḥidjâb*.

147 - D'après 'Â'icha, le Prophète (ç) [dit]: «La permission vous est donnée, vous les femmes, afin de sortir satisfaire vos besoins.»

Hichâm: «C'est-à-dire le besoin naturel.»

R. 14 - Sur le fait de satisfaire le besoin naturel dans les habitations

148 - 'Abd-ul-Lâh ben 'Umar: «Une fois, je montai sur la terrasse de la maison de Ḥafṣa pour un certain besoin. De là, je vis le Messager de Dieu (ç) en train de satisfaire un besoin naturel. Il donnait du dos à la Qibla et de la face à la Syrie.

149 - 'Abd-ul-Lâh ben 'Umar: Un jour, je montai sur la terrasse de notre

١٢ - باب: مَنْ تَبرَّزَ عَلَى لَبِنَتَيْنِ

١٤٥ - حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ يُوسُفَ قَالَ: أَخْبَرَنَا مَالِكٌ، عَنْ يَحْيَى بْنِ سَعِيدٍ، عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ يَحْيَى بن حَبَّانَ، عَنْ عَمِّهِ وَاسِعِ بْنِ حَبَّانَ، عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عُمَرَ: أَنَّهُ كَانَ يَقُولُ: إِنَّ نَاساً يَقُولُونَ إِذَا قَعَدْتَ عَلَى حَاجَتِكَ فَلاَ تَسْتَقْبِلِ الْقِبْلَةَ وَلاَ بَيْتَ الْمَقْدِسِ. فَقَالَ عَبْدُ اللَّهِ بْنُ عُمَرَ: لَقَدِ ٱرْتَقَيْتُ يَوْماً عَلَى ظَهْرِ بَيْتٍ لَنَا، فَرَأَيْتُ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ عَلَى لَبِنَتَيْنِ، مُسْتَقْبِلاً بَيْتَ الْمَقْدِسِ لِحَاجَتِهِ. وَقَالَ: لَعَلَّكَ مِنَ الَّذِينَ يُصَلُّونَ عَلَى أَوْرَاكِهِمْ؟ فَقُلْتُ: لَا أَدْرِي وَاللَّهِ. قَالَ مَالِكٌ: يَعْنِي الَّذِي يُصَلِّي وَلاَ يَرْتَفِعُ عَنِ الأَرْضِ، يَسْجُدُ وَهُوَ لاَصِقٌ بِالأَرْضِ.

١٣ - باب: خُرُوجِ النِّسَاءِ إِلَى الْبَرَازِ

١٤٦ - حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ بُكَيْرٍ قَالَ: حَدَّثنا اللَّيْثُ قَالَ: حَدَّثَنِي عُقَيْلٌ، عَنِ ٱبْنِ شِهَابٍ، عَنْ عُرْوَةَ، عَنْ عَائِشَةَ: أَنَّ أَزْوَاجَ النَّبِيِّ ﷺ كُنَّ يَخْرُجْنَ بِاللَّيْلِ إِذَا تَبَرَّزْنَ إِلَى الْمَنَاصِعِ - وَهُوَ صَعِيدٌ أَفْيَحُ - فَكَانَ عُمَرُ يَقُولُ لِلنَّبِيِّ ﷺ: ٱحْجُبْ نِسَاءَكَ، فَلَمْ يَكُنْ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ يَفْعَلُ، فَخَرَجَتْ سَوْدَةُ بِنْتُ زَمْعَةَ، زَوْجُ النَّبِيِّ ﷺ، لَيْلَةً مِنَ اللَّيَالِي عِشَاءً، وَكَانَتْ ٱمْرَأَةً طَوِيلَةً، فَنَادَاهَا عُمَرُ: أَلاَ قَدْ عَرَفْنَاكِ يَا سَوْدَةُ، حِرْصاً عَلَى أَنْ يَنْزِلَ الْحِجَابُ، فَأَنْزَلَ اللَّهُ آيَةَ الْحِجَابِ.

١٤٧ - حَدَّثَنَا زَكَرِيَّاءُ قَالَ: حَدَّثنا أَبو أُسَامَةَ عَنْ هِشَامِ بن عُرْوَةَ عَنْ أَبِيهِ عَنْ عَائِشَةَ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ «قَدْ أُذِنَ أَنْ تَخْرُجْنَ فِي حَاجَتِكُنَّ». قَالَ هِشَامٌ: يَعْنِي ٱلْبَرَازَ.

١٤ - باب: التَّبَرُّزِ فِي الْبُيُوتِ

١٤٨ - حَدَّثَنَا إِبْرَاهِيمُ بْنُ الْمُنْذِرِ قَالَ: حَدَّثَنَا أَنَسُ بْنُ عِيَاضٍ، عَنْ عُبَيْدِ اللَّهِ، عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ يَحْيَى بْنِ حَبَّانَ، عَنْ وَاسِعِ بْنِ حَبَّانَ، عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عُمَرَ قَالَ: ٱرْتَقَيْتُ فَوْقَ ظَهْرِ بَيْتِ حَفْصَةَ لِبَعْضِ حَاجَتِي، فَرَأَيْتُ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ يَقْضِي حَاجَتَهُ، مُسْتَدْبِرَ الْقِبْلَةِ، مُسْتَقْبِلَ الشَّأْمِ.

١٤٩ - حَدَّثَنَا يَعْقُوبُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ قَالَ: حَدَّثنا يَزِيدُ بْنُ هَارُونَ قَالَ: أَخْبَرَنَا يَحْيَى، عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ يَحْيَى بْنِ حَبَّانَ: أَنَّ عَمَّهُ وَاسِعَ بْنَ حَبَّانَ أَخْبَرَهُ: أَنَّ عَبْدَ اللَّهِ بْنَ عُمَرَ أَخْبَرَهُ قَالَ:

maison. De là, je vis le Messager de Dieu (ç) assis sur deux briques, en faisant face au Temple de Jérusalem.»

R. 15 - Sur le fait de se nettoyer les parties honteuses avec de l'eau

150 - 'Anas ben Mâlik: «Lorsque le Prophète (ç) sortait pour satisfaire un besoin naturel, je me présentais, ainsi qu'un serviteur, avec un vase d'eau.»

[Et Hichâm d'expliquer]: «... afin que le Prophète se nettoyât les parties intimes avec cette eau.»

R. 16 - Sur celui avec qui on emporte de l'eau afin qu'il enlève l'impureté de son corps

* Abu ad-Dardâ' dit: «N'est-il pas entre vous, l'homme des souliers, de l'eau purifiante et du coussin [du Prophète]?»

151 - Abu Mu'adh — qui n'est autre que 'Aṭâ ben Abu Maymûna — dit: «J'ai entendu 'Anas dire: "[En voyant] le Prophète (ç) sortir pour satisfaire un besoin naturel, je le suivais, ainsi qu'un serviteur parmi nous, en emportant avec nous un vase d'eau."»

R. 17 - Sur le fait d'emporter une *'anaza*[1] et de l'eau pendant l'enlèvement de l'impureté des parties intimes.

152 - Suivant Chu'ba, 'Aṭâ' ben Abu Maymûna entendit 'Anas ben Mâlik dire: «[En voyant] le Messager de Dieu (ç) entrer dans un lieu d'aisance, j'emportais, ainsi qu'un serviteur, un vase d'eau et une *'anaza*. Il se nettoyait les parties intimes avec de l'eau.»

* An-Naḍr et Chadhân suivent [Muḥammad ben Ja'far dans ce même ḥadîth], et ce en le tenant de Chu'ba...

* Quant à *al-'anaza*, c'est un bâton qui a une pointe de fer.

R. 18 - Sur la défense d'enlever l'impureté des parties intimes avec la main droite

153 - D'après 'Abd-ul-Lâh ben Abu Qatâda, son père [dit]: Le Messager de

(1) Une pique.

لَقَدْ ظَهَرْتُ ذَاتَ يَوْمٍ عَلَى ظَهْرِ بَيْتِنَا، فَرَأَيْتُ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَاعِداً عَلَى لَبِنَتَيْنِ، مُسْتَقْبِلَ بَيْتِ المَقْدِسِ.

١٥ ـ باب: الاسْتِنْجَاءِ بِالمَاءِ

١٥٠ ـ حَدَّثَنَا أَبُو الوَلِيدِ هِشَامُ بْنُ عَبْدِ المَلِكِ قَالَ: حَدَّثَنَا شُعْبَـةُ، عَنْ أَبِي مُعَاذٍ، وَٱسْمُهُ عَطَاءُ بْنُ أَبِي مَيْمُونَةَ ـ قَالَ: سَمِعْتُ أَنَسَ بْنَ مَالِكٍ يَقُولُ: كَانَ النَّبِيُّ ﷺ إِذَا خَرَجَ لِحَاجَتِهِ، أَجِيءُ أَنَا وَغُلَامٌ، مَعَنَا إِدَاوَةٌ مِنْ مَاءٍ. يَعْنِي يَسْتَنْجِي بِهِ.

١٦ ـ باب: مَنْ حُمِلَ مَعَهُ المَاءُ لِطُهُورِهِ

وَقَالَ أَبُو الدَّرْدَاءِ: أَلَيْسَ فِيكُمْ صَاحِبُ النَّعْلَيْنِ وَالطَّهُورِ وَالوِسَادِ؟

١٥١ ـ حَدَّثَنَا سُلَيْمَانُ بْنُ حَرْبٍ قَالَ: حَدَّثنا شُعْبَةُ، عَنْ أَبِي مُعَاذٍ ـ هُوَ عَطَاءُ بْنُ أَبِي مَيْمُونَةَ ـ قَالَ: سَمِعْتُ أَنساً يَقُولُ: كَانَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ إِذَا خَرَجَ لِحَاجَتِهِ، تَبِعْتُهُ أَنَا وَغُلَامٌ مِنَّا، مَعَنَا إِدَاوَةٌ مِنْ مَاءٍ.

١٧ ـ باب: حَمْلِ العَنَزَةِ مَعَ المَاءِ فِي الاسْتِنْجَاءِ

١٥٢ ـ حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ بَشَّارٍ قَالَ: حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرٍ قَالَ: حَدَّثَنَا شُعْبَةُ، عَنْ عَطَاءِ بنِ أَبِي مَيْمُونَةَ: سَمِعَ أَنَسَ بْنَ مَالِكٍ يَقُولُ: كَانَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ يَدْخُلُ الخَلَاءَ، فَأَحْمِلُ أَنَا وَغُلَامٌ إِدَاوَةً مِنْ مَاءٍ وَعَنَزَةً، يَسْتَنْجِي بِالمَاءِ.

تَابَعَهُ النَّضْرُ وَشَاذَانُ عَنْ شُعْبَةَ. العَنَزَةُ: عَصاً عَلَيْهِ زُجٌّ.

١٨ ـ باب: النَّهْيِ عَنْ الاسْتِنْجَاءِ بِاليَمِينِ

١٥٣ ـ حَدَّثَنَا مُعَاذُ بْنُ فَضَالَةَ قَالَ: حَدَّثنا هِشَامٌ، هُوَ الدَّسْتَوَائِيُّ، عَنْ يَحْيَى بْنِ أَبِي كَثِيرٍ، عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بنِ أَبِي قَتَادَةَ، عَنْ أَبِيهِ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «إِذَا شَرِبَ أَحَدُكُمْ فَلَا

Dieu (ç) dit: «Quand l'un de vous boit, qu'il n'expire pas dans le vase; en allant dans un lieu d'aisance, qu'il ne touche pas sa verge avec sa main droite et qu'il ne se nettoie pas [les parties intimes] à l'aide de la main droite.»

R. 19 - On ne doit pas tenir sa verge en urinant...

154 - D'après 'Abd-ul-Lâh ben 'Abu Qatâda, son père [rapporta que le] Prophète (ç) [avait dit]: «Quand l'un de vous urine, qu'il ne tienne pas sa verge avec sa main droite! qu'il ne se nettoie pas [les parties intimes] avec la main droite!... Et, [en buvant], on ne doit pas expirer dans le vase!»

R. 20 - Sur le fait de se nettoyer [les parties intimes] avec des pierres

155 - Abu Hurayra rapporta: «Une fois, je suivis le Prophète (ç) qui était sorti pour satisfaire un besoin naturel. En marchant, il ne tournait pas la tête. Je m'approchai de lui et il me dit: "Cherche-moi quelques pierres pour me torcher — ou quelque chose de similaire — et ne m'apporte ni os ni crottin!" En effet, je lui apportai des pierres dans un pan de mon habit et les déposai près de lui avant de m'écarter. Ayant terminé de satisfaire ses besoins naturels, il les utilisa pour se torcher.»

R. 21 - On ne doit pas nettoyer les parties intimes avec du crottin

156 - 'Abd-ul-Lâh dit: «Une fois, le Prophète (ç) voulut satisfaire un besoin naturel; il m'ordonna alors de lui apporter trois pierres. Et moi de ne trouver que deux, et comme je ne puis trouver la troisième pierre, je ramassai une boule de crottin et je la lui apportai [avec les deux pierres]. Il accepta de prendre les deux pierres et jeta la boule de crottin en disant: "C'est une impureté."»

* Autre *isnâd*: ... D'Ibrâhîm ben Yûsuf, de son père, d'Abu 'Isḥaq, directement de 'Abd-ar-Raḥmân...

R. 22 - Sur le fait d'accomplir les ablutions mineures en lavant le membre concerné une seule fois

157 - Ibn 'Abbâs: Le Prophète (ç) fit ses ablutions mineures [en lavant chaque membre] une seule fois.

يَتَنَفَّسْ فِي الإِنَاءِ، وَإِذَا أَتَى الخَلاَءَ فَلاَ يَمَسَّ ذَكَرَهُ بِيَمِينِهِ، وَلاَ يَتَمَسَّحْ بِيَمِينِهِ».

١٩ - باب: لَا يُمْسِكُ ذَكَرَهُ بِيَمِينِهِ إِذَا بَالَ

١٥٤ - حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ يُوسُفَ قَالَ: حَدَّثَنَا الأَوْزَاعِيُّ، عَنْ يَحْيَى بْنِ أَبِي كَثِيرٍ، عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بنِ أَبِي قَتَادَةَ، عَنْ أَبِيهِ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «إِذَا بَالَ أَحَدُكُمْ فَلاَ يَأْخُذَنَّ ذَكَرَهُ بِيَمِينِهِ، وَلاَ يَسْتَنْجِ بِيَمِينِهِ، وَلاَ يَتَنَفَّسْ فِي الإِنَاءِ».

٢٠ - باب: الاسْتِنْجَاءِ بِالحِجَارَةِ

١٥٥ - حَدَّثَنَا أَحْمَدُ بْنُ مُحَمَّدٍ المَكِّيُّ قَالَ: حَدَّثَنَا عَمْرُو بْنُ يَحْيَى بْنِ سَعِيدِ بْنِ عَمْرٍو المَكِّيُّ، عَنْ جَدِّهِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ قَالَ: اتَّبَعْتُ النَّبِيَّ ﷺ، وَخَرَجَ لِحَاجَتِهِ، فَكَانَ لَا يَلْتَفِتُ، فَدَنَوْتُ مِنْهُ، فَقَالَ: «ابْغِنِي أَحْجَاراً أَسْتَنْفِضْ بِهَا - أَوْ نَحْوَهُ - وَلاَ تَأْتِنِي بِعَظْمٍ، وَلاَ رَوْثٍ». فَأَتَيْتُهُ بِأَحْجَارٍ بِطَرَفِ ثِيَابِي، فَوَضَعْتُهَا إِلَى جَنْبِهِ، وَأَعْرَضْتُ عَنْهُ، فَلَمَّا قَضَى أَتْبَعَهُ بِهِنَّ.

٢١ - باب: لا يُسْتَنْجي بِرَوثٍ.

١٥٦ - حَدَّثَنَا أَبُو نُعَيْمٍ قَالَ: حَدَّثَنا زُهَيْرٌ، عَنْ أَبِي إِسْحٰقَ قَالَ: لَيْسَ أَبُو عُبَيْدَةَ ذَكَرَهُ، وَلَكِنْ عَبْدُ الرَّحْمٰنِ بنُ الأَسْوَدِ، عَنْ أَبِيهِ: أَنَّهُ سَمِعَ عَبْدَ اللَّهِ يَقُولُ: أَتَى النَّبِيُّ ﷺ الغَائِطَ، فَأَمَرَنِي أَنْ آتِيَهُ بِثَلاَثَةِ أَحْجَارٍ، فَوَجَدْتُ حَجَرَيْنِ، وَالْتَمَسْتُ الثَّالِثَ فَلَمْ أَجِدْهُ، فَأَخَذْتُ رَوْثَةً فَأَتَيْتُهُ بِهَا، فَأَخَذَ الحَجَرَيْنِ وَأَلْقَى الرَّوْثَةَ، وَقَالَ: «هَذَا رِكْسٌ».

وقَالَ إِبْرَاهِيمُ بنُ يُوسُفَ عَنْ أَبِيهِ عَنْ أَبِي إِسْحٰقَ: حَدَّثَنِي عَبْدُ الرَّحْمٰنِ.

٢٢ - باب: الوُضُوءِ مَرَّةً مَرَّةً

١٥٧ - حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بنُ يُوسُفَ قَالَ: حَدَّثنا سُفْيَانُ، عَنْ زَيْدِ بْنِ أَسْلَمَ، عَنْ عَطَاءِ بْنِ يَسَارٍ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ قَالَ: تَوَضَّأَ النَّبِيُّ ﷺ مَرَّةً مَرَّةً.

R. 23 - Sur le fait d'accomplir les ablutions mineures en lavant par deux fois chacun des membres

158 - 'Abd-ul-Lâh ibn Zayd: Le Prophète (ç) fit ses ablutions mineures [en lavant chaque membre] par deux fois.

R. 24 - Sur le fait d'accomplir les ablutions mineures en lavant chaque membre concerné par trois fois

159 - Ḥumrân — l'affranchi de 'Uthmân — rapporte avoir vu 'Uthmân ben 'Affân demander un vase [d'eau]. Il versa tout d'abord de l'eau dans ses deux paumes, par trois fois, et les lava. Puis il introduisit sa main droite dans le vase..., se rinça la bouche et le nez, se lava le visage par trois fois et ses deux mains, jusqu'aux coudes, par trois fois aussi; il passa ensuite à la tête, il l'essuya, puis lava les deux pieds jusqu'aux chevilles par trois fois. Enfin, il dit: «Le Messager de Dieu (ç) a dit: "Celui qui fait des ablutions mineures proches de celles que je viens de faire puis accomplit deux *rak'a* pendant lesquelles il n'est pas distrait, [Dieu] lui pardonnera ses péchés déjà commis."»

160 - [Aussi]..., d'Ibrâhîm [ben Sa'd], de Ṣâliḥ ben Kaysân, d'ibn Chihâb qui dit: Mais 'Urwa rapporte que Ḥumrân dit:

Ayant terminé ses ablutions mineures, 'Uthmân dit: «Je vais vous rapporter un *ḥadîth* que je ne vous aurais pas dit s'il n'y avait pas un verset du Coran... J'ai entendu le Prophète (ç) dire: "Tout homme qui fait ses ablutions mineures d'une manière parfaite puis accomplit sa prière [obligatoire], [Dieu] lui pardonnera sûrement les péchés commis entre ce moment et la prière suivante."»

'Urwa: Le verset [à qui 'Uthmân faisait allusion] est: **Ceux qui cachent ce que Nous avons fait descendre de preuve**[1].

R. 25 - Sur le fait de rejeter l'eau [aspirée] par le nez pendant les ablutions mineures.

* Cela a été rapporté du Prophète (ç) par 'Uthmân, 'Abd-ul-Lâh ben Zayd et par ibn 'Abbâs (que Dieu les agrée tous)

161 - D'après Abu Hurayra, le Prophète (ç) dit: «Que celui qui fait des

(1) Al-Baqara, 159.

٢٣ - باب: الوُضُوءِ مَرَّتَيْنِ مَرَّتَيْنِ

١٥٨ - حَدَّثَنَا حُسَيْنُ بْنُ عِيسَى قَالَ: حَدَّثَنَا يُونُسُ بْنُ مُحَمَّدٍ قَالَ: حَدَّثَنَا فُلَيْحُ بْنُ سُلَيْمَانَ، عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بنِ أَبِي بَكْرِ بْنِ عَمْرِو بنِ حَزْمٍ، عَنْ عَبَّادِ بْنِ تَمِيمٍ، عَنْ عَبْدِ اللَّهِ آبْنِ زَيْدٍ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ تَوَضَّأَ مَرَّتَيْنِ مَرَّتَيْنِ.

٢٤ - باب: الوُضُوءِ ثَلاثاً ثَلاثاً

١٥٩ - حَدَّثَنَا عَبْدُ العَزِيزِ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ الأُوَيْسِيُّ قَالَ: حَدَّثَنِي إِبْرَاهِيمُ بْنُ سَعْدٍ، عَنِ آبْنِ شِهَابٍ: أَنَّ عَطَاءَ بْنَ يَزِيدَ أَخْبَرَهُ: أَنَّ حُمْرَانَ مَوْلَى عُثْمَانَ أَخْبَرَهُ: أَنَّهُ رَأَى عُثْمَانَ بْنَ عَفَّانَ: دَعَا بِإِنَاءٍ، فَأَفْرَغَ عَلَى كَفَّيْهِ ثَلاثَ مِرَارٍ فَغَسَلَهُمَا، ثُمَّ أَدْخَلَ يَمِينَهُ فِي الإِنَاءِ، فَمَضْمَضَ وَآسْتَنْشَقَ، ثُمَّ غَسَلَ وَجْهَهُ ثَلاثاً، وَيَدَيْهِ إِلَى المِرْفَقَيْنِ ثَلاثَ مِرَارٍ، ثُمَّ مَسَحَ بِرَأْسِهِ، ثُمَّ غَسَلَ رِجْلَيْهِ ثَلاثَ مِرَارٍ إِلَى الكَعْبَيْنِ، ثُمَّ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «مَنْ تَوَضَّأَ نَحْوَ وُضُوئِي هَذَا، ثُمَّ صَلَّى رَكْعَتَيْنِ لَا يُحَدِّثُ فِيهِمَا نَفْسَهُ، غُفِرَ لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ».

١٦٠-وَعَنْ إِبْرَاهِيمَ قَالَ: قَالَ صَالِحُ بْنُ كَيْسَانَ: قَالَ آبْنُ شِهَابٍ: وَلَكِنَّ عُرْوَةُ يُحَدِّثُ عَنْ حُمْرَانَ: فَلَمَّا تَوَضَّأَ عُثْمَانُ قَالَ: أَلَا أُحَدِّثُكُمْ حَدِيثاً لَوْلَا آيَةٌ مَا حَدَّثْتُكُمُوهُ؟ سَمِعْتُ النَّبِيَّ ﷺ يَقُولُ: «لَا يَتَوَضَّأُ رَجُلٌ يُحْسِنُ وُضُوءَهُ، وَيُصَلِّي الصَّلَاةَ، إِلَّا غُفِرَ لَهُ مَا بَيْنَهُ وَبَيْنَ الصَّلَاةِ حَتَّى يُصَلِّيَهَا». قَالَ عُرْوَةُ: الآيَةُ: ﴿ إِنَّ ٱلَّذِينَ يَكْتُمُونَ مَآ أَنزَلْنَا مِنَ ٱلْبَيِّنَٰتِ ﴾[1].

٢٥ - بـاب: الاسْتِنْثَارِ فِي الوُضُوءِ

ذَكَرَهُ عُثْمَانُ وَعَبْدُ اللَّهِ بْنُ زَيْدٍ وَآبْنُ عَبَّاسٍ - رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ- عَنِ النَّبِيِّ ﷺ.

١٦١ - حَدَّثَنَا عَبْدَانُ قَالَ: أَخْبَرَنَا عَبْدُ اللَّهِ قَالَ: أَخْبَرَنَا يُونُسُ، عَنِ الزُّهْرِيِّ قَالَ: أَخْبَرَنِي أَبُو إِدْرِيسَ: أَنَّهُ سَمِعَ أَبَا هُرَيْرَةَ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ أَنَّهُ قَالَ:

---

(١) سورة البقرة: الآية ١٥٩.

ablutions mineures rejette l'eau [aspirée par le nez] et que celui qui se nettoie les parties intimes avec des cailloux en emploie un nombre impair!»

R. 26 - Sur le fait d'enlever l'impureté des parties intimes avec un nombre impair de cailloux

162 - Abu Hurayra: Le Messager de Dieu (ç) a dit: «Si l'un de vous fait des ablutions mineures, il doit mettre [de l'eau] dans son nez puis la rejeter. Celui qui veut enlever l'impureté des parties intimes avec des cailloux, il doit en utiliser un nombre impair. Aussi, si l'un de vous se réveille de son sommeil, il doit se laver les mains avant de les introduire dans l'eau des ablutions mineures, car il ne sait pas où elles se sont posées durant la nuit.»

R. 27 - Sur le lavage des pieds... On ne doit pas les essuyer

163 - 'Abd-ul-Lâh ben 'Amrû rapporta: «Une fois, alors que nous étions en voyage, le Prophète (ç) resta en arrière. Il nous rejoignit au moment où le temps de la prière du *'aṣr* était sur le point d'être achevé; nous commençâmes alors à faire nos ablutions mineures en nous essuyant les pieds. Et lui de s'écrier à voix haute par deux ou trois fois: "Malheur aux talons [des supplices] du Feu!"»

R. 28 - Sur le fait de rincer la bouche pendant les ablutions mineures

* Cela a été rapporṭé du Prophète (ç) par ibn 'Abbâs et par 'Abd-ul-Lâh ben Zayd (r).

164 - D'après 'Aṭâ' ben Yazîd, Ḥumrân — l'affranchi de 'Uthman ben 'Affân — vit 'Uthmân demander un vase d'eau... De ce vase, il versa de l'eau sur les deux mains et les lava par trois fois. Après quoi, il introduisit sa main droite dans le vase..., se rinça la bouche et le nez puis jeta l'eau des narines. Il lava ensuite le visage par trois fois puis les mains jusqu'aux coudes, par trois fois aussi. Il passa après à la tête et l'essuya. Enfin, par trois fois il lava chaque pied puis dit: «J'ai vu le Prophète (ç) faire des ablutions mineures ressemblant à celles que je viens de faire, et ce en disant: "Celui qui fait des ablutions mineures proches de celles que je viens de faire puis accomplit deux *rak'a* sans être distrait, Dieu lui pardonnera ses péchés qu'il a déjà commis."»

«مَنْ تَوَضَّأَ فَلْيَسْتَنْثِرْ، وَمَنِ آسْتَجْمَرَ فَلْيُوتِرْ».

٢٦ ـ باب: الاسْتِجْمَارِ وِتْراً

١٦٢ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ يُوسُفَ قَالَ: أَخْبَرَنَا مَالِكٌ، عَنْ أَبِي الزِّنَادِ، عَنِ الأَعْرَجِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَالَ: «إِذَا تَوَضَّأَ أَحَدُكُمْ فَلْيَجْعَلْ فِي أَنْفِهِ ثُمَّ لِيَنْثُرْ، وَمَنِ آسْتَجْمَرَ فَلْيُوتِرْ، وَإِذَا آسْتَيْقَظَ أَحَدُكُمْ مِنْ نَوْمِهِ فَلْيَغْسِلْ يَدَهُ قَبْلَ أَنْ يُدْخِلَهَا فِي وَضُوئِهِ، فَإِنَّ أَحَدَكُمْ لاَ يَدْرِي أَيْنَ بَاتَتْ يَدُهُ».

٢٧ ـ باب: غَسْلِ الرِّجْلَيْنِ، وَلاَ يَمْسَحُ عَلَى القَدَمَيْنِ

١٦٣ ـ حَدَّثَنَا مُوسَىٰ قَالَ: حَدَّثنا أَبُو عَوَانَةَ، عَنْ أَبِي بِشْرٍ، عَنْ يُوسُفَ بْـنِ مَاهِكَ، عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو قَالَ: تَخَلَّفَ النَّبِيُّ ﷺ عَنَّا فِي سَفْرَةٍ سَافَرْنَاهَا، فَأَدْرَكَنَا وَقَدْ أَرْهَقْنَا العَصْرَ، فَجَعَلْنَا نَتَوَضَّأُ وَنَمْسَحُ عَلَى أَرْجُلِنَا، فَنَادَى بِأَعْلَى صَوْتِهِ: «وَيْلٌ لِلأَعْقَابِ مِنَ النَّارِ». مَرَّتَيْنِ أَوْ ثَلاَثاً.

٢٨ ـ باب: المَضْمَضَةِ فِي الوُضُوءِ

قَالَهُ آبْنُ عَبَّاسٍ وَعَبْدُ اللَّهِ بْنُ زَيْدٍ ـ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ ـ عَنِ النَّبِيِّ ﷺ.

١٦٤ ـ حَدَّثَنَا أَبُو اليَمَانِ قَالَ: أَخْبَرَنَا شُعَيْبٌ، عَنِ الزُّهْرِيِّ قَالَ: أَخْبَرَنِي عَطَاءُ بْنُ يَزِيدَ، عَنْ حُمْرَانَ مَوْلَى عُثْمَانَ بْنِ عَفَّانَ: أَنَّهُ رَأَى عُثْمَانَ دَعَا بِوَضُوءٍ، فَأَفْرَغَ عَلَى يَدَيْهِ مِنْ إِنَائِهِ فَغَسَلَهُمَا ثَلاَثَ مَرَّاتٍ، ثُمَّ أَدْخَلَ يَمِينَهُ فِي الوَضُوءِ، ثُمَّ تَمَضْمَضَ وَآسْتَنْشَقَ وَآسْتَنْثَرَ، ثُمَّ غَسَلَ وَجْهَهُ ثَلاثاً وَيَدَيْهِ إِلَى المِرْفَقَيْنِ ثَلاثاً، ثُمَّ مَسَحَ بِرَأْسِهِ، ثُمَّ غَسَلَ كُلَّ رِجْلٍ ثَلاثاً، ثُمَّ قَالَ: رَأَيْتُ النَّبِيَّ ﷺ يَتَوَضَّأُ نَحْوَ وُضُوئِي هَذَا، وَقَالَ: «مَنْ تَوَضَّأَ نَحْوَ وُضُوئِي هَذَا، ثُمَّ صَلَّى رَكْعَتَيْنِ لاَ يُحَدِّثُ فِيهِمَا نَفْسَهُ، غَفَرَ اللَّهُ لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ».

R. 29 - Sur le lavage des talons

* En faisant ses ablutions mineures, ibn Sirîn lavait l'emplacement de la bague.

165 - Muḥammad ben Ziyâd dit: «J'ai entendu Abu Hurayra — il était de passage devant nous alors que les gens faisaient des ablutions mineures à partir de l'eau des *miṭhara*[1] — dire: "Que vos ablutions soient complètes! Abu al-Qâcim (ç) a dit: *Malheur aux talons [des supplices] du Feu!"*»

R. 30 - Sur le fait de se laver [les pieds] quand on est chaussé de souliers... Et qu'on ne doit pas essuyer ceux-ci

166 - Selon Sa'îd al-Maqbary, 'Ubayd ben Jurayḥ dit à 'Abd-ul-Lâh ben 'Umar: «O Abu 'Abd-ar-Raḥmân je t'ai vu faire quatre choses que je n'avais jamais vu faire par aucun des Compagnons du Prophète[2]... — Et quelles sont ces choses? ô ibn Jurayḥ. — Des coins de la Ka'ba, je ne te vois toucher ques les deux coins yémenites; tu portes des souliers en cuir lisse et sans poils; je t'ai vu teindre (les vêtements?) en jaune; je t'ai vu à La Mecque ne commençeant la *talbiya* qu'à partir du jour de la *tarwiya*[3], tandis que les fidèles à partir du moment où ils voient la nouvelle lune... — Pour les coins, répondit 'Abd-ul-Lâh, eh bien! j'ai vu le Messager de Dieu (ç) ne toucher que les deux yémenites. Quant aux souliers lisses et sans poils, j'ai vu le Messager de Dieu (ç) se chausser de souliers sans poils et faire les ablutions mineures en les gardant; j'aime les mettre. Pour ce qui est du jaune, j'ai vu le Messager de Dieu (ç) choisir cette couleur pour teindre; j'aime donc à faire teindre en l'utilisant. Enfin, pour le commencement de la *tabliya*, je n'ai vu le Messager de Dieu (ç) la commencer que lorsque sa monture s'élançait [vers Mina].»

R. 31 - Sur le fait de commencer par les membres du côté droit pendant les ablutions mineures et le lavage du corps

167 - D'après Ḥafṣa bent Sirîn, Um 'Aṭia rapporta que lors des ablutions mortuaires de sa fille, le Prophète (ç) avait dit aux femmes [qui s'occupaient du

(1) La *miṭhara* est un vase qu'on utilise pour les ablutions.
(2) Dans le texte: par aucun de tes compagnons.
(3) Litt: l'Abreuvement, c'est le 8 du mois de *dhu-l-ḥidja*.

٢٩ ـ باب: غَسْلِ الأَعْقَابِ

وَكَانَ ٱبْنُ سِيرِينَ يَغْسِلُ مَوْضِعَ الخَاتَمِ إِذَا تَوَضَّأَ.

١٦٥ ـ **حَدَّثَنَا** آدَمُ بْنُ أَبِي إِيَاسٍ قَالَ: حدَّثنا شُعْبَةُ قَالَ: حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ زِيَادٍ قَالَ: سَمِعْتُ أَبَا هُرَيْرَةَ ـ وَكَانَ يَمُرُّ بِنَا وَالنَّاسُ يَتَوَضَّؤُونَ مِنَ المِطْهَرَةِ ـ قَالَ: أَسْبِغُوا الوُضُوءَ، فَإِنَّ أَبَا القَاسِمِ ﷺ قَالَ: «وَيْلٌ لِلأَعْقَابِ مِنَ النَّارِ».

٣٠ ـ باب: غَسْلِ الرِّجْلَيْنِ فِي النَّعْلَيْنِ، وَلاَ يَمْسَحُ عَلَى النَّعْلَيْنِ

١٦٦ ـ **حَدَّثَنَا** عَبْدُ اللَّهِ بْنُ يُوسُفَ قَالَ: أَخْبَرَنَا مَالِكٌ، عَنْ سَعِيدٍ المَقْبُرِيِّ، عَنْ عُبَيْدِ ٱبْنِ جُرَيْجٍ: أَنَّهُ قَالَ لِعَبْدِ اللَّهِ بْنِ عُمَرَ: يَا أَبَا عَبْدِ الرَّحْمٰنِ، رَأَيْتُكَ تَصْنَعُ أَرْبَعاً لَمْ أَرَ أَحَداً مِنْ أَصْحَابِكَ يَصْنَعُهَا؟ قَالَ: وَمَا هِيَ يَا ابْنَ جُرَيْجٍ؟ قَالَ: رَأَيْتُكَ لاَ تَمَسُّ مِنَ الأَرْكَانِ إِلَّا اليَمَانِيَيْنِ، وَرَأَيْتُكَ تَلْبَسُ النِّعَالَ السِّبْتِيَّةَ، وَرَأَيْتُكَ تَصْبُغُ بِالصُّفْرَةِ، وَرَأَيْتُكَ إِذَا كُنْتَ بِمَكَّةَ أَهَلَّ النَّاسُ إِذَا رَأَوُا الهِلاَلَ وَلَمْ تُهِلَّ أَنْتَ حَتَّى كَانَ يَوْمُ التَّرْوِيَةِ. قَالَ عَبْدُ اللَّهِ: أَمَّا الأَرْكَانُ: فَإِنِّي لَمْ أَرَ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ يَمَسُّ إِلَّا اليَمَانِيَيْنِ، وَأَمَّا النِّعَالُ السِّبْتِيَّةُ: فَإِنِّي رَأَيْتُ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ يَلْبَسُ النَّعْلَ الَّتِي لَيْسَ فِيهَا شَعَرٌ وَيَتَوَضَّأُ فِيهَا، فَأَنَا أُحِبُّ أَنْ أَلْبَسَهَا، وَأَمَّا الصُّفْرَةُ: فَإِنِّي رَأَيْتُ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ يَصْبُغُ بِهَا، فَأَنَا أُحِبُّ أَنْ أَصْبُغَ بِهَا، وَأَمَّا الإِهْلاَلُ: فَإِنِّي لَمْ أَرَ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ يُهِلُّ حَتَّى تَنْبَعِثَ بِهِ رَاحِلَتُهُ.

٣١ ـ باب: التَّيَمُّنِ فِي الوُضُوءِ وَالغُسْلِ

١٦٧ ـ **حَدَّثَنَا** مُسَدَّدٌ قَالَ: حَدَّثنا إِسْمَاعِيلُ قَالَ: حَدَّثنا خَالِدٌ، عَنْ حَفْصَةَ بِنْتِ سِيرِينَ، عَنْ أُمِّ عَطِيَّةَ قَالَتْ: قَالَ النَّبِيُّ ﷺ لَهُنَّ فِي غَسْلِ ٱبْنَتِهِ:

lavage]: «Commencez par la partie droite du corps et par les membres des ablutions mineures.»

168 - D'après Masrûq, 'Â'icha [dit]: «Le Prophète (ç) aimait commencer par le côté droit soit en se chaussant, soit en se peignant, soit en faisant ses ablutions; bref, en toute circonstance.»

R. 32 - Sur le fait de chercher de l'eau pour accomplir les ablutions mineures

* 'Â'icha: «L'heure de la prière du *ṣubḥ* venue, on chercha l'eau mais vainement; et on révéla ensuite le verset des ablutions sèches.»

169 - Selon Ishâq ben 'Abd-ul-Lâh ben Abu Ṭalḥa, Anas ben Mâlik dit: «Je vis le Messager de Dieu (ç) au moment où débuta le temps de la prière du *'aṣr*. Les gens commencèrent alors à chercher l'eau mais vainement. On apporta au Messager de Dieu (ç) un vase d'eau [pour ses ablutions mineures]. Il y mit la main et commanda aux gens de venir faire leurs ablutions mineures.

«Je vis l'eau sourdre de sous ses doigts, jusqu'à ce que tous les présents eussent fait leurs ablutions mineures.»

R. 33 - Sur l'eau qu'on utilise pour laver les cheveux d'un homme

* 'Aṭâ' ne voyait aucun mal à utiliser les cheveux [coupés] pour en faire des ficelles ou des cordes.

* Sur l'eau de laquelle boit un chien et sur le passage des chiens dans la mosquée.

* Az-Zuhry: «Lorsque le chien lape dans un vase d'eau d'une personne qui n'en a pas d'autre, celle-ci peut faire ses ablutions mineures en utilisant cette eau.» Et Sufyân de commenter: «Cela est du *fiqh*! Dieu, le Très-Haut, ne dit-il pas: **et ne trouviez pas d'eau faites des ablutions sèches**[1] et cela est de l'eau. Cependant, il reste encore un doute, mieux vaut faire des ablutions mineures avec cette eau puis passer à des ablutions sèches.»

170 - Ibn Sirîn: «Une fois, je dis à 'Abîda: "Nous avons quelques poils des

(1) Al-Mâ'ida, 6.

«ٱبْدَأْنَ بِمَيَامِنِهَا وَمَوَاضِعِ الْوُضُوءِ مِنْهَا».

١٦٨ ـ **حَدَّثَنَا** حَفْصُ بْنُ عُمَرَ قَالَ: حَدَّثنا شُعْبَةُ قَالَ: أَخْبَرَنِي أَشْعَثُ بْـنُ سُلَيْمٍ قَالَ: سَمِعْتُ أَبِي، عَنْ مَسْرُوقٍ، عَنْ عَائِشَةَ قَالَتْ: كَانَ النَّبِيُّ ﷺ يُعْجِبُهُ التَّيَمُّنُ فِي تَنَعُّلِهِ وَتَرَجُّلِهِ، وَطُهُورِهِ، وَفِي شَأْنِهِ كُلِّهِ.

٣٢ ـ باب: ٱلْتِمَاسِ الوَضُوءِ إِذَا حَانَتِ الصَّلَاةُ

وَقَالَتْ عَائِشَةُ: حَضَرَتِ الصُّبْحُ، فَالْتُمِسَ المَاءُ فَلَمْ يُوجَدْ، فَنَزَلَ التَّيَمُّمُ.

١٦٩ ـ **حَدَّثَنَا** عَبْدُ اللَّهِ بْنُ يُوسُفَ قَالَ: أَخْبَرَنَا مَالِكٌ، عَـنْ إِسْحٰقَ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ أَبِي طَلْحَةَ، عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ أَنَّهُ قَالَ: رَأَيْتُ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ ـ وَحَانَتْ صَلَاةُ العَصْرِ، فَالْتَمَسَ النَّاسُ الوَضُوءَ فَلَمْ يَجِدُوهُ، فَأُتِيَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ بِوَضُوءٍ، فَوَضَعَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ فِي ذٰلِكَ الإِنَاءِ يَدَهُ، وَأَمَرَ النَّاسَ أَنْ يَتَوَضَّؤُوا مِنْهُ، قَالَ: فَرَأَيْتُ المَاءَ يَنْبُعُ مِنْ تَحْتِ أَصَابِعِهِ، حَتَّى تَوَضَّؤُوا مِنْ عِنْدِ آخِرِهِمْ.

٣٣ ـ باب: المَاءِ الَّذِي يُغْسَلُ بِهِ شَعَرُ الإِنْسَانِ

وَكَانَ عَطَاءٌ لَا يَرَى بِهِ بَأْساً: أَنْ يُتَّخَذَ مِنْهَا الخُيُوطُ وَالحِبَالُ. وَسُؤْرِ الكِلَابِ وَمَمَرِّهَا فِي المَسْجِدِ، وَقَالَ الزُّهْرِيُّ: إِذَا وَلَغَ فِي إِنَاءٍ لَيْسَ لَهُ وَضُوءٌ غَيْرُهُ يَتَوَضَّأُ بِهِ. وَقَالَ سُفْيَانُ: هٰذَا الفِقْهُ بِعَيْنِهِ، يَقُولُ اللَّهُ تَعَالَىٰ: «﴿فَلَمْ تَجِدُواْ مَآءً فَتَيَمَّمُواْ﴾»[1]. وَهٰذَا مَاءٌ، وَفِي النَّفْسِ مِنْهُ شَيْءٌ، يَتَوَضَّأُ بِهِ وَيَتَيَمَّمُ.

١٧٠ ـ **حَدَّثَنَا** مَالِكُ بْنُ إِسْمَاعِيلَ قَالَ: حَدَّثنا إِسْرَائِيلُ، عَنْ عَاصِمٍ، عَنِ ٱبْنِ سِيرِينَ قَالَ: قُلْتُ لِعَبِيدَةَ: عِنْدَنَا مِنْ شَعَرِ النَّبِيِّ ﷺ، أَصَبْنَاهُ مِنْ قِبَلِ أَنَسٍ ـ أَوْ مِنْ قِبَلِ أَهْلِ

(١) سورة المائدة: الآية ٦.

cheveux du Prophète (ç), nous les avons eus de 'Anas (ou des proches parents de 'Anas). — Avoir en ma possession un seul poil de ces cheveux, s'écria 'Abîda, m'est plus cher que l'ici-bas et tout ce qu'il contient."»

171 - 'Anas: Après que le Messager de Dieu (ç) s'était coupé les cheveux, Abu Ṭalḥa fut le premier à prendre de ses cheveux.

172 - Abu Hurayra: Le Messager de Dieu (ç) dit: «Lorsque le chien boit dans le vase de l'un de vous qu'il le lave (le vase) par sept fois!»

173 - D'après Abu Hurayra, le Prophète (ç) [dit]: Une fois un homme vit un chien en train de manger du sable [humide] du fait de la soif. Il prit alors sa bottine et commença à puiser l'eau pour le chien... jusqu'à ce que ce dernier fût désaltéré. Dieu loua cet acte et fit entrer l'homme au Paradis.

174 - D'après Ḥamza ben 'Abd-ul-Lâh, son père [dit]: Au temps du Messager de Dieu (ç), les chiens urinaient puis entraient dans la mosquée en allant et venant, et pourtant on n'aspergeait rien de tout cela.

175 - 'Ady ben Ḥâtim dit: «Une fois j'interrogeai le Prophète (ç)... et il me répondit en disant: "Si tu lances ton chien dressé derrière le gibier et qu'il le tue, tu peux manger ce gibier. Cependant tu ne peux manger s'il en mange une partie, car il n'a pris le gibier que pour lui-même. — Et si je lances mon chien puis je m'aperçois qu'il est avec un autre? — Ne mange pas! car la *tasmia* que tu as formulée était pour [la chasse de] ton chien non pour un autre."»

R. 34 - Sur celui qui ne considère les ablutions mineures obligatoires qu'en cas de la sortie de l'impureté des deux exutoires: celui de devant et celui de derière,

et ce en se basant sur ce verset: **Ou revenant de déféquer**[1].

* 'Aṭâ' dit que celui qui évacue des vers par l'anus ou quelque animal pareil à un pou par la verge, doit refaire ses ablutions mineures.

* Jâbir ben 'Abd-ul-Lâh: Celui qui rit pendant la prière doit la refaire sans refaire les ablutions mineures.

* Al-Ḥasan: Ne doit pas [refaire de nouvelles] ablutions mineures celui qui se coupe les cheveux ou les ongles, ainsi que celui qui enlève ses bottines.

(1) Al-Mâ'ida, 6.

أنسٍ ـفقالَ: لأنْ تكونَ عِنْدِي شعَرَةٌ مِنْهُ أَحَبُّ إليَّ مِنَ الدُّنْيا وَما فِيهَا.

١٧١ ـ حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ الرَّحِيمِ قَالَ: أَخْبَرَنا سَعِيدُ بْنُ سُلَيْمانَ قالَ: حَدَّثنا عَبَّادٌ، عَنِ ٱبْنِ عَوْنٍ، عَنِ ٱبْنِ سِيرِينَ، عَنْ أَنَسٍ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ لَمَّا حَلَقَ رَأْسَهُ، كَانَ أَبُو طَلْحَةَ أَوَّلَ مَنْ أَخَذَ مِنْ شَعَرِهِ.

١٧٢ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ يُوسُفَ، عَنْ مَالِكٍ، عَنْ أَبِي الزِّنَادِ، عَنِ الأَعْرَجِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ قَالَ: إِنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَالَ: «إِذَا شَرِبَ الكَلْبُ فِي إِنَاءِ أَحَدِكُمْ فَلْيَغْسِلْهُ سَبْعاً».

١٧٣ ـ حَدَّثَنَا إِسْحٰقُ: أخبرنا عبدُ الصَّمَدِ: حدثنا عَبْدُ الرَّحْمٰنِ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْن دينارٍ: سَمِعتُ أبي، عن أبي صالحٍ، عن أبي هريرةَ، عن النَّبِيِّ ﷺ: «أَنَّ رَجلاً رأى كلباً يأكلُ الثَّرَى من العطَشِ، فأخذ الرجلُ خُفَّه، فجعل يَغرِفُ له به حتى أرواهُ، فَشَكَرَ اللَّهُ له فأدخلَهُ الجنةَ».

١٧٤ ـ وَقَالَ أَحْمَدُ بْنُ شَبِيبٍ: حَدَّثنا أَبي، عَنْ يُونُسَ، عَنِ ٱبْنِ شِهَابٍ قَالَ: حَدَّثَنِي حَمْزَةُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ، عَنْ أَبِيهِ قَالَ: كَانَتِ الكِلابُ تَبُولُ، وَتُقْبِلُ وَتُدْبِرُ فِي المَسْجِدِ، فِي زَمَانِ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ، فَلَمْ يَكُونُوا يَرُشُّونَ شَيْئاً مِنْ ذَلِكَ.

١٧٥ ـ حَدَّثَنَا حَفْصُ بْنُ عُمَرَ قَالَ: حَدَّثنا شُعْبَةُ، عَنِ ٱبْنِ أَبِي السَّفَرِ، عَنِ الشَّعْبِيِّ، عَنْ عَدِيِّ بْنِ حَاتِمٍ قَالَ: سَأَلْتُ النَّبِيَّ ﷺ فَقَالَ: «إِذَا أَرْسَلْتَ كَلْبَكَ المُعَلَّمَ فَقَتَلَ فَكُلْ، وَإِذَا أَكَلَ فَلا تَأْكُلْ. فَإِنَّمَا أَمْسَكَهُ عَلَى نَفْسِهِ». قُلْتُ: أُرْسِلُ كَلْبِي فَأَجِدُ مَعَهُ كَلْباً آخَرَ؟ قَالَ: «فَلا تَأْكُلْ، فَإِنَّمَا سَمَّيْتَ عَلَى كَلْبِكَ وَلَمْ تُسَمِّ عَلَى كَلْبٍ آخَرَ».

٣٤ ـ باب: مَنْ لَمْ يَرَ الوُضُوءَ إلَّا مِنَ المَخْرَجَيْنِ: مِنَ القُبُلِ وَالدُّبُرِ

وَقَوْلِ اللَّهِ تَعَالَىٰ: ﴿أَوْ جَآءَ أَحَدٌ مِّنكُم مِّنَ ٱلْغَآئِطِ﴾[1].

وَقَالَ عَطَاءٌ ـ فِيمَنْ يَخْرُجُ مِنْ دُبُرِهِ الدُّودُ، أَوْ مِنْ ذَكَرِهِ نَحْوُ القَمْلَةِ ـ يُعِيدُ الوُضُوءَ. وَقَالَ جَابِرُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ: إِذَا ضَحِكَ فِي الصَّلاةِ أَعَادَ الصَّلاةَ وَلَمْ يُعِدِ الوُضُوءَ. وَقَالَ الحَسَنُ: إِنْ أَخَذَ مِنْ شَعَرِهِ وَأَظْفَارِهِ، أَوْ خَلَعَ خُفَّيْهِ فَلا وُضُوءَ عَلَيْهِ.

---

(١) سورة المائدة: الآية ٦.

* Abu Hurayra: On ne refait les ablutions mineures qu'en cas de survenance d'une impureté.

* On rapporte que Jâbir dit: A la bataille de Dhât ar-Riqâ', alors que le Prophète (ç) était présent, un homme fut atteint d'une flèche. Il commença ensuite à perdre du sang. Malgré cela, il continua à prier[1] en s'inclinant et en se prosternant.

* Al-Ḥasan: Les musulmans ont toujours continué leurs prières malgré leurs blessures.

* D'après Ṭâwus, Muḥammad ben 'Ali, 'Aṭâ' et les [autres] Savants du Hidjâz, on ne doit pas faire [de nouvelles] ablutions mineures à cause du sang.

* Une fois, ibn 'Umar pressa un bouton d'où sortit du sang, et pourtant il ne fit pas de nouvelle ablutions mineures.

* Une fois, ibn Abu 'Awfâ cracha du sang pendant sa prière et malgré cela il continua à prier.

* Ibn 'Umar et al-Hasan dirent au sujet de celui qui applique des ventouses: «Il ne doit laver que [les traces laissées par] les ventouses.»

176 - D'après Abu Hurayra, le Prophète (ç) [dit]: «Le fidèle ne cesse d'être en prière tant qu'il est dans la mosquée à attendre la prière, à moins qu'il ne lui arrive un *ḥadath.*»

Et un homme non arabe de demander: «O Abu Hurayra! C'est quoi le *ḥadath.* — C'est le son... (C'est-à-dire le pet) répondit Abu Hurayra.»

177 - Selon 'Abbâd ben Tamîm, son oncle [rapporte que le Prophète (ç) [dit]: «On ne quitte la prière que lorsqu'on entend le son [du pet] ou quand on sent l'odeur [de la vesse].»

178 - 'Ali dit: «J'étais un homme qui avait beaucoup de suintement (prostatique) mais j'avais honte d'interroger le Messager de Dieu (ç) sur le sujet. Je demandai alors à al-Muqdâd de faire la chose à ma place. En effet, il l'interrogea et reçut la réponse suivante: "Cela est sujet aux ablutions mineures."»

* Rapporté aussi par Chu'ba et ce, d'al-'A'mach.

(1) Parce qu'il était déjà en train de prier.

وَقَالَ أَبُو هُرَيْرَةَ: لَا وُضُوءَ إِلَّا مِنْ حَدَثٍ.

وَيُذْكَرُ عَنْ جَابِرٍ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ كَانَ فِي غَزْوَةِ ذَاتِ الرِّقَاعِ، فَرُمِيَ رَجُلٌ بِسَهْمٍ فَنَزَفَهُ الدَّمُ، فَرَكَعَ وَسَجَدَ وَمَضَى فِي صَلَاتِهِ. وَقَالَ الحَسَنُ: مَا زَالَ المُسْلِمُونَ يُصَلُّونَ فِي جِرَاحَاتِهِم. وَقَالَ طَاوُسٌ، وَمُحَمَّدُ بْنُ عَلِيٍّ، وَعَطَاءٌ، وَأَهْلُ الحِجَازِ: لَيْسَ فِي الدَّمِ وُضُوءٌ. وَعَصَرَ ابْنُ عُمَرَ بَثْرَةً، فَخَرَجَ مِنْهَا الدَّمُ وَلَمْ يَتَوَضَّأْ. وَبَزَقَ ابْنُ أَبِي أَوْفَى دَماً فَمَضَى فِي صَلَاتِهِ. وَقَالَ ابْنُ عُمَرَ، وَالْحَسَنُ فِيمَنْ يَحْتَجِمُ: لَيْسَ عَلَيْهِ إِلَّا غَسْلُ مَحَاجِمِهِ.

١٧٦ - حَدَّثَنَا آدَمُ بْنُ أَبِي إِيَاسٍ قَالَ: حَدَّثنا ابْنُ أَبِي ذِئْبٍ، عَنْ سَعِيدٍ المَقْبُرِيِّ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ قَالَ: قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «لَا يَزَالُ العَبْدُ فِي صَلَاةٍ، مَا كَانَ فِي الْمَسْجِدِ يَنْتَظِرُ الصَّلَاةَ، مَا لَمْ يُحْدِثْ». فَقَالَ رَجُلٌ أَعْجَمِيٌّ: مَا الْحَدَثُ يَا أَبَا هُرَيْرَةَ؟ قَالَ الصَّوْتُ، يَعْنِي الضَّرْطَةَ.

١٧٧ - حَدَّثَنَا أَبُو الوَلِيدِ قَالَ: حَدَّثنا ابْنُ عُيَيْنَةَ، عَنِ الزُّهْرِيِّ، عَنْ عَبَّادِ بْنِ تَمِيمٍ، عَنْ عَمِّهِ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «لَا يَنْصَرِفْ حَتَّى يَسْمَعَ صَوْتاً أَوْ يَجِدَ رِيحاً».

١٧٨ - حَدَّثَنَا قُتَيْبَةُ بْنُ سَعِيدٍ قَالَ: حَدَّثنا جَرِيرٌ، عَنِ الأَعْمَشِ، عَنْ مُنْذِرٍ أَبِي يَعْلَى الثَّوْرِيِّ، عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الحَنَفِيَّةِ قَالَ: قَالَ عَلِيٌّ: كُنْتُ رَجُلاً مَذَّاءً، فَاسْتَحْيَيْتُ أَنْ أَسْأَلَ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ، فَأَمَرْتُ المِقْدَادَ بْنَ الأَسْوَدِ فَسَأَلَهُ، فَقَالَ: «فِيهِ الوُضُوءُ».

وَرَوَاهُ شُعْبَةُ عَنِ الأَعْمَشِ.

179 - D'après 'Aṭâ' ben Yasâr, Zayd ben Khâlid rapporta avoir interrogé 'Uthmân ben 'Affân (r) en disant: «Que dis-tu de celui qui a eu un rapport charnel avec une femme sans éjaculer? — Il doit faire des ablutions mineures comme il les fait pour la prière; il doit aussi laver sa verge... J'ai entendu cela du Messager de Dieu (ç).»

Zayd: «J'interrogeai sur le sujet 'Ali, az-Zubayr, Ṭalḥa et 'Ubay ben Ka'b (que Dieu les agrée tous) et la réponse fut la même.»

180 - Abu Sa'îd al-Khudry: «Une fois le Messager de Dieu (ç) envoya appeler un homme des Ansar. Celui-ci arriva la tête laissant tomber des gouttes d'eau[1]. "Il paraît que nous ne t'avons pas laissé assez de temps [pour finir de commercer avec ta femme]. — Oui, répondit l'homme. — Lorsque tu n'as pas assez de temps (ou: Lorsque tu n'as pas éjaculé pendant le rapport) tu peux faire des ablutions mineures."»

* Wahb suit an-Naḍr dans ce même *ḥadîth* en le tenant directement de Chu'ba...

* Aussi, ce *ḥadîth* est rapporté par Ghundar et Yaḥya en le tenant de Chu'ba, mais ils ne citent pas dans leur version les ablutions mineures.

R. 35 - Sur le fait qu'un individu aide son compagnon à faire des ablutions mineures

181 - D'après Kurayb, l'affranchi d'ibn 'Abbâs, Usâma ben Zayd rapporte qu'en quittant [le mont] 'Arafa, le Messager de Dieu (ç) s'écarta du chemin qu'on suivait en direction d'un sentier, puis satisfit son besoin naturel.

'Usâma ben Zayd: «[Après quoi], je me mis à lui verser de l'eau et lui de faire ses ablutions mineures. Je dis: "O Messager de Dieu! est-ce que tu veux prier? — L'endroit où on fera la prière est devant toi, répondit-il."»

182 - D'après 'Urwa ben al-Mughîra ben Chu'ba, al Mughîra ben Chu'ba rapporte avoir été en voyage avec le Messager de Dieu (ç), que celui-ci sortit pour satisfaire un besoin naturel et que c'était al-Mughîra qui commença ensuite à lui

(1) Avant d'arriver, l'homme était en train de faire des ablutions majeures après avoir commercé avec sa femme.

١٧٩ - حَدَّثَنَا سَعْدُ بْنُ حَفْصٍ: حَدَّثنا شَيْبَانُ، عَنْ يَحْيَى، عَنْ أَبِي سَلَمَةَ: أَنَّ عَطَاءَ ابْنَ يَسَارٍ أَخْبَرَهُ: أَنَّ زَيْدَ بْنَ خَالِدٍ أَخْبَرَهُ: أَنَّهُ سَأَلَ عُثْمَانَ بْنَ عَفَّانَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قُلْتُ: أَرَأَيْتَ إِذَا جَامَعَ فَلَمْ يُمْنِ؟ قَالَ عُثْمَانُ: يَتَوَضَّأُ كَمَا يَتَوَضَّأُ لِلصَّلَاةِ، وَيَغْسِلُ ذَكَرَهُ. قَالَ عُثْمَانُ: سَمِعْتُهُ مِنْ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ. فَسَأَلْتُ عَنْ ذَلِكَ عَلِيّاً، وَالزُّبَيْرَ، وَطَلْحَةَ، وَأُبَيَّ بْنَ كَعْبٍ، رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ، فَأَمَرُوهُ بِذَلِكَ.

١٨٠ - حَدَّثَنَا إِسْحَقُ قَالَ: أَخْبَرَنَا النَّضْرُ قَالَ: أَخْبَرَنَا شُعْبَةُ، عَنِ الحَكَمِ، عَنْ ذَكْوَانَ أَبِي صَالِحٍ، عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الخُدْرِيِّ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ أَرْسَلَ إِلَى رَجُلٍ مِنَ الأَنْصَارِ، فَجَاءَ وَرَأْسُهُ يَقْطُرُ، فَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «لَعَلَّنَا أَعْجَلْنَاكَ؟». فَقَالَ: نَعَمْ، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «إِذَا أُعْجِلْتَ - أَوْ قُحِطْتَ - فَعَلَيْكَ الوُضُوءُ».

تَابَعَهُ وَهْبٌ قَالَ: حَدَّثنا شُعْبَةُ. قَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ: وَلَمْ يَقُلْ غُنْدَرٌ وَيَحْيَى عَنْ شُعْبَةَ: «الوُضُوءُ».

٣٥ - باب: الرَّجُلِ يُوَضِّئُ صَاحِبَهُ

١٨١ - حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ سَلَامٍ قَالَ: أَخْبَرَنَا يَزِيدُ بْنُ هَارُونَ، عَنْ يَحْيَى، عَنْ مُوسَى ابْنِ عُقْبَةَ، عَنْ كُرَيْبٍ مَوْلَى ابْنِ عَبَّاسٍ، عَنْ أُسَامَةَ بْنِ زَيْدٍ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ: لَمَّا أَفَاضَ مِنْ عَرَفَةَ، عَدَلَ إِلَى الشِّعْبِ، فَقَضَى حَاجَتَهُ. قَالَ أُسَامَةُ بْنُ زَيْدٍ: فَجَعَلْتُ أَصُبُّ عَلَيْهِ وَيَتَوَضَّأُ، فَقُلْتُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، أَتُصَلِّي؟ فَقَالَ: «المُصَلَّى أَمَامَكَ».

١٨٢ - حَدَّثَنَا عَمْرُو بْنُ عَلِيٍّ قَالَ: حَدَّثنا عَبْدُ الوَهَّابِ قَالَ: سَمِعْتُ يَحْيَى بْنَ سَعِيدٍ قَالَ: أَخْبَرَنِي سَعْدُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ: أَنَّ نَافِعَ بْنَ جُبَيْرِ بْنِ مُطْعِمٍ أَخْبَرَهُ: أَنَّهُ سَمِعَ عُرْوَةَ بْنَ المُغِيرَةِ بْنِ شُعْبَةَ يُحَدِّثُ عَنِ المُغِيرَةِ بْنِ شُعْبَةَ: أَنَّهُ كَانَ مَعَ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ فِي سَفَرٍ، وَأَنَّهُ ذَهَبَ لِحَاجَةٍ لَهُ، وَأَنَّ مُغِيرَةَ جَعَلَ يَصُبُّ المَاءَ عَلَيْهِ وَهُوَ يَتَوَضَّأُ فَغَسَلَ وَجْهَهُ وَيَدَيْهِ، وَمَسَحَ

verser de l'eau tandis que le Prophète faisait ses ablutions mineures: il se lava le visage et les deux mains, s'essuya la tête puis essuya ses bottines.

R. 36 - Sur le fait de réciter du Coran ou autre chose après la survenance d'une impureté

* De Manṣûr, d'Ibrahîm: Il n'y a aucun mal à réciter du Coran dans un hammam... ou d'écrire une lettre(1) sans avoir fait auparavant des ablutions mineures.

* De Ḥammad, d'Ibrâhîm: Si ceux qui sont dans le hammam sont couverts, saluez-les en prononçant la formule du *salâm*; sinon ne les saluez-pas!

183 - D'après Kurayb, l'affranchi d'ibn 'Abbâs, 'Abd-ul-Lâh ben 'Abbâs rapporta: «Une fois, je passai la nuit chez Maymuna — elle était sa tante maternelle —, l'épouse du Prophète (ç); je m'allongeai [en posant la tête] sur le bout de l'oreiller tandis que le Messager de Dieu (ç) et son épouse sur le sens de la longueur. Le Messager de Dieu (ç) dormit jusqu'à la mi-nuit — ou un peu avant ou un peu après —, où il se réveilla, puis s'assit et commença à se frotter le visage pour [mieux] s'éveiller. Il se mit ensuite à réciter les dix derniers versets de la sourate d'Al-'Imrân; après quoi, il se leva en se dirigeant vers une outre suspendue... Il l'utilisa pour faire de bonnes ablutions mineures puis se leva pour la prière.»

Ibn 'Abbâs: «Je me levai alors et je fis la même chose puis je me mis debout à son côté. Il posa sa main droite sur ma tête et prit ensuite mon oreille droite tout en commençant à la faire rouler [doucement]. Il pria après cela deux *rak'a*, ajouta deux autres, puis deux, puis deux autres encore, ensuite deux et enfin deux dernières avant de faire la prière du *witr*. Après quoi, il s'allongea sur le côté jusqu'à l'arrivée du muezzin; il se leva alors, fit deux légères *rak'a* et sortit enfin accomplir la prière du *ṣubḥ*.»

R. 37 - Sur celui qui ne fait des ablutions mineures à cause de la syncope qu'au cas où celle-ci est longue

184 - Suivant Hichâm ben 'Urwa, sa femme Fâṭima rapporte que sa grand-mère 'Asmâ' bent Abu Bakr dit: «Une fois je vins voir 'Â'icha, l'épouse du Prophète (ç), alors qu'il y avait une éclipse du Soleil. Les gens étaient debout à

(1) Commençant par la formule de la *tasmia* ou contenant des citations coraniques, etc.

بِرَأْسِهِ، وَمَسَحَ عَلَى الخُفَّيْنِ.

٣٦ - باب: قِرَاءَةِ القُرْآنِ بَعْدَ الحَدَثِ وَغَيْرِهِ

وَقَالَ مَنْصُورٌ عَنْ إبْرَاهِيمَ: لَا بَأْسَ بِالقِرَاءَةِ فِي الحَمَّامِ، وَبِكَتْبِ الرِّسَالَةِ عَلَى غَيْرِ وُضُوءٍ. وَقَالَ حَمَّادٌ عَنْ إبْرَاهِيمَ: إنْ كَانَ عَلَيْهِمْ إزَارٌ فَسَلِّمْ، وَإلَّا فَلَا تُسَلِّمْ.

١٨٣ - حَدَّثَنَا إِسْمَاعِيلُ قَالَ: حَدَّثَنِي مَالِكٌ، عَنْ مَخْرَمَةَ بْنِ سُلَيْمَانَ، عَنْ كُرَيْبٍ مَوْلَى ٱبْنِ عَبَّاسٍ: أَنَّ عَبْدَ اللَّهِ بْنَ عَبَّاسٍ أَخْبَرَهُ: أَنَّهُ بَاتَ لَيْلَةً عِنْدَ مَيْمُونَةَ زَوْجِ النَّبِيِّ ﷺ، - وَهِيَ خَالَتُهُ - فَاضْطَجَعْتُ فِي عَرْضِ الوِسَادَةِ، وَٱضْطَجَعَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ وَأَهْلُهُ فِي طُولِهَا، فَنَامَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ، حَتَّى إِذَا ٱنْتَصَفَ اللَّيْلُ - أَوْ قَبْلَهُ بِقَلِيلٍ أَوْ بَعْدَهُ بِقَلِيلٍ - ٱسْتَيْقَظَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ، فَجَلَسَ يَمْسَحُ النَّوْمَ عَنْ وَجْهِهِ بِيَدِهِ، ثُمَّ قَرَأَ العَشْرَ الآيَاتِ الخَوَاتِمَ مِنْ سُورَةِ آلِ عِمْرَانَ، ثُمَّ قَامَ إِلَى شَنٍّ مُعَلَّقَةٍ، فَتَوَضَّأَ مِنْهَا فَأَحْسَنَ وُضُوءَهُ، ثُمَّ قَامَ يُصَلِّي. قَالَ ٱبْنُ عَبَّاسٍ: فَقُمْتُ فَصَنَعْتُ مِثْلَ مَا صَنَعَ، ثُمَّ ذَهَبْتُ فَقُمْتُ إِلَى جَنْبِهِ، فَوَضَعَ يَدَهُ اليُمْنَى عَلَى رَأْسِي، وَأَخَذَ بِأُذُنِي اليُمْنَى يَفْتِلُهَا، فَصَلَّى رَكْعَتَيْنِ، ثُمَّ رَكْعَتَيْنِ، ثُمَّ رَكْعَتَيْنِ، ثُمَّ رَكْعَتَيْنِ، ثُمَّ رَكْعَتَيْنِ، ثُمَّ رَكْعَتَيْنِ، ثُمَّ أَوْتَرَ، ثُمَّ ٱضْطَجَعَ حَتَّى أَتَاهُ المُؤَذِّنُ، فَقَامَ فَصَلَّى رَكْعَتَيْنِ خَفِيفَتَيْنِ، ثُمَّ خَرَجَ فَصَلَّى الصُّبْحَ.

٣٧ - باب: مَنْ لَمْ يَتَوَضَّأْ إلَّا مِنَ الغَشْيِ المُثْقِلِ

١٨٤ - حَدَّثَنَا إِسْمَاعِيلُ قَالَ: حَدَّثَنِي مَالِكٌ، عَنْ هِشَامِ بْنِ عُرْوَةَ، عَنِ ٱمْرَأَتِهِ فَاطِمَةَ، عَنْ جَدَّتِهَا أَسْمَاءَ بِنْتِ أَبِي بَكْرٍ أَنَّهَا قَالَتْ: أَتَيْتُ عَائِشَةَ زَوْجَ النَّبِيِّ ﷺ حِينَ خَسَفَتِ الشَّمْسُ، فَإِذَا النَّاسُ قِيَامٌ يُصَلُّونَ، وَإِذَا هِيَ قَائِمَةٌ تُصَلِّي، فَقُلْتُ: مَا لِلنَّاسِ؟ فَأَشَارَتْ

faire la prière, 'Â'icha aussi. "Qu'ont donc les gens? lui demandai-je." Et elle d'indiquer le ciel puis dit: "Gloire à Dieu! — Est-ce un signe? m'écriai-je." Elle me répondit que oui en faisant un signe... Et moi de me lever pour la prière; je restai debout jusqu'à ce que j'aie failli m'évanouir, alors je commençai à verser de l'eau sur la tête.

«Ayant terminé [la prière], le Messager de Dieu (ç) commença à louer et à glorifier Dieu avant de dire: "Toute chose qu'on ne m'a pas encore fait voir je viens de la voir de ma place-ci, même le Feu et le Paradis. On m'a révélé en outre qu'une fois dans vos tombes, vous subirez des tentations comme (Ou: "*pareilles à*", je ne sais quelle expression utilisa 'Asmâ' rapporte l'un des *râwi*) la tentation que causera le faux Messie. [A chacun d'entre vous], il sera dit: *Que sais-tu sur cet homme?* Le Croyant (ou: "*Le Convainu*", je ne sais quel mot utilisa 'Asmâ', précise l'un des *râwi*) dira ceci: *C'est Muḥammad, le Messager de Dieu qui nous a apporté preuves et guidance; nous avons répondu favorablement à son appel et nous l'avons suivi. C'est Muḥammad, reprendra le Croyant par trois fois. — Dors en paix! lui dira-t-on, nous savons maintenant que tu étais vraiment convaincu...* Quant à l'hypocrite (ou: "*Celui qui doutait*", je ne sais quelle expression utilisa 'Asmâ', précise de nouveau l'un des *râwi*), il dira: *Je ne sais pas! j'ai entendu les gens dire une chose et je l'ai dite.*"»

R. 38 - Sur le fait d'essuyer toute la tête en se basant sur: "essuyez vos têtes"[1]

* Ibn al-Musayyab: «[En ce qui concerne les ablutions mineures], la femme est comme l'homme: elle doit [aussi] essuyer la tête.»

* On interrogea Mâlik: «Est-il suffisant d'essuyer une partie seulement de la tête?» Il donna alors une réponse se basant sur le *ḥadîth* rapporté par 'Abd-ul-Lâh ben Zayd.

185 - D'après 'Amrû ben Yaḥya al-Mâziny, son père rapporta: «Une fois, un homme dit à 'Abd-ul-Lâh ben Zayd (qui n'était autre que le grand-père de 'Amrû ben Yaḥya): "Peux-tu me montrer comment le Messager de Dieu (ç) faisait ses ablutions mineures? — Oui", répondit 'Abd-ul-Lâh ben Zayd qui demanda de lui apporter de l'eau... Il versa de l'eau sur ses deux mains et les lava par deux fois, se rinça la bouche et le nez par trois fois puis se lava le visage par trois fois. Après

(1) Al-Mâ'ida, 6.

بِيَدِهَا نَحْوَ السَّمَاءِ، وَقَالَتْ: سُبْحَانَ اللَّهِ، فَقُلْتُ: آيَةٌ؟ فَأَشَارَتْ: أَيْ نَعَمْ، فَقُمْتُ حَتَّى تَجَلَّانِي الغَشْيُ، وَجَعَلْتُ أَصُبُّ فَوْقَ رَأْسِي مَاءً، فَلَمَّا انْصَرَفَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ حَمِدَ اللَّهَ وَأَثْنَى عَلَيْهِ، ثُمَّ قَالَ: «مَا مِنْ شَيْءٍ كُنْتُ لَمْ أَرَهُ إِلَّا قَدْ رَأَيْتُهُ فِي مَقَامِي هَذَا، حَتَّى الجَنَّةَ وَالنَّارَ، وَلَقَدْ أُوحِيَ إِلَيَّ أَنَّكُمْ تُفْتَنُونَ فِي القُبُورِ مِثْلَ - أَوْ قَرِيباً مِنْ - فِتْنَةِ الدَّجَّالِ - لَا أَدْرِي أَيَّ ذَلِكَ قَالَتْ أَسْمَاءُ - يُؤْتَى أَحَدُكُمْ فَيُقَالُ: مَا عِلْمُكَ بِهَذَا الرَّجُلِ؟ فَأَمَّا المُؤْمِنُ أَوِ المُوقِنُ - لَا أَدْرِي أَيَّ ذَلِكَ قَالَتْ أَسْمَاءُ - فَيَقُولُ: هُوَ مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ، جَاءَنَا بِالبَيِّنَاتِ وَالهُدَى، فَأَجَبْنَا وَآمَنَّا وَاتَّبَعْنَا، فَيُقَالُ: نَمْ صَالِحاً، فَقَدْ عَلِمْنَا إِنْ كُنْتَ لَمُؤْمِناً. وَأَمَّا المُنَافِقُ أَوِ المُرْتَابُ - لَا أَدْرِي أَيَّ ذَلِكَ قَالَتْ أَسْمَاءُ - فَيَقُولُ: لَا أَدْرِي، سَمِعْتُ النَّاسَ يَقُولُونَ شَيْئاً فَقُلْتُهُ».

٣٨ - باب: مَسْحِ الرَّأْسِ كُلِّهِ

لِقَوْلِ اللَّهِ تَعَالَى: ﴿وَامْسَحُوا بِرُءُوسِكُمْ﴾[١].

وَقَالَ ابْنُ المُسَيَّبِ: المَرْأَةُ بِمَنْزِلَةِ الرَّجُلِ، تَمْسَحُ عَلَى رَأْسِهَا. وَسُئِلَ مَالِكٌ: أَيُجْزِئُ أَنْ يَمْسَحَ بَعْضَ الرَّأْسِ؟ فَاحْتَجَّ بِحَدِيثِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ زَيْدٍ.

١٨٥ - حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ يُوسُفَ قَالَ: أَخْبَرَنَا مَالِكٌ، عَنْ عَمْرِو بْنِ يَحْيَى المَازِنِيِّ عَنْ أَبِيهِ: أَنَّ رَجُلاً قَالَ لِعَبْدِ اللَّهِ بْنِ زَيْدٍ، وَهُوَ جَدُّ عَمْرِو بْنِ يَحْيَى: أَتَسْتَطِيعُ أَنْ تُرِيَنِي كَيْفَ كَانَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ يَتَوَضَّأُ؟ فَقَالَ عَبْدُ اللَّهِ بْنُ زَيْدٍ: نَعَمْ، فَدَعَا بِمَاءٍ، فَأَفْرَغَ عَلَى يَدَيْهِ فَغَسَلَ مَرَّتَيْنِ، ثُمَّ مَضْمَضَ وَاسْتَنْثَرَ ثَلَاثاً، ثُمَّ غَسَلَ وَجْهَهُ ثَلَاثاً، ثُمَّ غَسَلَ يَدَيْهِ مَرَّتَيْنِ مَرَّتَيْنِ إِلَى

---

(١) سورة المائدة: الآية ٦.

quoi, il passa aux mains, les lava chacune deux fois, jusqu'aux coudes, puis essuya la tête à l'aide des deux mains en les faisant aller et revenir: en commençant par le début de la tête et en allant vers la nuque pour les ramener (les mains) de nouveau à l'endroit à partir duquel il avait commencé l'essuyage. Enfin, il se lava les pieds.»

R. 39 - Sur le lavage des pieds jusqu'aux chevilles

186 - D'après 'Amrû, son père dit: «J'étais témoin lorsque 'Amrû ben Abu al-Hasan interrogea 'Abd-ul-Lâh ben Zayd sur les ablutions mineures du Prophète (ç).

«Il ('Abd-ul-Lâh) demanda un vase d'eau puis, [une fois le vase arrivé], commença à accomplir des ablutions mineures pareilles à celles du Prophète (ç): il versa un peu de l'eau du vase sur sa main, lava les deux mains par trois fois puis introduisit la main dans le vase, se rinça la bouche, aspira de l'eau par le nez et la rejeta. Après quoi, il introduisit la main de nouveau et lava le visage par trois fois; il passa ensuite aux mains, les lava chacune jusqu'au coude par trois fois. Il introduisit encore sa main et s'essuya la tête en faisant aller ses deux mains en arrière puis en les faisant revenir en avant par une seule fois. Enfin, il lava les deux pieds jusqu'aux chevilles.»

R. 40 - Sur l'emploi du reste de l'eau déjà utilisée pour des ablutions mineures

* Jarîr ben 'Abd-ul-Lâh disait aux siens de faire leurs ablutions mineures en utilisant l'eau dans laquelle il avait introduit du *siwâk*[1].

187 - Abu Juḥayfa dit: «Une fois, le Messager de Dieu (ç) sortit nous trouver vers la canicule de midi. On lui apporta un vase d'eau et il fit des ablutions mineures. Quant aux présents, ils commencèrent à prendre du reste de son eau et se mirent à s'essuyer. Le Prophète (ç) accomplit ensuite la prière du *ḍuhr* en faisant deux *rak'a* puis celle du *'aṣr* en faisant aussi deux *rak'a*. Il avait devant lui une pique...»

188 - Abu Mûsa dit: «Une fois, le Prophète (ç) demanda un vase d'eau... Il se lava les mains et le visage puis rejeta de l'eau dans ce vase en disant[2]: "Buvez de cette eau et versez-la sur vos visages et sur vos poitrines!"»

(1) Le *siwâk* est un cure-dent.

(2) A Abu Mûsa et à Bilâl.

المِرْفَقَيْنِ، ثُمَّ مَسَحَ رَأْسَهُ بِيَدَيْهِ، فَأَقْبَلَ بِهِمَا وَأَدْبَرَ، بَدَأَ بِمُقَدَّمِ رَأْسِهِ حَتَّى ذَهَبَ بِهِمَا إِلَى قَفَاهُ، ثُمَّ رَدَّهُمَا إِلَى المَكَانِ الَّذِي بَدَأَ مِنْهُ، ثُمَّ غَسَلَ رِجْلَيْهِ.

٣٩ ـ باب: غَسْلِ الرِّجْلَيْنِ إِلَى الكَعْبَيْنِ

١٨٦ ـ **حَدَّثَنَا** مُوسَىٰ قَالَ: حَدَّثنا وُهَيْبٌ، عَنْ عَمْرٍو، عَنْ أَبِيهِ: شَهِدْتُ عَمْرَو بْنَ أَبِي حَسَنٍ: سَأَلَ عَبْدَ اللَّهِ بْنَ زَيْدٍ، عَنْ وُضُوءِ النَّبِيِّ ﷺ، فَدَعَا بِتَوْرٍ مِنْ مَاءٍ، فَتَوَضَّأَ لَهُمْ وُضُوءَ النَّبِيِّ ﷺ فَأَكْفَأَ عَلَى يَدِهِ مِنَ التَّوْرِ، فَغَسَلَ يَدَيْهِ ثَلاثاً، ثُمَّ أَدْخَلَ يَدَهُ فِي التَّوْرِ، فَمَضْمَضَ وَٱسْتَنْشَقَ وَٱسْتَنْثَرَ، ثَلاثَ غَرَفَاتٍ، ثُمَّ أَدْخَلَ يَدَهُ فَغَسَلَ وَجْهَهُ ثَلاثاً، ثُمَّ غَسَلَ يَدَيْهِ مَرَّتَيْنِ إِلَى المِرْفَقَيْنِ، ثُمَّ أَدْخَلَ يَدَهُ فَمَسَحَ رَأْسَهُ، فَأَقْبَلَ بِهِمَا وَأَدْبَرَ مَرَّةً وَاحِدَةً، ثُمَّ غَسَلَ رِجْلَيْهِ إِلَى الكَعْبَيْنِ.

٤٠ ـ باب: ٱسْتِعْمَالِ فَضْلِ وَضُوءِ النَّاسِ

وَأَمَرَ جَرِيرُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ أَهْلَهُ أَنْ يَتَوَضَّؤُوا بِفَضْلِ سِوَاكِهِ.

١٨٧ ـ **حَدَّثَنَا** آدَمُ قَالَ: حَدَّثَنَا شُعْبَةُ قَالَ: حَدَّثنا الحَكَمُ قَالَ: سَمِعْتُ أَبَا جُحَيْفَةَ يَقُولُ: خَرَجَ عَلَيْنَا رَسُولُ اللَّهِ ﷺ بِالهَاجِرَةِ، فَأُتِيَ بِوَضُوءٍ فَتَوَضَّأَ، فَجَعَلَ النَّاسُ يَأْخُذُونَ مِنْ فَضْلِ وَضُوئِهِ فَيَتَمَسَّحُونَ بِهِ، فَصَلَّى النَّبِيُّ ﷺ الظُّهْرَ رَكْعَتَيْنِ، وَٱلْعَصْرَ رَكْعَتَيْنِ، وَبَيْنَ يَدَيْهِ عَنَزَةٌ.

١٨٨ ـ وَقَالَ أَبُو مُوسَىٰ: دَعَا النَّبِيُّ ﷺ بِقَدَحٍ فِيهِ مَاءٌ، فَغَسَلَ يَدَيْهِ وَوَجْهَهُ فِيهِ،وَمَجَّ فِيهِ، ثُمَّ قَالَ لَهُمَا: «ٱشْرَبَا مِنْهُ، وَأَفْرِغَا عَلَى وُجُوهِكُمَا وَنُحُورِكُمَا».

189 - Ibn Chiḥâb dit: «Muḥammad ben ar-Rabî' m'a rapporté que c'était sur son visage que le Messager de Dieu (ç) avait lancé de l'eau avec la bouche; il était en ce temps-là encore jeune. Quant à l'eau, elle provenait de leur puits.»

* De 'Urwa, d'al-Miswar et d'un autre[1] dont la version de l'un confirme celle de l'autre: Lorsque le Prophète (ç) faisait ses ablutions mineures, les musulmans présents faillissaient se disputer l'eau [qui restait dans le vase].

190 - Al-Ja'd dit: J'ai entendu as-Sâ'ib ben Yazîd dire: «Une fois ma tante maternelle m'emmena chez le Prophète (ç) et dit: "O Messager de Dieu! le fils de ma sœur a mal..." Sur ce, le Prophète m'essuya la tête et pria [Dieu] de m'accorder la bénédiction. Il fit ensuite des ablutions mineures et moi de boire de l'eau qui restait dans son vase; après quoi, je me mis debout derrière lui et je pus voir le sceau de la prophétie entre ses deux épaules, il ressemblait à un bouton d'ornement.»

R. 41 - Sur celui qui rince la bouche et le nez avec l'eau se trouvant dans le creux d'une seule main

191 - D'après 'Amrû ben Yaḥya, son père rapporte que 'Abd-ul-Lâh ben Zayd versa de l'eau d'un vase sur ses deux mains, les lava, puis lava... — ou: rinça la bouche et aspira de l'eau par le nez — en utilisant l'eau contenue dans le creux d'une seule main; il fit cela par trois fois. Il lava [ensuite] les deux mains jusqu'aux coudes par deux fois et passa à la tête: il l'essuya, en allant de l'avant puis en revenant de l'arrière. Enfin, il lava les deux pieds jusqu'aux chevilles, puis dit: «Ainsi étaient les ablutions mineures du Messager de Dieu (ç).»

R. 42 - Sur l'essuyage de la tête par une seule fois

192 - D'après 'Amrû ben Yaḥya, son père dit: «J'étais témoin lorsque 'Amrû ben Abu Ḥasan interrogea 'Abd-ul-Lâh ben Zayd sur les ablutions mineures du Prophète (ç). 'Abd-ul-Lâh demanda un vase contenant de l'eau... Il fit des ablutions mineures devant les présents comme suit: il versa de l'eau sur ses deux mains et les lava par trois fois. Il introduisit ensuite la main dans le vase et, par trois fois, se rinça la bouche, aspira et rejeta l'eau de son nez; et ce en puisant de l'eau dans le creux de sa main par trois fois. Il introduisit de nouveau la main dans

(1) Il s'agit de Marwân ben al-Hakem.

١٨٩ ـ حَدَّثَنَا عَلِيُّ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ قَالَ: حَدَّثنا يَعْقُوبُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ بْنِ سَعْدٍ قَالَ: حَدَّثَنَا أَبِي، عَنْ صَالِحٍ، عَنِ ٱبْنِ شِهَابٍ قَالَ: أَخْبَرَنِي مَحْمُودُ بْنُ الرَّبِيعِ قَالَ: وَهُوَ الَّذِي مَجَّ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ فِي وَجْهِهِ وَهُوَ غُلَامٌ مِنْ بِئْرِهِمْ. وَقَالَ عُرْوَةُ، عَنِ الْمِسْوَرِ وَغَيْرِهِ، يُصَدِّقُ كُلُّ وَاحِدٍ مِنْهُمَا صَاحِبَهُ: وَإِذَا تَوَضَّأَ النَّبِيُّ ﷺ كَادُوا يَقْتَتِلُونَ عَلَى وَضُوئِهِ.

باب• ١٩٠ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ الرَّحْمَنِ بْنُ يُونُسَ قَالَ: حَدَّثَنَا حَاتِمُ بْنُ إِسْمَاعِيلَ، عَنِ الجَعْدِ قَالَ: سَمِعْتُ السَّائِبَ بْنَ يَزِيدَ يَقُولُ: ذَهَبَتْ بِي خَالَتِي إِلَى النَّبِيِّ ﷺ فَقَالَتْ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، إِنَّ ٱبْنَ أُخْتِي وَجِعٌ، فَمَسَحَ رَأْسِي وَدَعَا لِي بِالْبَرَكَةِ، ثُمَّ تَوَضَّأَ، فَشَرِبْتُ مِنْ وَضُوئِهِ، ثُمَّ قُمْتُ خَلْفَ ظَهْرِهِ، فَنَظَرْتُ إِلَى خَاتَمِ النُّبُوَّةِ بَيْنَ كَتِفَيْهِ، مِثْلَ زِرِّ الحَجَلَةِ.

٤١ ـ بَاب: مَنْ مَضْمَضَ وَٱسْتَنْشَقَ مِنْ غَرْفَةٍ وَاحِدَةٍ

١٩١ ـ حَدَّثَنَا مُسَدَّدٌ قَالَ: حَدَّثنا خَالِدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ قَالَ: حَدَّثنا عَمْرُو بْنُ يَحْيَى، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ زَيْدٍ: أَنَّهُ أَفْرَغَ مِنَ الإِنَاءِ عَلَى يَدَيْهِ فَغَسَلَهُمَا، ثُمَّ غَسَلَ ـ أَوْ مَضْمَضَ ـ وَٱسْتَنْشَقَ ـ مِنْ كَفٍّ وَاحِدَةٍ، فَفَعَلَ ذَلِكَ ثَلَاثاً، فَغَسَلَ يَدَيْهِ إِلَى المِرْفَقَيْنِ مَرَّتَيْنِ، وَمَسَحَ بِرَأْسِهِ مَا أَقْبَلَ وَمَا أَدْبَرَ، وَغَسَلَ رِجْلَيْهِ إِلَى الكَعْبَيْنِ، ثُمَّ قَالَ: هَكَذَا وُضُوءُ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ.

٤٢ ـ بَاب: مَسْحِ الرَّأْسِ مَرَّةً

١٩٢ ـ حَدَّثَنَا سُلَيْمَانُ بْنُ حَرْبٍ قَالَ: حَدَّثنا وُهَيْبٌ قَالَ: حَدَّثنا عَمْرُو بْنُ يَحْيَى، عَنْ أَبِيهِ قَالَ: شَهِدْتُ عَمْرَو بْنَ أَبِي حَسَنٍ، سَأَلَ عَبْدَ اللَّهِ بْنَ زَيْدٍ عَنْ وُضُوءِ النَّبِيِّ ﷺ: فَدَعَا بِتَوْرٍ مِنْ مَاءٍ فَتَوَضَّأَ لَهُمْ، فَكَفَأَ عَلَى يَدَيْهِ فَغَسَلَهُمَا ثَلَاثاً، ثُمَّ أَدْخَلَ يَدَهُ فِي الإِنَاءِ، فَمَضْمَضَ وَٱسْتَنْشَقَ وَٱسْتَنْثَرَ ثَلَاثاً، بِثَلَاثِ غَرَفَاتٍ مِنْ مَاءٍ، ثُمَّ أَدْخَلَ يَدَهُ فِي الإِنَاءِ، فَغَسَلَ

le vase et se lava le visage par trois fois. Ensuite, il introduisit la main et lava les deux mains jusqu'aux coudes chacune deux fois. Aussi, il introduisit la main pour une nouvelle reprise pui essuya la tête en faisant aller les deux mains de l'avant vers l'arrière et de l'arrière vers l'avant. Enfin, il introduisit [une dernière fois] la main et se lava les deux pieds.»

* Directement de Mûsa, directement de Wuhayb qui rapporta [avec le même *isnâd*]: «... essuya la tête une seule fois...»

R. 43 - Sur les ablutions mineures faites par un homme avec son épouse et sur le reste de l'eau utilisée par la femme pour ses ablutions mineures

* 'Umar faisait ses ablutions mineures avec de l'eau chaude. Aussi, il les fit une fois dans une maison d'une femme chrétienne.

193 - 'Abd-ul-Lâh ben 'Umar dit: «Au temps du Messager de Dieu (ç), les hommes et les femmes faisaient leurs ablutions mineures ensemble.»

R. 44 - Le Prophète (ç) versa l'eau qui resta dans le vase après ses ablutions mineures sur une personne évanouie

194 - Muḥammad ben al-Munkadir dit: J'ai entendu Jâbir dire: «Une fois, le Messager de Dieu (ç) vint me rendre visite alors que j'étais malade et évanoui. Il fit des ablutions mineures puis versa sur moi un peu de l'eau qui restait [dans le vase]. Je retrouvai connaissance et dis: "O Messager de Dieu! à qui laisserai-je les biens de ma succession? mes héritiers ne sont pas des successeurs directs." C'est après cela que fut révélé le verset des successions.»

R. 45 - Sur le lavage et les ablutions mineures en employant un *mikhḍab*[1], un gobelet ou un vase en bois ou en pierre

195 - Anas dit: «Une fois, arriva l'heure de la prière. Ceux qui étaient proches de chez eux se levèrent pour aller faire leurs ablutions mineures mais les autres

(1) Cf. *Faṭh-l-Bâri, tI, p402.*

وَجْهَهُ ثلاثًا، ثُمَّ أَدْخَلَ يَدَهُ فِي الإِنَاءِ، فَغَسَلَ يَدَيْهِ إِلَى المِرْفَقَيْنِ مَرَّتَيْنِ مَرَّتَيْنِ، ثُمَّ أَدْخَلَ يَدَهُ فِي الإِنَاءِ فَمَسَحَ بِرَأْسِهِ، فَأَقْبَلَ بِيَدَيْهِ وَأَدْبَرَ بِهِمَا، ثُمَّ أَدْخَلَ يَدَهُ فِي الإِنَاءِ فَغَسَلَ رِجْلَيْهِ.

وَحَدَّثنا مُوسَىٰ قَالَ: حَدَّثنا وُهَيْبٌ قَالَ: مَسَحَ رَأْسَهُ مَرَّةً.

٤٣ ـ باب: وُضُوءِ الرَّجُلِ مَعَ امْرَأَتِهِ، وَفَضْلِ وُضُوءِ المَرْأَةِ

وَتَوَضَّأَ عُمَرُ بِالْحَمِيمِ، وَمِنْ بَيْتِ نَصْرَانِيَّةٍ.

١٩٣ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ يُوسُفَ قَالَ: أَخْبَرَنَا مَالِكٌ، عَنْ نَافِعٍ، عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عُمَرَ أَنَّهُ قَالَ: كَانَ الرِّجَالُ وَالنِّسَاءُ يَتَوَضَّؤُونَ فِي زَمَانِ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ جَمِيعاً.

٤٤ ـ باب: صَبِّ النَّبِيِّ ﷺ وَضُوءَهُ عَلَى المُغْمَى عَلَيْهِ

١٩٤ ـ حَدَّثَنَا أَبُو الوَلِيدِ قَالَ: حَدَّثنا شُعْبَةُ، عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ المُنْكَدِرِ قَالَ: سَمِعْتُ جَابِراً يَقُولُ: جَاءَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ يَعُودُنِي، وَأَنَا مَرِيضٌ لَا أَعْقِلُ ـ فَتَوَضَّأَ وَصَبَّ عَلَيَّ مِنْ وَضُوئِهِ، فَعَقَلْتُ، فَقُلْتُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ لِمَنِ المِيرَاثُ؟ إِنَّمَا يَرِثُنِي كَلَالَةٌ، فَنَزَلَتْ آيَةُ الفَرَائِضِ.

٤٥ ـ باب: الغُسْلِ وَالوُضُوءِ فِي المِخْضَبِ وَالقَدَحِ وَالخَشَبِ وَالحِجَارَةِ

١٩٥ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ مُنِيرٍ، سَمِعَ عَبْدَ اللَّهِ بْنَ بَكْرٍ قَالَ: حَدَّثنا حُمَيْدٌ، عَنْ أَنَسٍ قَالَ: حَضَرَتِ الصَّلَاةُ، فَقَامَ مَنْ كَانَ قَرِيبَ الدَّارِ إِلَى أَهْلِهِ، وَبَقِيَ قَوْمٌ، فَأُتِيَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ

restèrent. On apporta alors au Messager de Dieu (ç) un *mikhḍab* en pierre contenant de l'eau. Le récipient était trop petit pour que le Prophète puisse étendre la main. Toutefois, tous les présents purent faire leurs ablutions mineures.»

On demanda à Anas: «Combien étiez-vous? — Quatre vingts et plus, répondit-il.»

196 - Abu Mûsa: Le Prophète (ç) demanda un gobelet contenant de l'eau... Il se lava ensuite les deux mains et le visage avec l'eau de ce récipient puis y jeta de l'eau avec sa bouche.

197 - 'Abd-ul-Lâh ben Zayd dit: «Une fois le Messager de Dieu (ç) arriva... et nous de lui remettre de l'eau dans un vase en cuivre. Il fit ses ablutions mineures en lavant le visage par trois fois, et ses deux mains deux fois chacune. Ensuite, il essuya la tête de l'avant vers l'arrière et de l'arrière vers l'avant. Enfin, il se lava les deux pieds.»

198 - 'Â'icha dit: «Lorsque le mal du Prophète (ç) atteignit un stade avancé, celui-ci demanda à ses épouses l'accord d'être servi durant sa maladie chez moi. L'accord exprimé, le Prophète (ç) sortit soutenu par deux hommes, entre al-'-Abbâs et un deuxième homme; ses pieds trainaient sur le sol.»

'Ubayd-ul-Lâh: «J'informai ibn 'Abbâs de ces propos et lui de dire: "Sais-tu qui était ce deuxième homme? — Non, répondis-je. — C'était 'Ali."»

'Â'icha (r) rapportait ceci: «Après être entré chez lui et que le mal atteignit un stade avancé, le Prophète (ç) dit: "Répandez sur moi l'eau de sept outres dont les courrois n'ont pas été dénouées; il se pourrait que je fasse un testament aux gens[1]." Sur ce, on le fit asseoir dans un *mikhḍab* de *Ḥafsa*, son épouse, puis nous commençâmes à verser sur lui de l'eau des outres jusqu'au moment où il commença à nous faire signe de cesser... Enfin, il sortit voir les gens.»

46 - Sur le fait de faire ses ablutions mineures avec l'eau d'un *tawr*[2]

199 - D'après 'Amrû ben Yaḥya, son père dit: «Mon oncle paternel utilisait beaucoup d'eau dans ses ablutions mineures. Un jour, il dit à 'Abd-ul-Lâh ben

(1) Autre traduction: il se pourrait que je donne des recomandations aux gens.

(2) Le *tawr* est un vase fait de pierre

بِمِخْضَبٍ مِنْ حِجَارَةٍ فِيهِ مَاءٌ، فَصَغُرَ المِخْضَبُ أَنْ يَبْسُطَ فِيهِ كَفَّهُ، فَتَوَضَّأَ الْقَوْمُ كُلُّهُمْ، قُلْنَا كَمْ كُنْتُمْ؟ قَالَ: ثَمَانِينَ وَزِيَادَةً.

١٩٦ ـ حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ العَلَاءِ قَالَ: حَدَّثنا أَبُو أُسَامَةَ، عَنْ بُرَيْدٍ، عَنْ أَبِي بُرْدَةَ، عَنْ أَبِي مُوسَىٰ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ دَعَا بِقَدَحٍ فِيهِ مَاءٌ، فَغَسَلَ يَدَيْهِ وَوَجْهَهُ فِيهِ، وَمَجَّ فِيهِ.

١٩٧ ـ حَدَّثَنَا أَحْمَدُ بْنُ يُونُس قَالَ: حَدَّثنا عَبْدُ العَزِيزِ بْنُ أَبِي سَلَمَةَ قَالَ: حَدَّثنا عَمْرُو بْنُ يَحْيَى، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ زَيْدٍ قَالَ: أَتَى رَسُولُ اللَّهِ ﷺ، فَأَخْرَجْنَا لَهُ مَاءً فِي تَوْرٍ مِنْ صُفْرٍ، فَتَوَضَّأَ، فَغَسَلَ وَجْهَهُ ثَلَاثاً، وَيَدَيْهِ مَرَّتَيْنِ مَرَّتَيْنِ، وَمَسَحَ بِرَأْسِهِ، فَأَقْبَلَ بِهِ وَأَدْبَرَ، وَغَسَلَ رِجْلَيْهِ.

١٩٨ ـ حَدَّثَنَا أَبُو اليَمَانِ قَالَ: أَخْبَرَنَا شُعَيْبٌ، عَنِ الزُّهْرِيِّ، قَالَ: أَخْبَرَنِي عُبَيْدُ اللَّهِ ٱبْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عُتْبَةَ: أَنَّ عَائِشَةَ قَالَتْ: لَمَّا ثَقُلَ النَّبِيُّ ﷺ وَٱشْتَدَّ بِهِ وَجَعُهُ، ٱسْتَأْذَنَ أَزْوَاجَهُ فِي أَنْ يُمَرَّضَ فِي بَيْتِي، فَأَذِنَّ لَهُ، فَخَرَجَ النَّبِيُّ ﷺ بَيْنَ رَجُلَيْنِ، تَخُطُّ رِجْلَاهُ فِي الأَرْضِ، بَيْنَ عَبَّاسٍ وَرَجُلٍ آخَرَ ـ قَالَ عُبَيْدُ اللَّهِ: فَأَخْبَرْتُ عَبْدَ اللَّهِ بْنَ عَبَّاسٍ فَقَالَ: أَتَدْرِي مَنِ الرَّجُلُ الآخَرُ؟ قُلْتُ: لَا. قَالَ: هُوَ عَلِيٌّ ـ وَكَانَتْ عَائِشَةُ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا تُحَدِّثُ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ قَالَ: بَعْدَمَا دَخَلَ بَيْتَهُ وَٱشْتَدَّ وَجَعُهُ: «هَرِيقُوا عَلَيَّ مِنْ سَبْعِ قِرَبٍ، لَمْ تُحْلَلْ أَوْكِيَتُهُنَّ، لَعَلِّي أَعْهَدُ إِلَى النَّاسِ». وَأُجْلِسَ فِي مِخْضَبٍ لِحَفْصَةَ، زَوْجِ النَّبِيِّ ﷺ، ثُمَّ طَفِقْنَا نَصُبُّ عَلَيْهِ تِلْكَ، حَتَّى طَفِقَ يُشِيرُ إِلَيْنَا: «أَنْ قَدْ فَعَلْتُنَّ». ثُمَّ خَرَجَ إِلَى النَّاسِ.

٤٦ ـ باب: الوُضُوءِ مِنَ التَّوْرِ

١٩٩ ـ حَدَّثَنَا خَالِدُ بْنُ مَخْلَدٍ قَالَ: حَدَّثنا سُلَيْمَانُ قَالَ: حَدَّثَنِي عَمْرُو بْنُ يَحْيَى، عَنْ أَبِيهِ قَالَ: كَانَ عَمِّي يُكْثِرُ مِنَ الوُضُوءِ، قَالَ لِعَبْدِ اللَّهِ بْنِ زَيْدٍ: أَخْبِرْنِي كَيْفَ رَأَيْتَ النَّبِيَّ ﷺ

Zayd: "Apprends-moi comment tu voyais le Prophète (ç) faire ses ablutions mineures." Sur ce, 'Abd-ul-Lâh demanda un vase d'eau... Ensuite, il versa de l'eau sur ses deux mains et les lava par trois reprises; puis il introduisit la main dans le vase, et par trois fois, il se rinça la bouche, [aspira] et rejeta l'eau de son nez; et ce en utilisant l'eau contenue dans le creux d'une seule main. Il introduisit la main de nouveau, mit un peu d'eau dans le creux de la main(1) et se lava le visage par trois fois... Après cela, il lava les deux mains jusqu'aux coudes, chacune deux fois. Il prit ensuite un peu d'eau et s'essuya la tête de l'avant à l'arrière puis de l'arrière à l'avant. Enfin, il se lava les deux pieds et dit: "C'est ainsi que j'ai vu le Prophète (ç) faire ses ablutions mineures."»

200 - 'Anas: Une fois le Prophète (ç) demanda un récipient d'eau. On lui apporta alors une écuelle peu profonde contenant une petite quantité d'eau. Il y posa ses doigts; et là, ajoute 'Anas, je vis l'eau qui jaillissait d'entre ses doigts... Quant au nombre de ceux qui firent leurs ablutions mineures [avec cette eau], j'estimais qu'il était compris entre soixante-dix et quatre-vingts.

R. 47 - Sur le fait de faire ses ablutions mineures avec un *mud*(2) d'eau

201 - Ibn Jâbr dit: «J'ai entendu 'Anas dire: "Le Prophète (ç) lavait [son corps] — ou se lavait — avec une quantité d'eau allant d'un *sâ'*(3) à cinq *mud*. Quant aux ablutions mineures, il les faisait avec un *mud* [d'eau]."»

R. 48 - Sur l'essuyage des bottines

202 - D'après 'Abd-ul-Lâh ben 'Umar, Sa'd ben Abu Waqqâṣ rapporta que le Prophète (ç) avait essuyé ses bottines [pendant les ablutions mineures]. Après cela, 'Abd-ul-Lâh ben 'Umar interrogea 'Umar sur le sujet et celui-ci de répondre: «Oui, cela est vrai. Lorsque Sa'd te rapporte une chose sur le Prophète (ç) n'interroge aucune autre personne!»

* [De] Mûsa ben 'Uqba, directement d'Abu an-Naḍr, directement d'Abu Salama qui dit que Sa'd lui avait rapporté [ce même *ḥadîth*] et que 'Umar avait dit à 'Abd-ul-Lâh une réponse similaire [à celle qui vient d'être mentionnée].

(1) Ou: dans le creux des deux mains.
(2) Le *mud* est une mesure pouvant être égale à deux poignées
(3) Le *ṣâ'* est aussi une mesure

يَتَوَضَّأُ؟ فَدَعَا بِتَوْرٍ مِنْ مَاءٍ، فَكَفَأَ عَلَى يَدَيْهِ، فَغَسَلَهُمَا ثَلاثَ مِرَارٍ، ثُمَّ أَدْخَلَ يَدَهُ فِي التَّوْرِ، فَمَضْمَضَ وَٱسْتَنْثَرَ ثَلاثَ مَرَّاتٍ مِنْ غَرْفَةٍ وَاحِدَةٍ، ثُمَّ أَدْخَلَ يَدَهُ فَاغْتَرَفَ بِهَا، فَغَسَلَ وَجْهَهُ ثَلاثَ مَرَّاتٍ، ثُمَّ غَسَلَ يَدَيْهِ إِلَى المِرْفَقَيْنِ مَرَّتَيْنِ مَرَّتَيْنِ، ثُمَّ أَخَذَ بِيَدِهِ مَاءً فَمَسَحَ رَأْسَهُ، فَأَدْبَرَ بِهِ وَأَقْبَلَ، ثُمَّ غَسَلَ رِجْلَيْهِ، فَقَالَ: هَكَذَا رَأَيْتُ النَّبِيَّ ﷺ يَتَوَضَّأُ.

٢٠٠ ـ حَدَّثَنَا مُسَدَّدٌ قَالَ: حَدَّثَنَا حَمَّادٌ، عَنْ ثَابِتٍ، عَنْ أَنَسٍ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ دَعَا بِإِنَاءٍ مِنْ مَاءٍ، فَأُتِيَ بِقَدَحٍ رَحْرَاحٍ، فِيهِ شَيْءٌ مِنْ مَاءٍ، فَوَضَعَ أَصَابِعَهُ فِيهِ، قَالَ أَنَسٌ: فَجَعَلْتُ أَنْظُرُ إِلَى المَاءِ يَنْبُعُ مِنْ بَيْنِ أَصَابِعِهِ، قَالَ أَنَسٌ: فَحَزَرْتُ مَنْ تَوَضَّأَ، مَا بَيْنَ السَّبْعِينَ إِلَى الثَّمَانِينَ.

٤٧ ـ باب: الوُضُوءِ بِالمُدِّ

٢٠١ ـ حَدَّثَنَا أَبُو نُعَيْمٍ قَالَ: حَدَّثنا مِسْعَرٌ قَالَ: حَدَّثَنِي ٱبْنُ جَبْرٍ قَالَ: سَمِعْتُ أَنَساً يَقُولُ: كَانَ النَّبِيُّ ﷺ يَغْسِلُ ـ أَوْ كَانَ يَغْتَسِلُ ـ بِالصَّاعِ إِلَى خَمْسَةِ أَمْدَادٍ، وَيَتَوَضَّأُ بِالمُدِّ.

٤٨ ـ باب: المَسْحِ عَلَى الخُفَّيْنِ

٢٠٢ ـ حَدَّثَنَا أَصْبَغُ بْنُ الفَرَجِ المِصْرِيُّ، عَنِ ٱبْنِ وَهْبٍ قَالَ: حَدَّثَنِي عَمْرٌو: حَدَّثَنِي أَبُو النَّضْرِ، عَنْ أَبِي سَلَمَةَ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ، عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عُمَرَ، عَنْ سَعْدِ بْنِ أَبِي وَقَّاصٍ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ: أَنَّهُ مَسَحَ عَلَى الخُفَّيْنِ.

وَأَنَّ عَبْدَ اللَّهِ بْنَ عُمَرَ: سَأَلَ عُمَرَ عَنْ ذَلِكَ فَقَالَ: نَعَمْ، إِذَا حَدَّثَكَ شَيْئاً سَعْدٌ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ، فَلَا تَسْأَلْ عَنْهُ غَيْرَهُ.

وَقَالَ مُوسَىٰ بْنُ عُقْبَةَ: أَخْبَرَنِي أَبُو النَّضْرِ: أَنَّ أَبَا سَلَمَةَ أَخْبَرَهُ: أَنَّ سَعْداً حدّثه فَقَالَ عُمَرُ لِعَبْدِ اللَّهِ: نَحْوَهُ.

203 - D'après 'Urwa ben al-Mughîra, son père, al-Mughîra ben Chu'ba, [dit]: Une fois le Messager de Dieu (ç) sortit pour satisfaire un besoin naturel et al-Mughîra de le suivre avec un vase contenant de l'eau. Il versa de l'eau au Prophète quand celui-ci eut terminé de satisfaire ses besoins. Le Prophète fit alors ses ablutions mineures en essuyant ses deux bottines.

204 - Ja'far ibn 'Amrû ben 'Umayya aḍ-Ḍamry rapporta que son père lui avait dit avoir vu le Prophète (ç) essuyer ses bottines [pendant les ablutions mineures].

* Ḥarb ben Chaddâd et Abân suivent Chaybân en tenant ce *ḥadîth* de Yaḥya.

205 - D'après Ja'far ben 'Amrâ, son père rapporta: «J'ai vu le Prophète (ç) essuyer son turban et ses bottines [pendant les ablutions mineures].

* Ma'mar suit al-'Awzâ'i, en tenant ce *ḥadîth* de Yaḥya, d'Abu Salama, de 'Amrû qui dit: J'ai vu le Prophète (ç)...

R. 49 - Lorsqu'on se chausse les pieds purs [rituellement]

206 - D'après 'Urwa ben al-Mughîra, son père dit: «J'étais en voyage avec le Prophète (ç); lorsque je tendis la main pour lui enlever ses bottines il me dit: "Laisse-les! j'ai mis les pieds alors qu'ils étaient purs."»

R. 50 - Sur celui qui ne [re]fait pas les ablutions mineures après avoir mangé de la viande de mouton ou du *sawîq*(1)

* Abu Bakr, 'Umar et 'Uthmân ont mangé... sans faire ensuite des ablutions mineures.

207 - 'Abd-ul-Lâh ben 'Abbâs: Le Prophète (ç) mangea une fois de l'épaule d'un mouton puis fit sa prière sans [re]faire ses ablutions mineures.

208 - Ja'far ben 'Amrû ben 'Umayya rapporta que son père lui avait dit avoir vu le Messager de Dieu (ç) découper l'épaule d'un mouton; on fit ensuite l'appel à la prière et lui de jeter le couteau puis de prier sans [re]faire les ablutions mineures.

(1) Le *sawîq* est la semoule du blé, de l'orge ou du froment grillé puis moulu.

٢٠٣ ـ حَدَّثَنَا عَمْرُو بْنُ خَالِدٍ الحَرَّانِيُّ قَالَ: حَدَّثنا اللَّيْثُ، عَنْ يَحْيى بْنِ سَعِيدٍ، عَنْ سَعْدِ بْنِ إِبْراهِيمَ، عَنْ نَافِعِ بْنِ جُبَيْرٍ، عَنْ عُرْوَةَ بْنِ المُغيرَةِ، عَنْ أَبِيهِ المُغِيرَةِ بْنِ شُعْبَةَ، عَنْ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ: أَنَّهُ خَرَجَ لِحَاجَتِهِ، فَاتَّبَعَهُ المُغِيرَةُ بِإِدَاوَةٍ فِيهَا مَاءٌ، فَصَبَّ عَلَيْهِ حِينَ فَرَغَ مِنْ حَاجَتِهِ، فَتَوَضَّأَ وَمَسَحَ عَلَى الخُفَّيْنِ.

٢٠٤ ـ حَدَّثَنَا أَبُو نُعَيْمٍ قَالَ: حَدَّثنا شَيْبَانُ، عَنْ يَحْيى، عَنْ أَبِي سَلَمَةَ، عَنْ جَعْفَرِ ٱبْنِ عَمْرِو بْنِ أُمَيَّةَ الضَّمْرِيِّ: أَنَّ أَبَاهُ أَخْبَرَهُ: أَنَّهُ رَأَى النَّبِيَّ ﷺ يَمْسَحُ عَلَى الخُفَّيْنِ.

وَتَابَعَهُ حَرْبُ بْنُ شَدَّادٍ، وَأَبَانُ، عَنْ يَحْيى.

٢٠٥ ـ حَدَّثَنَا عَبْدَانُ قَالَ: أَخْبَرَنا عَبْدُ اللَّهِ قَالَ: أَخْبَرَنَا الأَوْزَاعِيُّ، عَنْ يَحْيى، عَنْ أَبِي سَلَمَةَ، عَنْ جَعْفَرِ بْنِ عَمْرٍو، عَنْ أَبِيهِ قَالَ: رَأَيْتُ النَّبِيَّ ﷺ يَمْسَحُ عَلَى عِمَامَتِهِ وَخُفَّيْهِ.

وَتَابَعَهُ مَعْمَرٌ، عَنْ يَحْيى، عَنْ أَبِي سَلَمَةَ، عَنْ عَمْرٍو قَالَ: رَأَيْتُ النَّبِيَّ ﷺ.

٤٩ ـ باب: إِذَا أَدْخَلَ رِجْلَيْهِ وَهُمَا طَاهِرَتَانِ

٢٠٦ ـ حَدَّثَنَا أَبُو نُعَيْمٍ قَالَ: حَدَّثنا زَكَرِيَّاءُ، عَنْ عَامِرٍ، عَنْ عُرْوَةَ بْنِ المُغِيرَةِ، عَنْ أَبِيهِ قَالَ: كُنْتُ مَعَ النَّبِيِّ ﷺ فِي سَفَرٍ، فَأَهْوَيْتُ لأَنْزِعَ خُفَّيْهِ، فَقَالَ: «دَعْهُمَا، فَإِنِّي أَدْخَلْتُهُمَا طَاهِرَتَيْنِ». فَمَسَحَ عَلَيْهِمَا.

٥٠ ـ باب: مَنْ لَمْ يَتَوَضَّأْ مِنْ لَحْمِ الشَّاةِ وَالسَّوِيقِ

وَأَكَلَ أَبُو بَكْرٍ وَعُمَرُ وَعُثْمَانُ، رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ، فَلَمْ يَتَوَضَّؤُوا.

٢٠٧ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ يُوسَفَ قَالَ: أَخْبَرَنَا مَالِكٌ، عَنْ زَيْدِ بْنِ أَسْلَمَ، عَنْ عَطَاءِ ٱبْنِ يَسَارٍ، عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَبَّاسٍ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ أَكَلَ كَتِفَ شَاةٍ، ثُمَّ صَلَّى وَلَمْ يَتَوَضَّأْ.

٢٠٨ ـ حَدَّثَنَا يَحْيى بْنُ بُكَيْرٍ قَالَ: حَدَّثنا اللَّيْثُ، عَنْ عُقَيْلٍ، عَنِ ٱبْنِ شِهَابٍ قَالَ: أَخْبَرَنِي جَعْفَرُ بْنُ عَمْرِو بْنِ أُمَيَّةَ: أَنَّ أَبَاهُ أَخْبَرَهُ: أَنَّهُ رَأَى رَسُولَ اللَّهِ ﷺ يَحْتَزُّ مِنْ كَتِفِ شَاةٍ، فَدُعِيَ إِلَى الصَّلاَةِ، فَأَلْقَى السِّكِّينَ، فَصَلَّى وَلَمْ يَتَوَضَّأْ.

R. 51 - Sur celui qui se rince la bouche après avoir mangé du *sawîq* et ne [re]fait pas les ablutions mineures

209 - Suwayd ben an-Nu'mân rapporte avoir accompagné le Messager de Dieu (ç) en l'an [de la bataille] de Khaybar. Arrivé à aṣ-Ṣahbâ' — qui se trouve au bout de Khaybar —, le Prophète accomplit la prière du *'aṣr*. Il demanda ensuite d'apporter les vivres mais on ne lui apporta que du *sawîq*. Il donna alors l'ordre de le mouiller à l'aide de l'eau. «[On fit la chose, ajoute Suwayd], et le Messager de Dieu (ç) et nous de manger. Après quoi, il se leva pour la prière du *maghrib*: il se rinça la bouche, ainsi que nous, puis fit la prière sans [re]faire ses ablutions mineures.»

210 - Maymûna: Le Prophète (ç) manga chez elle de l'épaule (de mouton?) puis fit la prière sans [re]faire ses ablutions mineures.

R. 52 - Doit-on se rincer la bouche après avoir bu du petit lait?

211 - Ibn 'Abbâs: Une fois, le Messager but du petit lait, se rinça la bouche et dit: "Il (le petit lait) contient de la matière grasse."

* Yûnus et Ṣaliḥ ben Kaysân suivent 'Ukayl [dans ce ḥadîth] en le tenant d'az-Zuhry.

R. 53 - Sur les ablutions mineures après le sommeil et sur celui qui n'en voit pas l'obligation après avoir somnolé une ou deux fois

212 - 'Â'icha: Le Messager de Dieu (ç) dit: "Lorsque l'un de vous somnole durant la prière il n'a qu'à dormir jusqu'à ne plus en avoir envie; car celui qui prie en somnolant ne sait pas qu'en demandant le pardon [de Dieu], il est peut-être en train d'implorer [Dieu] contre sa propre personne."

213 - 'Anas: Le Prophète (ç) dit: "Lorsque l'un de vous somnole durant la prière, qu'il dorme jusqu'à ce qu'il soit capable de savoir ce qu'il récite!"

R. 54 - Sur les ablutions mineures sans survenance d'impureté

214 - 'Amrû ben 'Âmir dit: «'Anas rapporta que le Prophète (ç) faisait des ablutions mineures pour chaque prière. "Et vous, qu'est-ce que vous faisiez?

٥١ ـ باب: مَنْ مَضْمَضَ مِنَ السَّوِيقِ وَلَمْ يَتَوَضَّأْ

٢٠٩ ـ **حَدَّثَنَا** عَبْدُ اللَّهِ بْنُ يُوسُفَ قَالَ: أَخْبَرَنَا مَالِكٌ، عَنْ يَحْيَى بْنِ سَعِيدٍ، عَنْ بُشَيْرِ ٱبْنِ يَسَارٍ مَوْلَى بَنِي حَارِثَةَ: أَنَّ سُوَيْدَ بْنَ النُّعْمَانِ أَخْبَرَهُ: أَنَّهُ خَرَجَ مَعَ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ عَامَ خَيْبَرَ، حَتَّى إِذَا كَانُوا بِالصَّهْبَاءِ ـ وَهِيَ أَدْنَى خَيْبَرَ ـ فَصَلَّى العَصْرَ، ثُمَّ دَعَا بِالأَزْوَادِ، فَلَمْ يُؤْتَ إِلَّا بِالسَّوِيقِ، فَأَمَرَ بِهِ فَثُرِّيَ، فَأَكَلَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ وَأَكَلْنَا، ثُمَّ قَامَ إِلَى المَغْرِبِ، فَمَضْمَضَ وَمَضْمَضْنَا، ثُمَّ صَلَّى وَلَمْ يَتَوَضَّأْ.

٢١٠ ـ **حَدَّثَنَا** أَصْبَغُ قَالَ: أَخْبَرَنَا ٱبْنُ وَهْبٍ قَالَ: أَخْبَرَنِي عَمْرٌو، عَنْ بُكَيْرٍ، عَنْ كُرَيْبٍ، عَنْ مَيْمُونَةَ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ أَكَلَ عِنْدَهَا كَتِفاً، ثُمَّ صَلَّى وَلَمْ يَتَوَضَّأْ.

٥٢ ـ باب: هَلْ يُمَضْمِضُ مِنَ اللَّبَنِ

٢١١ ـ **حَدَّثَنَا** يَحْيَى بْنُ بُكَيْرٍ، وَقُتَيْبَةُ قَالَا: حَدَّثَنَا اللَّيْثُ، عَنْ عُقَيْلٍ، عَنِ ٱبْنِ شِهَابٍ، عَنْ عُبَيْدِ اللَّهِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عُتْبَةَ، عَنِ ٱبْنِ عَبَّاسٍ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ شَرِبَ لَبَناً، فَمَضْمَضَ وَقَالَ: «إِنَّ لَهُ دَسَماً».

تَابَعَهُ يُونُسُ، وَصَالِحُ بْنُ كَيْسَانَ، عَنِ الزُّهْرِيِّ.

٥٣ ـ باب: الوُضُوءِ مِنَ النَّوْمِ، وَمَنْ لَمْ يَرَ مِنَ النَّعْسَةِ وَالنَّعْسَتَيْنِ، أَوِ الخَفْقَةِ وُضُوءاً

٢١٢ ـ **حَدَّثَنَا** عَبْدُ اللَّهِ بْنُ يُوسُفَ قَالَ: أَخْبَرَنَا مَالِكٌ، عَنْ هِشَامٍ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ عَائِشَةَ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَالَ: «إِذَا نَعَسَ أَحَدُكُمْ وَهُوَ يُصَلِّي فَلْيَرْقُدْ، حَتَّى يَذْهَبَ عَنْهُ النَّوْمُ، فَإِنَّ أَحَدَكُمْ إِذَا صَلَّى وَهُوَ نَاعِسٌ، لَا يَدْرِي لَعَلَّهُ يَسْتَغْفِرُ فَيَسُبَّ نَفْسَهُ».

٢١٣ ـ **حَدَّثَنَا** أَبُو مَعْمَرٍ قَالَ: حَدَّثَنَا عَبْدُ الوَارِثِ: حَدَّثَنَا أَيُّوبُ، عَنْ أَبِي قِلَابَةَ، عَنْ أَنَسٍ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «إِذَا نَعَسَ أَحَدُكُمْ فِي الصَّلَاةِ فَلْيَنَمْ، حَتَّى يَعْلَمَ مَا يَقْرَأُ».

٥٤ ـ باب: الوُضُوءِ مِنْ غَيْرِ حَدَثٍ

٢١٤ ـ **حَدَّثَنَا** مُحَمَّدُ بْنُ يُوسُفَ قَالَ: حَدَّثَنَا سُفْيَانُ، عَنْ عَمْرِو بْنِ عَامِرٍ قَالَ: سَمِعْتُ أَنَساً. قَالَ: وَحَدَّثَنَا مُسَدَّدٌ قَالَ: حَدَّثَنَا يَحْيَى، عَنْ سُفْيَانَ قَالَ: حَدَّثَنِي عَمْرُو بْنُ عَامِرٍ، عَنْ أَنَسٍ قَالَ: كَانَ النَّبِيُّ ﷺ يَتَوَضَّأُ عِنْدَ كُلِّ صَلَاةٍ. قُلْتُ: كَيْفَ كُنْتُمْ تَصْنَعُونَ؟

demandai-je. — Quant à nous, répondit 'Anas, faire les ablutions mineures une seule fois nous suffisait tant qu'aucune impureté n'était survenue."»

215 - Suwayd ben an-Nu'mân dit: «En l'an de Khaybar, nous sortîmes avec le Messager de Dieu (ç). A notre arrivée à aṣ-Ṣahbâ', il nous [présida] dans la prière du *'aṣr*. Ayant terminé la prière, il demanda d'apporter les vivres mais on ne lui présenta que du *sawîq*. Nous mangeâmes et nous bûmes puis le Prophète (ç) se leva pour accomplir la prière du *maghrib*; il se rinça la bouche, fit le *maghrib* sans [re]faire ses ablutions mineures.»

R. 55 - C'est un grand péché que [d'insister] à ne pas se préserver de son urine

216 - Ibn 'Abbas: Une fois, le Prophète (ç) fut de passage près de l'un des jardins de Médine — ou: de La Mecque — lorsqu'il entendit la voix de deux hommes qui étaient en train de subir des supplices dans leurs tombes. "On est en train de les châtier à cause d'un péché [qui ne paraissait pas] grand", expliqua le Prophète (ç) avant de reprendre: "Oh! que si! l'un d'eux [insistait] à ne pas se préserver de son urine; quant à l'autre, il colportait des médisances." Et il demanda ensuite de lui apporter une branche de palmier...; il la cassa en deux et posa sur chaque tombe un morceau. On lui demanda: "O Messager de Dieu? Pourquoi tu as fait cela? — Peut-être qu'on leur allègera les supplices, tant que ces morceaux ne seront pas desséchés (ou: jusqu'à ce que ces deux morceaux se dessèchent).»

R. 56 - Sur ce qui a été rapporté au sujet du lavage de l'urine

* Le Prophète (ç) dit au sujet de l'homme de la tombe: «Il [insistait] à ne pas se préserver de son urine.» Ici, il n'a cité que l'urine humaine.

217 - 'Anas ben Mâlik dit: «Lorsque le Prophète (ç) allait satisfaire un besoin naturel, je lui apportais de l'eau pour se laver...»

218 - Ibn 'Abbâs: De passage près de deux tombes, le Prophète (ç) dit: "Ils[1] sont en train de subir des supplices [à cause des péchés qui ne paraissaient pas] grands: l'un d'eux [insistait] à ne pas se préserver de son urine; l'autre colportait

(1) Les deux morts.

قَالَ: يُجْزِىءُ أَحَدَنَا الوُضُوءُ مَا لَمْ يُحْدِثْ.

٢١٥ ـ حَدَّثَنا خالِدُ بْنُ مَخْلَدٍ قَالَ: حَدَّثَنا سُلَيْمَانُ قَالَ: حَدَّثَنِي يَحْيى بْنُ سَعِيدٍ قَالَ: أَخْبَرَنِي بُشَيْرُ بْنُ يَسَارٍ قَالَ: أَخْبَرَنِي سُوَيْدُ بْنُ النُّعْمَانِ قَالَ: خَرَجْنَا مَعَ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ عَامَ خَيْبَرَ، حَتَّى إِذَا كُنَّا بِالصَّهْبَاءِ، صَلَّى لَنَا رَسُولُ اللَّهِ ﷺ العَصْرَ، فَلَمَّا صَلَّى دَعَا بِالأَطْعِمَةِ، فَلَمْ يُؤْتَ إِلَّا بِالسَّوِيقِ، فَأَكَلْنَا وَشَرِبْنَا، ثُمَّ قَامَ النَّبِيُّ ﷺ إِلَى المَغْرِبِ، فَمَضْمَضَ، ثُمَّ صَلَّى لَنَا المَغْرِبَ وَلَمْ يَتَوَضَّأْ.

٥٥ ـ باب: مِنَ الكَبَائِرِ أَنْ لَا يَسْتَتِرَ مِنْ بَوْلِهِ

٢١٦ ـ حَدَّثَنَا عُثْمانُ قَالَ: حَدَّثَنا جَرِيرٌ، عَنْ مَنْصُورٍ، عَنْ مُجاهِدٍ، عَنِ آبْنِ عَبَّاسٍ قَالَ: مَرَّ النَّبِيُّ ﷺ بِحائِطٍ مِنْ حِيطَانِ المَدِينَةِ ـ أَوْ مَكَّةَ ـ فَسَمِعَ صَوْتَ إِنْسَانَيْنِ يُعَذَّبَانِ فِي قُبُورِهِمَا، فَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «يُعَذَّبَانِ، وَمَا يُعَذَّبَانِ فِي كَبِيرٍ». ثُمَّ قَالَ: «بَلَى، كَانَ أَحَدُهُمَا لَا يَسْتَتِرُ مِنْ بَوْلِهِ، وَكَانَ الآخَرُ يَمْشِي بِالنَّمِيمَةِ». ثُمَّ دَعَا بِجَرِيدَةٍ، فَكَسَرَهَا كِسْرَتَيْنِ، فَوَضَعَ عَلَى كُلِّ قَبْرٍ مِنْهُمَا كِسْرَةً، فَقِيلَ لَهُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، لِمَ فَعَلْتَ هَذَا؟ قَالَ: «لَعَلَّهُ أَنْ يُخَفَّفَ عَنْهُمَا مَا لَمْ يَيْبَسَا». أَوْ: «إِلَى أَنْ يَيْبَسَا».

٥٦ ـ باب: مَا جَاءَ فِي غَسْلِ البَوْلِ

وَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ لِصَاحِبِ القَبْرِ: «كَانَ لَا يَسْتَتِرُ مِنْ بَوْلِهِ». وَلَمْ يَذْكُرْ سِوَى بَوْلِ النَّاسِ.

٢١٧ ـ حَدَّثَنَا يَعْقُوبُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ قَالَ: حَدَّثَنا إِسْمَاعِيلُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ قَالَ: حَدَّثَنِي رَوْحُ آبْنُ القَاسِمِ قَالَ: حَدَّثَنِي عَطَاءُ بْنُ أَبِي مَيْمُونَةَ، عَنْ أَنَسِ بْنِ مالِكٍ قَالَ: كَانَ النَّبِيُّ ﷺ إِذَا تَبَرَّزَ لِحَاجَتِهِ، أَتَيْتُهُ بِمَاءٍ فَيَغْسِلُ بِهِ.

باب• ٢١٨ ـ حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ المُثَنَّى قَالَ: حَدَّثَنا مُحَمَّدُ بْنُ خَازِمٍ قَالَ: حَدَّثَنَا الأَعْمَشُ، عَنْ مُجَاهِدٍ، عَنْ طَاوُسٍ، عَنِ آبْنِ عَبَّاسٍ قَالَ: مَرَّ النَّبِيُّ ﷺ بِقَبْرَيْنِ، فَقَالَ: «إِنَّهُمَا لَيُعَذَّبَانِ، وَمَا يُعَذَّبَانِ فِي كَبِيرٍ، أَمَّا أَحَدُهُمَا فَكَانَ لَا يَسْتَتِرُ مِنَ البَوْلِ، وَأَمَّا الآخَرُ فَكَانَ

des médisances." Il prit ensuite une branche de palmier encore verte, la fendit en deux morceaux et planta un dans chaque tombe. Les présents dirent: "O Messager de Dieu! pourquoi tu as fait cela? — Peut-être qu'on leur allègera [les supplices], tant que ces deux morceaux ne se dessèchent pas."

* Ibn al-Muthanna: Directement de Wakî', directement d'al-'A'mach qui dit: «J'ai entendu Mujâhid rapporter la même chose: "...[insistait] à ne pas se préserver de son urine".»

R. 57 - Le Prophète (ç) et les fidèles laissèrent le Bédouin terminer d'uriner dans la mosquée

219 - 'Anas ben Mâlik: Une fois, le Prophète (ç) vit un Bédouin en train d'uriner dans la mosquée... "Laissez-le!" dit-il aux présents. En effet, le Bédouin termina d'uriner puis le Prophète (ç) demanda de l'eau et la versa sur l'urine.

R. 58 - Sur le fait de verser de l'eau sur l'urine, dans la mosquée

220 - Abu Hurayra: Une fois un Bédouin se mit à uriner dans la mosquée; et les gens de le gronder mais le Prophète (ç) leur dit: "Laissez-le et répandez sur son urine un *sajl* d'eau — ou: un *dhanûb*[1] d'eau —, votre mission est de rendre les choses faciles, non difficiles.»

221 - Yaḥya ben Sa'îd dit: J'ai entendu 'Anas ben Mâlik [rapporter] du Prophète (ç)...

R. Sur le fait de répandre de l'eau sur l'urine

* En plus de 'Abdân, nous tenons le *ḥadîth* [suivant] directement de Khâlid, directement de Sulaymân, de Yaḥya ben Sa'îd qui dit: J'ai entendu 'Anas ben Mâlik dire: «Une fois, arriva un Bédouin et commença à uriner dans un coin de la mosquée. Les gens essayèrent de le retenir mais le Prophète (ç) ne les laissa pas. Lorsque l'homme eut fini d'uriner, le Prophète (ç) donna l'ordre d'apporter un seau d'eau... et on le répandit sur l'urine.»

(1) Le *dhanûb*, ainsi que le *sajl*, est un grand seau d'eau.

يَمْشِي بِالنَّمِيمَةِ». ثُمَّ أَخَذَ جَرِيدَةً رَطْبَةً، فَشَقَّهَا نِصْفَيْنِ، فَغَرَزَ فِي كُلِّ قَبْرٍ وَاحِدَةً. قَالُوا: يَا رَسُولَ اللَّهِ، لِمَ فَعَلْتَ هَذَا؟ قَالَ: «لَعَلَّهُ يُخَفَّفُ عَنْهُمَا مَا لَمْ يَيْبَسَا».

قَالَ ٱبْنُ الْمُثَنَّى: وَحَدَّثَنَا وَكِيعٌ قَالَ: حَدَّثنا الأَعْمَشُ قَالَ: سَمِعْتُ مُجَاهِداً مِثْلَهُ: «يسْتَتِرُ مِنْ بَوْلِهِ».

٥٧ ـ باب: تَرْكِ النَّبِيِّ ﷺ وَالنَّاسِ الأَعْرَابِيَّ حَتَّى فَرَغَ مِنْ بَوْلِهِ فِي المَسْجِدِ

٢١٩ ـ حَدَّثَنَا مُوسَى بْنُ إِسْمَاعِيلَ قَالَ: حَدَّثنا هَمَّامٌ: أَخْبَرَنَا إِسْحٰقُ: عَنْ أَنَسِ بنِ مَالِكٍ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ رَأَى أَعْرَابِيّاً يَبُولُ فِي المَسْجِدِ، فَقَالَ: «دَعُوهُ». حَتَّى إِذَا فَرَغَ، دَعَا بِمَاءٍ فَصَبَّهُ عَلَيْهِ.

٥٨ ـ باب: صَبِّ ٱلْمَاءِ عَلَى ٱلْبَوْلِ فِي ٱلْمَسْجِدِ.

٢٢٠ ـ حَدَّثَنَا أَبُو ٱلْيَمَانِ قَالَ: أَخْبَرَنَا شُعَيْبٌ، عَنِ ٱلزُّهْرِيِّ قَالَ: أَخْبَرَنِي عُبَيْدُ ٱللهِ بْنُ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ عُتْبَةَ بْنِ مَسْعُودٍ: أَنَّ أَبَا هُرَيْرَةَ قَالَ: قَامَ أَعْرَابِيٌّ فَبَالَ فِي ٱلْمَسْجِدِ، فَتَنَاوَلَهُ ٱلنَّاسُ، فَقَالَ لَهُمْ ٱلنَّبِيُّ ﷺ: «دَعُوهُ وَهَرِيقُوا عَلَى بَوْلِهِ سَجْلاً مِنْ مَاءٍ ـ أَوْ ذَنُوباً مِنْ مَاءٍ، فَإِنَّمَا بُعِثْتُمْ مُيَسِّرِينَ، وَلَمْ تُبْعَثُوا مُعَسِّرِينَ».

٢٢١ ـ حَدَّثَنَا عَبْدَانُ قَالَ: أَخْبَرَنَا عَبْدُ ٱللهِ قَالَ: أَخْبَرَنَا يَحْيَى بْنُ سَعِيدٍ قَالَ: سَمِعْتُ أَنَسَ بْنَ مَالِكٍ، عَنْ ٱلنَّبِيِّ ﷺ.

باب: يُهَرِيقُ المَاءَ عَلَى البَوْلِ

وَحَدَّثَنَا خَالِدُ قَالَ: وَحَدَّثَنَا سُلَيْمَانُ، عَنْ يَحْيَى بْنِ سَعِيدٍ قَالَ: سَمِعْتُ أَنَسَ بْنَ مَالِكٍ قَالَ: جَاءَ أَعْرَابِيٌّ، فَبَالَ فِي طَائِفَةِ المَسْجِدِ، فَزَجَرَهُ النَّاسُ، فَنَهَاهُمُ النَّبِيُّ ﷺ، فَلَمَّا قَضَى بَوْلَهُ، أَمَرَ النَّبِيُّ ﷺ بِذَنُوبٍ مِنْ مَاءٍ، فَأُهْرِيقَ عَلَيْهِ.

R. 59 - Sur l'urine des enfants

222 - 'Â'icha, la Mère des Croyants, dit: «On apporta une fois au Messager de Dieu (ç) un enfant qui urina sur ses vêtements. Il demanda alors de lui apporter de l'eau... qu'il versa ensuite sur l'endroit de l'urine.»

223 - D'après 'Ubayd-ul-Lâh ibn 'Abd-ul-Lâh ben 'Utba, Um Qays bent Miḥṣan, qui avait un enfant qui ne mangeait pas encore, amena ce dernier au Messager de Dieu (ç). Celui-ci le prit et le mit dans son giron. Et l'enfant d'uriner sur les vêtements du Prophète qui demanda de l'eau... puis aspergea l'endroit en question sans le laver.

R. 60 - Sur le fait d'uriner en étant debout ou assis[1]

224 - Ḥudhayfa dit: «Une fois, le Prophète (ç) se mit près d'immondices de quelques gens et urina en restant debout. Il demanda ensuite de l'eau et moi de lui en apporter... Enfin, il fit des ablutions mineures.»

R. 61 - Sur le fait d'uriner en étant avec un compagnon et de se mettre à l'abri des regards, près d'un mur

225 - Ḥudhayfa dit: «J'étais en train de marcher avec le Prophète (ç) lorsqu'il se mit près d'immondices de quelques gens, derrière un mur, se tint debout comme le fait chacun de vous et commença à uriner. Je m'écartai de lui mais il me fit signe de revenir. Je m'approchai de lui et me mis debout, en se donnant les talons[2], jusqu'à ce qu'il ait terminé.»

R. 62 - Sur le fait d'uriner auprès d'immondices de quelques gens

226 - Abu Wâ'il dit: «Abu Mûsa al-'Ach'ari était sévère quant à l'urine[3], il disait en plus que les Israélites déchiraient tout vêtement touché par l'urine.

«Quant à Ḥudhayfa, il commenta ces propos en disant: "Plaise au ciel

(1) C.-à-d. accroupi.

(2) C.-à-d. en se donnant le dos.

(3) Autrement dit, quant à se mettre debout en urinant.

٥٩ ـ باب: بَوْلِ الصِّبْيَانِ

٢٢٢ ـ حدَّثنا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ يُوسُفَ قَالَ: أَخْبَرَنَا مَالِكٌ، عَنْ هِشَامِ بْنِ عُرْوَةَ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ عَائِشَةَ أُمِّ الْمُؤْمِنِينَ أَنَّهَا قَالَتْ: أُتِيَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ بِصَبِيٍّ، فَبَالَ عَلَى ثَوْبِهِ، فَدَعَا بِمَاءٍ فَأَتْبَعَهُ إِيَّاهُ.

٢٢٣ ـ حدَّثنا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ يُوسُفَ قَالَ: أَخْبَرَنَا مَالِكٌ، عَنِ ٱبْنِ شِهَابٍ، عَنْ عُبَيْدِ اللَّهِ ٱبْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عُتْبَةَ، عَنْ أُمِّ قَيْسٍ بِنْتِ مِحْصَنٍ: أَنَّهَا أَتَتْ بِٱبْنٍ لَهَا صَغِيرٍ، لَمْ يَأْكُلِ الطَّعَامَ، إِلَى رَسُولِ اللَّهِ ﷺ، فَأَجْلَسَهُ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ فِي حِجْرِهِ، فَبَالَ عَلَى ثَوْبِهِ، فَدَعَا بِمَاءٍ، فَنَضَحَهُ وَلَمْ يَغْسِلْهُ.

٦٠ ـ باب: الْبَوْلِ قَائِماً وَقَاعِداً

٢٢٤ ـ حدَّثنا آدَمُ قَالَ: حدَّثنا شُعْبَةُ، عَنِ الأَعْمَشِ، عَنْ أَبِي وَائِلٍ، عَنْ حُذَيْفَةَ قَالَ: أَتَى النَّبِيُّ ﷺ سُبَاطَةَ قَوْمٍ، فَبَالَ قَائِماً، ثُمَّ دَعَا بِمَاءٍ، فَجِئْتُهُ بِمَاءٍ فَتَوَضَّأَ.

٦١ ـ باب: الْبَوْلِ عِنْدَ صَاحِبِهِ، وَالتَّسَتُّرِ بِالْحَائِطِ

٢٢٥ ـ حدَّثنا عُثْمَانُ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ قَالَ: حدَّثنا جَرِيرٌ، عَنْ مَنْصُورٍ، عَنْ أَبِي وَائِلٍ، عَنْ حُذَيْفَةَ قَالَ: رَأَيْتُنِي أَنَا وَالنَّبِيُّ ﷺ نَتَمَاشَى، فَأَتَى سُبَاطَةَ قَوْمٍ خَلْفَ حَائِطٍ، فَقَامَ كَمَا يَقُومُ أَحَدُكُمْ، فَبَالَ: فَٱنْتَبَذْتُ مِنْهُ، فَأَشَارَ إِلَيَّ فَجِئْتُهُ، فَقُمْتُ عِنْدَ عَقِبِهِ حَتَّى فَرَغَ.

٦٢ ـ باب: الْبَوْلِ عِنْدَ سُبَاطَةِ قَوْمٍ

٢٢٦ ـ حدَّثنا مُحَمَّدُ بْنُ عَرْعَرَةَ قَالَ: حدَّثنا شُعْبَةُ، عَنْ مَنْصُورٍ، عَنْ أَبِي وَائِلٍ قَالَ: كَانَ أَبُو مُوسَى الأَشْعَرِيُّ يُشَدِّدُ فِي الْبَوْلِ، وَيَقُولُ: إِنَّ بَنِي إِسْرَائِيلَ، كَانَ إِذَا أَصَابَ ثَوْبَ

qu'Abu Mûsa se soit tu, car le Messager de Dieu (ç) lui-même s'était mis une fois auprès d'immondices de quelques gens et urina en restant debout.»

R. 63 - Sur le lavage du sang

227 - 'Asmâ': Une femme vint voir le Prophète (ç) et l'interrogea: «Que fait l'une de nous au cas où le sang menstruel touche son habit? — Elle doit en premier lieu [enlever le sang] en le frottant, puis elle froissera le vêtement et le lavera avant de le mettre pour faire la prière.»

228 - 'Â'icha: Fâṭima, le fille d'Abu Ḥubaych, vint une fois voir le Prophète (ç) et l'interrogea: "O Messager de Dieu! je suis une femme dont le sang menstruel ne cesse point, je ne suis jamais en état de pureté... Dois-je laisser la prière? — Non, lui dit le Messager de Dieu (ç), ce sang vient d'une veine, il n'a rien à voir avec les menstrues. [Donc], lorsque tes menstrues arrivent, tu laisseras la prière; mais une fois [leur période habituelle] terminée, tu laveras le sang, après quoi, tu prieras!"

Hichâm: Et mon père de rapporter: "... après quoi, tu feras des ablutions mineures pour chaque prière jusqu'à ce que revienne ledit moment."

R. 64 - Sur le lavage et le frottement des traces du sperme et sur le lavage des traces de l'écoulement venant d'une femme

229 - 'Â'icha dit: «Je lavais des fois les traces du sperme du vêtement du Prophète (ç), qui sortait ensuite pour se rendre à la prière [malgré] les traces de l'eau sur son habit.»

230 - Sulaymân ben Yasâr dit: "J'ai interrogé 'Â'icha sur le sperme qui touche le vêtement et elle m'a dit: «Je le[1] lavais du vêtement du Messager de Dieu, (ç) qui se rendait à la prière alors que les traces du lavage étaient sur son habit — c'est-à-dire les traces d'eau."»

R. 65 - Sur le cas où l'on lave l'impureté ou autre chose sans que les traces ne disparaissent

231 - 'Amrû ben Maymûn dit: «J'ai entendu Sulaymân ben Yasâr parler au sujet de l'impureté (du sperme) qui touche le vêtement en disant: "'Â'icha dit: Je

(1) Le sperme.

أَحَدِهِمْ قَرَضَهُ، فَقَالَ حُذَيْفَةُ: لَيْتَهُ أَمْسَكَ، أَتَى رَسُولُ اللَّهِ ﷺ سُبَاطَةَ قَوْمٍ، فَبَالَ قَائِماً.

٦٣ ـ باب: غَسْلِ الدَّمِ

٢٢٧ ـ **حَدَّثَنَا** مُحَمَّدُ بْنُ الْمُثَنَّى قَالَ: حَدَّثَنا يَحْيَى، عَنْ هِشَامٍ قَالَ: حَدَّثَتْنِي فَاطِمَةُ، عَنْ أَسْمَاءَ قَالَتْ: جَاءَتِ آمْرَأَةٌ النَّبِيَّ ﷺ فَقَالَتْ: أَرَأَيْتَ إِحْدَانَا تَحِيضُ فِي الثَّوْبِ، كَيْفَ تَصْنَعُ؟ قَالَ: «تَحُتُّهُ، ثُمَّ تَقْرُصُهُ بِالمَاءِ، وَتَنْضَحُهُ، وَتُصَلِّي فِيهِ».

٢٢٨ ـ **حَدَّثَنَا** مُحَمَّدٌ قَالَ: حَدَّثَنَا أَبُو مُعَاوِيَةَ: حَدَّثَنَا هِشَامُ بْنُ عُرْوَةَ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ عَائِشَةَ قَالَتْ: جَاءَتْ فَاطِمَةُ آبْنَةُ أَبِي حُبَيْشٍ إِلَى النَّبِيِّ ﷺ فَقَالَتْ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، إِنِّي آمْرَأَةٌ أُسْتَحَاضُ فَلاَ أَطْهُرُ، أَفَأَدَعُ الصَّلاَةَ؟ فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «لاَ، إِنَّمَا ذَلِكَ عِرْقٌ، وَلَيْسَ بِحَيْضٍ، فَإِذَا أَقْبَلَتْ حَيْضَتُكِ فَدَعِي الصَّلاَةَ، وَإِذَا أَدْبَرَتْ فَاغْسِلِي عَنْكِ الدَّمَ ثُمَّ صَلِّي». قَالَ: وَقَالَ أَبِي: «ثُمَّ تَوَضَّئِي لِكُلِّ صَلاَةٍ، حَتَّى يَجِيءَ ذَلِكَ الوَقْتُ».

٦٤ ـ باب: غَسْلِ المَنِيِّ وَفَرْكِهِ، وَغَسْلِ مَا يُصِيبُ مِنَ المَرْأَةِ

٢٢٩ ـ **حَدَّثَنَا** عَبْدَانُ قَالَ: أَخْبَرَنا عَبْدُ اللَّهِ قَالَ: أَخْبَرَنَا عَمْرُو بْنُ مَيْمُونٍ الجَزَرِيُّ، عَنْ سُلَيْمَانَ بْنِ يَسَارٍ، عَنْ عَائِشَةَ قَالَتْ: كُنْتُ أَغْسِلُ الجَنَابَةَ مِنْ ثَوْبِ النَّبِيِّ ﷺ، فَيَخْرُجُ إِلَى الصَّلاَةِ، وَإِنَّ بُقَعَ المَاءِ فِي ثَوْبِهِ.

٢٣٠ ـ **حَدَّثَنَا** قُتَيْبَةُ قَالَ: حَدَّثَنا يَزِيدُ قَالَ: حَدَّثَنا عَمْرٌو، عَنْ سُلَيْمَانَ قَالَ: سَمِعْتُ عَائِشَةَ (ح).

وحدّثنا مُسَدَّدٌ قَالَ: حَدَّثنا عَبْدُ الوَاحِدِ قَالَ: حَدَّثنا عَمْرُو بْنُ مَيْمُونٍ، عَنْ سُلَيْمَانَ بْنِ يَسَارٍ قَالَ: سَأَلْتُ عَائِشَةَ عَنِ المَنِيِّ يُصِيبُ الثَّوْبَ فَقَالَتْ: كُنْتُ أَغْسِلُهُ مِنْ ثَوْبِ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ، فَيَخْرُجُ إِلَى الصَّلاَةِ، وَأَثَرُ الغَسْلِ فِي ثَوْبِهِ: بُقَعُ المَاءِ.

٦٥ ـ باب: إِذَا غَسَلَ الجَنَابَةَ أَوْ غَيْرَهَا فَلَمْ يَذْهَبْ أَثَرُهُ

٢٣١ ـ **حدّثنا** مُوسَى بْنُ إِسْمَاعِيلَ المِنْقَرِيُّ قَالَ: حَدَّثنا عَبْدُ الوَاحِدِ قَالَ: حَدَّثَنَا عَمْرُو بْنُ مَيْمُونٍ قَالَ: سَمِعْتُ سُلَيْمَانَ بْنَ يَسَارٍ: فِي الثَّوْبِ تُصِيبُهُ الجَنَابَةُ، قَالَ: قَالَتْ عَائِشَةُ:

[la] lavais du vêtement du Messager de Dieu (ç) qui se rendait ensuite à la prière alors que les traces du lavage étaient sur son habit — c'est-à-dire les traces de l'eau."»

232 - D'après Sulaymân ben Yasâr, 'Â'icha dit qu'elle lavait le sperme du vêtement du Prophète (ç) «puis, ajouta-t-elle, je le vis sur lui avec une ou plusieurs traces.»

R. 66 - Sur l'urine des dromadaires, des équidés[1], des ovins, et sur les enclos de ces derniers

* Abu Mûsa pria dans un relais ayant d'un côté du fumier, quant à l'autre côté, il y avait le désert. Il dit: «Ici ou là-bas, c'est la même chose.»

233 - 'Anas dit: «Quelques membres de la tribu de 'Ukl — ou de 'Urayna — arrivèrent à Médine où [ils tombèrent malades] et détestèrent alors d'y rester. Et le Prophète (ç) de leur donner l'odre de rejoindre [un troupeau] de chamelles laitières et de boire du lait et de l'urine de ces bêtes. En effet, ils se rendirent [à l'endroit fixé] mais une fois rétablis, ils abattirent le berger du Prophète (ç) et s'emparèrent des chamelles. Les informations arrivèrent [à Médine] au début de la journée, et le Prophète d'envoyer aussitôt à leurs trousses [quelques hommes]. On les ramena au milieu de la journée. Il donna l'ordre de leur couper les mains et les pieds et de leur crever les yeux. On les jeta ensuite dans al-Ḥarra. Là, ils demandèrent à boire mais vainement.»

Abu Qilâba: «Ces gens-là volèrent, tuèrent, apostasièrent, après avoir cru, et déclarèrent la guerre à Dieu et à son Messager.»

234 - 'Anas: Avant la construction de la mosquée, le Prophète (ç) priait dans les enclos des moutons.

R. 67 - Sur les impuretés qui tombent dans la graisse ou dans l'eau

* Az-Zuhry: Il n'y a aucun mal à utiliser de l'eau tant qu'elle n'a pas été altérée à cause d'un goût, d'une odeur ou d'une couleur.

* Hammâd: Les plumes d'un oiseau mort ne sont ni impures ni cause d'une impureté.

---

(1) Par *équidé* il faut entendre l'âne, le mulet et le cheval.

كُنْتُ أَغْسِلُهُ مِنْ ثَوْبِ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ، ثُمَّ يَخْرُجُ إِلى الصَّلَاةِ، وَأَثَرُ الغَسْلِ فِيهِ: بُقَعُ المَاءِ.

٢٣٢ ـ حَدَّثَنَا عَمْرُو بْنُ خَالِدٍ قَالَ: حَدَّثنا زُهَيْرٌ قَالَ: حَدَّثنا عَمْرُو بْنُ مَيْمُونِ بْنِ مِهْرَانَ، عَنْ سُلَيْمَانَ بْنِ يَسَارٍ، عَنْ عَائِشَةَ: أَنَّهَا كَانَتْ تَغْسِلُ المَنِيَّ مِنْ ثَوْبِ النَّبِيِّ ﷺ، ثُمَّ أَرَاهُ فِيهِ بُقْعَةً أَوْ بُقَعاً.

٦٦ ـ باب: أَبْوَالِ الإِبِلِ وَالدَّوَابِّ وَالغَنَمِ وَمَرَابِضِهَا

وَصَلَّى أَبُو مُوسَىٰ فِي دَارِ البَرِيدِ وَالسِّرْقِينِ: وَالبَرِّيَّةُ إِلَى جَنْبِهِ، فَقَالَ: هٰهُنَا وَثَمَّ سَوَاءٌ.

٢٣٣ ـ حَدَّثَنَا سُلَيْمَانُ بْنُ حَرْبٍ قَالَ: حَدَّثنا حَمَّادُ بْنُ زَيْدٍ، عَنْ أَيُّوبَ، عَنْ أَبِي قِلَابَةَ، عَنْ أَنَسٍ قَالَ: قَدِمَ أُنَاسٌ مِنْ عُكْلٍ ـ أَوْ عُرَيْنَةَ ـ فَاجْتَوَوُا المَدِينَةَ، فَأَمَرَهُمُ النَّبِيُّ ﷺ بِلِقَاحٍ، وَأَنْ يَشْرَبُوا مِنْ أَبْوَالِهَا وَأَلْبَانِهَا، فَانْطَلَقُوا، فَلَمَّا صَحُّوا، قَتَلُوا رَاعِيَ النَّبِيِّ ﷺ، وَٱسْتَاقُوا النَّعَمَ، فَجَاءَ الخَبَرُ فِي أَوَّلِ النَّهَارِ، فَبَعَثَ فِي آثَارِهِمْ، فَلَمَّا ٱرْتَفَعَ النَّهَارُ جِيءَ بِهِمْ، فَأَمَرَ فَقَطَعَ أَيْدِيَهُمْ وَأَرْجُلَهُمْ، وَسُمِّرَتْ أَعْيُنُهُمْ، وَأُلْقُوا فِي الحَرَّةِ، يَسْتَسْقُونَ فَلَا يُسْقَوْنَ. قَالَ أَبُو قِلَابَةَ: فَهَؤُلَاءِ سَرَقُوا وَقَتَلُوا، وَكَفَرُوا بَعْدَ إِيمَانِهِمْ، وَحَارَبُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ.

٢٣٤ ـ حَدَّثَنَا آدَمُ قَالَ: حَدَّثنا شُعْبَةُ قَالَ: أَخْبَرَنَا أَبُو التَّيَّاحِ يَزِيدُ بْنُ حُمَيْدٍ، عَنْ أَنَسٍ قَالَ: كَانَ النَّبِيُّ ﷺ يُصَلِّي ـ قَبْلَ أَنْ يُبْنَى المَسْجِدِ ـ فِي مَرَابِضِ الغَنَمِ.

٦٧ ـ باب: مَا يَقَعُ مِنَ النَّجَاسَاتِ فِي السَّمْنِ وَالمَاءِ

وَقَالَ الزُّهْرِيُّ: لَا بَأْسَ بِالمَاءِ، مَا لَمْ يُغَيِّرْهُ طَعْمٌ أَوْ رِيحٌ أَوْ لَوْنٌ. وَقَالَ حَمَّادٌ: لَا بَأْسَ

* Az-Zuhry dit au sujet des os des animaux morts — tels que l'éléphant ou autre —: J'ai vécu jusqu'à la période où il y avait quelques personnes des premiers Savants. Ceux-ci utilisaient ces os pour en faire des peignes ou [des boîtes] à parfums; ils ne voyaient aucun mal à cela.

* Ibn Sîrîn et Ibrâhîm: Il n'y aucun mal dans le commerce de l'ivoire.

235 - Maymûna: On interrogea une fois le Messager de Dieu (ç) sur une souris tombée dans du beurre fondu[1]. "Jetez-la, répondit-il, mettez à côté la quantité qui l'entourait directement et mangez votre beurre[2]!"

236 - Maymûna: On interrogea une fois le Prophète (ç) sur une souris tombée dans du beurre fondu[3]. "Prenez-la et ce qui l'entourait et jetez le tout!"

* Ma'n: Mâlik nous a rapporté [ce *ḥadîth*] à maintes reprises que je ne peux compter. Il le rapportait d'ibn 'Abbâs, de Maymûna.

237 - D'après Abu Hurayra, le Prophète (ç) dit: «Toute blessure qui touche le musulman pour la cause de Dieu reprendra, le jour de la Résurrection, une forme similaire à celle déjà produite lors de la réception des coups; le sang jaillissant, sa couleur sera vraiment celle du sang [mais] l'odeur celle du musc.»

R. 68 - Sur le fait d'uriner dans l'eau stagnante

238 - D'après Abu az-Zinâd, 'Abd-ar-Raḥmân ibn Hurmuz al-'A'raj entendit Abu Hurayra rapporter avoir entendu le Messager de Dieu (ç) dire: «Nous sommes les derniers [mais aussi] les premiers.»

239 - D'après le même *'isnâd*, le Prophète dit: «Qu'aucun d'entre vous n'urine dans l'eau qui n'est pas en train de couler et qu'il ne s'y lave pas ensuite!»

R. 69 - Lorsqu'on jette sur le dos de celui qui est en train de prier de la saleté ou un animal crevé, sa prière n'est pas affectée

* Ibn 'Umar, en voyant du sang sur son vêtement, posait ce dernier et continuait de prier.

(1) Autre traduction: dans de la graisse.
(2) Autre traduction: votre graisse.
(3) Ou: dans de la graisse.

بريشِ المَيْتَةِ. وَقَالَ الزُّهْرِيُّ: فِي عِظَامِ المَوْتَى - نَحْوِ الفِيلِ وَغَيْرِهِ -: أَدْرَكْتُ نَاساً مِنْ سَلَفِ العُلَمَاءِ، يَمْتَشِطُونَ بِهَا، وَيَدَّهِنُونَ فِيهَا، لَا يَرَوْنَ بِهِ بَأْساً. وَقَالَ آبْنُ سِيرِينَ وَإِبْرَاهِيمُ: وَلَا بَأْسَ بِتِجَارَةِ العَاجِ.

٢٣٥ - حَدَّثَنَا إِسْمَاعِيلُ قَالَ: حَدَّثَنِي مَالِكٌ، عَنِ آبْنِ شِهَابٍ، عَنْ عُبَيْدِ اللَّهِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ، عَنِ آبْنِ عَبَّاسٍ، عَنْ مَيْمُونَةَ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ سُئِلَ عَنْ فَأْرَةٍ سَقَطَتْ فِي سَمْنٍ، فَقَالَ: «أَلْقُوهَا وَمَا حَوْلَهَا فَاطْرَحُوهُ، وَكُلُوا سَمْنَكُمْ».

٢٣٦ - حَدَّثَنَا عَلِيُّ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ قَالَ: حَدَّثَنَا مَعْنٌ قَالَ: حَدَّثنا مَالِكٌ، عَنِ آبْنِ شِهَابٍ، عَنْ عُبَيْدِ اللَّهِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عُتْبَةَ بْنِ مَسْعُودٍ، عَنِ آبْنِ عَبَّاسٍ، عَنْ مَيْمُونَةَ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ سُئِلَ عَنْ فَأْرَةٍ سَقَطَتْ فِي سَمْنٍ، فَقَالَ: «خُذُوهَا وَمَا حَوْلَهَا فَاطْرَحُوهُ».

قَالَ مَعْنٌ: حَدَّثنا مَالِكٌ مَا لَا أُحْصِيهِ، يَقُولُ: عَنِ آبْنِ عَبَّاسٍ عَنْ مَيْمُونَةَ.

٢٣٧ - حَدَّثَنَا أَحْمَدُ بْنُ مُحَمَّدٍ قَالَ: أَخْبَرَنَا عَبْدُ اللَّهِ قَالَ: أَخْبَرَنَا مَعْمَرٌ، عَنْ هَمَّامِ آبْنِ مُنَبِّهٍ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «كُلُّ كَلْمٍ يُكْلَمُهُ المُسْلِمُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ، يَكُونُ يَوْمَ القِيَامَةِ كَهَيْئَتِهَا، إِذْ طُعِنَتْ، تَفَجَّرُ دَماً، اللَّوْنُ لَوْنُ الدَّمِ، وَالعَرْفُ عَرْفُ المِسْكِ».

٦٨ - باب: البَوْلُ فِي المَاءِ الدَّائِمِ

٢٣٨ - حَدَّثَنَا أَبُو اليَمَانِ قَالَ: أَخْبَرَنَا شُعَيْبٌ قَالَ: أَخْبَرَنَا أَبُو الزِّنَادِ: أَنَّ عَبْدَ الرَّحْمٰنِ آبْنَ هُرْمُزَ الأَعْرَجَ حَدَّثَهُ: أَنَّهُ سَمِعَ أَبَا هُرَيْرَةَ: أَنَّهُ سَمِعَ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ يَقُولُ: «نَحْنُ الآخِرُونَ السَّابِقُونَ».

٢٣٩ - وَبِإِسْنَادِهِ قَالَ: «لَا يَبُولَنَّ أَحَدُكُمْ فِي المَاءِ الَّذِي لَا يَجْرِي، ثُمَّ يَغْتَسِلُ فِيهِ».

٦٩ - باب: إِذَا أُلْقِيَ عَلَى ظَهْرِ المُصَلِّي قَذَرٌ أَوْ جِيفَةٌ، لَمْ تَفْسُدْ عَلَيْهِ صَلَاتُهُ

وَكَانَ آبْنُ عُمَرَ: إِذَا رَأَى فِي ثَوْبِهِ دَماً، وَهُوَ يُصَلِّي، وَضَعَهُ وَمَضَى فِي صَلَاتِهِ. وَقَالَ

* Ibn al-Musayyab et ach-Cha'by: On ne doit pas refaire la prière si on l'a déjà faite en portant un vêtement sur lequel se trouve du sang ou du sperme, ou en s'orientant vers une direction différente de celle de la *qibla* ou bien après avoir fait des ablutions sèches, et qu'ensuite, [dans tous ces cas], on trouve de l'eau juste à temps.

240 - 'Abd-ul-Lâh ben Mas'ûd rapporta: «Le Prophète était en train de prier près de la Demeure (la Ka'ba) lorsque Abu Jahl et ses compagnons, qui étaient assis, se dirent les uns aux autres: "Qui d'entre vous aille apporter le placenta des chamelles égorgées chez les béni Un tel et le poser sur le dos de Muḥammad une fois prosterné?" Et le plus misérable d'entre eux s'élança et apporta la chose. Il attendit jusqu'à ce que le Prophète (ç) se prosternât puis posa le placenta sur son dos, entre les deux épaules. Je voyais la scène sans pouvoir rien faire; j'avais bien voulu être puissant...

«Ils éclatèrent de rire et, [par moquerie], commencèrent à s'entraccuser. Quant au Messager de Dieu (ç), il ne leva la tête qu'après l'arrivée de Fâṭima qui enleva le placenta de son dos. En relevant la tête, il dit, par trois fois: "Seigneur! charge-Toi de Quraych!" Et eux de voir ces implorations avec crainte — ils croyaient que toute invocation faite à La Mecque serait exaucée —, [mais] le Prophète précisa ensuite les noms: "Seigneur! charge-Toi d'Abu Jahl! charge-Toi de 'Utba ibn Rabî'a, de Chayba ben Rabî'a, d'al-Walîd ben 'Utba, de 'Umayya ben Khalaf et de 'Uqba ben Abu Mu'ayṭ!" ([Abu 'Isḥâq: 'Amrû ben Maymûn] cita un septième mais je n'ai pas retenu son nom).

«Par Celui qui détient mon âme dans sa Main! J'ai vu les personnes citées par le Messager de Dieu (ç) abattues dans le puits, c'est-à-dire le puits de Badr.»

R. 70 - Sur le crachat, ou la glaire du nez (ou autres) qui touche les vêtements

* 'Urwa, d'al-Miswar et de Marwân, dit: «Le Prophète (ç) sortit au temps de [la trêve] d'al-Hudaybiya...» et il cita le [reste du] *ḥadîth* qui contient: «... et à chaque fois que le Prophète (ç) crachait, le crachat tombait dans la mains de l'un d'entre eux[1] qui s'en essuyait le visage et la peau.»

(1) Les Compagnons, qui se bousculaient pour recueillir le crachat du Prophète.

ٱبْنُ الْمُسَيَّبِ وَالشَّعْبِيُّ: إِذَا صَلَّى وَفِي ثَوْبِهِ دَمٌ أَوْ جَنَابَةٌ، أَوْ لِغَيْرِ الْقِبْلَةِ، أَوْ تَيَمَّمَ فَصَلَّى، ثُمَّ أَدْرَكَ الْمَاءَ فِي وَقْتِهِ، لَا يُعِيدُ.

٢٤٠ - حَدَّثَنَا عَبْدَانُ قَالَ: أَخْبَرَنِي أَبِي، عَنْ شُعْبَةَ، عَنْ أَبِي إِسْحٰقَ، عَنْ عَمْرِو بْنِ مَيْمُونٍ، عَنْ عَبْدِ اللَّهِ قَالَ: بَيْنَا رَسُولُ اللَّهِ ﷺ سَاجِدٌ (ح). قَالَ: وَحَدَّثَنِي أَحْمَدُ بْنُ عُثْمَانَ قَالَ: حَدَّثَنَا شُرَيْحُ بْنُ مَسْلَمَةَ قَالَ: حَدَّثَنَا إِبْرَاهِيمُ بْنُ يُوسُفَ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ أَبِي إِسْحٰقَ قَالَ: حَدَّثَنِي عَمْرُو بْنُ مَيْمُونٍ: أَنَّ عَبْدَ اللَّهِ بْنَ مَسْعُودٍ حَدَّثَهُ: أَنَّ النَّبِيَّ كَانَ يُصَلِّي عِنْدَ الْبَيْتِ - وَأَبُو جَهْلٍ وَأَصْحَابٌ لَهُ جُلُوسٌ - إِذْ قَالَ بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ: أَيُّكُمْ يَجِيءُ بِسَلَى جَزُورِ بَنِي فُلَانٍ، فَيَضَعُهُ عَلَى ظَهْرِ مُحَمَّدٍ إِذَا سَجَدَ؟ فَانْبَعَثَ أَشْقَى الْقَوْمِ فَجَاءَ بِهِ، فَنَظَرَ حَتَّى إِذَا سَجَدَ النَّبِيُّ ﷺ، وَضَعَهُ عَلَى ظَهْرِهِ بَيْنَ كَتِفَيْهِ، وَأَنَا أَنْظُرُ لَا أُغْنِي شَيْئاً، لَوْ كَانَتْ لِي مَنَعَةٌ، قَالَ: فَجَعَلُوا يَضْحَكُونَ وَيُحِيلُ بَعْضُهُمْ عَلَى بَعْضٍ، وَرَسُولُ اللَّهِ ﷺ سَاجِدٌ لَا يَرْفَعُ رَأْسَهُ، حَتَّى جَاءَتْهُ فَاطِمَةُ، فَطَرَحَتْ عَنْ ظَهْرِهِ، فَرَفَعَ رَأْسَهُ ثُمَّ قَالَ: «اللَّهُمَّ عَلَيْكَ بِقُرَيْشٍ» - ثَلَاثَ مَرَاتٍ - فَشَقَّ عَلَيْهِمْ إِذْ دَعَا عَلَيْهِمْ، قَالَ: وَكَانُوا يَرَوْنَ أَنَّ الدَّعْوَةَ فِي ذٰلِكَ الْبَلَدِ مُسْتَجَابَةٌ، ثُمَّ سَمَّى: «اللَّهُمَّ عَلَيْكَ بِأَبِي جَهْلٍ، وَعَلَيْكَ بِعُتْبَةَ ٱبْنِ رَبِيعَةَ، وَشَيْبَةَ بْنِ رَبِيعَةَ، وَالْوَلِيدِ بْنِ عُتْبَةَ، وَأُمَيَّةَ بْنِ خَلَفٍ، وَعُقْبَةَ بْنِ أَبِي مُعَيْطٍ». وَعَدَّ السَّابِعَ فَلَمْ نَحْفَظْهُ، قَالَ: فَوَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ، لَقَدْ رَأَيْتُ الَّذِينَ عَدَّ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ صَرْعَى، فِي الْقَلِيبِ قَلِيبِ بَدْرٍ.

٧٠ - باب: ٱلْبُزَاقِ وَالْمُخَاطِ وَنَحْوِهِ فِي ٱلثَّوْبِ

قَالَ عُرْوَةُ، عَنِ الْمِسْوَرِ وَمَرْوَانَ: خَرَجَ النَّبِيُّ ﷺ زَمَنَ حُدَيْبِيَةَ، فَذَكَرَ ٱلْحَدِيثَ: وَمَا تَنَخَّمَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ نُخَامَةً، إِلَّا وَقَعَتْ فِي كَفِّ رَجُلٍ مِنْهُمْ، فَدَلَكَ بِهَا وَجْهَهُ وَجِلْدَهُ.

241 - 'Anas dit: «Le Prophète (ç) cracha une fois sur son vêtement.»

* Ibn Abu Maryam rapporte aussi ce *ḥadîth*, mais avec quelques rajouts, en le tenant directement de Yaḥya ben 'Ayyûb, directement de Ḥumayd qui dit: J'ai entendu Anas rapporter du Prophète (ç)...

R. 71 - Il n'est pas licite de faire des ablutions mineures avec du vin ou une boisson enivrante

* Cela a été désapprouvé par al-Ḥasan et par Abu al-'Âliya.

* 'Atâ': Faire des ablutions sèches m'est préférable que de faire de ablutions mineures avec du vin ou du petit-lait.

242 - 'Â'icha: Le Prophète (ç) a dit: "Toute boisson envirante est illicite."

R. 72 - Sur le fait que la fille lave le sang du visage de son père

* Abu al-'Âliya, [qui était malade], dit une fois [à ses visiteurs]: «Essuyez-moi le pied [-ci]! il est malade.»

243 - Abu Ḥâzim entendit Sahl ben Sa'd as-Sâ'idi répondre à des gens qui l'interrogeaient — "Personne ne s'interposait entre moi et lui", ajouta Abu Ḥâzim — sur [la chose] avec laquelle on avait soigné la blessure du Prophète (ç). "Aucun des survivants n'est plus au courant de cette affaire que moi, dit Sahl. C'était 'Ali qui apportait son bouclier plein d'eau tandis que Fâṭima lavait le sang qui était sur son visage; puis on prit une natte, on la brûla et on tamponna la blessure."

R. 73 - Sur le fait de se curer les dents

* Ibn 'Abbâs: Je dormis une fois chez le Prophète (ç) [et je le vis] en train de se curer les dents.

244 - D'après Abu Burda, son père dit: «Je vins voir le Prophète (ç) et je le trouvai en train de se nettoyer les dents avec un cure-dent en faisant: "'U', 'u'" et en tenant le cure-dent dans sa bouche; on dirait [qu'il voulait] vomir.

245 - Ḥudhayfa dit: «En se réveillant pendant la nuit, le Prophète (ç) se nettoyait la bouche avec un cure-dent.»

٢٤١ - **حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ** بْنُ يُوسُفَ قَالَ: حَدَّثنا سُفْيانُ، عَنْ حُمَيْدٍ، عَنْ أَنسٍ قَالَ: بَزَقَ النَّبِيُّ ﷺ فِي ثَوْبِهِ. طَوَّلَهُ ٱبْنُ أَبِي مَرْيَمَ قَالَ: أَخْبَرَنَا يَحْيَى بْنُ أَيُّوبَ: حَدَّثَنِي حُمَيْدٌ قَالَ: سَمِعْتُ: أَنَساً، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ.

٧١ - باب: لَا يَجُوزُ الْوُضُوءُ بِالنَّبِيذِ، وَلَا الْمُسْكِرِ

وَكَرِهَهُ الحَسَنُ وَأَبُو الْعَالِيَةِ، وَقَالَ عَطَاءٌ: ٱلتَّيَمُّمُ أَحَبُّ إِلَيَّ مِنَ الْوُضُوءِ بِالنَّبِيذِ وَٱللَّبَنِ.

٢٤٢ - **حَدَّثَنَا عَلِيُّ** بْنُ عَبْدِ اللَّهِ قَالَ: حَدَّثنا سُفْيانُ قَالَ: حَدَّثنا الزُّهْرِيُّ، عَنْ أَبِي سَلَمَةَ، عَنْ عَائِشَةَ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «كُلُّ شَرَابٍ أَسْكَرَ فَهُوَ حَرَامٌ».

٧٢ - باب: غَسْلِ المَرْأَةِ أَبَاهَا الدَّمَ عَنْ وَجْهِهِ

وَقَالَ أَبُو العَالِيَةِ: ٱمْسَحُوا عَلَى رِجْلِي، فَإِنَّهَا مَرِيضَةٌ.

٢٤٣ - **حَدَّثَنَا مُحَمَّدٌ** قَالَ: أَخْبَرَنَا سُفْيَانُ بْنُ عُيَيْنَةَ، عَنْ أَبِي حَازِمٍ: سَمِعَ سَهْلَ بْنَ سَعْدٍ السَّاعِدِيَّ، وَسَأَلَهُ النَّاسُ - وَمَا بَيْنِي وَبَيْنَهُ أَحَدٌ -: بِأَيِّ شَيْءٍ دُووِيَ جُرْحُ النَّبِيِّ ﷺ؟ فَقَالَ: مَا بَقِيَ أَحَدٌ أَعْلَمُ بِهِ مِنِّي، كَانَ عَلِيٌّ يَجِيءُ بِتُرْسِهِ فِيهِ مَاءٌ، وَفَاطِمَةُ تَغْسِلُ عَنْ وَجْهِهِ الدَّمَ، فَأُخِذَ حَصِيرٌ فَأُحْرِقَ، فَحُشِيَ بِهِ جُرْحُهُ.

٧٣ - باب: السِّوَاكِ

وَقَالَ ٱبْنُ عَبَّاسٍ: بِتُّ عِنْدَ النَّبِيِّ ﷺ فَاسْتَنَّ.

٢٤٤ - **حَدَّثَنَا أَبُو النُّعْمَانِ** قَالَ: حَدَّثنا حَمَّادُ بْنُ زَيْدٍ، عَنْ غَيْلَانَ بْنِ جَرِيرٍ، عَنْ أَبِي بُرْدَةَ، عَنْ أَبِيهِ قَالَ: أَتَيْتُ النَّبِيَّ ﷺ، فَوَجَدْتُهُ يَسْتَنُّ بِسِوَاكٍ بِيَدِهِ، يَقُولُ أُعْ أُعْ، وَٱلسِّوَاكُ فِي فِيهِ، كَأَنَّهُ يَتَهَوَّعُ.

٢٤٥ - **حَدَّثَنَا عُثْمَانُ** قَالَ: حَدَّثنا جَرِيرٌ عَنْ مَنْصُورٍ، عَنْ أَبِي وَائِلٍ، عَنْ حُذَيْفَةَ قَالَ: كَانَ النَّبِيُّ ﷺ، إِذَا قَامَ مِنَ اللَّيْلِ، يَشُوصُ فَاهُ بِالسِّوَاكِ.

R. 74 - Sur le fait de remettre un cure-dent à une personne plus âgée

246 - Ibn 'Umar: Le Prophète (ç) dit: «Je me vis [en songe] en train de nettoyer les dents avec un cure-dent. Deux hommes vinrent à moi, l'un était plus âgé que l'autre. J'étais sur le point de remettre le cure-dent au plus jeune lorsqu'on me dit: "[Donne-le] au plus âgé!" En effet, je le remis au plus âgé.»

* Abu 'Abd-ul-Lâh: Ce *ḥadîth* a été abrégé par Abu Nu'aym qui le tint d'ibn al-Mubâraq, de 'Usâma, de Nâfi',d'ibn 'Umar.

R. 75 - Sur le mérite de celui qui se couche la nuit, après avoir fait des ablutions mineures

247 - Al Barâ' ben 'Âzib rapporta: «Le Prophète (ç) [me] dit: "Lorsque tu [veux] te mettre dans ta couche, fais des ablutions mineures semblables à celles que tu fais ordinairement pour la prière, puis allonge-toi sur ton côté droit et dis: *Seigneur! Par amour et crainte de Toi, je livre ma face à Toi, je confie mes affaires à Toi et je mets mon dos sous Ta protection... De Toi, il n'y a ni abri ni refuge que chez Toi. Seigneur! j'ai cru au Livre que Tu as fait descendre et en Ton prophète que Tu as missionné*[1]. Si tu meurs ensuite dans la même nuit, tu mourras en état de *fiṭra*[2]. Fais de sorte que ces mots soient les dernières paroles [de ta journée]!"

«Je répétais ces paroles devant le Prophète (ç) et en arrivant à: *Seigneur! j'ai cru au Livre que Tu as fait descendre,* je continuai par: *et [en] ton Messager.* "Non, opposa le Prophète, c'est: *et [en] ton Prophète que Tu as missionné.*"»

(1) En arabe : أرسلت

(2) La *fiṭra*: *la prime nature.*

٧٤ ـ باب: دَفْعِ السِّوَاكِ إِلَى الأَكْبَرِ

٢٤٦ ـ وَقَالَ عَفَّانُ: حَدَّثنا صَخْرُ بْنُ جُوَيْرِيَةَ، عَنْ نافِعٍ، عَنِ ٱبْنِ عُمَرَ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ قَالَ: «أَرَانِي أَتَسَوَّكُ بِسِوَاكٍ، فَجاءَنِي رَجُلَانِ، أَحَدُهُمَا أَكْبَرُ مِنَ الآخَرِ، فَنَاوَلْتُ السِّوَاكَ الأَصْغَرَ مِنْهُمَا، فَقِيلَ لِي: كَبِّرْ، فَدَفَعْتُهُ إِلَى الأَكْبَرِ مِنْهُمَا».

قَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ: ٱخْتَصَرَهُ نُعَيْمٌ، عَنِ ٱبْنِ المُبَارَكِ، عَنْ أُسامَةَ، عَنْ نافِعٍ، عنِ ٱبْنِ عُمَرَ.

٧٥ ـ بَاب: فَضْلِ مَنْ بَاتَ عَلَى الوُضُوءِ

٢٤٧ ـ حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ مُقَاتِلٍ قَالَ: أَخْبَرَنَا عَبْدُ اللَّهِ قَالَ: أَخْبَرَنَا سُفْيانُ، عَنْ مَنْصُورٍ، عَنْ سَعْدِ بْنِ عُبَيْدَةَ، عَنِ الْبَرَاءِ بْنِ عَازِبٍ قَالَ: قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «إِذَا أَتَيْتَ مَضْجَعَكَ، فَتَوَضَّأْ وُضُوءَكَ للصَّلَاةِ، ثُمَّ ٱضْطَجِعْ عَلَى شِقِّكَ الأَيْمَنِ، ثُمَّ قُلْ: اللَّهُمَّ أَسْلَمْتُ وَجْهِي إِلَيْكَ، وَفَوَّضْتُ أَمْرِي إِلَيْكَ، وَأَلْجَأْتُ ظَهْرِي إِلَيْكَ، رَغْبَةً وَرَهْبَةً إِلَيْكَ، لَا مَلْجأَ وَلَا مَنْجَى مِنْكَ إِلَّا إِلَيْكَ، اللَّهُمَّ آمَنْتُ بِكِتَابِكَ الَّذِي أَنْزَلْتَ، وَبِنَبِيِّكَ الَّذِي أَرْسَلْتَ. فَإِنْ مُتَّ مِنْ لَيْلَتِكَ، فَأَنْتَ عَلَى الفِطْرَةِ، وَٱجْعَلْهُنَّ آخِرَ مَا تَتَكَلَّمُ بِهِ». قَالَ: فَرَدَّدْتُهَا عَلَى النَّبِيِّ ﷺ، فَلَمَّا بَلَغْتُ: اللَّهُمَّ آمَنْتُ بِكِتَابِكَ الَّذِي أَنْزَلْتَ، قُلْتُ: وَرَسُولِكَ، قَالَ: «لَا، وَنَبِيِّكَ الَّذِي أَرْسَلْتَ».

Au nom de Dieu, le Tout miséricorde, le Miséricordieux

V. LES ABLUTIONS MAJEURES

*** Si vous êtes en état d'impureté, alors purifiez-vous. Si vous êtes malades, ou en voyage, ou revenez de la selle, ou avez touché à des femmes et ne trouviez pas d'eau, utilisez en substitution un sol sain pour en passer sur votre visage et vos mains. Dieu ne veut vous imposer aucune gêne, mais vous épurer, parfaire sur vous son bienfait, escomptant que vous en aurez gratitude[1].**

*** Vous qui croyez, n'approchez la prière ni en état d'ivresse, avant de savoir ce que vous dites, ni en état d'impureté, sauf quand vous êtes en chemin, avant d'avoir pratiqué une ablution majeure, sauf si vous êtes malades, ou en voyage, ou revenant de déféquer, ou ayant touché à une femme, sans trouver d'eau: dans ce cas, recourez à un sol sain, effleurez-en votre figure et vos mains[2].**

R. 1 - Sur la recommandation de faire des ablutions mineures avant les majeures

248 - 'Â'icha, l'épouse du Prophète (ç): En se lavant pour enlever la janâba[3], le Prophète (ç) commençait par les deux mains puis faisait des ablutions similaires à celles qu'il faisait d'habitude pour la prière. Il introduisait ensuite ses doigts dans l'eau et se mettait à les passer à travers les racines des cheveux. Après quoi, par trois fois, il prenait l'eau dans ses deux mains et la versait sur la tête. Enfin, il répandait l'eau sur toute sa peau.

249 - Maymuna, l'épouse du Prophète (ç), rapporta: «Le Prophète (ç) fit une fois des ablutions mineures semblables à celles de la prière en exceptant les deux pieds — avant cela, il lava les parties intimes et ce qui a été touché par l'impureté

(1) Al-Mâ'ida, 6.
(2) An-Nisâ', 43.
(3) La *janâba* est l'état d'impureté.

بسم الله الرحمن الرحيم

٥ ـ كتاب الغسل

وَقَوْلِ اللَّهِ تَعَالَى: ﴿ وَإِن كُنتُمْ جُنُبًا فَاطَّهَّرُوا۟ ۚ وَإِن كُنتُم مَّرْضَىٰٓ أَوْ عَلَىٰ سَفَرٍ أَوْ جَآءَ أَحَدٌ مِّنكُم مِّنَ ٱلْغَآئِطِ أَوْ لَٰمَسْتُمُ ٱلنِّسَآءَ فَلَمْ تَجِدُوا۟ مَآءً فَتَيَمَّمُوا۟ صَعِيدًا طَيِّبًا فَٱمْسَحُوا۟ بِوُجُوهِكُمْ وَأَيْدِيكُم مِّنْهُ ۚ مَا يُرِيدُ ٱللَّهُ لِيَجْعَلَ عَلَيْكُم مِّنْ حَرَجٍ وَلَٰكِن يُرِيدُ لِيُطَهِّرَكُمْ وَلِيُتِمَّ نِعْمَتَهُۥ عَلَيْكُمْ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴾[1].

وَقَوْلِهِ جَلَّ ذِكْرُهُ: ﴿ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ لَا تَقْرَبُوا۟ ٱلصَّلَوٰةَ وَأَنتُمْ سُكَٰرَىٰ حَتَّىٰ تَعْلَمُوا۟ مَا تَقُولُونَ وَلَا جُنُبًا إِلَّا عَابِرِى سَبِيلٍ حَتَّىٰ تَغْتَسِلُوا۟ ۚ وَإِن كُنتُم مَّرْضَىٰٓ أَوْ عَلَىٰ سَفَرٍ أَوْ جَآءَ أَحَدٌ مِّنكُم مِّنَ ٱلْغَآئِطِ أَوْ لَٰمَسْتُمُ ٱلنِّسَآءَ فَلَمْ تَجِدُوا۟ مَآءً فَتَيَمَّمُوا۟ صَعِيدًا طَيِّبًا فَٱمْسَحُوا۟ بِوُجُوهِكُمْ وَأَيْدِيكُمْ ۗ إِنَّ ٱللَّهَ كَانَ عَفُوًّا غَفُورًا ﴾[2].

١ ـ باب: ٱلْوُضُوءِ قَبْلَ ٱلْغُسْلِ

٢٤٨ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ يُوسُفَ قَالَ: أَخْبَرَنَا مَالِكٌ، عَنْ هِشَامٍ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ عَائِشَةَ، زَوْجِ النَّبِيِّ ﷺ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ: كَانَ إِذَا ٱغْتَسَلَ مِنَ الجَنَابَةِ، بَدَأَ فَغَسَلَ يَدَيْهِ، ثُمَّ يَتَوَضَّأُ كَمَا يَتَوَضَّأُ لِلصَّلَاةِ، ثُمَّ يُدْخِلُ أَصَابِعَهُ فِي المَاءِ، فَيُخَلِّلُ بِهَا أُصُولَ شَعَرِهِ، ثُمَّ يَصُبُّ عَلَى رَأْسِهِ ثَلَاثَ غُرَفٍ بِيَدَيْهِ، ثُمَّ يُفِيضُ ٱلْمَاءَ عَلَى جِلْدِهِ كُلِّهِ.

٢٤٩ ـ حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ يُوسُفَ قَالَ: حَدَّثَنا سُفْيَانُ، عَنِ الأَعْمَشِ، عَنْ سَالِمِ بْنِ أَبِي ٱلْجَعْدِ، عَنْ كُرَيْبٍ، عَنْ ٱبْنِ عَبَّاسٍ، عَنْ مَيْمُونَةَ زَوْجِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَتْ: تَوَضَّأَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ وُضُوءَهُ لِلصَّلَاةِ، غَيْرَ رِجْلَيْهِ، وَغَسَلَ فَرْجَهُ وَمَا أَصَابَهُ مِنَ الأَذَى، ثُمَّ أَفَاضَ عَلَيْهِ

---

(١) سورة المائدة: الآية ٦.

(٢) سورة النساء: الآية ٤٣.

—, après quoi il répandit l'eau sur son corps puis se déplaça et lava les deux pieds. C'est ainsi qu'il faisait des ablutions majeures pour enlever la *janâba*.»

R. 2 - Sur le fait qu'un homme fait ses ablutions majeures avec sa femme

250 - 'Â'icha dit: «Nous, moi et le Prophète (ç), faisions des ablutions majeures à partir d'un seul récipient et en utilisant un gobelet appelé *faraq*.»

R. 3 - Sur les ablutions majeures faites avec un *ṣa'* d'eau ou une quantité presque équivalente

251 - Abu Bakr ben Ḥafṣ dit: «J'ai entendu Abu Salama dire: "Une fois j'entrai avec le frère de 'Â'icha chez celle-ci. Il l'interrogea sur les ablutions majeures du Prophète (ç) et elle de demander un récipient pouvant contenir environ un *sâ'* d'eau. Elle se lava et répandit de l'eau sur sa tête alors qu'il y avait un rideau entre nous et elle."»

* Abu 'Abd-ul-Lâh: D'après Yazîd ben Hârûn, Bahz et al-Juddy, Chu'ba rapporte cette version: «... [une quantité équivalente à un *ṣâ'*...»

252 - Abu Ja'far rapporte avoir été avec son père chez Jâbir ben 'Abd-ul-Lâh qui fut interrogé par quelques gens, qui étaient assis chez lui, au sujet des ablutions majeures. "Un *ṣa'* peut te suffire" dit Jâbir [à son interlocuteur]. Et un homme de dire: "Il ne peut me suffire. — Il suffisait, opposa Jâbir, à celui qui avait plus de cheveux que toi et qui en plus meilleur que toi." Ensuite, Jâbir nous présida en prière alors qu'il portait un seul vêtement.

253 - Ibn 'Abbâs: Le Prophète (ç) et Maymûna faisaient leurs ablutions majeures d'un même récipient.

* Yazîd ben Harûn, Bahz et al-Juddy rapportent de Chu'ba ceci: ... [un même récipient] pouvant contenir une quantité équivalente à un *ṣâ'*.

* Abu 'Abd-ul-Lâh: C'est à la fin de sa vie qu'ibn 'Uyayna rapportait ce *ḥadîth* en disant: "... d'ibn 'Abbâs, de Maymûna..." De plus, [parmi les autres versions de ce *ḥadîth*], celle rapportée par Abu Nu'aym est la plus authentique.

R. 4 - Sur celui qui répand de [l'eau] sur sa tête par trois fois

254 - Jubayr ben Muṭ'im dit: «Le Messager de Dieu (ç) a dit: "Quant à moi,

ٱلْمَاءَ، ثُمَّ نَحَّى رِجْلَيْهِ، فَغَسَلَهُمَا، هٰذِهِ غُسْلُهُ مِنَ الجَنابَةِ.

٢ ـ باب: غُسْلِ الرَّجُلِ مَعَ ٱمْرَأَتِهِ

٢٥٠ ـ حَدَّثَنَا آدمُ بْنُ أَبِي إِيَاسٍ قَالَ: حَدَّثنا ٱبْنُ أَبِي ذِئْبٍ، عَنِ الزُّهْرِيِّ، عَنْ عُرْوَةَ، عَنْ عَائِشَةَ قَالَت: كُنْتُ أَغْتَسِلُ أَنَا وَٱلنَّبِيُّ ﷺ مِنْ إِنَاءٍ وَاحِدٍ، مِنْ قَدَحٍ يُقَالُ لَـهُ ٱلْفَرَقُ.

٣ ـ باب: الغُسْلِ بِالصَّاعِ وَنَحْوِهِ

٢٥١ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ مُحَمَّدٍ قَالَ: حَدَّثَنِي عَبْدُ الصَّمَدِ قَالَ: حَدَّثَنِي شُعْبَةُ قَالَ: حَدَّثَنِي أَبُو بَكْرِ بْنُ حَفْصٍ قَالَ: سَمِعْتُ أَبَا سَلَمَةَ يَقُولُ: دَخَلْتُ أَنَا وَأَخُو عَائِشَةَ عَلَىٰ عَائِشَةَ، فَسَأَلَهَا أَخُوهَا عَنْ غُسْلِ ٱلنَّبِيِّ ﷺ، فَدَعَتْ بِإِنَاءٍ نَحْوٍ مِنْ صَاعٍ، فَاغْتَسَلَتْ، وَأَفَاضَتْ عَلَىٰ رَأْسِهَا، وَبَيْنَنَا وَبَيْنَهَا حِجَابٌ.

قَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ: قَالَ يَزِيدُ بْنُ هَارُونَ، وَبَهْزٌ، وَٱلجُدِّيُّ، عَنْ شُعْبَةَ: قَدْرِ صَاعٍ.

٢٥٢ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ مُحَمَّدٍ قَالَ: حَدَّثنا يَحْيَىٰ بْنُ آدَمَ قَالَ: حَدَّثنا زُهَيْرٌ، عَنْ أَبِي إِسْحٰقَ قَالَ: حَدَّثنا أَبُو جَعْفَرٍ: أَنَّهُ كَانَ عِنْدَ جَابِرِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ، هُوَ وَأَبُوهُ، وَعِنْدَهُ قَوْمٌ، فَسَأَلُوهُ عَنِ ٱلْغُسْلِ، فَقَالَ: يَكْفِيكَ صَاعٌ. فَقَالَ رَجُلٌ: مَا يَكْفِينِي، فَقَالَ جَابِرٌ: كَانَ يَكْفِي مَنْ هُوَ أَوْفَىٰ مِنْكَ شَعَراً وَخَيْرٌ مِنْكَ. ثُمَّ أَمَّنَا فِي ثَوْبٍ.

٢٥٣ ـ حَدَّثَنَا أَبُو نُعَيْمٍ قَالَ: حَدَّثنا ٱبْنُ عُيَيْنَةَ، عَنْ عَمْرٍو، عَنْ جَابِرِ بْنِ زَيْدٍ، عَنِ ٱبْنِ عَبَّاسٍ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ وَمَيْمُونَةَ، كَانَا يَغْتَسِلانِ مِنْ إِنَاءٍ وَاحِدٍ.

وَقَالَ يَزِيدُ بْنُ هَارُونَ، وَبَهْزٌ، وَٱلجُدِّيُّ، عَنْ شُعْبَةَ: قَدْرِ صَاعٍ.

قالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ: كانَ ابْنُ عُيَيْنَةَ يقولُ أخيراً عَنِ ٱبْنِ عَبَّاسٍ عَنْ مَيْمُونَةَ. والصَّحِيحُ ما رَوَى أَبُو نُعَيْمٍ.

٤ ـ باب: مَنْ أَفَاضَ عَلَى رَأْسِهِ ثَلاثاً

٢٥٤ ـ حَدَّثَنَا أَبُو نُعَيْمٍ قَالَ: حَدَّثنا زُهَيْرٌ، عَنْ أَبِي إِسْحٰقَ قَالَ: حَدَّثَنِي سُلَيْمَانُ بْنُ صُرَدٍ قَالَ: حَدَّثَنِي جُبَيْرُ بْنُ مُطْعِمٍ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ:

je répands [l'eau] sur la tête par trois fois", et ce en faisant signe par ses deux mains.»

255 - Jâbir ben 'Abd-ul-Lâh dit: «Le Messager de Dieu (ç) versait de l'eau sur sa tête par trois fois.»

256 - Abu Ja'far dit: «Jâbir m'a dit: "Ton cousin paternel — allusion à al-Ḥasan ben Muḥammad ben al-Ḥanafiya — est venu à moi pour m'interroger sur le comment des ablutions majeures. Je lui ai dit ceci: *Le Prophète (ç) prenait trois fois de l'eau dans le creux de ses deux mains et la répandait sur sa tête, ensuite il répandait de l'eau sur tout son corps. — Mais je suis un homme qui a beaucoup de cheveux, m'a-t-il dit. — Le Prophète (ç) avait plus de cheveux que toi.*"»

R. 5 - Sur les ablutions majeures par une seule fois

257 - Ibn 'Abbâs dit: «Maymûna a dit: "Je posai auprès du Prophète (ç) de l'eau pour des ablutions majeures... Il se lava les mains par deux ou trois fois, puis versa de l'eau dans [sa main] gauche, se lava les parties intimes et s'essuya la main sur le sol. Après quoi, il se rinça la bouche et le nez, se lava le visage et les deux mains puis répandit de l'eau sur son corps. Enfin, il changea de place et se lava les deux pieds."»

R. 6 - Sur celui qui commence par [demander] le *ḥilâb*[1] ou le baume avant les ablutions majeures

258 - 'Â'icha dit: «En voulant faire des ablutions majeures à cause de la *janâba*, le Prophète (ç) demandait [un récipient] ressemblant au *ḥilâb*. Du creux de sa main, il prenait de l'eau et commençait [à laver] le côté droit de sa tête avant de passer au côté gauche».

R. 7 - Sur le fait de rincer la bouche et le nez pendant [les ablutions majeures] qu'on fait à cause d'une *janâba*

259 - Ibn 'Abbâs dit: «Maymûna nous a rapporté ceci: "Je versai de l'eau au Prophète (ç) pour [ses] ablutions majeures. Par la main droite, il en versa sur la main gauche et lava les deux mains. Ensuite, il lava les parties intimes, posa la

(1) Le *ḥilâb* est le vase qu'on utilise pour les ablutions.

«أَمَّا أَنَا فَأُفِيضُ عَلَىٰ رَأْسِي ثَلاثاً». وَأَشَارَ بِيَدَيْهِ كِلْتَيْهِمَا.

٢٥٥ ـ حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ بَشَّارٍ قَالَ: حَدَّثنا غُنْدَرٌ قَالَ: حَدَّثنا شُعْبَةُ، عَنْ مِخْوَلِ بْنِ رَاشِدٍ، عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عَلِيٍّ، عَنْ جَابِرِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ قَالَ: كَانَ النَّبِيُّ ﷺ يُفْرِغُ عَلَىٰ رَأْسِهِ ثَلاثاً.

٢٥٦ ـ حَدَّثَنَا أَبُو نُعَيْمٍ قَالَ: حَدَّثَنَا مَعْمَرُ بْنُ يَحْيَىٰ بْنِ سَامٍ: حَدَّثَنِي أَبُو جَعْفَرٍ قَالَ: قَالَ لِي جَابِرٌ: وَأَتَانِي ٱبْنُ عَمِّكَ ـ يُعَرِّضُ بِالحَسَنِ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ الحَنَفِيَّةِ ـ قَالَ: كَيْفَ الْغُسْلُ مِنَ الجَنَابَةِ؟ فَقُلْتُ: كَانَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ يَأْخُذُ ثَلَاثَةَ أَكُفٍّ، وَيُفِيضُهَا عَلَىٰ رَأْسِهِ، ثُمَّ يُفِيضُ عَلَىٰ سَائِرِ جَسَدِهِ، فَقَالَ لِي ٱلْحَسَنُ: إِنِّي رَجُلٌ كَثِيرُ الشَّعَرِ؟ فَقُلْتُ: كَانَ النَّبِيُّ ﷺ أَكْثَرَ مِنْكَ شَعَراً.

٥ ـ باب: الْغُسْلِ مَرَّةً وَاحِدَةً

٢٥٧ ـ حَدَّثنا مُوسَىٰ بْنُ إِسْمَاعِيلَ قَالَ: حَدَّثَنا عَبْدُ الوَاحِدِ، عَنِ الأَعْمَشِ، عَنْ سَالِمِ بْنِ أَبِي ٱلْجَعْدِ، عَنْ كُرَيْبٍ، عَنِ ٱبْنِ عَبَّاسٍ قَالَ: قَالَتْ مَيْمُونَةُ: وَضَعْتُ لِلنَّبِيِّ ﷺ مَاءً لِلْغُسْلِ، فَغَسَلَ يَدَيْهِ مَرَّتَيْنِ أَوْ ثَلاثاً، ثُمَّ أَفْرَغَ عَلَىٰ شِمَالِهِ، فَغَسَلَ مَذَاكِيرَهُ، ثُمَّ مَسَحَ يَدَهُ بِالأَرْضِ، ثُمَّ مَضْمَضَ وَٱسْتَنْشَقَ، وَغَسَلَ وَجْهَهُ وَيَدَيْهِ، ثُمَّ أَفَاضَ عَلَىٰ جَسَدِهِ، ثُمَّ تَحَوَّلَ مِنْ مَكَانِهِ فَغَسَلَ قَدَمَيْهِ.

٦ ـ باب: مَنْ بَدَأَ بِالْحِلابِ أَوِ ٱلطِّيبِ عِنْدَ ٱلْغُسْلِ

٢٥٨ ـ حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ ٱلْمُثَنَّىٰ قَالَ: حَدَّثنا أَبُو عَاصِمٍ، عَنْ حَنْظَلَةَ، عَنِ ٱلْقَاسِمِ، عَنْ عَائِشَةَ قَالَتْ: كَانَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ إِذَا ٱغْتَسَلَ مِنَ ٱلْجَنَابَةِ، دَعَا بِشَيْءٍ نَحْوَ ٱلْحِلابِ، فَأَخَذَ بِكَفِّهِ، فَبَدَأَ بِشِقِّ رَأْسِهِ الأَيْمَنِ، ثُمَّ الأَيْسَرِ، فَقَالَ بِهِمَا عَلَىٰ رَأْسِهِ.

٧ ـ باب: ٱلْمَضْمَضَةِ وَٱلاسْتِنْشَاقِ فِي ٱلْجَنَابَةِ

٢٥٩ ـ حَدَّثَنَا عُمَرُ بْنُ حَفْصِ بْنِ غِيَاثٍ قَالَ: حَدَّثنا أَبِي: حَدَّثنا الأَعْمَشُ قَالَ: حَدَّثَنِي سَالِمٌ، عَنْ كُرَيْبٍ، عَنِ ٱبْنِ عَبَّاسٍ قَالَ: حَدَّثَتْنَا مَيْمُونَةُ قَالَتْ: صَبَبْتُ لِلنَّبِيِّ ﷺ غُسْلاً، فَأَفْرَغَ بِيَمِينِهِ عَلَىٰ يَسَارِهِ فَغَسَلَهُمَا، ثُمَّ غَسَلَ فَرْجَهُ، ثُمَّ قَالَ بِيَدِهِ الأَرْضَ فَمَسَحَهَا

main sur le sol et la frotta avec du sable puis la lava. Après quoi, il se rinça la bouche et le nez, passa au lavage de son visage, puis répandit de l'eau sur sa tête avant de changer de place pour se laver les pieds. Enfin, ou lui apporta une serviette mais il n'en fit pas usage."»

R. 8 - Sur le fait de se frotter la main avec du sable afin qu'elle soit plus propre

260 - Maymûna: Le Prophète (ç) fit des ablutions majeures pour enlever la *janâba* en se lavant les parties intimes avec la main. Il la frotta ensuite contre le mur. Après cela, il la lava puis il fit des ablutions mineures similaires à celles de la prière. Enfin, à la fin de ses ablutions majeures, il lava les pieds.

R. 9 - Est-ce que celui qui est en état d'impureté rituelle peut introduire sa main dans le récipient avant de la laver, et ce tant qu'elle n'est pas touchée par une autre souillure que celle de la *janâba?*

* Ibn 'Umar, ainsi qu'al-Barâ' ben 'Âzib, introduisit sa main non lavée dans l'eau des ablutions majeures puis fit des ablutions mineures.

* Ibn 'Umar et ibn 'Abbâs ne voyaient aucun mal [à cela].

261 - 'Â'icha dit: «Je faisais des ablutions majeures avec le Prophète (ç) à partir d'un seul récipient où nos mains plongeaient l'une après l'autre.»

262 - 'Â'icha dit: «En faisant les ablutions majeures de la *janâba*, le Messager de Dieu (ç) lavait la main.»

263 - 'Â'icha: «A cause d'une *janâba*, je faisais des ablutions majeures avec le Prophète (ç) à partir d'un seul récipient.»

* Un *ḥadîth* similaire a été aussi rapporté par 'Abd-ar-Raḥmân ben al-Qâcim, de son père, de 'Â'icha.

264 - 'Abd-ul-Lâh ben 'Abd-ul-Lâh ben Jâbir dit: «J'ai entendu Anas ben Mâlik dire: "Le Prophète (ç) faisait des ablutions majeures avec l'une de ses épouses à partir d'un seul récipient."»

* Muslim et Wahb — de Chu'ba — ajoutent: à cause "de la *janâba*".

بِالتُّرَابِ، ثُمَّ غَسَلَهَا، ثُمَّ تَمَضْمَضَ وَٱسْتَنْشَقَ، ثُمَّ غَسَلَ وَجْهَهُ، وَأَفَاضَ عَلَىٰ رَأْسِهِ، ثُمَّ تَنَحَّىٰ، فَغَسَلَ قَدَمَيْهِ، ثُمَّ أُتِيَ بِمِنْدِيلٍ، فَلَمْ يَنْفُضْ بِهَا.

٨ ـ باب: مَسْحِ ٱلْيَدِ بِالتُّرَابِ لِيَكُونَ أَنْقَىٰ

٢٦٠ ـ **حَدَّثَنَا** عَبْدُ اللَّهِ بْنُ الزُّبَيْرِ ٱلْحُمَيْدِيُّ قَالَ: حَدَّثَنَا سُفْيَانُ قَالَ: حَدَّثَنَا الأَعْمَشُ، عَنْ سَالِمِ بْنِ أَبِي ٱلْجَعْدِ، عَنْ كُرَيْبٍ، عَنِ ٱبْنِ عَبَّاسٍ، عَنْ مَيْمُونَةَ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ ٱغْتَسَلَ مِنَ ٱلْجَنَابَةِ، فَغَسَلَ فَرْجَهُ بِيَدِهِ، ثُمَّ دَلَكَ بِهَا ٱلْحَائِطَ، ثُمَّ غَسَلَهَا، ثُمَّ تَوَضَّأَ وُضُوءَهُ لِلصَّلَاةِ، فَلَمَّا فَرَغَ مِنْ غُسْلِهِ غَسَلَ رِجْلَيْهِ.

٩ ـ باب: هَلْ يُدْخِلُ ٱلْجُنُبُ يَدَهُ فِي الإِنَاءِ قَبْلَ أَنْ يَغْسِلَهَا، إِذَا لَمْ يَكُنْ عَلَىٰ يَدِهِ قَذَرٌ غَيْرُ ٱلْجَنَابَةِ

وَأَدْخَلَ ٱبْنُ عُمَرَ وَٱلْبَرَاءُ بْنُ عَازِبٍ، يَدَهُ فِي ٱلطَّهُورِ وَلَمْ يَغْسِلْهَا، ثُمَّ تَوَضَّأَ. وَلَمْ يَرَ ٱبْنُ عُمَرَ، وَٱبْنُ عَبَّاسٍ بَأْساً بِمَا يَنْتَضِحُ مِنْ غُسْلِ ٱلْجَنَابَةِ.

٢٦١ ـ **حَدَّثَنَا** عَبْدُ اللَّهِ بْنُ مَسْلَمَةَ: حَدَّثَنَا أَفْلَحُ، عَنِ القَاسِمِ، عَنْ عَائِشَةَ قَالَتْ: كُنْتُ أَغْتَسِلُ أَنَا وَٱلنَّبِيُّ ﷺ مِنْ إِنَاءٍ وَاحِدٍ، تَخْتَلِفُ أَيْدِينَا فِيهِ.

٢٦٢ ـ **حَدَّثَنَا** مُسَدَّدٌ قَالَ: حَدَّثَنا حَمَّادٌ، عَنْ هِشَامٍ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ عَائِشَةَ قَالَتْ: كَانَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ إِذَا ٱغْتَسَلَ مِنَ ٱلْجَنَابَةِ غَسَلَ يَدَهُ.

٢٦٣ ـ **حَدَّثَنَا** أَبُو الوَلِيدِ قَالَ: حَدَّثَنا شُعْبَةُ، عَنْ أَبِي بَكْرِ بْنِ حَفْصٍ، عَنْ عُرْوَةَ، عَنْ عَائِشَةَ قَالَتْ: كُنْتُ أَغْتَسِلُ أَنَا وَٱلنَّبِيُّ ﷺ مِنْ إِنَاءٍ وَاحِدٍ مِنْ جَنَابَةٍ.

وَعَنْ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ بْنِ ٱلقَاسِمِ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ عَائِشَةَ: مِثْلَهُ.

٢٦٤ ـ **حَدَّثَنَا** أَبُو الوَلِيدِ قَالَ: حَدَّثَنا شُعْبَةُ، عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ جَبْرٍ قَالَ: سَمِعْتُ أَنَسَ بْنَ مَالِكٍ يَقُولُ: كَانَ النَّبِيُّ ﷺ وَٱلْمَرْأَةُ مِنْ نِسَائِهِ، يَغْتَسِلَانِ مِنْ إِنَاءٍ وَاحِدٍ. زَادَ مُسْلِمٌ وَوَهْبٌ، عَنْ شُعْبَةَ: مِنَ ٱلْجَنَابَةِ.

R. 10 - Sur les intermittences dans les ablutions majeures et mineures

* On rapporte qu'ibn 'Umar lava les deux pieds après le séchage du reste des membres des ablutions mineures.

265 - D'après Kurayb, l'affanchi d'ibn 'Abbâs, ibn 'Abbâs dit: «Maymûna a dit: "Je posai au Messager de Dieu (ç) de l'eau pour ses ablutions majeures. Il en versa sur ses deux mains, les lava chacune deux ou trois fois, puis en versa sur sa main gauche à l'aide de sa droite et lava ses parties intimes. Après quoi, il frotta sa main sur le sol. Il se rinça ensuite la bouche et le nez, se lava le visage et les deux mains puis passa à la tête et la lava par trois fois. Enfin, il répandit de l'eau sur son corps, changea de place et se lava les deux pieds."»

R. 11 - Sur celui qui verse de l'eau de la main droite sur la main gauche pendant les ablutions majeures

266 - Maymûna bent al-Ḥârith dit: «Je posai au Messager de Dieu (ç) de l'eau pour les ablutions majeures et je le cachai [des regards]. Il versa l'eau sur sa main et la lava une ou deux fois — Sulaymân[1]: Je ne sais pas si Sâlim avait mentionné un troisième lavage ou non —, puis il versa de l'eau de sa main droite sur sa gauche et lava ses parties intimes; après quoi, il frotta la main sur le sol ou sur le mur. Ensuite, il se rinça la bouche et le nez, se lava le visage et les deux mains. Il passa à la tête, la lava, puis répandit l'eau sur son corps avant de changer de place et de laver les deux pieds. Enfin, je lui remis une serviette mais il la refusa en me faisant un signe de la main."»

R. 12 - Sur le fait de commercer avec sa femme une deuxième fois et sur celui qui commerce avec ses épouses après avoir fait une seule fois les ablutions majeures.

267 - D'après Ibrâhîm ben Muḥammad ben al-Muntachir, son père dit: «Je les[2] rapportai à 'Â'icha qui dit: "Que Dieu fasse miséricorde à Abu 'Abd-ar-Raḥmân! J'embaumais le Messager de Dieu (ç) qui commerçait ensuite avec ses épouses. Le lendemain matin l'odeur du baume persistait encore alors qu'il (ç) était en état d'iḥrâm."»

---

(1) C.-à-d. al-'A'mach.

(2) Les propos d'ibn 'Umar cités dans le *ḥadîth* n° 270.

١٠ ـ باب: تَفْرِيقِ ٱلْغُسْلِ وَٱلْوُضُوءِ

وَيُذْكَرُ عَنِ ٱبْنِ عُمَرَ: أَنَّهُ غَسَلَ قَدَمَيْهِ بَعْدَمَا جَفَّ وَضُوءُهُ.

٢٦٥ ـ حدّثنا مُحَمَّدُ بْنُ مَحْبُوبٍ قَالَ: حَدَّثَنَا عَبْدُ الوَاحِدِ قالَ: حَدَّثنا الأَعْمَشُ، عَنْ سَالِمِ بْنِ أَبِي ٱلْجَعْدِ، عَنْ كُرَيْبٍ مَوْلَىٰ ٱبْنِ عَبَّاسٍ، عَنِ ٱبْنِ عَبَّاسٍ قَالَ: قَالَتْ مَيْمُونَةُ: وَضَعْتُ لِرَسُولِ اللَّهِ ﷺ مَاءً يَغْتَسِلُ بِهِ، فَأَفْرَغَ عَلَىٰ يَدَيْهِ، فَغَسَلَهُمَا مَرَّتَيْنِ مَرَّتَيْنِ أَوْ ثَلاثاً، ثُمَّ أَفْرَغَ بِيَمِينِهِ عَلَىٰ شِمَالِهِ، فَغَسَلَ مَذَاكِيرَهُ، ثُمَّ دَلَكَ يَدَهُ بِالأَرْضِ، ثُمَّ مَضْمَضَ وَٱسْتَنْشَقَ، ثُمَّ غَسَلَ وَجْهَهُ وَيَدَيْهِ، وَغَسَلَ رَأْسَهُ ثَلاثاً، ثُمَّ أَفْرَغَ عَلَىٰ جَسَدِهِ، ثُمَّ تَنَحَّىٰ مِنْ مَقَامِهِ، فَغَسَلَ قَدَمَيْهِ.

١١ ـ باب: مَنْ أَفْرَغَ بِيَمِينِهِ عَلَىٰ شِمَالِهِ فِي الغُسْلِ

٢٦٦ ـ حَدَّثَنَا مُوسَىٰ بْنُ إِسْمَاعِيلَ قَالَ: حَدَّثنا أَبُو عَوَانَةَ: حَدَّثنا الأَعْمَشُ، عَنْ سَالِمِ ٱبْنِ أَبِي ٱلْجَعْدِ، عَنْ كُرَيْبٍ مَوْلَىٰ ٱبْنِ عَبَّاسٍ، عَنِ ٱبْنِ عَبَّاسٍ، عَنْ مَيْمُونَةَ بِنْتِ ٱلْحَارِثِ قَالَتْ: وَضَعْتُ لِرَسُولِ اللَّهِ ﷺ غُسْلاً وَسَتَرْتُهُ، فَصَبَّ عَلَىٰ يَدِهِ، فَغَسَلَهَا مَرَّةً أَوْ مَرَّتَيْنِ ـ قَالَ سُلَيْمَانُ: لَا أَدْرِي، أَذَكَرَ الثَّالِثَةَ أَمْ لَا ـ ثُمَّ أَفْرَغَ بِيَمِينِهِ عَلَىٰ شِمَالِهِ، فَغَسَلَ فَرْجَهُ، ثُمَّ دَلَكَ يَدَهُ بِالأَرْضِ أَوْ بِالْحَائِطِ، ثُمَّ تَمَضْمَضَ وَٱسْتَنْشَقَ، وَغَسَلَ وَجْهَهُ وَيَدَيْهِ، وَغَسَلَ رَأْسَهُ، ثُمَّ صَبَّ عَلَىٰ جَسَدِهِ، ثُمَّ تَنَحَّىٰ فَغَسَلَ قَدَمَيْهِ، فَنَاوَلْتُهُ خِرْقَةً، فَقَالَ بِيَدِهِ هَكَذَا، وَلَمْ يُرِدْهَا.

١٢ ـ باب: إِذَا جَامَعَ ثُمَّ عَادَ، وَمَنْ دَارَ عَلَىٰ نِسَائِهِ فِي غُسْلٍ وَاحِدٍ

٢٦٧ ـ حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ بَشَّارٍ قَالَ: حَدَّثَنَا ٱبْنُ أَبِي عَدِيٍّ، وَيَحْيَىٰ بْنُ سَعِيدٍ، عَنْ شُعْبَةَ، عَنْ إِبْرَاهِيمَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ ٱلْمُنْتَشِرِ، عَنْ أَبِيهِ قَالَ: ذَكَرْتُهُ لِعَائِشَةَ فَقَالَتْ: يَرْحَمُ اللَّهُ أَبَا عَبْدِ الرَّحْمٰنِ، كُنْتُ أُطَيِّبُ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ، فَيَطُوفُ عَلَىٰ نِسَائِهِ، ثُمَّ يُصْبِحُ مُحْرِماً يَنْضَخُ طِيباً.

268 - Selon Mu‘âdh ben Hichâm, son père rapporte que Qatâda dit: «Anas ben Mâlik nous a rapporté qu'en une seule heure de la journée ou de la nuit, le Prophète commerçait avec toutes ses femmes. Elles étaient onze. "Pouvait-il faire cela? demandai-je à Anas. — Nous disions, répondit-il, qu'on lui avait donné la force de trente [hommes]."»

* Sa‘îd — de Qatâda — dit que 'Anas leur avait rapporté [qu'il s'agissait plus de] neuf femmes.

R. 13 - Sur le la lavage du *madhy*

269 - ‘Ali dit: «J'étais un homme qui avait souvent des suintements [prostatiques]. Je demandai à un homme d'interroger le Prophète (ç) au sujet de mon cas; [quant à moi, je ne pouvais l'interroger] du fait du lien qui existait entre moi et sa fille. En effet, l'homme interrogea le Prophète et celui-ci dit: "Fais des ablutions mineures et lave ta verge!"»

R. 14 - Sur celui qui s'embaume puis fait des ablutions majeures et, [malgré cela], il conserve des traces de baume

270 - D'après Ibrâhîm ben Muḥammad ben al-Muntachir, son père dit: «En interrogeant ‘Â'icha, je lui rapportai ces propos d'ibn ‘Umar: "Je n'aime pas me trouver le matin en exhalant l'odeur du baume malgré mon état d'*iḥrâm.*" Et ‘Â'icha de dire: "J'avais moi-même embaumé le Messager de Dieu (ç) qui commerça ensuite avec ses épouses et commença le lendemain matin son *iḥrâm.*"»

271 - ‘Â'icha dit: «Il me semble encore que je suis en train de voir la lueur du baume au milieu(1) de la tête du Prophète (ç) qui était alors en état d'iḥrâm.»

R. 15 - Sur le fait de passer les doigts à travers les cheveux et de répandre de l'eau dessus une fois persuadé que la peau a été humectée

272 - ‘Â'icha dit: «En faisant les ablutions majeures de la *janâba*, le Messager de Dieu (ç) se lavait les deux mains, faisait des ablutions mineures similaires à celles de la prière puis passait aux ablutions majeures: il passait [ses doigts] à travers ses cheveux et une fois qu'il pensait avoir humecté la peau, il répandait de l'eau sur sa tête par trois fois. Enfin, il lavait le reste de son corps.»

(1) Ou: au sommet.

٢٦٨ ـ حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ بَشَّارٍ قَالَ: حَدَّثَنَا مُعَاذُ بْنُ هِشَامٍ قَالَ: حَدَّثَنِي أَبِي، عَنْ قَتَادَةَ قَالَ: حَدَّثَنَا أَنَسُ بْنُ مَالِكٍ قَالَ: كَانَ النَّبِيُّ ﷺ يَدُورُ عَلَىٰ نِسَائِهِ فِي السَّاعَةِ الْوَاحِدَةِ، مِنَ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ، وَهُنَّ إِحْدَىٰ عَشْرَةَ. قَالَ: قُلْتُ لأَنَسٍ: أَوَ كَانَ يُطِيقُهُ؟ قَالَ: كُنَّا نَتَحَدَّثُ أَنَّهُ أُعْطِيَ قُوَّةَ ثَلاثِينَ.

وقالَ سَعِيدٌ، عَنْ قَتَادَةَ: إِنَّ أَنَساً حَدَّثَهُمْ: تِسْعُ نِسْوَةٍ.

١٣ ـ باب: غَسْلِ الْمَذْيِ وَالْوُضُوءِ مِنْهُ

٢٦٩ ـ حَدَّثَنَا أَبُو الوَلِيدِ قَالَ: حَدَّثَنَا زَائِدَةُ، عَنْ أَبِي حَصِينٍ، عَنْ أَبِي عَبْدِ الرَّحْمٰنِ، عَنْ عَلِيٍّ قَالَ: كُنْتُ رَجُلاً مَذَّاءً، فَأَمَرْتُ رَجُلاً أَنْ يَسْأَلَ النَّبِيَّ ﷺ، لِمَكَانِ ابْنَتِهِ، فَسَأَلَ فَقَالَ: «تَوَضَّأْ وَاغْسِلْ ذَكَرَكَ».

١٤ ـ باب: مَنْ تَطَيَّبَ ثُمَّ اغْتَسَلَ وَبَقِيَ أَثَرُ الطِّيبِ

٢٧٠ ـ حَدَّثَنَا أَبُو النُّعْمَانِ قَالَ: حَدَّثَنَا أَبُو عَوَانَةَ، عَنْ إِبْرَاهِيمَ بْنِ محمد بْنِ الْمُنْتَشِرِ، عَنْ أَبِيهِ قَالَ: سَأَلْتُ عَائِشَةَ، فَذَكَرْتُ لَهَا قَوْلَ ابْنِ عُمَرَ: مَا أُحِبُّ أَنْ أُصْبِحَ مُحْرِماً أَنْضَخُ طِيباً، فَقَالَتْ عَائِشَةُ: أَنَا طَيَّبْتُ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ، ثُمَّ طَافَ فِي نِسَائِهِ، ثُمَّ أَصْبَحَ مُحْرِماً.

٢٧١ ـ حَدَّثَنَا آدَمُ قَالَ: حَدَّثَنَا شُعْبَةُ قَالَ: حَدَّثَنَا الحَكَمُ، عَنْ إِبْرَاهِيمَ، عَنِ الأَسْوَدِ، عَنْ عَائِشَةَ قَالَتْ: كَأَنِّي أَنْظُرُ إِلَىٰ وَبِيصِ الطِّيبِ، فِي مَفْرِقِ النَّبِيِّ ﷺ وَهُوَ مُحْرِمٌ.

١٥ ـ باب: تَخْلِيلِ الشَّعَرِ، حَتَّىٰ إِذَا ظَنَّ أَنَّهُ قَدْ أَرْوَىٰ بَشَرَتَهُ أَفَاضَ عَلَيْهِ

٢٧٢ ـ حَدَّثَنَا عَبْدَانُ قَالَ: أَخْبَرَنَا عَبْدُ اللَّهِ قَالَ: أَخْبَرَنَا هِشَامُ بْنُ عُرْوَةَ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ عَائِشَةَ قَالَتْ: كَانَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ إِذَا اغْتَسَلَ مِنَ الجَنَابَةِ، غَسَلَ يَدَيْهِ، وَتَوَضَّأَ وُضُوءَهُ لِلصَّلاةِ، ثُمَّ اغْتَسَلَ، ثُمَّ يُخَلِّلُ بِيَدِهِ شَعَرَهُ، حَتَّى إِذَا ظَنَّ أَنَّهُ قَدْ أَرْوَىٰ بَشَرَتَه، أَفَاضَ عَلَيْهِ المَاءَ ثَلاثَ مَرَّاتٍ، ثُمَّ غَسَلَ سَائِرَ جَسَدِهِ.

273 - Elle dit aussi: «Je faisais des ablutions majeures avec le Messager de Dieu (ç) à partir d'un seul récipient, d'où nous puisions tous les deux.»

R. 16 - Sur celui qui, après une *janâba*, fait des ablutions mineures puis des ablutions majeures, sans toutefois se laver une deuxième fois les membres des mineures

274 - Maymûna dit: «Le Messager de Dieu (ç) posa devant lui de l'eau pour [enlever] la *janâba*. De la main droite, il en versa sur la gauche deux ou trois fois. Il lava ensuite les parties intimes, frotta deux ou trois fois le sol — ou: le mur —, après quoi, il se rinça la bouche et le nez, se lava le visage et les bras, puis répandit de l'eau sur la tête. Il lava ensuite son corps, changea de place et se lava les deux pieds.

«Je lui apportai enfin un linge mais il ne voulut pas le prendre, il [préféra] secouer la main...»

R. 17 - Si, une fois à la mosquée, on se souvient qu'on est atteint d'une *janâba*, on doit, dans cet état, sortir sans faire des ablutions sèches

275 - Abu Hurayra dit: «On fit l'appel du commencement de la prière, on aligna les rangs des fidèles qui étaient encore debout; et le Messager de Dieu (ç) arriva alors [pour nous présider en prière]. Mais, une fois debout dans son *muṣalla*[1], il se souvint de sa *janâba*. "Gardez vos places!" nous dit-il, puis revint [chez lui] et fit des ablutions majeures. En revenant vers nous, sa tête dégouttait encore de l'eau. Enfin, il prononça le *tekbîr* et nous de prier avec lui.»

* 'Abd-al-'A'la a aussi suivi 'Uthmân ben 'Umar dans ce *ḥadîth*, mais en le tenant de Ma'mar, d'az-Zuhry...

* Rapporté aussi par al-'Awzâ'y, d'az-Zuhry...

R. 18 - Sur le fait de secouer les mains après des ablutions majeures faites à cause d'une *janâba*

276 - Ibn 'Abbâs dit: «Maymûna a dit: "Je posai au Prophète (ç) de l'eau

(1) Le *muṣalla* est l'endroit où l'on accomplie la prière.

٢٧٣ ـ وَقَالَتْ: كُنْتُ أَغْتَسِلُ أَنَا وَرَسُولُ اللَّهِ ﷺ مِنْ إِنَاءٍ وَاحِدٍ، نَغْرِفُ مِنْهُ جَمِيعاً.

١٦ ـ باب: مَنْ تَوَضَّأَ فِي ٱلْجَنَابَةِ، ثُمَّ غَسَلَ سَائِرَ جَسَدِهِ وَلَمْ يُعِدْ غَسْلَ مَوَاضِعِ الوُضُوءِ مَرَّةً أُخْرَىٰ

٢٧٤ ـ حَدَّثَنَا يُوسُفُ بْنُ عِيسَىٰ قَالَ: أَخْبَرَنَا الفَضْلُ بْنُ مُوسَىٰ قَالَ: أَخْبَرَنَا الأَعْمَشُ، عَنْ سَالِمٍ، عَنْ كُرَيْبٍ مَوْلَىٰ ٱبْنِ عَبَّاسٍ، عَنِ ٱبْنِ عَبَّاسٍ، عَنْ مَيْمُونَةَ قَالَتْ: وَضَعَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ وَضُوءَ الجَنَابَةِ، فَأَكْفَأَ بِيَمِينِهِ عَلَىٰ شِمَالِهِ مَرَّتَيْنِ أَوْ ثَلاثاً، ثُمَّ غَسَلَ فَرْجَهُ، ثُمَّ ضَرَبَ يَدَهُ بِالأَرْضِ ـ أَوْ الحَائِطِ ـ مَرَّتَيْنِ أَوْ ثَلَاثاً، ثُمَّ مَضْمَضَ وَٱسْتَنْشَقَ، وَغَسَلَ وَجْهَهُ وَذِرَاعَيْهِ، ثُمَّ أَفَاضَ عَلَىٰ رَأْسِهِ المَاءَ، ثُمَّ غَسَلَ جَسَدَهُ، ثُمَّ تَنَحَّىٰ فَغَسَلَ رِجْلَيْهِ، قَالَتْ: فَأَتَيْتُهُ بِخِرْقَةٍ فَلَمْ يُرِدْهَا، فَجَعَلَ يَنْفُضُ بِيَدِهِ.

١٧ ـ باب: إِذَا ذَكَرَ فِي المَسْجِدِ أَنَّهُ جُنُبٌ، خَــرَجَ كَمَا هُوَ، وَلَا يَتَيَمَّمُ

٢٧٥ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ مُحَمَّدٍ قَالَ: حَدَّثنا عُثْمَانُ بْنُ عُمَرَ قَالَ: أَخْبَرَنَا يُونُسُ، عَنِ الزُّهْرِيِّ، عَنْ أَبِي سَلَمَةَ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ قَالَ: أُقِيمَتِ الصَّلَاةُ وَعُدِّلَتِ الصُّفُوفُ قِيَاماً، فَخَرَجَ إِلَيْنَا رَسُولُ اللَّهِ ﷺ، فَلَمَّا قَامَ فِي مُصَلَّاهُ، ذَكَرَ أَنَّهُ جُنُبٌ، فَقَالَ لَنَا: «مَكَانَكُمْ». ثُمَّ رَجَعَ فَاغْتَسَلَ، ثُمَّ خَرَجَ إِلَيْنَا وَرَأْسُهُ يَقْطُرُ، فَكَبَّرَ فَصَلَّيْنَا مَعَهُ.

تَابَعَهُ عَبْدُ الأَعْلَىٰ، عَنْ مَعْمَرٍ، عَنِ الزُّهْرِيِّ. وَرَوَاهُ الأَوْزَاعِيُّ، عَنِ الزُّهْرِيِّ.

١٨ ـ باب: نَفْضِ اليَدَيْنِ مِنَ الْغُسْلِ عَنِ الجَنَابَةِ

٢٧٦ ـ حَدَّثَنَا عَبْدَانُ قَالَ: أَخْبَرَنَا أَبُو حَمْزَةَ قَالَ: سَمِعْتُ الأَعْمَشَ، عَنْ سَالِمٍ، عَنْ كُرَيْبٍ، عَنِ ٱبْنِ عَبَّاسٍ قَالَ: قَالَتْ مَيْمُونَةُ: وَضَعْتُ لِلنَّبِيِّ ﷺ غُسْلاً، فَسَتَرْتُهُ بِثَوْبٍ، وَصَبَّ

pour des ablutions majeures et je le cachai [des regards] à l'aide d'un vêtement. Il répandit de l'eau sur ses deux mains et les lava; puis, de la main droite, il en versa dans sa main gauche et lava ses parties intimes, après cela il frappa de la main le sol, l'essuya puis la lava. Il se rinça ensuite la bouche et le nez, se lava le visage et les bras, versa l'eau sur sa tête puis en répandit sur son corps. Enfin, il changea de place et se lava les pieds. Je lui remis alors un vêtement [pour s'essuyer] mais il le refusa et s'en alla en secouant les mains."»

R. 19 - Sur celui qui commence par le côté droit de la tête en faisant des ablutions majeures

277 - 'Â'icha dit: «Lorsque l'une de nous[1] était atteinte d'une *janâba*, elle prenait de l'eau et en répandait sur sa tête par trois fois; de l'une de ses mains, elle versait sur le côté droit et de l'autre main, sur le côté gauhe.»

R. 20 - Sur celui qui se lave tout nu, seul, dans un lieu retiré et sur celui qui se cache [des regards]. Rester caché des regards est meilleur

* Bahz — de son père, de son grand-père[2] — rapporte que le Prophète (ç) avait dit: «Dieu a plus de droit que les hommes quant à être pudique envers Lui.»

278 - D'après Abu Hurayra, le Prophète (ç) [dit]: «Les Israélites avaient l'habitude de se laver tout nus, les uns regardaient aux autres. Quant à Moïse, il se lavait tout seul; ce qui les poussa à dire: "Par Dieu! rien n'empêche Moïse de se laver avec nous sinon qu'il a une hernie testiculaire."

«Une fois, Moïse, avant de commencer à se laver, posa son vêtement sur une pierre. Et celle-ci de prendre la fuite en emportant le vêtement. Moïse se mit alors à la poursuivre en criant: "Mon vêtement, ô pierre!" et ce jusqu'au moment où les Israélites purent voir Moïse. "Par Dieu! se dirent-ils, Moïse n'est atteint d'aucune infirmité." Quant à Moïse, il prit son vêtement et commença à frapper la pierre.»

Abu Hurayra: «Par Dieu! ces coups laissèrent sur la pierre six ou sept traces.»

279 - D'Abu Hurayra, du Prophète (ç): «Tandis que 'Ayyûb (Job) était en

(1) Les épouses du Prophète.

(2) Le grand-père de Bahz.

عَلَىٰ يَدَيْهِ فَغَسَلَهُمَا، ثُمَّ صَبَّ بِيَمِينِهِ عَلَىٰ شِمَالِهِ فَغَسَلَ فَرْجَهُ، فَضَرَبَ بِيَدِهِ الأَرْضَ فَمَسَحَهَا، ثُمَّ غَسَلَهَا، فَمَضْمَضَ وَٱسْتَنْشَقَ، وَغَسَلَ وَجْهَهُ وَذِرَاعَيْهِ، ثُمَّ صَبَّ عَلَىٰ رَأْسِهِ، وَأَفَاضَ عَلَىٰ جَسَدِهِ، ثُمَّ تَنَحَّىٰ فَغَسَلَ قَدَمَيْهِ، فَنَاوَلْتُهُ ثَوْباً فَلَمْ يَأْخُذْهُ، فَانْطَلَقَ وَهْوَ يَنْفُضُ يَدَيْهِ.

١٩ ـ باب: مَنْ بَدَأَ بِشِقِّ رَأْسِهِ الأَيْمَنِ فِي ٱلْغُسْلِ

٢٧٧ ـ حَدَّثَنَا خَلَّادُ بْنُ يَحْيَىٰ قَالَ: حَدَّثَنا إِبْرَاهِيمُ بْنُ نَافِعٍ، عَنِ الْحَسَنِ بْنِ مُسْلِمٍ، عَنْ صَفِيَّةَ بِنْتِ شَيْبَةَ، عَنْ عَائِشَةَ قَالَتْ: كُنَّا إِذَا أَصَابَتْ إِحْدَانَا جَنَابَةٌ، أَخَذَتْ بِيَدَيْهَا ثَلَاثاً فَوْقَ رَأْسِهَا، تَأْخُذُ بِيَدِهَا عَلَىٰ شِقِّهَا الأَيْمَنِ، وَبِيَدِهَا الأُخْرَىٰ عَلَىٰ شِقِّهَا الأَيْسَرِ.

٢٠ ـ باب: مَنِ ٱغْتَسَلَ عُرْيَاناً وَحْدَهُ فِي الْخَلْوَةِ، وَمَنْ تَسَتَّرَ فَالتَّسَتُّرُ أَفْضَلُ

وَقَالَ بَهْزٌ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ جَدِّهِ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ: «اللَّهُ أَحَقُّ أَنْ يُسْتَحْيَا مِنْهُ مِنَ النَّاسِ».

٢٧٨ ـ حَدَّثَنَا إِسْحَٰقُ بْنُ نَصْرٍ قَالَ: حَدَّثَنا عَبْدُ الرَّزَّاقِ، عَنْ مَعْمَرٍ، عَنْ هَمَّامِ بْنِ مُنَبِّهٍ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «كَانَتْ بَنُو إِسْرَائِيلَ يَغْتَسِلُونَ عُرَاةً، يَنْظُرُ بَعْضُهُمْ إِلَىٰ بَعْضٍ، وَكَانَ مُوسَىٰ يَغْتَسِلُ وَحْدَهُ، فَقَالُوا: وَاللَّهِ مَا يَمْنَعُ مُوسَىٰ أَنْ يَغْتَسِلَ مَعَنَا إِلَّا أَنَّهُ آدَرُ، فَذَهَبَ مَرَّةً يَغْتَسِلُ، فَوَضَعَ ثَوْبَهُ عَلَىٰ حَجَرٍ، فَفَرَّ ٱلْحَجَرُ بِثَوْبِهِ، فَخَرَجَ مُوسَىٰ فِي إِثْرِهِ، يَقُولُ: ثَوْبِي يَا حَجَرُ، حَتَّىٰ نَظَرَتْ بَنُو إِسْرَائِيلَ إِلَىٰ مُوسَىٰ، فَقَالُوا: وَاللَّهِ مَا بِمُوسَىٰ مِنْ بَأْسٍ، وَأَخَذَ ثَوْبَهُ، فَطَفِقَ بِالْحَجَرِ ضَرْباً». فَقَالَ أَبُو هُرَيْرَةَ: وَاللَّهِ إِنَّهُ لَنَدَبٌ بِالحَجَرِ، سِتَّةٌ أَوْ سَبْعَةٌ، ضَرْباً بِالْحَجَرِ.

٢٧٩ ـ وَعَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «بَيْنَا أَيُّوبُ يَغْتَسِلُ عُرْيَاناً، فَخَرَّ عَلَيْهِ

train de se laver tout nu, tombèrent sur lui, tout à coup, des bâtonnets en or, d'où il se mit à les ramasser dans son vêtement. Son Seigneur l'appela alors: "O 'Ayyûb! ne t'ai-je pas assez enrichi pour que tu te passes de ce que tu vois là? — Certes oui, reconnut 'Ayyûb, mais je jure par Ta puissance que je ne peux me passer de Ta bénédiction!"»

* Rapporté aussi par Ibrâhîm, de Mûsa ben 'Uqba, de Safwân, de 'Aṭâ' ben Yasâr, d'Abu Hurayra, du Prophète (ç) [qui dit]: «Tandis que 'Ayyûb se lavait tout nu...»

R. 21 - Sur le fait de se dérober aux regards des gens pendant les ablutions majeures

280 - D'après Abu an-Nadhr, l'affranchi de 'Umar ben 'Ubayd-ul-Lâh, Abu Murra, l'affranchi d'Um Hâni' bent Abu Tâlib, l'informa avoir entendu Um Hâni' bent Abu Tâlib dire: «En l'an de la Victoire, je partis trouver le Messager de Dieu (ç). [En arrivant], je le trouvai en train de faire des ablutions majeures tandis que Fâtima le cachait des regards. "Qui est cette femme? demanda-t-il. — C'est moi, Um Hâni', répondis-je."»

281 - Maymûna dit: «Je cachais des regards le Prophète (ç) au moment où il faisait des ablutions majeures à cause de la *janâba*. Il se lava les mains, puis, de sa main droite, il versa de l'eau dans sa gauche, se lava les parties intimes et les endroits touchés [par l'impureté] avant de se frotter la main sur le mur — ou le sol. Après quoi, il fit des ablutions mineures similaires à celles de la prière, et ce en exceptant les pieds. Il répandit ensuite de l'eau sur son corps, changea de place et se lava les pieds.»

* Al-'A'mach a été suivi aussi par Abu 'Awâna et ibn Fuḍayl au sujet du fait de se dérober aux regards.

R. 22 - Lorsque la femme fait un rêve érotique

282 - D'après Zaynab bent Abu Salama, la Mère des Croyants dit: «Une fois, Um Salîm, l'épouse d'Abu Ṭalḥa, vint voir le Messager de Dieu (ç) et lui dit: "O Messager de Dieu! Dieu n'a certainement pas honte de la vérité... Est-ce que la femme doit faire des ablutions majeures lorsqu'elle fait un rêve érotique? — Oui, répondit le Prophète, si elle voit le liquide."»

جَرَادٌ مِنْ ذَهَبٍ، فَجَعَلَ أَيُّوبُ يَحْتَثِي فِي ثَوْبِهِ، فَنَادَاهُ رَبُّهُ: يَا أَيُّوبُ، أَلَمْ أَكُنْ أَغْنَيْتُكَ عَمَّا تَرَىٰ؟ قَالَ: بَلَىٰ وَعِزَّتِكَ، وَلٰكِنْ لَا غِنَىٰ بِي عَنْ بَرَكَتِكَ».

وَرَوَاهُ إِبْرَاهِيمُ، عَنْ مُوسَىٰ بْنِ عُقْبَةَ، عَنْ صَفْوَانَ، عَنْ عَطَاءِ بْنِ يَسَارٍ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «بَيْنَا أَيُّوبُ يَغْتَسِلُ عُرْيَاناً».

٢١ ـ باب: التَّسَتُّرِ فِي الْغُسْلِ عِنْدَ النَّاسِ

٢٨٠ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ مَسْلَمَةَ، عَنْ مَالِكٍ، عَنْ أَبِي النَّضْرِ، مَوْلَىٰ عُمَرَ بْنِ عُبَيْدِ اللَّهِ: أَنَّ أَبَا مُرَّةَ، مَوْلَىٰ أُمِّ هَانِىءٍ بِنْتِ أَبِي طَالِبٍ أَخْبَرَهُ: أَنَّهُ سَمِعَ أُمَّ هَانِىءٍ بِنْتَ أَبِي طَالِبٍ تَقُولُ: ذَهَبْتُ إِلَى رَسُولِ اللَّهِ ﷺ عَامَ الفَتْحِ، فَوَجَدْتُهُ يَغْتَسِلُ وَفَاطِمَةُ تَسْتُرُهُ، فَقَالَ: «مَنْ هَذِهِ؟» .فَقُلْتُ: أَنَا أُمُّ هَانِىءٍ.

٢٨١ ـ حَدَّثَنَا عَبْدَانُ قَالَ: أَخْبَرَنَا عَبْدُ ٱللهِ قَالَ: أَخْبَرَنَا سُفْيَانُ، عَنِ ٱلأَعْمَشِ، عَنْ سَالِمِ بْنِ أَبِي ٱلْجَعْدِ، عَنْ كُرَيْبٍ، عَنِ ٱبْنِ عَبَّاسٍ، عَنْ مَيْمُونَةَ قَالَتْ: سَتَرتُ ٱلنَّبِيَّ ﷺ وَهُوَ يَغْتَسِلُ مِنَ ٱلْجَنَابَةِ، فَغَسَلَ يَدَيْهِ، ثُمَّ صَبَّ بِيَمِينِهِ عَلَى شِمَالِهِ، فَغَسَلَ فَرْجَهُ وَمَا أَصَابَهُ، ثُمَّ مَسَحَ بِيَدِهِ عَلَى ٱلْحَائِطِ أَوِ الأَرْضِ، ثُمَّ تَوَضَّأَ وُضُوءَهُ لِلصَّلَاةِ غَيْرَ رِجْلَيْهِ، ثُمَّ أَفَاضَ عَلَى جَسَدِهِ ٱلْمَاءَ، ثُمَّ تَنَحَّى فَغَسَلَ قَدَمَيْهِ.

تَابَعَهُ أَبُو عَوَانَةَ، وَٱبْنُ فُضَيْلٍ فِي السَّتْرِ.

٢٢ ـ باب: إِذَا ٱحْتَلَمَتْ المَرْأَةُ

٢٨٢ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ يُوسُفَ قَالَ: أَخْبَرَنَا مَالِكٌ، عَنْ هِشَامِ بْنِ عُرْوَةَ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ زَيْنَبَ بِنْتِ أَبِي سَلَمَةَ، عَنْ أُمِّ المُؤْمِنِينَ أَنَّهَا قَالَتْ: جَاءَتْ أُمُّ سَلِيمٍ، ٱمْرَأَةُ أَبِي طَلْحَةَ، إِلَىٰ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ فَقَالَتْ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، إِنَّ اللَّهَ لَا يَسْتَحْيِي مِنَ الحَقِّ، هَلْ عَلَىٰ المَرْأَةِ مِنْ غُسْلٍ إِذَا هِيَ ٱحْتَلَمَتْ؟ فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «نَعَمْ، إِذَا رَأَتِ المَاءَ».

R. 23 - Sur la sueur de la personne qui est en état d'impureté majeure, et sur le fait que le corps du musulman ne peut être un impur rituellement

283 - Abu Hurayra: Le Prophète (ç) croisa Abu Hurayra dans l'une des ruelles de Médine alors que ce dernier était en état de *janâba*. "Je l'esquivai, dit Abu Hurayra..." En fait, il partit pour faire des ablutions majeures. Et une fois revenu, le Prophète lui dit: "Où étais-tu donc parti? ô Abu Hurayra! — J'étais en état d'impureté majeure, répondit Abu Hurayra, et je n'ai pas voulu m'asseoir avec toi alors que je n'étais pas pur... — Gloire à Dieu! le [corps du] musulman ne peut devenir une impureté."

R. 24 - Sur le fait que celui qui est en état de *janâba* sort de chez lui et marche dans le souk ou ailleurs

* 'Atâ': Celui qui est en état de *janâba* peut se faire appliquer des ventouses, se couper les ongles et les cheveux, et ce même s'il n'a pas fait des ablutions mineures.

284 - Qatâda: Anas ben Mâlik rapporta à Qatâda que le Prophète (ç) commerçait avec ses épouses en une seule nuit. Il avait alors neuf épouses.

285 - Abu Hurayra dit: «Une fois, le Messager de Dieu (ç) me croisa alors que j'étais en état de *janâba*. Il me tint par la main et moi de marcher avec lui jusqu'au moment où il s'assit. Là, je m'esquivai, me rendis à l'endroit où je séjournais et je fis des ablutions majeures. A mon retour, je trouvai le Prophète [encore] assis. Il me dit: "Mais où étais-tu? ô Abu Hir!" Je le mis au courant et lui de s'écrier: "Gloire à Dieu! ô Abu Hir! [le corps] du Croyant ne peut être une impureté."»

R. 25 - Sur le fait que celui qui est en état de *janâba* reste dans la maison lorsqu'il fait des ablutions mineures avant des ablutions majeures

286 - Abu-Salama dit: «Une fois, j'interrogeai 'Â'icha : "Est-ce que le Prophète (ç) dormait en état de *janâba*? — Oui, répondit-elle, mais [avant], il faisait des ablutions mineures."»

٢٣ ـ باب: عَرَقِ الْجُنُبِ، وَأَنَّ الْمُسْلِمَ لاَ يَنْجُسُ

٢٨٣ ـ حَدَّثَنَا عَلِيُّ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ قَالَ: حَدَّثنا يَحْيى قَالَ: حَدَّثنا حُمَيْدٌ قَالَ: حَدَّثنا بَكْرٌ، عَنْ أَبِي رَافِعٍ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ لَقِيَهُ فِي بَعْضِ طَرِيقِ المَدِينَةِ وَهْوَ جُنُبٌ، فَانْخَنَسْتُ مِنْهُ، فَذَهَبَ فَاغْتَسَلَ ثُمَّ جاءَ، فَقَالَ: «أَيْنَ كُنْتَ يَا أَبَا هُرَيْرَةَ؟». قَالَ: كُنْتُ جُنُباً، فَكَرِهْتُ أَنْ أُجَالِسَكَ وَأَنَا عَلَىٰ غَيْرِ طَهَارَةٍ، فَقَالَ: «سُبْحَانَ اللَّهِ، إِنَّ الْمُسْلِمَ لاَ يَنْجُسُ؟».

٢٤ ـ باب: الْجُنُبُ يَخْرُجُ وَيَمْشِي فِي السُّوقِ وَغَيْرِهِ

وَقَالَ عَطَاءٌ: يَحْتَجِمُ الجُنُبُ، وَيُقَلِّمُ أَظْفَارَهُ، وَيَحْلِقُ رَأْسَهُ، وَإِنْ لَمْ يَتَوَضَّأْ.

٢٨٤ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ الأَعْلَىٰ بْنُ حَمَّادٍ قَالَ: حَدَّثنا يَزِيدُ بْنُ زُرَيْعٍ قَالَ: حَدَّثنا سَعِيدٌ، عَنْ قَتَادَةَ: أَنَّ أَنَسَ بْنَ مَالِكٍ حَدَّثَهُمْ: أَنَّ نَبِيَّ اللَّهِ ﷺ كَانَ يَطُوفُ عَلَىٰ نِسَائِهِ، فِي اللَّيْلَةِ الْوَاحِدَةِ، وَلَهُ يَوْمَئِذٍ تِسْعُ نِسْوَةٍ.

٢٨٥ ـ حَدَّثَنَا عَيَّاشٌ قَالَ: حَدَّثنا عَبْدُ الأَعْلَىٰ: قَالَ حَدَّثنا حُمَيْدٌ، عَنْ بَكْرٍ، عَنْ أَبِي رَافِعٍ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ قَالَ: لَقِيَنِي رَسُولُ اللَّهِ ﷺ وَأَنَا جُنُبٌ، فَأَخَذَ بِيَدِي، فَمَشَيْتُ مَعَهُ حَتَّى قَعَدَ، فَانْسَلَلْتُ، فَأَتَيْتُ الرَّحْلَ، فَاغْتَسَلْتُ ثُمَّ جِئْتُ وَهْوَ قَاعِدٌ، فَقَالَ: «أَيْنَ كُنْتَ يَا أَبَا هِرٍّ». فَقُلْتُ لَهُ، فَقَالَ: «سُبْحَانَ اللَّهِ يَا أَبَا هِرٍّ، إِنَّ الْمُؤْمِنَ لاَ يَنْجُسُ».

٢٥ ـ باب: كَيْنُونَةِ الجُنُبِ فِي الْبَيْتِ، إِذَا تَوَضَّأَ قَبْلَ أَنْ يَغْتَسِلَ

٢٨٦ ـ حَدَّثَنَا أَبُو نُعَيْمٍ قَالَ: حَدَّثنا هِشَامٌ وَشَيْبَانُ، عَنْ يَحْيَىٰ، عَنْ أَبِي سَلَمَةَ قَالَ: سَأَلْتُ عَائِشَةَ: أَكَانَ النَّبِيُّ ﷺ يَرْقُدُ وَهْوَ جُنُبٌ؟ قَالَتْ: نَعَمْ، وَيَتَوَضَّأُ.

R. 26 - Sur le sommeil de celui qui est en état de *janâba*

287 - Ibn 'Umar: 'Umar ben al-Khaṭâb interrogea le Messager de Dieu (ç): "Est-ce que l'un de nous peut dormir en état de *janâba*? — Oui, répondit le Prophète, lorsque l'un de vous fait des ablutions mineures, il peut alors dormir en étant en état de *janâba*."

R. 27 - Sur celui qui est en état de *janâba* et fait des ablutions mineures, avant de dormir

288 - 'Â'icha dit: «Lorsque le Prophète (ç) voulait dormir alors qu'il était en état de *janâba*, il lavait ses parties intimes puis faisait des ablutions mineures similaires à celles de la prière.»

289 - 'Abd-ul-Lâh: Le Prophète (ç) fut interrogé par 'Umar: "Est-ce que l'un de nous peut dormir en état de *janâba*? — Oui, répondit le Prophète, s'il fait des ablutions mineures."

290 - 'Abd-ul-Lâh ben 'Umar dit: «Une fois, 'Umar ben al-Khaṭâb dit au Messager de Dieu (ç) qu'il lui arrivait d'être en état de *janâba* pendant la nuit. "Fais des ablutions mineures et lave ta verge puis dors!" lui dit le Messager de Dieu (ç)."»

R. 28 - Lorsque les deux parties génitales, de l'homme et de la femme, se rapprochent...

291 - D'après Abu Hurayra, le Prophète (ç) [dit]: «Lorsque l'homme se met entre les quatre membres d'une femme puis "la fatigue"(1), dans ce cas les ablutions majeures sont obligatoires.»

* Un *ḥadîth* similaire a été rapporté par 'Amrû ben Marzûq — en suivant Hichâm — en le tenant de Chu'ba.

* Un autre *ḥadîth* similaire a été rapporté par Mûsa, et ce directement de 'Abân, directement de Qatâda, directement d'al-Ḥasan.

(1) Une métaphore qui veut dire qu'il y a eu introduction de la verge.

٢٦ ـ باب: نَوْمِ الجُنُبِ

٢٨٧ ـ حَدَّثَنَا قُتَيْبَةُ قَالَ: حَدَّثنا اللَّيْثُ، عَنْ نَافِعٍ، عَنِ ٱبْنِ عُمَرَ: أَنَّ عُمَرَ بْنَ الخَطَّابِ: سَأَلَ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ: أَيَرْقُدُ أَحَدُنَا وَهُوَ جُنُبٌ؟ قَالَ: «نَعَمْ إِذَا تَوَضَّأَ أَحَدُكُمْ فَلْيَرْقُدْ وَهُوَ جُنُبٌ».

٢٧ ـ باب: الْجُنُبِ يَتَوَضَّأُ ثُمَّ يَنَامُ

٢٨٨ ـ حَدَّثَنَا يَحْيَىٰ بْنُ بُكَيْرٍ قَالَ: حَدَّثنا اللَّيْثُ، عَنْ عُبَيْدِ اللَّهِ بْنِ أَبِي جَعْفَرٍ، عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ، عَنْ عُرْوَةَ، عَنْ عَائِشَةَ قَالَتْ: كَانَ النَّبِيُّ ﷺ إِذَا أَرَادَ أَنْ يَنَامَ، وَهُوَ جُنُبٌ، غَسَلَ فَرْجَهُ، وَتَوَضَّأَ لِلصَّلَاةِ.

٢٨٩ ـ حَدَّثَنَا مُوسَىٰ بْنُ إِسْمَاعِيلَ قَالَ: حَدَّثنا جُوَيْرِيَةُ، عَنْ نَافِعٍ، عَنْ عَبْدِ اللَّهِ قَالَ: ٱسْتَفْتَى عُمَرُ النَّبِيَّ ﷺ: أَيَنَامُ أَحَدُنَا وَهُوَ جُنُبٌ؟ قَالَ: «نَعَمْ إِذَا تَوَضَّأَ».

٢٩٠ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ يُوسُفَ قَالَ: أَخْبَرَنَا مَالِكٌ، عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ دِينَارٍ، عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عُمَرَ أَنَّهُ قَالَ: ذَكَرَ عُمَرُ بْنُ الخَطَّابِ لِرَسُولِ اللَّهِ ﷺ: أَنَّهُ تُصِيبُهُ الْجَنَابَةُ مِنَ اللَّيْلِ، فَقَالَ لَهُ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «تَوَضَّأْ، وَٱغْسِلْ ذَكَرَكَ، ثُمَّ نَمْ».

٢٨ ـ باب: إِذَا ٱلْتَقَىٰ الخِتَانَانِ

حَدَّثَنَا مُعَاذُ بْنُ فَضَالَةَ قَالَ: حَدَّثنا هِشَامٌ ح.

٢٩١ ـ وَحَدَّثَنَا أَبُو نُعَيْمٍ، عَنْ هِشَامٍ، عَنْ قَتَادَةَ، عَنِ الحَسَنِ، عَنْ أَبِي رَافِعٍ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ «إِذَا جَلَسَ بَيْنَ شُعَبِهَا الأَرْبَعِ، ثُمَّ جَهَدَهَا، فَقَدْ وَجَبَ الْغُسْلُ».

تَابَعَهُ عَمْرُو بْنُ مَرْزُوقٍ، عَنْ شُعْبَةَ: مِثْلَهُ. وَقَالَ مُوسَىٰ: حَدَّثنا أَبَانُ قَالَ: حَدَّثنا قَتَادَةُ أَخْبَرَنَا الْحَسَنُ: مِثْلَهُ.

R. 29 - Sur le lavage des parties — de l'homme — touchées par l'écoulement vaginal de la femme

292 - 'Aṭâ' ben Yâsir rapporte à son tour avoir été informé par Zayd ben Khâlid al-Juhany sur ce qui suit: Zayd interrogea une fois 'Uthmân ben 'Affân en disant: "Que dis-tu de l'homme qui commerce avec sa femme sans éjaculer? — Il doit faire des ablutions mineures similaires à celle de la prière et laver sa verge... J'ai entendu cela du Messager de Dieu (ç)", dit 'Uthmân.

['Aṭâ' ben Yasâr][1]: J'interrogeai sur le sujet 'Ali ben Abu Ṭâlib, az-Zubayr ben al-'Awâm, Ṭalḥa ben 'Ubayd-ul-Lâh et 'Ubay ben Ka'b (que Dieu les agrée tous), et la réponse fut la même.

* Yaḥya: Directement d'Abu Salama qui rapporte avoir été informé par 'Urwa ben az-Zubayr, qui rapporte à son tour qu'Abu 'Ayyub l'avait informé avoir entendu cela du Messager de Dieu (ç).

293 - Abu Ayyûb dit: «'Ubay ben Ka'b m'a rapporté avoir interrogé le Messager de Dieu (ç) en disant: "O Messager de Dieu! [que doit faire] l'homme lorsqu'il commerce avec la femme sans éjaculer? — Il doit laver ses parties touchées par l'écoulement vaginal, puis faire des ablutions mineures avant de prier."»

* Abu 'Abd-ul-Lâh: Les ablutions majeures sont plus conformes à la précaution. Quant au dernier *ḥadîth*, il n'a été mentionné que pour montrer les divergences [des *uléma]*.

(1) Il se peut qu'il s'agit du 'Uthmân.

٢٩ ـ باب: غَسْلِ مَا يُصِيبُ مِنْ فَرْجِ الْمَرْأَةِ

٢٩٢ ـ حدَّثناأَبو مَعْمَرٍ قالَ: حَدَّثنا عَبْدُ الوَارِثِ، عَنِ الحُسَيْنِ، قَالَ يحْيَىٰ: وَأَخْبَرَنِي أَبو سَلَمَةَ: أَنَّ عَطَاءَ بْنَ يَسَارٍ أَخْبَرَهُ: أَنَّ زَيْدَ بْنَ خَالِدٍ الجُهَنِيَّ أَخْبَرَهُ: أَنَّهُ سَأَلَ عُثْمَانَ بْنَ عَفَّانَ فَقَالَ: أَرَأَيْتَ إِذَا جَامَعَ الرَّجُلُ امْرَأَتَهُ فَلَمْ يُمْنِ؟ قَالَ عُثْمَانُ: يَتَوَضَّأُ كَمَا يَتَوَضَّأُ لِلصَّلَاةِ، وَيَغْسِلُ ذَكَرَهُ. قَالَ عُثْمَانُ: سَمِعْتُهُ مِنْ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ. فَسَأَلْتُ عَنْ ذَلِكَ عَلِيَّ بْنَ أَبِي طَالِبٍ، وَالزُّبَيْرَ بْنَ العَوَّامِ، وَطَلْحَةَ بْنَ عُبَيْدِ اللَّهِ، وَأُبَيَّ بْنَ كَعْبٍ، رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ، فَأَمَرُوهُ بِذَلِكَ.

قَالَ يَحْيَىٰ: وَأَخْبَرَنِي أَبو سَلَمَةَ: أَنَّ عُرْوَةَ بْنَ الزُّبَيْرِ أَخْبَرَهُ: أَنَّ أَبَا أَيُّوبَ أَخْبَرَهُ: أَنَّهُ سَمِعَ ذَلِكَ مِنْ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ.

٢٩٣ ـ حَدَّثَنَا مُسَدَّدٌ: حَدَّثنا يَحْيَىٰ، عَنْ هِشَامِ بْنِ عُرْوَةَ قَالَ: أَخْبَرَنِي أَبِي قَالَ: أَخْبَرَنِي أَبو أَيُّوبَ قَالَ: أَخْبَرَنِي أُبَيُّ بْنُ كَعْبٍ أَنَّهُ قَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، إِذَا جَامَعَ الرَّجُلُ المَرْأَةَ فَلَمْ يُنْزِلْ؟ قَالَ: «يَغْسِلُ مَا مَسَّ المَرْأَةَ مِنْهُ، ثُمَّ يَتَوَضَّأُ وَيُصَلِّي».

قَالَ أَبو عَبْدِ اللَّهِ: الغُسْلُ أَحْوَطُ، وَذَاكَ الآخِرُ، وَإِنَّمَا بَيَّنَّا لِاخْتِلَافِهِمْ.

Au nom de Dieu, le Tout miséricorde, le Miséricordieux

VI. LES MENSTRUES

*** Ils t'interrogent sur les menstrues. Dis: «C'est une affection». Eloignez-vous des femmes en cours de menstruation. N'approchez d'elles qu'une fois purifiées. Quand elles seront en état, allez à elle par où Dieu l'a pour vous décrété. Dieu aime les enclins au repentir. Il aime les scrupuleux de pureté[1].**

R. 1 - Comment était le début des menstrues. — Sur les paroles suivantes du Prophète (ç): "Ceci est une chose décidé par Dieu envers les filles d'Adam."

* Quelques-uns dirent: La première fois que Dieu *envoya* les menstrues, ce fut chez les Israélites.

* Mais le *ḥadîth* du Prophète (ç) est plus général.

R - A propos de la femme lorsqu'elle a ses menstrues

294 - 'Â'icha dit: «Nous sortîmes [de Médine] en ayant l'intention d'accomplir le *ḥajj*. A notre arrivée à Sarif, j'eus mes menstrues. Et en entrant chez moi, le Messager de Dieu (ç) me trouva en train de pleurer. "Qu'as-tu? me dit-il, viens-tu d'avoir tes menstrues? — Oui, répondis-je. — Ceci est une chose que Dieu a décidée envers les filles d'Adam... Fais ce que fait tout pèlerin, sans toutefois tourner autour du Temple."

«Le Messager de Dieu (ç), reprit 'Â'icha, sacrifia des vaches pour ses épouses.»

(1) Al-Baqara, 222.

بسم الله الرحمن الرحيم

٦ ـ كتاب الحيض

وَقَوْلِ اللَّهِ تَعَالَىٰ: ﴿وَيَسْـَٔلُونَكَ عَنِ ٱلْمَحِيضِ قُلْ هُوَ أَذًى فَٱعْتَزِلُوا۟ ـ إِلَىٰ قَوْلِهِ ـ وَيُحِبُّ ٱلْمُتَطَهِّرِينَ﴾[1].

١ ـ باب: كَيْفَ كَانَ بَدْءُ الحَيْضِ، وَقَوْلِ النَّبِيِّ ﷺ «هَـذَا شَيْءٌ كَتَبَهُ اللَّهُ عَلَىٰ بَنَاتِ آدَمَ».

وَقَالَ بَعْضُهُمْ: كَانَ أَوَّلُ مَا أُرْسِلَ الحَيْضُ عَلَىٰ بَنِي إِسْرَائِيلَ. وَحَدِيثُ النَّبِيِّ ﷺ أَكْثَرُ.

باب ـ الأمر بالنُّفَساءِ إذا نُفِسْنَ

٢٩٤ ـ حَدَّثَنَا عَلِيُّ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ قَالَ: حَدَّثنا سُفْيانُ قَالَ: سَمِعْتُ عَبْدَ الرَّحْمَنِ بْنَ القَاسِمِ قَالَ: سَمِعْتُ القَاسِمَ يَقُولُ: سَمِعْتُ عَائِشَةَ تَقُولُ: خَرَجْنَا لَا نُرَىٰ إِلَّا الحَجَّ، فَلَمَّا كُنَّا بِسَرِفَ حِضْتُ، فَدَخَلَ عَلَيَّ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ وَأَنَا أَبْكِي، قَالَ: «مَا لَكِ أَنُفِسْتِ؟». قُلْتُ: نَعَمْ، قَالَ: «إِنَّ هَذَا أَمْرٌ كَتَبَهُ اللَّهُ عَلَى بَنَاتِ آدَمَ، فَاقْضِي مَا يَقْضِي الْحَاجُّ، غَيْرَ أَنْ لَا تَطُوفِي بِالْبَيْتِ». قَالَتْ: وَضَحَّى رَسُولُ اللَّهِ ﷺ عَنْ نِسَائِهِ بِالْبَقَرِ.

---

(١) سورة البقرة: الآية ٢٢٢.

R. 2 - Sur le fait que la femme ayant ses menstrues lave la tête de son mari et lui démêle les cheveux

295 - 'Â'icha dit: «Je démêlais les cheveux du Messager de Dieu (ç) alors que j'avais mes menstrues.»

296 - D'après Hichâm, 'Urwa fut interrogé: "Est-ce que la femme qui a ses menstrues peut me servir? Et celle qui est en état de *janâba,* est-ce qu'elle peut m'approcher? — Tout cela m'est sans gravité, répondit 'Urwa, et en toutes ces circonstances elle peut me servir. Il n'y a aucun mal à cela, pour quiconque. 'Â'icha m'a rapporté qu'elle avait l'habitude de démêler... — C'est-à-dire, les cheveux du Messager de Dieu (ç) — alors qu'elle avait ses menstrues. Quant au Messager de Dieu (ç), il observait en cette période-là une retraite spirituelle dans la mosquée: il lui approchait la tête et elle, de sa chambre, elle lui démêlait les cheveux bien qu'elle avait ses menstrues."

R. 3 - Sur la récitation [du Coran] par un homme, en mettant sa tête dans le giron de sa femme qui a ses menstrues

* Abu Wâ'il envoyait des fois sa domestique — qui avait alors ses menstrues — chez Abu Razîn pour qu'elle lui apportât le *muṣhaf.* [En revenant], elle le tenait par un cordon.

297 - 'Â'icha dit: «Le Prophète (ç) s'allongeait en posant sa tête dans mon giron alors que j'avais mes menstrues. Après quoi, il se mettait à réciter du Coran.»

R. 4 - Sur celui qui appelle le *nifâs*(1) menstrues

298 - Um Salama dit: «Habillée d'une *khamîṣa*(2) et allongée avec le Prophète (ç) j'eus, tout à coup, mes menstrues. Je me fofilai alors et je pris mes habits déjà préparés pour les menstrues. "As-tu eu ton *nifâṣ*(3)? — Oui, répondis-je." Il m'appela et moi de revenir m'allonger avec lui sous la *khamîla*(4).»

(1) Le *nifâs* est le sang qui sort du vagin de la femme. Il peut être celui des lochies (*nifâs*) comme il peut être celui des menstrues (ḥayḍ).

(2) La *khamîṣa* est une robe de couleur noire avec des bordures.

(3) Dans le texte «*anufisti*» qui est un verbe tandis que dans le traduction on trouve «*nifâs*» qui est un nom.

(4) Ici, la *khamîla* n'est autre que la *khamîṣa*.

٢ ـ باب: غَسْلِ الحَائِضِ رَأْسَ زَوْجِهَا وَتَرْجِيلِهِ

٢٩٥ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ يُوسُفَ قَالَ: حَدَّثنا مَالِكٌ، عَنْ هِشَامِ بْنِ عُرْوَةَ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ عَائِشَةَ قَالَتْ: كُنْتُ أُرَجِّلُ رَأْسَ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ وَأَنَا حَائِضٌ.

٢٩٦ ـ حَدَّثَنَا إِبْرَاهِيمُ بْنُ مُوسَىٰ قَالَ: أَخْبَرَنَا هِشَامُ بْنُ يُوسُفَ: أَنَّ ٱبْنَ جُرَيْجٍ أَخْبَرَهُمْ قَالَ: أَخْبَرَنِي هِشَامٌ، عَنْ عُرْوَةَ أَنَّهُ سُئِلَ: أَتَخْدُمُنِي الحَائِضُ، أَوْ تَدْنُو مِنِّي المَرْأَةُ وَهِيَ جُنُبٌ؟ فَقَالَ عُرْوَةُ: كُلُّ ذَلِكَ عَلَيَّ هَيِّنٌ، وَكُلُّ ذَلِكَ تَخْدُمُنِي، وَلَيْسَ عَلَىٰ أَحَدٍ فِي ذَلِكَ بَأْسٌ، أَخْبَرَتْنِي عَائِشَةُ: أَنَّهَا كَانَتْ تُرَجِّلُ ـ تَعْنِي رَأْسَ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ ـ وَهِيَ حَائِضٌ، وَرَسُولُ اللَّهِ ﷺ حِينَئِذٍ مُجَاوِرٌ فِي المَسْجِدِ، يُدْنِي لَهَا رَأْسَهُ، وَهِيَ فِي حُجْرَتِهَا، فَتُرَجِّلُهُ وَهِيَ حَائِضٌ.

٣ ـ باب: قِرَاءَةِ الرَّجُلِ فِي حِجْرِ ٱمْرَأَتِهِ وَهِيَ حَائِضٌ

وَكَانَ أَبُو وَائِلٍ: يُرْسِلُ خَادِمَهُ وَهِيَ حَائِضٌ إِلَىٰ أَبِي رَزِينٍ، فَتَأْتِيهِ بِالمُصْحَفِ، فَتُمْسِكُهُ بِعِلاَقَتِهِ.

٢٩٧ ـ حَدَّثَنَا أَبُو نُعَيْمٍ الْفَضْلُ بْنُ دُكَيْنٍ: سَمِعَ زُهَيْراً، عَنْ مَنْصُورِ بْنِ صَفِيَّةَ: أَنَّ أُمَّهُ حَدَّثَتْهُ: أَنَّ عَائِشَةَ حَدَّثَتْهَا: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ: كَانَ يَتَّكِىءُ فِي حَجْرِي وَأَنَا حَائِضٌ، ثُمَّ يَقْرَأُ الْقُرْآنَ.

٤ ـ باب: مَنْ سَمَّى النِّفَاسَ حَيْضاً

٢٩٨ ـ حَدَّثَنَا المَكِّيُّ بْنُ إِبْرَاهِيمَ قَالَ: حَدَّثنا هِشَامٌ، عَنْ يَحْيَىٰ بْنِ أَبِي كَثِيرٍ، عَنْ أَبِي سَلَمَةَ: أَنَّ زَيْنَبَ ٱبْنَةَ أُمِّ سَلَمَةَ حَدَّثَتْهُ: أَنَّ أُمَّ سَلَمَةَ حَدَّثَتْهَا قَالَتْ: بَيْنَا أَنَا مَعَ النَّبِيِّ ﷺ، مُضْطَجِعَةٌ فِي خَمِيصَةٍ، إِذْ حِضْتُ، فَانْسَلَلْتُ، فَأَخَذْتُ ثِيَابَ حِيضَتِي، قَالَ: «أَنُفِسْتِ؟». قُلْتُ: نَعَمْ، فَدَعَانِي، فَاضْطَجَعْتُ مَعَهُ فِي الخَمِيلَةِ.

R. 5 - Sur le fait d'avoir un contact avec une femme qui a ses menstrues

299 - 'Â'icha dit: «Je faisais avec le Prophète (ç) des ablutions majeures à partir d'un seul récipient, tous deux étant en état de *janâba*.

300 - «Il m'ordonnait de mettre le *'izâr*[1] [autour du ventre]. C'est après cela qu'il commençait à me toucher alors que j'avais mes menstrues.

301 - «[De la mosquée, où] il observait une retraite spirituelle, il me tendait sa tête; et moi de la lui laver alors que j'avais mes menstrues.»

302 - 'Â'icha dit: «Lorsque l'une d'entre nous avait ses menstrues et que le Messager de Dieu (ç) voulait la toucher, il lui ordonnait de mettre le *'izâr* [autour du ventre], au moment même ou le sang coulait, puis il se mettait à la toucher[2].»

'Â'icha: «Qui d'entre vous peut maîtriser son désir comme c'était le cas du Prophète (ç)?»

* Khâlid et Jarîr suivent dans ce *ḥadîth* 'Ali ben Mushir en le tenant d'ach-Chaybâny.

303 - 'Abd-ul-Lâh ben Chaddâd dit: «J'ai entendu Maymûna dire: "En voulant toucher une de ses épouses, le Messager de Dieu (ç) ordonnait la concernée à mettre un *'izâr* [autour du ventre] malgré ses menstrues."»

* Rapporté aussi par Sufyân, d'ach-Chaybâni...

R. 6 - Sur le fait que celle qui a ses menstrues n'observe pas le jeûne

304 - Abu Sa'îd al-Khudry dit: «Pendant la fête du Sacrifice — ou: de la rupture du jeûne —, le Messager de Dieu (ç) sortit en prenant la direction du *muṣalla*[3]. De passage devant les femmes, il leur dit: "O femmes! faites l'aumône, car j'ai vu que vous formiez la majeure partie des gens du Feu! — Et pour quelle raison? ô Messager de Dieu! demandèrent-elles. — C'est que vous exagérez à maudire et vous méconnaissez [le droit] du compagnon... A part vous, je n'ai jamais vu d'être manquant de raison et de religion et qui peut mieux faire perdre

(1) Le *'izâr* est un genre de drap.
(2) Sans toutefois arriver au coït.
(3) Lieu où l'on fait la prière.

٥ ـ باب: مُبَاشَرَةِ الحَائِضِ

٢٩٩ ـ حَدَّثَنَا قَبِيصَةُ قَالَ: حَدَّثنا سُفْيَانُ، عَنْ مَنْصُورٍ، عَنْ إِبْرَاهِيمَ، عَنِ الأَسْوَدِ، عَنْ عَائِشَةَ قَالَتْ: كُنْتُ أَغْتَسِلُ أَنَا وَالنَّبِيُّ ﷺ مِنْ إِنَاءٍ وَاحِدٍ، كِلَانَا جُنُبٌ.

٣٠٠ ـ وَكَانَ يَأْمُرُنِي فَأَتَّزِرُ، فَيُبَاشِرُنِي وَأَنَا حَائِضٌ.

٣٠١ ـ وَكَانَ يُخْرِجُ رَأْسَهُ إِلَيَّ وَهُوَ مُعْتَكِفٌ، فَأَغْسِلُهُ وَأَنَا حَائِضٌ.

٣٠٢ ـ حدّثنا إِسْمَاعِيلُ بْنُ خَلِيلٍ قَالَ: أَخْبَرَنَا عَلِيُّ بْنُ مُسْهِرٍ قَالَ: أَخْبَرَنَا أَبُو إِسْحَاقَ ـ هُوَ الشَّيْبَانِيُّ ـ عَنْ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ بْنِ الأَسْوَدِ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ عَائِشَةَ قَالَتْ: كَانَتْ إِحْدَانَا إِذَا كَانَتْ حَائِضاً، فَأَرَادَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ أَنْ يُبَاشِرَهَا، أَمَرَهَا أَنْ تَتَّزِرَ فِي فَوْرِ حَيْضَتِهَا، ثُمَّ يُبَاشِرُهَا. قَالَتْ: وَأَيُّكُمْ يَمْلِكُ إِرْبَهُ، كَمَا كَانَ النَّبِيُّ ﷺ يَمْلِكُ إِرْبَهُ.

تَابَعَهُ خَالِدٌ وَجَرِيرٌ عَنِ الشَّيْبَانِيِّ.

٣٠٣ ـ حَدَّثَنَا أَبُو النُّعْمَانِ قَالَ: حَدَّثنا عَبْدُ الوَاحِدِ قَالَ: حَدَّثَنَا الشَّيْبَانِيُّ قَالَ: حَدَّثنا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ شَدَّادٍ قَالَ: سَمِعْتُ مَيْمُونَةَ: كَانَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ ـ إِذَا أَرَادَ أَنْ يُبَاشِرَ امْرَأَةً مِنْ نِسَائِهِ، أَمَرَهَا فَاتَّزَرَتْ وَهْيَ حَائِضٌ. وَرَوَاهُ سُفْيَانُ عَنِ الشَّيْبَانِيِّ.

٦ ـ باب: تَرْكِ الحَائِضِ الصَّوْمَ

٣٠٤ ـ حَدَّثَنَا سَعِيدُ بْنُ أَبِي مَرْيَمَ قَالَ: أَخْبَرَنَا مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرٍ قَالَ: أَخْبَرَنِي زَيْدٌ، ـ هُوَ ابْنُ أَسْلَمَ ـ عَنْ عِيَاضِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ، عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الخُدْرِيِّ قَالَ: خَرَجَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ فِي أَضْحَىٰ ـ أَوْ فِطْرٍ ـ إِلَىٰ المُصَلَّى، فَمَرَّ عَلَىٰ النِّسَاءِ، فَقَالَ: «يَا مَعْشَرَ النِّسَاءِ تَصَدَّقْنَ فَإِنِّي أُرِيتُكُنَّ أَكْثَرَ أَهْلِ النَّارِ». فَقُلْنَ: وَبِمَ يَا رَسُولَ اللَّهِ؟ قَالَ: «تُكْثِرْنَ اللَّعْنَ، وَتَكْفُرْنَ العَشِيرَ، مَا رَأَيْتُ مِنْ نَاقِصَاتِ عَقْلٍ وَدِينٍ أَذْهَبَ لِلُبِّ الرَّجُلِ الحَازِمِ مِنْ إِحْدَاكُنَّ». قُلْنَ: وَمَا

l'esprit d'un homme ferme. — En quoi réside notre manque de religion et de raison? ô Messager de Dieu! — Le témoignage de la femme, n'est-il pas équivalent à la moitié de celui de l'homme? — Certes, reconnurent-elles. — Eh bien! cela fait partie du manque de raison... De plus, la femme, lorsqu'elle a ses menstrues, n'abondonne-t-elle pas la prière et le jeûne? — Certes oui. — Cela tient du manque de la religion."»

R. 7 - La femme qui a ses menstrues peut accomplir tous les rites [du *hajj*] sauf le fait de tourner autour du Temple

* Ibrâhîm: Il n'y a aucun mal à ce qu'elle récite quelques versets.

* Ibn 'Abbâs ne voyait aucun mal à ce que la personne en état de *janâba* récite le Coran.

* Le Prophète (ç) citait le nom de Dieu en toute circonstance.

* Um 'Atiyya: On nous ordonnait de [faire] sortir les femmes ayant leurs menstrues. [En effet, elles sortaient],... prononçaient le *tekbîr* derrière les hommes et faisaient des invocations.

* Ibn 'Abbâs: Abu Sufyân m'a rapporté qu'Héraclius avait demandé qu'on lui lût la lettre du Prophète (ç). En la lisant, [on avait remarqué] qu'elle contenait: *Au nom de Dieu, le Tout miséricorde, le Miséricodieux* et: **O Gens du Livre! venez à une formule**[1]...

* 'Aṭâ' — de Jâbir — a dit: 'Â'icha eut [pendant le *hajj*] ses menstrues. Elle fit tous les rites, sauf la tournée autour du Temple. De plus, elle ne priait pas [durant sa période menstruelle].

* Al-Ḥakam: J'égorge des fois les animaux malgré mon état de *janâba.* Dieu dit: **Ne mangez pas de viandes sur lesquelles n'aurait pas été prononcé le nom de Dieu**[2].

305 - 'Â'icha dit: «Nous sortîmes [de Médine] avec le Prophète (ç) ne visant que le *ḥajj.* A notre arrivée à Ṣarif, j'eus mes menstrues. Et en entrant chez moi, le Prophète (ç) me trouva en train de pleurer. "Quelle est la chose qui te fait pleurer? me dit-il. — J'aurais voulu ne pas avoir commencer le *ḥajj* cette année, lui dis-je. — Il paraît que tu viens d'avoir tes menstrues. — Oui. — Cela est une chose

(1) 'Âl-'Imrân, 64.

(2) 'Al-'An'âm, 121.

نُقْصَانُ دِينِنَا وَعَقْلِنَا يَا رَسُولَ اللَّهِ؟ قَالَ: «أَلَيْسَ شَهَادَةُ الْمَرْأَةِ مِثْلَ نِصْفِ شَهَادَةِ الرَّجُلِ؟». قُلْنَ: بَلَىٰ، قَالَ: «فَذَلِكِ مِنْ نُقْصَانِ عَقْلِهَا. «أَلَيْسَ إِذَا حَاضَتْ لَمْ تُصَلِّ وَلَمْ تَصُمْ؟». قُلْنَ: بَلَىٰ، قَالَ: «فَذَلِكِ مِنْ نُقْصَانِ دِينِهَا».

٧ - باب: تَقْضِي الحَائِضُ المَنَاسِكَ كُلَّهَا إِلَّا الطَّوَافَ بِالْبَيْتِ

وَقَالَ إِبْرَاهِيمُ: لَا بَأْسَ أَنْ تَقْرَأَ الآيَةَ. وَلَمْ يَرَ ابْنُ عَبَّاسٍ بِالْقِرَاءَةِ لِلجُنُبِ بَأْساً. وَكَانَ النَّبِيُّ ﷺ يَذْكُرُ اللَّه عَلَىٰ كُلِّ أَحْيَانِهِ. وَقَالَتْ أُمُّ عَطِيَّةَ: كُنَّا نُؤْمَرُ أَنْ يَخْرُجَ الْحُيَّضُ فَيُكَبِّرْنَ بِتَكْبِيرِهِمْ وَيَدْعُونَ.

وَقَالَ ابْنُ عَبَّاسٍ: أَخْبَرَنِي أَبُو سُفْيَانَ: أَنَّ هِرَقْلَ: دَعَا بِكِتَابِ النَّبِيِّ ﷺ فَقَرَأَ فَإِذَا فِيهِ: «بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ، وَ: ﴿يَا أَهْلَ الْكِتَابِ تَعَالَوْا إِلَىٰ كَلِمَةٍ﴾[1]».

وَقَالَ عَطَاءٌ، عَنْ جَابِرٍ: حَاضَتْ عَائِشَةُ فَنَسَكَتِ المَنَاسِكَ، غَيْرَ الطَّوَافِ بِالبَيْتِ، وَلَا تُصَلِّي.

وَقَالَ الْحَكَمُ: إِنِّي لَأَذْبَحُ وَأَنَا جُنُبٌ، وَقَالَ اللَّهُ: ﴿وَلَا تَأْكُلُوا مِمَّا لَمْ يُذْكَرِ اسْمُ اللَّهِ عَلَيْهِ﴾[1].

٣٠٥ - حَدَّثَنَا أَبُو نُعَيْمٍ قَالَ: حَدَّثَنَا عَبْدُ العَزِيزِ بْنُ أَبِي سَلَمَةَ، عَنْ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ بْنِ الْقَاسِمِ، عَنِ القَاسِمِ بْنِ مُحَمَّدٍ، عَنْ عَائِشَةَ قَالَتْ: خَرَجْنَا مَعَ النَّبِيِّ ﷺ لَا نَذْكُرُ إِلَّا الْحَجَّ، فَلَمَّا جِئْنَا سَرِفَ، طَمِثْتُ، فَدَخَلَ عَلَيَّ النَّبِيُّ ﷺ وَأَنَا أَبْكِي، فَقَالَ: «مَا يُبْكِيكِ؟». قُلْتُ: لَوَدِدْتُ وَاللَّهِ أَنِّي لَمْ أَحُجَّ الْعَامَ. قَالَ: «لَعَلَّكِ نُفِسْتِ». قُلْتُ: نَعَمْ، قَالَ: «فَإِنَّ ذَلِكَ شَيْءٌ

---

(١) سورة آل عمران: الآية ٦٤.

(١) سورة الأنعام: الآية ١٢١.

décidée par Dieu à l'égard des filles d'Adam... Fais tout ce que fait le pèlerin! mais ne fais pas les tournées autour du Temple, et ce jusqu'à ce que tu sois pure [ritullement].''»

R. 8 - Sur la métrorragie

306 - 'Â'icha dit: «Fâṭima bent Abu Jaḥch dit au Messager de Dieu (ç): "O Messager de Dieu! je ne suis jamais pure [du sang des menstrues]; dois-je laisser la prière? — Cela n'a rien à voir avec les menstrues, répondit le Messager de Dieu (ç), il s'agit plutôt [du sang] d'une veine. Tu dois laisser la prière dès le commencement de l'écoulement menstruel; mais lorsque sa période habituelle s'achève, tu dois dans ce cas te laver du sang puis prier!"»

R. 9 - Sur le lavage du sang des menstrues

307 - 'Asmâ' bent Abu Bak dit: «Une femme interrogea le Messager de Dieu (ç) en disant: "O Messager de Dieu! que doit faire l'une de nous lorsque son vêtement est touché par le sang des menstrues? — Si le sang des menstrues touche le vêtement de l'une de vous, répondit le Messager de Dieu (ç), elle doit le gratter avec le bout des doigts humides puis l'asperger d'eau avant de pouvoir prier."»

308 - 'Â'icha dit: «Lorsque l'une de nous avait ses menstrues et voulait purifier [son vêtement]..., elle grattait le sang avec le bout des doigts humides, puis lavait l'endroit en question et aspergeait d'eau le reste du vêtement, pour enfin le mettre et faire la prière.»

R. 10 - Sur la retraite spirituelle de celle qui a une métrorragie

309 - 'Â'icha : L'une des femmes du Prophète (ç) observa une retraite spirituelle avec lui, et ce malgré qu'elle avait une métrorragie: elle voyait le sang. Des fois, à cause de la force de l'écoulement sanguin, elle posait une écuelle en-dessous d'elle.

'Ikrima prétend qu'en voyant le suc du carthame, 'Â'icha dit: «Il semble que le liquide qu'une telle perdait est comme celui-là.»

310 - 'Â'icha dit: «L'une des épouses du Messager de Dieu (ç) fit avec lui une retraite spirituelle. Elle voyait [qu'elle était en train de perdre] du sang et un

كَتَبَهُ اللَّهُ عَلَىٰ بَنَاتِ آدَمَ، فَافْعَلِي مَا يَفْعَلُ الْحَاجُّ، غَيْرَ أَنْ لَا تَطُوفِي بِالْبَيْتِ حَتَّى تَطْهُرِي».

٨ ـ باب: الِاسْتِحَاضَةِ

٣٠٦ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ يُوسُفَ قَالَ: أَخْبَرَنَا مَالِكٌ، عَنْ هِشَامِ بْنِ عُرْوَةَ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ عَائِشَةَ أَنَّهَا قَالَتْ: قَالَتْ فَاطِمَةُ بِنْتُ أَبِي حُبَيْشٍ لِرَسُولِ اللَّهِ ﷺ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، إِنِّي لَا أَطْهُرُ، أَفَأَدَعُ الصَّلَاةَ، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «إِنَّمَا ذَلِكِ عِرْقٌ وَلَيْسَ بِالْحَيْضَةِ، فَإِذَا أَقْبَلَتِ الْحَيْضَةُ فَاتْرُكِي الصَّلَاةَ، فَإِذَا ذَهَبَ قَدْرُهَا، فَاغْسِلِي عَنْكِ الدَّمَ وَصَلِّي».

٩ ـ باب: غَسْلِ دَمِ الْمَحِيضِ

٣٠٧ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ يُوسُفَ قَالَ: أَخْبَرَنَا مَالِكٌ، عَنْ هِشَامٍ، عَنْ فَاطِمَةَ بِنْتِ الْمُنْذِرِ، عَنْ أَسْمَاءَ بِنْتِ أَبِي بَكْرٍ أَنَّهَا قَالَتْ: سَأَلَتِ ٱمْرَأَةٌ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ فَقَالَتْ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، أَرَأَيْتَ إِحْدَانَا، إِذَا أَصَابَ ثَوْبَهَا الدَّمُ مِنَ الْحَيْضَةِ، كَيْفَ تَصْنَعُ؟ فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «إِذَا أَصَابَ ثَوْبَ إِحْدَاكُنَّ الدَّمُ مِنَ الْحَيْضَةِ، فَلْتَقْرُصْهُ، ثُمَّ لِتَنْضَحْهُ بِمَاءٍ ثُمَّ لِتُصَلِّي فِيهِ».

٣٠٨ ـ حَدَّثَنَا أَصْبَغُ قَالَ: أَخْبَرَنِي ٱبْنُ وَهْبٍ قَالَ: أَخْبَرَنِي عَمْرُو بْنُ الْحَارِثِ، عَنْ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ بْنِ الْقَاسِمِ: حَدَّثَهُ عَنْ أَبِيهِ، عَنْ عَائِشَةَ قَالَتْ: كَانَتْ إِحْدَانَا تَحِيضُ، ثُمَّ تَقْتَرِصُ الدَّمَ مِنْ ثَوْبِهَا عِنْدَ طُهْرِهَا، فَتَغْسِلُهُ وَتَنْضَحُ عَلَىٰ سَائِرِهِ، ثُمَّ تُصَلِّي فِيهِ.

١٠ ـ باب: الِاعْتِكَافِ لِلْمُسْتَحَاضَةِ

٣٠٩ ـ حَدَّثَنَا إِسْحٰقُ قَالَ: حَدَّثنا خَالِدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ، عَنْ خَالِدٍ، عَنْ عِكْرِمَةَ، عَنْ عَائِشَةَ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ ٱعْتَكَفَ مَعَهُ بَعْضُ نِسَائِهِ، وَهْيَ مُسْتَحَاضَةٌ تَرَىٰ الدَّمَ، فَرُبَّمَا وَضَعَتِ الطَّسْتَ تَحْتَهَا مِنَ الدَّمِ. وَزَعَمَ: أَنَّ عَائِشَةَ رَأَتْ مَاءَ الْعُصْفُرِ، فَقَالَتْ: كَأَنَّ هٰذَا شَيْءٌ كَانَتْ فُلَانَةُ تَجِدُهُ.

٣١٠ ـ حَدَّثَنَا قُتَيْبَةُ قَالَ: حَدَّثنا يَزِيدُ بْنُ زُرَيْعٍ، عَنْ خَالِدٍ، عَنْ عِكْرِمَةَ، عَنْ عَائِشَةَ قَالَتْ: ٱعْتَكَفَتْ مَعَ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ ٱمْرَأَةٌ مِنْ أَزْوَاجِهِ، فَكَانَتْ تَرَىٰ الدَّمَ وَالصُّفْرَةَ، وَالطَّسْتُ

liquide jaunâtre. Il y avait en-dessous d'elle une écuelle et elle faisait sa prière [malgré ces pertes].»

311 - 'Â'icha: L'une des Mères des Croyants observa une retraite spirituelle malgré sa métrorragie.

R. 11 - Est-ce que la femme peut prier en portant le vêtement qu'elle avait sur elle pendant ses menstrues?

312 - 'Â'icha dit: «L'une de nous n'avait qu'un seul vêtement; touché par du sang, elle mouillait l'endroit concerné avec sa salive et le grattait avec son ongle».

R. 12 - Sur le baume pour la femme lorsqu'elle fait des ablutions majeures à cause des menstrues

313 - Um 'Aṭiyya rapporte: Au temps du Prophète (ç), on nous interdisait de porter le deuil d'un mort plus de trois jours, sauf s'il s'agissait d'un mari; et dans ce cas le deuil était de quatre mois plus dix jours. On ne doit ni s'enduire [les yeux] de collyre, ni mettre du baume, ni porter un vêtement teint, sauf s'il s'agissait d'un vêtement teint puis tissé. Après la fin de l'écoulement menstruel, lorsque l'une de nous faisait des ablutions majeures à cause des menstrues, on pouvait faire usage d'un peu du costus [ou du] *'aḍfâr*[1]. Enfin, on nous interdisait de suivre les convois funèbres.

* Rapporté aussi par Hichâm ben Ḥassân: de Ḥafṣa, d'Um 'Aṭiyya, du Prophète (ç)...

R. 13 - Sur le fait que la femme se frotte [les cheveux] lorsqu'elle veut se purifier des menstrues. — Sur la manière avec laquelle elle fait ses ablutions majeures et comment elle prend un morceau de laine[2] parfumé et le passe sur les traces du sang

314 - 'Â'icha: Une femme interrogea le Prophète (ç) sur les ablutions majeures à cause des menstrues. Il lui montra la façon puis lui dit: "Prends un morceau de laine parfumé de musc et purifie-toi en faisant usage!

— Comment dois-je me purifier? demanda la femme.

(1) Espèce d'aromate qui, arraché, présente la forme des ongles.

(2) Ou: de cotton.

تَحْتَهَا، وَهْيَ تُصَلِّي.

٣١١ ـ حَدَّثَنَا مُسَدَّدٌ قَالَ: حَدَّثنا مُعْتَمِرٌ، عَنْ خَالِدٍ، عَنْ عِكْرِمَةَ، عَنْ عَائِشَةَ: أَنَّ بَعْضَ أُمَّهَاتِ المُؤْمِنِينَ ٱعْتَكَفَتْ وَهْيَ مُسْتَحَاضَةٌ.

١١ ـ باب: هَلْ تُصَلِّي المَرْأَةُ فِي ثَوْبٍ حَاضَتْ فِيهِ

٣١٢ ـ حَدَّثَنَا أَبُو نُعَيْمٍ قَالَ: حَدَّثنا إِبْرَاهِيمُ بْنُ نَافِعٍ، عَنِ ٱبْنِ أَبِي نَجِيحٍ، عَنْ مُجَاهِدٍ قَالَ: قَالَتْ عَائِشَةُ: مَا كَانَ لإِحْدَانَا إِلَّا ثَوْبٌ وَاحِدٌ، تَحِيضُ فِيهِ، فَإِذَا أَصَابَهُ شَيْءٌ مِنْ دَمٍ، قَالَتْ بِرِيقِهَا، فَقَصَعَتْهُ بِظُفْرِهَا.

١٢ ـ باب: الطِّيبِ لِلْمَرْأَةِ عِنْدَ غُسْلِهَا مِنَ المَحِيضِ

٣١٣ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ عَبْدِ الوَهَّابِ قَالَ: حَدَّثنا حَمَّادُ بْنُ زَيْدٍ، عَنْ أَيُّوبَ، عَنْ حَفْصَةَ ـ قَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ: أَوْ هِشَامِ بْنِ حَسَّانَ، عَنْ حَفْصَةَ ـ عَنْ أُمِّ عَطِيَّةَ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَتْ: كُنَّا نُنْهَى أَنْ نُحِدَّ عَلَىٰ مَيِّتٍ فَوْقَ ثَلَاثٍ، إِلَّا عَلَىٰ زَوْجٍ أَرْبَعَةَ أَشْهُرٍ وَعَشْراً، وَلَا نَكْتَحِلَ، وَلَا نَتَطَيَّبَ، وَلَا نَلْبَسَ ثَوْباً مَصْبُوغاً إِلَّا ثَوْبَ عَصْبٍ، وَقَدْ رُخِّصَ لَنَا عِنْدَ الطُّهْرِ، إِذَا ٱغْتَسَلَتْ إِحْدَانَا مِنْ مَحِيضِهَا، فِي نُبْذَةٍ مِنْ كُسْتِ أَظْفَارٍ، وَكُنَّا نُنْهَى عَنِ ٱتِّبَاعِ الجَنَائِزِ.

قَالَ: وَرَوَاهُ هِشَامُ بْنُ حَسَّانٍ، عَنْ حَفْصَةَ، عَنْ أُمِّ عَطِيَّةَ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ.

١٣ ـ باب: دَلْكِ المَرْأَةِ نَفْسَهَا إِذَا تَطَهَّرَتْ مِنَ المَحِيضِ، وَكَيْفَ تَغْتَسِلُ، وَتَأْخُذُ فِرْصَةً مُمَسَّكَةً، فَتَتَّبِعُ أَثَرَ الدَّمِ

٣١٤ ـ حَدَّثَنَا يَحْيَىٰ قَالَ: حَدَّثنا ٱبْنُ عُيَيْنَةَ، عَنْ مَنْصُورِ بْنِ صَفِيَّةَ، عَنْ أُمِّهِ، عَنْ عَائِشَةَ: أَنَّ ٱمْرَأَةً سَأَلَتِ النَّبِيَّ ﷺ عَنْ غُسْلِهَا مِنَ المَحِيضِ، فَأَمَرَهَا كَيْفَ تَغْتَسِلُ، قَالَ: «خُذِي فِرْصَةً مِنْ مِسْكٍ، فَتَطَهَّرِي بِهَا». قَالَتْ: كَيْفَ أَتَطَهَّرُ؟ قَالَ: «تَطَهَّرِي بِهَا». قَالَتْ:

— Purifie-toi en en faisant usage!

— Comment? insista-t-elle.

— Gloire à Dieu! s'exclama le Prophète, purifie-toi!" Sur ce, je la tirai vers moi et lui dis: "Passe le morceau sur les traces du sang!"

R. 14 - Sur les ablutions majeures à cause des menstrues

315 - 'Â'icha: Une femme des Ansar dit au Prophète (ç): "Comment dois-je faire des ablutions majeures à cause des menstrues? — Prends un morceau de laine parfumé de musc, répondit le Prophète par trois fois, puis fais des ablutions mineures (peut-être qu'il ajouta: *en en faisant usage*)!" Après cela, pris d'un sentiment de pudeur, il détourna son visage. Et moi de tirer cette femme vers moi pour lui expliquer ce que le Prophète (ç) voulait dire.

R. 15 - Sur le fait que la femme se peigne les cheveux pendant ses ablutions majeures qu'elle observe à cause des menstrues

316 - 'Urwa: 'Â'icha dit: «Pendant le pèlerinage de l'Adieu, je me mis en état de sacralisation *(iḥrâm)* avec le Messager de Dieu (ç). Mais j'étais de ceux qui firent le *tamatu'*[1] sans toutefois présenter une bête pour le sacrifice (hady).»

'Â'icha rapporte avoir eu ses menstrues et que l'écoulement du sang ne prit fin qu'à la nuit de 'Arafa. Elle dit: "O Messager de Dieu! voici la nuit de 'Arafa... Je viens de commencer un *tamatu'* de *'umra.*" Le Messager de Dieu (ç) lui dit: "Dénoue tes cheveux, peigne-toi et renonce à ta *'umra.*" Et c'est ce que je fis, dit 'Â'icha. Mais à la fin du *ḥajj,* le Prophète, à la nuit d'al-Ḥasba, donna l'ordre à 'Abd-ar-Raḥmân de m'amener faire la *'umra* à partir d'at-Tan'îm.

R. 16 - Sur le fait que la femme dénoue ses cheveux en voulant faire des ablutions majeures à cause des menstrues

317 - 'Â'icha dit: «A notre sortie [pour le pèlerinage], la nouvelle lune du mois de *dhu-l-ḥidja* était à son début. Le Messager de Dieu (ç) nous dit: "Que celui qui veut se sacraliser pour la *'umra,* le fasse! car je l'aurais fait moi aussi si je n'avais pas eu l'intention de faire le sacrifice." Sur ce, quelques-uns observèrent la sacralisation pour la *'umra* mais d'autres l'observèrent pour le *ḥajj.*

(1) V. chapitre du pèlerinage

كَيْفَ؟ قَالَ: «سُبْحَانَ اللَّهِ، تَطَهَّرِي». فَاجْتَبَذْتُهَا إِلَيَّ، فَقُلْتُ: تَتَبَّعِي بِهَا أَثَرَ الدَّمِ.

١٤ - باب: غُسْلِ المَحِيضِ

٣١٥ - حَدَّثَنَا مُسْلِمٌ قَالَ: حَدَّثنا وُهَيْبٌ: حَدَّثنا مَنْصُورٌ، عَنْ أُمِّهِ، عَنْ عَائِشَةَ: أَنَّ آمْرَأَةً مِنَ الأَنْصَارِ، قَالَتْ لِلنَّبِيِّ ﷺ: كَيْفَ أَغْتَسِلُ مِنَ المَحِيضِ؟ قَالَ: «خُذِي فِرْصَةً مُمَسَّكَةً، فَتَوَضَّئِي ثَلَاثاً». ثُمَّ إِنَّ النَّبِيَّ ﷺ آسْتَحْيَا، فَأَعْرَضَ بِوَجْهِهِ، أَوْ قَالَ: «تَوَضَّئِي بِهَا». فَأَخَذْتُهَا فَجَذَبْتُهَا، فَأَخْبَرْتُهَا بِمَا يُرِيدُ النَّبِيُّ ﷺ.

١٥ - باب: آمْتِشَاطِ المَرْأَةِ عِنْدَ غُسْلِهَا مِنَ المَحِيضِ

٣١٦ - حَدَّثَنَا مُوسَى بْنُ إِسْمَاعِيلَ: حدَّثنا إِبْرَاهِيمُ: حَدَّثنا آبْنُ شِهَابٍ، عَنْ عُرْوَةَ: أَنَّ عَائِشَةَ قَالَتْ: أَهْلَلْتُ مَعَ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ فِي حَجَّةِ الْوَدَاعِ، فَكُنْتُ مِمَّنْ تَمَتَّعَ وَلَمْ يَسُقِ آلْهَدْيَ، فَزَعَمَتْ أَنَّهَا حَاضَتْ، وَلَمْ تَطْهُرْ حَتَّى دَخَلَتْ لَيْلَةُ عَرَفَةَ، فَقَالَتْ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، هَذِهِ لَيْلَةُ عَرَفَةَ، وَإِنَّمَا كُنْتُ تَمَتَّعْتُ بِعُمْرَةٍ؟ فَقَالَ لَهَا رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «آنْقُضِي رَأْسَكِ، وَآمْتَشِطِي، وَأَمْسِكِي عَنْ عُمْرَتِكِ». فَفَعَلْتُ، فَلَمَّا قَضَيْتُ آلْحَجَّ، أَمَرَ عَبْدَ الرَّحْمٰنِ، لَيْلَةَ الْحَصْبَةِ، فَأَعْمَرَنِي مِنَ التَّنْعِيمِ، مَكَانَ عُمْرَتِي الَّتِي نَسَكْتُ.

١٦ - باب: نَقْضِ المَرْأَةِ شَعَرَهَا عِنْدَ غُسْلِ المَحِيضِ

٣١٧ - حَدَّثَنَا عُبَيْدُ بْنُ إِسْمَاعِيلَ قَالَ: حَدَّثنا أَبُو أُسَامَةَ، عَنْ هِشَامٍ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ عَائِشَةَ قَالَتْ: خَرَجْنَا مُوَافِينَ لِهِلَالِ ذِي الْحِجَّةِ، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «مَنْ أَحَبَّ أَنْ يُهِلَّ بِعُمْرَةٍ فَلْيُهْلِلْ، فَإِنِّي لَوْلَا أَنِّي أَهْدَيْتُ لَأَهْلَلْتُ بِعُمْرَةٍ». فَأَهَلَّ بَعْضُهُمْ بِعُمْرَةٍ وَأَهَلَّ بَعْضُهُمْ

«Quant à moi, j'étais de ceux qui observèrent la sacralisation pour la *'umra*; mais je fus surprise par mes menstrues le jour de 'Arafa. Je me plaignis alors auprès du Prophète (ç) qui [me] dit: "Renonce à ta *'umra*, dénoue tes cheveux, peigne-toi et commence une sacralisation pour un *ḥajj*!" C'est ce que je fis, et ce jusqu'à l'arrivée de la nuit d'al-Ḥaṣba où le Prophète envoya avec moi mon frère 'Abd-ar-Raḥmân ben Abu Bakr. Je sortis à at-Tan'îm et là je commençai une sacralisation pour une *'umra*, à la place de ma première *'umra*.»

* Hichâm: En tout cela il n'y avait ni sacrifice d'une bête, ni jeûne, ni aumône.»

R. 17 - Sur: "soumise à création échelonnée"

318 - D'après 'Anas ibn Mâlik, le Prophète (ç) dit: «Dieu, Puissant et Majestueux, a confié l'utérus à un ange qui dit: "O Seigneur! une goutte de sperme [vient de tomber dans l'utérus]... O Seigneur! [la goutte est devenue] une adhérence... O Seigneur! [l'adhérence est devenue] mâchure." Et lorsque Dieu veut décider la création de l'homme, l'ange dit: "Est-ce un mâle ou une femelle? un malheureux ou un heureux? Et qu'en est-il pour sa fortune et le terme de sa mort?" Tout cela sera inscrit dans le ventre de sa mère.»

R. 18 - Comment celle qui a ses menstrues se sacralise pour le *ḥajj* et la *'umra*?

319 - 'Â'icha dit: «Pendant le pèlerinage de l'Adieu, nous sortîmes [de Médine], les uns se mirent en état d'*ihrâm* pour la *'umra* et les autres pour le *ḥajj*. A notre arrivée à La Mecque, le Messager de Dieu (ç) dit: "Que celui qui a observé un *ihrâm* pour une *'umra* et n'a pas présenté d'offrande se désacralise! Mais ne doit pas se désacraliser celui qui a observé un *iḥrâm* pour une *'umra* et a présenté une offrande, et ce jusqu'à ce qu'il se désacralise en immolant son offrande. Quant à celui qui a observé un *iḥrâm* pour le *ḥajj*, qu'il termine son *ḥajj*."

«Pour ce qui est de ma part, j'eus mes menstrues. Elles durèrent jusqu'au jour de 'Arafa. De plus, je n'avais [auparavant] observé qu'un *iḥrâm* pour une *'umra*. Le Prophète (ç) me recommanda alors de dénouer mes cheveux, de me peigner, d'observer un *iḥrâm* pour le *ḥajj* et de renoncer à ma *'umra*. C'est ce que je fis. A la fin de mon *ḥajj*, le Prophète envoya avec moi 'Abd-ar-Raḥmân ben Abu Bakr et m'ordonna de faire à la place de ma *'umra* une autre *'umra* à partir d'at-Tan'îm.»

بِحَجٍ ، وَكُنْتُ أَنَا مِمَّنْ أَهَلَّ بِعُمْرَةٍ، فَأَدْرَكَنِي يَوْمُ عَرَفَةَ وَأَنَا حَائِضٌ، فَشَكَوْتُ إِلَىٰ النَّبِيِّ ﷺ فَقَالَ: «دَعِي عُمْرَتَكِ، وَٱنْقُضِي رَأْسَكِ، وَٱمْتَشِطِي وَأَهِلِّي بِحَجٍّ». فَفَعَلْتُ، حَتَّىٰ إِذَا كَانَ لَيْلَةُ الْحَصْبَةِ، أَرْسَلَ مَعِي أَخِي عَبْدَ الرَّحْمٰنِ بْنَ أَبِي بَكْرٍ، فَخَرَجْتُ إِلَىٰ التَّنْعِيمِ ، فَأَهْلَلْتُ بِعُمْرَةٍ مَكَانَ عُمْرَتِي.

قَالَ هِشَامٌ: وَلَمْ يَكُنْ فِي شَيْءٍ مِنْ ذَلِكَ، هَدْيٌ وَلَا صَوْمٌ وَلَا صَدَقَةٌ.

١٧ ـ باب: مُخَلَّقَةٍ وَغَيْرِ مُخَلَّقَةٍ

٣١٨ ـ **حَدَّثَنَا مُسَدَّدٌ** قَالَ: حَدَّثنا حَمَّادٌ، عَنْ عُبَيْدِ اللَّهِ بْنِ أَبِي بَكْرٍ، عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «إِنَّ اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ وَكَّلَ بِالرَّحِمِ مَلَكاً، يَقُولُ: يَا رَبِّ نُطْفَةٌ، يَا رَبِّ عَلَقَةٌ، يَا رَبِّ مُضْغَةٌ، فَإِذَا أَرَادَ أَنْ يَقْضِيَ خَلْقَهُ قَالَ: أَذَكَرٌ أَمْ أُنْثَىٰ؟ شَقِيٌّ أَمْ سَعِيدٌ؟ فَمَا ٱلرِّزْقُ وَالأَجَلُ؟ فَيُكْتَبُ فِي بَطْنِ أُمِّهِ».

١٨ ـ باب: كَيْفَ تُهِلُّ الْحَائِضُ بِالْحَجِّ وَٱلْعُمْرَةِ

٣١٩ ـ **حَدَّثَنَا يَحْيَىٰ بْنُ بُكَيْرٍ** قَالَ: حَدَّثنا اللَّيْثُ، عَنْ عُقَيْلٍ ، عَنْ ٱبْنِ شِهَابٍ، عَنْ عُرْوَةَ، عَنْ عَائِشَةَ قَالَتْ: خَرَجْنَا مَعَ النَّبِيِّ ﷺ فِي حَجَّةِ الْوَدَاعِ ، فَمِنَّا مَنْ أَهَلَّ بِعُمْرَةٍ، وَمِنَّا مَنْ أَهَلَّ بِحَجٍّ ، فَقَدِمْنَا مَكَّةَ، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «مَنْ أَحْرَمَ بِعُمْرَةٍ وَلَمْ يُهْدِ فَلْيُحْلِلْ، وَمَنْ أَحْرَمَ بِعُمْرَةٍ وَأَهْدَىٰ فَلَا يَحِلُّ، حَتَّىٰ يَحِلَّ بِنَحْرِ هَدْيِهِ، وَمَنْ أَهَلَّ بِحَجٍّ فَلْيُتِمَّ حَجَّهُ». قَالَتْ فَحِضْتُ، فَلَمْ أَزَلْ حَائِضاً حَتَّىٰ كَانَ يَوْمُ عَرَفَةَ، وَلَمْ أُهْلِلْ إِلَّا بِعُمْرَةٍ، فَأَمَرَنِي النَّبِيُّ ﷺ: أَنْ أَنْقُضَ رَأْسِي، وَأَمْتَشِطَ، وَأُهِلَّ بِحَجٍّ ، وَأَتْرُكَ الْعُمْرَةَ، فَفَعَلْتُ ذَلِكَ، حَتَّىٰ قَضَيْتُ حَجِّي، فَبَعَثَ مَعِي عَبْدَ الرَّحْمٰنِ بْنَ أَبِي بَكْرٍ، وَأَمَرَنِي أَنْ أَعْتَمِرَ مَكَانَ عُمْرَتِي مِنَ التَّنْعِيمِ.

R. 19 - Sur le commencement et la fin des menstrues

* Il y avait des femmes qui envoyaient à ‘Â’icha [un morceau] de cotton contenant des tampons tachés de jaune. Mais elle disait: “Ne vous hâtez pas, attendez que le tampon soit tout blanc!” Par cela, elle faisait allusion à l’arrêt complet de l’écoulement menstruel.

* Informée que quelques femmes demandaient des lampes en pleine nuit pour voir s’il y avait arrêt de l’écoulement du sang menstruel ou non, la fille de Zayd ben Thâbit leur reprocha cela et dit: “Les femmes ne faisaient pas cela [au temps du Prophète].”

320 - ‘Â’icha: Fâṭima bent Abu Ḥubaych avait souvent une métrorragie. Elle interrogea le Prophète (ç) qui lui dit: “Cela est [le sang d’]une veine, il n’a rien à voir avec les menstrues. Laisse la prière une fois que la période des menstrues commence! Mais une fois [cette période] achevée, fais des ablutions majeures et prie!”

R. 20 - La femme ne doit pas rattraper les prières qu’elle n’a pas faites lors des menstrues

* Jâbir et Abu Sa‘îd, du Prophète (ç): «Elle doit arrêter de prier!»

321 - Mu‘âdha: Une femme dit à ‘Â’icha: “Est-ce que, après l’arrêt du sang menstruel, la femme doit rattraper les prières qu’elle n’a pas faites [durant ses menstrues]? — Es-tu une Ḥururite(1)? s’exclama ‘Â’icha; il nous arrivait d’avoir des menstrues du vivant du Prophète (ç) et il ne nous ordonnait pas de faire cela — ou: et nous ne faisions pas cela.”

R. 21 - Sur le fait de dormir avec celle qui a ses menstrues et qui est revêtue de ses vêtements

322 - Zaynab, la fille d’Abu Salama, dit: Um Salama dit: «J’eus mes menstrues pendant que j’étais avec le Prophète (ç) sous une [même] couverture, je me faufilai alors et la quittai. Puis, je pris mes vêtements de menstrues et je les mis. “As-tu tes menstrues? me dit alors le Messager de Dieu (ç). — Oui, répondis-je.” Sur ce, il m’appela et me fit entrer avec lui sous la converture.»

(1) Les Ḥururytes forment une secte hérétique.

١٩ - باب: إِقْبَالِ المَحِيضِ وَإِدْبَارِهِ

وَكُنَّ نِسَاءٌ يَبْعَثْنَ إِلَىٰ عَائِشَةَ بِالدُّرْجَةِ فِيهَا الكُرْسُفُ فِيهِ الصُّفْرَةُ، فَتَقُولُ: لَا تَعْجَلْنَ حَتَّىٰ تَرَيْنَ الْقَصَّةَ الْبَيْضَاءَ، تُرِيدُ بِذَلِكَ الطُّهْرَ مِنَ الْحَيْضَةِ. وَبَلَغَ ٱبْنَةَ زَيْدِ بْنِ ثَابِتٍ: أَنَّ نِسَاءً يَدْعُونَ بِالمَصَابِيحِ مِنْ جَوْفِ اللَّيْلِ، يَنْظُرْنَ إِلَىٰ ٱلطُّهْرِ، فَقَالَتْ: مَا كَانَ النِّسَاءُ يَصْنَعْنَ هَذَا، وَعَابَتْ عَلَيْهِنَّ.

٣٢٠ - حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ مُحَمَّدٍ قَالَ: حَدَّثنا سُفْيَانُ، عَنْ هِشَامٍ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ عَائِشَةَ: أَنَّ فَاطِمَةَ بِنْتَ أَبِي حُبَيْشٍ كَانَتْ تُسْتَحَاضُ، فَسَأَلَتِ النَّبِيَّ ﷺ فَقَالَ: «ذَلِكَ عِرْقٌ، وَلَيْسَتْ بِالْحَيْضَةِ، فَإِذَا أَقْبَلَتِ الْحَيْضَةُ فَدَعِي الصَّلَاةَ، وَإِذَا أَدْبَرَتْ فَاغْتَسِلِي وَصَلِّي».

٢٠ - باب: لَا تَقْضِي ٱلْحَائِضُ الصَّلَاةَ

وَقَالَ جَابِرٌ وَأَبُو سَعِيدٍ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ: «تَدَعُ الصَّلَاةَ».

٣٢١ - حَدَّثَنَا مُوسَىٰ بْنُ إِسْمَاعِيلَ قَالَ: حَدَّثنا هَمَّامٌ قَالَ: حَدَّثنا قَتَادَةُ قَالَ: حَدَّثَتْنِي مُعَاذَةُ: أَنَّ ٱمْرَأَةً قَالَتْ لِعَائِشَةَ: أَتَجْزِي إِحْدَانَا صَلَاتَهَا إِذَا طَهُرَتْ: فَقَالَتْ: أَحَرُورِيَّةٌ أَنْتِ؟ كُنَّا نَحِيضُ مَعَ النَّبِيِّ ﷺ، فَلَا يَأْمُرُنَا بِهِ، أَوْ قَالَتْ: فَلَا نَفْعَلُهُ.

٢١ - باب: النَّوْمِ مَعَ الحَائِضِ وَهْيَ فِي ثِيَابِهَا

٣٢٢ - حَدَّثَنَا سَعْدُ بْنُ حَفْصٍ قَالَ: حَدَّثنا شَيْبَانُ، عَنْ يَحْيَىٰ، عَنْ أَبِي سَلَمَةَ، عَنْ زَيْنَبَ ٱبْنَةِ أَبِي سَلَمَةَ حَدَّثَتْهُ: أَنَّ أُمَّ سَلَمَةَ قَالَتْ: حِضْتُ وَأَنَا مَعَ النَّبِيِّ ﷺ فِي ٱلْخَمِيلَةِ، فَانْسَلَلْتُ، فَخَرَجْتُ مِنْهَا، فَأَخَذْتُ ثِيَابَ حِيضَتِي فَلَبِسْتُهَا، فَقَالَ لِي رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «أَنُفِسْتِ؟». قُلْتُ: نَعَمْ، فَدَعَانِي، فَأَدْخَلَنِي مَعَهُ فِي الْخَمِيلَةِ.

Zaynab: «Elle me rapporta aussi que le Prophète (ç) l'embrassait bien qu'il jeûnait. "Je faisais avec le Prophète (ç), dit-elle, des ablutions majeures de la *janâba* à partir d'un seul récipient."»

R. 22 - Sur celle qui prépare des vêtements, pour les menstrues, différents de ceux de la période de pureté

323 - Um Salama dit: «Tandis que j'étais allongé avec le Prophète (ç) sous une couverture, j'eus [soudainement] mes menstrues. Je me faufilai alors et je pris les vêtements que j'avais déjà préparés pour les menstrues. "As-tu tes menstrues? me dit le Prophète. — Oui, répondis-je."Sur ce, il m'appela et je vins dormir avec lui sous la couverture.»

R. 23 - Sur le fait que la femme ayant ses menstrues assiste [à la prière] des deux Fêtes et aux invocations des musulmans, et ce en s'écartant du *muṣalla*

324 - Ḥafṣa dit: «Nous avions l'habitude d'empêcher nos jeunes filles nubiles de se rendre [à la prière] des deux Fêtes, lorsqu'un jour arriva une femme qui se rendit au palais des béni Khalaf[1]. Elle rapporta que sa sœur — l'époux de celle-ci avait participé avec le Prophète (ç) à douze expéditions. "Quant à ma sœur, dit la femme, elle était avec lui en six de ses expéditions." — avait dit: "Nou soignions les blessés et nous nous occupions des malades."

«Elle ajouta: Ma sœur avait interrogé le Prophète (ç) en disant: "Y a-t-il un inconvénient que l'une de nous ne sorte [au *muṣalla*] lorsqu'elle n'a pas de voile? — Que sa compagne, avait répondu le Prophète, lui prête l'un de ses voiles et qu'elle assiste aux œuvres de bienfaisance et aux invocations des musulmans!"

«A l'arrivée d'Um 'Atiyya, je l'interrogeai: "As-tu entendu le Prophète (ç) dire cela? — Que mon père [puisse être sacrifié pour lui]! dit-elle (à chaque fois qu'Um 'Aṭiyya citait le nom du Prophète, elle disait: Que mon père [puisse être Sacrifié pour lui]!), je l'ai entendu dire: *Que les jeunes filles nubiles, celles gardées loin des regards (Ou: les jeunes filles nubiles qu'on garde loin des regards) et celles qui ont leurs menstrues sortent... Qu'elles assistent aux œuvres de bienfaisance et aux invocations des croyants. Mais pour celles qui ont leurs menstrues, elles doivent se mettre à l'écart du muṣalla.*"»

(1) Ce palais se trouvait à al-Basorah, et était du nom de Ṭalḥa ben 'Abd-ul-Lâh ben Khalaf.

قَالَتْ: وَحَدَّثَتْنِي: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ: كَانَ يُقَبِّلُهَا وَهُوَ صَائِمٌ، وَكُنْتُ أَغْتَسِلُ، أَنَا وَالنَّبِيُّ ﷺ، مِنْ إِنَاءٍ وَاحِدٍ مِنَ الْجَنَابَةِ.

٢٢ ـ باب: مَنْ أَخَذَ ثِيَابَ الحَيْضِ سِوَىٰ ثِيَابِ الطُّهْرِ

٣٢٣ ـ حَدَّثَنَا مُعَاذُ بْنُ فَضَالَةَ قَالَ: حَدَّثنا هِشَامٌ، عَنْ يَحْيَىٰ، عَنْ أَبِي سَلَمَةَ، عَنْ زَيْنَبَ ٱبْنَةِ أَبِي سَلَمَةَ، عَنْ أُمِّ سَلَمَةَ قَالَتْ: بَيْنَا أَنَا مَعَ النَّبِيِّ ﷺ، مُضْطَجِعَةٌ فِي خَمِيلَةٍ، حِضْتُ فَانْسَلَلْتُ، فَأَخَذْتُ ثِيَابَ حِيضَتِي، فَقَالَ: «أَنُفِسْتِ؟». فَقُلْتُ: نَعَمْ، فَدَعَانِي، فَاضْطَجَعْتُ مَعَهُ فِي الخَمِيلَةِ.

٢٣ ـ باب: شُهُودِ الحَائِضِ العِيدَيْنِ وَدَعْوَةَ المُسْلِمِينَ، وَيَعْتَزِلْنَ المُصَلَّى

٣٢٤ ـ حَدَّثَنَا ـ مُحَمَّدٌ ـ هُوَ ٱبْنُ سَلَامٍ ـ قَالَ: أَخْبَرَنَا عَبْدُ الوَهَّابِ، عَنْ أَيُّوبَ، عَنْ حَفْصَةَ قَالَتْ: كُنَّا نَمْنَعُ عَوَاتِقَنَا أَنْ يَخْرُجْنَ فِي الْعِيدَيْنِ، فَقَدِمَتِ ٱمْرَأَةٌ، فَنَزَلَتْ قَصْرَ بَنِي خَلَفٍ، فَحَدَّثَتْ عَنْ أُخْتِهَا ـ وَكَانَ زَوْجُ أُخْتِهَا غَزَا مَعَ النَّبِيِّ ﷺ ثِنْتَيْ عَشْرَةَ، وَكَانَتْ أُخْتِي مَعَهُ فِي سِتٍّ ـ قَالَتْ: كُنَّا نُدَاوِي الكَلْمَى، وَنَقُومُ عَلَى المَرْضَىٰ، فَسَأَلَتْ أُخْتِي النَّبِيَّ ﷺ: أَعَلَىٰ إِحْدَانَا بَأْسٌ، إِذَا لَمْ يَكُنْ لَهَا جِلْبَابٌ، أَنْ لَا تَخْرُجَ؟ قَالَ: «لِتُلْبِسْهَا صَاحِبَتُهَا مِنْ جِلْبَابِهَا، وَلْتَشْهَدِ ٱلْخَيْرَ، وَدَعْوَةَ المُسْلِمِينَ». فَلَمَّا قَدِمَتْ أُمُّ عَطِيَّةَ، سَأَلْتُهَا: أَسَمِعْتِ النَّبِيَّ ﷺ؟ قَالَتْ: بِأَبِي، نَعَمْ ـ وَكَانَتْ لَا تَذْكُرُهُ إِلَّا قَالَتْ: بِأَبِي ـ سَمِعْتُهُ يَقُولُ: «يَخْرُجُ العَوَاتِقُ، وَذَوَاتُ الخُدُورِ ـ أَوِ العَوَاتِقُ ذَوَاتُ الخُدُورِ ـ وَالحُيَّضُ، وَلْيَشْهَدْنَ الْخَيْرَ، وَدَعْوَةَ المُؤْمِنِينَ، وَيَعْتَزِلُ الحُيَّضُ المُصَلَّى».

Ḥafṣa: «Je dis alors: "*et celles qui ont leurs menstrues*! — N'assistent-elles pas, répondit Um 'Aṭiyya, à 'Arafa et à tel et tel rites [du pèlerinage]?"»

R. 24 - Lorsque la femme a trois écoulements menstruels au cours d'un même mois. — Sur le fait de croire la femme en ce qui concerne la grossesse, les menstrues, et ce qui peut se rapporter à celles-ci

Car Dieu le, Très-Haut, dit(1): **Il ne leur est pas licite de celer ce que Dieu crée en leur matrice.**

* On rapporte que 'Ali et Churayḥ sont de l'avis suivant: on doit croire la femme qui prétend avoir eu trois écoulements menstruels au cours d'un même mois si, de sa famille, elle apporte le témoignage de quelques femmes dignes de foi.

* 'Aṭâ': On doit prendre en considération ses menstrues passées.

* C'est aussi l'avis d'Ibrahîm.

* 'Aṭâ' toujours: Les menstrues sont d'un à quinze jours.

* Mu'tamir — de son père —: J'ai interrogé ibn Sirîn sur la femme qui remarque le sang cinq jours après l'arrêt de l'écoulement menstruel. "Les femmes, répondit-il, en sont plus informées."

325 - 'Â'icha: Fâṭima bent Abu Ḥubaych interrogea le Prophète (ç) en disant: "Il m'arrive d'avoir des écoulements de sang qui ne cessent pas. Dois-je dans ce cas arrêter la prière? — Non, répondit le Prophète, cela provient d'une veine. Tu dois arrêter la prière durant les jours habituels de tes menstrues; après cela, fais des ablutions majeures et prie!"

R. 25 - Sur le liquide jaune ou fétide qui survient en dehors des jours des menstrues

326 - Um 'Aṭiyya dit: «Nous ne considérions pas le liquide jaune ou fétide comme faisant partie des menstrues.»

R. 26 - Sur la veine de la métrorragie

327 - 'Â'icha, l'épouse du Prophète (ç), [dit]: Um Ḥabîba eut une métrorragie

(1) Al-Baqara, 228.

قَالَتْ حَفْصَةُ: فَقُلْتُ: الحُيَّضُ؟ فَقَالَتْ: أَلَيْسَ تَشْهَدُ عَرَفَةَ، وَكَذَا وَكَذَا.

٢٤ - باب: إِذَا حَاضَتْ فِي شَهْرٍ ثَلَاثَ حِيَضٍ وَمَا يُصَدَّقُ النِّسَاءُ فِي الْحَيْضِ وَالحَمْلِ، فِيمَا يُمْكِنُ مِنَ الحَيْضِ

لِقَوْلِ اللَّهِ تَعَالَىٰ: ﴿وَلَا يَحِلُّ لَهُنَّ أَن يَكْتُمْنَ مَا خَلَقَ ٱللَّهُ فِىٓ أَرْحَامِهِنَّ﴾[1].

وَيُذْكَرُ عَنْ عَلِيٍّ وَشُرَيْحٍ: إِنِ آمْرَأَةٌ جَاءَتْ بِبَيِّنَةٍ مِنْ بِطَانَةِ أَهْلِهَا، مِمَّنْ يُرْضَىٰ دِينُهُ، أَنَّهَا حَاضَتْ ثَلَاثاً فِي شَهْرٍ، صُدِّقَتْ. وَقَالَ عَطَاءٌ: أَقْرَاؤُهَا مَا كَانَتْ. وَبِهِ قَالَ إِبْرَاهِيمُ. وَقَالَ عَطَاءٌ: آلْحَيْضُ يَوْمٌ إِلَىٰ خَمْسَ عَشْرَةَ. وَقَالَ مُعْتَمِرٌ، عَنْ أَبِيهِ: سَأَلْتُ آبْنَ سِيرِينَ، عَنِ المَرْأَةِ تَرَىٰ الدَّمَ، بَعْدَ قَرْئِهَا بِخَمْسَةِ أَيَّامٍ؟ قَالَ: النِّسَاءُ أَعْلَمُ بِذَلِكَ.

٣٢٥ - حَدَّثَنَا أَحْمَدُ بْنُ أَبِي رَجَاءٍ قَالَ: حَدَّثنا أَبُو أُسَامَةَ قَالَ: سَمِعْتُ هِشَامَ بْنَ عُرْوَةَ قَالَ: أَخْبَرَنِي أَبِي، عَنْ عَائِشَةَ: أَنَّ فَاطِمَةَ بِنْتَ أَبِي حُبَيْشٍ، سَأَلَتِ النَّبِيَّ ﷺ قَالَتْ: إِنِّي أُسْتَحَاضُ فَلَا أَطْهُرُ، أَفَأَدَعُ الصَّلَاةَ؟ فَقَالَ: «لَا، إِنَّ ذَلِكِ عِرْقٌ، وَلَكِنْ دَعِي الصَّلَاةَ قَدْرَ الأَيَّامِ الَّتِي كُنْتِ تَحِيضِينَ فِيهَا، ثُمَّ آغْتَسِلِي وَصَلِّي».

٢٥ - باب: الصُّفْرَةِ وَالْكُدْرَةِ فِي غَيْرِ أَيَّامِ الحَيْضِ

٣٢٦ - حَدَّثَنَا قُتَيْبَةُ بْنُ سَعِيدٍ قَالَ: حَدَّثنا إِسْمَاعِيلُ، عَنْ أَيُّوبَ، عَنْ مُحَمَّدٍ، عَنْ أُمِّ عَطِيَّةَ قَالَتْ: كُنَّا لَا نَعُدُّ الكُدْرَةَ وَالصُّفْرَةَ شَيْئاً.

٢٦ - باب: عِرْقِ الِاسْتِحَاضَةِ

٣٢٧ - حَدَّثَنَا إِبْرَاهِيمُ بْنُ المُنْذِرِ قَالَ: حَدَّثنا مَعْنٌ قَالَ: حَدَّثَنِي آبْنُ أَبِي ذِئْبٍ، عَنِ آبْنِ شِهَابٍ، عَنْ عُرْوَةَ، وَعَنْ عَمْرَةَ، عَنْ عَائِشَةَ زَوْجِ النَّبِيِّ ﷺ: أَنَّ أُمَّ حَبِيبَةَ آسْتُحِيضَتْ

---

(١) سورة البقرة: الآية ٢٢٨.

durant sept années. Et comme elle interrogea le Messager de Dieu (ç) sur le sujet, il lui commanda de faire des ablutions majeures et dit: "Cela est [dû à] une veine."

Après cela, Um Ḥabîba faisait des ablutions majeures pour toute prière.

R. 27 - Sur la femme qui a ses menstrues après le rite de l'*ifâḍa*

328 - 'Â'icha, l'épouse du Prophète (ç): Celle-ci ('Â'icha) dit au Messager de Dieu (ç): "O Messager de Dieu! Ṣafiya bent Ḥuyay vient d'avoir ses menstrues."

Le Messager de Dieu (ç): "Elle va peut-être nous retenir... N'a-t-elle pas fait le *tawâf* avec vous?"

Les femmes: "Certes, oui." Et le Prophète de s'adresser à Ṣafiya: "Tu peux partir."[1]

329 - Ibn 'Abbâs dit: «On a donné à la femme qui vient d'avoir ses menstrues [pendant son pèlerinage] la permission de quitter [La Mecque].»

330 - Ibn Tâwûs: Au début, ibn 'Umar était d'avis qu'elle ne pouvait pas partir, mais je l'ai entendu dire ensuite: "Elle peut partir, le Messager de Dieu (ç) a donné cette permission aux femmes [qui ont leurs menstrues]."

R. 28 - Lorsque celle qui a une métrorragie remarque l'arrêt du sang[2]...

* Ibn 'Abbâs: «Elle doit faire des ablutions majeures puis accomplir la prière, même si l'arrêt du sang ne dure que pour une heure» et «son mari peut commercer avec elle si elle a déjà fait sa prière.»

La prière est plus importante [que le rapport charnel][3].

331 - 'Â'icha dit: «Le Prophète (ç) a dit: "Lorsque tes menstrues arrivent, arrête la prière! puis lorsqu'elles disparaissent, lave le sang et prie!"»

---

(1) V. la partie du *hadj*.

(2) D'après ibn Hajar, il s'agit du sang menstruel non celui de l'hémorragie.

(3) Donc, si la prière est permise le rapport charnel est, a fortiori, aussi permis.

سَبْعَ سِنِينَ، فَسَأَلَتْ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ عَنْ ذَلِكَ، فَأَمَرَهَا أَنْ تَغْتَسِلَ، فَقَالَ: «هَذَا عِـرْقٌ». فَكَانَتْ تَغْتَسِلُ لِكُلِّ صَلاَةٍ.

٢٧ ـ باب: المَرْأَةِ تَحِيضُ بَعْدَ الإِفَاضَةِ

٣٢٨ ـ **حَدَّثَنَا** عَبْدُ اللَّهِ بْنُ يُوسُفَ: أَخْبَرَنَا مَالِكٌ، عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ أَبِي بَكْرِ بْنِ مُحَمَّدِ ٱبْنِ عَمْرِو بْنِ حَزْمٍ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ عَمْرَةَ بِنْتِ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ، عَنْ عَائِشَةَ زَوْجِ النَّبِيِّ ﷺ: أَنَّهَا قَالَتْ لِرَسُولِ اللَّهِ ﷺ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، إِنَّ صَفِيَّةَ بِنْتَ حُيَيٍّ قَدْ حَاضَتْ. قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «لَعَلَّهَا تَحْبِسُنَا، أَلَمْ تَكُنْ طَافَتْ مَعَكُنَّ؟» فَقَالُوا: بَلَىٰ، قَالَ: «فَاخْرُجِي».

٣٢٩ ـ **حَدَّثَنَا** مُعَلَّىٰ بْنُ أَسَدٍ قَالَ: حَدَّثنا وُهَيْبٌ، عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ طَاوُسٍ، عَنْ أَبِيهِ، عَنِ ٱبْنِ عَبَّاسٍ قَالَ: رُخِّصَ لِلْحَائِضِ أَنْ تَنْفِرَ إِذَا حَاضَتْ.

٣٣٠ ـ وَكَانَ ٱبْنُ عُمَرَ يَقُولُ فِي أَوَّلِ أَمْرِهِ: إِنَّهَا لَا تَنْفِرُ، ثُمَّ سَمِعْتُهُ يَقُولُ: تَنْفِرُ، إِنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ رَخَّصَ لَهُنَّ.

٢٨ ـ باب: إِذَا رَأَتِ المُسْتَحَاضَةُ الطُّهْرَ

قَالَ ٱبْنُ عَبَّاسٍ: تَغْتَسِلُ وَتُصَلِّي وَلَوْ سَاعَةً، وَيَأْتِيهَا زَوْجُهَا إِذَا صَلَّتْ، الصَّلاَةُ أَعْظَمُ.

٣٣١ ـ **حَدَّثَنَا** أَحْمَدُ بْنُ يُونُسَ، عَنْ زُهَيْرٍ قَالَ: حَدَّثنا هِشَامٌ، عَنْ عُرْوَةَ، عَنْ عَائِشَةَ قَالَتْ: قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «**إِذَا أَقْبَلَتِ الحَيْضَةُ فَدَعِي الصَّلاَةَ، وَإِذَا أَدْبَرَتْ فَاغْسِلِي عَنْكِ الدَّمَ وَصَلِّي**».

R. 29 - A propos de la prière sur [la dépouille] de celle qui vient de faire ses couches et des semi-obligations de cette prière

332 - Samura ben Jundub: Une femme mourut durant son accouchement et le Prophète (ç) pria sur sa dépouille en se tenant debout devant le milieu de son corps.

r. 333 - 'Abd-ul-Lâh ben Chaddâd dit: «J'ai entendu ma tante maternelle, Maymûna, l'épouse du Prophète (ç), dire qu'il lui arrivait, après l'arrêt de la prière à cause des menstrues, de s'allonger auprès de l'endroit où le Messager de Dieu (ç) se prosternait. "En faisant sa prière sur sa natte, dit-elle, une partie de ses vêtements me touche lorsqu'il se prosterne».

٢٩ ـ باب: الصَّلاَةِ عَلَىٰ النُّفَسَاءِ وَسُنَّتِهَا

٣٣٢ ـ حَدَّثَنَا أَحْمَدُ بْنُ أَبِي سُرَيْجٍ قَالَ: أَخْبَرَنَا شَبَابَةُ قَالَ: أَخْبَرَنَا شُعْبَةُ، عَنْ حُسَيْنٍ الْمُعَلِّمِ، عَنِ ٱبْنِ بُرَيْدَةَ، عَنْ سَمُرَةَ بْنِ جُنْدُبٍ: أَنَّ ٱمْرَأَةً مَاتَتْ فِي بَطْنٍ فَصَلَّى عَلَيْهَا النَّبِيُّ ﷺ، فَقَامَ وَسَطَهَا.

٣٠ ـ باب: ٣٣٣ ـ حَدَّثَنَا الْحَسَنُ بْنُ مُدْرِكٍ قَالَ: حَدَّثنا يَحْيَىٰ بْنُ حَمَّادٍ قَالَ: أَخْبَرَنَا أَبُو عَوَانَةَ ـ ٱسْمُهُ الْوَضَّاحُ ـ مِنْ كِتَابِهِ قَالَ: أَخْبَرَنَا سُلَيْمَانُ الشَّيْبَانِيُّ، عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ شَدَّادٍ قَالَ: سَمِعْتُ خَالَتِي مَيْمُونَةَ، زَوْجَ النَّبِيِّ ﷺ: أَنَّهَا كَانَتْ تَكُونُ حَائِضاً لاَ تُصَلِّي، وَهْيَ مُفْتَرِشَةٌ بِحِذَاءِ مَسْجِدِ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ، وَهْوَ يُصَلِّي عَلَىٰ خُمْرَتِهِ، إِذَا سَجَدَ أَصَابَنِي بَعْضُ ثَوْبِهِ.

Au nom de Dieu, le Tout miséricorde, le Miséricordieux

VII. LES ABLUTIONS SÈCHES

Dieu, le Très-Haut, dit: **et ne trouviez pas d'eau, utilisez en substitution un sol sain pour en passer sur votre visage et vos mains**[1].

(r. 1) 334 - 'Â'icha, l'épouse du Prophète (ç), dit: «Une fois, nous sortîmes avec le Messager de Dieu (ç) pour l'une de ses expéditions. Arrivés à al-Baydâ' — ou à dhât-al-Jaych —, je perdis mon collier. Le Messager de Dieu (ç) resta alors à le chercher. Les fidèles, de leur côté, restèrent avec lui sans qu'il ait avec eux de l'eau et sans qu'ils ne soient près d'aucune source. Ils se dirigèrent alors vers Abu Bakr et lui dirent: "As-tu vu ce que 'Â'icha a fait? Elle a retenu et le Messager de Dieu (ç) et les gens, qui n'ont d'ailleurs pas d'eau." Sur ce, Abu Bakr arriva chez moi — le Messager de Dieu (ç) était endormi posant le tête sur ma cuisse — et me dit: "Tu as retenu et le Messager de Dieu (ç) et les gens qui n'ont d'ailleurs pas d'eau; et en plus, ils ne sont près d'aucune source!" Puis, il commença à me blâmer et me fit maintes reproches avant de se mettre à me donner quelques coups au flanc. Et rien ne m'empêchait de bouger hormis le sommeil du Messager de Dieu (ç) sur ma cuisse.

«[A l'aube], le Messager de Dieu (ç) se réveilla et comme on ne trouva pas d'eau, Dieu révéla le verset des ablutions sèches. C'est après cela que les gens firent des ablutions sèches.

«[C'est dans ces circonstances que] 'Usayd ben al-Ḥuḍayr dit: "O famille d'Abu Bakr! ce n'est pas là votre première bénédiction..."

«Enfin, et pour le collier, on le trouva sous le chameau sur lequel j'étais monté.»

335 - Jâbir ben 'Abd-ul-Lâh: Le Prophète (ç) a dit: "On m'a donné cinq

(1) **Al-Mâ'ida, 6.**

بسم الله الرحمن الرحيم

٧ ـ كتاب التيمم

قَوْلُ اللَّهِ تَعالَىٰ: ﴿فَلَمْ تَجِدُواْ مَآءً فَتَيَمَّمُواْ صَعِيدًا طَيِّبًا فَامْسَحُواْ بِوُجُوهِكُمْ وَأَيْدِيكُم مِّنْهُ﴾[1].

١ ـ باب ٣٣٤ ـ **حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ يُوسُفَ قَالَ: أَخْبَرَنَا مَالِكٌ، عَنْ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ بْنِ الْقَاسِمِ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ عَائِشَةَ، زَوْجِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَتْ:** خَرَجْنَا مَعَ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ فِي بَعْضِ أَسْفَارِهِ، حَتَّىٰ إِذَا كُنَّا بِالْبَيْدَاءِ ـ أَوْ بِذَاتِ الجَيْشِ ـ انْقَطَعَ عِقْدٌ لِي، فَأَقَامَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ عَلَىٰ الْتِمَاسِهِ، وَأَقَامَ النَّاسُ مَعَهُ، وَلَيْسُوا عَلَىٰ مَاءٍ، فَأَتَىٰ النَّاسُ إِلَى أَبِي بَكْرٍ الصِّدِّيقِ، فَقَالُوا: أَلَا تَرَىٰ مَا صَنَعَتْ عَائِشَةُ؟ أَقَامَتْ بِرَسُولِ اللَّهِ ﷺ وَالنَّاسِ، وَلَيْسُوا عَلَىٰ مَاءٍ، وَلَيْسَ مَعَهُمْ مَاءٌ، فَجَاءَ أَبُو بَكْرٍ ـ وَرَسُولُ اللَّهِ ﷺ وَاضِعٌ رَأْسَهُ عَلَىٰ فَخِذِي قَدْ نَامَ ـ فَقَالَ: حَبَسْتِ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ وَالنَّاسَ، وَلَيْسُوا عَلَىٰ مَاءٍ، وَلَيْسَ مَعَهُمْ مَاءٌ، فَقَالَتْ عَائِشَةُ: فَعَاتَبَنِي أَبُو بَكْرٍ، وَقَالَ مَا شَاءَ اللَّهُ أَنْ يَقُولَ: وَجَعَلَ يَطْعُنُنِي بِيَدِهِ فِي خَاصِرَتِي، فَلَا يَمْنَعُنِي مِنَ التَّحَرُّكِ إِلَّا مَكَانُ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ عَلَىٰ فَخِذِي، فَقَامَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ حِينَ أَصْبَحَ عَلَىٰ غَيْرِ مَاءٍ، فَأَنْزَلَ اللَّهُ آيَةَ التَّيَمُّمِ فَتَيَمَّمُوا، فَقَالَ أُسَيْدُ بْنُ الحُضَيْرِ: مَا هِيَ بِأَوَّلِ بَرَكَتِكُمْ يَا آلَ أَبِي بَكْرٍ، قَالَتْ: فَبَعَثْنَا البَعِيرَ الَّذِي كُنْتُ عَلَيْهِ، فَأَصَبْنَا الْعِقْدَ تَحْتَهُ.

٣٣٥ ـ **حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ سِنَانٍ قَالَ: حَدَّثَنا هُشَيْمٌ ح قَالَ: وَحَدَّثَنِي سَعِيدُ بْنُ النَّضْرِ قَالَ: أَخْبَرَنَا هُشَيْمٌ قَالَ: أَخْبَرَنَا سَيَّارٌ قَالَ: حَدَّثَنا يَزِيدُ ـ هُوَ ابْنُ صُهَيْبٍ الْفَقِيرُ ـ قَالَ: أَخْبَرَنَا جَابِرُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ قَالَ:** «أُعْطِيتُ خَمْساً، لَمْ يُعْطَهُنَّ أَحَدٌ قَبْلِي: نُصِرْتُ

---

(١) سورة المائدة: الآية ٦.

[faveurs] que personne n'a eues avant moi: j'ai eu la victoire grâce à la terreur [que j'inspirais à mes ennemis] d'une distance d'un mois de marche; la terre est pour moi un lieu de prosternation et un moyen de se purifier [rituellement] de sorte que tout homme de ma Nation peut faire sa prière là où son heure [canonique] le surprend; les prises de guerre me sont déclarées licites alors qu'elles ne l'étaient pour aucune personne avant moi; on m'a accordé le privilège de faire l'Intercession; enfin, on envoyait les prophètes exclusivement à leur peuple, tandis que moi je suis envoyé à tout le monde."

R. 2 - Sur celui qui ne trouve ni eau ni sable

336 - 'Â'icha: Celle-ci emprunta à Asmâ' un collier qu'elle perdit. Le Messager de Dieu (ç) envoya alors, pour le chercher, un homme qui put le trouver. D'autre part, le temps de la prière arriva sans que les fidèles n'aient d'eau; cependant ils firent la prière... Après cela, ils se plaignirent au Messager de Dieu (ç). Et Dieu de révéler alors le verset des ablutions sèches, d'où 'Usayd ben Ḥuḍayr dit à 'Â'icha: "Que Dieu te récompense en bien! Par Dieu! à chaque fois que t'arrive ce que tu détestes Dieu le transforme en une bonne chose, pour toi et pour les musulmans."

R. 3 - Sur les ablutions sèches qu'on fait en dehors du voyage lorsqu'on ne trouve pas d'eau et qu'on craint le passage du temps de la prière

* C'était l'avis de 'Aṭâ'.

* Al-Ḥasan dit — au sujet du malade qui a devant lui de l'eau mais qui ne trouve aucune personne pouvant la lui remettre —: «Il doit faire des ablutions sèches.»

* Une fois, ibn 'Umar revenait de son domaine d'al-Juruf quand la prière du *'aṣr* le surprit au moment où il se trouvait à l'enclos des bestiaux. Il y fit ladite prière puis continua son chemin vers Médine. Il arriva au moment où le disque solaire était encore haut [sur l'horizon] mais il ne refit pas sa prière.

337 - Al-'A'raj dit: J'ai entendu 'Umayr, l'affranchi d'ibn 'Abbâs, dire: «J'étais avec 'Abd-ul-Lâh ben Yasâr — l'affranchi de Maymûna, l'épouse du Prophète (ç) — chez Abu Juhaym ben al-Ḥârith ben aṣ-Ṣimma al-'Anṣâri.

«A notre entrée, Juhaym dit: "Le Prophète (ç) revenait de Bi'r-Jamal

بِالرُّعْبِ مَسِيرَةَ شَهْرٍ، وَجُعِلَتْ لِيَ الأَرْضُ مَسْجِداً وَطَهُوراً، فَأَيُّمَا رَجُلٍ مِنْ أُمَّتِي أَدْرَكَتْهُ الصَّلَاةُ فَلْيُصَلِّ، وَأُحِلَّتْ لِيَ المَغَانِمُ وَلَمْ تَحِلَّ لأَحَدٍ قَبْلِي، وَأُعْطِيتُ الشَّفَاعَةَ، وَكَانَ النَّبِيُّ يُبْعَثُ إِلَى قَوْمِهِ خَاصَّةً، وَبُعِثْتُ إِلَى النَّاسِ عَامَّةً».

٢ - باب: إِذَا لَمْ يَجِدْ مَاءً وَلَا تُرَاباً

٣٣٦ - حَدَّثَنَا زَكَرِيَّاءُ بْنُ يَحْيَىٰ قَالَ: حَدَّثنا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ نُمَيْرٍ قَالَ: حَدَّثنا هِشَامُ بْنُ عُرْوَةَ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ عَائِشَةَ: أَنَّهَا اسْتَعَارَتْ مِنْ أَسْمَاءَ قِلَادَةً فَهَلَكَتْ، فَبَعَثَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ رَجُلاً فَوَجَدَهَا، فَأَدْرَكَتْهُمُ الصَّلَاةُ وَلَيْسَ مَعَهُمْ مَاءٌ، فَصَلَّوْا، فَشَكَوْا ذَلِكَ إِلَى رَسُولِ اللَّهِ ﷺ، فَأَنْزَلَ اللَّهُ آيَةَ التَّيَمُّمِ، فَقَالَ أُسَيْدُ بْنُ حُضَيْرٍ لِعَائِشَةَ: جَزَاكِ اللَّهُ خَيْراً، فَوَاللَّهِ مَا نَزَلَ بِكِ أَمْرٌ تَكْرَهِينَهُ، إِلَّا جَعَلَ اللَّهُ ذَلِكِ لَكِ وَلِلْمُسْلِمِينَ فِيهِ خَيْراً.

٣ - باب: التَّيَمُّمِ فِي الحَضَرِ، إِذَا لَمْ يَجِدِ المَاءَ وَخَافَ فَوْتَ الصَّلَاةِ

وَبِهِ قَالَ عَطَاءٌ، وَقَالَ الْحَسَنُ، فِي المَرِيضِ عِنْدَهُ المَاءُ، وَلَا يَجِدُ مَنْ يُنَاوِلُهُ: يَتَيَمَّمُ. وَأَقْبَلَ ابْنُ عُمَرَ مِنْ أَرْضِهِ بِالجُرُفِ، فَحَضَرَتِ العَصْرُ بِمِرْبَدِ النَّعَمِ فَصَلَّى، ثُمَّ دَخَلَ المَدِينَةَ وَالشَّمْسُ مُرْتَفِعَةٌ، فَلَمْ يُعِدْ.

٣٣٧ - حَدَّثَنَا يَحْيَىٰ بْنُ بُكَيْرٍ قَالَ: حَدَّثنا اللَّيْثُ، عَنْ جَعْفَرِ بْنِ رَبِيعَةَ، عَنِ الأَعْرَجِ قَالَ: سَمِعْتُ عُمَيْراً، مَوْلَىٰ ابْنِ عَبَّاسٍ، قَالَ: أَقْبَلْتُ أَنَا وَعَبْدُ اللَّهِ بْنُ يَسَارٍ، مَوْلَىٰ مَيْمُونَةَ زَوْجِ النَّبِيِّ ﷺ، حَتَّى دَخَلْنَا عَلَىٰ أَبِي جُهَيْمِ بْنِ الحَارِثِ بْنِ الصِّمَّةِ الأَنْصَارِيِّ، فَقَالَ أَبُو الجُهَيْمِ: أَقْبَلَ النَّبِيُّ ﷺ مِنْ نَحْوِ بِئْرِ جَمَلٍ، فَلَقِيَهُ رَجُلٌ فَسَلَّمَ عَلَيْهِ، فَلَمْ يَرُدَّ عَلَيْهِ النَّبِيُّ

lorsqu'un homme le croisa et le salua en prononçant le *salâm*, mais le Prophète (ç) ne lui rendit pas le *salâm*, et ce jusqu'à ce qu'il fût devant un mur sur lequel il [posa les mains] puis s'essuya le visage et les deux mains avant de rendre le *salâm*."»

R. 4 - Est-ce que celui qui fait des ablutions sèches peut souffler sur les mains [pour enlever la poussière]?

338 - D'après Sa'îd ben 'Abd-ar-Raḥmân ben Abzâ, son père dit: Un homme vint voir 'Umar ben al-Khaṭâb et dit: "Je viens d'avoir une *janâba* et je n'ai pas trouvé d'eau." Sur ce 'Ammâr ben Yâsir dit à 'Umar ben al-Khaṭab: "Ne te rappelles-tu pas que nous étions, toi et moi, en voyage...? Quant à toi, tu n'as pas fait la prière[1], mais moi, je me suis roulé dans le sable puis j'ai fait ma prière. Après cela, j'ai mis le Prophète (ç) au courant de la chose. Il m'a dit: *Il t'aurait suffi de faire cela*, et il frappa le sol avec ses paumes puis souffla dessus et s'essuya ensuite le visage et les deux mains."»

R. 5 - Les ablutions sèches concernent le visage et le deux paumes

339 - Dhar [rapporte que] Sa'îd ben 'Abd-ar-Raḥmân ben Abzâ dit que son père avait dit: 'Ammâr a dit cela[2].

Quant à Chu'ba, il frappa le sol avec ses mains, les rapprocha de sa bouche puis s'essuya le visage et les paumes.

* An-Naḍr: Directement de Chu'ba, d'al-Ḥakam, directement de Dhar, d'ibn 'Abd-ar-Raḥmân ben Abzâ...

* Al-Ḥakam: J'ai entendu ce *ḥadîth* d'ibn 'Abd-ar-Raḥmân, de son père qui dit: «'Ammâr a dit...»

340 - D'après 'Abd-ar-Raḥmân ben 'Abzâ, son père vit 'Umar [lorsque] 'Ammâr lui dit: «Nous étions dans une patrouille et nous fûmes en état de janâba...»

341 - 'Abd-ar-Raḥmân dit: «'Ammâr dit à 'Umar: "Je me suis roulé dans le sable puis je suis parti voir le Prophète (ç) qui m'a dit: *Il t'aurait suffi [d'essuyer] le visage et les paumes*."»

---

(1) 'Umar, ainsi que 'Ammâr, était en état de *janâba*.

(2) C.-à-d. ce qui vient d'être cité dans le *hadîth* précédent.

ﷺ، حَتَّىٰ أَقْبَلَ عَلَىٰ الجِدَارِ، فَمَسَحَ بِوَجْهِهِ وَيَدَيْهِ، ثُمَّ رَدَّ عَلَيْهِ السَّلَامَ.

٤ ـ باب: المُتَيَمِّمِ هَلْ يَنْفُخُ فِيهِمَا؟

٣٣٨ ـ **حَدَّثَنَا** آدَمُ قَالَ: حَدَّثنا شُعْبَةُ: حَدَّثنا الحَكَمُ، عَنْ ذَرٍّ، عَنْ سَعِيدِ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ بْنِ أَبْزَى، عَنْ أَبِيهِ قَالَ: جَاءَ رَجُلٌ إِلَىٰ عُمَرَ بْنِ الخَطَّابِ فَقَالَ: إِنِّي أَجْنَبْتُ فَلَمْ أُصِبِ المَاءَ، فَقَالَ عَمَّارُ بْنُ يَاسِرٍ لِعُمَرَ بْنِ الخَطَّابِ: أَمَا تَذْكُرُ أَنَّا كُنَّا فِي سَفَرٍ أَنَا وَأَنْتَ، فَأَمَّا أَنْتَ فَلَمْ تُصَلِّ، وَأَمَّا أَنَا فَتَمَعَّكْتُ فَصَلَّيْتُ، فَذَكَرْتُ ذَلِكَ لِلنَّبِيِّ ﷺ، فَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «إِنَّمَا كَانَ يَكْفِيكَ هَكَذَا». فَضَرَبَ النَّبِيُّ ﷺ بِكَفَّيْهِ الأَرْضَ، وَنَفَخَ فِيهِمَا، ثُمَّ مَسَحَ بِهِمَا وَجْهَهُ وَكَفَّيْهِ.

٥ ـ باب: التَّيَمُّمِ لِلوَجْهِ وَالكَفَّيْنِ

٣٣٩ ـ **حَدَّثَنَا** حَجَّاجٌ قال: أَخْبَرَنَا شُعْبَةُ: أَخْبَرَنِي الحَكَمُ، عَنْ ذَرٍّ، عَنْ سَعِيدِ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ بْنِ أَبْزَى، عَنْ أَبِيهِ: قَالَ عَمَّارٌ بِهٰذَا، وَضَرَبَ شُعْبَةُ بِيَدَيْهِ الأَرْضَ، ثُمَّ أَدْنَاهُمَا مِنْ فِيهِ، ثُمَّ مَسَحَ وَجْهَهُ وَكَفَّيْهِ.

وَقَالَ النَّضْرُ: أَخْبَرَنَا شُعْبَةُ، عَنِ الحَكَمِ قَالَ: سَمِعْتُ ذَرّاً يَقُولُ: عَنِ ٱبْنِ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ بْنِ أَبْزَى. قَالَ الحَكَمُ: وَقَدْ سَمِعْتُهُ مِنِ ٱبْنِ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ، عَنْ أَبِيهِ قَالَ: قَالَ عَمَّارٌ.

٣٤٠ ـ **حَدَّثَنَا** سُلَيْمَانُ بْنُ حَرْبٍ قَالَ: حَدَّثنا شُعْبَةُ، عَنِ الحَكَمِ، عَنْ ذَرٍّ، عَنِ ٱبْنِ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ بْنِ أَبْزَى، عَنْ أَبِيهِ: أَنَّهُ شَهِدَ عُمَرَ، وَقَالَ لَهُ عَمَّارٌ: كُنَّا فِي سَرِيَّةٍ فَأَجْنَبْنَا. وَقَالَ: تَفَلَ فِيهِمَا.

٣٤١ ـ **حَدَّثَنَا** مُحَمَّدُ بْنُ كَثِيرٍ: أَخْبَرَنَا شُعْبَةُ، عَنِ الحَكَمِ، عَنْ ذَرٍّ، عَنِ ٱبْنِ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ بْنِ أَبْزَى، عَنْ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ قَالَ: قَالَ عَمَّارٌ لِعُمَرَ: تَمَعَّكْتُ، فَأَتَيْتُ النَّبِيَّ ﷺ فَقَالَ: «يَكْفِيكَ الْوَجْهُ وَالكَفَّانِ».

342 - 'Abd-ar-Raḥmân dit: «Je vis 'Umar au moment où 'Ammâr lui disait...» Et il cita le *ḥadîth*.

343 - D'après ibn 'Abd-ar-Raḥmân ibn Abzâ, son père dit: «'Ammar a dit: "... Et le Prophète (ç) de frapper le sol avec la main. Il essuya ensuite son visage et ses paumes."»

R. 6 - Le sol pur est pour le musulman un moyen de faire les ablutions [rituelles]. Il peut remplacer l'eau

* Al-Ḥasan: les ablutions sèches restent valables tant qu'il n'y a pas de *ḥadath*.

* Ibn 'Abbâs présida la prière de groupe bien qu'il avait fait des ablution sèches.

* Yaḥya ben Sa'îd: Il n'y a aucun mal à prier dans un terrain salsugineux où d'y faire des ablutions sèches.

344 - 'Imrân dit: «Nous étions en voyage avec le Prophète (ç) et nous avions marché jusqu'à la dernière partie de la nuit, avant de dormir d'un sommeil profond, si aimé d'habitude par le voyageur. Et il n'y avait que la chaleur ardente du soleil qui nous réveilla. Ce fut Un tel qui se réveilla le premier, puis un tel, ensuite un tel — Abu Rajâ' avait cité les noms mais l'oubli vient de 'Awf —, la quatrième personne réveillée fut 'Umar ben al-KhaṬâb.

«D'autre part, personne n'essayait de réveiller le Prophète (ç) une fois endormi, sauf s'il se réveille de lui-même; car il se peut que [la Révélation lui arrive] durant son sommeil.

«Réveillé, 'Umar vit se qui se passa avec les présents. Vigoureux qu'il était, il se mit à prononcer le *tekbîr* en élevant la voix; il ne cessa que lorsque sa voix réveilla le Prophète (ç). Et les gens de venir exposer ce qui s'était passé avec eux. Le Prophète leur dit: "Il n'y a aucun mal *(ḍayr)* — ou: Cela ne nuira pas (*lâ yaḍîr*) —, quittons ces lieux!" En effet, on se déplaça puis on s'arrêta dans un endroit pas trop loin du premier. Là, le Prophète demanda de l'eau... Il fit des ablutions mineures et on appel, ensuite à la prière qui fut présidée par lui. Après l'accomplissement de cette dernière, il remarqua un homme qui se tenait à l'écart et n'ayant pas fait la prière avec le reste des musulmans. "Mais pourquoi n'as-tu pas prié avec les autres? ô Un tel! lui dit le Prophète.

٣٤٢ ـ **حَدَّثَنَا مُسْلِمٌ**: حَدَّثنا شُعْبَةُ، عَنِ الحَكَمِ، عَنْ ذَرٍّ، عَنِ آبْنِ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ، عَنْ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ قَالَ: شَهِدْتُ عُمَرَ، فَقَالَ لَهُ عَمَّارٌ... وَسَاقَ الْحَدِيثَ.

٣٤٣ ـ **حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ** بْنُ بَشَّارٍ قَالَ: حَدَّثنا غُنْدَرٌ: حَدَّثنا شُعْبَةُ، عَنِ الحَكَمِ، عَنْ ذَرٍّ، عَنْ آبْنِ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ بْنِ أَبْزَىٰ، عَنْ أَبِيهِ قَالَ: قَالَ عَمَّارٌ: فَضَرَبَ النَّبِيُّ ﷺ بِيَدِهِ الأَرْضَ، فَمَسَحَ وَجْهَهُ وَكَفَّيْهِ.

٦ ـ باب: الصَّعِيدُ الطَّيِّبُ وَضُوءُ المُسْلِمِ، يَكْفِيهِ مِنَ المَاءِ

وَقَالَ الحَسَنُ: يُجْزِئُهُ التَّيَمُّمُ مَا لَمْ يُحْدِثْ. وَأَمَّ آبْنُ عَبَّاسٍ وَهُوَ مُتَيَمِّمٌ. وَقَالَ يَحْيَىٰ آبْنُ سَعِيدٍ: لَا بَأْسَ بِالصَّلَاةِ عَلَىٰ السَّبَخَةِ، وَالتَّيَمُّمِ بِهَا.

٣٤٤ ـ **حَدَّثَنَا مُسَدَّدٌ** قَالَ: حَدَّثَنِي يَحْيَى بْنُ سَعِيدٍ قَالَ: حَدَّثنا عَوْفٌ قَالَ: حَدَّثنا أَبُو رَجَاءٍ، عَنْ عِمْرَانَ قَالَ: كُنَّا فِي سَفَرٍ مَعَ النَّبِيِّ ﷺ، وَإِنَّا أَسْرَيْنَا، حَتَّىٰ كُنَّا فِي آخِرِ اللَّيْلِ، وَقَعْنَا وَقْعَةً، وَلَا وَقْعَةَ أَحْلَىٰ عِنْدَ المُسَافِرِ مِنْهَا، فَمَا أَيْقَظَنَا إِلَّا حَرُّ الشَّمْسِ، وَكَانَ أَوَّلَ مَنِ آسْتَيْقَظَ فُلَانٌ ثُمَّ فُلَانٌ ثُمَّ فُلَانٌ ـ يُسَمِّيهِمْ أَبُو رَجَاءٍ فَنَسِيَ عَوْفٌ ـ ثُمَّ عُمَرُ بْنُ الخَطَّابِ الرَّابِعُ، وَكَانَ النَّبِيُّ ﷺ إِذَا نَامَ لَمْ يُوقَظْ حَتَّىٰ يَكُونَ هُوَ يَسْتَيْقِظُ، لِأَنَّا لَا نَدْرِي مَا يَحْدُثُ لَهُ فِي نَوْمِهِ، فَلَمَّا آسْتَيْقَظَ عُمَرُ وَرَأَىٰ مَا أَصَابَ النَّاسَ ـ وَكَانَ رَجُلًا جَلِيداً ـ فَكَبَّرَ وَرَفَعَ صَوْتَهُ بِالتَّكْبِيرِ، فَمَا زَالَ يُكَبِّرُ وَيَرْفَعُ صَوْتَهُ بِالتَّكْبِيرِ، حَتَّىٰ آسْتَيْقَظَ بِصَوْتِهِ النَّبِيُّ ﷺ، فَلَمَّا آسْتَيْقَظَ شَكَوْا إِلَيْهِ الَّذِي أَصَابَهُمْ، قَالَ: «لَا ضَيْرَ ـ أَوْ لَا يَضِيرُ ـ آرْتَحِلُوا». فَارْتَحَلَ فَسَارَ غَيْرَ بَعِيدٍ، ثُمَّ نَزَلَ فَدَعَا بِالْوَضُوءِ فَتَوَضَّأَ، وَنُودِيَ بِالصَّلَاةِ فَصَلَّىٰ بِالنَّاسِ، فَلَمَّا آنْفَتَلَ مِنْ صَلَاتِهِ، إِذَا هُوَ بِرَجُلٍ مُعْتَزِلٍ لَمْ يُصَلِّ مَعَ القَوْمِ: قَالَ: «مَا مَنَعَكَ يَا فُلَانُ أَنْ تُصَلِّيَ مَعَ القَوْمِ؟». قَالَ: أَصَابَتْنِي جَنَابَةٌ وَلَا مَاءَ، قَالَ:

— Je suis en état de *janâba*, répondit l'homme, et je ne trouve pas d'eau.

— Tu aurais pu [faire des ablutions sèches] en utilisant du sable pur. Cela t'aurait suffi."

«Après cela, le Prophète (ç) reprit la marche; ... les gens vinrent se plaindre auprès de lui de la soif. Il donna alors l'ordre de s'arrêter et appela ensuite Un tel — Abu Rajâ' avait cité le nom mais l'oubli vient de 'Awf — et 'Ali. Il leur dit: "Partez à la recherche de l'eau!" En effet, les deux hommes partirent et, [au cours de leur mission], trouvèrent une femme sur un chameau et tenue entre deux *mazâda* — ou: *saṭîḥa*(1) — d'eau. Ils lui dirent: "Où est l'eau?

— C'est hier, répondit la femme, à pareille heure, qu'on m'a apporté de l'eau; mais nos hommes sont absents [maintenant]...

— Alors viens [avec nous]!

— Où?

— Chez le Messager de Dieu (ç).

— Vers celui qu'on appelle l'apostat?

— C'est bien celui à qui tu fais allusion. Viens!"

«Ils l'amenèrent chez le Prophète (ç) à qui ils racontèrent ce qui s'était passé. Après quoi, ils la firent descendre de son chameau, puis, le Prophète (ç) demanda un vase... Il versa ensuite un peu d'eau à partir des orifices [de dessus] des deux *mazâda* — ou: *saṭîha* — puis les referma en ouvrant les orifices de dessous. On appela ensuite les gens à venir boire et à abreuver [leurs bêtes]. Et c'est ce qui se passa effectivement. D'ailleurs, la dernière personne fut l'homme qui était en état de *janâba*. Le Prophète lui donna un vase d'eau et lui dit: "Va et verse cette eau sur ton corps!"

«Quant à la femme, elle resta debout à regarder ce qu'on faisait de son eau. Par Dieu! on cessa de prendre de l'eau mais il nous semblait que les deux outres étaient plus pleines qu'auparavant. "Faites-lui une quête!" commanda le Prophète (ç). En effet, on lui rassembla des dattes, de la semoule et de la bouillie sucrée, et ce jusqu'à former une [grande quantité de] nourriture. On lui mit le tout dans une pièce d'étoffe et on la chargea sur son chameau, devant elle. "Sais-tu qu'on n'a rien pris de ton eau? lui dit le Prophère, c'est plutôt Dieu qui nous a abreuvés."

---

(1) La *mazâda*, synonyme de *saṭîḥa*, est une grande outre.

«عَلَيْكَ بِالصَّعِيدِ، فَإِنَّهُ يَكْفِيكَ». ثُمَّ سَارَ النَّبِيُّ ﷺ، فَاشْتَكَىٰ إِلَيْهِ النَّاسُ مِنَ العَطَشِ، فَنَزَلَ فَدَعَا فُلَاناً - كَانَ يُسَمِّيهِ أَبُو رَجَاءٍ نَسِيَهُ عَوْفٌ - وَدَعَا عَلِيّاً فَقَالَ: «ٱذْهَبَا فَٱبْتَغِيَا المَاءَ». فَانْطَلَقَا، فَتَلَقَّيَا ٱمْرَأَةً بَيْنَ مَزَادَتَيْنِ - أَوْ سَطِيحَتَيْنِ - مِنْ مَاءٍ عَلَىٰ بَعِيرٍ لَهَا، فَقَالَا لَهَا: أَيْنَ المَاءُ؟ قَالَتْ: عَهْدِي بِالمَاءِ أَمْسِ هَذِهِ السَّاعَةَ، وَنَفَرُنَا خُلُوفٌ، قَالَا لَهَا: ٱنْطَلِقِي إِذاً، قَالَتْ: إِلَىٰ أَيْنَ؟ قَالَا: إِلَىٰ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ، قَالَتْ: الَّذِي يُقَالُ لَهُ الصَّابِئُ؟ قَالَا: هُوَ الَّذِي تَعْنِينَ، فَانْطَلِقِي، فَجَاءَا بِهَا إِلَىٰ النَّبِيِّ ﷺ وَحَدَّثَاهُ الْحَدِيثَ، قَالَ: فَاسْتَنْزَلُوهَا عَنْ بَعِيرِهَا، وَدَعَا النَّبِيُّ ﷺ بِإِنَاءٍ، فَفَرَّغَ فِيهِ مِنْ أَفْوَاهِ المَزَادَتَيْنِ - أَوْ السَّطِيحَتَيْنِ - وَأَوْكَأَ أَفْوَاهَهُمَا، وَأَطْلَقَ الْعَزَالِي، وَنُودِيَ فِي النَّاسِ: ٱسْقُوا وَٱسْتَقُوا، فَسَقَى مَنْ شَاءَ، وَٱسْتَقَى مَنْ شَاءَ، وَكَانَ آخِرَ ذَاكَ أَنْ أَعْطَىٰ الَّذِي أَصَابَتْهُ الجَنَابَةُ إِنَاءً مِنْ مَاءٍ، قَالَ: «ٱذْهَبْ فَأَفْرِغْهُ عَلَيْكَ». وَهِيَ قَائِمَةٌ تَنْظُرُ إِلَىٰ مَا يُفْعَلُ بِمَائِهَا، وَٱيْمُ اللَّهِ، لَقَدْ أُقْلِعَ عَنْهَا، وَإِنَّهُ لَيُخَيَّلُ إِلَيْنَا أَنَّهَا أَشَدُّ مِلأَةً مِنْهَا حِينَ ٱبْتَدَأَ فِيهَا، فَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «ٱجْمَعُوا لَهَا». فَجَمَعُوا لَهَا - مِنْ بَيْنِ عَجْوَةٍ وَدَقِيقَةٍ وَسَوِيقَةٍ - حَتَّىٰ جَمَعُوا لَهَا طَعَاماً، فَجَعَلُوهَا فِي ثَوْبٍ، وَحَمَلُوهَا عَلَىٰ بَعِيرِهَا، وَوَضَعُوا الثَّوْبَ بَيْنَ يَدَيْهَا، قَالَ لَهَا: «تَعْلَمِينَ، مَا رَزِئْنَا مِنْ مَائِكِ شَيْئاً، وَلَكِنَّ اللَّهَ هُوَ الَّذِي أَسْقَانَا». فَأَتَتْ أَهْلَهَا وَقَدِ ٱحْتَبَسَتْ عَنْهُمْ، قَالُوا: مَا حَبَسَكِ يَا

«Après cette absence, la femme retourna chez elle. On lui dit: "Mais quelle est la chose qui t'a retenue, ô une telle!?

— Une chose extraordinaire, répondit-elle; deux hommes sont venus me voir et m'ont amenée chez cet homme qu'on appelle l'apostat... Il a fait telle et telle choses. Par Dieu! Soit qu'il est le plus grand sorcier qui peut exister entre ceci et cela — et elle fit un signe avec les deux doigts, le médium et l'index, en les élevant vers le ciel, et ce pour dire: entre le ciel et la terre —, soit qu'il est vraiment le messager de Dieu."

«Après cela, les musulmans attaquaient les païens des alentours et épargnaient le clan de cette femme; ce qui la poussa à dire aux siens: "Je crois que ces gens font exprès de vous épargner... Pourquoi n'embrassez-vous par l'Islam?" En effet, ils lui obéirent et se convertirent à l'Islam.»

R. 7 - Lorsque celui qui est en état de *janâba* redoute une maladie, la mort ou la soif, il peut dans ce cas faire des ablution sèches

* On rapporte que 'Amrû ben Al-'Âṣ eut une fois une *janâba* dans une nuit froide, ce qui le poussa à faire des ablutions sèches et à réciter ensuite: **Ne tuez pas vos âmes!... Dieu vous soit Misércordieux!**[1].

On cita cela au Prophète (ç) mais il ne blâma pas 'Amrû.

345 - Abu Wâ'il dit: «Abu Mûsa dit à 'Abd-ul-Lâh ben Mas'ûd: "Est-ce que [celui qui est en état de *janâba*] doit arrêter la prière s'il ne trouve pas d'eau?

— Si tu tolères cela, opposa 'Abd-ul-Lâh, toute personne qui sentira le froid dira la même chose (c'est-à-dire qu'elle fera les ablutions sèches) puis priera.

— Et qu'en est-il des paroles de 'Ammâr adressées à 'Umar?

— Je ne crois pas que 'Umar fut convaincu par les propos de 'Ammâr."»

346 - Al-'A'mach dit: «J'ai entendu Chaqîq ben Salama dire: J'étais chez 'Abd-ul-Lâh et Abu Mûsa lorsque celui-ci dit: "O Abu 'Abd-ar-Raḥmân! que doit faire celui qui est en état de *janâba* et ne trouve pas d'eau? — Il ne doit prier, répondit 'Abd-ul-Lâh, que lorsqu'il trouve de l'eau — Et que fais-tu des propos de 'Ammar lorsque le Prophète (ç) lui avait dit: *Cela t'aurait suffit?* — N'as-tu pas

(1) An-Nisâ', 29.

فُلاَنَةُ؟ قَالَتِ: الْعَجَبُ، لَقِيَنِي رَجُلاَن، فَذَهَبَا بِي إِلَىٰ هَذَا الَّذِي يُقَالُ لَـهُ الصَّابِيءُ، فَفَعَلَ كَذَا وَكَذَا، فَوَاللَّهِ، إِنَّهُ لَأَسْحَرُ النَّاسِ مِنْ بَيْنِ هَذِهِ وَهَذِهِ ـ وَقَالَتْ بِإِصْبَعَيْهَا الْوُسْطَىٰ وَالسَّبَابَةِ، فَرَفَعَتْهُمَا إِلَىٰ السَّمَاءِ تَعني: السَّمَاءَ والأَرْضَ ـ أَوْ إِنَّهُ لَرَسُولُ اللَّهِ حَقّاً. فَكَانَ الْمُسْلِمُونَ بَعْدَ ذَلِكَ، يُغِيرُونَ عَلَىٰ مَنْ حَوْلَهَا مِنَ الْمُشْرِكِينَ، وَلاَ يُصِيبُونَ الصِّرْمَ الَّذِي هِيَ مِنْهُ، فَقَالَتْ يَوْماً لِقَوْمِهَا: مَا أُرَىٰ أَنَّ هَؤُلاَءِ الْقَوْمَ يَدَعُونَكُمْ عَمْداً، فَهَلْ لَكُمْ فِي الإِسْلاَمِ؟ فَأَطَاعُوهَا فَدَخَلُوا فِي الإِسْلاَمِ.

٧ ـ باب: إِذَا خَافَ الْجُنُبُ عَلَى نَفْسِهِ الْمَرَضَ أَوِ المَوْتَ، أَوْ خَافَ العَطَشَ، تَيَمَّمَ

وَيُذْكَرُ: أَنَّ عَمْرَو بْنَ العَاصِ أَجْنَبَ فِي لَيْلَةٍ بَارِدَةٍ، فَتَيَمَّمَ وَتَلا: ﴿وَلَا تَقْتُلُوٓاْ أَنفُسَكُمْۚ إِنَّ ٱللَّهَ كَانَ بِكُمْ رَحِيمًا﴾(١). فَذُكِرَ لِلنَّبِيِّ ﷺ فَلَمْ يُعَنِّفْ.

٣٤٥ ـ حَدَّثَنَا بِشْرُ بْنُ خَالِدٍ قَالَ: حَدَّثنا مُحَمَّدٌ ـ هُوَ غُنْدَرٌ ـ عَنْ شُعْبَةَ، عَنْ سُلَيْمَانَ، عَنْ أَبِي وَائِلٍ قَالَ: قَالَ أَبُو مُوسَىٰ لِعَبْدِ اللَّهِ بْنِ مَسْعُودٍ: إِذَا لَمْ يَجِدِ المَاءَ لاَ يُصَلِّي؟ قَالَ عَبْدُ اللَّهِ: لَوْ رَخَّصْتُ لَهُمْ فِي هَذَا، كَانَ إِذَا وَجَدَ أَحَدُهُمْ البَرْدَ قَالَ هَكَذَا ـ يَعْنِي تَيَمَّمَ ـ وَصَلَّى. قَالَ: قُلْتُ: فَأَيْنَ قَوْلُ عَمَّارٍ لِعُمَرَ؟ قَالَ: إِنِّي لَمْ أَرَ عُمَرَ قَنِعَ بِقَوْلِ عَمَّارٍ.

٣٤٦ ـ حَدَّثَنَا عُمَرُ بْنُ حَفْصٍ قَالَ: حَدَّثنا أَبِي قَالَ: حَدَّثنا الأَعْمَشُ قَالَ: سَمِعْتُ شَقِيقَ بْنَ سَلَمَةَ قَالَ: كُنْتُ عِنْدَ عَبْدِ اللَّهِ وَأَبِي مُوسَىٰ، فَقَالَ لَهُ أَبُو مُوسَىٰ: أَرَأَيْتَ يَا أَبَا عَبْدِ الرَّحْمَنِ، إِذَا أَجْنَبَ فَلَمْ يَجِدْ مَاءً، كَيْفَ يَصْنَعُ؟ فَقَالَ عَبْدُ اللَّهِ: لاَ يُصَلِّي حَتَّى يَجِدَ المَاءَ. فَقَالَ أَبُو مُوسَىٰ: فَكَيْفَ تَصْنَعُ بِقَوْلِ عَمَّارٍ، حِينَ قَالَ لَهُ النَّبِيُّ ﷺ: «كَانَ يَكْفِيكَ». قَالَ: أَلَمْ

(١) سورة النساء: الآية ٢٩.

remarqué que 'Umar ne fut pas convaincu par cela? — Laisse les paroles de 'Ammâr à part! mais que feras-tu du verset [des ablutions sèches]." Et 'Abd-ul-Lâh ne sut quoi dire; cependant il reprit: "Si nous permettons cela aux gens, on ne tardera pas à voir quelques-uns d'entre eux laisser l'eau qu'ils croient froide pour faire des ablutions sèches."»

* Al-'A'mach: «Je dis alors à Chaqîq: "Ce n'est qu'à cause de cela que 'Abd-ul-Lâh manifesta sa réserve? — Oui, dit Chaqîq."»

R. 8 - Les ablutions sèches se font en frappant une seule fois...

347 - Chaqîq dit: «J'étais assis avec 'Abd-ul-Lâh et Abu Mûsa al-'Ach'ary lorsque celui-ci dit au premier: "Si un homme est en état de *janâba* et ne trouve pas d'eau durant tout un mois, ne doit-il pas dans ce cas faire des ablutions sèches et prier?... Et que feriez-vous de ce verset qui se trouve dans la sourate d'al-Mâ'ida: **et ne trouviez pas d'eau, utilisez en substitution un sol sain pour en passer sur votre visage et vos mains**(1).

— Si on permet cela aux gens, on ne tardera pas à les voir laisser l'eau qu'ils croient froide et faire des ablutions sèches avec du sol."»

Al-'A'mach: «C'est à cause de cela que vous avez manifesté des réserves? — Oui, répondit Chaqîq.»

Chaqîq: «Abu Mûsa dit alors: "N'as-tu pas remarqué ce que 'Ammar avait dit à 'Umar: Une fois, le Messager de Dieu (ç) m'avait envoyé pour une affaire... J'étais ensuite tombé en état de *janâba* mais je n'avais pas trouvé d'eau; ce qui m'avait poussé à me rouler dans le sable de la même manière que le fait une bête. [A mon retour], je mis le Prophète (ç) au courant. Il me dit: *Il t'aurait suffi de faire cela* et il frappa alors les paumes sur le sol par une seule fois, les secoua, puis essuya le dos de sa main, par sa gauche — ou: le dos de sa main gauche par sa paume —, après cela, des deux paumes, il essuya son visage."

«'Abd-ul-Lâh: "N'as tu pas remarqué que 'Umar n'était pas convaincu par les paroles de 'Ammâr?"»

Ya'la ajouta ceci: D'al-'A'mach, de Chaqîq [qui dit]: «J'étais avec 'Abd-ul-Lâh et Abu Mûsa lorsque celui-ci dit [au premier]: "N'as-tu pas entendu que

(1) Al-Mâ'ida, 6.

تَرَ عُمَرَ لَمْ يَقْنَعْ بِذَلِكَ؟ فَقَالَ أَبُو مُوسَىٰ: فَدَعْنَا مِنْ قَوْلِ عَمَّارٍ، كَيْفَ تَصْنَعُ بِهَذِهِ الآيَةِ؟ فَمَا دَرَىٰ عَبْدُ اللَّهِ مَا يَقُولُ، فَقَالَ: إِنَّا لَوْ رَخَّصْنَا لَهُمْ فِي هَذَا، لأَوْشَكَ إِذَا بَرَدَ عَلَىٰ أَحَدِهِمُ المَاءُ أَنْ يَدَعَهُ وَيَتَيَمَّمَ. فَقُلْتُ لِشَقِيقٍ: فَإِنَّمَا كَرِهَ عَبْدُ اللَّهِ لِهَذَا؟ قَالَ: نَعَمْ.

٨ ـ باب: التَّيَمُّمُ ضَرْبَةٌ

٣٤٧ ـ حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ سَلَامٍ قَالَ: أَخْبَرَنَا أَبُو مُعَاوِيَةَ، عَنِ الأَعْمَشِ، عَنْ شَقِيقٍ قَالَ: كُنْتُ جَالِساً مَعَ عَبْدِ اللَّهِ وَأَبِي مُوسَىٰ الأَشْعَرِيِّ، فَقَالَ لَهُ أَبُو مُوسَىٰ: لَوْ أَنَّ رَجُلاً أَجْنَبَ، فَلَمْ يَجِدِ المَاءَ شَهْراً، أَمَا كَانَ يَتَيَمَّمُ وَيُصَلِّي. فَكَيْفَ تَصْنَعُونَ بِهَذِهِ الآيَةِ فِي سُورَةِ المَائِدَةِ: ﴿فَلَمْ تَجِدُوا مَاءً فَتَيَمَّمُوا صَعِيداً طَيِّباً﴾[1]. فَقَالَ عَبْدُ اللَّهِ: لَوْ رُخِّصَ لَهُمْ فِي هذَا، لأَوْشَكُوا إِذَا بَرَدَ عَلَيْهِمُ المَاءُ أَنْ يَتَيَمَّمُوا الصَّعِيدَ. قُلْتُ: وَإِنَّمَا كَرِهْتُمْ هَذَا لِذَا؟ قَالَ: نَعَمْ. فَقَالَ أَبُو مُوسَىٰ: أَلَمْ تَسْمَعْ قَوْلَ عَمَّارٍ لِعُمَرَ: بَعَثَنِي رَسُولُ اللَّهِ ﷺ فِي حَاجَةٍ، فَأَجْنَبْتُ فَلَمْ أَجِدِ المَاءَ، فَتَمَرَّغْتُ فِي الصَّعِيدِ كَمَا تَمَرَّغُ الدَّابَّةُ، فَذَكَرْتُ ذَلِكَ لِلنَّبِيِّ ﷺ فَقَالَ: «إِنَّمَا كَانَ يَكْفِيكَ أَنْ تَصْنَعَ هَكَذَا»: فَضَرَبَ بِكَفِّهِ ضَرْبَةً عَلَى الأَرْضِ، ثُمَّ نَفَضَهَا، ثُمَّ مَسَحَ بِهَا ظَهْرَ كَفِّهِ بِشِمَالِهِ، أَوْ ظَهْرَ شِمَالِهِ بِكَفِّهِ، ثُمَّ مَسَحَ بِهَا وَجْهَهُ. فَقَالَ عَبْدُ اللَّهِ: أَفَلَمْ تَرَ عُمَرَ لَمْ يَقْنَعْ بِقَوْلِ عَمَّارٍ؟.

وَزَادَ يَعْلَىٰ: عَنِ الأَعْمَشِ، عَنْ شَقِيقٍ: كُنْتُ مَعَ عَبْدِ اللَّهِ وَأَبِي مُوسَىٰ، فَقَالَ أَبُو مُوسَىٰ: أَلَم تَسْمَعْ قَوْلَ عَمَّارٍ لِعُمَرَ: إِنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ بَعَثَنِي أَنَا وَأَنْتَ، فَأَجْنَبْتُ، فَتَمَعَّكْتُ

---

(١) سورة المائدة: الآية ٦.

'Ammâr avait dit à 'Umar: Une fois, le Messager de Dieu (ç) nous envoya [en mission], toi et moi. Je tombai ensuite dans l'état de *janâba*, ce qui me poussa à me rouler dans le sable. A notre retour chez le Messager de Dieu (ç), nous l'informâmes. Il [me] dit alors: *Il t'aurait suffi de faire cela* , et il s'essuya le visage et les deux paumes par une seule fois."»

r. 348 - Abu Rajâ' dit: «'Imrân ben Ḥuṣayn al-Khuzâ'y nous a rapporté que le Messager de Dieu (ç) avait vu une fois un homme qui se tenait à l'écart, il n'avait pas fait la prière avec les fidèles. "O Un tel! lui avait dit le Prophète, quelle est la chose qui t'a empêché de prier avec les autres?

— O Messager de Dieu! avait répondu l'homme, je suis tombé en état de *janâba* et je ne trouve pas d'eau.

— Sers-toi du sable! il te suffit."»

بِالصَّعِيدِ، فَأَتَيْنَا رَسُولَ اللَّهِ ﷺ فَأَخْبَرْنَاهُ، فَقَالَ: «إِنَّمَا كَانَ يَكْفِيكَ هَكَذَا». وَمَسَحَ وَجْهَهُ وَكَفَّيْهِ وَاحِدَةً.

٩ ـ باب ٣٤٨ ـ حَدَّثَنَا عَبْدانُ قَالَ: أَخْبَرَنَا عَبْدُ اللَّهِ قَالَ: أَخْبَرَنَا عَوْفٌ، عَنْ أَبِي رَجَاءٍ قَالَ: حَدَّثنا عِمْرَانُ بْنُ حُصَيْنٍ الْخُزَاعِيُّ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ رَأَى رَجُلاً مُعْتَزِلاً، لَمْ يُصَلِّ فِي الْقَوْمِ، فَقَالَ: «يَا فُلَانُ، مَا مَنَعَكَ أَنْ تُصَلِّيَ فِي القَوْمِ؟». فَقَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، أَصَابَتْنِي جَنَابَةٌ وَلَا مَاءَ، قَالَ: «عَلَيْكَ بِالصَّعِيدِ، فَإِنَّهُ يَكْفِيكَ».

Au nom de Dieu, le Tout miséricorde, le Miséricordieux

VIII. LA PRIÈRE

R. 1 - Comment la prière fut prescrite dans le voyage Nocturne [du Prophète]

* Ibn 'Abbâs: «Abu Sufyân, en me rapportant le *ḥadîth* d'Héraclius, a dit: "Il nous recommande — c'est-à-dire, le Prophète (ç) — d'accomplir la prière, d'être véridiques et de s'abstenir de ce qui est indécent."»

349 - 'Anas ben Mâlik dit: Abu Dhar rapportait que le Messager de Dieu (ç) avait dit: «Lorsque j'étais à La Mecque, on fendit le plafond de ma maison, et l'archange Gabriel descendit alors et me fendit la poitrine pour la laver avec l'eau de Zamzam. Il apporta ensuite une écuelle en or remplie de sagesse et de foi, la vida dans ma poitrine et la passa enfin à côté. Après cela, il me prit par la main et me fit monter au ciel du bas-monde. A notre arrivée, Gabriel dit à l'ange gardien du ciel: "Ouvre! — Qui est là? demanda l'ange. — C'est Gabriel. — Y a-t-il quelqu'un avec toi? — Oui, il y a Muḥammad (ç). — Lui a-t-on envoyé [la Révélation]? — Oui."

«On nous ouvrit les portes du ciel du bas-monde puis nous nous élevâmes en son sein. Nous y vîmes un homme assis. Il y avait à sa droite et à sa gauche deux masses noires. Et en regardant à sa droite, il souriait; tandis qu'il pleurait en se retournant à gauche. "Bienvenue au prophète et au fils pieux, me dit l'homme. — Mais qui est-ce? dis-je à Gabriel. — C'est Adam. Et ces deux masses noires qui sont à sa droite et à sa gauche sont les âmes de sa descendance. Ceux qui sont à sa droite sont les habitants du Paradis tandis que ceux qui forment la masse de gauche sont ceux du Feu. Et c'est pourquoi il sourit une fois qu'il regarde à sa droite mais pleure lorsqu'il se retourne à sa gauche."

«Etant tous deux montés au deuxième ciel, Gabriel dit à son gardien: "Ouvre!" Et ce dernier lui répondit de la même manière que le premier puis ouvrit

بسم الله الرحمن الرحيم

٨ ـ كتاب الصّلاة

١ ـ باب: كَيْفَ فُرِضَتِ الصَّلَوَاتُ فِي الإِسْرَاءِ

وَقَالَ ٱبْنُ عَبَّاسٍ: حَدَّثَنِي أَبُو سُفْيانَ فِي حَدِيثِ هِرَقْلَ فَقَالَ: يَأْمُرُنَا ـ يَعْنِي النَّبِيَّ ﷺ ـ بِالصَّلاَةِ وَالصِّدْقِ وَالعَفَافِ.

٣٤٩ـ حَدَّثَنَا يَحْيَىٰ بْنُ بُكَيْرٍ قَالَ: حَدَّثَنا اللَّيْثُ، عَنْ يُونُسَ، عَنِ ٱبْنِ شِهَابٍ، عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ قَالَ: كَانَ أَبُو ذَرٍّ يُحَدِّثُ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَالَ: «فُرِجَ عَنْ سَقْفِ بَيْتِي وَأَنَا بِمَكَّةَ، فَنَزَلَ جِبْرِيلُ، فَفَرَجَ صَدْرِي، ثُمَّ غَسَلَهُ بِمَاءِ زَمْزَمَ، ثُمَّ جَاءَ بِطَسْتٍ مِنْ ذَهَبٍ، مُمْتَلِىءٍ حِكْمَةً وَإِيماناً، فَأَفْرَغَهُ فِي صَدْرِي، ثُمَّ أَطْبَقَهُ، ثُمَّ أَخَذَ بِيَدِي فَعَرَجَ بِي إِلَىٰ السَّمَاءِ الدُّنْيَا، فَلَمَا جِئْتُ إِلَىٰ السَّمَاءِ الدُّنْيَا، قَالَ جِبْرِيلُ لِخَازِنِ السَّمَاءِ: ٱفْتَحْ، قَالَ: مَنْ هَذَا؟ قَالَ: هَذَا جِبْرِيلُ، قَالَ: هَلْ مَعَكَ أَحَدٌ؟ قَالَ: نَعَمْ، مَعِي مُحَمَّدٌ ﷺ، فَقَالَ: أُرْسِلَ إِلَيْهِ؟ قَالَ: نَعَمْ. فَلَمَّا فَتَحَ عَلَوْنَا السَّمَاءَ الدُّنْيَا، فَإِذَا رَجُلٌ قَاعِدٌ، عَلَىٰ يَمِينِهِ أَسْوِدَةٌ، وَعَلَىٰ يَسَارِهِ أَسْوِدَةٌ، إِذَا نَظَرَ قِبَلَ يَمِينِهِ ضَحِكَ، وَإِذَا نَظَرَ قِبَلَ يَسَارِهِ بَكَىٰ، فَقَالَ: مَرْحَباً بِالنَّبِيِّ ٱلصَّالِحِ وَالاِبْنِ الصَّالِحِ، قُلْتُ لِجِبْرِيلَ: مَنْ هَذَا؟ قَالَ: هَذَا آدَمُ، وَهَذِهِ الأَسْوِدَةُ عَنْ يَمِينِهِ وَشِمَالِهِ نَسَمُ بَنِيهِ، فَأَهْلُ اليَمِينِ مِنْهُمْ أَهْلُ الجَنَّةِ، وَالأَسْوِدَةُ الَّتِي عَنْ شِمَالِهِ أَهْلُ النَّارِ، فَإِذَا نَظَرَ عَنْ يَمِينِهِ ضَحِكَ، وَإِذَا نَظَرَ قِبَلَ شِمَالِهِ بَكَىٰ. حَتَّىٰ عَرَجَ بِي إِلَى السَّمَاءِ الثَّانِيَةِ، فَقَالَ لِخَازِنِهَا: ٱفْتَحْ، فَقَالَ لَهُ خَازِنُهَا

la porte. (Arrivé à ce passage, Abu Dhar rapporte que le Prophète trouva dans les différents cieux Adam, 'Idrîs, Moïse, Jésus et Abraham, que les saluts de Dieu soient sur eux tous; sans toutefois désigner la place de chacun d'entre eux; mais il mentionna quand même qu'il avait trouvé Adam dans le ciel du bas-monde et Abraham au sixième ciel.)

Anas: Lorsque Gabriel passa avec le Prophète (ç) auprès de 'Idrîs, celui-ci dit: "Bienvenue au prophète et au frère pieux!"

Le Prophète: «"C'est qui? dis-je — C'est 'Idrîs, répondit Gabriel."

«Après cela je passai auprès de Moïse qui [me dit]: "Bienvenue au prophète et au frère pieux! — Mais qui est-ce? dis-je. — C'est Moïse." Et de passage auprès de Jésus, celui-ci [me] dit: "Bienvenue au pophète et au frère vertueux! — Qui est-ce? dis-je. — C'est Jésus, répondit Gabriel." Enfin, et de passage près d'Abraham, il [me] dit: "Bienvenue au prophète et au fils vertueux! — Qui est-ce? dis-je. — Celui-là, c'est Abrahâm (ç)."»

Ibn Chihâb: Ibn Ḥazm m'a informé qu'ibn 'Abbâs et Abu Ḥabba al-'Anṣâry rapportaient souvent que le Prophète (ç) avait [ensuite] dit: «Puis on me fit monter à un niveau à partir duquel je pouvais entendre le frottement des Calames.»

Ibn Ḥazm et 'Anas ben Mâlik: Le Prophète (ç) avait [ensuite] dit: «Et Dieu prescrivit ensuite à ma Umma cinquante prières rituelles. A mon retour, je passai près de Moïse qui me dit: "Qu'est-ce que Dieu a prescrit pour ta Umma?

— Cinquante prières, répondis-je.

— Retrourne voir ton Seigneur! ta Umma ne supportera pas cela." En effet, je retournai auprès du Seigneur et Il me déchargea de la moitié[1]. Mais de nouveau de passage près de Moïse, je lui dis: "Il a retranché la moitié[2]. — Retourne auprès de ton Seigneur! ta Umma ne supportera pas cela." Je retournai et Dieu [me] déchargea d'une nouvelle moitié[3]. De retour auprès de Moïse, il me dit: "Retourne auprès de ton Seigneur! ta Umma ne supportera pas cela." Je retournai et Dieu me dit: "Elles sont cinq et elles sont cinquante. Je ne change point ma Parole." Je retournai chez Moïse qui me dit: "Retourne voir ton Seigneur! — J'ai honte [maintenant] du Seigneur, répliquai-je."

(1) Autre traduction: «d'une partie».

(2) Autre traduction: «une partie».

(3) Ou: «partie».

مِثْلَ مَا قَالَ الأَوَّلُ، فَفَتَحَ». قَالَ أَنَسٌ: فَذَكَرَ: أَنَّهُ وَجَدَ فِي السَّمَاوَاتِ آدَمَ، وَإِدْرِيسَ، وَمُوسَىٰ، وَعِيسَىٰ، وَإِبْرَاهِيمَ، صَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِمْ، وَلَمْ يُثْبِتْ كَيْفَ مَنَازِلُهُمْ، غَيْرَ أَنَّهُ ذَكَرَ: أَنَّهُ وَجَدَ آدَمَ فِي السَّمَاءِ الدُّنْيَا، وَإِبْرَاهِيمَ فِي السَّمَاءِ السَّادِسَةِ. قَالَ أَنَسٌ: فَلَمَّا مَرَّ جِبْرِيلُ بِالنَّبِيِّ ﷺ بِإِدْرِيسَ، قَالَ: مَرْحَباً بِالنَّبِيِّ الصَّالِحِ وَالأَخِ الصَّالِحِ. «فَقُلْتُ: مَنْ هَذَا؟ قَالَ: هَذَا إِدْرِيسُ. ثُمَّ مَرَرْتُ بِمُوسَىٰ، فَقَالَ: مَرْحَباً بِالنَّبِيِّ الصَّالِحِ وَالأَخِ الصَّالِحِ، قُلْتُ: مَنْ هَذَا؟ قَالَ: هَذَا مُوسَىٰ. ثُمَّ مَرَرْتُ بِعِيسَىٰ، فَقَالَ: مَرْحَباً بِالأَخِ الصَّالِحِ وَالنَّبِيِّ الصَّالِحِ، قُلْتُ: مَنْ هَذَا؟ قَالَ: هَذَا عِيسَىٰ، ثُمَّ مَرَرْتُ بِإِبْرَاهِيمَ، فَقَالَ: مَرْحَباً بِالنَّبِيِّ الصَّالِحِ وَالابْنِ الصَّالِحِ، قُلْتُ: مَنْ هَذَا؟ قَالَ: هَذَا إِبْرَاهِيمُ ﷺ».

قَالَ ابْنُ شِهَابٍ فَأَخْبَرَنِي ابْنُ حَزْمٍ: أَنَّ ابْنَ عَبَّاسٍ وَأَبَا حَبَّةَ الأَنْصَارِيَّ: كَانَا يَقُولَانِ: قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «ثُمَّ عُرِجَ بِي حَتَّىٰ ظَهَرْتُ لِمُسْتَوَىً أَسْمَعُ فِيهِ صَرِيفَ الأَقْلَامِ». قَالَ ابْنُ حَزْمٍ وَأَنَسُ بْنُ مَالِكٍ: قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «فَفَرَضَ اللَّهُ عَلَىٰ أُمَّتِي خَمْسِينَ صَلَاةً، فَرَجَعْتُ بِذَلِكَ، حَتَّىٰ مَرَرْتُ عَلَىٰ مُوسَىٰ، فَقَالَ: مَا فَرَضَ اللَّهُ لَكَ عَلَىٰ أُمَّتِكَ؟ قُلْتُ: فَرَضَ خَمْسِينَ صَلَاةً، قَالَ: فَارْجِعْ إِلَىٰ رَبِّكَ، فَإِنَّ أُمَّتَكَ لَا تُطِيقُ ذَلِكَ، فَرَاجَعَنِي فَوَضَعَ شَطْرَهَا، فَرَجَعْتُ إِلَىٰ مُوسَىٰ: قُلْتُ: وَضَعَ شَطْرَهَا، فَقَالَ: رَاجِعْ رَبَّكَ، فَإِنَّ أُمَّتَكَ لَا تُطِيقُ، فَرَاجَعْتُ فَوَضَعَ شَطْرَهَا، فَرَجَعْتُ إِلَيْهِ، فَقَالَ: ارْجِعْ إِلَىٰ رَبِّكَ، فَإِنَّ أُمَّتَكَ لَا تُطِيقُ ذَلِكَ، فَرَاجَعْتُهُ، فَقَالَ: هِيَ خَمْسٌ، وَهِيَ خَمْسُونَ، لَا يُبَدَّلُ الْقَوْلُ لَدَيَّ، فَرَجَعْتُ إِلَىٰ مُوسَىٰ، فَقَالَ: رَاجِعْ رَبَّكَ، فَقُلْتُ: اسْتَحْيَيْتُ مِنْ رَبِّي، ثُمَّ انْطَلَقَ بِي، حَتَّىٰ انْتَهَىٰ بِي إِلَىٰ سِدْرَةِ

«Enfin, Gabriel m'emmena ensuite à *Sidrat-ul-Muntahâ* (Lotus des confins) où je vis des couleurs que je ne connaissais pas, puis on me fit entrer dans le Paradis où il y avait des *ḥabâyl*[1] de perles et un sol en musc.»

350 - 'Â'icha la Mère des Croyants, dit: «En prescrivant la prière, Dieu fixa le nombre de *rak'a* à deux pour chaque prière, tant pour le résident que pour le voyageur. Il garda ensuite la prière du voyage comme telle et augmenta le nombre [de rak'a] de la prière du résident.»

R. 2 - Sur l'obligation d'être vêtu durant la prière

* Sur: **revêtez votre parure en toute oraison**[2].

* Sur celui qui prie en étant drapé d'une seule pièce dont les bouts sont mis sur les épaules.

* On rapporte que, d'après Salama ben al-'Akwa', le Prophète (ç) dit qu'on doit attacher le vêtement, fût-ce avec une épine.

Mais l'*isnâd* de ce *ḥadîth* doit être examiné avec attention.

* Sur celui qui prie vêtu d'un habit qu'il portait au moment où il a eu un rapport charnel, et ce tant qu'il ne voit aucune impureté.

* Le Prophète (ç) donna l'ordre de ne pas faire des tournées autour du Temple en étant nu.

351 - Um 'Aṭiyya dit: «On nous donna l'ordre de faire sortir, pendant les deux Fêtes, les femmes qui avaient leurs menstrues et celles qu'on gardait loin des regards, afin qu'elles assistassent à [la prière] de groupe faite par les musulmans et aux invocations de ceux-ci. Cependant, on commanda à celles qui avaient leurs menstrues de rester à l'écart du *muṣalla* des autres femmes. Et une femme de dire: "O Messager de Dieu! et si l'une de nous n'a pas de voile... — Que sa compagne lui prête le sien! répondit le Prophète."»

* 'Abd-ul-Lâh ben Rajâ': Directement de 'Imrân, directement de Muḥammad ben Sirîn, directement d'Um 'Aṭiyya qui dit: J'ai entendu cela du Prophète (ç).

---

(1) Sur le mot *ḥabâyl* (حبايل) on trouve des divergences: pour un premier groupe de commentateurs, il s'agit d'une faute de copistes; il faut plutôt lire *janâbidh* (جنابذ). Et ni ce dernier mot ni le premier n'ont de sens connu pour ibn Ḥazm. Mais pour d'autres commentateurs le mot *janâbidh* est le pluriel de *junbudha* qui veut dire une presque coupole.
Revenons à *ḥabâyl*. Il a le sens de colliers pour les uns et le sens d'une longue bande de sable pour les autres.

(2) Al-'A'râf, 31.

المُنْتَهَىٰ، وَغَشِيَهَا أَلْوَانٌ لَا أَدْرِي مَا هِيَ، ثُمَّ أُدْخِلْتُ الجَنَّةَ، فَإِذَا فِيهَا حَبَايِلُ اللُّؤْلُؤِ، وَإِذَا تُرَابُهَا المِسْكُ».

٣٥٠ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ يُوسُفَ قَالَ: أَخْبَرَنَا مَالِكٌ، عَنْ صَالِحِ بْنِ كَيْسَانَ، عَنْ عُرْوَةَ بْنِ الزُّبَيْرِ، عَنْ عَائِشَةَ أُمِّ المُؤْمِنِينَ قَالَتْ: فَرَضَ اللَّهُ الصَّلَاةَ حِينَ فَرَضَهَا، رَكْعَتَيْنِ رَكْعَتَيْنِ، فِي الحَضَرِ وَالسَّفَرِ، فَأُقِرَّتْ صَلَاةُ السَّفَرِ، وَزِيدَ فِي صَلَاةِ الحَضَرِ.

٢ - باب: وُجُوبِ الصَّلَاةِ فِي الثِّيَابِ

وَقَوْلِ اللَّهِ تَعَالَىٰ ﴿خُذُوا زِينَتَكُمْ عِندَ كُلِّ مَسْجِدٍ﴾[1]. وَمَنْ صَلَّى مُلْتَحِفاً فِي ثَوْبٍ وَاحِدٍ.

وَيُذْكَرُ عَنْ سَلَمَةَ بْنِ الأَكْوَعِ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ قَالَ: «يَزُرُّهُ وَلَوْ بِشَوْكَةٍ». فِي إِسْنَادِهِ نَظَرٌ، وَمَنْ صَلَّى فِي الثَّوْبِ الَّذِي يُجَامِعُ فِيهِ مَا لَمْ يَرَ أَذًى. وَأَمَرَ النَّبِيُّ ﷺ أَنْ لَا يَطُوفَ بِالْبَيْتِ عُرْيَانٌ.

٣٥١ ـ حَدَّثَنَا مُوسَى بْنُ إِسْمَاعِيلَ قَالَ: حَدَّثنا يَزِيدُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ، عَنْ مُحَمَّدٍ، عَنْ أُمِّ عَطِيَّةَ قَالَتْ: أُمِرْنَا أَنْ نُخْرِجَ الْحُيَّضَ يَوْمَ العِيدَيْنِ، وَذَوَاتِ الخُدُورِ، فَيَشْهَدْنَ جَمَاعَةَ المُسْلِمِينَ وَدَعْوَتَهُمْ، وَيَعْتَزِلُ الحُيَّضُ عَنْ مُصَلَّاهُنَّ، قَالَتِ امْرَأَةٌ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، إِحْدَانَا لَيْسَ لَهَا جِلْبَابٌ؟ قَالَ: «لِتُلْبِسْهَا صَاحِبَتُهَا مِنْ جِلْبَابِهَا».

وَقَالَ عَبْدُ اللَّهِ بْنُ رَجَاءٍ: حَدَّثنا عِمْرَانُ: حَدَّثنا مُحَمَّدُ بْنُ سِيرِينَ: حَدَّثَتْنَا أُمُّ عَطِيَّةَ: سَمِعْتُ النَّبِيَّ ﷺ بِهَذَا.

---

(١) سورة الأعراف: الآية ٣١.

R. 3 - Sur le fait de nouer le 'izâr au niveau de la nuque pendant la prière

* Abu Hâzim [rapporte] de Sahl: «les Compagnons prièrent avec le Prophète (ç) en ayant leurs *'izâr* noués au niveau de leurs épaules.»

352 - Muḥammad ben al-Munkadir dit: «Une fois, Jâbir pria vêtu d'un *'izâr* qu'il avait noué au niveau de sa nuque et posa ses vêtements sur un support sous forme d'un trépied. Quelqu'un lui dit: "Tu pries en portant un seul *'izâr*! — J'ai fait cela afin qu'un ignorant comme toi puisse me voir ainsi. Qui d'entre nous avait deux vêtements au temps du Prophète (ç)?"»

353 - Muḥammad ben al-Munkadir dit: «J'ai vu Jâbir ben 'Abd-ul-Lâh prier en portant un seul vêtement... Il a dit: "J'ai vu le Prophète (ç) prier en portant un seul vêtement."»

R. 4 - Sur le fait de prier en portant un seul vêtement[1] et en posant ses deux bouts sur les épaules

* Az-Zuhry: Um Hâni' dit: Le Prophète (ç) se drapa dans un vêtement en ayant croisé les deux bouts au niveau des deux épaules.

354 - 'Umar ben Abu Salama: Le Prophète (ç) pria vêtu d'un seul vêtement dont il croisa les deux bouts.

355 - 'Umar ben Abu Salama vit le Prophète (ç) chez Um Salama en train de prier et vêtu d'un seul vêtement; il avait posé les deux bouts de ce vêtement sur les deux épaules.

356 - 'Umar ben Abu Salama informa le père de Hichâm en disant: «J'ai vu le Messager de Dieu (ç) prier chez Um Salama en portant un seul vêtement. Il était enveloppé dedans en posant les deux bouts sur ses épaules.»

357 - Abu Murra, l'affranchi d'Um Hâni' bent Abu Ṭâlib, rapporta à Abu an-Naḍr avoir entendu Um Hâni' bent Abu Ṭâlib dire: «En l'an de la Victoire, je partis voir le Messager de Dieu (ç). Je le trouvai en train de se laver tandis que sa fille Fâṭima le cachait des regards. Je le saluai en prononçant le *salâm*. "Qui est cette femme? demanda-t-il. — C'est moi, répondis-je, Um Hâni' bent Abu Ṭâlib. — Tu es la bienvenue, Um Hâni'!"

(1) D'une seule pièce.

٣ ـ باب: عَقْدِ الإِزَارِ عَلَىٰ القَفَا فِي الصَّلَاةِ

وَقَالَ أَبُو حَازِمٍ عَنْ سَهْلٍ: صَلَّوْا مَعَ النَّبِيِّ ﷺ عَاقِدِي أُزْرِهِمْ عَلَى عَوَاتِقِهِمْ.

٣٥٢ ـ حَدَّثَنَا أَحْمَدُ بْنُ يُونُسَ قَالَ: حَدَّثنا عَاصِمُ بْنُ مُحَمَّدٍ قَالَ: حَدَّثَنِي وَاقِدُ بْنُ مُحَمَّدٍ، عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ المُنْكَدِرِ قَالَ: صَلَّى جَابِرٌ فِي إِزَارٍ قَدْ عَقَدَهُ مِنْ قِبَلِ قَفَاهُ، وَثِيَابُهُ مَوْضُوعَةٌ عَلَىٰ المِشْجَبِ، قَالَ لَهُ قَائِلٌ: تُصَلِّي فِي إِزَارٍ وَاحِدٍ؟ فَقَالَ إِنَّمَا صَنَعْتُ ذَلِكَ، لِيَرَانِي أَحْمَقُ مِثْلُكَ، وَأَيُّنَا كَانَ لَهُ ثَوْبَانِ عَلَىٰ عَهْدِ النَّبِيِّ ﷺ؟.

٣٥٣ ـ حَدَّثَنَا مُطَرِّفٌ أَبُو مُصْعَبٍ قَالَ: حَدَّثنا عَبْدُ الرَّحْمٰنِ بْنُ أَبِي المَوَالِي، عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ المُنْكَدِرِ قَالَ: رَأَيْتُ جَابِرَ بْنَ عَبْدِ اللَّهِ يُصَلِّي فِي ثَوْبٍ وَاحِدٍ، وَقَالَ: رَأَيْتُ النَّبِيَّ ﷺ يُصَلِّي فِي ثَوْبٍ.

٤ ـ باب: الصَّلَاةِ فِي الثَّوْبِ الوَاحِدِ مُلْتَحِفاً بِهِ

قَالَ الزُّهْرِيُّ فِي حَدِيثِهِ: المُلْتَحِفُ المُتَوَشِّحُ، وَهْوَ المُخَالِفُ بَيْنَ طَرَفَيْهِ عَلَىٰ عَاتِقَيْهِ، وَهْوَ الاِشْتِمَالُ عَلَىٰ مَنْكِبَيْهِ. قَالَ: قَالَتْ أُمُّ هَانِىءٍ: الْتَحَفَ النَّبِيُّ ﷺ بِثَوْبٍ، وَخَالَفَ بَيْنَ طَرَفَيْهِ عَلَىٰ عَاتِقَيْهِ.

٣٥٤ ـ حَدَّثَنَا عُبَيْدُ اللَّهِ بْنُ مُوسَىٰ قَالَ: حَدَّثنا هِشَامُ بْنُ عُرْوَةَ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ عُمَرَ ٱبْنِ أَبِي سَلَمَةَ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ صَلَّى فِي ثَوْبٍ وَاحِدٍ، قَدْ خَالَفَ بَيْنَ طَرَفَيْهِ.

٣٥٥ ـ حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ المُثَنَّى قَالَ: حَدَّثنا يَحْيَىٰ قَالَ: حَدَّثنا هِشَامٌ قَالَ: حَدَّثَنِي أَبِي، عَنْ عُمَرَ بْنِ أَبِي سَلَمَةَ: أَنَّهُ رَأَىٰ النَّبِيَّ ﷺ يُصَلِّي فِي ثَوْبٍ وَاحِدٍ، فِي بَيْتِ أُمِّ سَلَمَةَ، قَدْ أَلْقَىٰ طَرَفَيْهِ عَلَىٰ عَاتِقَيْهِ.

٣٥٦ ـ حَدَّثَنَا عُبَيْدُ بْنُ إِسْمَاعِيلَ قَالَ: حَدَّثنا أَبُو أُسَامَةَ، عَنْ هِشَامٍ، عَنْ أَبِيهِ: أَنَّ عُمَرَ بْنَ أَبِي سَلَمَةَ أَخْبَرَهُ قَالَ: رَأَيْتُ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ يُصَلِّي فِي ثَوْبٍ وَاحِدٍ، مُشْتَمِلاً بِهِ، فِي بَيْتِ أُمِّ سَلَمَةَ، وَاضِعاً طَرَفَيْهِ عَلَىٰ عَاتِقَيْهِ.

٣٥٧ ـ حَدَّثَنَا إِسْمَاعِيلُ بْنُ أَبِي أُوَيْسٍ قَالَ: حَدَّثَنِي مَالِكُ بْنُ أَنَسٍ، عَنْ أَبِي النَّضْرِ، مَوْلَىٰ عُمَرَ بْنِ عُبَيْدِ اللَّهِ: أَنَّ أَبَا مُرَّةَ، مَوْلَىٰ أُمِّ هَانِىءٍ بِنْتِ أَبِي طَالِبٍ، أَخْبَرَهُ: أَنَّهُ سَمِعَ أُمَّ هَانِىءٍ بِنْتَ أَبِي طَالِبٍ تَقُولُ: ذَهَبْتُ إِلَىٰ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ عَامَ الفَتْحِ، فَوَجَدْتُهُ يَغْتَسِلُ، وَفَاطِمَةُ ٱبْنَتُهُ تَسْتُرُهُ، قَالَتْ: فَسَلَّمْتُ عَلَيْهِ، فَقَالَ: «مَنْ هَذِهِ؟». فَقُلْتُ: أَنَا أُمُّ هَانِىءٍ بِنْتُ أَبِي طَالِبٍ، فَقَالَ: «مَرْحباً بِأُمِّ هَانِىءٍ». فَلَمَّا فَرَغَ مِنْ غُسْلِهِ، قَامَ فَصَلَّىٰ ثَمَانِيَ

«Après avoir terminé ses ablutions, il se leva et pria huit *rak'a* enveloppé dans un seul vêtement. Ayant terminé de prier, je lui dis: "O Messager de Dieu! le propre fils de ma mère prétend qu'il va abattre un homme à qui j'ai accordé ma protection, il s'agit d'Un tel ben Hubayra...

— O Um Hâni'! dit le Messager de Dieu (ç), nous accordons notre protection à qui tu as accordé la tienne."»

Um Hâni': «Cela eut lieu durant une certaine matinée.»

358 - Abu Hurayra: Quelqu'un interrogea le Messager de Dieu (ç) sur le fait de prier en portant un seul vêtement. "Est-ce que chacun de vous peut avoir deux vêtements?" rétorqua le Messager de Dieu (ç).

R. 5 - Lorsque l'orant prie en portant un seul vêtement il doit mettre une partie de ce vêtement sur ses épaules

359 - Abu Hurayra dit: «Le Prophète de Dieu (ç) a dit: "Que l'un de vous ne prie pas vêtu d'un seul vêtement en négligeant de poser [une partie de ce vêtement] sur ses épaules!"»

360 - 'Ikrima dit: J'ai entendu Abu Hurayra dire: «J'atteste avoir entendu le Messager de Dieu (ç) dire: "Que celui qui prie vêtu d'un seul vêtement croise les deux bouts de ce vêtement!"»

R. 6 - Losrque le vêtement est étroit

361 - Sa'îd ben al-Ḥarith dit: «Nous avons interrogé Jâbir ben 'Abd-ul-Lâh sur le fait de prier en portant un seul vêtement et il a dit: "J'étais avec le Prophète durant l'une de ses expéditions. Une nuit, alors que j'étais venu pour une affaire, je le trouvai en train de prier. Et comme je n'étais vêtu que d'un seul vêtement, je m'enveloppai dedans et je fis la prière près de lui. Ayant terminé de prier, il me dit: "Quelle est la cause qui t'a poussé à venir de nuit? ô Jâbir" Sur ce, je commençai à lui exposer mon affaire et quand j'eus terminé il me dit: "Pourquoi cette manière de s'envelopper que je viens de voir de ta part? — Je n'avais qu'un seul vêtement (c.-à-d. un vêtement étroit). — Si ton vêtement est large tu peux alors t'envelopper, sinon porte-le comme un *'izâr*."»

362 - Sahl dit: «Il y avait des hommes qui étaient en train de prier avec le

رَكَعَاتٍ، مُلْتَحِفاً فِي ثَوْبٍ وَاحِدٍ، فَلَمَّا ٱنْصَرَفَ، قُلْتُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، زَعَمَ ٱبْنُ أُمِّي، أَنَّهُ قَاتِلٌ رَجُلًا قَدْ أَجَرْتُهُ، فُلَانَ بْنَ هُبَيْرَةَ، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «قَدْ أَجَرْنَا مَنْ أَجَرْتِ يَا أُمَّ هَانِىءٍ». قَالَتْ أُمُّ هَانِىءٍ: وَذَاكَ ضُحًى.

٣٥٨ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ يُوسُفَ قَالَ: أَخْبَرَنَا مَالِكٌ، عَنِ ٱبْنِ شِهَابٍ، عَنْ سَعِيدِ بْنِ المُسَيَّبِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ: أَنَّ سَائِلًا سَأَلَ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ، عَنِ الصَّلَاةِ فِي ثَوْبٍ وَاحِدٍ، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «أَوَلِكُلِّكُمْ ثَوْبَانِ؟».

٥ ـ باب: إِذَا صَلَّى فِي الثَّوْبِ الْوَاحِدِ فَلْيَجْعَلْ عَلَىٰ عَاتِقَيْهِ

٣٥٩ ـ حَدَّثَنَا أَبُو عَاصِمٍ، عَنْ مَالِكٍ، عَنْ أَبِي الزِّنَادِ، عَنْ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ الأَعْرَجِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ قَالَ: قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «لَا يُصَلِّي أَحَدُكُمْ فِي الثَّوْبِ الوَاحِدِ، لَيْسَ عَلَىٰ عَاتِقَيْهِ شَيْءٌ».

٣٦٠ ـ حَدَّثَنَا أَبُو نُعَيْمٍ قَالَ: حَدَّثنا شَيْبَانُ، عَنْ يَحْيَىٰ بْنِ أَبِي كَثِيرٍ، عَنْ عِكْرِمَةَ قَالَ: سَمِعْتُهُ ـ أَوْ كُنْتُ سَأَلْتُهُ ـ قَالَ: سَمِعْتُ أَبَا هُرَيْرَةَ يَقُولُ: أَشْهَدُ أَنِّي سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ يَقُولُ: «مَنْ صَلَّىٰ فِي ثَوْبٍ وَاحِدٍ، فَلْيُخَالِفْ بَيْنَ طَرَفَيْهِ».

٦ ـ باب: إِذَا كَانَ الثَّوْبُ ضَيِّقاً

٣٦١ ـ حَدَّثَنَا يَحْيَىٰ بْنُ صَالِحٍ قَالَ: حَدَّثنا فُلَيْحُ بْنُ سُلَيْمَانَ، عَنْ سَعِيدِ بْنِ الحَارِثِ قَالَ: سَأَلْنَا جابِرَ بْنَ عَبْدِ اللَّهِ: عَنِ الصَّلَاةِ فِي الثَّوْبِ الوَاحِدِ، فَقَالَ: خَرَجْتُ مَعَ النَّبِيِّ ﷺ فِي بَعْضِ أَسْفَارِهِ، فَجِئْتُ لَيْلَةً لِبَعْضِ أَمْرِي، فَوَجَدْتُهُ يُصَلِّي، وَعَلَيَّ ثَوْبٌ وَاحِدٌ، فَاشْتَمَلْتُ بِهِ، وَصَلَّيْتُ إِلَىٰ جَانِبِهِ، فَلَمَّا ٱنْصَرَفَ قَالَ: «مَا السُّرَىٰ يَا جَابِرُ؟». فَأَخْبَرْتُهُ بِحَاجَتِي، فَلَمَّا فَرَغْتُ قَالَ: «مَا هَذَا الاِشْتِمَالُ الَّذِي رَأَيْتُ؟». قُلْتُ: كَانَ ثَوْبٌ ـ يَعْنِي ضَاقَ ـ قَالَ: «فَإِنْ كَانَ وَاسِعاً فَالْتَحِفْ بِهِ، وَإِنْ كَانَ ضَيِّقاً فَاتَّزِرْ بِهِ».

٣٦٢ ـ حَدَّثَنَا مُسَدَّدٌ قَالَ: حَدَّثنا يَحْيَىٰ، عَنْ سُفْيَانَ قَالَ: حَدَّثَنِي أَبُو حَازِمٍ، عَنْ سَهْلٍ قَالَ: كَانَ رِجَالٌ يُصَلُّونَ مَعَ النَّبِيِّ ﷺ، عَاقِدِي أُزْرِهِمْ عَلَىٰ أَعْنَاقِهِمْ، كَهَيْئَةِ الصِّبْيَانِ،

Prophète de Dieu (ç) en portant chacun un *'izâr* noué autour du cou, à la manière des enfants. En outre, le Prophète dit aux femmes: "Ne relevez vos têtes[1] que lorsque les hommes se mettent en position assis!"»

R. 7 - Sur le fait de prier en portant [un vêtement fabriqué par des non-musulmans comme c'est le cas de] la chemise syrienne

* Al-Hasan ne voyait aucun mal à prier vêtu d'un vêtement tissé par un Zoroastrien.

* Ma'mar: J'ai vu az-Zuhry porter des vêtements du Yémen et qui ont été teintés avec de l'urine.

* 'Ali pria vêtu d'un vêtement nouveau qui n'avait pas été lavé.

363 - Al-Mughîra ben Chu'ba dit: «J'étais en voyage avec le Prophète de Dieu (ç) qui [me] dit: "O Mughîra! prends le récipient d'eau!" En effet, je pris la chose et le Messager de Dieu (ç), vêtu d'une chemise syrienne, de s'éloigner de moi là où je ne pouvaits le voir. Et après avoir satisfait son besoin naturel, il revint... Mais en voulant sortir sa main de la manche de la chemise, cette dernière s'avéra étroite, d'où il passa la main par-dessous la chemise. Je lui versai alors de l'eau et il fit des ablutions semblables à celles de la prière, essuya ses bottines puis fit la prière.»

R. 8 - Sur le fait qu'il est répréhensible de se mettre nu pendant la prière ou pour toute autre chose

364 - 'Amrû ben Dinâr dit: «J'ai entendu Jâbir ben 'Abd-ul-Lâh dire que le Messager de Dieu (ç) était en train de transporter des pierres avec les Mecquois [pour la restauration] de la Ka'ba. Il portait un *'izâr* quand son oncle paternel al-'Abbâs vint lui dire: "O fils de mon frère! pourquoi ne dénoues-tu pas ton *'izâr* pour le mettre sur les épaules afin qu'il te protège des pierres?" En effet, le Prophète[2] dénoua son *'izar* et le mit sur les épaules, d'où il tomba évanoui. Après cela, on ne le vit jamais nu.»

(1) Pendant la prière en groupe.

(2) Il était encore jeune à l'époque.

وَقَالَ لِلنِّسَاءِ: «لَا تَرْفَعْنَ رُؤُوسَكُنَّ حَتَّىٰ يَسْتَوِي الرِّجَالُ جُلُوساً».

٧ ـ باب: الصَّلَاةِ فِي الْجُبَّةِ الشَّأْمِيَّةِ

وَقَالَ الْحَسَنُ فِي الثِّيَابِ يَنْسُجُهَا المَجُوسِيُّ: لَمْ يَرَ بِهَا بَأْساً. وَقَالَ مَعْمَرٌ: رَأَيْتُ الزُّهْرِيَّ: يَلْبَسُ مِنْ ثِيَابِ اليَمَنِ مَا صُبِغَ بِالبَوْلِ. وَصَلَّى عَلِيٌّ فِي ثَوْبٍ غَيْرِ مَقْصُورٍ.

٣٦٣ ـ حَدَّثَنَا يَحْيَىٰ قَالَ: حَدَّثنا أَبُو مُعَاوِيَةَ، عَنِ الأَعْمَشِ، عَنْ مُسْلِمٍ، عَنْ مَسْرُوقٍ، عَنْ مُغِيرَةَ بْنِ شُعْبَةَ قَالَ: كُنْتُ مَعَ النَّبِيِّ ﷺ فِي سَفَرٍ، فَقَالَ: «يَا مُغِيرَةُ، خُذِ الإِدَاوَةَ». فَأَخَذْتُهَا، فَانْطَلَقَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ حَتَّىٰ تَوَارَىٰ عَنِّي، فَقَضَىٰ حَاجَتَهُ، وَعَلَيْهِ جُبَّةٌ شَأْمِيَّةٌ، فَذَهَبَ لِيُخْرِجَ يَدَهُ مِنْ كُمِّهَا فَضَاقَتْ، فَأَخْرَجَ يَدَهُ مِنْ أَسْفَلِهَا، فَصَبَبْتُ عَلَيْهِ، فَتَوَضَّأَ وُضُوءَهُ لِلصَّلَاةِ، وَمَسَحَ عَلَىٰ خُفَّيْهِ، ثُمَّ صَلَّىٰ.

٨ ـ باب: كَرَاهِيَةِ التَّعَرِّي فِي الصَّلَاةِ وَغَيْرِهَا

٣٦٤ ـ حَدَّثَنَا مَطَرُ بْنُ الفَضْلِ قَالَ: حَدَّثنا رَوْحٌ قَالَ: حَدَّثنا زَكَرِيَّاءُ بْنُ إِسْحٰقَ: حَدَّثنا عَمْرُو بْنُ دِينَارٍ قَالَ: سَمِعْتُ جَابِرَ بْنَ عَبْدِ اللَّهِ يُحَدِّثُ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ، كَانَ يَنْقُلُ مَعَهُمُ الْحِجَارَةَ لِلكَعْبَةِ، وَعَلَيْهِ إِزَارُهُ، فَقَالَ لَهُ العَبَّاسُ عَمُّهُ: يَا بْنَ أَخِي، لَوْ حَلَلْتَ إِزَارَكَ، فَجَعَلْتَ عَلَىٰ مَنْكِبَيْكَ دُونَ الحِجَارَةِ، قَالَ: فَحَلَّهُ فَجَعَلَهُ عَلَىٰ مَنْكِبَيْهِ، فَسَقَطَ مَغْشِيّاً عَلَيْهِ، فَمَا رُؤِيَ بَعْدَ ذَلِكَ عُرْيَاناً ﷺ.

R. 9 - Sur le fait de prier vêtu d'une tunique, d'un pantalon, d'un haut-de-chausse[1] ou d'une robe à pans ramassés (*qabâ'*)

365 - Abu Hurayra dit: «Un homme se leva et interrogea le Prophète de Dieu (ç) sur le fait de prier en portant un seul vêtement. "Est-ce que chacun de vous peut trouver deux vêtements?" s'interrogea le Prophète.

«Après cela, un homme interrogea 'Umar sur le sujet et celui-ci de dire: "Lorsque Dieu [vous] fait des largesses faites-en de même! L'orant peut mettre tous ses vêtement [et faire ensuite la prière], il peut prier vêtu d'un *'izâr* et un manteau, d'un *'izâr* et une tunique, d'un *'izâr* et un *qabâ'*, d'un pantalon et un manteau, d'un pantalon et une tunique, d'un pantalon et un *qabâ'*, d'un haut-de-chausse et un *qabâ'*, d'un haut-de-chausse et une tunique."

«Je crois que 'Umar ajouta ceci: "d'un haut-de-chausse et un manteau."»

366 - Ibn 'Umar dit: «Un homme interrogea le Messager de Dieu (ç) en disant: "Que doit mettre celui qui est en état d'*iḥrâm* (sacralisation)? — Il ne doit mettre, répondit le Prophète, ni tunique, ni pantalon, ni burnous, ni vêtements touchés par du safran ou du *wars*[2]. Et celui qui ne trouve pas de sandales mettra des bottines qu'il doit couper de sorte qu'elles soient au-dessous du niveau des chevilles."»

* Un *ḥadîth* similaire a été rapporté par Nâfi': d'ibn 'Umar, du Prophète (ç).

R. 10 - Sur ce qui doit être caché de la *'awra*[3]

367 - Abu Sa'îd al-Khudry dit: «Le Messager de Dieu (ç) a interdit de porter le vêtement d'une manière à rendre le mouvement difficile *('ichtimâl aṣ-ṣammâ')*. Il a aussi interdit de s'asseoir, vêtu d'un seul vêtement, en relevant les jambes et sans cacher les parties honteuses.»

368 - Abu Hurayra dit: «Le Prophète de Dieu (ç) a interdit deux genres de ventes: celle dite "au toucher" et celle dite "en laissant"[4]. Il a aussi interdit de s'envelopper dans un vêtement qui empêche le mouvement des mains et le fait de

(1) Qui couvre une partie des cuisses seulement.
(2) Plante tinctoriale appelée *Memecylon tinctorium*.
(3) La *'awra* est comprise entre le nombril et les genoux. Mais pour al-Bukhâry, il paraît qu'elle ne comprend que les parties honteuses.
(4) V. la partie des échanges commerciaux.

٩ ـ باب: الصَّلاَةِ فِي القَمِيصِ وَالسَّرَاوِيلِ وَالتُّبَّانِ وَالقَبَاءِ

٣٦٥ ـ حَدَّثَنَا سُلَيْمَانُ بْنُ حَرْبٍ قَالَ: حَدَّثنا حَمَّادُ بْنُ زَيْدٍ، عَنْ أَيُّوبَ، عَنْ مُحَمَّدٍ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ قَالَ: قَامَ رَجُلٌ إِلَى النَّبِيِّ ﷺ، فَسَأَلَهُ عَنِ الصَّلاَةِ فِي الثَّوْبِ الوَاحِدِ، فَقَالَ: «أَوَ كُلُّكُمْ يَجِدُ ثَوْبَيْنِ؟». ثُمَّ سَأَلَ رَجُلٌ عُمَرَ، فَقَالَ: إِذَا وَسَّعَ اللَّهُ فَأَوْسِعُوا، جَمَعَ رَجُلٌ عَلَيْهِ ثِيَابَهُ، صَلَّى رَجُلٌ فِي إِزَارٍ وَرِدَاءٍ، فِي إِزَارٍ وَقَمِيصٍ، فِي إِزَارٍ وَقَبَاءٍ، فِي سَرَاوِيلَ وَرِدَاءٍ، فِي سَرَاوِيلَ وَقَمِيصٍ، فِي سَرَاوِيلَ وَقَبَاءٍ، فِي تُبَّانٍ وَقَبَاءٍ، فِي تُبَّانٍ وَقَمِيصٍ، قَالَ: وَأَحْسِبُهُ قَالَ: فِي تُبَّانٍ وَرِدَاءٍ.

٣٦٦ ـ حَدَّثَنَا عَاصِمُ بْنُ عَلِيٍّ قَالَ: حَدَّثنا آبْنُ أَبِي ذِئْبٍ، عَنِ الزُّهْرِيِّ، عَنْ سَالِمٍ، عَنِ آبْنِ عُمَرَ قَالَ: سَأَلَ رَجُلٌ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ فَقَالَ: مَا يَلْبَسُ المُحْرِمُ؟ فَقَالَ: «لَا يَلْبَسُ القَمِيصَ، وَلَا السَّرَاوِيلَ، وَلَا البُرْنُسَ، وَلَا ثَوْباً مَسَّهُ الزَّعْفَرَانُ، وَلَا وَرْسٌ، فَمَنْ لَمْ يَجِدِ النَّعْلَيْنِ فَلْيَلْبَسِ الخُفَّيْنِ، وَلْيَقْطَعْهُمَا حَتَّى يَكُونَا أَسْفَلَ مِنَ الكَعْبَيْنِ».

وَعَنْ نَافِعٍ، عَنِ آبْنِ عُمَرَ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ: مِثْلَهُ.

١٠ ـ باب: مَا يَسْتُرُ مِنَ العَوْرَةِ

٣٦٧ ـ حَدَّثَنَا قُتَيْبَةُ بْنُ سَعِيدٍ قَالَ: حَدَّثنا لَيْثٌ، عَنِ آبْنِ شِهَابٍ، عَنْ عُبَيْدِ اللَّهِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عُتْبَةَ، عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الخُدْرِيِّ أَنَّهُ قَالَ: نَهَى رَسُولُ اللَّهِ ﷺ عَنِ آشْتِمَالِ الصَّمَّاءِ، وَأَنْ يَحْتَبِيَ الرَّجُلُ فِي ثَوْبٍ وَاحِدٍ، لَيْسَ عَلَى فَرْجِهِ مِنْهُ شَيْءٌ.

٣٦٨ ـ حدّثنا قَبِيصَةُ بْنُ عُقْبَةَ قَالَ: حَدَّثنا سُفْيَانُ، عَنْ أَبِي الزِّنَادِ، عَنِ الأَعْرَجِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ قَالَ: نَهَى النَّبِيُّ ﷺ عَنْ بَيْعَتَيْنِ: عَنِ اللِّمَاسِ وَالنِّبَاذِ، وَأَنْ يَشْتَمِلَ الصَّمَّاءَ، وَأَنْ

s'asseoir, vêtu d'un seul vêtement, en relevant les jambes [et en laissant apparaître les parties honteuses].»

369 - Abu Hurayra dit: «Abu Bakr m'envoya durant le pèlerinage [de l'Adieu] avec d'autres personnes à Mina, le jour du Sacrifice. Notre mission consistait à annoncer ceci en criant: "Après cette année-ci, aucun païen ne pourra accomplir le pèlerinage, et aucune personne ne devra faire le rite du *ṭawâf* autour du Temple en restant toute nue."

«Après cela, le Messager de Dieu (ç) envoya aussi 'Ali et lui donna l'ordre de réciter aux gens la sourate de *Barâ'a* (Rupture).

«'Ali était avec nous en train d'annoncer qu'aucun païen ne ferait le pèlerinage ou accomplirait tout nu le *tawâf* après l'année en question.»

R. 11 - Sur le fait de prier sans manteau

370 - Muḥammad ben al-Munkadir dit: «J'entrai chez Jâbir ben 'Abd-ul-Lâh et je le trouvai en train de prier enveloppé dans un vêtement, tandis que son manteau était posé à part. A la fin de sa prière, nous[1] lui dîmes: "O Abu 'Abd-ul-Lâh! tu pries en laissant ton manteau posé à part? — Oui, répondit-il, j'ai voulu que des ignorants comme vous puissent me voir faire cela... J'ai vu le Prophète de Dieu (ç) prier en faisant cela."»

R. 12 - Sur ce qui est rapporté au sujet de la cuisse

* On rapporte d'ibn 'Abbâs, ainsi que de Jarḥad et Muḥammad ben Jaḥch, que le Prophète de Dieu (ç) considérait la cuisse comme une *'awra.*

* 'Anas: Le Prophète de Dieu (ç) a découvert sa cuisse.

* Le ḥadîth de 'Anas a un meilleur *'isnâd* mais le *ḥadîth* de Jarhad est plus conforme à la règle de la précaution. C'est ainsi qu'on peut éviter la divergence de ces personnages.

* Abu Mûsa: A l'entrée de 'Uthmân, le Prophète de Dieu (ç) couvra ses cuisses.

* Zayd ben Thâbit: Dieu fit une Révélation à son Messager au moment où la cuisse de celui-ci était sur la mienne. Elle devint si lourde que je craignis qu'elle ne contusionnât ma cuisse.

(1) Les présents.

يَحْتَبِيَ الرَّجُلُ فِي ثَوْبٍ وَاحِدٍ.

٣٦٩ ـ **حَدَّثَنَا** إِسْحٰقُ قَالَ: حَدَّثنا يَعْقُوبُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ قَالَ: حَدَّثنا آبْنُ أَخِي آبْنِ شِهَابٍ، عَنْ عَمِّهِ قَالَ: أَخْبَرَنِي حُمَيْدُ بْنُ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ بْنِ عَوْفٍ: أَنَّ أَبَا هُرَيْرَةَ قَالَ: بَعَثَنِي أَبُو بَكْرٍ فِي تِلْكَ الحَجَّةِ، فِي مُؤَذِّنِينَ يَوْمَ النَّحْرِ، نُؤَذِّنُ بِمِنًى: أَلَا لَا يَحُجُّ بَعْدَ العَامِ مُشْرِكٌ، وَلَا يَطُوفُ بِالبَيْتِ عُرْيَانٌ. قَالَ حُمَيْدُ بْنُ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ: ثُمَّ أَرْدَفَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ عَلِيّاً، فَأَمَرَهُ أَنْ يُؤَذِّنَ بِـ «بَرَاءَةٌ». قَالَ أَبُو هُرَيْرَةَ: فَأَذَّنَ مَعَنَا عَلِيٌّ فِي أَهْلِ مِنًى يَوْمَ النَّحْرِ: لَا يَحُجُّ بَعْدَ العَامِ مُشْرِكٌ، وَلَا يَطُوفُ بِالْبَيْتِ عُرْيَانٌ.

١١ ـ باب: الصَّلَاةِ بِغَيْرِ رِدَاءٍ

٣٧٠ ـ **حَدَّثَنَا** عَبْدُ العَزِيزِ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ قَالَ: حَدَّثَنِي آبْنُ أَبِي المَوَالِي، عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ المُنْكَدِرِ قَالَ: دَخَلْتُ عَلَى جَابِرِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ، وَهُوَ يُصَلِّي فِي ثَوْبٍ مُلْتَحِفاً بِهِ، وَرِدَاؤُهُ مَوْضُوعٌ، فَلَمَّا آنْصَرَفَ قُلْنَا: يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ، تُصَلِّي وَرِدَاؤُكَ مَوْضُوعٌ؟ قَالَ: نَعَمْ أَحْبَبْتُ أَنْ يَرَانِيَ الجُهَّالُ مِثْلُكُمْ، رَأَيْتُ النَّبِيَّ ﷺ يُصَلِّي هَكَذَا.

١٢ ـ باب: مَا يُذْكَرُ فِي الفَخِذِ

وَيُرْوَى عَنِ آبْنِ عَبَّاسٍ، وَجَرْهَدٍ، وَمُحَمَّدِ بْنِ جَحْشٍ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ: «الفَخِذُ عَوْرَةٌ». وَقَالَ أَنَسٌ: حَسَرَ النَّبِيُّ ﷺ عَنْ فَخِذِهِ، وَحَدِيثُ أَنَسٍ أَسْنَدُ، وَحَدِيثُ جَرْهَدٍ أَحْوَطُ حَتَّىٰ يُخْرَجَ مِنِ آخْتِلَافِهِمْ. وَقَالَ أَبُو مُوسَىٰ: غَطَّى النَّبِيُّ ﷺ رُكْبَتَيْهِ حِينَ دَخَلَ عُثْمَانُ. وَقَالَ زَيْدُ بْنُ ثَابِتٍ: أَنْزَلَ اللَّهُ عَلَىٰ رَسُولِهِ ﷺ وَفَخِذُهُ عَلَىٰ فَخِذِي، فَثَقُلَتْ عَلَيَّ، حَتَّىٰ خِفْتُ أَنْ تَرُضَّ فَخِذِي.

371 - 'Anas: «A la campagne de Khaybar, nous fîmes la prière de l'aube avec le Messager de Dieu (ç) près de cette cité. Après cela, le Prophète de Dieu (ç) se mit sur sa monture, ainsi qu'Abu Ṭalḥa avec qui j'étais en croupe, et s'élança en direction de Khaybar. Mon genou touchait la cuisse du Prophète de Dieu (ç). Il leva ensuite le *'izâr* à un point où je pus apercevoir la blancheur de ses cuisses. Et une fois à l'intérieur de la cité, il s'écria par trois fois: "Dieu est le plus grand! Khaybar est anéantie!... Lorsque nous nous abattrons sur l'aire d'une peuplade, mauvais matin sera-ce pour ceux qui auront été avertis."

«En sortant vers leurs travaux [quotidiens], les habitants de Khaybar s'écrièrent: "C'est Muḥammad! ('Abd-al-'Azîz: L'un de nos compagnons ajouta ceci: "... et le *khamîs*", c'est-à-dire, l'armée).

«C'est ainsi que nous nous emparâmes de force de Khaybar. On rassembla ensuite les prisonniers. A ce moment, Diḥya vint dire au Prophète: "O Prophète de Dieu! donne-moi de ces captifs une femme!

— Va, lui dit le Prophète, et prends une!" Et Diḥya de prendre Ṣafiya bent Ḥuyay, d'où un homme vint trouver le Prophète de Dieu (ç) et lui dit: "O Prophète de Dieu! as-tu donné à Diḥya Ṣafiya bent Huyay, la maîtresse des Qurayẓa et des Naḍîr? Il n'y a que toi qui dois la prendre." Sur ce, le Prophète dit: "Appelez-le! et qu'il vienne avec elle!" Diḥya vint accompagné de Ṣafiya. En la voyant, le Prophète de Dieu (ç) lui dit: "Prends une autre captive!"

«Après cela, le Prophète de Dieu (ç) affranchit Ṣafiyya et l'épousa.»

Thâbit dit à 'Anas: «O Abu Ḥamza! quelle était la dot qu'il lui avait donnée? — Sa propre personne, répondit Mâlik; il l'a affranchie puis épousée. Et, au chemin du retour, Um Sulaym s'occupa d'elle et la fit entrer de nuit chez le Prophète qui se leva le lendemain matin comme nouveau marié et dit: "Que celui qui a une chose l'apporte!" et ce en étalant un tapis. Certains apportèrent des dattes, d'autres du beurre fondu ('Abd-al-'Azîz: Je crois que 'Anas cita aussi la boullie sucrée) puis on mélangea le tout. C'est ainsi que fut le festin de noces du Messager de Dieu (ç).»

R. 13 - Dans combien de pièces la femme doit-elle faire la prière?

* 'Ikrima: Si elle couvre son corps avec un vêtement, cela lui est suffisant.

372 - 'Urwa: 'Â'icha dit: «Le Messager de Dieu (ç) faisait la prière du *fajr* au

٣٧١ ـ حَدَّثَنَا يَعْقُوبُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ قَالَ: حَدَّثَنَا إِسْمَاعِيلُ بْنُ عُلَيَّةَ قَالَ: حَدَّثنا عَبْدُ العَزِيزِ بْنُ صُهَيْبٍ، عَنْ أَنسٍ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ غزَا خَيْبَرَ، فَصَلَّيْنَا عِنْدَهَا صَلاَةَ الغَدَاةِ بِغلَسٍ، فرَكِبَ نَبِيُّ اللَّهِ ﷺ، وَرَكِبَ أَبُو طَلْحَةَ، وَأَنَا رَدِيفُ أَبِي طَلْحَةَ، فَأَجْرَىٰ نَبِيُّ اللَّهِ ﷺ فِي زُقَاقِ خَيْبَرَ، وَإِنَّ رُكْبَتِي لَتَمَسُّ فَخِذَ نَبِيِّ اللَّهِ ﷺ، ثُمَّ حَسَرَ الإِزَارَ عَنْ فَخِذِهِ، حَتَّىٰ إِنِّي أَنْظُرُ إِلَى بَيَاضِ فَخِذِ نَبِيِّ اللَّهِ ﷺ، فَلَمَّا دَخَلَ القَرْيَةَ قَالَ: «اللَّهُ أَكْبَرُ، خَرِبَتْ خَيْبَرُ، إِنَّا إِذَا نَزَلْنَا بِسَاحَةِ قَوْمٍ، فَسَاءَ صَبَاحُ المُنْذَرِينَ». قَالَهَا ثَلاَثاً، قَالَ: وَخَرَجَ الْقَوْمُ إِلَى أَعْمَالِهِمْ، فَقَالُوا: مُحَمَّدٌ ـ قَالَ عَبْدُ العَزِيزِ: وَقَالَ بَعْضُ أَصْحَابِنَا: وَالْخَمِيسُ، يَعْنِي الجَيْشَ ـ قَالَ: فَأَصَبْنَاهَا عَنْوَةً، فَجُمِعَ السَّبْيُ، فَجَاءَ دِحْيَةُ، فَقَالَ: يَا نَبِيَّ اللَّهِ، أَعْطِنِي جَارِيَةً مِنَ السَّبْيِ، قَالَ: «آذْهَبْ فَخُذْ جَارِيَةً». فَأَخَذَ صَفِيَّةَ بِنْتَ حُيَيٍّ، فَجَاءَ رَجُلٌ إِلَىٰ النَّبِيِّ ﷺ فَقَالَ: يَا نَبِيَّ اللَّهِ، أَعْطَيْتَ دِحْيَةَ صَفِيَّةَ بِنْتَ حُيَيٍّ، سَيِّدَةَ قُرَيْظَةَ وَالنَّضِيرِ، لاَ تَصْلُحُ إِلاَّ لَكَ، قَالَ: «آدْعُوهُ بِهَا». فَجَاءَ بِهَا، فَلَمَّا نَظَرَ إِلَيْهَا النَّبِيُّ ﷺ قَالَ: «خُذْ جَارِيَةً مِنَ السَّبْيِ غَيْرَهَا». قال: فَأَعْتَقَهَا النَّبِيُّ ﷺ وَتَزَوَّجَهَا. فَقَالَ لَهُ ثَابِتٌ: يَا أَبَا حَمْزَةَ، مَا أَصْدَقَهَا؟ قَالَ: نَفْسَهَا، أَعْتَقَهَا وَتَزَوَّجَهَا، حَتَّى إِذَا كَانَ بِالطَّرِيقِ، جَهَّزَتْهَا لَهُ أُمُّ سُلَيْمٍ، فَأَهْدَتْهَا لَهُ مِنَ اللَّيْلِ، فَأَصْبَحَ النَّبِيُّ ﷺ عَرُوساً، فَقَالَ: «مَنْ كَانَ عِنْدَهُ شَيْءٌ فَلْيَجِئْ بِهِ». وَبَسَطَ نِطَعاً، فَجَعَلَ الرَّجُلُ يَجِيءُ بِالتَّمْرِ، وَجَعَلَ الرَّجُلُ يَجِيءُ بِالسَّمْنِ، قَالَ: وَأَحْسِبُهُ قَدْ ذَكَرَ السَّوِيقَ، قَالَ: فَحَاسُوا حَيْساً، فَكَانَتْ وَلِيمَةَ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ.

١٣ - باب: فِي كَمْ تُصَلِّي المَرْأَةُ فِي الثِّيَابِ

وَقَالَ عِكْرِمَةُ: لَوْ وَارَتْ جَسَدَهَا فِي ثَوْبٍ لأَجزْتُهُ.

٣٧٢ ـ حَدَّثَنَا أَبُو اليَمَانِ قَالَ: أَخْبَرَنَا شُعَيْبٌ، عَنِ الزُّهْرِيِّ قَالَ: أَخْبَرَنِي عُرْوَةُ: أَنَّ عَائِشَةَ قَالَتْ: لَقَدْ كَانَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ يُصَلِّي الفَجْرَ، فَيَشْهَدُ مَعَهُ نِسَاءٌ مِنَ المُؤْمِنَاتِ،

moment où quelques croyantes assistaient avec lui, tout en ayant leur corps et leurs têtes voilés. Et elles retournaient à leurs maisons sans qu'elles ne fussent connues par quiconque.»

R. 14 - Lorsqu'on prie vêtu d'un habit qui a des motifs. Sur: "Il regarda les motifs de la *khamîṣa*"(1)

373 - 'Â'icha: Le Prophète de Dieu (ç) pria une fois vêtu d'une *khamîṣa* ayant des motifs sur lesquels il jeta son regard. Ayant terminé sa prière, il dit: "Emmenez ma *khamîṣa* à Abu Jahm et apportez-moi son *'anbijâniya*(2)! car la *khamîṣa* m'a distrait durant ma prière."

* De Hichâm ben 'Urwa, de son père, de 'Â'icha: Le Prophète de Dieu (ç) dit: "Je regardais ses motifs et je craignais qu'elle ne me causât une distraction."

R. 15 - Est-ce que la prière n'est plus valide si on la fait dans un vêtement ayant des motifs sous forme de croix ou d'autres représentations figurées? — Sur ce qui est interdit de tout cela

374 - 'Anas: 'Â'icha avait un rideau fin ayant des représentations figurées et avec lequel elle cacha le côté donnant sur sa demeure. Mais le Prophète de Dieu (ç) lui dit: "Enlève ton rideau-ci! car je remarque toujours ses dessins durant ma prière."

R. 16 - Sur celui qui prie vêtu d'un *farrûj*(3) en soie puis l'enlève

375 - 'Uqba ben 'Âmir dit: On offrit au Prophète de Dieu (ç) un *farrûj* en soie. Il le mit et fit sa prière. Mais après la fin de sa prière il l'enleva en le tirant fortement comme s'il avait détesté son port. Il dit ensuite: "Cela ne convient pas aux pieux."»

R. 17 - Sur le fait de prier vêtu d'un habit rouge

376 - D'après 'Awn ben Abu Juḥayfa, son père dit: «J'ai vu le Messager de Dieu (ç) dans une tente en cuir rouge, puis j'ai vu Bilâl apporter [le reste de] l'eau

---

(1) Autre traduction: Lorsqu'on prie vêtu d'un habit qui a des motifs et qu'on regarde ces derniers.

(2) Un manteau épais sans motifs.

(3) Le *farrûj* est une chemise ouverte par derrière.

مُتَلَفِّعَاتٍ فِي مُرُوطِهِنَّ، ثُمَّ يَرْجِعْنَ إِلَىٰ بُيُوتِهِنَّ، مَا يَعْرِفُهُنَّ أَحَدٌ.

١٤ ـ باب: إِذَا صَلَّى فِي ثَوْبٍ لَهُ أَعْلَامٌ، وَنَظَرَ إِلَىٰ عَلَمِهَا

٣٧٣ ـ حَدَّثَنَا أَحْمَدُ بْنُ يُونُسَ قَالَ: حَدَّثنا إِبْرَاهِيمُ بْنُ سَعْدٍ قَالَ: حَدَّثنا ٱبْنُ شِهَابٍ، عَنْ عُرْوَةَ، عَنْ عَائِشَةَ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ صَلَّى فِي خَمِيصَةٍ لَهَا أَعْلَامٌ، فَنَظَرَ إِلَى أَعْلَامِهَا نَظْرَةً، فَلَمَّا ٱنْصَرَفَ قَالَ: «ٱذْهَبُوا بِخَمِيصَتِي هَذِهِ إِلَىٰ أَبِي جَهْمٍ، وَأْتُونِي بِأَنْبِجَانِيَّةِ أَبِي جَهْمٍ، فَإِنَّهَا أَلْهَتْنِي آنِفاً عَنْ صَلَاتِي».

وَقَالَ هِشَامُ بْنُ عُرْوَةَ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ عَائِشَةَ: قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «كُنْتُ أَنْظُرُ إِلَىٰ عَلَمِهَا وَأَنَا فِي الصَّلَاةِ، فَأَخَافُ أَنْ تَفْتِنَنِي».

١٥ ـ باب: إِنْ صَلَّى فِي ثَوْبٍ مُصَلَّبٍ أَوْ تَصَاوِيرَ، هَلْ تَفْسُدُ صَلَاتُهُ؟ وَمَا يُنْهَىٰ عَنْ ذٰلِكَ

٣٧٤ ـ حَدَّثَنَا أَبُو مَعْمَرٍ، عَبْدُ اللَّهِ بْنُ عَمْرٍو قَالَ: حَدَّثنا عَبْدُ الوَارِثِ قَالَ: حَدَّثنا عَبْدُ العَزِيزِ بْنُ صُهَيْبٍ، عَنْ أَنَسٍ: كَانَ قِرَامٌ لِعَائِشَةَ، سَتَرَتْ بِهِ جَانِبَ بَيْتِهَا، فَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «أَمِيطِي عَنَّا قِرَامَكِ هَذَا، فَإِنَّهُ لَاتَزَالُ تَصَاوِيرُهُ تَعْرِضُ فِي صَلَاتِي».

١٦ ـ باب: مَنْ صَلَّى فِي فَرُّوجِ حَرِيرٍ ثُمَّ نَزَعَهُ

٣٧٥ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ يُوسُفَ قَالَ: حَدَّثنا اللَّيْثُ، عَنْ يَزِيدَ، عَنْ أَبِي الخَيْرِ، عَنْ عُقْبَةَ بْنِ عَامِرٍ قَالَ: أُهْدِيَ إِلَىٰ النَّبِيِّ ﷺ فَرُّوجُ حَرِيرٍ، فَلَبِسَهُ فَصَلَّىٰ فِيهِ، ثُمَّ ٱنْصَرَفَ، فَنَزَعَهُ نَزْعاً شَدِيداً، كَالْكَارِهِ لَهُ، وَقَالَ: «لَا يَنْبَغِي هَذَا لِلْمُتَّقِينَ».

١٧ ـ باب: الصَّلَاةِ فِي الثَّوْبِ الأَحْمَرِ

٣٧٦ ـ حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ عَرْعَرَةَ قَالَ: حَدَّثَنِي عُمَرُ بْنُ أَبِي زَائِدَةَ، عَنْ عَوْنِ بْنِ أَبِي جُحَيْفَةَ، عَنْ أَبِيهِ قَالَ: رَأَيْتُ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ فِي قُبَّةٍ حَمْرَاءَ مِنْ أَدَمٍ، وَرَأَيْتُ بِلَالاً أَخَذَ

utilisée par le Messager de Dieu (ç) dans ses ablutions. Et j'ai vu aussi les gens qui accouraient pour avoir un peu de cette eau. Celui qui arrivait à en avoir une quantité l'utilisait pour s'essuyer; mais celui qui n'a rien pu obtenir, il prenait quelques gouttes des mains encore humides de son voisin. Enfin, j'ai vu aussi Bilâl planter une pique dans le sol, et ce avant que le Prophète de Dieu (ç) ne sortît vêtu d'un manteau rouge dont il avait retroussé les pans. Il a ensuite présidé une prière de deux *rak'a* en se mettant devant la pique. Et j'ai remarqué aussi que [durant la prière], les gens et les bêtes passaient près de ladite pique.»

R. 18 - Sur le fait de prier sur une terrasse, sur un minbar ou sur des planches

* Abu 'Abd-ul-Lâh: Abu al-Haṣan ne voyait aucun mal à faire la prière sur la neige ou sur un pont, et ce même si l'urine coulait dessous, dessus ou devant; mais à condition qu'il y ait entre le fidèle et l'urine un voile.

* Abu Hurayra pria sur la terrasse de la mosquée en suivant la prière de l'imâm.

* Ibn 'Umar pria sur de la neige.

377 - 'Ali ben 'Abd-ul-Lâh nous a rapporté ceci: Sufyân nous a rapporté ceci: Abu Ḥâzim dit: «On interrogea Sahl ben Sa'd: "De quoi était fait le minbar [du Prophète]? — Il n'y a maintenant, répondit Sahl, aucune personne qui peut être informée plus que moi sur ce sujet... Il était fabriqué en bois de tamaris d'al-Ghâba, par Un tel, l'affranchi d'Une telle, et ce pour l'usage du Messager de Dieu (ç). En effet, après sa fabrication, on le plaça..., et le Messager de Dieu (ç) de venir se mettre dessus. Il s'orienta alors en direction de la *qibla*, prononça le *takbîr*; et les gens de se mettre derrière lui. Il récita ensuite [du Coran], fit un *ruku'*[1] — les gens firent de même —, leva la tête, recula un peu, se prosterna sur le sol puis revint au minbar, [Et de nouveau], il récita [du Coran], fit un *rukû'*, leva la tête, recula un peu et se prosterna. Cela est l'histoire du minbar."»

* Abu 'Abd-ul-Lâh: 'Ali ben 'Abd-ul-Lâh dit: «'Aḥmad ben Ḥanbal (Que Dieu ait pitié de son âme!) m'a interrogé sur ce *ḥadîth*.

«[J'ai répondu en disant]: "Ce que je veux dire est que le Prophète (ç) était

(1) génuflexion.

وَضُوءَ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ، وَرَأَيْتُ النَّاسَ يَبْتَدِرُونَ ذَاكَ الوَضُوءَ، فَمَنْ أَصَابَ مِنْهُ شَيْئاً تَمَسَّحَ بِهِ، وَمَنْ لَمْ يُصِبْ مِنْهُ شَيْئاً أَخَذَ مِنْ بَلَلِ يَدِ صَاحِبِهِ، ثُمَّ رَأَيْتُ بِلالاً أَخَذَ عَنَزَةً فَرَكَزَهَا، وَخَرَجَ النَّبِيُّ ﷺ فِي حُلَّةٍ حَمْرَاءَ مُشَمِّراً، صَلَّى إِلَى العَنَزَةِ بِالنَّاسِ رَكْعَتَيْنِ، وَرَأَيْتُ النَّاسَ وَالدَّوَابَّ، يَمُرُّونَ مِنْ بَيْنِ يَدَيِ العَنَزَةِ.

١٨ - باب: الصَّلاَةِ فِي السُّطُوحِ وَالمِنْبَرِ وَالخَشَبِ

قَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ: وَلَمْ يَرَ الْحَسَنُ بَأْساً أَنْ يُصَلَّى عَلَى الجَمْدِ وَالقَنَاطِرِ، وَإِنْ جَرَى تَحْتَهَا بَوْلٌ، أَوْ فَوْقَهَا، أَوْ أَمَامَهَا، إِذَا كَانَ بَيْنَهُمَا سُتْرَةٌ. وَصَلَّى أَبُو هُرَيْرَةَ عَلَى سَقْفِ المَسْجِدِ بِصَلاَةِ الإِمَامِ. وَصَلَّى ابْنُ عُمَرَ عَلَى الثَّلْجِ.

٣٧٧ - حَدَّثَنَا عَلِيُّ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ قَالَ: حَدَّثنا سُفْيَانُ قَالَ: حَدَّثنا أَبُو حَازِمٍ قَالَ: سَأَلُوا سَهْلَ بْنَ سَعْدٍ: مِنْ أَيِّ شَيْءٍ المِنْبَرُ؟ فَقَالَ: مَا بَقِيَ بِالنَّاسِ أَعْلَمُ مِنِّي، هُوَ مِنْ أَثْلِ الغَابَةِ، عَمِلَهُ فُلاَنٌ مَوْلَى فُلاَنَةَ، لِرَسُولِ اللَّهِ ﷺ، وَقَامَ عَلَيْهِ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ حِينَ عُمِلَ وَوُضِعَ، فَاسْتَقْبَلَ القِبْلَةَ، كَبَّرَ وَقَامَ النَّاسُ خَلْفَهُ، فَقَرَأَ وَرَكَعَ وَرَكَعَ النَّاسُ خَلْفَهُ، ثُمَّ رَفَعَ رَأْسَهُ ثُمَّ رَجَعَ الْقَهْقَرَى، فَسَجَدَ عَلَى الأَرْضِ، ثُمَّ عَادَ إِلَى المِنْبَرِ، ثُمَّ رَكَعَ ثُمَّ رَفَعَ رَأْسَهُ، ثُمَّ رَجَعَ الْقَهْقَرَى حَتَّى سَجَدَ بِالأَرْضِ، فَهَذَا شَأْنُهُ.

قَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ: قَالَ عَلِيُّ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ: سَأَلَنِي أَحْمَدُ بْنُ حَنْبَلٍ رَحِمَهُ اللَّهُ عَنْ هَذَا الحَدِيثِ قَالَ: فَإِنَّمَا أَرَدْتُ، أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ كَانَ أَعْلَى مِنَ النَّاسِ، فَلاَ بَأْسَ أَنْ يَكُونَ الإِمَامُ

placé au dessus des fidèles; donc, de ce hadîth, il n'y a aucun mal à ce que l'imâm se place au dessus des fidèles.

«"De plus, ai-je ajouté, on interrogeait souvent Sufyân ben 'Uyayna au sujet de ce hadîth; ne l'as-tu pas entendu de lui? — Non, m'a-t-il répondu."»

378 - 'Anas ben Malik: Une fois, le Messager de Dieu (ç) tomba de son cheval d'où sa jambe — ou son épaule — fut égratignée. Sur ce, il jura de ne pas toucher ses femmes durant tout un mois. Il s'installa alors dans une chambre-terrasse dont les marches [de son escalier] étaient des troncs [de palmiers]. Ses Compagnons vinrent lui faire une visite et il les présida en prière en restant assis. Quant à eux, ils faisaient la prière en se mettant debout. Après le *salâm*, le Prophète dit: "L'imâm a été institué pour qu'on l'imite. Prononcez le *tekbîr* lorsqu'il le prononce! faites le *rukû'* lorsque l'imâm le fait! prosternez-vous lorsqu'il se prosterne! et tenez vous debout s'il prie en restant debout!"

Après vingt-neuf jours, le Prophète quitta sa chambre-terrasse et descendit. "O Messager de Dieu! lui dit-on, tu as juré pour un mois... — [Ce] mois est de vingt-neuf jours, expliqua-t-il."

R. 19 - Lorsque, en se prosternant, l'orant touche sa femme avec son vêtement

379 - Maymûna dit: «Des fois le Messager de Dieu (ç) priait près de moi au moment même où j'avais mes menstrues. Et il arrive souvent que son vêtement me touche lorsqu'il se prosterne.

«Le Prophète, ajouta Maymûna, priait sur une petite natte[1].»

R. 20 - Sur le fait de prier sur une natte *(ḥasîr)*

* Jâbir et Abu Sa'îd prièrent en bateau, en restant debout.

* Al-Ḥasan, [à quelqu'un]: Tu prieras debout en tournant avec le bateau, et ce tant que cela ne cause aucune gêne à tes compagnons, sinon tu prieras assis.

380 - 'Anas ben Mâlik: La grand-mère de ce dernier, Mulayka, prépara une fois un repas pour le Messager de Dieu (ç) et l'invita. [Après son arrivée], le

(1) Dans le texte on trouve *khumra* qui est une petite natte en feuille de palmier et sur laquelle ou pose les mains et le visage pendant la prosternation. Lorsque cette natte est de la longueur de la taille ou plus on l'appelle *ḥaṣîr*.

أَعْلَىٰ مِنَ النَّاسِ بِهٰذَا الحَدِيثِ. قَالَ: فَقُلْتُ: إِنَّ سُفْيَانَ بْنَ عُيَيْنَةَ، كَانَ يُسْأَلُ عَنْ هٰذَا كَثِيراً، فَلَمْ تَسْمَعْهُ مِنْهُ؟ قَالَ: لَا.

٣٧٨ ـ **حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ** بْنُ عَبْدِ الرَّحِيمِ قَالَ: حَدَّثنا يَزِيدُ بْنُ هَارُونَ قَالَ: أَخْبَرَنَا حُمَيْدٌ الطَّوِيلُ، عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ سَقَطَ عَنْ فَرَسِهِ، فَجُحِشَتْ سَاقُهُ ـ أَوْ كَتِفُهُ ـ وَآلَىٰ مِنْ نِسَائِهِ شَهْراً، فَجَلَسَ فِي مَشْرُبَةٍ لَهُ، دَرَجَتُهَا مِنْ جُذُوعٍ، فَأَتَاهُ أَصْحَابُهُ يَعُودُونَهُ، فَصَلَّى بِهِمْ جَالِساً وَهُمْ قِيَامٌ، فَلَمَّا سَلَّمَ قَالَ: «إِنَّمَا جُعِلَ الإِمَامُ لِيُؤْتَمَّ بِهِ، فَإِذَا كَبَّرَ فَكَبِّرُوا، وَإِذَا رَكَعَ فَارْكَعُوا، وَإِذَا سَجَدَ فَاسْجُدُوا، وَإِنْ صَلَّى قَائِماً فَصَلُّوا قِيَاماً». وَنَزَلَ لِتِسْعٍ وَعِشْرِينَ، فَقَالُوا: يَا رَسُولَ اللَّهِ، إِنَّكَ آلَيْتَ شَهْراً؟ فَقَالَ: «إِنَّ الشَّهْرَ تِسْعٌ وَعِشْرُونَ».

١٩ ـ باب: إِذَا أَصَابَ ثَوْبُ المُصَلِّي ٱمْرَأَتَهُ إِذَا سَجَدَ

٣٧٩ ـ **حَدَّثَنَا مُسَدَّدٌ**، عَنْ خَالِدٍ قَالَ: حَدَّثنا سُلَيمانُ الشَّيْبَانِيُّ، عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ شَدَّادٍ، عَنْ مَيْمُونَةَ قَالَتْ: كَانَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ يُصَلِّي وَأَنَا حِذَاءَهُ، وَأَنَا حَائِضٌ، وَرُبَّمَا أَصَابَنِي ثَوْبُهُ إِذَا سَجَدَ. قَالَتْ: وَكَانَ يُصَلِّي عَلَى الخُمْرَةِ.

٢٠ ـ باب: الصَّلَاةِ عَلَىٰ الحَصِيرِ

وَصَلَّىٰ جَابِرٌ وَأَبُو سَعِيدٍ فِي السَّفِينَةِ قَائِماً. وَقَالَ الْحَسَنُ: قَائِماً مَا لَمْ تَشُقَّ عَلَىٰ أَصْحَابِكَ، تَدُورُ مَعَهَا، وَإِلَّا فَقَاعِداً.

٣٨٠ ـ **حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ** قَالَ: أَخْبَرَنَا مَالِكٌ، عَنْ إِسْحٰقَ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ أَبِي طَلْحَةَ، عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ: أَنَّ جَدَّتَهُ مُلَيْكَةَ، دَعَتْ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ لِطَعَامٍ صَنَعَتْهُ لَهُ، فَأَكَلَ مِنْهُ، ثُمَّ

Prophète mangea de ce repas puis dit [aux présents]: "Levez-vous afin que je fasse la prière pour vous!"

Anas: «Je me levai, apportai une natte devenue noire à cause du long usage et l'aspergeai d'eau. Le Messager de Dieu (ç) se leva alors [pour commencer la prière] et je me mis derrière lui, ainsi que l'orphelin(1). Quant à la vieille(2), elle se mit derrière nous. Enfin, le Messager de Dieu (ç) nous fit deux *rak'a* et partit.»

R. 21 Sur le fait de prier sur une *khumra*

381 - D'après 'Abd-ul-Lâh ben Chaddâd, Maymuna dit: «Le Prophète priait [souvent] sur une *khumra.*»

R. 22 - Sur le fait de prier sur un lit(3)

* 'Anas pria sur son lit.

* 'Anas: Nous priions avec le Messager de Dieu (ç) et certains d'entre nous se prosternaient sur leurs vêtements.

382 - 'Â'icha, l'épouse du Prophète (ç), dit: «Je dormais devant le Messager de Dieu (ç) tout en posant les pieds à l'endroit où il était en train de se prosterner. Et en se prosternant, il me faisait signe [en me touchant avec sa main] et moi de les retirer, mais je les allongeais une fois qu'il se mettait debout.

«Pendant cette période, reprit 'Â'icha, il n'y avait pas encore de lampes dans les maisons.»

383 - 'Urwa rapporte avoir été informé par 'Â'icha que le Messager de Dieu (ç) priait alors qu'elle, elle était entre lui et la qibla, sur le lit, et ce comme si elle était un mort sur lequel on faisait la prière de sépulture.

384 - 'Urwa: Des fois, le Prophète (ç) priait alors que 'Â'icha se trouvait entre lui et la qibla, sur leur couche.

R. 23 - Sur le fait de se prosterner sur le vêtement lorqu'il fait très chaud

* Al-Hasan: Les Compagnons se prosternaient sur leurs turbans ou leurs coiffures tout en gardant les mains dans les manches de leurs vêtements.

(1) Il s'agit de Ḍumayra, le grand-père de Ḥusayn ben 'Abd-ul-Lâh ben Ḍumayra.

(2) C.à.d, la grand-mère de Mâlik.

(3) Par *lit* il faut entendre tout ce qui, sur le sol, peut être utilisé pour se coucher, s'etendre.

قَالَ: «قُومُوا فَلأُصَلِّ لَكُمْ». قَالَ أَنَسٌ: فَقُمْتُ إِلَىٰ حَصِيرٍ لَنَا، قَدِ ٱسْوَدَّ مِنْ طُولِ مَا لُبِسَ، فَنَضَحْتُهُ بِمَاءٍ، فَقَامَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ، وَصَفَفْتُ أَنَا وَالْيَتِيمُ وَرَاءَهُ، وَالْعَجُوزُ مِنْ وَرَائِنَا، فَصَلَّى لَنَا رَسُولُ اللَّهِ ﷺ رَكْعَتَيْنِ، ثُمَّ ٱنْصَرَفَ.

٢١ ـ باب: الصَّلَاةِ عَلَىٰ الْخُمْرَةِ

٣٨١ ـ حدّثنا أبو الوَلِيدِ قَالَ: حَدَّثنا شُعْبَةُ قَالَ: حَدَّثنا سُلَيْمَانُ الشَّيْبَانِيُّ، عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ شَدَّادٍ، عَنْ مَيْمُونَةَ قَالَتْ: كَانَ النَّبِيُّ يُصَلِّي عَلَى الْخُمْرَةِ.

٢٢ ـ باب: الصَّلَاةِ عَلَىٰ الفِرَاشِ

وَصَلَّى أَنَسٌ عَلَى فِرَاشِهِ، وَقَالَ أَنَسٌ: كُنَّا نُصَلِّي مَعَ النَّبِيِّ ﷺ، فَيَسْجُدُ أَحَدُنَا عَلَى ثَوْبِهِ.

٣٨٢ ـ حَدَّثَنَا إِسْمَاعِيلُ قَالَ: حَدَّثَنِي مَالِكٌ، عَنْ أَبِي النَّضْرِ، مَوْلَىٰ عُمَرَ بْنِ عُبَيْدِ اللَّهِ، عَنْ أَبِي سَلَمَةَ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمَنِ، عَنْ عَائِشَةَ زَوْجِ النَّبِيِّ ﷺ أَنَّهَا قَالَتْ: كُنْتُ أَنَامُ بَيْنَ يَدَيْ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ وَرِجْلَايَ فِي قِبْلَتِهِ، فَإِذَا سَجَدَ غَمَزَنِي فَقَبَضْتُ رِجْلَيَّ، فَإِذَا قَامَ بَسَطْتُهُمَا، قَالَتْ: وَالْبُيُوتُ يَوْمَئِذٍ لَيْسَ فِيهَا مَصَابِيحُ.

٣٨٣ ـ حَدَّثَنَا يَحْيَىٰ بْنُ بُكَيْرٍ قَالَ: حَدَّثنا اللَّيْثُ، عَنْ عُقَيْلٍ، عَنِ ٱبْنِ شِهَابٍ قَالَ: أَخْبَرَنِي عُرْوَةُ: أَنَّ عَائِشَةَ أَخْبَرَتْهُ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ كَانَ يُصَلِّي، وَهِيَ بَيْنَهُ وَبَيْنَ الْقِبْلَةِ، عَلَىٰ فِرَاشِ أَهْلِهِ، ٱعْتِرَاضَ الْجَنَازَةِ.

٣٨٤ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ يُوسُفَ قَالَ: حَدَّثنا اللَّيْثُ، عَنْ يَزِيدَ، عَنْ عِرَاكٍ، عَنْ عُرْوَةَ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ كَانَ يُصَلِّي، وَعَائِشَةُ مُعْتَرِضَةٌ بَيْنَهُ وَبَيْنَ الْقِبْلَةِ، عَلَى الْفِرَاشِ الَّذِي يَنَامَانِ عَلَيْهِ.

٢٣ ـ باب: السُّجُودِ عَلَىٰ الثَّوْبِ فِي شِدَّةِ الحَرِّ

وَقَالَ الْحَسَنُ: كَانَ الْقَوْمُ يَسْجُدُونَ عَلَىٰ الْعِمَامَةِ وَالْقَلَنْسُوَةِ، وَيَدَاهُ فِي كُمِّهِ.

385 - 'Anas ben Mâlik dit: «Nous priions avec le Prophète (ç) et, à cause de la grande chaleur, l'un de nous posait le bout de son vêtement à l'endroit de ses prosternations.»

R. 24 - Prier en étant chaussé de ses sandales

386 - Abu Maslama Sa'îd ben Yazîd al-'Azdy dit: «J'interrogeai 'Anas ben Mâlik: "Est-ce que le Prophète (ç) priait en étant chaussé de sa paire de sandales? — Oui, répondit Anas."»

R. 25 - Prier en étant chaussé de ses bottines

387 - Hammâm ben al-Hârith dit: «Je vis Jarîr ben 'Abd-ul-Lâh qui urina, fit des ablutions mineures en essuyant ses bottines[1] puis se leva pour prier. Interrogé sur cela, il dit: "J'ai vu le Prophète (ç) faire une chose pareille."»

* 'Ibrâhîm: ce *ḥadîth* plaisait [aux compagnons de 'Abd-ul-Lâh ben Mas'ûd], car Jarîr fut parmi les derniers à embrasser l'Islam.

388 - Al-Mughîra ben Chu'ba dit: «Je versai de l'eau au Prophète (ç) qui fit des ablutions mineures en essuyant ses bottines. Après quoi, il pria.»

R. 26 - Sur le fait de ne pas bien accomplir la prosternation.

389 - D'après Abu Wâ'il, en voyant un homme qui faisait ses prosternations et son *rukû'* sans les compléter, Ḥudhayfa attendit la fin de sa prière et lui dit: "Tu n'as pas prié."

Je crois, dit Abu Wâ'il, qu'il lui dit aussi ceci: "Si tu meurs [ainsi], tu mourras loin de la tradition de Muḥammad (ç)."

R. 27 - Sur le fait de laisser apparaître la face antérieure du bras et de l'avant-bras en écartant les mains pendant les prosternations

390 - 'Abd-ul-Lâh ben Mâlik ben Buḥayna: En priant, le Prophète (ç) écartait les mains[2] à un point où la blancheur de ses aisselles apparaissait.

* Al-Layth: Ja'far ben Rabi'a m'a rapporté un *ḥadîth* similaire.

(1) Au lieu de laver les pieds.

(2) Pendant les prosternations.

٣٨٥ ـ حَدَّثَنَا أَبُو الوَلِيدِ ـ هِشَامُ بْنُ عَبْدِ المَلِكِ ـ قَالَ: حَدَّثنا بِشْرُ بْنُ المُفَضَّلِ قَالَ: حَدَّثَنِي غَالِبٌ القَطَّانُ، عَنْ بَكْرِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ، عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ قَالَ: كُنَّا نُصَلِّي مَعَ النَّبِيِّ ﷺ، فَيَضَعُ أَحَدُنَا طَرَفَ الثَّوْبِ، مِنْ شِدَّةِ الحَرِّ، فِي مَكَانِ السُّجُودِ.

٢٤ ـ باب: الصَّلَاةِ فِي النِّعَالِ

٣٨٦ ـ حَدَّثَنَا آدَمُ بْنُ أَبِي إِيَاسٍ قَالَ: حَدَّثنا شُعْبَةُ قَالَ: أَخْبَرَنَا أَبُو مَسْلَمَةَ، سَعِيدُ بْنُ يَزِيدَ الأَزْدِيُّ، قَالَ: سَأَلْتُ أَنَسَ بْنَ مَالِكٍ: أَكَانَ النَّبِيُّ ﷺ يُصَلِّي فِي نَعْلَيْهِ؟ قَالَ: نَعَمْ.

٢٥ ـ باب: الصَّلَاةِ فِي الخِفَافِ

٣٨٧ ـ حَدَّثَنَا آدَمُ قَالَ: حَدَّثنا شُعْبَةُ، عَنِ الأَعْمَشِ قَالَ: سَمِعْتُ إِبْرَاهِيمَ يُحَدِّثُ: عَنْ هَمَّامِ بْنِ الحَارِثِ قَالَ: رَأَيْتُ جَرِيرَ بْنَ عَبْدِ اللَّهِ بَالَ ثُمَّ تَوَضَّأَ، وَمَسَحَ عَلَى خُفَّيْهِ، ثُمَّ قَامَ فَصَلَّى، فَسُئِلَ فَقَالَ: رَأَيْتُ النَّبِيَّ ﷺ صَنَعَ مِثْلَ هَذَا.

قَالَ إِبْرَاهِيمُ: فَكَانَ يُعْجِبُهُمْ، لأَنَّ جَرِيراً كَانَ مِنْ آخِرِ مَنْ أَسْلَمَ.

٣٨٨ ـ حَدَّثَنَا إِسْحَقُ بْنُ نَصْرٍ قَالَ: حَدَّثنا أَبُو أُسَامَةَ، عَنِ الأَعْمَشِ، عَنْ مُسْلِمٍ، عَنْ مَسْرُوقٍ، عَنِ المُغِيرَةِ بْنِ شُعْبَةَ، قَالَ: وَضَّأْتُ النَّبِيَّ ﷺ، فَمَسَحَ عَلَى خُفَّيْهِ وَصَلَّى.

٢٦ ـ باب: إِذَا لَمْ يُتِمَّ السُّجُودَ

٣٨٩ ـ أَخْبَرَنَا الصَّلْتُ بْنُ مُحَمَّدٍ: أَخْبَرَنَا مَهْدِيٌّ، عَنْ وَاصِلٍ، عَنْ أَبِي وَائِلٍ، عَنْ حُذَيْفَةَ: رَأَى رَجُلاً لَا يُتِمُّ رُكُوعَهُ وَلَا سُجُودَهُ، فَلَمَّا قَضَى صَلَاتَهُ، قَالَ لَهُ حُذَيْفَةُ: مَا صَلَّيْتَ ـ قَالَ: وَأَحْسِبُهُ قَالَ ـ لَوْ مُتَّ مُتَّ عَلَى غَيْرِ سُنَّةِ مُحَمَّدٍ ﷺ.

٢٧ ـ باب: يُبْدِي ضَبْعَيْهِ وَيُجَافِي فِي السُّجُودِ

٣٩٠ ـ أَخْبَرَنَا يَحْيَى بْنُ بُكَيْرٍ: حَدَّثنا بَكْرُ بْنُ مُضَرَ، عَنْ جَعْفَرٍ، عَنِ ابْنِ هُرْمُزَ، عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مَالِكٍ ابْنِ بُحَيْنَةَ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ: كَانَ إِذَا صَلَّى فَرَّجَ بَيْنَ يَدَيْهِ، حَتَّى يَبْدُوَ بَيَاضُ إِبْطَيْهِ.

وَقَالَ اللَّيْثُ: حَدَّثَنِي جَعْفَرُ بْنُ رَبِيعَةَ: نَحْوَهُ.

R. 28 - Sur le mérite de se mettre en direction de la qibla

* «Il se tint en tournant les extrémités de ses orteils en direction de la qibla.» Cela a été rapporté par Ḥumayd sur la prière du Prophète (ç).

391 - 'Anas ben Mâlik dit: «Le Messager de Dieu (ç) a dit: "Celui qui fait notre prière, adopte notre qibla et [ne] mange [que] des animaux égorgés à notre façon, celui-là est le musulman qui bénéficie du pacte de Dieu et du pacte de son Messager. Ne trahissez pas Dieu quant à son pacte!"»

392 - 'Anas ben Mâlik dit: «Le Messager de Dieu (ç) a dit: "On m'a donné l'ordre de combattre les gens jusqu'à ce qu'ils disent: *Il n'y a de dieu que Dieu.* S'ils disent cette formule, font notre prière, adoptent notre qibla et égorgent [les bêtes] à notre manière, s'ils font tout cela, leurs sangs et leurs biens seront respectés par nous, sauf en cas d'un droit. Quant à leur compte, il incombera à Dieu."»

393 - Ḥumayd dit: «Maymûn ben Siyâh interrogea Anas ben Mâlik en disant: "O Abu Ḥamza! qu'est-ce qui rend respectés le sang et les biens d'un homme?

— Celui qui témoigne qu'il n'y a de dieu que Dieu, répondit Anas ben Mâlik, adopte notre qibla, fait notre prière et [ne] mange [que] de la viande des animaux que nous égorgeons, celui-là est le musulman. Il a les mêmes droits et les mêmes obligations qu'un [autre] musulman."»

R. 29 - Sur la qibla des habitants de Médine, de la Syrie et de l'Orient

* [Pour les habitants de Médine et ceux de la Syrie], il n'y a aucune qibla à l'est ou à l'ouest, car le Prophète (ç) dit: "Ne tournez pas en direction de la qibla pendant les deux besoins naturels! Tournez-vous plutôt du côté de l'est ou de l'ouest."»

394 - Abu Ayyûb al-'Anṣâry: «Le Prophète (ç) a dit: "En satisfaisant un besoin naturel, ne donnez ni de la face ni du dos à la qibla! Tournez-vous plutôt du côté de l'est ou de l'ouest!"»

Abu 'Ayyûb: «En arrivant, après cela, en Syrie nous trouvâmes des latrines construites en direction de la qibla. [Dedans], nous évitions la qibla en demandant pardon à Dieu, le Très-Haut.»

* D'az-Zuhry, de 'Aṭâ' qui dit: «J'ai entendu Abu 'Ayyûb rapporter du Prophète (ç) un hadîth similaire.»

٢٨ - باب: فَضْلِ ٱسْتِقْبَالِ القِبْلَةِ

يَسْتَقْبِلُ بِأَطْرَافِ رِجْلَيْهِ، قَالَهُ أَبُو حُمَيْدٍ، عَنِ ٱلنَّبِيِّ ﷺ.

٣٩١ - حَدَّثَنَا عَمْرُو بْنُ عَبَّاسٍ قَالَ: حَدَّثنا ٱبْنُ المَهْدِيِّ قَالَ: حَدَّثنا مَنْصُورُ بْنُ سَعْدٍ، عَنْ مَيْمُونِ بْنِ سِيَاهٍ، عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «مَنْ صَلَّى صَلاَتَنَا، وَٱسْتَقْبَلَ قِبْلَتَنَا، وَأَكَلَ ذَبِيحَتَنَا، فَذَلِكَ المُسْلِمُ، الَّذِي لَهُ ذِمَّةُ اللَّهِ وذِمَّةُ رَسُولِهِ، فَلاَ تُخْفِرُوا اللَّهَ فِي ذِمَّتِهِ».

٣٩٢ - حَدَّثَنَا نُعَيْمٌ قَالَ: حَدَّثنا ٱبْنُ المُبَارَكِ، عَنْ حُمَيْدٍ الطَّوِيلِ، عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «أُمِرْتُ أَنْ أُقَاتِلَ النَّاسَ، حَتَّى يَقُولُوا لاَ إِلَهَ إِلاَّ اللَّهُ، فَإِذَا قَالُوهَا، وَصَلَّوْا صَلاَتَنَا، وَٱسْتَقْبَلُوا قِبْلَتَنَا، وَذَبَحُوا ذَبِيحَتَنَا، فَقَدْ حَرُمَتْ عَلَيْنَا دِمَاؤُهُمْ وَأَمْوَالُهُمْ، إِلاَّ بِحَقِّهَا، وَحِسَابُهُمْ عَلَى اللَّهِ».

٣٩٣ - قَالَ ٱبْنُ أَبِي مَرْيَمَ: أَخْبَرَنَا يَحْيَى: حَدَّثنا حُمَيْدٌ: حَدَّثنا أَنَسٌ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ.

وَقَالَ عَلِيُّ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ: حَدَّثنا خَالِدُ بْنُ الحَارِثِ قَالَ: حَدَّثنا حُمَيْدٌ قَالَ: سَأَلَ مَيْمُونُ ٱبْنُ سِيَاهٍ: أَنَسَ بْنَ مَالِكٍ قَالَ: يَا أَبَا حَمْزَةَ، مَا يُحَرِّمُ دَمَ العَبْدِ وَمَالَهُ؟ فَقَالَ: مَنْ شَهِدَ أَنْ لاَ إِلَهَ إِلاَّ اللَّهُ، وَٱسْتَقْبَلَ قِبْلَتَنَا، وَصَلَّى صَلاَتَنَا، وَأَكَلَ ذَبِيحَتَنَا، فَهُوَ المُسْلِمُ، لَهُ مَا لِلْمُسْلِمِ، وَعَلَيْهِ مَا عَلَى المُسْلِمِ.

٢٩ - باب: قِبْلَةِ أَهْلِ المَدِينَةِ، وَأَهْلِ الشَّأْمِ، وَالمَشْرِقِ

لَيْسَ فِي المَشْرِقِ وَلاَ فِي المَغْرِبِ قِبْلَةٌ، لِقَوْلِ النَّبِيِّ ﷺ: «لاَ تَسْتَقْبِلُوا القِبْلَةَ بِغَائِطٍ أَوْ بَوْلٍ، وَلَكِنْ شَرِّقُوا أَوْ غَرِّبُوا».

٣٩٤ - حَدَّثَنَا عَلِيُّ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ قَالَ: حَدَّثنا سُفْيَانُ قَالَ: حَدَّثنا الزُّهْرِيُّ، عَنْ عَطَاءِ ٱبْنِ يَزِيدَ، عَنْ أَبِي أَيُّوبَ الأَنْصَارِيِّ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ قَالَ: «إِذَا أَتَيْتُمُ الغَائِطَ، فَلاَ تَسْتَقْبِلُوا القِبْلَةَ وَلاَ تَسْتَدْبِرُوهَا، وَلَكِنْ شَرِّقُوا أَوْ غَرِّبُوا

قَالَ أَبُو أَيُّوبَ: فَقَدِمْنَا الشَّأْمَ، فَوَجَدْنَا مَرَاحِيضَ بُنِيَتْ قِبَلَ القِبْلَةِ، فَنَنْحَرِفُ، وَنَسْتَغْفِرُ اللَّهَ تَعَالَى.

وَعَنِ الزُّهْرِيِّ: عَنْ عَطَاءٍ قَالَ: سَمِعْتُ أَبَا أَيُّوبَ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ: مِثْلَهُ.

R. 30 - Dieu le Très-Haut, dit: Et ont adopté la station d'Abraham comme oratoire[1]

395 - 'Amrû ben Dinâr dit: Nous interrogeâmes ibn 'Umar de l'homme qui fait le *tawâf* autour de la Ka'ba pendant une *'umra* sans faire la course entre as-Ṣafâ et al-Marwa, cet homme, peut-il commercer avec sa femme? "Le Prophète (ç), répondit ibn 'Umar, arriva [à la Mecque], fit le *tawâf* autour du Temple par sept fois, pria derrière l'Oratoire deux *rak'a* et fit la course entre aṣ-Ṣafâ et al-Marwa... *Vous avez dans le Messager de Dieu un beau parangon."*

396 - Nous interrogeâmes aussi Jâbir ben 'Abd-ul-Lâh qui nous dit: "Il ne doit s'approcher d'elle qu'après la course entre aṣ-Ṣafâ et al-Marwa."

397 - Sayf dit: «J'ai entendu Mujâhid dire: On vint dire à ibn 'Umar: "Voici le Messager de Dieu (ç) qui vient d'entrer à La Ka'ba..." Sur ce, dit ibn 'Umar, je me dirigeai [pour voir] le Prophète (ç) mais je le trouvai déjà sorti. Je trouvai plutôt Bilâl qui se tenait debout entre les deux portes. Je l'interrogeai alors en lui disant: "Est-ce que le Prophète (ç) a prié dans le Ka'ba? — Oui, répondit Bilâl, il fit deux *rak'a*[2] entre les deux colonnes qui sont à gauche lorsque tu entres. Il sortit ensuite et pria directement en face de la Ka'ba en faisant deux *rak'a*."»

398 - 'Aṭâ' dit: «J'ai entendu ibn 'Abbâs dire: "En entrant dans le Temple, le Prophète (ç) fit des invocations suivant tous ses côtés. Il ne pria qu'une fois sorti. En effet, en sortant, il fit deux *rak'a* directement en face de la Ka'ba puis dit: "Ceci est la qibla."»

R. 31 - Sur le fait de se mettre en direction de la qibla là où l'on est

* Abu Hurayra: Le Prophète (ç) a dit: "Mets-toi en direction de la qibla et prononce le *tekbîr*!"

399 - Al-Barâ' ben 'Azib (r) dit: «Le Messager de Dieu (ç) pria en direction du Temple de Jérusalem durant seize — ou dix-sept — mois. Mais il aimait qu'on lui prescrivît la Ka'ba comme qibla. Dieu révéla alors: **Que de fois Nous voyons ton visage virevolter en direction du ciel**[3]. Sur ce, le Prophète [commença à prier] en

(1) Al-Baqara, 125.
(2) «il fit deux *rak'a*»: d'après quelques commentateurs, c'est ibn 'Umar qui a dit cela et non Bilâl.
(3) Al-Baqara, 144.

٣٠ - باب: قَوْلِ اللَّهِ تَعَالَىٰ:

﴿وَاتَّخِذُوا مِنْ مَقَامِ إِبْرَاهِيمَ مُصَلًّى﴾[١].

٣٩٥ - حَدَّثَنَا الْحُمَيْدِيُّ قَالَ: حَدَّثَنَا سُفْيَانُ قَالَ: حَدَّثَنَا عَمْرُو بْنُ دِينَارٍ قَالَ: سَأَلْنَا ابْنَ عُمَرَ، عَنْ رَجُلٍ طَافَ بِالْبَيْتِ لِلْعُمْرَةِ، وَلَمْ يَطُفْ بَيْنَ الصَّفَا وَالْمَرْوَةِ، أَيَأْتِي امْرَأَتَهُ؟فَقَالَ: قَدِمَ النَّبِيُّ ﷺ، فَطَافَ بِالْبَيْتِ سَبْعاً، وَصَلَّى خَلْفَ الْمَقَامِ رَكْعَتَيْنِ، وَطَافَ بَيْنَ الصَّفَا وَالْمَرْوَةِ، وَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ اللهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ.

٣٩٦ - وَسَأَلْنَا جَابِرَ بْنَ عَبْدِ اللهِ فَقَالَ، لَا يَقْرَبَنَّهَا، حَتَّى يَطُوفَ بَيْنَ الصَّفَا وَالْمَرْوَةِ.

٣٩٧ - حَدَّثَنَا مُسَدَّدٌ قَالَ: حَدَّثَنَا يَحْيَىٰ، عَنْ سَيْفٍ قَالَ: سَمِعْتُ مُجَاهِداً قَالَ: أُتِيَ ابْنُ عُمَرَ، فَقِيلَ لَهُ: هَذَا رَسُولُ اللهِ ﷺ دَخَلَ الْكَعْبَةَ، فَقَالَ ابْنُ عُمَرَ: فَأَقْبَلْتُ وَالنَّبِيُّ ﷺ قَدْ خَرَجَ، وَأَجِدُ بِلَالاً قَائِماً بَيْنَ الْبَابَيْنِ، فَسَأَلْتُ بِلَالاً فَقُلْتُ: أَصَلَّى النَّبِيُّ ﷺ فِي الْكَعْبَةِ؟ قَالَ: نَعَمْ، رَكْعَتَيْنِ، بَيْنَ السَّارِيَتَيْنِ اللَّتَيْنِ عَلَى يَسَارِهِ إِذَا دَخَلْتَ، ثُمَّ خَرَجَ، فَصَلَّى فِي وَجْهِ الْكَعْبَةِ رَكْعَتَيْنِ.

٣٩٨ - حَدَّثَنَا إِسْحٰقُ بْنُ نَصْرٍ قَالَ: حَدَّثَنَا عَبْدُ الرَّزَّاقِ: أَخْبَرَنَا ابْنُ جُرَيْجٍ، عَنْ عَطَاءٍ قَالَ: سَمِعْتُ ابْنَ عَبَّاسٍ قَالَ: لَمَّا دَخَلَ النَّبِيُّ ﷺ الْبَيْتَ، دَعَا فِي نَوَاحِيهِ كُلِّهَا، وَلَمْ يُصَلِّ حَتَّى خَرَجَ مِنْهُ، فَلَمَّا خَرَجَ رَكَعَ رَكْعَتَيْنِ فِي قُبُلِ الْكَعْبَةِ، وَقَالَ: «هَذِهِ الْقِبْلَةُ».

٣١ - باب: التَّوَجُّهِ نَحْوَ الْقِبْلَةِ حَيْثُ كَانَ

وَقَالَ أَبُو هُرَيْرَةَ: قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «اسْتَقْبِلِ الْقِبْلَةَ وَكَبِّرْ».

٣٩٩ - حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ رَجَاءٍ قَالَ: حَدَّثَنا إِسْرَائِيلُ، عَنْ أَبِي إِسْحٰقَ، عَنِ الْبَرَاءِ بْنِ عَازِبٍ، رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا، قَالَ: كَانَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ، صَلَّى نَحْوَ بَيْتِ الْمَقْدِسِ، سِتَّةَ عَشَرَ - أَوْ سَبْعَةَ عَشَرَ - شَهْراً،وَكَانَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ يُحِبُّ أَنْ يُوَجَّهَ إِلَى الْكَعْبَةِ، فَأَنْزَلَ اللَّهُ: ﴿قَدْ نَرَى تَقَلُّبَ وَجْهِكَ فِي السَّمَاءِ﴾[٢]. فَتَوَجَّهَ نَحْوَ الْكَعْبَةِ. وَقَالَ السُّفَهَاءُ مِنَ النَّاسِ، وَهُمُ الْيَهُودُ: ﴿مَا

(١) سورة البقرة: الآية ١٢٥.

(٢) سورة البقرة: الآية ١٤٤.

direction de la Ka'ba. Et les insensés parmi les gens — ce sont les Juifs — de dire: **"Qui les fait renoncer à leur qibla sur laquelle ils étaient?" Dis: "A Dieu l'orient comme l'occident, Il guide qui Il veut vers une voie de rectitude"**[1].

«Après avoir prié avec le Prophète (ç), un homme sortit [de la mosquée] puis passa près de quelques Ansarites qui étaient en train de prier en direction du Temple de Jérusalem. Il leur attesta qu'il venait de prier avec le Messager de Dieu (ç) et que celui-ci s'était tourné du côté de la Ka'ba. En entendant cela, les fidèles changèrent de direction et tournèrent du côté de la Ka'ba.»

400 - Jâbir dit: «En étant sur sa monture, le Messager de Dieu (ç) priait suivant la direction prise par la bête. Mais en voulant accomplir la prière obligatoire, il descendait et se tournait du côté de la qibla.»

401 - 'Alqama dit: 'Abd-ul-Lâh a dit: «Une fois, le Prophète (ç) fit une prière — 'Ibrâhîm: Je ne sais pas si le nombre de *rak'a* était de plus ou de moins — et après le *teslîm*, on lui dit: "O Messager de Dieu! est-il arrivé quelque chose pendant la prière? — Mais pour quelle raison [dites-vous cela]? demanda le Prophète — Tu viens de prier tant et tant [de rak'a]." Sur ce, le Prophète ploya les jambes, se tourna de nouveau du côté de la qibla, fit deux prosternations et prononça enfin le *teslîm*. Après quoi, il nous redonna du visage et dit: "S'il était arrivé quelque chose pendant la prière, je vous l'aurais [aussitôt] dite. Toutefois, je ne suis qu'un être humain comme vous: j'oublie comme vous oubliez. Si cela arrive, rappelez-le-moi! D'autre part, si l'un de vous doute de sa prière durant cette dernière, qu'il fasse de son effort pour se rappeler de ce qui a été parfaitement accompli puis complète sa prière, fasse le *teslîm* avant de faire deux prosternations."»

R. 32 - Sur ce qui est rapporté sur la qibla.

* Sur celui qui n'estime pas qu'il faut refaire la prière qu'on a faite en tournant par inadvertance du côté d'une direction différente à celle de la qibla.

* Le Prophète (ç), lui même, prononça le *teslîm* dans les deux [premières] *rak'a* du *ḍuhr*, se tourna en donnant du visage aux gens, puis termina ce qui resta [des quatre *rak'a* du *ḍuhr]*.

402 - 'Anas dit: 'Umar a dit: «Mon avis a coïncidé avec les prescriptions de

(1) Al-Baqara, 142.

وَلَّاهُمْ عَنْ قِبْلَتِهِمُ الَّتِي كَانُوا عَلَيْهَا قُلْ لِلَّهِ المَشْرِقُ وَالمَغْرِبُ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ إِلَىٰ صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ﴾[1] فَصَلَّى مَعَ ٱلنَّبِيِّ ﷺ رَجُلٌ، ثُمَّ خَرَجَ بَعْدَمَا صَلَّى، فَمَرَّ عَلَى قَوْمٍ مِنَ الأَنْصَارِ فِي صَلَاةِ ٱلْعَصْرِ، نَحْوَ بَيْتِ ٱلمَقْدِسِ، فَقَالَ: هُوَ يَشْهَدُ: أَنَّهُ صَلَّى مَعَ رَسُولِ ٱللهِ ﷺ، وَأَنَّهُ تَوَجَّهَ نَحْوَ ٱلْكَعْبَةِ، فَتَحَرَّفَ ٱلْقَوْمُ، حَتَّى تَوَجَّهُوا نَحْوَ ٱلْكَعْبَةِ.

٤٠٠ ـ حَدَّثَنَا مُسْلِمٌ قَالَ: حَدَّثنا هِشَامٌ قَالَ: حَدَّثنا يَحْيَى بْنُ أَبِي كَثِيرٍ، عَنْ مُحَمَّدِ ٱبْنِ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ، عَنْ جَابِرٍ قَالَ: كَانَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ، يُصَلِّي عَلَى رَاحِلَتِهِ حَيْثُ تَوَجَّهَتْ، فَإِذَا أَرَادَ الْفَرِيضَةَ، نَزَلَ فَاسْتَقْبَلَ القِبْلَةَ.

٤٠١ ـ حَدَّثَنَا عُثْمانُ قَالَ: حَدَّثنا جَرِيرٌ، عَنْ مَنْصُورٍ، عَنْ إِبْرَاهِيمَ، عَنْ عَلْقَمَةَ قَالَ: قَالَ عَبْدُ اللَّهِ: صَلَّى النَّبِيُّ ﷺ ـ قَالَ إِبْرَاهِيمُ: لَا أَدرِي زَادَ أَوْ نَقَصَ ـ فَلَمَّا سَلَّمَ قِيلَ لَهُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، أَحَدَثَ فِي الصَّلَاةِ شَيْءٌ؟ قَالَ: «وَمَا ذَاكَ؟». قَالُوا: صَلَّيْتَ كَذَا وَكَذَا، فَثَنَى رِجْلَيْهِ، وَٱسْتَقْبَلَ الْقِبْلَةِ، وَسَجَدَ سَجْدَتَيْنِ، ثُمَّ سَلَّمَ. فَلَمَّا أَقْبَلَ عَلَيْنَا بِوَجْهِهِ قَالَ: «إِنَّهُ لَوْ حَدَثَ فِي الصَّلَاةِ شَيْءٌ لَنَبَّأْتُكُمْ بِهِ، وَلَكِنْ، إِنَّمَا أَنَا بَشَرٌ مِثْلُكُمْ، أَنْسَىٰ كَمَا تَنْسَوْنَ، فَإِذَا نَسِيتُ فَذَكِّرُونِي، وَإِذَا شَكَّ أَحَدُكُمْ فِي صَلَاتِهِ، فَلْيَتَحَرَّ الصَّوَابَ فَلْيُتِمَّ عَلَيْهِ، ثُمَّ لِيُسَلِّمْ، ثُمَّ يَسْجُدْ سَجْدَتَيْنِ».

٣٢ ـ باب: مَا جَاءَ فِي الْقِبْلَةِ، وَمَنْ لَا يَرَىٰ الإِعَادَةَ عَلَىٰ مَنْ سَهَا، فَصَلَّى إِلَىٰ غَيْرِ القِبْلَةِ

وَقَدْ سَلَّمَ النَّبِيُّ ﷺ فِي رَكْعَتَيْ الظُّهْرِ، وَأَقْبَلَ عَلَىٰ النَّاسِ بِوَجْهِهِ، ثُمَّ أَتَمَّ مَا بَقِيَ.

٤٠٢ ـ حَدَّثَنَا عَمْرُو بْنُ عَوْنٍ قَالَ: حَدَّثنا هُشَيْمٌ، عَنْ حُمَيْدٍ، عَنْ أَنَسٍ قَالَ: قَالَ عُمَرُ: وَافَقْتُ رَبِّي فِي ثَلَاثٍ: فَقُلْتُ يَا رَسُولَ اللَّهِ، لَوِ ٱتَّخَذْنَا مِنْ مَقَامِ إِبْرَاهِيمَ مُصَلًّى،

(١) سورة البقرة: الآية ١٤٢.

mon Seigneur en trois reprises: la première fut lorsque j'avais suggéré au Messager de Dieu (ç) de faire de la Station d'Abraham un oratoire. En effet, *Adoptez la station d'Abraham comme oratoire* fut aussitôt révélé; la deuxième, lorsque j'avais dit: "O Messager de Dieu! pourquoi n'ordonnes-tu pas à tes femmes de se voiler, car il y a le pieux comme il y a le pervers qui leur adressent la parole" Et aussitôt dit, le verset du voile fut révélé; quant à la troisième fois, elle fut lorsque [quelques] épouses du Prophète (ç) eurent un comportement jaloux... Je leur dis alors: "S'il vous répudie, il se peut que son Seigneur lui donne en échange de meilleures épouses que vous!" Après quoi, ce verset[1] fut révélé.»

* Directement d'ibn Abu Maryam, directement de Yaḥya ben 'Ayyûb, directement de Ḥumayd qui dit: J'ai entendu cela de 'Anas.

403 - 'Abd-ul-Lâh ben 'Umar dit: «Tandis que les gens étaient à Qubâ' en train d'accomplir la prière du *ṣubḥ*, un homme arriva et leur dit: "Cette nuit, le Messager de Dieu (ç) vient de recevoir du Coran. On lui a donné l'ordre d'adopter la Ka'ba comme qibla. Tournez-vous donc de son côté!"

«Ces fidèles étaient dirigés en direction de la Syrie, mais [en entendant cela], ils tournèrent du côté de la Ka'ba.»

404 - 'Abd-ul-Lâh dit: «Une fois, le Prophète (ç) pria le *ḍuhr* en faisant cinq *rak'a*. On lui dit alors: "A-t-on augmenté [le nombre de *rak'a* de] la prière? — Mais pourquoi [dites-vous cela]? demanda le Prophète. — Tu viens de faire cinq *rak'a*." Sur ce, il ploya les jambes et fit deux prosternations.»

R. 33 - Sur le fait de gratter de la main le crachat dans la mosquée

405 - 'Anas: Une fois, le Prophète (ç) vit un crachat sur [le mur] qui se trouvait du côté de la qibla. Peiné de cet acte au point où l'on pouvait remarquer cela sur son visage, il se leva gratta ledit crachat avec sa main et dit: "Lorsque l'un de vous est en prière, il est en réalité en train d'invoquer son Seigneur (Ou: son Seigneur est entre lui et la qibla), que l'un de vous ne crache pas en direction de sa qibla! Qu'il fasse plutôt cela à sa gauche ou sous ses pieds!" Il prit ensuite le bout de son manteau, cracha dessus, le plia et dit: "Ou bien faites comme ceci!"

406 - 'Abd-ul-Lâh ben 'Umar: Le Messager de Dieu (ç) vit un crachat sur le

(1) C'est-à-dire qu'après la phrase de 'Umar, Dieu révéla: **S'il vous répudie, il se peut que son Seigneur lui donne en échange de meilleures épouses que vous** (Al-Taḥrîm, 5).

فَنَزَلَتْ: ﴿وَٱتَّخِذُواْ مِن مَّقَامِ إِبْرَٰهِـۧمَ مُصَلًّى﴾[1]. وَآيَةُ الحِجابِ، قُلْتُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، لَوْ أَمَرْتَ نِسَاءَكَ أَنْ يَحْتَجِبْنَ، فَإِنَّهُ يُكَلِّمُهُنَّ الْبَرُّ وَالفَاجِرُ، فَنَزَلَتْ آيَةُ الحِجَابِ، وَٱجْتَمَعَ نِسَاءُ النَّبِيِّ ﷺ فِي الْغَيْرَةِ عَلَيْهِ، فَقُلْتُ لَهُنَّ: عَسَىٰ رَبُّهُ إِنْ طَلَّقَكُنَّ، أَنْ يُبْدِلَهُ أَزْوَاجاً خَيْراً مِنْكُنَّ، فَنَزَلَتْ هَٰذِهِ الآيَةُ.

حدّثنا ٱبْنُ أَبِي مَرْيَمَ قَالَ: أَخْبَرَنَا يَحْيَىٰ بْنُ أَيُّوبَ قَالَ: حَدَّثَنِي حُمَيْدٌ قَالَ: سَمِعْتُ أَنساً بِهٰذَا.

٤٠٣ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ يُوسُفَ قَالَ: أَخْبَرَنَا مَالِكُ بْنُ أَنَسٍ، عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ دِينَارٍ، عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عُمَرَ قَالَ: بَيْنَا النَّاسُ بِقُبَاءٍ فِي صَلَاةِ الصُّبْحِ، إِذْ جَاءَهُمْ آتٍ فَقَالَ: إِنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَدْ أُنْزِلَ عَلَيْهِ اللَّيْلَةَ قُرْآنٌ، وَقَدْ أُمِرَ أَنْ يَسْتَقْبِلَ الكَعْبَةَ، فَاسْتَقْبِلُوهَا، وَكَانَتْ وُجُوهُهُمْ إِلَىٰ الشَّامِ، فَاسْتَدَارُوا إِلَى الكَعْبَةِ.

٤٠٤ ـ حَدَّثَنَا مُسَدَّدٌ قَالَ: حَدَّثنا يَحْيَىٰ، عَنْ شُعْبَةَ، عَنِ الْحَكَمِ، عَنْ إِبْرَاهِيمَ، عَنْ عَلْقَمَةَ، عَنْ عَبْدِ اللَّهِ قَالَ: صَلَّى النَّبِيُّ ﷺ الظُّهْرَ خَمْساً، فَقَالُوا: أَزِيدَ فِي الصَّلَاةِ؟ قَالَ: «وَمَا ذَاكَ؟» قَالُوا: صَلَّيْتَ خَمْساً، فَثَنَىٰ رِجْلَيْهِ، وَسَجَدَ سَجْدَتَيْنِ.

٣٣ ـ باب: حَكِّ الْبُزَاقِ بِالْيَدِ مِنَ الْمَسْجِدِ

٤٠٥ ـ حَدَّثَنَا قُتَيْبَةُ قَالَ: حَدَّثنا إِسْمَاعِيلُ بْنُ جَعْفَرٍ، عَنْ حُمَيْدٍ، عَنْ أَنَسٍ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ رَأَى نُخَامَةً فِي القِبْلَةِ، فَشَقَّ ذَلِكَ عَلَيْهِ، حَتَّى رُؤِيَ فِي وَجْهِهِ، فَقَامَ فَحَكَّهُ بِيَدِهِ، فَقَالَ: «إِنَّ أَحَدَكُمْ إِذَا قَامَ فِي صَلَاتِهِ، فَإِنَّهُ يُنَاجِي رَبَّهُ ـ أَوْ: إِنَّ رَبَّهُ بَيْنَهُ وَبَيْنَ الْقِبْلَةِ ـ فَلَا يَبْزُقَنَّ أَحَدُكُمْ قِبَلَ قِبْلَتِهِ، وَلَكِنْ عَنْ يَسَارِهِ أَوْ تَحْتَ قَدَمَيْهِ». ثُمَّ أَخَذَ طَرَفَ رِدَائِهِ، فَبَصَقَ فِيهِ، ثُمَّ رَدَّ بَعْضَهُ عَلَىٰ بَعْضٍ، فَقَالَ: «أَوْ يَفْعَلُ هَكَذَا».

٤٠٦ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ يُوسُفَ قَالَ: أَخْبَرَنَا مَالِكٌ، عَنْ نَافِعٍ، عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عُمَرَ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ رَأَى بُصَاقاً فِي جِدَارِ القِبْلَةِ، فَحَكَّهُ، ثُمَّ أَقْبَلَ عَلَىٰ النَّاسِ فَقَالَ:

---

(١) سورة البقرة: الآية ١٢٥.

mur de la qibla, le gratta, retourna aux gens et dit: "Lorsque l'un de vous est en prière, il ne doit pas cracher suivant la direction de sa face! car Dieu est en face de son visage pendant sa prière."

407 - 'Â'icha, la Mère des Croyants: En voyant sur le mur de la qibla une tache de morve — de crachat ou d'une glaire pituitaire —, le Messager de Dieu (ç) la gratta.

R. 34 - Sur le fait de gratter une tache de morve avec un caillou de la mosquée

* Ibn 'Abbâs: Si tu poses le pied sur une chose humide, lave-la; mais cela est inutile si la chose est sèche.

408 et 409 - D'après Ḥumayd ben 'Abd-ar-Raḥmân, Abu Hurayra et Abu Sa'îd lui[1] rapportèrent qu'ayant vu une tâche d'une glaire pituitaire sur le mur de la mosquée, le Messager de Dieu (ç) avait pris un caillou et l'a grattée. Il avait dit ensuite: "Lorsque l'un de vous s'apprête à cracher, qu'il ne le fasse pas devant lui ou à sa droite: qu'il crache plutôt à sa gauche ou sous son pied gauche!"

R. 35 - On ne doit pas cracher à sa droite pendant la prière

410 et 411 - Suivant Ḥumayd ben 'Abd-ar-Raḥmân, Abu Hurayra et Abu Sa'îd lui rapportèrent qu'ayant vu sur le mur de la mosquée une tache de glaire pituitaire, le Messager de Dieu (ç) avait pris un caillou et l'a grattée. Il avait dit ensuite: "Lorsque l'un de vous crache, qu'il ne le fasse pas devant lui ou à sa droite; qu'il crache plutôt à sa gauche ou sous son pied gauche!"

412 - Qatâda dit: J'ai entendu Anas dire: «Le Prophète (ç) a dit: "Que l'un de vous ne crache pas devant lui ou à sa droite! Il doit le faire soit à sa gauche, soit sous son pied."»

R. 36 - Que [l'orant] crache à sa gauche ou sous son pied gauche

413 - Qatâda dit: J'ai entendu 'Anas ben Mâlik dire: «Le Prophète (ç) a dit: "Etant en prière, le Croyant est en réalité en train d'invoquer son Seigneur. Qu'il ne crache pas donc devant lui ou à sa droite! Il doit le faire soit à sa gauche, soit sous son pied."»

(1) C.à.d, Ḥumaya ben 'Abd-ar-Raḥmân.

«إذَا كَانَ أَحَدُكُمْ يُصَلِّي، فَلا يَبْصُقْ قِبَلَ وَجْهِهِ، فَإِنَّ اللَّهَ قِبَلَ وَجْهِهِ إذَا صَلَّى».

٤٠٧ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ يُوسُفَ قَالَ: أَخْبَرَنَا مَالِكٌ، عَنْ هِشَامِ بْنِ عُرْوَةَ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ عَائِشَةَ أُمِّ المُؤْمِنِينَ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ رَأَى فِي جِدَارِ القِبْلَةِ مُخَاطاً ـ أَوْ بُصَاقاً، أَوْ نُخَامَةً ـ فَحَكَّهُ.

٣٤ ـ باب: حَكِّ المُخَاطِ بِالْحَصَى مِنَ المَسْجِدِ

وَقَالَ ٱبْنُ عَبَّاسٍ: إِنْ وَطِئْتَ عَلَى قَذَرٍ رَطْبٍ فَٱغْسِلْهُ، وَإِنْ كَانَ يَابِساً فَلَا.

٤٠٨و٤٠٩ ـ حَدَّثَنَا مُوسَى بْنُ إِسْمَاعِيلَ قَالَ: أَخْبَرَنَا إِبْرَاهِيمُ بْنُ سَعْدٍ: أَخْبَرَنَا ٱبْنُ شِهَابٍ، عَنْ حُمَيْدِ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ: أَنَّ أَبَا هُرَيْرَةَ وَأَبَا سَعِيدٍ حَدَّثَاهُ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ رَأَى نُخَامَةً فِي جِدَارِ المَسْجِدِ، فَتَنَاوَلَ حَصَاةً فَحَكَّهَا، فَقَالَ: «إِذَا تَنَخَّمَ أَحَدُكُمْ، فَلَا يَتَنَخَّمَنَّ قِبَلَ وَجْهِهِ، وَلَا عَنْ يَمِينِهِ، وَلْيَبْصُقْ عَنْ يَسَارِهِ، أَوْ تَحْتَ قَدَمِهِ اليُسْرَى».

٣٥ ـ باب: لَا يَبْصُقْ عَنْ يَمِينِهِ فِي الصَّلَاةِ

٤١٠و٤١١ ـ حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ بُكَيْرٍ قَالَ: حَدَّثَنَا اللَّيْثُ، عَنْ عُقَيْلٍ، عَنِ ٱبْنِ شِهَابٍ، عَنْ حُمَيْدِ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ: أَنَّ أَبَا هُرَيْرَةَ، وَأَبَا سَعِيدٍ أَخْبَرَاهُ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ رَأَى نُخَامَةً فِي حَائِطِ المَسْجِدِ، فَتَنَاوَلَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ حَصَاةً فَحَتَّهَا، ثُمَّ قَالَ: «إِذَا تَنَخَّمَ أَحَدُكُمْ، فَلَا يَتَنَخَّمْ قِبَلَ وَجْهِهِ، وَلَا عَنْ يَمِينِهِ، وَلْيَبْصُقْ عَنْ يَسَارِهِ، أَوْ تَحْتَ قَدَمِهِ اليُسْرَى».

٤١٢ ـ حَدَّثَنَا حَفْصُ بْنُ عُمَرَ قَالَ: حَدَّثَنَا شُعْبَةُ قَالَ: أَخْبَرَنِي قَتَادَةُ قَالَ: سَمِعْتُ أَنَساً قَالَ: قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «لَا يَتْفِلَنَّ أَحَدُكُمْ بَيْنَ يَدَيْهِ، وَلَا عَنْ يَمِينِهِ، وَلَكِنْ عَنْ يَسَارِهِ، أَوْ تَحْتَ رِجْلِهِ».

٣٦ ـ باب: لِيَبْزُقْ عَنْ يَسَارِهِ أَوْ تَحْتَ قَدَمِهِ اليُسْرَى

٤١٣ ـ حَدَّثَنَا آدَمُ قَالَ: حَدَّثَنَا شُعْبَةُ قَالَ: حَدَّثَنَا قَتَادَةُ قَالَ: سَمِعْتُ أَنَسَ بْنَ مَالِكٍ قَالَ: قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «إِنَّ المُؤْمِنَ إِذَا كَانَ فِي الصَّلَاةِ، فَإِنَّمَا يُنَاجِي رَبَّهُ، فَلَا يَبْزُقَنَّ بَيْنَ يَدَيْهِ، وَلَا عَنْ يَمِينِهِ، وَلَكِنْ عَنْ يَسَارِهِ، أَوْ تَحْتَ قَدَمِهِ».

414 - Abu Sa'îd: Le Prophète (ç) vit sur [le mur de] la qibla de la mosquée une tache d'une glaire pituitaire, la gratta avec un caillou puis répprouva que l'homme crache devant lui ou à sa droite; on doit plutôt faire cela soit à sa gauche, soit sous son pied gauche.

* Az-Zuhry a entendu Ḥumayd rapporter d'Abu Sa'îd un *ḥadîth* similaire.

R. 37 - Sur l'expiation du fait de cracher dans la mosquée

415 - Qatâda dit: J'ai entendu 'Anas ben Mâlik dire: «Le Prophète (ç) a dit: "Cracher dans la mosquée est un péché dont l'expiation est d'enfuir le crachat."»

R. 38 - Sur le fait d'enfouir le crachat dans la mosquée

416 - D'après Ma'mar, Hammâm [rapporte avoir] entendu Abu Hurayra rapporter que le Prophète (ç) avait dit: "Lorsque l'un de vous se lève pour prier, il ne doit pas cracher devant lui; car, tant qu'il est dans son oratoire, il est en train d'invoquer Dieu. Il ne doit pas aussi cracher à sa droite; car à sa droite il y a un ange. Cependant, il peut cracher à sa gauche ou sous son pied; et qu'il enfouisse le crachat."

R. 39 - Si on ne peut se tenir de cracher on doit le faire dans le bout de son vêtement

417 - 'Anas: Ayant vu sur le mur de la qibla une tache de glaire pituitaire, le Prophète (ç) la gratta. Cependant, on vit sur lui une certaine répugnance — ou: on vit sur lui sa répugnance envers cela et l'effet dur laissé en lui — [avant qu'il ne] dise: "Lorsque l'un de vous se lève pour accomplir sa prière, il est en realité en train d'invoquer son Seigneur — ou: son Seigneur est entre lui et sa qibla —, qu'il ne crache pas donc en direction de sa qibla! Il doit plutôt le faire à sa gauche ou sous son pied." Après cela, il prit le bout de son manteau, y cracha, le plia sur lui-même, et dit: "Ou qu'il agisse ainsi."

R. 40 - Sur l'exhortation de l'imâm à terminer la prière. — Sur le fait de mentionner la qibla

418 - Abu Hurayra: Le Messager de Dieu (ç) a dit: "Ne voyez-vous pas que

٤١٤ ـ حدَّثنا عَلِيٌّ قالَ: حَدَّثنا سُفْيَانُ: حَدَّثنا الزُّهْرِيُّ، عَنْ حُمَيْدِ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ، عَنْ أَبِي سَعِيدٍ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ أَبْصَرَ نُخَامَةً فِي قِبْلَةِ المَسْجِدِ، فَحَكَّهَا بِحَصَاةٍ ثُمَّ نَهَىٰ أَنْ يَبْزُقَ الرَّجُلُ بَيْنَ يَدَيْهِ، أَوْ عَنْ يَمِينِهِ، وَلَكِنْ عَنْ يَسَارِهِ، أَوْ تَحْتَ قَدَمِهِ الْيُسْرَىٰ.

وَعَنِ الزُّهْرِيِّ، سَمِعَ حُمَيْداً، عَنْ أَبِي سَعِيدٍ: نَحْوَهُ.

٣٧ ـ باب: كَفَّارَةِ البُزَاقِ فِي المَسْجِدِ

٤١٥ ـ حَدَّثَنَا آدَمُ قَالَ: حَدَّثنا شُعْبَةُ قَالَ: حَدَّثنا قَتَادَةُ قَالَ: سَمِعْتُ أَنَسَ بْنَ مَالِكٍ قَالَ: قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «الْبُزَاقُ فِي المَسْجِدِ خَطِيئَةٌ، وَكَفَّارَتُهَا دَفْنُهَا».

٣٨ ـ باب: دَفْنِ النُّخَامَةِ فِي المَسْجِدِ

٤١٦ ـ حَدَّثَنَا إِسْحٰقُ بْنُ نَصْرٍ قَالَ: حَدَّثنا عَبْدُ الرَّزَّاقِ، عَنْ مَعْمَرٍ، عَنْ هَمَّامٍ: سَمِعَ أَبَا هُرَيْرَةَ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «إِذَا قَامَ أَحَدُكُمْ إِلَىٰ الصَّلَاةِ، فَلَا يَبْصُقْ أَمَامَهُ، فَإِنَّمَا يُنَاجِي اللَّهَ مَا دَامَ فِي مُصَلَّاهُ، وَلَا عَنْ يَمِينِهِ، فَإِنَّ عَنْ يَمِينِهِ مَلَكاً، وَلْيَبْصُقْ عَنْ يَسَارِهِ، أَوْ تَحْتَ قَدَمِهِ، فَيَدْفِنُهَا».

٣٩ ـ باب: إِذَا بَدَرَهُ الْبُزَاقُ فَلْيَأْخُذْ بِطَرَفِ ثَوْبِهِ

٤١٧ ـ حَدَّثَنَا مَالِكُ بْنُ إِسْمَاعِيلَ قَالَ: حَدَّثنا زُهَيْرٌ قَالَ: حَدَّثنا حُمَيْدٌ، عَنْ أَنَسٍ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ رَأَىٰ نُخَامَةً فِي القِبْلَةِ، فَحَكَّهَا بِيَدِهِ، وَرُؤِيَ مِنْهُ كَرَاهِيَةٌ ـ أَوْ رُؤِيَ كَرَاهِيَتُهُ لِذَلِكَ وَشِدَّتُهُ عَلَيْهِ ـ وَقَالَ: «إِنَّ أَحَدَكُمْ إِذَا قَامَ فِي صَلَاتِهِ، فَإِنَّمَا يُنَاجِي رَبَّهُ ـ أَوْ رَبُّهُ بَيْنَهُ وَبَيْنَ قِبْلَتِهِ ـ فَلَا يَبْزُقَنَّ فِي قِبْلَتِهِ، وَلٰكِنْ عَنْ يَسَارِهِ أَوْ تَحْتَ قَدَمِهِ» ثُمَّ أَخَذَ طَرَفَ رِدَائِهِ، فَبَزَقَ فِيهِ، وَرَدَّ بَعْضَهُ عَلَىٰ بَعْضٍ، قَالَ: «أَوْ يَفْعَلُ هٰكَذَا».

٤٠ ـ باب: عِظَةِ الإِمَامِ النَّاسَ فِي إِتْمَامِ الصَّلَاةِ، وَذِكْرِ القِبْلَةِ

٤١٨ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ يُوسُفَ قَالَ: أَخْبَرَنَا مَالِكٌ، عَنْ أَبِي الزِّنَادِ، عَنِ الأَعْرَجِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَالَ: «هَلْ تَرَوْنَ قِبْلَتِي هٰهُنَا، فَوَاللَّهِ مَا يَخْفَىٰ عَلَيَّ

ma qibla est ici? Par Dieu, ni votre recueillement ni vos inclinaisons (rukû') ne me sont cachés! car je vous vois par derrière mon dos."

419 - 'Anas ben Mâlik dit: Une fois le Prophète (ç) nous fit une prière puis monta sur le minbar et dit au sujet de la prière et du *rukû'*: "Je vous vois par derrière moi comme je vous vois par devant."

R. 41 - Peut-on dire: "La mosquée des béni Un tel"?

420 - 'Abd-ul-Lâh ben 'Umar: Le Messager de Dieu (ç) organisa une fois une course entre des chevaux [auxquels on avait fait subir un régime][1]. Le trajet de la course était d'al-Ḥafyâ' jusqu'à Thaniyyat-al-Wadâ'. Il [organisa] aussi une course entre des chevaux qui n'avaient pas suivi le même régime, mais cette fois le parcours était de Thaniyyat-[al-Wadâ'] jusqu'à la mosquée de béni Zurayq.

'Abd-ul-Lâh était parmi les participants.

R. 42 - Sur le partage... — Sur le fait d'accrocher un *qinwu* dans la mosquée

* Abu 'Abd-ul-Lâh: Le *qinwu* (قنو) est le régime. Son duel est qunwân (قنوان), comme ṣinwu (صنو) et ṣinwân (صنوان)

421 - 'Anas (r) dit: «On apporta au Prophète (ç) des biens d'al-Baḥrayn d'une importance sans précédent. Le Prophète dit alors: "Mettez-les à la mosquée!" puis sortit pour faire la prière sans s'en intéresser. Mais après la fin de la prière, il s'assit près de ces richesses et il commença à en donner à toute personne qu'il voyait. Et en arrivant, al-'Abbâs dit: "O Messager de Dieu! donne-moi-en car j'ai payé et ma rançon et celle de 'Aqîl. — Prends-en! lui dit le Messager de Dieu (ç)." En effet, al-'Abbâs prit une part et la mit sur son vêtement. Mais voulant la soulever, il ne put le faire; il dit: "O Messager de Dieu! donne l'ordre afin qu'on vienne me soulever ces biens! — Non, rétorqua le Prophète. — Aide-moi alors à les soulever! — Non, répondit de nouveau le Prophète." Sur ce, al-'Abbâs enleva une partie de ces biens et essaya de soulever le reste; [mais comme il ne put le faire], il dit: "O Messager de Dieu! donne l'ordre afin qu'on m'aide à les soulever! — Non, reprit le Prophète. — Aide-moi donc à les soulever! — Non, insista le Prophète." Et al-'Abbâs de retrancher de nouveau une deuxième partie, souleva le

(1) Afin qu'ils soient musclés et rapides.

خُشُوعُكُمْ وَلاَ رُكُوعُكُمْ، إِنِّي لأَرَاكُمْ مِنْ وَرَاءِ ظَهْرِي».

٤١٩ ـ **حَدَّثَنَا** يَحْيَىٰ بْنُ صَالِحٍ قَالَ: حَدَّثنا فُلَيْحُ بْنُ سُلَيْمَانَ، عَنْ هِلاَلِ بْنِ عَلِيٍّ، عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ قَالَ: صَلَّىٰ بِنَا ٱلنَّبِيُّ ﷺ صَلاَةً، ثُمَّ رَقِيَ المِنْبَرَ، فَقَالَ فِي الصَّلاَةِ وَفِي الرُّكُوعِ: «إِنِّي لأَرَاكُمْ مِنْ وَرَائِي كَمَا أَرَاكُمْ».

٤١ ـ باب: هَلْ يُقَالُ: مَسْجِدُ بَنِي فُلاَنٍ؟

٤٢٠ ـ **حَدَّثَنَا** عَبْدُ اللَّهِ بْنُ يُوسُفَ قَالَ: أَخْبَرَنَا مَالِكٌ، عَنْ نَافِعٍ، عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عُمَرَ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ سَابَقَ بَيْنَ الْخَيْلِ الَّتِي أُضْمِرَتْ: مِنَ الْحَفْيَاءِ، وَأَمَدُهَا ثَنِيَّةُ الوَدَاعِ، وَسَابَقَ بَيْنَ الخَيْلِ الَّتِي لَمْ تُضْمَرْ مِنَ الثَّنِيَّةِ إِلَىٰ مَسْجِدِ بَنِي زُرَيْقٍ، وَأَنَّ عَبْدَ اللَّهِ بْنَ عُمَرَ كَانَ فِيمَنْ سَابَقَ بِهَا.

٤٢ ـ باب: الْقِسْمَةِ، وَتَعْلِيقِ القِنْوِ فِي المَسْجِدِ

قَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ: القِنْوُ: العِذْقُ، وَالإِثْنَانِ: قِنْوَانِ، والجَمَاعَةُ أَيْضاً قِنْوَانٌ. مِثْلُ: صِنْوٍ وَصِنْوَانٍ.

٤٢١ ـ وَقَالَ إِبْرَاهِيمُ، عَنْ عَبْدِ العَزِيزِ بْنِ صُهَيْبٍ، عَنْ أَنَسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: أُتِيَ النَّبِيُّ ﷺ بِمَالٍ مِنَ البَحْرَيْنِ، فَقَالَ: «ٱنْثُرُوهُ فِي المَسْجِدِ». وَكَانَ أَكْثَرَ مَالٍ أُتِيَ بِهِ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ، فَخَرَجَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ إِلَى الصَّلاَةِ وَلَمْ يَلْتَفِتْ إِلَيْهِ، فَلَمَّا قَضَىٰ الصَّلاَةَ جَاءَ فَجَلَسَ إِلَيْهِ، فَمَا كَانَ يَرَىٰ أَحَداً إِلاَّ أَعْطَاهُ، إِذْ جَاءَهُ العَبَّاسُ فَقَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، أَعْطِنِي، فَإِنِّي فَادَيْتُ نَفْسِي وَفَادَيْتُ عَقِيلاً، فَقَالَ لَهُ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «خُذْ». فَحَثَا فِي ثَوْبِهِ، ثُمَّ ذَهَبَ يُقِلُّهُ فَلَمْ يَسْتَطِعْ، فَقَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، مُرْ بَعْضَهُمْ يَرْفَعْهُ إِلَيَّ، قَالَ: «لاَ». قَالَ: فَارْفَعْهُ أَنْتَ عَلَيَّ، قَالَ: «لاَ». فَنَثَرَ مِنْهُ، ثُمَّ ذَهَبَ يُقِلُّهُ، فَقَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، مُرْ بَعْضَهُمْ يَرْفَعْهُ عَلَيَّ، قَالَ: «لاَ». قَالَ: فَارْفَعْهُ أَنْتَ عَلَيَّ، قَالَ: «لاَ». فَنَثَرَ مِنْهُ، ثُمَّ ٱحْتَمَلَهُ، فَأَلْقَاهُ عَلَىٰ

reste en le mettant sur son dos et partit. Quant au Messager de Dieu (ç), il s'était mis à le suivre du regard, étonné de son avidité, et ce jusqu'à ce qu'il ait disparu.

«Enfin, le Messager de Dieu (ç) ne quitta sa place qu'après n'avoir laissé aucun *dirham* [de ces biens].»

R. 43 - Sur celui qui invite [autrui] à un repas dans la mosquée et sur celui qui répond favorablement à l'invitation

422 - 'Isḥâq ben 'Abd-ul-Lâh entendit 'Anas dire: «Une fois, je trouvai le Prophète (ç) avec des gens à l'intérieur de la mosquée. Comme je restai debout, il me dit: "Est-ce Abu Ṭalḥa qui t'a envoyé? — Oui, répondis-je. — Pour un repas? — Oui." Sur ce, il dit à ceux qui étaient avec lui: "Levez-vous [et partons]!"En effet, ils partirent et moi de partir en marchant devant eux.»

R. 44 - Sur le fait de procéder à un jugement ou à une imprécation conjugale à l'intérieur de la mosquée, entre hommes et femmes

423 - Sahl ben Sa'd: Un homme dit: "O Messager de Dieu! que dis-tu d'un homme qui trouve avec sa femme un autre homme, doit-il le tuer?"... «Le mari et la femme, reprit Sahl, procédèrent à l'imprécation conjugale à l'intérieur de la mosquée. J'étais témoins.»

R. 45 - En entrant dans la maison d'autrui, le fidèle peut-il prier là où il veut ou là où on le lui indique, et ce sans qu'il ne cherche un autre endroit?

424 - D'après 'Itbân ben Mâlik, le Prophète (ç) vint chez lui et lui dit: "En quel endroit de ta maison veux-tu que je te fasse la prière?"

['Itbân]: Je lui indiquai une place et lui de prononcer aussitôt le tekbîr. Nous nous mîmes derrière lui et il fit deux rak'a.

R. 46 - Sur le fait d'avoir un oratoire dans la maison

* Al-Barâ' ben 'Âzib pria en groupe dans son oratoire, à l'intérieur de sa maison.

كَاهِلِهِ، ثُمَّ انْطَلَقَ، فَمَا زَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ يُتْبِعُهُ بَصَرَهُ -حَتَّى خَفِيَ عَلَيْنَا- عَجَباً مِنْ حِرْصِهِ، فَمَا قَامَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ وَثَمَّ مِنْهَا دِرْهَمٌ.

٤٣ ـ باب: مَنْ دَعَا لِطَعَامٍ فِي المَسْجِدِ وَمَنْ أَجَابَ مِنْهُ

٤٢٢ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ يُوسُفَ: أَخْبَرَنَا مَالِكٌ، عَنْ إِسْحٰقَ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ: سَمِعَ أَنَساً قَالَ: وَجَدْتُ النَّبِيَّ ﷺ فِي المَسْجِدِ مَعَهُ نَاسٌ، فَقُمْتُ، فَقَالَ لِي: «أَرْسَلَكَ أَبُو طَلْحَةَ؟». قُلْتُ: نَعَمْ، فَقَالَ: «لِطَعَامٍ؟». قُلْتُ: نَعَمْ، فَقَالَ لِمَنْ مَعَهُ: «قُومُوا». فَانْطَلَقَ وَانْطَلَقْتُ بَيْنَ أَيْدِيهِمْ.

٤٤ ـ باب: الْقَضَاءِ وَاللِّعَانِ فِي المَسْجِدِ، بَيْنَ الرِّجَالِ وَالنِّسَاءِ

٤٢٣ ـ حَدَّثَنَا يَحْيَىٰ قَالَ: أَخْبَرَنَا عَبْدُ الرَّزَّاقِ قَالَ: أَخْبَرَنَا ابْنُ جُرَيْجٍ قَالَ: أَخْبَرَنِي ابْنُ شِهَابٍ، عَنْ سَهْلِ بْنِ سَعْدٍ: أَنَّ رَجُلاً قَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ: أَرَأَيْتَ رَجُلاً وَجَدَ مَعَ امْرَأَتِهِ رَجُلاً، أَيَقْتُلُهُ؟ فَتَلَاعَنَا فِي المَسْجِدِ، وَأَنَا شَاهِدٌ.

٤٥ ـ باب: إِذَا دَخَلَ بَيْتاً يُصَلِّي حَيْثُ شَاءَ، أَوْ حَيْثُ أُمِرَ، وَلَا يَتَجَسَّسُ

٤٢٤ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ مَسْلَمَةَ قَالَ: حَدَّثَنا إِبْرَاهِيمُ بْنُ سَعْدٍ، عَنِ ابْنِ شِهَابٍ، عَنْ مَحْمُودِ بْنِ الرَّبِيعِ، عَنْ عِتْبَانَ بْنِ مَالِكٍ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ أَتَاهُ فِي مَنْزِلِهِ، فَقَالَ: «أَيْنَ تُحِبُّ أَنْ أُصَلِّيَ لَكَ مِنْ بَيْتِكَ؟». قَالَ: فَأَشَرْتُ لَهُ إِلَىٰ مَكَانٍ، فَكَبَّرَ النَّبِيُّ ﷺ، وَصَفَفْنَا خَلْفَهُ، فَصَلَّىٰ رَكْعَتَيْنِ.

٤٦ ـ باب: المَسَاجِدِ فِي الْبُيُوتِ

وَصَلَّىٰ الْبَرَاءُ بْنُ عَازِبٍ فِي مَسْجِدِهِ فِي دَارِهِ جَمَاعَةً.

425 - Ibn Chihâb dit: Maḥmûd ben ar-Rabî' al-'Anṣâry m'a rapporté que 'Itbân ben Mâlik, qui était l'un des Compagnons du Messager de Dieu (ç) et l'un des Anṣâr qui avaient participé à [la bataille] de Badr, vint voir le Messager de Dieu (ç) et dit: "O Messager de Dieu! ma vue devient de plus en plus faible et c'est moi qui préside d'habitude les miens pendant la prière. Mais des fois les pluies font que la rivière qui me sépare d'eux soit pleine d'eau, ce qui m'empêche de partir vers leur mosquée et de présider la prière. Ainsi, je veux tant, ô Messager de Dieu! que tu viennes prier chez moi afin que je fasse un oratoire de l'endroit de ta prière.

— Je ferai cela si Dieu le veut, répondit le Messager de Dieu (ç)."

'Itban: «Le Messager de Dieu (ç) vint chez moi le matin accompagné d'Abu Bakr. Il demanda la permission d'entrer et je la lui accordai. Il entra et ne s'assit qu'après avoir dit: "A quel endroit de ta maison tu veux que je fasse la prière?" Je lui montrai alors un coin de la maison et, aussitôt, il se leva, prononça le *tekbîr* — et nous de se lever et de se mettre en rang —, pria deux *rak'a* et prononça le *teslîm*. Après cela, on le retint pour manger de la *khazîra* qu'on avait préparée pour lui. Entre temps, des hommes habitant la régions se réunirent à l'intérieur de la maison. L'un d'eux demanda: "Où est Mâlik ben ad-Dukhaychin — ou: ben ad-Dukhchun —?" Et l'un des présents de dire: "C'est un hypocrite qui n'aime pas Dieu et son Messager. — Ne dis pas cela! interrompit le Messager de Dieu (ç), n'étais-tu pas présent lorsqu'il a dit qu'il n'y a de dieu que Dieu, ne voulant par cela que la Face de Dieu? — Dieu et son Messager en sont plus informés, répondit l'homme, mais nous le voyons souvent fréquenter et conseiller les hypocrites. — Mais Dieu, reprit le Messager de Dieu (ç), a interdit au Feu de recevoir toute personne ayant attesté qu'il n'y a de dieu que Dieu, ne voulant par cela que la Face de Dieu."»

R. 47 - Sur le fait de commencer par [le pied] droit en entrant dans une mosquée ou ailleurs

* Ibn 'Umar commençait par le pied droit, mais en sortant il commençait par le pied gauche.

426 - 'Â'icha dit: «Le Prophète (ç) aimait, tant qu'il le pouvait, commencer par sa droite en tous ses états: en faisant ses ablutions, en démêlant ses cheveux ou en se chaussant.»

٤٢٥ ـ حَدَّثَنَا سَعِيدُ بْنُ عُفَيْرٍ قَالَ: حَدَّثَنِي اللَّيْثُ قَالَ: حَدَّثَنِي عُقَيْلٌ، عَنِ ٱبْنِ شِهَابٍ قَالَ: أَخْبَرَنِي مَحْمُودُ بْنُ الرَّبِيعِ الأَنْصَارِيُّ: أَنَّ عِتْبَانَ بْنَ مَالِكٍ، وَهْوَ مِنْ أَصْحَابِ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ، مِمَّنْ شَهِدَ بَدْراً مِنَ الأَنْصَارِ: أَنَّهُ أَتَىٰ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ فَقَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، قَدْ أَنْكَرْتُ بَصَرِي، وأَنَا أُصَلِّي لِقَوْمِي، فَإِذَا كَانَتِ الأَمْطَارُ، سَالَ الوَادِي الَّذِي بَيْنِي وَبَيْنَهُمْ، لَمْ أَسْتَطِعْ أَنْ آتِيَ مَسْجِدَهُمْ فَأُصَلِّيَ بِهِمْ، وَوَدِدْتُ يَا رَسُولَ اللَّهِ، أَنَّكَ تَأْتِينِي فَتُصَلِّي فِي بَيْتِي، فَأَتَّخِذَهُ مُصَلًّى، قَالَ: فَقَالَ لَهُ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «سَأَفْعَلُ إِنْ شَاءَ اللَّهُ». قَالَ عِتْبَانُ: فَغَدَا رَسُولُ اللَّهِ ﷺ وَأَبُو بَكْرٍ حِينَ ٱرْتَفَعَ النَّهَارُ، فَاسْتَأْذَنَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ فَأَذِنْتُ لَهُ، فَلَمْ يَجْلِسْ حَتَّى دَخَلَ الْبَيْتَ، ثُمَّ قَالَ: «أَيْنَ تُحِبُّ أَنْ أُصَلِّيَ مِنْ بَيْتِكَ؟». قَالَ: فَأَشَرْتُ لَهُ إِلَىٰ نَاحِيَةٍ مِنَ الْبَيْتِ، فَقَامَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ فَكَبَّرَ، فَقُمْنَا فَصَفَفْنَا، فَصَلَّى رَكْعَتَيْنِ ثُمَّ سَلَّمَ، قَالَ: وَحَبَسْنَاهُ عَلَىٰ خَزِيْرَةٍ صَنَعْنَاهَا لَهُ، قَالَ: فَثَابَ فِي البَيْتِ رِجَالٌ مِنْ أَهْلِ الدَّارِ ذَوُو عَدَدٍ، فَاجْتَمَعُوا، فَقَالَ قَائِلٌ مِنْهُمْ: أَيْنَ مَالِكُ بْنُ الدُّخَيْشِنِ ـ أَوْ ٱبْنُ الدُّخْشُنِ ـ؟ فَقَالَ بَعْضُهُمْ: ذَلِكَ مُنَافِقٌ لَا يُحِبُّ اللَّهَ وَرَسُولَهُ، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «لَا تَقُلْ ذَلِكَ، أَلَا تَرَاهُ قَدْ قَالَ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، يُرِيدُ بِذَلِكَ وَجْهَ اللَّهِ». قَالَ: اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَعْلَمُ، قَالَ: فَإِنَّا نَرَىٰ وَجْهَهُ وَنَصِيحَتَهُ إِلَىٰ الْمُنَافِقِينَ، قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «فَإِنَّ اللَّهَ قَدْ حَرَّمَ عَلَىٰ النَّارِ مَنْ قَالَ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، يَبْتَغِي بِذَلِكَ وَجْهَ اللَّهِ».

قَالَ ٱبْنُ شِهَابٍ: ثُمَّ سَأَلْتُ الْحُصَيْنَ بْنَ مُحَمَّدٍ الأَنْصَارِيَّ ـ وَهْوَ أَحَدُ بَنِي سَالِمٍ وَهْوَ مِنْ سَرَاتِهِمْ ـ عَنْ حَدِيثِ مَحْمُودِ بْنِ الرَّبِيعِ، فَصَدَّقَهُ بِذَلِكَ.

٤٧ ـ باب: التَّيَمُّنِ فِي دُخُولِ المَسْجِدِ وَغَيْرِهِ

وَكَانَ ٱبْنُ عُمَرَ يَبْدَأُ بِرِجْلِهِ اليُمْنَىٰ، فَإِذَا خَرَجَ بَدَأَ بِرِجْلِهِ اليُسْرَىٰ.

٤٢٦ ـ حَدَّثَنَا سُلَيْمَانُ بْنُ حَرْبٍ قَالَ: حَدَّثَنا شُعْبَةُ، عَنِ الأَشْعَثِ بْنِ سُلَيْمٍ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ مَسْرُوقٍ، عَنْ عَائِشَةَ قَالَتْ: كَانَ النَّبِيُّ ﷺ يُحِبُّ التَّيَمُّنَ مَا ٱسْتَطَاعَ، فِي شَأْنِهِ كُلِّهِ، فِي طُهُورِهِ وَتَرَجُّلِهِ وَتَنَعُّلِهِ.

R. 48 - Peut-on creuser les tombes des polythéistes de la période jahilite[1] et mettre à leur place une mosquée,

et ce en se basant sur ces propos du Prophète (ç): "Que Dieu maudisse les Juifs! ils ont fait des tombes de leurs prophètes des oratoires"?

* Sur la semi-interdiction de la prière faite près d'une tombe.

* 'Umar a vu 'Anas ben Mâlik prier près d'une tombe et lui a dit: "[C'est] une tombe! [c'est] une tombe!" sans toutefois lui recommander de refaire sa prière.

427 - 'Â'icha: Um Ḥabîba et Um Salama parlèrent au Prophète (ç) au sujet d'une église dans laquelle il y avait des représentations figurées et qu'elles avaient vue en Abyssinie. "Ce sont là, expliqua le Prophète, des gens qui, à la mort de l'un de leurs hommes pieux, élevent sur sa tombe un oratoire et font ce genre de représentations figurées. Pour Dieu, ce seront les pires créatures le jour de la Résurrection."

428 - 'Anas dit: «En arrivant à Médine, le Prophète (ç) séjourna en haut de la ville, chez un clan qu'on appelait les béni 'Amrû ben 'Awf. Il resta chez eux quatorze nuits. Après quoi, il envoya chercher les béni an-Najjâr qui arrivèrent aussitôt, sabres aux ceintures.

«Il me semble maintenant que je suis en train de voir le Prophète (ç) sur sa monture, Abu Bakr en croupe derrière lui et les béni an-Najjâr autour de lui, et ce jusqu'à son arrivée à la cour d'Abu 'Ayyûb. Le Prophète aimait faire sa prière là où son heure le surprenait; des fois il priait dans des parcs de moutons.

«[En voulant] donner l'ordre de construire la mosquée, il envoya chercher les chefs des béni an-Najjâr pour leur dire: "O béni an-Najjâr! quel est le prix que vous voulez pour votre jardin-ci? — Non! répondirent-ils, par Dieu, nous ne demandons son prix que de Dieu."»

Anas: Il y avait dans ce jardin ce que je vais vous dire: les tombes de quelques polythéistes, des ruines et des palmiers. Le Prophète (ç) donna l'ordre de creuser les tombes, de raser les ruines et de couper les palmiers. On exécuta ses ordres et on aligna les palmiers en face de la mosquée. On fit les deux poteaux [de sa porte]

---

(1) Antéislamique.

٤٨ ـ باب: هَلْ تُنْبَشُ قُبُورُ مُشْرِكِي الجَاهِلِيَّةِ، وَيُتَّخذُ مَكَانُهَا مَسَاجِدَ؟

لِقَوْلِ النَّبِي ﷺ: «لَعَنَ اللَّهُ اليَهُودَ، اتَّخَذُوا قُبُورَ أَنْبِيَائِهِمْ مَسَاجِدَ». وَمَا يُكْرَهُ مِنَ الصَّلَاةِ فِي القُبُورِ.

وَرَأَىٰ عُمَرُ أَنَسَ بْنَ مَالِكٍ عِنْدَ قَبْرٍ، فَقَالَ: الْقَبْرَ الْقَبْرَ، وَلَمْ يَأْمُرْهُ بِالإِعَادَةِ.

٤٢٧ ـ **حَدَّثَنَا** مُحَمَّدُ بْنُ الْمُثَنَّى قَالَ: حَدَّثنا يَحْيَىٰ، عَنْ هِشَامٍ قَالَ: أَخْبَرَنِي أَبِي، عَنْ عَائِشَةَ: أَنَّ أُمَّ حَبِيبَةَ وَأُمَّ سَلَمَةَ: ذَكَرَتَا كَنِيسَةً رَأَيْنَهَا بِالْحَبَشَةِ، فِيهَا تَصَاوِيرُ، فَذَكَرَتَا لِلنَّبِيِّ ﷺ فَقَالَ: «إِنَّ أُولَئِكَ، إِذَا كَانَ فِيهِمُ الرَّجُلُ الصَّالِحُ فَمَاتَ، بَنَوْا عَلَىٰ قَبْرِهِ مَسْجِداً،وَصَوَّرُوا فِيهِ تِلْكَ الصُّوَرَ، فَأُولَئِكَ شِرَارُ الْخَلْقِ عِنْدَ اللَّهِ يَوْمَ القِيَامَةِ».

٤٢٨ ـ **حَدَّثَنَا** مُسَدَّدٌ قَالَ: حَدَّثنا عَبْدُ الوَارِثِ، عَنْ أَبِي التَّيَّاحِ، عَنْ أَنَسٍ قَالَ: قَدِمَ النَّبِيُّ ﷺ المَدِينَةَ، فَنَزَلَ أَعْلَىٰ المَدِينَةِ فِي حَيٍّ يُقَالُ لَهُمْ بَنُو عَمْرِو بْنِ عَوْفٍ، فَأَقَامَ النَّبِيُّ ﷺ فِيهِمْ أَرْبَعَ عَشْرَةَ لَيْلَةً، ثُمَّ أَرْسَلَ إِلَى بَنِي النَّجَّارِ، فَجَاؤُوا مُتَقَلِّدِي السُّيُوفِ، كَأَنِّي أَنْظُرُ إِلَى النَّبِيِّ ﷺ عَلَىٰ رَاحِلَتِهِ، وَأَبُو بَكْرٍ رِدْفُهُ، وَمَلأُ بَنِي النَّجَّارِ حَوْلَهُ، حَتَّى أَلْقَى بِفِنَاءِ أَبِي أَيُّوبَ، وَكَانَ يُحِبُّ أَنْ يُصَلِّيَ حَيْثُ أَدْرَكَتْهُ الصَّلَاةُ، وَيُصَلِّي فِي مَرَابِضِ الغَنَمِ، وَأَنَّهُ أَمَرَ بِبِنَاءِ المَسْجِدِ، فَأَرْسَلَ إِلَى مَلأٍ مِنْ بَنِي النَّجَّارِ، فَقَالَ: «يَا بَنِي النَّجَّارِ ثَامِنُونِي بِحَائِطِكُمْ هَذَا». قَالُوا: لَا وَاللَّهِ، لَا نَطْلُبُ ثَمَنَهُ إِلَّا إِلَىٰ اللَّهِ، فَقَالَ أَنَسٌ: فَكَانَ فِيهِ مَا أَقُولُ لَكُمْ، قُبُورُ المُشْرِكِينَ، وَفِيهِ خَرِبٌ، وَفِيهِ نَخْلٌ، فَأَمَرَ النَّبِيُّ ﷺ بِقُبُورِ المُشْرِكِينَ فَنُبِشَتْ، ثُمَّ بِالْخَرِبِ فَسُوِّيَتْ، وَبِالنَّخْلِ فَقُطِعَ، فَصَفُّوا النَّخْلَ قِبْلَةَ المَسْجِدِ، وَجَعَلُوا عِضَادَتَيْهِ

en pierre. On transportait des pierres — le Prophète (ç) était avec eux — en répétant ce vers:

Seigneur! il n'y a de bien que dans l'au-delà.

Pardonne aux Ansar et aux Muhâjir!»

R. 49 - Sur le fait de prier dans des parcs de moutons

429 - 'Anas dit: «Des fois, le Prophète (ç) priait dans les parcs de moutons.»

Chu'ba: «Mais après cela, j'ai entendu Abu at-Tayyâḥ rapporter ce *ḥadîth* en disant: "Il priait dans les parcs de moutons avant la construction de la mosquée."»

R. 50 - Sur le fait de prier dans des endroits où se trouvent des chamelles

430 - Nâfi' dit: «Je vis ibn 'Umar prier devant son chameau. Il dit ensuite: "J'ai vu le Prophète (ç) le faire."»

R. 51 - Sur celui qui prie, ayant devant lui un four, un feu ou tout autre objet d'adoration mais avec l'intention de faire cela en vue de Dieu

* Az-Zuhry: «'Anas m'a rapporté ceci: "Le Prophète (ç) dit: *On m'a fait voir le Feu pendant que je priais"».*

431 - 'Abd-ul-Lâh ben 'Abbâs dit: «Une fois, il y eut une éclipse de soleil, [d'où] le Messager de Dieu (ç) fit une prière. Après quoi, il dit: "On m'a fait montrer le Feu... Jamais je n'ai vu une chose aussi horrible qu'aujourd'hui."»

R. 52 - Sur la semi-interdiction de prier dans les cimetières

432 - D'après ibn 'Umar, le Prophète (ç) dit: «Accomplissez quelques-unes de vos prières dans vos maisons et ne faites pas de celles-ci des tombes!»

R. 53 - Sur la prière faite dans les endroits où le sol fut réduit en abîmes ou dans d'autres endroits où [les habitants avaient subi] un châtiment

* On rapporte que 'Ali (r) réprouva le fait de prier dans les abîmes de Babylone.

الحِجَارَةَ، وَجَعَلُوا يَنْقُلُونَ الصَّخْرَ وَهُمْ يَرْتَجِزُونَ، وَالنَّبِيُّ ﷺ مَعَهُمْ، وَهُوَ يَقُولُ:

«اللَّهُمَّ لَا خَيْرَ إِلَّا خَيْرُ الآخِرَهْ فَاغْفِرْ لِلأَنْصَارِ وَالمُهَاجِرَهْ».

٤٩ ـ باب: الصَّلَاةِ فِي مَرَابِضِ الغَنَمِ

٤٢٩ ـ حَدَّثَنَا سُلَيْمَانُ بْنُ حَرْبٍ قَالَ: حَدَّثنا شُعْبَةُ، عَنْ أَبِي التَّيَّاحِ، عَنْ أَنَسٍ قَالَ: كَانَ النَّبِيُّ ﷺ يُصَلِّي فِي مَرَابِضِ الغَنَمِ، ثُمَّ سَمِعْتُهُ بَعْدُ يَقُولُ: كَانَ يُصَلِّي فِي مَرَابِضِ الغَنَمِ، قَبْلَ أَنْ يُبْنَى المَسْجِدُ.

٥٠ ـ باب: الصَّلَاةِ فِي مَوَاضِعِ الإِبِلِ

٤٣٠ ـ حَدَّثَنَا صَدَقَةُ بْنُ الفَضْلِ قَالَ: أَخْبَرَنَا سُلَيْمَانُ بْنُ حَيَّانَ قَالَ: حَدَّثنا عُبَيْدُ اللَّهِ، عَنْ نَافِعٍ قَالَ: رَأَيْتُ ٱبْنَ عُمَرَ يُصَلِّي إِلَىٰ بَعِيرِهِ. وَقَالَ: رَأَيْتُ النَّبِيَّ ﷺ يَفْعَلُهُ.

٥١ ـ باب: مَنْ صَلَّى وَقُدَّامَهُ تَنُّورٌ أَوْ نَارٌ، أَوْ شَيْءٌ مِمَّا يُعْبَدُ، فَأَرَادَ بِهِ اللَّهَ

وَقَالَ الزُّهْرِيُّ: أَخْبَرَنِي أَنَسٌ قَالَ: قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «عُرِضَتْ عَلَيَّ النَّارُ وَأَنَا أُصَلِّي».

٤٣١ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ مَسْلَمَةَ، عَنْ مَالِكٍ، عَنْ زَيْدِ بْنِ أَسْلَمَ، عَنْ عَطَاءِ بْنِ يَسَارٍ، عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَبَّاسٍ قَالَ: ٱنْخَسَفَتِ ٱلشَّمْسُ، فَصَلَّى رَسُولُ اللَّهِ ﷺ، ثُمَّ قَالَ: «أُرِيتُ النَّارَ، فَلَمْ أَرَ مَنْظَراً كَالْيَوْمِ قَطُّ أَفْظَعَ».

٥٢ ـ باب: كَرَاهِيَةِ الصَّلَاةِ فِي المَقَابِرِ

٤٣٢ ـ حَدَّثَنَا مُسَدَّدٌ قَالَ: حَدَّثنا يَحْيَىٰ، عَنْ عُبَيْدِ اللَّهِ قَالَ: أَخْبَرَنِي نَافِعٌ، عَنِ ٱبْنِ عُمَرَ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «ٱجْعَلُوا فِي بُيُوتِكُمْ مِنْ صَلَاتِكُمْ، وَلَا تَتَّخِذُوهَا قُبُوراً».

٥٣ ـ باب: الصَّلَاةِ فِي مَوَاضِعِ الخَسْفِ وَالعَذَابِ

وَيُذْكَرُ أَنَّ عَلِيّاً رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ كَرِهَ الصَّلَاةَ بِخَسْفِ بَابِلَ.

433 - ‘Abd-ul-Lâh ben ‘Umar (r): Le Messager de Dieu (ç) a dit: “N’entrez pas dans les lieux de ces réprouvés, sauf si vous le faites pour pleurer; dans le cas contraire n’y entrez pas, sinon vous serez frappés par ce qui les avait frappés.”

R. 54 - Sur le fait de prier dans une église

* ‘Umar (r) dit: “Nous n’entrons pas dans vos églises à cause des statues, des représentations figurées qui s’y trouvent.”

* Ibn ‘Abbâs priait souvent dans les églises, sauf s’il s’agissait d’une église où il y avait des représentations figurées.

434 - ‘Â’icha: Une fois, Um Salama parla au Messager de Dieu (ç) au sujet d’une église qu’elle avait vue en Abyssinie et dont le nom était Mâriya. Elle lui parla aussi des représentations figurées qu’elle y avait vues. Là, le Messager de Dieu (ç) dit: “Ces gens-là, quand un serviteur[1] pieux — Ou: un homme pieux — vient à mourir, élèvent sur sa tombe un oratoire où ils mettent ces représentations figurées. Ce sont les pires créatures de Dieu.”

r 55 / 435 - 436 - ‘Umar ben ‘Abd-ul-Lâh ben ‘Utba: ‘Â’icha et ‘Abd-ul-Lâh ben ‘Abbâs dirent: «Au terme de sa mort, le Messager de Dieu (ç) posait une *khamîṣa* sur son visage, et une fois qu’elle lui gênait la respiration, il l’enlevait. Etant ainsi, it dit: “Que la malédiction de Dieu soit sur les Juifs et les Chrétiens! ils ont fait des tombes de leurs prophètes des oratoires.” Il voulait mettre en garde contre ce genre de pratique.»

437 - Abu Hurayra: Le Messager de Dieu (ç) a dit: “Que Dieu combattent les Juifs! ils ont failt des tombes de leurs prophètes des oratoires.”

R. 56 - Sur ces paroles du Prophète (ç): “La terre est pour moi un lieu de prosternation *(masjid)* et un moyen de se purifier [rituellement]”

438 - Jâbir ben ‘Abd-ul-Lâh dit: «Le Messager de Dieu (ç) a dit: “On m’a donné cinq [faveurs] qu’aucun des prophètes n’a eues avant moi: j’ai eu la victoire grâce à la terreur [que j’inspirais à mes ennemis] d’une distance d’un mois de marche; la terre est pour moi un lieu de prosternation et un moyen de se purifier de sorte que tout homme de ma Nation (Ummah) peut faire sa prière là où son

(1) de Dieu, c’est-à-dire l’homme.

٤٣٣ ـ حَدَّثَنَا إِسْمَاعِيلُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ قَالَ: حَدَّثَنِي مَالِكٌ، عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ دِينَارٍ، عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَالَ: «لَا تَدْخُلُوا عَلَىٰ هَؤُلَاءِ الْمُعَذَّبِينَ إِلَّا أَنْ تَكُونُوا بَاكِينَ، فَإِنْ لَمْ تَكُونُوا بَاكِينَ فَلَا تَدْخُلُوا عَلَيْهِمْ، لَا يُصِيبُكُمْ مَا أَصَابَهُمْ».

٥٤ ـ باب: الصَّلَاةِ فِي الْبِيعَةِ

وَقَالَ عُمَرُ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: إِنَّا لَا نَدْخُلُ كَنَائِسَكُمْ، مِنْ أَجْلِ التَّمَاثِيلِ الَّتِي فِيهَا، الصُّوَرُ. وَكَانَ ابْنُ عَبَّاسٍ يُصَلِّي فِي الْبِيعَةِ، إِلَّا بِيعَةً فِيهَا تَمَاثِيلُ.

٤٣٤ ـ حَدَّثَنَا مُحَمَّدٌ قَالَ: أَخْبَرَنَا عَبْدَةُ، عَنْ هِشَامِ بْنِ عُرْوَةَ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ عَائِشَةَ: أَنَّ أُمَّ سَلَمَةَ ذَكَرَتْ لِرَسُولِ اللَّهِ ﷺ كَنِيسَةً رَأَتْهَا بِأَرْضِ الْحَبَشَةِ، يُقَالُ لَهَا مَارِيَةُ، فَذَكَرَتْ لَهُ مَا رَأَتْ فِيهَا مِنَ الصُّوَرِ، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «أُولَئِكَ قَوْمٌ إِذَا مَاتَ فِيهِمُ الْعَبْدُ الصَّالِحُ ـ أَوِ الرَّجُلُ الصَّالِحُ ـ بَنَوْا عَلَىٰ قَبْرِهِ مَسْجِداً، وَصَوَّرُوا فِيهِ تِلْكَ الصُّوَرَ، أُولَئِكَ شِرَارُ الْخَلْقِ عِنْدَ اللَّهِ».

٥٥ ـ باب ٤٣٥، ٤٣٦ ـ حَدَّثَنَا أَبُو الْيَمَانِ قَالَ: أَخْبَرَنَا شُعَيْبٌ، عَنِ الزُّهْرِيِّ: أَخْبَرَنِي عُبَيْدُ اللَّهِ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عُتْبَةَ: أَنَّ عَائِشَةَ وَعَبْدَ اللَّهِ بْنَ عَبَّاسٍ قَالَا: لَمَّا نَزَلَ بِرَسُولِ اللَّهِ ﷺ، طَفِقَ يَطْرَحُ خَمِيصَةً لَهُ عَلَى وَجْهِهِ، فَإِذَا اغْتَمَّ بِهَا كَشَفَهَا عَنْ وَجْهِهِ، فَقَالَ ـ وَهُوَ كَذَلِكَ ـ «لَعْنَةُ اللهِ عَلَى الْيَهُودِ وَالنَّصَارَىٰ، اتَّخَذُوا قُبُورَ أَنْبِيَائِهِمْ مَسَاجِدَ». يُحَذِّرُ مَا صَنَعُوا.

٤٣٧ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ مَسْلَمَةَ، عَنْ مَالِكٍ، عَنِ ابْنِ شِهَابٍ، عَنْ سَعِيدِ بْنِ الْمُسَيَّبِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَالَ: «قَاتَلَ اللَّهُ الْيَهُودَ، اتَّخَذُوا قُبُورَ أَنْبِيَائِهِمْ مَسَاجِدَ».

٥٦ ـ باب: قَوْلِ النَّبِيِّ ﷺ «جُعِلَتْ لِيَ الْأَرْضُ مَسْجِداً وَطَهُوراً».

٤٣٨ ـ حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ سِنَانٍ قَالَ: حَدَّثَنَا هُشَيْمٌ قَالَ: حَدَّثَنَا سَيَّارٌ ـ هُوَ أَبُو الْحَكَمِ ـ قَالَ: حَدَّثَنَا يَزِيدُ الْفَقِيرُ قَالَ: حَدَّثَنَا جَابِرُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «أُعْطِيتُ خَمْساً، لَمْ يُعْطَهُنَّ أَحَدٌ مِنَ الْأَنْبِيَاءِ قَبْلِي: نُصِرْتُ بِالرُّعْبِ مَسِيرَةَ شَهْرٍ، وَجُعِلَتْ لِيَ الْأَرْضُ مَسْجِداً وَطَهُوراً، وَأَيُّمَا رَجُلٍ مِنْ أُمَّتِي أَدْرَكَتْهُ الصَّلَاةُ فَلْيُصَلِّ، وَأُحِلَّتْ لِيَ الْغَنَائِمُ،

heure [canonique] le surprend; les prises de guerre me sont déclarées licites; on envoyait les prophètes exclusivement à leurs peuples, tandis que moi je suis envoyé à tout le monde; enfin, on m'a accordé [le privilège de faire] l'Intercession."»

R. 57 - Sur le sommeil de la femme dans la mosquée

439 - 'Â'icha: Il y avait une esclave noire qui appartenait à un clan arabe. Affranchie, elle continua à vivre avec les membres de ce clan. Mais voilà qu'un jour une petite du clan sortit portant une ceinture en cuir rouge qu'elle posa — ou: qui tomba d'elle — et qui fut prise par un milan. Et après de vaines recherches, les hommes du clan accusèrent l'esclave et cherchèrent même dans sa partie intime de devant. Tout d'un coup, le milan revint et jeta la ceinture, ce qui poussa la femme à dire: "Eh bien! voici la chose pour laquelle vous m'avez accusée alors que j'étais innocente."

«Après cet incident, reprit 'Â'icha, cette femme vint voir le Messager de Dieu (ç) et déclara sa conversion à l'Islam. Elle avait après cela une tente — ou: une petite tente — à l'intérieur de la mosquée. Elle venait des fois chez moi me raconter quelques histoires. Et, à chaque fois, elle citait ce poème:

Le jour de la ceinture était un signe émanant de Dieu.

N'est-ce pas Lui qui m'avait sauvée de la cité incrédule?

«"Mais qu'as-tu, lui dis-je, à reprendre toujours ce poème lorsque tu prends place avec moi?" Et c'est en me répondant qu'elle m'avait raconté l'histoire.»

R. 58 - Sur le sommeil des hommes dans la mosquée

* Abu Qulâba, de 'Anas, dit: Un groupe de 'Ukl vint chez le Prophète (ç). Ces membres séjournaient à aṣ-Ṣuffa[1].

* 'Abd-ar-Raḥmân ben Abu Bakr: les occupants d'aṣ-Ṣuffa étaient vraiment des pauvres.

440 - 'Abd-ul-Lâh: Etant un jeune célibataire sans famille, il ('Abd-ul-Lâh) dormait à la mosquée du Prophète (ç).

(1) Il s'agit d'un abri qui se trouvait dans la mosquée du Prophète et qui accueillait les pauvres.

وَكَانَ النَّبِيُّ يُبْعَثُ إِلَى قَوْمِهِ خَاصَّةً، وَبُعِثْتُ إِلَى النَّاسِ كَافَّةً، وَأُعْطِيتُ الشَّفَاعَةَ».

٥٧ ـ باب: نَوْمِ المَرْأَةِ فِي المَسْجِدِ

٤٣٩ ـ حَدَّثَنَا عُبَيْدُ بْنُ إِسْمَاعِيلَ قَالَ: حَدَّثنا أَبُو أُسَامَةَ، عَنْ هِشَامٍ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ عَائِشَةَ: أَنَّ وَلِيدَةً كَانَتْ سَوْدَاءَ لِحَيٍّ مِنَ العَرَبِ، فَأَعْتَقُوهَا فَكَانَتْ مَعَهُمْ، قَالَتْ: فَخَرَجَتْ صَبِيَّةٌ لَهُمْ، عَلَيْهَا وِشَاحٌ أَحْمَرُ مِنْ سُيُورٍ، قَالَتْ: فَوَضَعَتْهُ ـ أَوْ وَقَعَ مِنْهَا ـ فَمَرَّتْ بِهِ حُدَيَّاةٌ وَهْوَ مُلْقًى، فَحَسِبَتْهُ لَحْماً فَخَطِفَتْهُ، قَالَتْ: فَالْتَمَسُوهُ فَلَمْ يَجِدُوهُ، قَالَتْ: فَاتَّهَمُونِي بِهِ، قَالَتْ: فَطَفِقُوا يُفَتِّشُونَ، حَتَّى فَتَّشُوا قُبُلَهَا، قَالَتْ: وَٱللهِ إِنِّي لَقَائِمَةٌ مَعَهُمْ، إِذْ مَرَّتِ ٱلْحُدَيَّاةُ فَأَلْقَتْهُ، قَالَتْ: فَوَقَعَ بَيْنَهُمْ، قَالَتْ: فَقُلْتُ: هٰذَا ٱلَّذِي ٱتَّهَمْتُمُونِي بِهِ، زَعَمْتُمْ وَأَنَا مِنْهُ بَرِيئَةٌ، وَهُوَ ذَا هُوَ، قَالَتْ: فَجَاءَتْ إِلَى رَسُولِ ٱللهِ ﷺ فَأَسْلَمَتْ، قَالَتْ عَائِشَةُ: فَكَانَ لَهَا خِبَاءٌ فِي ٱلمَسْجِدِ أَوْ حِفْشٌ، قَالَتْ: فَكَانَتْ تَأْتِينِي فَتَحَدَّثُ عِنْدِي، قَالَتْ: فَلَا تَجْلِسُ عِنْدِي مَجْلِساً، إِلَّا قَالَتْ:

وَيَوْمَ ٱلْوِشَاحِ مِنْ تَعَاجِيبِ رَبِّنَا ... أَلَا إِنَّهُ مِنْ بَلْدَةِ ٱلْكُفْرِ أَنْجَانِي

قَالَتْ عَائِشَةُ: فَقُلْتُ لَهَا مَا شَأْنُكِ لَا تَقْعُدِينَ مَعِي مَقْعَداً إِلَّا قُلْتِ هٰذَا؟. قَالَتْ: فَحَدَّثَتْنِي بِهَذَا الْحَدِيثِ.

٥٨ ـ باب: نَوْمِ الرِّجَالِ فِي المَسْجِدِ

وَقَالَ أَبُو قِلَابَةَ، عَنْ أَنَسٍ: قَدِمَ رَهْطٌ مِنْ عُكْلٍ، عَلَى النَّبِيِّ ﷺ فَكَانُوا فِي الصُّفَّةِ.

وَقَالَ عَبْدُ الرَّحْمٰنِ بْنُ أَبِي بَكْرٍ: كَانَ أَصْحَابُ الصُّفَّةِ الْفُقَرَاءُ.

٤٤٠ ـ حَدَّثَنَا مُسَدَّدٌ قَالَ: حَدَّثنا يَحْيَى، عَنْ عُبَيْدِ اللَّهِ قَالَ: حَدَّثَنِي نَافِعٌ قَالَ: أَخْبَرَنِي عَبْدُ اللَّهِ: أَنَّهُ كَانَ يَنَامُ، وَهْوَ شَابٌّ أَعْزَبُ لَا أَهْلَ لَهُ، فِي مَسْجِدِ النَّبِيِّ ﷺ.

441 - Sahl ben Sa'd dit: «Le Messager de Dieu (ç) se rendit un jour chez Fâṭima et n'y trouva pas 'Ali. "Où est le fils de ton oncle paternel? lui demanda le Prophète. — Il y avait entre moi et lui une dispute, répondit elle, et il est sorti en colère sans passer la sieste chez moi." Sur ce, le Messager de Dieu (ç) dit à un homme: "Va voir où il est!" De retour, l'homme dit: "O Messager de Dieu! il dort à la mosquée."

«Le Messager de Dieu (ç) se dirigea alors vers la mosquée et trouva 'Ali allongé sur le côté tandis que son manteau était tombé de son flanc. Ainsi, et couvert de poussière ('Ali), le Messager de Dieu (ç) la lui essuya en disant: "Lève-toi Abu Turâb! Lève-toi Abu Turâb[1]!"»

442 - Abu Hurayra dit: «J'ai vu soixante-dix des gens d'aṣ-Ṣuffa; aucun d'eux n'avait de manteau. Ils avaient soit un *'izâr*, soit un *kisa'* qu'ils nouaient au niveau du cou; certains *kisâ'* arrivaient à mi-jambe, d'autres aux chevilles. Et chacun de ses gens rassemblait son habit avec la main, et ce de crainte que la *'awra* n'apparaisse.»

R. 59 - Sur le fait de prier en revenant de voyage

* Ka'b ben Mâlik dit: En revenant d'un voyage, le Prophète (ç) avait l'habitude de commencer à se diriger vers la mosquée et d'y faire une prière.

443 - Jâbir ben 'Abd-ul-Lâh dit: «Je vins voir le Prophète (ç) au moment où il était à la mosquée — Mis'ar: Je crois qu'il (Muḥârib) a dit "de matin" —, et il me dit: "Fais deux *rak'a*!"...

«En fait, le Prophète avait une dette envers moi. Il me remboursa et me donna même plus.»

R. 60 - En entrant à la mosquée, on doit faire deux *rak'a*

444 - Abu Qatâda as-Salamy: Le Messager de Dieu (ç) a dit: "Lorsque l'un de vous entre à la mosquée, qu'il fasse deux *rak'a* avant de s'asseoir!"

---

(1) «Abu» signifie «père» et «Turâb» signifie «poussière»; donc «Abu Turâb» devient, mot à mot, «Père de Poussière».

٤٤١ ـ حَدَّثَنَا قُتَيْبَةُ بْنُ سَعِيدٍ قَالَ: حَدَّثنا عَبْدُ الْعَزِيزِ بْنُ أَبِي حَازِمٍ، عَنْ أَبِي حَازِمٍ، عَنْ سَهْلِ بْنِ سَعْدٍ قَالَ: جَاءَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ بَيْتَ فَاطِمَةَ، فَلَمْ يَجِدْ عَلِيّاً فِي ٱلْبَيْتِ، فَقَالَ: «أَيْنَ ٱبْنُ عَمِّكِ؟». قَالَتْ: كَانَ بَيْنِي وَبَيْنَهُ شَيْءٌ، فَغَاضَبَنِي فَخَرَجَ، فَلَمْ يَقِلْ عِنْدِي، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ لإِنْسَانٍ: «أَنْظُرْ أَيْنَ هُوَ؟». فَجَاءَ فَقَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، هُوَ فِي الْمَسْجِدِ رَاقِدٌ، فَجَاءَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ وَهُوَ مُضْطَجِعٌ، قَدْ سَقَطَ رِدَاؤُهُ عَنْ شِقِّهِ، وَأَصَابَهُ تُرَابٌ، فَجَعَلَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ يَمْسَحُهُ عَنْهُ وَيَقُولُ: «قُمْ أَبَا تُرَابٍ، قُمْ أَبَا تُرَابٍ».

٤٤٢ ـ حَدَّثَنَا يُوسُفُ بْنُ عِيسَىٰ قَالَ: حَدَّثنا ٱبْنُ فُضَيْلٍ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ أَبِي حَازِمٍ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ قَالَ: لَقَدْ رَأَيْتُ سَبْعِينَ مِنْ أَصْحَابِ الصُّفَّةِ، مَا مِنْهُمْ رَجُلٌ عَلَيْهِ رِدَاءٌ، إِمَّا إِزَارٌ وَإِمَّا كِسَاءٌ، قَدْ رَبَطُوا فِي أَعْنَاقِهِمْ، فَمِنْهَا مَا يَبْلُغُ نِصْفَ السَّاقَيْنِ، وَمِنْهَا مَا يَبْلُغُ الْكَعْبَيْنِ، فَيَجْمَعُهُ بِيَدِهِ، كَرَاهِيَةَ أَنْ تُرَىٰ عَوْرَتُهُ.

٥٩ ـ باب: الصَّلاَةِ إِذَا قَدِمَ مِنْ سَفَرٍ

وَقَالَ كَعْبُ بْنُ مالِكٍ: كَانَ النَّبِيُّ ﷺ إِذَا قَدِمَ مِنْ سَفَرٍ، بَدَأَ بِالمَسْجِدِ فصَلَّى فِيهِ.

٤٤٣ ـ حَدَّثَنَا خَلاَّدُ بْنُ يَحْيَى قَالَ: حَدَّثنا مِسْعَرٌ قَالَ: حَدَّثنا مُحَارِبُ بْنُ دِثَارٍ، عَنْ جَابِرِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ قَالَ: أَتَيْتُ النَّبِيَّ ﷺ وَهُوَ فِي المَسْجِدِ ـ قَالَ مِسْعَرٌ: أُرَاهُ قَالَ: ضُحًى ـ فَقَالَ: «صَلِّ رَكْعَتَيْنِ». وَكَانَ لِي عَلَيْهِ دَيْنٌ، فَقَضَانِي وَزَادَنِي.

٦٠ ـ باب: إِذَا دَخَلَ المَسْجِدَ فَلْيَرْكَعْ رَكْعَتَيْنِ

٤٤٤ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ يُوسُفَ قَالَ: أَخْبَرَنَا مَالِكٌ، عَنْ عَامِرِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ الزُّبَيْرِ، عَنْ عَمْرِو بْنِ سُلَيْمٍ الزُّرَقِيِّ، عَنْ أَبِي قَتَادَةَ السَّلَمِيِّ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَالَ: «إِذَا دَخَلَ أَحَدُكُمُ المَسْجِدَ فَلْيَرْكَعْ رَكْعَتَيْنِ قَبْلَ أَنْ يَجْلِسَ».

R. 61 - Sur le fait de commettre [une faute] dans la mosquée

445 - Abu Hurayra: Le Messager de Dieu (ç) a dit: «Les anges restent à prier pour l'un de vous tant qu'il est dans son oratoire où il a prié et tant qu'il n'a rien commis. Ils (les anges) disent: "Seigneur! pardonne-lui... Seigneur! accorde-lui la miséricorde!"»

R. 62 - Sur la construction de la mosquée [du Prophète]

* Abu Sa'îd dit: "Le toit de la Mosquée était en branches de palmier."

* En donnant l'ordre de reconstruire la Mosquée, 'Umar dit: "[Reconstruis-la de manière] à ce qu'elle protège les gens de la pluie, mais garde-toi de la peindre en rouge ou en jaune! cela laisserait les gens distraits [pendant la prière].

* 'Anas "... ils se disputeront les uns avec les autres de la beauté de leurs mosquées et ne les fréquenteront que rarement."

* Ibn 'Abbâs: "Certainement, vous les (les mosquées) remplirez d'ornementations à la manière des Juifs et des Chrétiens."

446 - 'Abd-ul-Lâh: Durant le vivant du Messager de Dieu (ç), la mosquée était bâtie en tuiles; le toit en branches de palmiers, et les colonnes aussi étaient des troncs de palmiers. Elle resta ainsi, sans changement, durant la période d'Abu Bakr. Et si 'Umar la agrandit, c'est qu'il la reconstruisit comme elle était au temps du Messager de Dieu (ç); c'est-à-dire, en utilisant des tuiles cuites et des branches de palmier et en refaisant ses colonnes en bois.

Quant à 'Uthmân, il la modifia en y ajoutant beaucoup de changements. Il éleva ses murs en utilisant des pierres taillées et de la chaux. Il fit aussi les colonnes en pierres taillées; quant au plafond, il le fit en bois de tek.

R. 63 - Sur le fait de s'entraider pendant la construction d'une mosquée

Sur: **Il n'appartient pas aux dénégateurs de fréquenter les oratoires de Dieu, puisqu'ils témoignent contre eux-mêmes de leur dénégation. Ceux-là, toutes leurs entreprises crèvent. Ils seront dans le Feu pour l'éternité.**

٦١ ـ باب: الْحَدَثِ فِي الْمَسْجِدِ

٤٤٥ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ يُوسُفَ قَالَ: أَخْبَرَنَا مَالِكٌ، عَنْ أَبِي الزِّنَادِ، عَنِ الأَعْرَجِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَالَ: «الْمَلائِكَةُ تُصَلِّي عَلَى أَحَدِكُمْ، مَا دَامَ فِي مُصَلاَّهُ الَّذِي صَلَّى فِيهِ، مَا لَمْ يُحْدِثْ، تَقُولُ: اللَّهُمَّ ٱغْفِرْ لَهُ، اللَّهُمَّ ٱرْحَمْهُ».

٦٢ ـ باب: بُنْيَانِ الْمَسْجِدِ

وَقَالَ أَبُو سَعِيدٍ: كَانَ سَقْفُ الْمَسْجِدِ مِنْ جَرِيدِ النَّخْلِ. وَأَمَرَ عُمَرُ بِبِنَاءِ الْمَسْجِدِ، وَقَالَ: أَكِنَّ النَّاسَ مِنَ الْمَطَرِ، وَإِيَّاكَ أَنْ تُحَمِّرَ أَوْ تُصَفِّرَ، فَتَفْتِنَ النَّاسَ. وَقَالَ أَنَسٌ: يَتَبَاهَوْنَ بِهَا، ثُمَّ لَا يَعْمُرُونَهَا إِلَّا قَلِيلاً. وَقَالَ ٱبْنُ عَبَّاسٍ: لَتُزَخْرِفُنَّهَا كَمَا زَخْرَفَتِ الْيَهُودُ وَٱلنَّصَارَىٰ.

٤٤٦ ـ حَدَّثَنَا عَلِيُّ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ قَالَ: حَدَّثَنا يَعْقُوبُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ بْنِ سَعْدٍ قَالَ: حَدَّثَنِي أَبِي، عَنْ صَالِحِ بْنِ كَيْسَانَ قَالَ: حَدَّثَنا نَافِعٌ: أَنَّ عَبْدَ اللَّهِ أَخْبَرَهُ: أَنَّ الْمَسْجِدَ كَانَ عَلَى عَهْدِ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ مَبْنِيّاً بِاللَّبِنِ، وَسَقْفُهُ الْجَرِيدُ، وَعَمَدُهُ خَشَبُ النَّخْلِ، فَلَمْ يَزِدْ فِيهِ أَبُو بَكْرٍ شَيْئاً، وَزَادَ فِيهِ عُمَرُ، وَبَنَاهُ عَلَى بُنْيَانِهِ فِي عَهْدِ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ، بِاللَّبِنِ وَالْجَرِيدِ، وَأَعَادَ عَمَدَهُ خَشَباً، ثُمَّ غَيَّرَهُ عُثْمَانُ، فَزَادَ فِيهِ زِيَادَةً كَثِيرَةً، وَبَنَىٰ جِدَارَهُ بِالْحِجَارَةِ الْمَنْقُوشَةِ وَالْقَصَّةِ، وَجَعَلَ عَمَدَهُ مِنْ حِجَارَةٍ مَنْقُوشَةٍ، وَسَقَفَهُ بِالسَّاجِ.

٦٣ ـ باب: التَّعَاوُنِ فِي بِنَاءِ الْمَسْجِدِ

وَقَوْلِ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ: ﴿مَا كَانَ لِلْمُشْرِكِينَ أَن يَعْمُرُوا مَسَٰجِدَ ٱللَّهِ شَٰهِدِينَ عَلَىٰٓ أَنفُسِهِم بِٱلْكُفْرِ ۚ أُو۟لَٰٓئِكَ حَبِطَتْ أَعْمَٰلُهُمْ وَفِى ٱلنَّارِ هُمْ خَٰلِدُونَ إِنَّمَا يَعْمُرُ مَسَٰجِدَ ٱللَّهِ مَنْ ءَامَنَ بِٱللَّهِ

Ne met en honneur les oratoires de Dieu que celui qui croit en Dieu et au Jour dernier, accomplit la prière, acquitte la purification, redoute Dieu seul.

Peut-être sont-ils ceux qui entre tous bien se guident[1].

447 - 'Ikrima: «Ibn 'Abbâs m'a dit, ainsi qu'à son fils 'Ali: "Allez chez Abu Sa'îd et écoutez une partie de ses *ḥadîth*!" En effet, nous partîmes et nous trouvâmes Abu Sa'îd dans un jardin, il était en train de l'entretenir. [En nous voyant], il prit son manteau et s'assit. Après quoi, il se mit à nous parler jusqu'au moment où il évoqua la construction de la Mosquée. Il dit: "Nous transportions les briques une à une mais 'Ammâr les transportait deux à deux. En le voyant, le Prophète (ç) lui essuya la poussière en disant: *Quel "malheur" attend 'Ammâr! Il sera tué par le groupe injuste [des musulmans]. Lui, il les invitera au Paradis mais eux au Feu.*

«"'Ammâr disait alors: *Que Dieu [nous] préserve des subversions!"*»

R 64 - Sur le fait de solliciter l'aide du menuisier et des autres artisans au sujet de la boiserie du minbar et de la construction de la mosquée

448 - Sahl dit: «Le Messager de Dieu (ç) envoya [quelqu'un] dire à une femme: "Ordonne à ton serviteur de me faire des pièces de bois afin que je m'assoie dessus!"»

449 - Jâbir: Une femme dit: "O Messager de Dieu! [ne veux-tu pas] que je te fasse quelque chose sur lequel tu pourras t'asseoir, j'ai un serviteur qui est menuisier? — Si tu veux, rétorqua le Prophète." Sur ce, elle lui fabriqua le minbar.

R. 65 - Sur celui qui construit une mosquée

450 - D'après 'Âṣim ben 'Umar ben Qatâda, 'Umar al-Khawlâny entendit 'Uthmân ben 'Affân dire (lorsque les gens le critiquèrent à cause [des modifications qu'il avait faites] en reconstruisant la mosquée du Messager de Dieu): «Vous exagérez... J'ai entendu le Prophète (ç) dire: "Celui qui construit une mosquée (Bukayr: Je crois qu'il ('Aṣim) a aussi rapporté cela: "... en vue de Dieu"), Dieu lui construira une similaire au Paradis."»

---

(1) At-Tawba, 17 et 18.

وَٱلْيَوْمِ ٱلْآخِرِ وَأَقَامَ ٱلصَّلَوٰةَ وَءَاتَى ٱلزَّكَوٰةَ وَلَمْ يَخْشَ إِلَّا ٱللَّهَ فَعَسَىٰٓ أُوْلَٰٓئِكَ أَن يَكُونُواْ مِنَ ٱلْمُهْتَدِينَ﴾[1].

٤٤٧ ـ حَدَّثَنَا مُسَدَّدٌ قَالَ: حَدَّثنا عَبْدُ العَزِيزِ بْنُ مُخْتَارٍ قَالَ: حَدَّثنا خَالِدٌ الْحَذَّاءُ، عَنْ عِكْرِمَةَ: قَالَ لِي ٱبْنُ عَبَّاسٍ وَلِابْنِهِ عَلِيٍّ: ٱنْطَلِقَا إِلَى أَبِي سَعِيدٍ، فَاسْمَعَا مِنْ حَدِيثِهِ، فَانْطَلَقْنَا، فَإِذَا هُوَ فِي حَائِطٍ يُصْلِحُهُ، فَأَخَذَ رِدَاءَهُ فَاحْتَبَى، ثُمَّ أَنْشَأَ يُحَدِّثُنا حَتَّى أَتَى عَلَى ذِكْرِ بِنَاءِ المَسْجِدِ، فَقَالَ: كُنَّا نَحْمِلُ لَبِنَةً لَبِنَةً، وَعَمَّارٌ لَبِنَتَيْنِ لَبِنَتَيْنِ، فَرَآهُ النَّبِيُّ ﷺ، فَيَنْفُضُ التُّرَابَ عَنْهُ، وَيَقُولُ: «وَيْحَ عَمَّارٍ، تَقْتُلُهُ الْفِئَةُ ٱلْبَاغِيَةُ، يَدْعُوهُمْ إِلَى الجَنَّةِ، وَيَدْعُونَهُ إِلَى النَّارِ». قَالَ: يَقُولُ عَمَّارٌ: أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الفِتَنِ.

٦٤ ـ باب: الاِسْتِعَانَةِ بِالنَّجَّارِ وَالصُّنَّاعِ فِي أَعْوَادِ المِنْبَرِ وَالمَسْجِدِ

٤٤٨ ـ حَدَّثَنَا قُتَيْبَةُ قَالَ: حَدَّثنا عَبْدُ العَزِيزِ، عَنْ أَبِي حَازِمٍ، عَنْ سَهْلٍ قَالَ: بَعَثَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ إِلَى ٱمْرَأَةٍ: «إِنْ مُرِي غُلَامَكِ النَّجَّارَ، يَعْمَلْ لِي أَعْوَاداً، أَجْلِسُ عَلَيْهِنَّ».

٤٤٩ ـ حَدَّثَنَا خَلَّادٌ قَالَ: حَدَّثنا عَبْدُ الوَاحِدِ بْنُ أَيْمَنَ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ جَابِرٍ: أَنَّ ٱمْرَأَةً قَالَتْ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، أَلَا أَجْعَلُ لَكَ شَيْئاً تَقْعُدُ عَلَيْهِ؟ فَإِنَّ لِي غُلَاماً نَجَّاراً، قَالَ: «إِنْ شِئْتِ». فَعَمِلَتِ المِنْبَرَ.

٦٥ ـ باب: مَنْ بَنَى مَسْجِداً

٤٥٠ ـ حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ سُلَيْمَانَ: حَدَّثَنِي ٱبْنُ وَهْبٍ: أَخْبَرَنِي عَمْرٌو: أَنَّ بُكَيْراً حَدَّثَهُ: أَنَّ عَاصِمَ بْنَ عُمَرَ بْنِ قَتَادَةَ حَدَّثَهُ: أَنَّهُ سَمِعَ عُبَيْدَ اللَّهِ الْخَوْلَانِيَّ: أَنَّهُ سَمِعَ عُثْمَانَ بْنَ عَفَّانَ يَقُولُ ـ عِنْدَ قَوْلِ النَّاسِ فِيهِ حِينَ بَنَى مَسْجِدَ الرَّسُولِ ﷺ ـ: إِنَّكُمْ أَكْثَرْتُمْ، وَإِنِّي سَمِعْتُ النَّبِيَّ ﷺ يَقُولُ: «مَنْ بَنَى مَسْجِداً ـ قَالَ بُكَيْرٌ: حَسِبْتُ أَنَّهُ قَالَ ـ يَبْتَغِي بِهِ وَجْهَ اللَّهِ، بَنَى اللَّهُ لَهُ مِثْلَهُ فِي الجَنَّةِ».

---

(١) سورة التوبة: الآيتان ١٧ ـ ١٨

R. 66 - On doit tenir les flèches par la pointe en passant dans la mosquée

451 - Sufyân dit: «J'ai dit à 'Amrû: "As-tu entendu Jâbir ben 'Abd-ul-Lâh dire ceci: Une fois, un homme passa dans la mosquée en tenant des flèches. [En le voyant], le Messager de Dieu (ç) lui dit de les tenir par la pointe."»

R. 67 - Sur le fait de passer dans la mosquée

452 - D'après Abu Burda, son père rapporta que le Prophète (ç) avait dit: «Celui qui passe dans nos mosquées ou dans nos souks en tenant une flèche, qu'il la tienne par la pointe, dans la paume, afin de ne pas blesser un musulman.»

R. 68 - Sur la poésie dans la mosquée

453 - Az-Zuhry: Abu Salama ben 'Abd-ar-Raḥmân ben 'Awf m'a rapporté avoir entendu Ḥassân ben Thâbit al-Anṣâry, qui demandait à Abu Hurayra de témoigner: «Je te conjure par Dieu! n'as-tu pas entendu le Prophète (ç) dire: "O Hassân, réponds pour le Messager de Dieu! Seigneur, soutiens-le par l'Esprit saint!"

— Oui, reconnut Abu Hurayra.»

R. 69 - Sur le fait que ceux qui ont des lances entrent dans la mosquée

454 - Ibn Chihâb dit: «'Urwa ben az-Zubayr m'a rapporté que 'Â'icha avait dit: "Un jour, je vis le Messager de Dieu (ç) devant la porte de ma chambre, et ce au moment où des Abyssins jouaient avec leurs lances dans la mosquée. Le Messager de Dieu (ç) me cachait avec son manteau tandis que moi, je regardai leurs jeux."»

455 - 'Ibrâhîm ben Mundhir ajoute: Directement d'ibn Wahb, directement de Yûnus, d'ibn Chihâb, de 'Urwa, de 'Â'icha qui dit: «Je vis le Prophète (ç) pendant que les Abyssins jouaient avec leurs lances.»

R. 70 - Sur le fait de citer vente ou achat sur le minbar de la mosquée

456 - D'après 'Amra, 'Â'icha dit que Barîra était venue lui demander de

٦٦ ـ باب: يَأْخُذُ بِنُصُولِ النَّبْلِ إِذَا مَرَّ فِي المَسْجِدِ

٤٥١ ـ حَدَّثَنَا قُتَيْبَةُ بْنُ سَعِيدٍ قَالَ: حَدَّثنا سُفْيانُ قَالَ: قُلْتُ لِعَمْرٍو: أَسَمِعْتَ جَابِرَ بْنَ عَبْدِ اللَّهِ يَقُولُ: مَرَّ رَجُلٌ فِي المَسْجِدِ وَمَعَهُ سِهَامٌ، فَقَالَ لَهُ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «أَمْسِكْ بِنِصَالِهَا».

٦٧ ـ باب: المُرُورِ فِي المَسْجِدِ

٤٥٢ ـ حَدَّثَنَا مُوسَىٰ بْنُ إِسْمَاعِيلَ قَالَ: حَدَّثنا عَبْدُ الوَاحِدِ قَالَ: حَدَّثنا أَبُو بُرْدَةَ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ قَالَ: سَمِعْتُ أَبَا بُرْدَةَ، عَنْ أَبِيهِ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «مَنْ مَرَّ فِي شَيْءٍ مِنْ مَسَاجِدِنَا، أَوْ أَسْوَاقِنَا، بِنَبْلٍ، فَلْيَأْخُذْ عَلَى نِصَالِهَا، لَا يَعْقِرْ بِكَفِّهِ مُسْلِماً».

٦٨ ـ باب: الشِّعْرِ فِي المَسْجِدِ

٤٥٣ ـ حَدَّثَنَا أَبُو الْيَمَانِ الْحَكَمُ بْنُ نَافِعٍ قَالَ: أَخْبَرَنَا شُعَيْبٌ، عَنِ الزُّهْرِيِّ قَالَ: أَخْبَرَنِي أَبُو سَلَمَةَ بْنُ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ بْنِ عَوْفٍ: أَنَّهُ سَمِعَ حَسَّانَ بْنَ ثَابِتٍ الأَنْصَارِيَّ يَسْتَشْهِدُ أَبَا هُرَيْرَةَ: أَنْشُدُكَ اللَّهَ، هَلْ سَمِعْتَ النَّبِيَّ ﷺ يَقُولُ: «يَا حَسَّانُ، أَجِبْ عَنْ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ، اللَّهُمَّ أَيِّدْهُ بِرُوحِ القُدُسِ». قَالَ أَبُو هُرَيْرَةَ: نَعَمْ.

٦٩ ـ باب: أَصْحَابِ الْحِرَابِ فِي المَسْجِدِ

٤٥٤ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ العَزِيزِ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ قَالَ: حَدَّثنا إِبْرَاهِيمُ بْنُ سَعْدٍ، عَنْ صَالِحٍ، عَنِ ٱبْنِ شِهَابٍ قَالَ: أَخْبَرَنِي عُرْوَةُ بْنُ الزُّبَيْرِ: أَنَّ عَائِشَةَ قَالَتْ: لَقَدْ رَأَيْتُ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ يَوْماً عَلَىٰ بَابِ حُجْرَتِي وَالْحَبَشَةُ يَلْعَبُونَ فِي المَسْجِدِ، وَرَسُولُ اللَّهِ ﷺ يَسْتُرُنِي بِرِدَائِهِ، أَنْظُرُ إِلَى لَعِبِهِمْ.

٤٥٥ ـ زَادَ إِبْرَاهِيمُ بْنُ المُنْذِرِ: حَدَّثَنَا ٱبْنُ وَهْبٍ: أَخْبَرَنِي يُونُسُ، عَنِ ٱبْنِ شِهَابٍ، عَنْ عُرْوَةَ، عَنْ عَائِشَةَ قَالَتْ: رَأَيْتُ النَّبِيَّ ﷺ وَالْحَبَشَةُ يَلْعَبُونَ بِحِرَابِهِمْ.

٧٠ ـ باب: ذِكْرِ البَيْعِ وَالشِّرَاءِ عَلَى المِنْبَرِ فِي المَسْجِدِ

٤٥٦ ـ حَدَّثَنَا عَلِيُّ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ قَالَ: حَدَّثنا سُفْيَانُ، عَنْ يَحْيَىٰ، عَنْ عَمْرَةَ، عَنْ عَائِشَةَ قَالَتْ: أَتَتْهَا بَرِيرَةُ تَسْأَلُهَا فِي كِتَابَتِهَا، فَقَالَتْ: إِنْ شِئْتِ أَعْطَيْتُ أَهْلَكِ وَيَكُونُ الْوَلَاءُ

l'aider dans sa *mukâtaba*[1]. 'Â'icha lui avait alors dit: "Si tu veux, je donnerai le pécule à tes maîtres, [à condition que] le droit de patronage m'appartienne." Quant aux maîtres, ils avaient refusé la proposition de 'Â'icha en lui disant: "Si tu veux, tu lui donnes ce qui reste du pécule — Dans une autre version, Sufyân rapporte: "Si tu veux, tu l'affranchis..." —, à condition que le droit de patronage nous appartienne."

A la venue du Messager de Dieu (ç), 'Â'icha lui avait rappelé [sic] l'affaire. Sur ce, il lui avait dit: "Achète-la puis affranchis-la! Le droit de patronage appartient à celui qui affranchit." Après cela, le Messager de Dieu (ç) s'était mis sur le minbar — Dans une autre occasion Sufyân rapporta ceci: Après cela, le Messager de Dieu (ç) était monté sur le minbar — et avait dit: "Comment se fait-il que certains gens posent des conditions qui n'existent pas dans le Livre de Dieu? Celui qui pose une condition ne se trouvant pas dans le Livre de Dieu, sa condition est nulle; même si cette condition est stipulée cent fois."

* 'Ali: De Yaḥya, de 'Abd-al-Waḥâb (de Yaḥya, de 'Amra...) et de Ja'far ben 'Awn, de Yaḥya qui dit: «J'ai entendu 'Amrû dire: J'ai entendu 'Â'icha ....

* Ce *ḥadîth* est rapporté aussi par Mâlik (de Yaḥya, de 'Amra: Barîra...) mais il ne cite pas: "il était monté sur le minbar."

R. 71 - Sur le fait de payer une dette et de rester [avec le débiteur] dans la mosquée

457 - D'après 'Abd-ul-Lâh ben Ka'b ben Mâlik, Ka'b [rapporte] avoir demandé le payement de sa créance d'ibn Abu Ḥadrad à l'intérieur de la mosquée. Leurs voix s'élevèrent jusqu'à ce que le Messager de Dieu (ç) les entendît de chez lui. Il sortit les voir, et, en soulevant le rideau de sa chambre, appela: "O Ka'b! — Je suis à toi, ô Messager de Dieu, répondit Ka'b. — Retranche ceci de ta créance, lui commanda le Prophète en lui faisant signe de la moitié. — Certainement, ô Messager de Dieu!" Et le Prophète de s'adresser à ibn Abu Ḥadrad: "[Maintenant] lève-toi et paye-le!"

(1) Affranchissement moyennant un pécule.

لي، وَقالَ أَهْلُهَا: إِنْ شِئْتِ أَعْطَيْتِها ما بَقِيَ ـ وَقالَ سُفْيَانُ مَرَّةً: إِنْ شِئْتِ أَعْتَقْتِها ـ ويَكُونُ الْوَلاءُ لَنا. فَلَمَّا جاءَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ ذَكَّرَتْهُ ذٰلِكَ، فَقالَ: «ٱبْتَاعِيهَا فَأَعْتِقِيهَا، فَإِنَّ الوَلاءَ لِمَنْ أَعْتَقَ». ثُمَّ قَامَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ عَلَى المِنْبَرِ ـ وَقالَ سُفْيَانُ مَرَّةً: فَصَعِدَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ عَلَى المِنْبَرِ ـ فَقَالَ: «مَا بَالُ أَقْوَامٍ يَشْتَرِطُونَ شُرُوطاً لَيْسَ فِي كِتَابِ اللَّهِ، مَنِ ٱشْتَرَطَ شَرْطاً لَيْسَ فِي كِتَابِ اللَّهِ فَلَيْسَ لَهُ، وَإِنِ ٱشْتَرَطَ مِائَةَ مَرَّةٍ».

قَالَ عَلِيٌّ: قَالَ يَحْيَى وَعَبْدُ الوَهَّابِ، عَنْ يَحْيَى، عَنْ عَمْرَةَ. وَقَالَ جَعْفَرُ بْنُ عَوْنٍ، عَنْ يَحْيَى قَالَ: سَمِعْتُ عَمْرَةَ قَالَتْ: سَمِعْتُ عَائِشَةَ. رَوَاهُ مَالِكٌ، عَنْ يَحْيَى، عَنْ عَمْرَةَ: أَنَّ بَرِيرَةَ، وَلَمْ يَذْكُرْ: صَعِدَ المِنْبَرَ.

٧١ ـ باب: التَّقَاضِي وَالمُلازَمَةِ فِي المَسْجِدِ

٤٥٧ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ مُحَمَّدٍ قَالَ: حَدَّثنا عُثْمانُ بْنُ عُمَرَ قَالَ: أَخْبَرَنَا يُونُسُ، عَنِ الزُّهْرِيِّ، عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ كَعْبِ بْنِ مَالِكٍ، عَنْ كَعْبٍ: أَنَّهُ تَقَاضَى ٱبْنَ أَبِي حَدْرَدٍ دَيْناً كَانَ لَهُ عَلَيْهِ فِي المَسْجِدِ، فَارْتَفَعَتْ أَصْوَاتُهُمَا حَتَّى سَمِعَهَا رَسُولُ اللَّهِ ﷺ وَهُو فِي بَيْتِهِ، فَخَرَجَ إِلَيْهِمَا، حَتَّى كَشَفَ سِجْفَ حُجْرَتِهِ، فَنَادَى: «يَا كَعْبُ». قَالَ: لَبَّيْكَ يَا رَسُولَ اللَّهِ، قَالَ: «ضَعْ مِنْ دَيْنِكَ هٰذَا». وَأَوْمَأَ إِلَيْهِ: أَيِ ٱلشَّطْرَ، قَالَ: لَقَدْ فَعَلْتُ يَا رَسُولَ اللَّهِ، قَالَ: «قُمْ فَاقْضِهِ».

R. 72 - Sur le balayage de la mosquée et le fait de ramasser les morceaux de loque, les petits débris et les éclats de bois

458 - Abu Hurayra: Un homme noir — ou: Une femme noire —, qui avait l'habitude de balayer la mosquée, mourut. Le Prophète (ç) demandant de ses nouvelles, on lui dit: "Il est mort. — Pourquoi vous ne m'avez pas informé?... Montrez-moi sa tombe!" En effet, le Prophète s'y rendit et y pria sur lui.

R. 73 - Sur le fait de rappeler, dans la mosquée, que le commerce du vin est illicite

459 - Â'icha dit: «Lorsque furent révélés les versets de la sourate d'al-Baqara qui se rapportent à l'usure, le Prophète (ç) se rendit à la mosquée et les récita aux gens; après cela, il interdit le commerce du vin.»

R. 74 - Sur le fait que la mosquée ait des serviteurs

* Ibn 'Abbâs: **je Te voue, libéré de tout autre lien, ce que porte mon sein**[1] veut dire qu'il sera attaché à la mosquée pour la servir.

460 - Abu Hurayra: Il y avait une femme, ou un homme, qui balayait la mosquée; "mais je crois qu'il s'agissait d'une femme" dit Abu Hurayra puis cita le *ḥadîth* du Prophète (ç) où il est question de sa prière sur la tombe.

R. 75 - Sur le fait d'attacher le captif ou le débiteur dans la mosquée

461 - Suivant Abu Hurayra, le Prophète (ç) dit: «Un *'ifrîte* parmi les *djinns* s'est subitement présenté devant moi la nuit dernière — ou une expression similaire — pour me pousser à interrompre la prière. Dieu le mit sous mon pouvoir et j'ai voulu l'attacher à l'une des colonnes de la mosquée afin que vous puissiez tous le voir le matin. Mais je me suis rappelé de ce que mon frère Salomon avait dit auparavant: **Seigneur, pardonne-moi ma faute et accorde-moi un pouvoir tel que nul autre ne puisse en avoir de pareils**[2].»

Rawḥ: Dieu a alors chassé le *'ifrîte*.

(1) 'Al-'Imrân, 35.
(2) Ṣâd, 34.

٧٢ - باب: كَنْسِ المَسْجِدِ، وَٱلْتِقَاطِ الْخِرَقِ وَٱلْقَذَى وَٱلْعِيدَانِ

٤٥٨ - حَدَّثَنَا سُلَيْمَانُ بْنُ حَرْبٍ قَالَ: حَدَّثنا حَمَّادُ بْنُ زَيْدٍ، عَنْ ثَابِتٍ، عَنْ أَبِي رَافِعٍ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ: أَنَّ رَجُلاً أَسْوَدَ - أَوِ آمْرَأَةً سَوْدَاءَ - كَانَ يَقُمُّ المَسْجِدَ، فَمَاتَ، فَسَأَلَ النَّبِيُّ ﷺ عَنْهُ، فَقَالُوا: مَاتَ، قَالَ: «أَفَلَا كُنْتُمْ آذَنْتُمُونِي بِهِ، دُلُّونِي عَلَى قَبْرِهِ - أَوْ قَالَ قَبْرِهَا -». فَأَتَى قَبْرَهُ فَصَلَّى عَلَيْهِ.

٧٣ - باب: تَحْرِيمِ تِجَارَةِ الخَمْرِ فِي المَسْجِدِ

٤٥٩ - حَدَّثَنَا عَبْدَانُ، عَنْ أَبِي حَمْزَةَ، عَنِ الأَعْمَشِ، عَنْ مُسْلِمٍ، عَنْ مَسْرُوقٍ عَنْ عَائِشَةَ قَالَتْ: لَمَّا أُنْزِلَتِ الآيَاتُ مِنْ سُورَةِ البَقَرَةِ فِي الرِّبَا، خَرَجَ النَّبِيُّ ﷺ إِلَى المَسْجِدِ فَقَرَأَهُنَّ عَلَى النَّاسِ، ثُمَّ حَرَّمَ تِجَارَةَ الخَمْرِ.

٧٤ - باب: الْخَدَمِ لِلْمَسْجِدِ

وَقَالَ آبْنُ عَبَّاسٍ: ﴿نَذَرْتُ لَكَ مَا فِي بَطْنِي مُحَرَّرًا﴾[1]: لِلْمَسْجِدِ يَخْدُمُهُ.

٤٦٠ - حَدَّثَنَا أَحْمَدُ بْنُ وَاقِدٍ قَالَ: حَدَّثنا حَمَّادُ، عَنْ ثَابِتٍ، عَنْ أَبِي رَافِعٍ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ: أَنَّ آمْرَأَةً - أَوْ رَجُلاً - كَانَتْ تَقُمُّ المَسْجِدَ، وَلَا أُرَاهُ إِلَّا آمْرَأَةً، فَذَكَرَ حَدِيثَ النَّبِيِّ ﷺ: أَنَّهُ صَلَّى عَلَى قَبْرِهِ.

٧٥ - باب: الأَسِيرِ أَوِ الْغَرِيمِ يُرْبَطُ فِي المَسْجِدِ

٤٦١ - حَدَّثَنَا إِسْحٰقُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ قَالَ: أَخْبَرَنَا رَوْحٌ وَمُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرٍ، عَنْ شُعْبَةَ، عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ زِيَادٍ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ: قَالَ: «إِنَّ عِفْرِيتاً مِنَ الجِنِّ تَفَلَّتَ عَلَيَّ البَارِحَةَ - أَوْ كَلِمَةً نَحْوَهَا - لِيَقْطَعَ عَلَيَّ الصَّلَاةَ، فَأَمْكَنَنِي اللَّهُ مِنْهُ، فَأَرَدْتُ أَنْ أَرْبِطَهُ إِلَى سَارِيَةٍ مِنْ سَوَارِي المَسْجِدِ، حَتَّى تُصْبِحُوا وَتَنْظُرُوا إِلَيْهِ كُلُّكُمْ، فَذَكَرْتُ قَوْلَ أَخِي سُلَيْمَانَ: ﴿رَبِّ ٱغْفِرْ لِي وَهَبْ لِي مُلْكاً لَا يَنْبَغِي لِأَحَدٍ مِنْ بَعْدِي﴾[2]. قَالَ رَوْحٌ: فَرَدَّهُ خَاسِئاً.

---

(١) سورة آل عمران: الآية ٣٥.

(٢) سورة صٓ: الآية ٣٥.

R. 76 - Sur les ablutions majeures lorsqu'on embrasse l'Islam [dans la mosquée] — Sur le fait d'attacher le prisonnier dans la mosquée

* Churayḥ avait l'habitude de donner l'ordre de retenir le débiteur à une colonne de la mosquée.

462 - Sa'îd ben Abu Sa'îd [rapporte] avoir entendu Abu Hurayra dire: «Une fois, le Prophète (ç) envoya des cavaliers à Nejd. Ils revinrent avec un prisonnier des béni Ḥanîfa appelé Thumâma ben 'Uthâl. On l'attacha à l'une des colonnes de la mosquée puis arriva le Prophète (ç) qui dit: "Libérez Thumâma!"

«[Libéré], ce Thumâma se dirigea vers une palmeraie qui se trouvait près de Médine, fit des ablutions majeures puis revint à la mosquée où il dit: "Je témoigne qu'il n'y a de dieu que Dieu et que Muḥammad est le Messager de Dieu."»

R. 77 - Sur la tente qu'on met dans la mosquée pour les malades et autres

463 - 'Â'icha dit: «A la bataille d'al-Khandaq, Sa'd fut blessé à la veine médiane de la main. Et pour le visiter souvent, le Prophète (ç) lui dressa une tente à l'intérieur de la mosquée. Il y avait en outre une autre tente pour les béni Ghifâr. Surpris par le sang qui coulait vers eux; ils s'écrièrent alors en disant: "Hé! vous qui êtes dans la tente! quelle est cette chose qui vient à nous de votre direction?"

«C'était la blessure de Sa'd qui laissait échapper beaucoup de sang. D'ailleurs, c'est à la suite de cette blessure qu'il succomba.»

R. 78 - Sur le fait d'introduire un chameau dans la mosquée à cause d'une certaine nécessité

* Ibn 'Abbâs: Le Prophète (ç) fit le *ṭawâf* en étant sur un chameau.

464 - Um Salama dit: «Je me plaignis au Messager de Dieu (ç) de ma faiblesse. Il [me] dit: "Fais le *ṭawâf* derrière les gens tout en restant sur ta monture!" En effet, je fis mon *ṭawâf* au moment même où le Messager de Dieu (ç) priait près de la Ka'ba en récitant [la sourate] de: *De par le mont [Sinaï] et le Livre écrit.*»

٧٦ ـ باب: الِاغْتِسَالِ إِذَا أَسْلَمَ، وَرَبْطِ الأَسِيرِ أَيْضاً فِي المَسْجِدِ

وَكَانَ شُرَيْحٌ يَأْمُرُ الْغَرِيمَ أَنْ يُحْبَسَ إِلَى سَارِيَةِ الْمَسْجِدِ.

٤٦٢ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ يُوسُفَ قَالَ: حَدَّثنا اللَّيْثُ قَالَ: حَدَّثنا سَعِيدُ بْنُ أَبِي سَعِيدٍ: سَمِعَ أَبَا هُرَيْرَةَ قَالَ: بَعَثَ النَّبِيُّ ﷺ خَيْلاً قِبَلَ نَجْدٍ، فَجَاءَتْ بِرَجُلٍ مِنْ بَنِي حَنِيفَةَ، يُقَالُ لَهُ ثُمَامَةُ بْنُ أُثَالٍ، فَرَبَطُوهُ بِسَارِيَةٍ مِنْ سَوَارِي الْمَسْجِدِ، فَخَرَجَ إِلَيْهِ النَّبِيُّ ﷺ فَقَالَ: «أَطْلِقُوا ثُمَامَةَ». فَانْطَلَقَ إِلَى نَخْلٍ قَرِيبٍ مِنَ الْمَسْجِدِ، فَاغْتَسَلَ ثُمَّ دَخَلَ الْمَسْجِدَ، فَقَالَ: أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَأَنَّ مُحَمَّداً رَسُولُ اللَّهِ.

٧٧ ـ باب: الْخَيْمَةِ فِي المَسْجِدِ لِلْمَرْضَىٰ وَغَيْرِهِمْ

٤٦٣ ـ حَدَّثَنَا زَكَرِيَّاءُ بْنُ يَحْيَى قَالَ: حَدَّثنا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ نُمَيْرٍ قَالَ: حَدَّثنا هِشَامٌ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ عَائِشَةَ قَالَتْ: أُصِيبَ سَعْدٌ يَوْمَ الخَنْدَقِ فِي الأَكْحَلِ، فَضَرَبَ النَّبِيُّ ﷺ خَيْمَةً فِي المَسْجِدِ، لِيَعُودَهُ مِنْ قَرِيبٍ، فَلَمْ يَرُعْهُمْ - وَفِي المَسْجِدِ خَيْمَةٌ مِنْ بَنِي غِفَارٍ - إِلَّا الدَّمُ يَسِيلُ إِلَيْهِمْ، فَقَالُوا: يَا أَهْلَ الخَيْمَةِ، مَا هٰذَا الَّذِي يَأْتِينَا مِنْ قِبَلِكُمْ؟ فَإِذَا سَعْدٌ يَغْذُو جُرْحُهُ دَماً، فَمَاتَ فِيهَا.

٧٨ ـ باب: إِدْخَالِ الْبَعِيرِ فِي المَسْجِدِ لِلْعِلَّةِ

وَقَالَ ٱبْنُ عَبَّاسٍ: طَافَ النَّبِيُّ ﷺ عَلَى بَعِيرٍ.

٤٦٤ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ يُوسُفَ قَالَ: أَخْبَرَنَا مَالِكٌ، عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمنِ بْنِ نَوْفَلٍ، عَنْ عُرْوَةَ، عَنْ زَيْنَبَ بِنْتِ أَبِي سَلَمَةَ، عَنْ أُمِّ سَلَمَةَ قَالَتْ: شَكَوْتُ إِلَى رَسُولِ اللَّهِ ﷺ أَنِّي أَشْتَكِي، قَالَ: «طُوفِي مِنْ وَرَاءِ النَّاسِ وَأَنْتِ رَاكِبَةٌ». فَطُفْتُ، وَرَسُولُ اللَّهِ ﷺ يُصَلِّي إِلَى جَنْبِ البَيْتِ، يَقْرَأُ بِالطُّورِ وَكِتَابٍ مَسْطُورٍ.

r. 79 - 465 - ’Anas: Deux des Compagnons du Prophète (ç) sortirent de chez celui-ci en une nuit épaisse. Il y avait devant eux deux sortes de lampes qui leur éclairaient [le chemin]. Mais en se séparant, chacun des deux hommes eut devant lui une de ces deux sortes de lampes, et ce jusqu’à son arrivée chez lui.

R. 80 - Sur l’ouverture et le passage aménagés dans la mosquée

466 - Abu Sa‘îd al-Khudry dit: «Une fois, le Prophète (ç) tint un sermon et dit: “Dieu a donné à un certain homme de faire l’un de deux choix: le bas-monde ou *ce que Dieu a.* Et il a choisi *ce que Dieu a.*” [En entendant cela], Abu Bakr se mit à pleurer. Je me dis, en le voyant ainsi,: “Mais quelle est la chose qui fait pleurer ce veillard si l’homme en question a choisi *ce que Dieu a.* ”Mais en réalité, Abu Bakr était le plus savant parmi nous, car ledit homme n’était que le Messager de Dieu (ç).

«Le Prophète: “O Abu Bakr! ne pleure pas, car l’homme qui m’a été le plus dévoué, soit par sa compagnie soit par ses biens, était bien Abu Bakr. Et si j’avais à choisir un Intime, j’aurais choisi Abu Bakr; mais il n’y a que la fraternité et l’affection de l’Islam... Que chaque porte donnant sur la mosquée soit fermée! sauf celle d’Abu Bakr.”»

467 - D’après ‘Ikrima, ibn ‘Abbâs dit: «Le Messager de Dieu (ç) sortit durant la maladie survenue avant sa mort en tenant la tête avec un bandeau. Il prit place sur le minbar, loua Dieu, le glorifia et dit: “Il n’y a parmi les gens aucune personne qui me soit plus dévouée qu’Abu Bkar ben Quḥâfa, soit par sa personne soit par ses biens. Et si j’avais à choisir parmi les hommes un Intime, j’aurais choisi Abu Bakr; mais l’amitié de l’islam est meilleure... Condamnez toutes les ouvertures qui donnent sur cette mosquée! exception faite à celle d’Abu Bakr.”»

R. 81 - Sur les portes et les serrures de la Ka‘ba et des mosquées

* Abu ‘Abd-ul-Lâh: Directement de ‘Abd-ul-Lâh ben Muḥammad, directement de Suffyân, d’ibn Jurayḥ qui dit: «Ibn Abu Mulayka m’a dit: “O ‘Abd-al-Malik! si tu as [seulement] vu les mosquées d’ibn ‘Abbâs et leurs portes.”»

468 - Ibn ‘Umar: En arrivant à La Mecque, le Prophète (ç) demanda ‘Uthmân ben Ṭalḥa qui vint lui ouvrir la porte [de la Ka‘ba]. Après que le Prophète (ç), Bilâl,

٧٩ ـ باب• ٤٦٥ ـ حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ المُثَنَّى قَالَ: حَدَّثنا مُعَاذُ بْنُ هِشَامٍ قَالَ: حَدَّثَنِي أَبِي، عَنْ قَتَادَةَ قَالَ: حَدَّثنا أَنَسٌ: أَنَّ رَجُلَيْنِ مِنْ أَصْحَابِ النَّبِيِّ ﷺ، خَرَجَا مِنْ عِنْدِ النَّبِيِّ ﷺ فِي لَيْلَةٍ مُظْلِمَةٍ، وَمَعَهُمَا مِثْلُ المِصْبَاحَيْنِ، يُضِيئَانِ بَيْنَ أَيْدِيهِمَا، فَلَمَّا افْتَرَقَا صَارَ مَعَ كُلِّ وَاحِدٍ مِنْهُمَا وَاحِدٌ، حَتَّى أَتَى أَهْلَهُ.

٨٠ ـ باب: الْخَوْخَةِ وَالْمَمَرِّ فِي المَسْجِدِ

٤٦٦ ـ حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ سِنَانٍ قَالَ: حَدَّثنا فُلَيْحٌ قَالَ: حَدَّثنا أَبُو النَّضْرِ، عَنْ عُبَيْدِ بْنِ حُنَيْنٍ، عَنْ بُسْرِ بْنِ سَعِيدٍ، عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الخُدْرِيِّ قَالَ: خَطَبَ النَّبِيُّ ﷺ فَقَالَ: «إِنَّ اللَّهَ خَيَّرَ عَبْداً بَيْنَ الدُّنْيَا وَبَيْنَ مَا عِنْدَهُ فَاخْتَارَ مَا عِنْدَ اللَّهِ». فَبَكَى أَبُو بَكْرٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، فَقُلْتُ فِي نَفْسِي: مَا يُبْكِي هٰذَا الشَّيْخَ؟ إِنْ يَكُنِ اللَّهُ خَيَّرَ عَبْداً بَيْنَ الدُّنْيَا وَبَيْنَ مَا عِنْدَهُ، فَاخْتَارَ مَا عِنْدَ اللَّهِ، فَكَانَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ هُوَ العَبْدَ، وَكَانَ أَبُو بَكْرٍ أَعْلَمَنَا، قَالَ: «يَا أَبَا بَكْرٍ لَا تَبْكِ، إِنَّ أَمَنَّ النَّاسِ عَلَيَّ فِي صُحْبَتِهِ وَمَالِهِ أَبُو بَكْرٍ، وَلَوْ كُنْتُ مُتَّخِذاً خَلِيلاً مِنْ أُمَّتِي لَاتَّخَذْتُ أَبَا بَكْرٍ، وَلٰكِنْ أُخُوَّةُ الإِسْلَامِ وَمَوَدَّتُهُ، لَا يَبْقَيَنَّ فِي المَسْجِدِ بَابٌ إِلَّا سُدَّ، إِلَّا بَابَ أَبِي بَكْرٍ».

٤٦٧ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ مُحَمَّدٍ الجُعْفِيُّ قَالَ: حَدَّثَنَا وَهْبُ بْنُ جَرِيرٍ قَالَ: حَدَّثنا أَبِي قَالَ: سَمِعْتُ يَعْلَىٰ بْنَ حَكِيمٍ، عَنْ عِكْرِمَةَ، عَنِ ٱبْنِ عَبَّاسٍ قَالَ: خَرَجَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ فِي مَرَضِهِ الَّذِي مَاتَ فِيهِ، عَاصِباً رَأْسَهُ بِخِرْقَةٍ، فَقَعَدَ عَلَى المِنْبَرِ، فَحَمِدَ اللَّهَ وَأَثْنَى عَلَيْهِ، ثُمَّ قَالَ: «إِنَّهُ لَيْسَ مِنَ النَّاسِ أَحَدٌ أَمَنَّ عَلَيَّ فِي نَفْسِهِ وَمَالِهِ مِنْ أَبِي بَكْرِ بْنِ أَبِي قُحَافَةَ، وَلَوْ كُنْتُ مُتَّخِذاً مِنَ النَّاسِ خَلِيلاً لَاتَّخَذْتُ أَبَا بَكْرٍ خَلِيلاً، وَلٰكِنْ خُلَّةُ الإِسْلَامِ أَفْضَلُ، سُدُّوا عَنِّي كُلَّ خَوْخَةٍ فِي هٰذَا المَسْجِدِ، غَيْرَ خَوْخَةِ أَبِي بَكْرٍ».

٨١ ـ باب: الأَبْوَابِ وَالْغَلَقِ لِلْكَعْبَةِ وَالمَسَاجِدِ

قَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ: وَقَالَ لِي عَبْدُ اللَّهِ بْنُ مُحَمَّدٍ: حَدَّثنا سُفْيَانُ، عَنِ ٱبْنِ جُرَيْجٍ قَالَ: قَالَ لِي ٱبْنُ أَبِي مُلَيْكَةَ: يَا عَبْدَ المَلِكِ، لَوْ رَأَيْتَ مَسَاجِدَ ٱبْنِ عَبَّاسٍ وَأَبْوَابَهَا.

٤٦٨ ـ حَدَّثَنَا أَبُو النُّعْمَانِ وَقُتَيْبَةُ قَالَا: حَدَّثنا حَمَّادٌ، عَنْ أَيُّوبَ، عَنْ نَافِعٍ، عَنِ ٱبْنِ عُمَرَ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ قَدِمَ مَكَّةَ، فَدَعَا عُثْمَانَ بْنَ طَلْحَةَ، فَفَتَحَ البَابَ، فَدَخَلَ النَّبِيُّ ﷺ،

'Usâma ben Zayd et 'Uthmân ben Ṭalḥa eurent été à l'intérieur, on ferma la porte durant une heure avant de les voir sortir.

Ibn 'Umar: «Je me précipitai à interroger Bilâl: "A-t-il prié dedans? — Oui, répondit Bilâl, il a prié. — Où exactement? — Entre les deux colonnes." Mais j'oubliai de lui demander combien de *rak'a* avait-il fait.»

R. 82 - Sur le fait que le polythéiste entre dans la mosquée

469 - Sa'îd ben Abu Sa'îd [rapporte] avoir entendu Abu Hurayra dire: «Une fois, le Messager de Dieu (ç) envoya des cavaliers vers Nejd. [A leur retour], ils emmenèrent avec eux un prisonnier des béni Ḥanîfa appelé Thumâma ben 'Uthâl. Ils le ligotèrent à l'une des colonnes de la mosquée.»

R. 83 - Sur le fait d'élever la voix dans la mosquée

470 - As-Sâ'ib ben Yazîd dit: «Je me tenais debout dans la mosquée quand un homme jeta sur moi des cailloux. Je me tournai et je trouvai que c'était 'Umar ben al-Khaṭâb qui me dit: "Va et emmène-moi ces deux-là!" En effet, je lui emmenai les deux hommes. "Qui (ou: De quel pays) êtez-vous? leur demanda-t-il — Nous sommes de Ṭâ'if. — Si vous étiez des habitants de la ville, je vous aurais fortement frappés; comment osez-vous élever vos voix dans la mosquée du Messager de Dieu (ç)?"»

471 - 'Abd-ul-Lâh ben Ka'b ben Mâlik [rapporte] que Ka'b ben Mâlik l'informa qu'au temps du Messager de Dieu (ç) il avait demandé, dans la mosquée, à ibn Abu Ḥadrad le payement d'une créance que ce dernier lui devait. Leurs voix s'élevèrent au point où le Messager de Dieu (ç) put les entendre de chez lui. Il sortit alors pour les voir et, en écartant le rideau de sa chambre, appela: "Hé! Ka'b ben Mâlik! Hé! Ka'b! — Je suis à toi, ô Messager de Dieu, répondit Ka'b." Et le Prophète de lui faire signe de la main voulant dire de céder la moitié de la créance. "Certainement, ô Messager de Dieu, accepta Ka'ba" Après cela, le Messager de Dieu (ç) [s'adressa à ibn Abu Ḥudrad et] lui dit: "[Maintenant], lève-toi et paye-le!"

وبِلَالٌ، وَأُسَامَةُ بْنُ زَيْدٍ، وَعُثْمَانُ بْنُ طَلْحَةَ، ثُمَّ أَغْلَقَ البَابَ، فَلَبِثَ فِيهِ سَاعَةً، ثُمَّ خَرَجُوا. قَالَ ٱبْنُ عُمَرَ: فَبَدَرْتُ فَسَأَلْتُ بِلَالًا، فَقَالَ: صَلَّى فِيهِ، فَقُلْتُ: فِي أَيٍّ؟ قَالَ: بَيْنَ الأُسْطُوَانَتَيْنِ. قَالَ ٱبْنُ عُمَرَ: فَذَهَبَ عَلَيَّ أَنْ أَسْأَلَهُ كَمْ صَلَّى.

٨٢ ـ باب: دُخُولِ المُشْرِكِ المَسْجِدَ

٤٦٩ ـ حَدَّثَنَا قُتَيْبَةُ قَالَ: حَدَّثنا اللَّيْثُ، عَنْ سَعِيد بْنِ أَبِي سَعِيدٍ: أَنَّهُ سَمِعَ أَبَا هُرَيْرَةَ يَقُولُ: بَعَثَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ خَيْلًا قِبَلَ نَجْدٍ، فَجَاءَتْ بِرَجُلٍ مِنْ بَنِي حَنِيفَةَ، يُقَالُ لَهُ ثُمَامَةُ ٱبْنُ أُثَالٍ، فَرَبَطُوهُ بِسَارِيَةٍ مِنْ سَوَارِي المَسْجِدِ.

٨٣ ـ باب: رَفْعِ الصَّوْتِ فِي المَسَاجِدِ

٤٧٠ ـ حَدَّثَنَا عَلِيُّ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ قَالَ: حَدَّثنا يَحْيَى بْنُ سَعِيدٍ قَالَ: حَدَّثنا الْجُعَيْدُ بْنُ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ قَالَ: حَدَّثَنِي يَزِيدُ بْنُ خُصَيْفَةَ، عَنِ السَّائِبِ بْنِ يَزِيدَ قَالَ: كُنْتُ قَائِماً فِي المَسْجِدِ، فَحَصَبَنِي رَجُلٌ، فَنَظَرْتُ فَإِذَا عُمَرُ بْنُ الخَطَّابِ، فَقَالَ: ٱذْهَبْ فَأْتني بِهٰذَيْنِ، فَجِئْتُهُ بِهِمَا، قَالَ: مَنْ أَنْتُمَا ـ أَوْ مِنْ أَيْنَ أَنْتُمَا ـ؟ قَالَا: مِنْ أَهْلِ الطَّائِفِ، قَالَ: لَوْ كُنْتُمَا مِنْ أَهْلِ البَلَدِ لَأَوْجَعْتُكُمَا، تَرْفَعَانِ أَصْوَاتَكُمَا فِي مَسْجِدِ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ.

٤٧١ ـ حَدَّثَنَا أَحْمَدُ قَالَ: حَدَّثنا ٱبْنُ وَهْبٍ قَالَ: أَخْبَرَنِي يُونُسُ بْنُ يَزِيدَ، عَنْ ٱبْنِ شِهَابٍ: حَدَّثَنِي عَبْدُ اللَّهِ بْنُ كَعْبِ بْنِ مَالِكٍ: أَنَّ كَعْبَ بْنَ مَالِكٍ أَخْبَرَهُ: أَنَّهُ تَقَاضَى ٱبْنَ أَبِي حَدْرَدٍ دَيْناً لَهُ عَلَيْهِ، فِي عَهْدِ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ فِي المَسْجِدِ، فَٱرْتَفَعَتْ أَصْوَاتُهُمَا، حَتَّى سَمِعَهَا رَسُولُ اللَّهِ ﷺ وَهُوَ فِي بَيْتِهِ، فَخَرَجَ إِلَيْهِمَا رَسُولُ اللَّهِ ﷺ حَتَّى كَشَفَ سِجْفَ حُجْرَتِهِ، وَنَادَى: «يَا كَعْبُ بْنَ مَالِكٍ، يَا كَعْبُ». قَالَ: لَبَّيْكَ يَا رَسُولَ اللَّهِ، فَأَشَارَ بِيَدِهِ أَنْ: «ضَعِ الشَّطْرَ مِنْ دَيْنِكَ». قَالَ كَعْبٌ: قَدْ فَعَلْتُ يَا رَسُولَ اللَّهِ، قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «قُمْ فَاقْضِهِ».

R. 84 - Sur les cercles et le fait de s'asseoir dans la mosquée

472 - Ibn 'Umar: «Un homme interrogea le Prophète (ç) qui était alors sur le minbar: "Que dis-tu au sujet de la prière de nuit? — Elle se fait deux à deux *rak'a*", lui dit le Prophète qui avait l'habitude de la (la prière de nuit) terminer avec une seule *rak'a* au cas où il craignait l'arrivée de la prière du *ṣubḥ*; et cette dernière *rak'a* lui rendait impair le nombre des *rak'a* qu'il avait faites [pendant ladite prière].

«Faites que votre dernière prière pendant la nuit ait un nombre impair [de *rak'a*]. Le Prophète recommanda cela.»

473 - Ibn 'Umar: Au moment où le Prophète (ç) était en train de prononcer un sermon un homme vint l'interroger: "Comment doit-on faire la prière de nuit? — Deux à deux *rak'a*, répondit le Prophète, et si tu crains l'arrivée de le prière du *ṣubḥ* fait une seule *rak'a* qui te rendra impair le nombre des *rak'a* que tu as faites!"

* Al Walîd ben Kathîr: «'Ubayd-ul-Lâh ben 'Abd-ul-Lâh m'a rapporté qu'ibn 'Umar avait dit: Un homme appela le Prophète (ç) alors qu'il était dans la mosquée.»

474 - Abu Wâqid al-Laythy dit: «Au moment où le Messager de Dieu (ç) était dans la mosquée arrivèrent trois hommes. Deux d'entre eux s'approchèrent et le troisième s'en alla. L'un [des deux qui restèrent] vit une place vide et l'occupa; l'autre s'assit derrière les présents. Quand le Messager de Dieu (ç) eut terminé [son sermon], il dit: "Voulez-vous que je vous informe au sujet de ces trois individus? Eh bien! l'un à demander abri à Dieu et Dieu le lui a accordé. Le deuxième était pudique devant Dieu et Dieu s'est montré *pudique* envers lui. Quant au troisième, il s'est détourné... et Dieu s'est détourné de lui."»

R. 85 - Sur le fait de s'allonger sur le dos et d'étendre le pied

475 - D'après 'Abbâd ben Tamîm, son oncle paternel [rapporte] avoir vu dans la mosquée le Messager de Dieu (ç) allongé sur le dos, un pied sur l'autre.

* D'après ibn Chihâb, Sa'îd ben al-Musayyab dit: «'Umar et 'Uthmân faisaient cela.»

٨٤ - باب: الحِلَقِ وَالْجُلُوسِ فِي المَسْجِدِ

٤٧٢ - حَدَّثَنَا مُسَدَّدٌ قَالَ: حدَّثنا بِشْرُ بْنُ المُفَضَّلِ، عَنْ عُبَيْدِ اللَّهِ، عَنْ نَافِعٍ، عَنِ آبْنِ عُمَرَ قَالَ: سَأَلَ رَجُلٌ النَّبِيَّ ﷺ وَهْوَ عَلَى المِنْبَرِ: مَا تَرَى فِي صَلاَةِ اللَّيْلِ؟ قَالَ: «مَثْنَى مَثْنَى، فَإِذَا خَشِيَ الصُّبْحَ صَلَّى وَاحِدَةً، فَأَوْتَرَتْ لَهُ مَا صَلَّى». وَإِنَّهُ كَانَ يَقُولُ: آجْعَلُوا آخِرَ صَلاَتِكُمْ بِاللَّيْلِ وِتْراً، فَإِنَّ النَّبِيَّ ﷺ أَمَرَ بِهِ.

٤٧٣ - حَدَّثَنَا أَبُو النُّعْمَانِ قَالَ: حَدَّثنا حَمَّادٌ، عَنْ أَيُّوبَ، عَنْ نَافِعٍ، عَنِ آبْنِ عُمَرَ: أَنَّ رَجُلاً جَاءَ إِلَى النَّبِيِّ ﷺ وَهْوَ يَخْطُبُ، فَقَالَ: كَيْفَ صَلاَةُ اللَّيْلِ؟ فَقَالَ: «مَثْنَى مَثْنَى، فَإِذَا خَشِيتَ الصُّبْحَ فَأَوْتِرْ بِوَاحِدَةٍ، تُوتِرُ لَكَ مَا قَدْ صَلَّيْتَ».

قَالَ الوَلِيدُ بْنُ كَثِيرٍ: حَدَّثَنِي عُبَيْدُ اللَّهِ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ: أَنَّ آبْنَ عُمَرَ حَدَّثَهُمْ: أَنَّ رَجُلاً نَادَى النَّبِيَّ ﷺ وَهُوَ فِي المَسْجِدِ.

٤٧٤ - حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ يُوسُفَ قَالَ: أَخْبَرَنَا مَالِكٌ، عَنْ إِسْحَقَ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ أَبِي طَلْحَةَ: أَنَّ أَبَا مُرَّةَ مَوْلَى عَقِيلِ بْنِ أَبِي طَالِبٍ أَخْبَرَهُ: عَنْ أَبِي وَاقِدٍ اللَّيْثِيِّ قَالَ: بَيْنَمَا رَسُولُ اللَّهِ ﷺ فِي المَسْجِدِ، فَأَقْبَلَ ثَلاَثَةُ نَفَرٍ، فَأَقْبَلَ اثْنَانِ إِلَى رَسُولِ اللَّهِ ﷺ وَذَهَبَ وَاحِدٌ: فَأَمَّا أَحَدُهُمَا فَرَأَى فُرْجَةً فَجَلَسَ، وَأَمَّا الآخَرُ فَجَلَسَ خَلْفَهُمْ، فَلَمَّا فَرَغَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ قَالَ: «أَلاَ أُخْبِرُكُمْ عَنِ الثَّلاَثَةِ؟ أَمَّا أَحَدُهُمْ فَأَوَى إِلَى اللَّهِ فَآوَاهُ اللَّهُ، وَأَمَّا الآخَرُ فَاسْتَحْيَا فَاسْتَحْيَا اللَّهُ مِنْهُ، وَأَمَّا الآخَرُ فَأَعْرَضَ فَأَعْرَضَ اللَّهُ عَنْهُ».

٨٥ - باب: الاِسْتِلْقَاءِ فِي المَسْجِدِ، وَمَدِّ الرِّجْلِ

٤٧٥ - حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ مَسْلَمَةَ، عَنْ مَالِكٍ، عَنِ آبْنِ شِهَابٍ، عَنْ عَبَّادِ بْنِ تَمِيمٍ، عَنْ عَمِّهِ: أَنَّهُ رَأَى رَسُولَ اللَّهِ ﷺ مُسْتَلْقِياً فِي المَسْجِدِ، وَاضِعاً إِحْدَى رِجْلَيْهِ عَلَى الأُخْرَى.

وَعَنِ آبْنِ شِهَابٍ، عَنْ سَعِيدِ بْنِ المُسَيَّبِ قَالَ: كَانَ عُمَرُ وَعُثْمَانُ يَفْعَلاَنِ ذَلِكَ.

R. 86 - Sur le fait que la mosquée soit dans la rue sans que cela ne cause de préjudice aux gens

* Cela est l'avis d'al-Hasan, de 'Ayyûb et de Mâlik.

476 - 'Urwa ben az-Zubayr: 'Â'icha, l'épouse du Prophète (ç) a dit: «Je n'ai jamais connu mes parents que convaincus de la Religion[1]. Et aucun jour ne passait chez nous sans que le Messager de Dieu (ç) ne vînt nous visiter aux deux bouts de la journée: matin et soir. [Dans ces circonstances], Abu Bakr eut l'idée de construire un oratoire dans la cours de sa maison... Il y venait prier et réciter le Coran. Les femmes et les enfants des polythéistes y venaient et restaient debout à le regarder en voyant la chose étrange.

«D'autre part, Abu Bakr était un homme aux larmes faciles; il ne pouvait retenir ses larmes en récitant le Coran. Cela laissait craintifs les seigneurs polythéistes de Quraych.»

R. 87 - Sur la prière faite dans la mosquée du souk

* Ibn 'Awn avait prié dans une mosquée [construite] dans une maison. On fermait la porte [pendant la prière].

477 - D'après Abu Hurayra, le Prophète (ç) dit: «La prière en commun dépasse celle faite en étant seul, à la maison ou au souk, par vingt degrés. Ainsi, si l'un de vous fait des ablutions mineures bien comme il faut, se dirige ensuite vers la mosquée ne voulant que la prière, Dieu l'élèvera pour chaque pas d'un degré et lui effacera un péché, et ce jusqu'à ce qu'il rentre dans la mosquée. Et une fois dans la mosquée, il sera considéré comme étant en prière quelque soit la durée pour laquelle cette dernière le retiendrait. Aussi, ils — c'est-à-dire les anges — prieront pour lui, tant qu'il serait à l'endroit de sa prière, en disant: "Seigneur! pardonne-lui [ses fautes]! Seigneur! accorde-lui la miséricorde!" Cela durera tant que cet homme n'a rien commis.»

---

(1) C.à.d, l'Islam.

٨٦ ـ باب: المَسْجِدِ يَكُونُ فِي الطَّرِيقِ مِنْ غَيْرِ ضَرَرٍ بِالنَّاسِ

وَبِهِ قَالَ الْحَسَنُ وَأَيُّوبُ وَمَالِكٌ.

٤٧٦ ـ **حَدَّثَنَا** يَحْيَى بْنُ بُكَيْرٍ قَالَ: حَدَّثنا اللَّيْثُ، عَنْ عُقَيْلٍ، عَنِ آبْنِ شِهَابٍ قَالَ: أَخْبَرَنِي عُرْوَةُ بْنُ الزُّبَيْرِ: أَنَّ عَائِشَةَ زَوْجَ النَّبِيِّ ﷺ قَالَتْ: لَمْ أَعْقِلْ أَبَوَيَّ إِلَّا وَهُمَا يَدِينَانِ الدِّينَ، وَلَمْ يَمُرَّ عَلَيْنَا يَوْمٌ إِلَّا يَأْتِينَا فِيهِ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ، طَرَفَيِ النَّهَارِ: بُكْرَةً وَعَشِيَّةً، ثُمَّ بَدَا لأَبِي بَكْرٍ، فَابْتَنَى مَسْجِداً بِفِنَاءِ دَارِهِ، فَكَانَ يُصَلِّي فِيهِ وَيَقْرَأُ الْقُرْآنَ، فَيَقِفُ عَلَيْهِ نِسَاءُ الْمُشْرِكِينَ وَأَبْنَاؤُهُمْ، يَعْجَبُونَ مِنْهُ وَيَنْظُرُونَ إِلَيْهِ، وَكَانَ أَبُو بَكْرٍ رَجُلاً بَكَّاءً، لَا يَمْلِكُ عَيْنَيْهِ إِذَا قَرَأَ الْقُرْآنَ، فَأَفْزَعَ ذَلِكَ أَشْرَافَ قُرَيْشٍ مِنَ الْمُشْرِكِينَ.

٨٧ ـ باب: الصَّلَاةِ فِي مَسْجِدِ السُّوقِ

وَصَلَّى آبْنُ عَوْنٍ فِي مَسْجِدٍ فِي دَارٍ يُغْلَقُ عَلَيْهِمُ البَابُ.

٤٧٧ ـ **حَدَّثَنَا** مُسَدَّدٌ قَالَ: حَدَّثنا أَبُو مُعَاوِيَةَ، عَنِ الأَعْمَشِ، عَنْ أَبِي صَالِحٍ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «صَلَاةُ الجَمِيعِ تَزِيدُ عَلَى صَلَاتِهِ فِي بَيْتِهِ، وَصَلَاتِهِ فِي سُوقِهِ، خَمْساً وَعِشْرِينَ دَرَجَةً، فَإِنَّ أَحَدَكُمْ إِذَا تَوَضَّأَ فَأَحْسَنَ، وَأَتَى المَسْجِدَ، لَا يُرِيدُ إِلَّا الصَّلَاةَ، لَمْ يَخْطُ خُطْوَةً إِلَّا رَفَعَهُ اللَّهُ بِهَا دَرَجَةً، وَحَطَّ عَنْهُ خَطِيئَةً، حَتَّى يَدْخُلَ المَسْجِدَ، وَإِذَا دَخَلَ المَسْجِدَ، كَانَ فِي صَلَاةٍ مَا كَانَتْ تَحْبِسُهُ، وَتُصَلِّي ـ يَعْنِي ـ عَلَيْهِ المَلَائِكَةُ، مَا دَامَ فِي مَجْلِسِهِ الَّذِي يُصَلِّي فِيهِ: اللَّهُمَّ آغْفِرْ لَهُ، اللَّهُمَّ آرْحَمْهُ، مَا لَمْ يُحْدِثْ فِيهِ».

R. 88 - Sur le fait de croiser les doigts dans la mosquée ou ailleurs

478, 479 - D'après ibn 'Umar — ou ibn 'Amrû —, le Prophète (ç) croisa les doigts.

480 - 'Aṣim ben 'Ali: Directement de 'Âṣim ben Muḥammad qui dit: «J'ai entendu ce *ḥadîth* de mon père mais je ne l'ai pas retenu. C'est Waqid qui me l'a bien rappelé en le rapportant de son père. Il a dit: J'ai entendu mon père dire: "'Abd-ul-Lâh dit: Le Messager de Dieu (ç) dit: *O 'Abd-ul-Lâh ben 'Amrû! comment te comporteras-tu lorsque tu resteras avec une lie de gens*" [Ce disant, il croisait les doigts].»

481 - D'après 'Abu Mûsa, le Prophète (ç) dit: «Le Croyant, est, pour un autre Croyant, comme une construction qui se maintient par ses différentes parties.» Et il croisa les doigts.

482 - Abu Hurayra dit: «Le Messager de Dieu (ç) nous présida en l'une des prières de l'après-midi en faisant seulement deux *rak'a* puis prononça le *teslîm* avant de s'asseoir en s'appuyant sur un poteau se trouvant dans la mosquée. Ayant l'air d'être en colère, il posa sa main droite sur sa main gauche, puis croisa les doigts et mit sa joue droite sur le dos de la main gauche. Les gens sortirent en courant et se dirent: "La prière est raccourcie." Quant à Abu Bakr et 'Umar, qui étaient alors présents, ils ne purent parler au Prophète au sujet de la question. Cependant, il y avait un homme dont les mains étaient longues et qu'on appelait Dhu-l-Yadayn qui dit: "O Messager de Dieu! as-tu oublié ou c'est la prière qui est raccourcie? — Je n'ai pas oublié et la prière n'a pas été raccourcie", répondit le Prophète avant de s'adresser aux présents: "Est-ce vrai ce que dit Dhu-l-Yadayn? — Oui, lui dit-on." Sur ce, il avança, pria ce qu'il avait laissé, prononça le *teslîm* puis le *tekbîr* et fit une prosternation aussi ou plus longue que la première. Après quoi, il leva la tête, prononça le *tekbîr* [une deuxième fois], le prononça [une troisième fois], fit de nouveau une prosternation aussi ou plus longue que la précédente, souleva la tête, et prononça le *tekbîr*.»

On interrogea ibn Sirîn: «A-t-il prononcé le *teslîm* après cela? — On m'a mis au courant, répondit ibn Sirîn, que 'Imrân ben Ḥuṣayn avait rapporté ceci: "Puis il prononça le *teslîm*."»

٨٨ ـ باب: تَشْبِيكِ الأَصَابعِ فِي المَسْجِدِ وَغَيْرِهِ

٤٧٨ ٤٧٩ ـ حَدَّثَنَا حَامِدُ بْنُ عُمَرَ، عَنْ بِشْرٍ: حَدَّثنا عَاصِمٌ: حَدَّثنا وَاقِدٌ، عَنْ أَبِيهِ، عَنِ ٱبْنِ عُمَرَ ـ أَوِ ٱبْنِ عَمْرٍو ـ: شَبَّكَ النَّبِيُّ ﷺ أَصَابِعَهُ.

٤٨٠ ـ وَقَالَ عَاصِمُ بْنُ عَلِيٍّ: حَدَّثنا عَاصِمُ بْنُ مُحَمَّدٍ: سَمِعْتُ هَذَا الحَدِيثَ مِنْ أَبِي، فَلَمْ أَحْفَظْهُ، فَقَوَّمَهُ لِي وَاقِدٌ، عَنْ أَبِيهِ قَالَ: سَمِعْتُ أَبِي وَهُوَ يَقُولُ: قَالَ عَبْدُ اللَّهِ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «يَا عَبْدَ اللَّهِ بْنَ عَمْرٍو، كَيْفَ بِكَ إِذَا بَقِيتَ فِي حُثَالَةٍ مِنَ النَّاسِ». بِهٰذَا.

٤٨١ ـ حَدَّثَنَا خَلَّادُ بْنُ يَحْيَى قَالَ: حَدَّثنا سُفْيَانُ، عَنْ أَبِي بُرْدَةَ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ أَبِي بُرْدَةَ، عَنْ جَدِّهِ، عَنْ أَبِي مُوسَىٰ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «إِنَّ المُؤْمِنَ لِلْمُؤْمِنِ كَالْبُنْيَانِ، يَشُدُّ بَعْضُهُ بَعْضاً». وَشَبَّكَ أَصَابِعَهُ.

٤٨٢ ـ حَدَّثَنَا إِسْحٰقُ قَالَ: حَدَّثنا ٱبْنُ شُمَيْلٍ: أَخْبَرَنَا ٱبْنُ عَوْنٍ، عَنِ ٱبْنِ سِيرِينَ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ قَالَ: صَلَّى بِنَا رَسُولُ اللَّهِ ﷺ إِحْدَى صَلَاتَيِ الْعَشِيِّ ـ قَالَ ٱبْنُ سِيرِينَ: سَمَّاهَا أَبُو هُرَيْرَةَ، وَلٰكِنْ نَسِيتُ أَنَا ـ قَالَ: فَصَلَّى بِنَا رَكْعَتَيْنِ ثُمَّ سَلَّمَ، فَقَامَ إِلَى خَشَبَةٍ مَعْرُوضَةٍ فِي المَسْجِدِ، فَاتَّكَأَ عَلَيْهَا كَأَنَّهُ غَضْبَانُ، وَوَضَعَ يَدَهُ اليُمْنَى عَلَى اليُسْرَى، وَشَبَّكَ بَيْنَ أَصَابِعِهِ، وَوَضَعَ خَدَّهُ الأَيْمَنَ عَلَى ظَهْرِ كَفِّهِ اليُسْرَى، وَخَرَجَتِ السَّرَعَانُ مِنْ أَبْوَابِ المَسْجِدِ، فَقَالُوا: قَصُرَتِ الصَّلَاةُ؟ وَفِي القَوْمِ أَبُو بَكْرٍ وَعُمَرُ، فَهَابَا أَنْ يُكَلِّمَاهُ، وَفِي القَوْمِ رَجُلٌ فِي يَدَيْهِ طُولٌ، يُقَالُ لَهُ ذُو اليَدَيْنِ، قَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، أَنَسِيتَ أَمْ قَصُرَتِ الصَّلَاةُ؟ قَالَ: «لَمْ أَنْسَ وَلَمْ تُقْصَرْ». فَقَالَ: «أَكَمَا يَقُولُ ذُو اليَدَيْنِ؟». فَقَالُوا: نَعَمْ، فَتَقَدَّمَ فَصَلَّى مَا تَرَكَ، ثُمَّ سَلَّمَ، ثُمَّ كَبَّرَ وَسَجَدَ مِثْلَ سُجُودِهِ أَوْ أَطْوَلَ، ثُمَّ رَفَعَ رَأْسَهُ وَكَبَّرَ، ثُمَّ كَبَّرَ وَسَجَدَ مِثْلَ سُجُودِهِ أَوْ أَطْوَلَ، ثُمَّ رَفَعَ رَأْسَهُ وَكَبَّرَ. فَرُبَّمَا سَأَلُوهُ: ثُمَّ سَلَّمَ؟ فَيَقُولُ: نُبِّئْتُ أَنَّ عِمْرَانَ بْنَ حُصَيْنٍ قَالَ: ثُمَّ سَلَّمَ.

R. 89 - Sur les mosquées qui se trouvent dans la route de Médine et les endroits où pria le Prophète (ç)

483 - Mûsa ben 'Uqba dit: «J'ai vu Sâlim ben 'Abd-ul-Lâh chercher des endroits précis de la route pour y prier. Il rapportait que son père priait dans ces endroits et que ce dernier avait vu le Prophète (ç) y prier.»

[Mûsa ben 'Uqba]: «Nâfi' m'a rapporté qu'ibn 'Umar priait dans ces endroits. Et j'ai, en plus, interrogé Sâlim. Son avis concordait avec celui de Nâfi' sur tous les endroits; la seule divergence était au sujet d'une mosquée située dans les hauteurs d'ar-Rawḥâ'.»

484 - Nâfi' [rapporte] que 'Abd-ul-Lâh l'informa sur ceci: En [voulant] faire la *'umra* ou le *ḥajj*, le Messager de Dieu (ç) campait à Dhu-l-Ḥulayfa et exactement sous un arbre qui se trouve tout près de la mosquée de Dhu-l-Hulayfa. Et quand il retournait d'une expédition en passant par cette route — ou en revenant de la *'umra* ou du *ḥajj* —, il descendait dans le lit de la vallée avant de remonter pour s'arrêter dans l'étendue qui se trouve à l'est de la vallée. Il y campait jusqu'au matin. Et il ne s'agit pas du tout de l'endroit où se trouve la mosquée de pierres, ni du monticule sur lequel il y a une mosquée.

En fait, il y avait une vallée profonde fréquentée par 'Abd-ul-Lâh pour prier. Il y avait dans son lit des dunes de sable. C'était la même vallée que le Messager de Dieu (ç) fréquentait pour quelques-unes de ses prières. Mais malheureusement cet endroit où priait 'Abd-ul-Lâh fut comblé par les crues.

485 - [Avec le même isnâd], 'Abd-ul-Lâh dit: Le Prophète (ç) pria où se trouvait la petite mosquée qui était située sous la mosquée qui est dans les hauteurs d'ar-Rawḥâ'. L'endroit se trouve à la droite de celui qui veut prier dans ladite mosquée. Quant à la mosquée, elle est à droite de la route de la Mecque; et la distance qui la sépare de la grande mosquée n'est qu'à un jet de pierre environ.

486 - Ibn 'Umar priait souvent près du monticule situé à la sortie d'ar-Rawḥâ'. En fait, ce monticule s'achève au bord de la route et sous la mosquée qui donne sur la sortie, en direction de la Mecque. D'ailleurs, on avait construit là-bas une mosquée, mais 'Abd-ul-Lâh n'y priait pas. Il préférait la laisser à sa gauche, derrière lui, pour prier près du monticule. Aussi, et en quittant ar-Rawḥâ', 'Abd-ul-Lâh n'accomplissait la prière du *ḍuhr* qu'après son arrivée à cet endroit. Et s'il arrive qu'il venait de la Mecque avant l'aube, il y campait pour attendre la prière du *ṣubḥ*.

٨٩ ـ باب: المَسَاجِدِ الَّتِي عَلَىٰ طُرُقِ المَدِينَةِ، وَالمَوَاضِعِ الَّتِي صَلَّى فِيهَا النَّبِيُّ ﷺ

٤٨٣ ـ حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ أَبِي بَكْرٍ المُقَدَّمِيُّ قَالَ: حَدَّثنا فُضَيْلُ بْنُ سُلَيْمَانَ قَالَ: حَدَّثنا مُوسَىٰ بْنُ عُقْبَةَ قَالَ: رَأَيْتُ سَالِمَ بْنَ عَبْدِ اللَّهِ يَتَحَرَّى أَمَاكِنَ مِنَ الطَّرِيقِ فَيُصَلِّي فِيهَا، وَيُحَدِّثُ أَنَّ أَبَاهُ كَانَ يُصَلِّي فِيهَا، وَأَنَّهُ رَأَى النَّبِيَّ ﷺ يُصَلِّي فِي تِلْكَ الأَمْكِنَةِ.

وَحَدَّثَنِي نَافِعٌ، عَنِ ٱبْنِ عُمَرَ: أَنَّهُ كَانَ يُصَلِّي فِي تِلْكَ الأَمْكِنَةِ. وَسَأَلْتُ سَالِماً، فَلَا أَعْلَمُهُ إِلَّا وَافَقَ نَافِعاً فِي الأَمْكِنَةِ كُلِّهَا، إِلَّا أَنَّهُمَا ٱخْتَلَفَا فِي مَسْجِدٍ بِشَرَفِ الرَّوْحَاءِ.

٤٨٤ ـ حَدَّثَنَا إِبْرَاهِيمُ بْنُ المُنْذِرِ قَالَ: حَدَّثنا أَنَسُ بْنُ عِيَاضٍ قَالَ: حَدَّثنا مُوسَىٰ بْنُ عُقْبَةَ: عَنْ نَافِعٍ: أَنَّ عَبْدَ اللَّهِ أَخْبَرَهُ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ، كَانَ يَنْزِلُ بِذِي الحُلَيْفَةِ حِينَ يَعْتَمِرُ، وَفِي حَجَّتِهِ حِينَ حَجَّ، تَحْتَ سَمُرَةٍ، فِي مَوْضِعِ المَسْجِدِ الَّذِي بِذِي الحُلَيْفَةِ، وكانَ إِذَا رَجَعَ مِنْ غَزْوٍ، كَانَ فِي تِلْكَ الطَّرِيقِ، أَوْ حَجٍّ أَوْ عُمْرَةٍ، هَبَطَ مِنْ بَطْنِ وَادٍ، فَإِذَا ظَهَرَ مِنْ بَطْنِ وَادٍ، أَنَاخَ بِالْبَطْحَاءِ الَّتِي عَلَى شَفِيرِ الوَادِي الشَّرْقِيَّةِ، فَعَرَّسَ ثَمَّ حَتَّى يُصْبِحَ، لَيْسَ عِنْدَ المَسْجِدِ الَّذِي بِحِجَارَةٍ، وَلَا عَلَى الأَكَمَةِ الَّتِي عَلَيْهَا المَسْجِدُ، كَانَ ثَمَّ خَلِيجٌ يُصَلِّي عَبْدُ اللَّهِ عِنْدَهُ، فِي بَطْنِهِ كُثُبٌ، كَانَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ ثَمَّ يُصَلِّي، فَدَحَا السَّيْلُ فِيهِ بِالْبَطْحَاءِ، حَتَّى دَفَنَ ذَلِكَ المَكَانَ، الَّذِي كَانَ عَبْدُ اللَّهِ يُصَلِّي فِيهِ.

٤٨٥ ـ وَأَنَّ عَبْدَ اللَّهِ بْنَ عُمَرَ حَدَّثَهُ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ صَلَّى حَيْثُ المَسْجِدُ الصَّغِيرُ، الَّذِي دُونَ المَسْجِدِ الَّذِي بِشَرَفِ الرَّوْحَاءِ، وَقَدْ كَانَ عَبْدُ اللَّهِ يَعْلَمُ المَكَانَ الَّذِي كَانَ صَلَّى فِيهِ النَّبِيُّ ﷺ، يَقُولُ: ثَمَّ عَنْ يَمِينِكَ، حِينَ تَقُومُ فِي المَسْجِدِ تُصَلِّي وَذَلِكَ المَسْجِدُ عَلَى حَافَةِ الطَّرِيقِ اليُمْنَى، وَأَنْتَ ذَاهِبٌ إِلَى مَكَّةَ، بَيْنَهُ وَبَيْنَ المَسْجِدِ الأَكْبَرِ رَمْيَةٌ بِحَجَرٍ، أَوْ نَحْوُ ذَلِكَ.

٤٨٦ ـ وَأَنَّ ٱبْنَ عُمَرَ كَانَ يُصَلِّي إِلَى العِرْقِ الَّذِي عِنْدَ مُنْصَرَفِ الرَّوْحَاءِ، وَذَلِكَ العِرْقُ ٱنْتِهَاءُ طَرَفِهِ عَلَى حَافَةِ الطَّرِيقِ، دُونَ المَسْجِدِ الَّذِي بَيْنَهُ وَبَيْنَ المُنْصَرَفِ، وَأَنْتَ ذَاهِبٌ إِلَى مَكَّةَ، وَقَدِ ٱبْتُنِيَ ثَمَّ مَسْجِدٌ، فَلَمْ يَكُنْ عَبْدُ اللَّهِ يُصَلِّي فِي ذَلِكَ المَسْجِدِ، كَانَ يَتْرُكُهُ عَنْ يَسَارِهِ وَوَرَاءَهُ، وَيُصَلِّي أَمَامَهُ إِلَى العِرْقِ نَفْسِهِ. وَكَانَ عَبْدُ اللَّهِ يَرُوحُ مِنَ الرَّوْحَاءِ، فَلَا يُصَلِّي الظُّهْرَ حَتَّى يَأْتِيَ ذَلِكَ المَكَانَ، فَيُصَلِّي فِيهِ الظُّهْرَ، وَإِذَا أَقْبَلَ مِنْ مَكَّةَ، فَإِنْ مَرَّ بِهِ قَبْلَ الصُّبْحِ بِسَاعَةٍ، أَوْ مِنْ آخِرِ السَّحَرِ، عَرَّسَ حَتَّى يُصَلِّيَ بِهَا الصُّبْحَ.

487 - [Avec le même Isnâd toujours], le Prophète (ç) s'arrêtait souvent sous un immense arbre, en-deçà d'ar-Ruwaytha, à droite et en face de la route et dans une étendue. Il sortait ensuite de cet endroit à partir d'un monticule pour se trouver alors à deux miles environ du relais d'ar-Ruwaytha.

En outre, l'arbre en question avait eu son sommet brisé et s'était alors recourbé sur sa partie moyenne. Il était debout sur son tronc qui était envahi par des masses de sable.

488 - Aussi, et d'après 'Abd-ul-Lâh toujours, le Prophète (ç) pria au bout d'un cours d'eau se trouvant derrière al-'Arj, et ce en prenant le chemin d'une colline [se trouvant là-bas]. Il y a près de cet oratoire deux ou trois tombes sur lesquelles on peut voir un amas de pierres, et exactement à droite de la route et près des arbres qui se trouvent à son bord. Enfin, 'Abd-ul-Lâh quittait al-'Arj juste après que le soleil perdait sa chaleur ardente, et ce afin d'accomplir la prière du *ḍuhr* dans cet oratoire.

489 - 'Abd-ul-Lâh ben 'Umar rapporte: Le Messager de Dieu (ç) campa un jour près de quelques grands arbres, à gauche d'une route située à l'intérieur même d'un lit de torrent qui se trouvait en-deça de Harchâ. Ce lit était collé au bout de Harchâ et situé à un jet de flèche de la route.

D'autre part, 'Abd-ul-Lâh priait souvent près du plus haut arbre qui était en même temps le plus proche de la route.

490 - 'Abd-ul-Lâh ben 'Umar rapporte: Le Prophète (ç) compait dans la pente qui se trouve en-deçà de la vallée de Mar-aḍ-Ḍahrân, en face de Médine, et ce en descendant d'aṣ-Ṣafrawât. Il desendit donc dans le lit de ladite pente, à gauche de la route qui mène vers La Mecque. La distance qui séparait le campement du Messager de Dieu (ç) et la route ne dépassait pas un jet de pierre.

491 - 'Abd-ul-Lâh ben 'Umar rapporte: Le Prophète (ç) campait des fois à Dhi-Tuwa où il passait la nuit jusqu'à l'aube. Il accomplissait la prière du ṣubḥ en arrivant à La Mecque. L'oratoire du Messager de Dieu (ç) était sur une énorme butte, non à la mosquée qu'on avait construite là-bas, mais au dessous.

492 - 'Abd-ul-Lâh rapporte: En [voulant] prier, le Prophète (ç) se mit en face des deux entrées de la montagne qui le séparait de la longue chaîne située du côté de la Mecque.

Ainsi, 'Abd-ul-Lâh situa l'emplacement de la mosquée construite là-bas, à

٤٨٧ - وأنَّ عَبْدَ اللَّهِ حَدَّثَهُ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ، كَانَ يَنْزِلُ تَحْتَ سَرْحَةٍ ضَخْمَةٍ، دُونَ الرُّوَيْثَةِ، عَنْ يَمِينِ الطَّرِيقِ وَوِجَاهَ الطَّرِيقِ، فِي مَكَانٍ بَطْحٍ سَهْلٍ، حَتَّى يُفْضِيَ مِنْ أَكَمَةٍ دُوَيْنَ بَرِيدِ الرُّوَيْثَةِ بِمِيلَيْنِ، وَقَدِ انْكَسَرَ أَعْلَاهَا فَانْثَنَى فِي جَوْفِهَا، وَهْيَ قَائِمَةٌ عَلَى سَاقٍ، وَفِي سَاقِهَا كُثُبٌ كَثِيرَةٌ.

٤٨٨ - وَأَنَّ عَبْدَ اللَّهِ بْنَ عُمَرَ حَدَّثَهُ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ، صَلَّى فِي طَرَفِ تَلْعَةٍ مِنْ وَرَاءِ العَرْجِ، وَأَنْتَ ذَاهِبٌ إِلَى هَضْبَةٍ، عِنْدَ ذَلِكَ المَسْجِدِ قَبْرَانِ أَوْ ثَلَاثَةٌ، عَلَى القُبُورِ رَضْمٌ مِنْ حِجَارَةٍ عَنْ يَمِينِ الطَّرِيقِ، عِنْدَ سَلِمَاتِ الطَّرِيقِ، بَيْنَ أُولَئِكَ السَّلِمَاتِ، كَانَ عَبْدُ اللَّهِ يَرُوحُ مِنَ العَرْجِ، بَعْدَ أَنْ تَمِيلَ الشَّمْسُ بِالْهَاجِرَةِ، فَيُصَلِّي الظُّهْرَ فِي ذَلِكَ المَسْجِدِ.

٤٨٩ - وَأَنَّ عَبْدَ اللَّهِ بْنَ عُمَرَ حَدَّثَهُ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ، نَزَلَ عِنْدَ سَرَحَاتٍ عَنْ يَسَارِ الطَّرِيقِ، فِي مَسِيلٍ دُونَ هَرْشَى، ذَلِكَ المَسِيلُ لَاصِقٌ بِكُرَاعِ هَرْشَى، بَيْنَهُ وَبَيْنَ الطَّرِيقِ قَرِيبٌ مِنْ غَلْوَةٍ. وَكَانَ عَبْدُ اللَّهِ يُصَلِّي إِلَى سَرْحَةٍ. هِيَ أَقْرَبُ السَّرَحَاتِ إِلَى الطَّرِيقِ، وَهْيَ أَطْوَلُهُنَّ.

٤٩٠ - وَأَنَّ عَبْدَ اللَّهِ بْنَ عُمَرَ حَدَّثَهُ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ، كَانَ يَنْزِلُ فِي المَسِيلِ الَّذِي فِي أَدْنَى مَرِّ الظَّهْرَانِ، قِبَلَ المَدِينَةِ، حِينَ يَهْبِطُ مِنَ الصَّفْرَاوَاتِ، يَنْزِلُ فِي بَطْنِ ذَلِكَ المَسِيلِ عَنْ يَسَارِ الطَّرِيقِ، وَأَنْتَ ذَاهِبٌ إِلَى مَكَّةَ، لَيْسَ بَيْنَ مَنْزِلِ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ وَبَيْنَ الطَّرِيقِ إِلَّا رَمْيَةٌ بِحَجَرٍ.

٤٩١ - وَأَنَّ عَبْدَ اللَّهِ بْنَ عُمَرَ حَدَّثَهُ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ، كَانَ يَنْزِلُ بِذِي طُوًى، وَيَبِيتُ حَتَّى يُصْبِحَ، يُصَلِّي الصُّبْحَ حِينَ يَقْدَمُ مَكَّةَ، وَمُصَلَّى رَسُولِ اللَّهِ ﷺ ذَلِكَ عَلَى أَكَمَةٍ غَلِيظَةٍ، لَيْسَ فِي المَسْجِدِ الَّذِي بُنِيَ، ثَمَّ، وَلَكِنْ أَسْفَلَ مِنْ ذَلِكَ عَلَى أَكَمَةٍ غَلِيظَةٍ.

٤٩٢ - وَأَنَّ عَبْدَ اللَّهِ حَدَّثَهُ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ اسْتَقْبَلَ فُرْضَتَيِ الجَبَلِ، الَّذِي بَيْنَهُ وَبَيْنَ الجَبَلِ الطَّوِيلِ نَحْوَ الكَعْبَةِ، فَجَعَلَ المَسْجِدَ الَّذِي بُنِيَ ثَمَّ يَسَارَ المَسْجِدِ بِطَرَفِ الأَكَمَةِ،

gauche de la mosquée qui se trouvait à l'autre bout de la butte; quant à l'endroit où avait prié le Prophète (ç), il était sous cette dernière mosquée, c'est-à-dire sur la butte noire; autrement dit, on doit s'éloigner de la butte d'environ dix coudées pour prier ensuite en se mettant en face des deux entrées de la montagne qui cache la Ka'ba.

R. 90 - La sutra[1] de l'imâm est une sutra pour ceux qui sont derrière lui.

493 - 'Abd-ul-Lâh ben 'Abbâs dit: J'étais proche de la puberté lorsqu'un jour j'arrivai sur une ânesse tandis que le Messager de Dieu (ç) présidait les gens dans la prière à Mina sans qu'il y ait une chose devant lui. Je passai devant un rang de fidèles puis je descendis et laissai l'ânesse aller paître. Je me mis ensuite en rang et personne ne me reprocha cela.»

494 - Ibn 'Umar: En sortant [pour la prière] du jour de la Fête, le Messager de Dieu (ç) ordonnait de planter une lance devant lui. Après quoi, il priait en sa direction tandis que les gens se tenaient derrière lui.

Il faisait la même chose pendant les voyages. Et c'est pour cela que plus tard les *émir* faisaient de même.

495 - 'Awn ben Abu Juḥayfa dit: «J'ai entendu mon père [rapporter] que le Prophète (ç) les avait présidés pendant les prières — il y avait devant lui une pique — du *ḍuhr* et du *'aṣr*, ... deux *rak'a* chacune. Pendant la prière, femmes et ânes passaient devant lui.»

R. 91 - Quelle est la distance qui doit séparer l'orant et la *sutra*

496 - Sahl dit: «Il y avait entre l'endroit où priait le Messager de Dieu (ç) et le mur [de la qibla] une distance qui laissait passer une brebis.»

497 - Salama dit: «La distance qui séparait le mur de la mosquée au minbar laissait à peine une brebis passer.»

---

(1) La *sutra* est toute chose pouvant être devant le fidèle en prière, telle qu'un mur, une pique, un rideau, etc.

وَمُصَلَّى النَّبِيِّ ﷺ أَسْفَلَ مِنْهُ عَلَى الأَكَمَةِ السَّوْدَاءِ، تَدَعُ مِنَ الأَكَمَةِ عَشَرَةَ أَذْرُعٍ أَوْ نَحْوَهَا، ثُمَّ تُصَلِّي مُسْتَقْبِلَ ٱلْفُرْضَتَيْنِ مِنَ الجَبَلِ الَّذِي بَيْنَكَ وَبَيْنَ ٱلْكَعْبَةِ.

٩٠ ـ باب: سُتْرَةُ الإِمَامِ سُتْرَةُ مَنْ خَلْفَهُ

٤٩٣ ـ **حَدَّثَنَا** عَبْدُ اللَّهِ بْنُ يُوسُفَ قَالَ: أَخْبَرَنَا مَالِكٌ، عَنِ آبْنِ شِهَابٍ، عَنْ عُبَيْدِ اللَّهِ آبْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عُتْبَةَ، عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَبَّاسٍ أَنَّهُ قَالَ: أَقْبَلْتُ رَاكِباً عَلَى حِمَارٍ أَتَانٍ، وَأَنَا يَوْمَئِذٍ قَدْ نَاهَزْتُ الاِحْتِلَامَ، وَرَسُولُ اللَّهِ ﷺ يُصَلِّي بِالنَّاسِ بِمِنًى إِلَى غَيْرِ جِدَارٍ، فَمَرَرْتُ بَيْنَ يَدَيْ بَعْضِ الصَّفِّ، فَنَزَلْتُ وَأَرْسَلْتُ الأَتَانَ تَرْتَعُ، وَدَخَلْتُ فِي الصَّفِّ، فَلَمْ يُنْكِرْ ذَلِكَ عَلَيَّ أَحَدٌ.

٤٩٤ ـ **حَدَّثَنَا** إِسْحٰقُ قَالَ: حَدَّثنا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ نُمَيْرٍ قَالَ: حَدَّثنا عُبَيْدُ اللَّهِ، عَنْ نَافِعٍ، عَنِ آبْنِ عُمَرَ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ كَانَ إِذَا خَرَجَ يَوْمَ العِيدِ، أَمَرَ بِالْحَرْبَةِ فَتُوضَعُ بَيْنَ يَدَيْهِ، فَيُصَلِّي إِلَيْهَا وَالنَّاسُ وَرَاءَهُ، وَكَانَ يَفْعَلُ ذَلِكَ فِي السَّفَرِ، فَمِنْ ثَمَّ آتخذَهَا الأُمَرَاءُ.

٤٩٥ ـ **حَدَّثَنَا** أَبُو الوَلِيدِ قَالَ: حَدَّثنا شُعْبَةُ، عَنْ عَوْنِ بْنِ أَبِي جُحَيْفَةَ قَالَ: سَمِعْتُ أَبِي: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ صَلَّى بِهِمْ بِالْبَطْحَاءِ ـ وَبَيْنَ يَدَيْهِ عَنَزَةٌ ـ الظُّهْرَ رَكْعَتَيْنِ، وَالْعَصْرَ رَكْعَتَيْنِ، يَمُرُّ بَيْنَ يَدَيْهِ المَرْأَةُ وَالْحِمَارُ.

٩١ ـ باب: قَدْرِ كَمْ يَنْبَغِي أَنْ يَكُونَ بَيْنَ المُصَلِّي وَالسُّتْرَةِ؟

٤٩٦ ـ **حَدَّثَنَا** عَمْرُو بْنُ زُرَارَةَ قَالَ: أَخْبَرَنَا عَبْدُ العَزِيزِ بْنُ أَبِي حَازِمٍ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ سَهْلٍ قَالَ: كَانَ بَيْنَ مُصَلَّى رَسُولِ اللَّهِ ﷺ وَبَيْنَ الجِدَارِ مَمَرُّ الشَّاةِ.

٤٩٧ ـ **حَدَّثَنَا** المَكِّيُّ قَالَ: حَدَّثنا يَزِيدُ بْنُ أَبِي عُبَيْدٍ، عَنْ سَلَمَةَ قَالَ: كَانَ جِدَارُ المَسْجِدِ عِنْدَ المِنْبَرِ مَا كَادَتِ الشَّاةُ تَجُوزُهَا.

R. 92 - Sur la prière devant une lance *(ḥarba)*

498 - 'Abd-ul-Lâh: On plantait au Prophète (ç) une lance devant laquelle il priait.

R. 93 - Sur la prière devant une petite lance *('anaza)*

499 - D'après 'Awn ben Abu Juḥayfa, son père dit: «Le Messager de Dieu (ç) sortit nous trouver pendant la canicule. On lui apporta un vase d'eau pour ses ablutions mineures; il les fit puis nous présida dans les prières du *ḍuhr* et *'aṣr*, ayant devant lui une petite lance. Femmes et ânes passaient derrière cette lance.»

500 - 'Anas ben Mâlik dit: «En [voulant] satisfaire son besoin naturel, le Prophète (ç) sortait suivi de moi et d'un page. Nous emportions avec nous une canne, un bâton ou une petite lance, en plus d'un vase d'eau. Après qu'il eut terminé son besoin naturel, nous lui remettions le vase.»

R. 94 - La sutra à La Mecque et ailleurs

501 - Abu Juḥayfa dit: «Le Messager de Dieu (ç) sortit pendant la canicule et pria à al-Baṭḥâ' le *ḍuhr et* le *'aṣr* [chacun] deux *rak'a*. Il avait planté devant lui une petite lance et fait ses ablutions mineures; et les gens de venir se frotter avec [le reste] de l'eau de ses ablutions mineures.»

R. 95 - Sur le fait de prier devant une colonne

* 'Umar: Les orants ont plus de droit aux colonnes que ceux qui s'entretiennent près d'elles.

* En voyant un homme prier entre deux colonnes, 'Umar le fit approcher de l'une d'elles en lui disant: "Prie devant elle!"

502 - D'après Makky ben 'Ibrâhîm, Yazîd ben Abu 'Ubayd dit: «Je venais souvent avec Salama ben Al-'Akwa' qui priait devant la colonne du *muṣḥaf*. Une fois, je lui dis: "Ô Abu Muslim! j'ai remarqué que tu cherches toujours à prier devant cette colonne...? — C'est que j'ai vu le Prophète (ç) prier devant elle, répondit Salama."»

٩٢ ـ باب: الصَّلَاةِ إِلَى الْحَرْبَةِ

٤٩٨ ـ **حَدَّثَنَا** مُسَدَّدٌ قَالَ: حَدَّثنا يَحْيَى، عَنْ عُبَيْدِ اللَّهِ: أَخْبَرَنِي نَافِعٌ، عَنْ عَبْدِ اللَّهِ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ كَانَ يُرْكَزُ لَهُ الْحَرْبَةُ، فَيُصَلِّي إِلَيْهَا.

٩٣ ـ باب: الصَّلَاةِ إِلَى الْعَنَزَةِ

٤٩٩ ـ **حَدَّثَنَا** آدَمُ قَالَ: حَدَّثنا شُعْبَةُ قَالَ: حَدَّثنا عَوْنُ بْنُ أَبِي جُحَيْفَةَ قَالَ: سَمِعْتُ أَبِي قَالَ: خَرَجَ عَلَيْنَا رَسُولُ اللَّهِ ﷺ بِالْهَاجِرَةِ، فَأُتِيَ بِوَضُوءٍ فَتَوَضَّأَ، فَصَلَّى بِنَا الظُّهْرَ وَالْعَصْرَ، وَبَيْنَ يَدَيْهِ عَنَزَةٌ، وَالمَرْأَةُ وَالْحِمَارُ يَمُرُّونَ مِنْ وَرَائِهَا.

٥٠٠ ـ **حَدَّثَنَا** مُحَمَّدُ بْنُ حَاتِمِ بْنِ بَزِيعٍ قَالَ: حَدَّثنا شَاذَانُ، عَنْ شُعْبَةَ، عَنْ عَطَاءِ بْنِ أَبِي مَيْمُونَةَ قَالَ: سَمِعْتُ أَنَسَ بْنَ مَالِكٍ قَالَ: كَانَ النَّبِيُّ ﷺ إِذَا خَرَجَ لِحَاجَتِهِ، تَبِعْتُهُ أَنَا وَغُلَامٌ، وَمَعَنَا عُكَّازَةٌ، أَوْ عَصاً، أَوْ عَنَزَةٌ، وَمَعَنَا إِدَاوَةٌ، فَإِذَا فَرَغَ مِنْ حَاجَتِهِ نَاوَلْنَاهُ الإِدَاوَةَ.

٩٤ ـ باب: السُّتْرَةِ بِمَكَّةَ وَغَيْرِهَا

٥٠١ ـ **حَدَّثَنَا** سُلَيْمَانُ بْنُ حَرْبٍ قَالَ: حَدَّثنا شُعْبَةُ، عَنِ الحَكَمِ، عَنْ أَبِي جُحَيْفَةَ قَالَ: خَرَجَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ بِالْهَاجِرَةِ، فَصَلَّى بِالْبَطْحَاءِ: الظُّهْرَ وَالْعَصْرَ رَكْعَتَيْنِ، وَنَصَبَ بَيْنَ يَدَيْهِ عَنَزَةً، وَتَوَضَّأَ، فَجَعَلَ النَّاسُ يَتَمَسَّحُونَ بِوَضُوئِهِ.

٩٥ ـ باب: الصَّلَاةِ إِلَى الأُسْطُوَانَةِ

وَقَالَ عُمَرُ: المُصَلُّونَ أَحَقُّ بِالسَّوَارِي مِنَ المُتَحَدِّثِينَ إِلَيْهَا. وَرَأَى عُمَرُ رَجُلاً يُصَلِّي بَيْنَ أُسْطُوَانَتَيْنِ، فَأَدْنَاهُ إِلَى سَارِيَةٍ، فَقَالَ: صَلِّ إِلَيْهَا.

٥٠٢ ـ **حَدَّثَنَا** المَكِّيُّ بْنُ إِبْرَاهِيمَ قَالَ: حَدَّثنا يَزِيدُ بْنُ أَبِي عُبَيْدٍ قَالَ: كُنْتُ آتِي مَعَ سَلَمَةَ بْنِ الأَكْوَعِ، فَيُصَلِّي عِنْدَ الأُسْطُوَانَةِ الَّتِي عِنْدَ المُصْحَفِ، فَقُلْتُ: يَا أَبَا مُسْلِمٍ، أَرَاكَ تَتَحَرَّى الصَّلَاةَ عِنْدَ هَذِهِ الأُسْطُوَانَةِ؟ قَالَ: فَإِنِّي رَأَيْتُ النَّبِيَّ ﷺ يَتَحَرَّى الصَّلَاةَ عِنْدَهَا.

503 - 'Anas dit: «J'ai vu les grands Compagnons du Prophète (ç) se hâter à faire la prière du *maghrib* devant les colonnes.»

* Chu'ba — de 'Amrû, de 'Anas — ajoute ceci: *jusqu'à l'arrivée du Prophète (ç).*

R. 96 - Sur le fait de prier entre les colonnes en dehors de la prière en groupe

504 - Ibn 'Umar dit: «Le Prophète (ç) entra dans la Ka'ba et y resta longtemps; il y avait avec lui 'Usâma ben Zayd, 'Uthmân en Ṭalḥa et Bilâl. Je fus le premier parmi les gens à enter après sa sortie. Je demandai à Bilâl: "Où a-t-il prié? — Entre les deux colonnes d'avant, me répondit-il."»

505 - 'Abd-ul-Lâh ben 'Umar: «Le Messager de Dieu (ç) entra dans la Ka'ba avec 'Usâma ben Zayd, Bilâl et 'Uthmân ben Ṭalḥa al-Ḥajaby. Il ferma [la porte] et y resta longtemps. Après sa sortie, j'ai demandé à Bilâl: "Qu'a fait le Prophète (ç)? — Il a prié, répondit Bilâl, en se mettant entre une colonne à sa gauche et une colonne à sa droite, derrière lui il y avait trois autres colonnes."

«A cette époque, la Ka'ba était sur six colones.»

* 'Ismâ'îl nous a dit: Mâlik m'a rapporté ceci: "deux colonnes à sa droite".

r. 97 - 506 - Nâfi': En entrant dans la Ka'ba, 'Abd-ul-Lâh marchait droit devant lui en laissant la porte derrière lui, jusqu'à ce que le mur d'en face fût distant de lui de trois coudées, pour y prier enfin. Par cela, il cherchait à prier à l'endroit où le Prophète (ç) avait prié, et ce d'après les informations données par Bilâl à 'Abd-ul-Lâh.

Ibn 'Umar: Il n'y a aucun mal que l'un de nous prie en n'importe quel endroit de la Ka'ba.

R. 98 - Sur le fait de prier devant une monture, un chameau, un arbre ou un bagage

507 - Ibn 'Umar: Le Prophète (ç) mettait sa monture en travers et priait devant elle.

'Ubayd-ul-Lâh: Je dis à Nâfi': "Et si les montures s'effarouchent. — Dans ce cas, il (le Prophète) prenait la selle [du chameau], l'équilibrait et priait devant la planche-dossier (*'âkhirihi* ou *mu'akharihi*).

"Ibn 'Umar (r) faisait la même chose."

٥٠٣ ـ **حَدَّثَنَا** قَبِيصَةُ قَالَ: حَدَّثنا سُفْيانُ، عَنْ عَمْرِو بْنِ عَامِرٍ عَنْ أَنَسٍ قَالَ: لَقَدْ رَأَيْتُ كِبَارَ أَصْحَابِ النَّبِيِّ ﷺ يَبْتَدِرُونَ السَّوَارِيَ عِنْدَ المَغْرِبِ. وَزَادَ شُعْبَةُ، عَنْ عَمْرٍو، عَنْ أَنَسٍ: حَتَّى يَخْرُجَ النَّبِيُّ ﷺ.

٩٦ ـ باب: الصَّلاَةِ بَيْنَ السَّوَارِي فِي غَيْرِ جَمَاعَةٍ

٥٠٤ ـ **حَدَّثَنَا** مُوسَىٰ بْنُ إِسْمَاعِيلَ قَالَ: حَدَّثنا جُوَيْرِيَةُ، عَنْ نَافِعٍ، عَنِ ٱبْنِ عُمَرَ قَالَ: دَخَلَ النَّبِيُّ ﷺ الْبَيْتَ، وَأُسَامَةُ بْنُ زَيْدٍ، وَعُثْمَانُ بْنُ طَلْحَةَ، وَبِلاَلٌ، فَأَطَالَ، ثُمَّ خَرَجَ، كُنْتُ أَوَّلَ النَّاسِ دَخَلَ عَلَىٰ أَثَرِهِ، فَسَأَلْتُ بِلاَلاً أَيْنَ صَلَّى؟ قَالَ: بَيْنَ العَمُودَيْنِ المُقَدَّمَيْنِ.

٥٠٥ ـ **حَدَّثَنَا** عَبْدُ اللَّهِ بْنُ يُوسُفَ قَالَ: أَخْبَرَنَا مَالِكٌ، عَنْ نَافِعٍ، عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عُمَرَ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ دَخَلَ الكَعْبَةَ، وَأُسَامَةُ بْنُ زَيْدٍ، وَبِلاَلٌ، وَعُثْمانُ بْنُ طَلْحَةَ الْحَجَبِيُّ، فَأَغْلَقَهَا عَلَيْهِ، وَمَكَثَ فِيهَا، فَسَأَلْتُ بِلاَلاً حِينَ خَرَجَ: مَا صَنَعَ النَّبِيُّ ﷺ؟ قَالَ: جَعَلَ عَمُوداً عَنْ يَسَارِهِ، وَعَمُوداً عَنْ يَمِينِهِ، وَثَلاَثَةَ أَعْمِدَةٍ وَرَاءَهُ، وَكَانَ الْبَيْتُ يَوْمَئِذٍ عَلَى سِتَّةِ أَعْمِدَةٍ، ثُمَّ صَلَّى.

وَقَالَ لَنَا إِسْمَاعِيلُ: حَدَّثَنِي مَالِكٌ وَقَالَ: عَمُودَيْنِ عَنْ يَمِينِهِ.

٩٧ ـ باب• ٥٠٦ ـ **حَدَّثَنَا** إِبْرَاهِيمُ بْنُ المُنْذِرِ قَالَ: حَدَّثنا أَبُو ضَمْرَةَ قَالَ: حَدَّثنا مُوسَىٰ بْنُ عُقْبَةَ، عَنْ نَافِعٍ: أَنَّ عَبْدَ اللَّهِ كَانَ إِذَا دَخَلَ الْكَعْبَةَ، مَشَىٰ قِبَلَ وَجْهِهِ حِينَ يَدْخُلُ، وَجَعَلَ الْبَابَ قِبَلَ ظَهْرِهِ، فَمَشَىٰ حَتَّى يَكُونَ بَيْنَهُ وَبَيْنَ الجِدَارِ الَّذِي قِبَلَ وَجْهِهِ قَرِيباً مِنْ ثَلاَثَةِ أَذْرُعٍ صَلَّى، يَتَوَخَّى المَكَانَ الَّذِي أَخْبَرَهُ بِهِ بِلاَلٌ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ صَلَّى فِيهِ. قَالَ: وَلَيْسَ عَلَى أَحَدِنَا بَأْسٌ، إِنْ صَلَّى فِي أَيِّ نَوَاحِي الْبَيْتِ شَاءَ.

٩٨ ـ باب: الصَّلاَةِ إِلَى الرَّاحِلَةِ وَالْبَعِيرِ وَالشَّجَرِ وَالرَّحْلِ

٥٠٧ ـ **حَدَّثَنَا** مُحَمَّدُ بْنُ أَبِي بَكْرٍ المُقَدَّمِيُّ: حَدَّثنا مُعْتَمِرٌ، عَنْ عُبَيْدِ اللَّهِ، عَنْ نَافِعٍ، عَنِ ٱبْنِ عُمَرَ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ: أَنَّهُ كَانَ يُعَرِّضُ رَاحِلَتَهُ فَيُصَلِّي إِلَيْهَا، قُلْتُ: أَفَرَأَيْتَ إِذَا هَبَّتِ الرِّكَابُ؟ قَالَ: كَانَ يَأْخُذُ هَذَا الرَّحْلَ فَيُعَدِّلُهُ، فَيُصَلِّي إِلَى آخِرَتِهِ ـ أَوْ قَالَ مُؤْخِرِهِ ـ وَكَانَ ٱبْنُ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ يَفْعَلُهُ.

R. 99 - Sur le fait de prier devant un lit

508 - 'Â'icha dit: «Alors vous nous mettez au rang des chiens et des ânes... Eh bien! le Prophète (ç) se mettait devant le milieu du lit sur lequel j'étais allongée et priait. Cependant, je détestais me lever et lui donner du corps. Je me glissais donc sans bruit, du côté du pied du lit jusqu'à sortir de mon drap.»

R. 100 - Sur le fait que l'orant pousse celui qui passe devant lui

* Ibn 'Umar a repoussé quelqu'un pendant qu'il était en train de prononcer le *tachahud*. Cela se passait à la Ka'ba.

Il a ensuite dit: "S'il ne peut être repoussé que par la force, employez-la!"

509 - Abu Ṣâliḥ as-Sammân dit: «J'ai vu, pendant un certain vendredi, Abu Sa'îd al-Khudry en train de prier devant une chose qui le séparait des gens. Un jeune homme des béni Abu Mu'ayṭ voulut passer devant lui, mais Abu Sa'îd [l'arrêta] en le poussant par la poitrine. Et comme le jeune homme ne trouva pour passer que le chemin qui était devant Abu Sa'îd, il essaya une deuxième fois de traverser le même passage, et de nouveau Abu Sa'îd le repoussa, mais d'une manière plus brusque cette fois. D'où le jeune insulta Abu Sa'îd puis se dirigea vers Marwân, pour se plaindre. Quant à Abu Sa'îd, il entra, après le jeune homme, chez Marwân, qui lui dit: "O Abu Sa'îd! que s'est-il passé entre toi et le *fils de ton frère?* — J'ai entendu, répondit Abu Sa'îd, le Prophète (ç) dire ceci: *Si l'un de vous est en train de prier devant une chose qui le sépare des gens, et qu'une personne veut traverser le passage qui est devant lui, qu'il la repousse! Et si cette personne refuse, qu'il la repousse avec violence! car il s'agit d'un démon."*»

R. 101 - Sur le péché de celui qui passe devant un orant

510 - Busr ben Sa'îd [rapporte] avoir été envoyé par Zayd ben Khâlid chez Abu Juhaym afin de l'interroger sur ce qu'il avait entendu de la bouche du Messager de Dieu (ç) au sujet de celui qui passe devant l'orant. Abu Juhaym: «Le Messager de Dieu (ç) a dit: "Si celui qui passe devant un homme qui est en train de prier savait [la gravité du péché] qu'il a commis, il aurait préféré attendre quarante..., au lieu de passer devant lui"»

٩٩ - باب: الصَّلَاةِ إِلى السَّرِيرِ

٥٠٨ - حَدَّثَنَا عُثْمانُ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ قَالَ: حدَّثنا جَرِيرٌ، عَنْ مَنْصُورٍ، عَنْ إِبْرَاهِيمَ، عَنِ الأَسْوَدِ، عَنْ عَائِشَةَ قَالَتْ: أَعَدَلْتُمُونَا بِالْكَلْبِ وَالْحِمَارِ؟ لَقَدْ رَأَيْتُنِي مُضْطَجِعَةً عَلَى السَّرِيرِ، فَيَجِيءُ النَّبِيُّ ﷺ فَيَتَوَسَّطُ السَّرِيرَ فَيُصَلِّي، فَأَكْرَهُ أَنْ أَسْنَحَهُ، فَأَنْسَلُّ مِنْ قِبَلِ رِجْلَي السَّرِيرِ، حتى أَنْسَلَّ مِنْ لِحَافِي.

١٠٠ - باب: يَرُدُّ المُصَلِّي مَنْ مَرَّ بَيْنَ يَدَيْهِ

وَرَدَّ ٱبْنُ عُمَرَ فِي التَّشَهُّدِ، وَفِي الْكَعْبَةِ، وَقَالَ: إِنْ أَبَى إِلَّا أَنْ تُقَاتِلَهُ فَقَاتِلْهُ.

٥٠٩ - حَدَّثَنَا أَبُو مَعْمَرٍ قَالَ: حَدَّثنا عَبْدُ الوَارِثِ قَالَ: حَدَّثنا يُونُسُ، عَنْ حُمَيْدِ بْنِ هِلَالٍ، عَنْ أَبِي صَالِحٍ: أَنَّ أَبَا سَعِيدٍ قَالَ: قَالَ النَّبِيُّ ﷺ ح وحَدَّثنا آدَمُ بْنُ أَبِي إِيَاسٍ قَالَ: حَدَّثنا سُلَيْمانُ بْنُ المُغِيرَةِ قَالَ: حَدَّثنا حُمَيْدُ بْنُ هِلَالٍ الْعَدَوِيُّ قَالَ: حَدَّثنا أَبُو صَالِحٍ السَّمَّانُ قَالَ: رَأَيْتُ أَبَا سَعِيدٍ الْخُدْرِيَّ فِي يَوْمِ جُمُعَةٍ، يُصَلِّي إِلَى شَيْءٍ يَسْتُرُهُ مِنَ النَّاسِ، فَأَرَادَ شَابٌّ مِنْ بَنِي أَبِي مُعَيْطٍ أَنْ يَجْتَازَ بَيْنَ يَدَيْهِ، فَدَفَعَ أَبُو سَعِيدٍ فِي صَدْرِهِ، فَنَظَرَ الشَّابُّ فَلَمْ يَجِدْ مَسَاغاً إِلَّا بَيْنَ يَدَيْهِ، فَعَادَ لِيَجْتَازَ، فَدَفَعَهُ أَبُو سَعِيدٍ أَشَدَّ مِنَ الأُولَىٰ، فَنَالَ مِنْ أَبِي سَعِيدٍ، ثُمَّ دَخَلَ عَلَى مَرْوَانَ، فَشَكَا إِلَيْهِ مَا لَقِيَ مِنْ أَبِي سَعِيدٍ، وَدَخَلَ أَبُو سَعِيدٍ خَلْفَهُ عَلَى مَرْوَانَ، فَقَالَ: مَا لَكَ وَلِابْنِ أَخِيكَ يَا أَبَا سَعِيدٍ؟ قَالَ: سَمِعْتُ النَّبِيَّ ﷺ يَقُولُ: «إِذَا صَلَّى أَحَدُكُمْ إِلَىٰ شَيْءٍ يَسْتُرُهُ مِنَ النَّاسِ، فَأَرَادَ أَحَدٌ أَنْ يَجْتَازَ بَيْنَ يَدَيْهِ، فَلْيَدْفَعْهُ، فَإِنْ أَبَى فَلْيُقَاتِلْهُ، فَإِنَّمَا هُوَ شَيْطَانٌ».

١٠١ - باب: إِثْمِ المَارِّ بَيْنَ يَدَيِ المُصَلِّي

٥١٠ - حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ يُوسُفَ قَالَ: أَخْبَرَنَا مَالِكٌ، عَنْ أَبِي النَّضْرِ، مَوْلَى عُمَرَ بْنِ عُبَيْدِ اللَّهِ، عَنْ بُسْرِ بْنِ سَعِيدٍ: أَنَّ زَيْدَ بْنَ خَالِدٍ أَرْسَلَهُ إِلَىٰ أَبِي جُهَيْمٍ، يَسْأَلُهُ: مَاذَا سَمِعَ مِنْ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ فِي المَارِّ بَيْنَ يَدَيِ المُصَلِّي؟ فَقَالَ أَبُو جُهَيْمٍ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «لَوْ يَعْلَمُ المَارُّ بَيْنَ يَدَيِ المُصَلِّي مَاذَا عَلَيْهِ، لَكَانَ أَنْ يَقِفَ أَرْبَعِينَ خَيْراً لَهُ مِنْ أَنْ يَمُرَّ بَيْنَ يَدَيْهِ».

Abu an-Naḍr: Je ne sais pas s'il avait dit quarante jours, quarante mois ou quarante ans.

R. 102 - Sur le fait de se mettre en face d'un compagnon — ou une autre personne — qui est en train de prier

* 'Uthmân réprouva le fait de se mettre en face d'un individu qui est en train de prier.

Mais cela s'applique au cas où l'orant sera distrait de la prière. Quant au cas où il n'y a aucune distraction, voici ce qu'en dit Zayd ben Thâbit: "Je ne vois aucun mal à cela, aucun ne peut interrompre la prière d'autrui."

511 - 'Â'icha: On parla devant elle sur ce qui peut pousser à interrompre la prière en disant: "Elle peut être interrompue à cause du chien, de l'âne et de la femme. — Vous nous comparez aux chiens! intervint 'Â'icha, eh bien! j'ai vu le Prophète (ç) prier alors que je me tenais entre lui et la qibla; j'étais allongée sur le lit. [Et en voulant me déplacer] pour un certain besoin, je me faufilais tout doucement, je ne voulais pas me mettre en face de lui."

* Un *ḥadîth* similaire a été rapporté par al-'A'mach, et ce de 'Ibrâhîm, d'al-'Aswad, de 'Â'icha.

R. 103 - Sur le fait de prier derrière celui qui est en train de dormir

512 - 'Â'icha dit: «Le Prophète (ç) priait au moment où je dormais allongée en travers de lui sur sa couche. Et en voulant prier le *watr*, il me réveillait pour que je le priasse [aussi].»

R. 104 - Sur le fait d'accomplir une prière surérogatoire derrière une femme

513 - D'après Abu Salama ben 'Abd-ar-Raḥmân, 'Â'icha, l'épouse du Prophète (ç), dit: «Je dormais devant le Messager de Dieu (ç) en laissant mes pieds dans la direction de sa qibla. [En voulant] se prosterner, il me touchait, d'où je les ramenais vers moi. Et lorsqu'il se mettait debout, je les allongeais de nouveau... A l'époque on n'avait pas de lampes dans nos maisons.»

قَالَ أَبُو النَّضْرِ: لَا أَدْرِي، أَقَالَ أَرْبَعِينَ يَوْماً، أَوْ شَهْراً، أَوْ سَنَةً.

١٠٢ - باب: ٱسْتِقْبَالِ الرَّجُلِ صَاحِبَهُ أَوْ غَيْرَهُ فِي صَلَاتِهِ وَهُوَ يُصَلِّي

وَكَرِهَ عُثْمَانُ أَنْ يُسْتَقْبَلَ الرَّجُلُ وَهُوَ يُصَلِّي. وَإِنَّمَا هٰذَا إِذَا ٱشْتَغَلَ بِهِ، فَأَمَّا إِذَا لَمْ يَشْتَغِلْ، فَقَدْ قَالَ زَيْدُ بْنُ ثَابِتٍ: مَا بَالَيْتُ، إِنَّ الرَّجُلَ لَا يَقْطَعُ صَلَاةَ الرَّجُلِ.

٥١١ - حَدَّثَنَا إِسْمَاعِيلُ بْنُ خَلِيلٍ: حَدَّثنا عَلِيُّ بْنُ مُسْهِرٍ، عَنِ الأَعْمَشِ، عَنْ مُسْلِمٍ - يَعْنِي ٱبْنَ صُبَيْحٍ - عَنْ مَسْرُوقٍ، عَنْ عَائِشَةَ: أَنَّهُ ذُكِرَ عِنْدَهَا مَا يَقْطَعُ الصَّلَاةَ، فَقَالُوا: يَقْطَعُهَا الْكَلْبُ وَالْحِمَارُ وَالمَرْأَةُ، قَالَتْ: لَقَدْ جَعَلْتُمُونَا كِلَاباً، لَقَدْ رَأَيْتُ النَّبِيَّ ﷺ يُصَلِّي، وَإِنِّي لَبَيْنَهُ وَبَيْنَ القِبْلَةِ، وَأَنَا مُضْطَجِعَةٌ عَلَى السَّرِيرِ، فَتَكُونُ لِي الْحَاجَةُ، فَأَكْرَهُ أَنْ أَسْتَقْبِلَهُ، فَأَنْسَلُّ ٱنْسِلَالاً.

وَعَنِ الأَعْمَشِ، عَنْ إِبْرَاهِيمَ، عَنْ الأَسْوَدِ، عَنْ عَائِشَةَ: نَحْوَهُ.

١٠٣ - باب: الصَّلَاةِ خَلْفَ النَّائِمِ

٥١٢ - حَدَّثَنَا مُسَدَّدٌ قَالَ: حَدَّثنا يَحْيَى قَالَ: حَدَّثنا هِشَامٌ قَالَ: حَدَّثَنِي أَبِي، عَنْ عَائِشَةَ قَالَتْ: كَانَ النَّبِيُّ ﷺ يُصَلِّي وَأَنَا رَاقِدَةٌ، مُعْتَرِضَةٌ عَلَى فِرَاشِهِ، فَإِذَا أَرَادَ أَنْ يُوتِرَ أَيْقَظَنِي فَأَوْتَرْتُ.

١٠٤ - باب: التَّطَوُّعِ خَلْفَ المَرْأَةِ

٥١٣ - حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ يُوسُفَ قَالَ: أَخْبَرَنَا مَالِكٌ، عَنْ أَبِي النَّضْرِ، مَوْلَى عُمَرَ بْنِ عُبَيْدِ اللَّهِ، عَنْ أَبِي سَلَمَةَ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ، عَنْ عَائِشَةَ زَوْجِ النَّبِيِّ ﷺ أَنَّهَا قَالَتْ: كُنْتُ أَنَامُ بَيْنَ يَدَيْ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ وَرِجْلَايَ فِي قِبْلَتِهِ، فَإِذَا سَجَدَ غَمَزَنِي، فَقَبَضْتُ رِجْلَيَّ، فَإِذَا قَامَ بَسَطْتُهُمَا، قَالَتْ: وَالْبُيُوتُ يَوْمَئِذٍ لَيْسَ فِيهَا مَصَابِيحُ.

R. 105 - Sur celui qui dit que rien ne pousse à interrompre la prière

514 - 'Â'icha: On parla devant elle de ce qui peut pousser à interrompre la prière (le chien, l'âne et la femme) et elle de dire: «Vous nous comparez aux ânes et aux chiens! Par Dieu, j'ai vu le Prophète (ç) prier tandis que j'étais allongée sur le lit, entre lui et la qibla! Et, ayant voulu me déplacer pour un certain besoin, je me faufilais du côté des pieds du lit; je ne voulais pas m'asseoir [sur le lit] et causer un certain mal au Prophète (ç).»

515 - Le fils du frère d'ibn Chihâb [rapporte] avoir interrogé son oncle paternel sur la chose qui pousse à interrompre la prière. «Rien ne pousse à l'interrompre, avait répondu ibn Chihâb; 'Urwa ben az-Zubayr m'a rapporté que 'Â'icha, l'épouse du Prophète (ç), avait dit: "Le Messager de Dieu (ç) se levait de nuit pour prier sur la couche tandis que moi je me tenais en travers, entre lui et la qibla.»

R. 106 - Sur le fait de porter sur les épaules une petite fille pendant qu'on prie

516 - Abu Qatâda al-'Anṣâry: Le Messager de Dieu (ç) priait en portant 'Umâma, la fille de sa fille Zaynab. Son père était Abu al-'Âṣ ben ar-Rabî' ben 'Abd-Chams. Il (ç) la posait pendant ses prosternations et, en se relevant, la reprenait.

R. 107 - Sur le fait de prier devant une couche où se trouve une femme qui a ses menstrues

517 - 'Abd-ul-Lâh ben Chaddâd ben al-Hâdi dit: «Ma tante maternelle, Maymuna bent al-Ḫârith, m'a dit: "Ma couche était tout près de l'endroit où priait le Prophète (ç). Des fois, son vêtement tombait sur moi tandis que je me tenais encore dans ma couche."»

518 - 'Abd-ul-Lâh ben Chaddâd dit: «J'ai entendu Maymûna dire: "Le Prophète (ç) priait tandis que j'étais endormie près de lui. En se prosternant, son vêtement me touchait."»

* Musaddad ajoute (de Khâlid, directement de Sulaymân ach-Chaybâny) ceci: «... bien que j'avais mes menstrues.»

١٠٥ ـ باب: مَنْ قَالَ لَا يَقْطَعُ الصَّلَاةَ شَيْءٌ

٥١٤ ـ حَدَّثَنَا عُمَرُ بْنُ حَفْصٍ قَالَ: حَدَّثنا أَبِي قَالَ: حَدَّثنا الأَعْمَشُ قَالَ: حَدَّثنا إِبْرَاهِيمُ، عَنِ الأَسْوَدِ، عَنْ عَائِشَةَ: وَحَدَّثَنِي مُسْلِمٌ، عَنْ مَسْرُوقٍ، عَنْ عَائِشَةَ: ذُكِرَ عِنْدَهَا مَا يَقْطَعُ الصَّلَاةَ ـ الْكَلْبُ وَالْحِمَارُ وَالْمَرْأَةُ ـ فَقَالَتْ: شَبَّهْتُمُونَا بِالْحُمُرِ وَالْكِلَابِ، وَاللَّهِ لَقَدْ رَأَيْتُ النَّبِيَّ ﷺ يُصَلِّي، وَإِنِّي عَلَى السَّرِيرِ، بَيْنَهُ وَبَيْنَ الْقِبْلَةِ مُضْطَجِعَةٌ، فَتَبْدُو لِي الْحَاجَةُ، فَأَكْرَهُ أَنْ أَجْلِسَ فَأُوذِيَ النَّبِيَّ ﷺ، فَأَنْسَلُّ مِنْ عِنْدِ رِجْلَيْهِ.

٥١٥ ـ حَدَّثَنَا إِسْحٰقُ قَالَ: أَخْبَرَنَا يَعْقُوبُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ قَالَ: حَدَّثَنِي ٱبْنُ أَخِي ٱبْنِ شِهَابٍ: أَنَّهُ سَأَلَ عَمَّهُ عَنِ الصَّلَاةِ يَقْطَعُهَا شَيْءٌ؟ فَقَالَ: لَا يَقْطَعُهَا شَيْءٌ، أَخْبَرَنِي عُرْوَةُ بْنُ الزُّبَيْرِ: أَنَّ عَائِشَةَ زَوْجَ النَّبِيِّ ﷺ قَالَتْ: لَقَدْ كَانَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ يَقُومُ فَيُصَلِّي مِنَ اللَّيْلِ، وَإِنِّي لَمُعْتَرِضَةٌ بَيْنَهُ وَبَيْنَ الْقِبْلَةِ، عَلَى فِرَاشِ أَهْلِهِ.

١٠٦ ـ باب: إِذَا حَمَلَ جَارِيَةً صَغِيرَةً عَلَى عُنُقِهِ فِي الصَّلَاةِ

٥١٦ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ يُوسُفَ قَالَ: أَخْبَرَنَا مَالِكٌ، عَنْ عَامِرِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ الزُّبَيْرِ، عَنْ عَمْرِو بْنِ سُلَيْمٍ الزُّرَقِيِّ، عَنْ أَبِي قَتَادَةَ الأَنْصَارِيِّ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ كَانَ يُصَلِّي، وَهْوَ حَامِلٌ أُمَامَةَ بِنْتَ زَيْنَبَ، بِنْتِ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ، وَلِأَبِي الْعَاصِ بْنِ الرَّبِيعِ بْنِ عَبْدِ شَمْسٍ. فَإِذَا سَجَدَ وَضَعَهَا، وَإِذَا قَامَ حَمَلَهَا.

١٠٧ ـ باب: إِذَا صَلَّى إِلَى فِرَاشٍ فِيهِ حَائِضٌ

٥١٧ ـ حَدَّثَنَا عَمْرُو بْنُ زُرَارَةَ قَالَ: أَخْبَرَنَا هُشَيْمٌ، عَنِ الشَّيْبَانِيِّ، عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ شَدَّادِ بْنِ الْهَادِ قَالَ: أَخْبَرَتْنِي خَالَتِي مَيْمُونَةُ بِنْتُ الْحَارِثِ قَالَتْ: كَانَ فِرَاشِي حِيَالَ مُصَلَّى النَّبِيِّ ﷺ، فَرُبَّمَا وَقَعَ ثَوْبُهُ عَلَيَّ وَأَنَا عَلَى فِرَاشِي.

٥١٨ ـ حَدَّثَنَا أَبُو النُّعْمَانِ قَالَ: حَدَّثنا عَبْدُ الْوَاحِدِ بْنُ زِيَادٍ قَالَ: حَدَّثنا الشَّيْبَانِيُّ سُلَيْمَانُ: حَدَّثنا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ شَدَّادٍ قَالَ: سَمِعْتُ مَيْمُونَةَ تَقُولُ: كَانَ النَّبِيُّ ﷺ يُصَلِّي، وَأَنَا إِلَى جَنْبِهِ نَائِمَةٌ، فَإِذَا سَجَدَ أَصَابَنِي ثَوْبُهُ، وَأَنَا حَائِضٌ.

وَزَادَ مُسَدَّدٌ عَنْ خَالِدٍ قَالَ: حَدَّثنا سُلَيْمَانُ الشَّيْبَانِيُّ: وَأَنَا حَائِضٌ.

R. 108 - Au moment de la prosternation, est-ce que l'homme peut toucher sa femme pour se prosterner?

519 - 'Â'icha (r) dit: «Quelle vilaine chose que de nous assimiler au chien et à l'âne! Eh bien! le Messager de Dieu (ç) lui arrivait de prier au moment où j'étais allongée entre lui et la qibla. En voulant se prosterner, il me touchait les pieds et moi de les ramener vers moi.»

R. 109 - Sur le fait que la femme enlève quelque impureté de dessus l'orant

520 - 'Abd-ul-Lâh dit: «Tandis que le Messager de Dieu (ç) était en train de prier près de la Ka'ba, un groupe de Quraychites étaient assis dans leur assemblée. L'un d'eux dit: "Ne voyez-vous pas l'ostentation de cet homme? Lequel d'entre vous peut se diriger aux chamelles des béni Un tel et chercher un mélange de tripes, de sang et de membranes fœtales puis attendre qu'il (le Prophète) se prosterne et les jeter entre ses épaules?"

«Et le plus misérable d'entre eux s'élança [et apporta la chose]. Il attendit jusqu'à ce que le Messager de Dieu (ç) se prosternât puis posa le mélange entre ses épaules. Le Prophète (ç) resta prosterné. Quant aux Quraychites, ils se mirent à rigoler en se dandinant. Entre temps, un certain homme alla informer Fâṭima (Que la paix soit sur elle); elle était encore jeune. Elle arriva en courant, le Prophète (ç) était encore prosterné.

«Elle enleva la saleté, se tourna aux Quraychites en commençant à les insulter. Quant au Messager de Dieu (ç), il continua sa prière; et l'ayant terminée il dit: "Seigneur! charge-Toi de Quraych! Seigneur! Charge-Toi de Quraych!" puis il précisa les noms: "Seigneur! Charge-Toi de 'Amrû ben Hichâm, de 'Utba ben Rabî'a, de Chayba ben Rabî'a, d'al-Walîd ben 'Utba, de 'Umayya ben Khalaf, de 'Uqba ben Abu Mu'ayṭ et de 'Umâra ben al-Walîd!"

«Je jure par Dieu, j'ai vu ces personnes abattues le jour de la bataille de Badr. On traîna leurs corps jusqu'au puits, le puits de Badr, puis le Messager de Dieu (ç) dit: "Les hommes du puits furent poursuivis par une malédiction."»

١٠٨ ـ باب: هَلْ يَغْمِزُ الرَّجُلُ امْرَأَتَهُ عِنْدَ السُّجُودِ لِكَيْ يَسْجُدَ

٥١٩ ـ حَدَّثَنَا عَمْرُو بْنُ عَلِيٍّ قَالَ: حَدَّثنا يَحْيَىٰ قَالَ: حَدَّثنا عُبَيْدُ اللَّهِ قَالَ: حَدَّثنا القَاسِمُ، عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا قَالَتْ: بِئْسَمَا عَدَلْتُمُونَا بِالْكَلْبِ وَالْحِمَارِ، لَقَدْ رَأَيْتُنِي وَرَسُولُ اللَّهِ ﷺ يُصَلِّي، وَأَنَا مُضْطَجِعَةٌ بَيْنَهُ وَبَيْنَ الْقِبْلَةِ، فَإِذَا أَرَادَ أَنْ يَسْجُدَ غَمَزَ رِجْلَيَّ، فَقَبَضْتُهُمَا.

١٠٩ ـ باب: المَرْأَةِ تَطْرَحُ عَنِ المُصَلِّي شَيْئاً مِنَ الأَذَى

٥٢٠ ـ حَدَّثَنَا أَحْمَدُ بْنُ إِسْحٰقَ السُّورَمَارِيُّ قَالَ: حَدَّثنا عُبَيْدُ اللَّهِ بْنُ مُوسَىٰ قَالَ: حَدَّثَنَا إِسْرَائِيلُ، عَنْ أَبِي إِسْحٰقَ، عَنْ عَمْرِو بْنِ مَيْمُونٍ، عَنْ عَبْدِ اللَّهِ قَالَ: بَيْنَمَا رَسُولُ اللَّهِ ﷺ قَائِمٌ يُصَلِّي عِنْدَ الكَعْبَةِ، وَجَمْعُ قُرَيْشٍ فِي مَجَالِسِهِمْ، إِذْ قَالَ قَائِلٌ مِنْهُمْ: أَلَا تَنْظُرُونَ إِلَى هٰذَا المُرَائِي، أَيُّكُمْ يَقُومُ إِلَى جَزُورِ آلِ فُلَانٍ، فَيَعْمِدُ إِلَى فَرْثِهَا وَدَمِهَا وَسَلَاهَا، فَيَجِيءُ بِهِ، ثُمَّ يُمْهِلُهُ، حَتَّى إِذَا سَجَدَ، وَضَعَهُ بَيْنَ كَتِفَيْهِ؟ فَانْبَعَثَ أَشْقَاهُمْ، فَلَمَّا سَجَدَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ وَضَعَهُ بَيْنَ كَتِفَيْهِ، وَثَبَتَ النَّبِيُّ ﷺ سَاجِداً، فَضَحِكُوا حَتَّى مَالَ بَعْضُهُمْ إِلَى بَعْضٍ مِنَ الضَّحِكِ، فَانْطَلَقَ مُنْطَلِقٌ إِلَى فَاطِمَةَ عَلَيْهَا السَّلَامُ ـ وَهِيَ جُوَيْرِيَةٌ ـ فَأَقْبَلَتْ تَسْعَى، وَثَبَتَ النَّبِيُّ ﷺ سَاجِداً، حَتَّى أَلْقَتْهُ عَنْهُ، وَأَقْبَلَتْ عَلَيْهِمْ تَسُبُّهُمْ، فَلَمَّا قَضَى رَسُولُ اللَّهِ ﷺ الصَّلَاةَ، قَالَ: «اللَّهُمَّ عَلَيْكَ بِقُرَيْشٍ، اللَّهُمَّ عَلَيْكَ بِقُرَيْشٍ، اللَّهُمَّ عَلَيْكَ بِقُرَيْشٍ». ثُمَّ سَمَّى: «اللَّهُمَّ عَلَيْكَ بِعَمْرِو بْنِ هِشَامٍ، وَعُتْبَةَ بْنِ رَبِيعَةَ، وَشَيْبَةَ بْنِ رَبِيعَةَ، وَالْوَلِيدِ بْنِ عُتْبَةَ، وَأُمَيَّةَ بْنِ خَلَفٍ، وَعُقْبَةَ بْنِ أَبِي مُعَيْطٍ، وَعُمَارَةَ بْنِ الوَلِيدِ». قَالَ عَبْدُ اللَّهِ: فَوَاللَّهِ، لَقَدْ رَأَيْتُهُمْ صَرْعَىٰ يَوْمَ بَدْرٍ، ثُمَّ سُحِبُوا إِلَى القَلِيبِ، قَلِيبِ بَدْرٍ، ثُمَّ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «وَأُتْبِعَ أَصْحَابُ القَلِيبِ لَعْنَةً».

Au nom de Dieu, le Tout miséricorde, le Miséricordieux

IX. LES HORAIRES DE LA PRIERE

R. 1 - Sur les horaires et les mérites de la prière

* Dieu, Puissant et Majestueux dit: **Pour les croyants, la prière s'inscrit à heures fixes...**[1] C'est-à-dire que Dieu a fixé aux fidèles les moments de la prière.

521 - Ibn Chihâb: Un jour, 'Umar ben 'Abd-al-'Azîz retarda de faire la prière. En entrant chez lui, 'Urwa ben az-Zubayr l'informa que Chu'ba ben al-Mughîra avait un jour retardé la prière au moment où il était en Irak. Abu Mas'ûd al-'Anṣâry s'était alors rendu chez lui et lui avait dit: «O Mughîra! que veut dire cette [négligence]? N'as-tu pas su que l'archange Gabriel (ç) était descendu [du ciel] et pria..., que le Messager de Dieu (ç) pria après lui, que cela se répéta par cinq fois[2] et qu'enfin Gabriel dit au Prophète: "C'est ce qu'on m'a ordonné [de te transmettre]."»

En entendant cela, 'Umar dit à 'Urwa: «Sois sûr de ce que tu rapportes! Est-ce Gabriel qui a indiqué les horaires de la prière au Messager de Dieu (ç)? — C'est ce que rapportait Bachîr ben Abu Mas'ûd de son père, répondit 'Urwa.»

522 - 'Urwa: 'Â'icha m'a rapporté que le Messager de Dieu (ç) accomplissait la prière du 'aṣr alors que les rayons du soleil étaient encore dans sa chambre.

R. 2 - Sur: ... revenant à Lui, prémunissez-vous, accomplissez la prière, ne soyez pas des associants[3]

523 - Ibn 'Abbâs dit: «Le groupe délégataire de 'Abd-al-Qays arriva chez le

(1) An-Nisâ' 103.

(2) Dans le texte on trouve: N'as-tu pas su que l'archange Gabriel était descendu, qu'il pria, que le Messager de Dieu (ç) pria [après lui], qu'il pria, que le Messager de Dieu (ç) pria [après lui], qu'il pria [une troisième fois], que le Messager de Dieu (ç) pria [après lui], qu'il pria, que le Messager de Dieu (ç) pria [après lui], qu'il pria [une cinquième fois] et que le Messager de Dieu (ç) pria [après lui].

(3) Ar-Rûm, 31.

بسم الله الرحمن الرحيم

٩ - كتاب مواقيت الصلاة

١ - باب: مَواقِيتُ الصَّلاةِ وَفَضْلُهَا

وَقَوْلِهِ عَزَّ وَجَلَّ: ﴿ إِنَّ ٱلصَّلَوٰةَ كَانَتْ عَلَى ٱلْمُؤْمِنِينَ كِتَٰبًا مَّوْقُوتًا ﴾[1] مُوَقَّتاً وَقَّتَهُ عَلَيْهِمْ.

٥٢١ - حَدَّثَنَا عَبْدُ آللهِ بْنُ مَسْلَمَةَ قَالَ: قَرَأْتُ عَلَى مالِكٍ، عَنِ آبْنِ شِهَابٍ: أَنَّ عُمَرَ بْنَ عَبْدِ ٱلْعَزِيزِ أَخَّرَ ٱلصَّلَاةَ يَوْماً، فَدَخَلَ عَلَيْهِ عُرْوَةُ بْنُ ٱلزُّبَيْرِ فَأَخْبَرَهُ: أَنَّ ٱلْمُغِيرَةَ بْنَ شُعْبَةَ أَخَّرَ ٱلصَّلَاةَ يَوْماً، وَهْوَ بِالْعِرَاقِ، فَدَخَلَ عَلَيْهِ أَبُو مَسْعُودٍ ٱلْأَنْصَارِيُّ فَقَالَ: ما هٰذَا يا مُغِيرَةُ، أَلَيْسَ قَدْ عَلِمْتَ: أَنَّ جِبْرِيلَ ﷺ نَزَلَ فَصَلَّى، فَصَلَّى رَسُولُ آللهِ ﷺ، ثُمَّ صَلَّى، فَصَلَّى رَسُولُ آللهِ ﷺ، ثُمَّ صَلَّى، فَصَلَّى رَسُولُ آللهِ ﷺ، ثُمَّ صَلَّى، فَصَلَّى رَسُولُ آللهِ ﷺ، ثُمَّ صَلَّى، فَصَلَّى رَسُولُ آللهِ ﷺ، ثُمَّ قَالَ: بِـهٰذا أُمِـرْتُ. فَقَالَ عُمَرُ لِعُرْوَةَ: آعْلَمْ ما تُحَدِّثُ، أَوَ إِنَّ جِبْرِيلَ هُوَ أَقَامَ لِرَسُولِ آللهِ ﷺ وَقْتَ ٱلصَّلَاةِ؟ قَالَ عُرْوَةُ: كَذَلِكَ كَانَ بَشِيرُ بْنُ أَبِي مَسْعُودٍ يُحَدِّثُ عَنْ أَبِيهِ.

٥٢٢ - قَالَ عُرْوَةُ: وَلَقَدْ حَدَّثَتْنِي عَائِشَةُ: أَنَّ رَسُـولَ آللهِ ﷺ كَانَ يُصَلِّي ٱلْعَصْـرَ، وَٱلشَّمْسُ فِي حُجْرَتِهَا قَبْلَ أَنْ تَظْهَرَ.

٢ - باب: ﴿ مُنِيبِينَ إِلَيْهِ وَٱتَّقُوهُ وَأَقِيمُوا ٱلصَّلَوٰةَ وَلَا تَكُونُوا مِنَ ٱلْمُشْرِكِينَ ﴾[2]

٥٢٣ - حَدَّثَنَا قُتَيْبَةُ بْنُ سَعِيدٍ قَالَ: حَدَّثَنَا عَبَّادٌ - هُوَ آبْنُ عَبَّادٍ - عَنْ أَبِي جَمْرَةَ، عَنِ آبْنِ عَبَّاسٍ قَالَ: قَدِمَ وَفْدُ عَبْدِ ٱلْقَيْسِ عَلَى رَسُولِ آللهِ ﷺ، فَقَالُوا: إِنَّا مِنْ هٰذَا ٱلْحَيِّ مِنْ رَبِيعَةَ،

---

(١) سورة النساء: الآية ١٠٣.

(٢) سورة الروم: الآية ٣١.

Messager de Dieu (ç) et ses membres dirent: "Nous sommes de Rabî'a et nous ne pouvons te contacter que durant le mois sacré. Donne-nous quelques recommandations afin que nous les transmettions à ceux que nous avons laissés derrière nous! — Je vous recommande quatre choses et je vous interdis quatre: croire en Dieu, leur dit-il en expliquant, c'est-à-dire témoigner qu'il n'y a de dieu que Dieu et que je suis le Messager de Dieu; accomplir la prière; payer la *zakât* et de me remettre le cinquième de ce que vous gagnez... J'interdis *ad-dubbâ', al-ḥantam, al-muqayyar* et *an-naqîr*[1]."»

R. 3 - Sur le fait de donner serment d'allégeance sur l'accomplissement de la prière

524 - Jarîr ben 'Abd-ul-Lâh dit: «J'ai prêté allégeance au Messager de Dieu (ç) sur l'accomplissement de la prière, sur le payement de la *zakât* et sur le fait d'être sincère envers tout musulman.»

R. 4 - La prière est une expiation

525 - Ḥudhayfa dit: «Nous étions assis chez 'Umar (r) lorsqu'il nous dit: "Qui d'entre vous a retenu les paroles du Messager de Dieu (ç) sur la *fitna*? — Moi, dis-je, et exactement comme il les avait prononcées. — Tu as de l'audace envers lui (ou: envers elles). — La *fitna* de l'homme due à sa femme, à ses biens, à ses enfants et à son voisin sera expiée par la prière, le jeûne, l'aumôme et par la recommandation [du bien] et la défense [du mal].

— Ma question n'est pas sur cette *fitna* (épreuve), mais je veux connaître la *fitna* (les subversions) qui s'agite comme les vagues de mer. — Mais celle-ci est loin de toi, ô Commandeur des croyants! Il y a entre toi et elle une porte fermée. — Cassera-t-on cette porte ou bien elle sera ouverte? — On la cassera. — Donc, elle ne se refermera jamais."»

Chaqîq: «Nous interrogeâmes ensuite Ḥudhayfa en disant: "Est-ce que 'Umar connaissait cette porte? — Oui, répondit-il, et de la même manière qu'on est sûr que le lendemain est précédé par une nuit; je lui ai rapporté [sur le sujet] un *ḥadîth* tout à fait authentique."

«Après cela, nous n'osâmes pas interroger Ḥudhayfa [sur la porte], nous

(1) Toutes ces quatre choses étaient des récipients dans lesquels on préparait du vin.

وَلَسْنَا نَصِلُ إِلَيْكَ إِلاَّ فِي آلشَّهْرِ آلْحَرَامِ ، فَمُرْنَا بِشَيْءٍ نَأْخُذْهُ عَنْكَ، وَنَدْعُو إِلَيْهِ مَنْ وَرَاءَنَا، فَقَالَ: «آمُرُكُمْ بِأَرْبَعٍ وَأَنْهَاكُمْ عَنْ أربعٍ : آلإِيمَانِ بِاللَّهِ». ثُمَّ فَسَّرَهَا لَهُمْ: «شَهَادَةُ أَنْ لاَ إِلَهَ إِلاَّ آللهُ وَأَنِّي رَسُولُ آللهِ، وَإِقَامُ آلصَّلاَةِ، وَإِيتاءُ آلزَّكَاةِ، وَأَنْ تُـؤَدُّوا إِلَيَّ خُمُسَ مَا غَنِمْتُمْ، وَأَنْهَى عَنِ آلدُّبَّاءِ، وَآلْحَنْتَمِ ، وَآلْمُقَيَّرِ، وَآلنَّقِيرِ».

٣ ـ باب: آلْبَيْعَةِ عَلَى إِقَامَةِ آلصَّلاَةِ.

٥٢٤ ـ **حَدَّثَنَا** مُحَمَّدُ بْنُ آلْمُثَنَّى قَالَ: حَدَّثنا يَحْيى قَالَ: حَدَّثنا إِسْماعِيلُ قَالَ: حَدَّثنا قَيْسٌ، عَنْ جَرِيرِ بْنِ عَبْدِ آللهِ قَالَ: بَايَعْتُ رَسُولَ آللهِ ﷺ عَلَى إِقَامِ آلصَّلاَةِ، وَإِيتَاءِ آلزَّكَاةِ، وَآلنُّصْحِ لِكُلِّ مُسْلِمٍ.

٤ ـ باب: آلصَّلاَةُ كَفَّارَةٌ.

٥٢٥ ـ **حَدَّثَنَا** مُسَدَّدٌ قَالَ: حَدَّثنا يَحْيى، عَنِ آلأَعْمَشِ قَالَ: حَدَّثَنِي شَقِيقٌ قَالَ: سَمِعْتُ حُذَيْفَةَ قَالَ: كُنَّا جُلُوساً عِنْدَ عُمَرَ رَضِيَ آللهُ عَنْهُ، فَقَالَ: أَيُّكُمْ يَحْفَظُ قَوْلَ رَسُولِ آللهِ ﷺ فِي آلْفِتْنَةِ؟ قُلْتُ: أَنَا، كَمَا قَالَهُ. قَالَ: إِنَّكَ عَلَيْهِ ـ أَوْ عَلَيْهَا ـ لَجَرِيءٌ، قُلْتُ: فِتْنَةُ آلرَّجُلِ فِي أَهْلِهِ وَمَالِهِ وَوَلَدِهِ وَجَارِهِ، تُكَفِّرُهَا آلصَّلاَةُ وَآلصَّوْمُ وَآلصَّدَقَةُ وَآلأَمْرُ وَآلنَّهْيُ، قَالَ: لَيْسَ هٰذَا أُرِيدُ، وَلٰكِنِ آلْفِتْنَةُ آلَّتِي تَمُوجُ كَمَا يَمُوجُ آلْبَحْرُ، قَالَ: لَيْسَ عَلَيْكَ مِنْهَا بَأْسٌ يا أَمِيرَ آلْمُؤْمِنِينَ، إِنَّ بَيْنَكَ وَبَيْنَهَا بَاباً مُغْلَقاً، قَالَ: أَيُكْسَرُ أَمْ يُفْتَحُ؟ قَالَ: يُكْسَرُ، قَالَ: إِذاً لاَ يُغْلَقَ أَبداً، قُلْنَا: أَكَانَ عُمَرُ يَعْلَمُ آلْبَابَ؟ قَالَ: نَعَمْ، كَمَا أَنَّ دُونَ آلْغَدِ آللَّيْلَةَ، إِنِّي حَدَّثْتُهُ بِحَدِيثٍ لَيْسَ بِالأَغَالِيطِ. فَهِبْنَا أَنْ نَسْأَلَ حُذَيْفَةَ،

---

(١) سورة هود الآية ١١٤.

chargeâmes alors Masrûq de lui poser la question. Interrogé, Hudhayfa dit: "La porte est 'Umar ."»

526 - Ibn Mas'ûd: Ayant embrassé une femme, un homme vint reconnaître [sa faute] devant le Prophète (ç). Dieu révéla alors: **Accomplis la prière aux deux pointes du jour, et au cours des heures de la nuit [qui leur sont proches]. Les actions belles dissipent les mauvaises**(1). Sur ce, l'homme dit: "O Messager de Dieu! est-ce que cela concerne mon cas [seulement]? — Il concerne toute ma Ummah, répondit le Prophète."

R. 5 - Sur le mérite de la prière faite en son temps

527 - Abu 'Amrû ach-Chaybâny dit: Le propriétaire de cette maison — et il indiqua la maison de 'Abd-ul-Lâh — nous a rapporté en disant: «J'ai interrogé le Prophète (ç): "Quel est l'acte que Dieu aime le plus? — La prière en son temps [fixé], a-t-il dit. — Et puis quoi? — La piété filiale. — Et quoi ensuite? — Le combat pour la cause de Dieu."

«Ces choses m'ont été dites par le Prophète, et si je lui avais demandé d'autres en plus, il me les aurait dites.»

R. 6 - Les cinq prières [quotidiennes] sont une expiation

528 - Abu Hurayra [rapporte] avoir entendu le Messager de Dieu (ç) dire: «Que dites-vous d'une révière qui passe devant la porte de l'un de vous, qui s'y lave quotidiennement par cinq fois, que restera-t-il de sa crasse? — Rien, répondirent les présents. — Eh bien! cela est la parabole des cinq prières [quotidiennes] par lesquelles Dieu efface les péchés.»

R. 7 - Sur le fait de négliger d'accomplir la prière en son temps

529 - 'Anas dit: «Je ne reconnais plus rien de ce qui existait du vivant du Prophète (ç). — Même pas la prière? lui demanda-t-on. — N'avez-vous pas négligé des choses de cette prière?»

(1) Hûd, 114.

فَأَمَرْنَا مَسْرُوقاً فَسَأَلَهُ، فَقَالَ: ٱلْبَابُ عُمَرُ.

٥٢٦ - حَدَّثَنَا قُتَيْبَةُ قَالَ: حَدَّثنا يَزِيدُ بْنُ زُرَيْعٍ، عَنْ سُلَيْمانَ ٱلتَّيْمِيِّ، عَنْ أَبي عُثْمانَ ٱلنَّهْدِيِّ، عَنِ ٱبْنِ مَسْعُودٍ: أَنَّ رَجُلاً أَصابَ مِنِ ٱمْرَأَةٍ قُبْلَةً، فَأَتَى ٱلنَّبِيَّ ﷺ فَأَخْبَرَهُ، فَأَنْزَلَ ٱللهُ: ﴿أَقِمِ ٱلصَّلاَةَ طَرَفَيِ ٱلنَّهارِ وَزُلَفاً مِنَ ٱللَّيْلِ إِنَّ ٱلْحَسَنَاتِ يُذْهِبْنَ ٱلسَّيِّئَاتِ﴾[1]. فَقالَ ٱلرَّجُلُ: يَا رَسُولَ ٱللهِ، أَلِي هٰذا؟ قالَ: «لِجَمِيعِ أُمَّتِي كُلِّهِمْ».

٥ - باب: فَضْلِ ٱلصَّلاَةِ لِوَقْتِهَا.

٥٢٧ - حَدَّثَنَا أَبُو ٱلْوَلِيدِ هِشَامُ بْنُ عَبْدِ ٱلمَلِكِ قَالَ: حَدَّثنا شُعْبَةُ قَالَ: ٱلْوَلِيدُ بْنُ ٱلْعَيْزَارِ أَخْبَرَنِي قَالَ: سَمِعْتُ أَبَا عَمْرٍو ٱلشَّيْبَانِيَّ يَقُولُ: حَدَّثنا صَاحِبُ هٰذِهِ ٱلدَّارِ - وَأَشارَ إِلَى دَارِ عَبْدِ ٱللهِ - قَالَ: سَأَلْتُ ٱلنَّبِيَّ ﷺ: أَيُّ ٱلْعَمَلِ أَحَبُّ إِلَى ٱللهِ؟ قَالَ: «ٱلصَّلاَةُ عَلَى وَقْتِهَا». قَالَ: ثُمَّ أَيٌّ؟ قَالَ: «ثُمَّ بِرُّ ٱلْوَالِدَيْنِ». قَالَ: ثُمَّ أَيٌّ؟ قَالَ: «ٱلْجِهَادُ فِي سَبِيلِ ٱللهِ». قَالَ حَدَّثَنِي بِهِنَّ، وَلَوِ ٱسْتَزَدْتُهُ لَزَادَنِي.

٦ - باب: ٱلصَّلَوَاتُ ٱلْخَمْسُ كَفَّارَةٌ.

٥٢٨ - حَدَّثَنَا إِبْرَاهِيمُ بْنُ حَمْزَةَ قَالَ: حَدَّثَنِي ٱبْنُ أَبِي حَازِمٍ وَٱلدَّرَاوَرْدِيُّ، عَنْ يَزِيدَ، عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ إِبْرَاهِيمَ، عَنْ أَبِي سَلَمَةَ بْنِ عَبْدِ ٱلرَّحْمٰنِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ: أَنَّهُ سَمِعَ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ يَقُولُ: «أَرَأَيْتُمْ لَوْ أَنَّ نَهَراً بِبَابِ أَحَدِكُمْ، يَغْتَسِلُ فِيهِ كُلَّ يَوْمٍ خَمْساً، مَا تَقُولُ: ذٰلِكَ يُبْقِي مِنْ دَرَنِهِ». قَالُوا: لَا يُبْقِي مِنْ دَرَنِهِ شَيْئاً، قَالَ: «فَذٰلِكَ مَثَلُ ٱلصَّلَوَاتِ ٱلْخَمْسِ، يَمْحُو ٱللهُ بِهِ ٱلْخَطَايَا».

٧ - باب: تَضْيِيعِ ٱلصَّلاَةِ عَنْ وَقْتِهَا.

٥٢٩ - حَدَّثَنَا مُوسَى بْنُ إِسْمَاعِيلَ قَالَ: حَدَّثنا مَهْدِيٌّ، عَنْ غَيْلاَنَ، عَنْ أَنَسٍ قَالَ مَا أَعْرِفُ شَيْئاً مِمَّا كَانَ عَلَى عَهْدِ ٱلنَّبِيِّ ﷺ. قِيلَ: ٱلصَّلاَةُ؟ قَالَ: أَلَيْسَ ضَيَّعْتُمْ مَا ضَيَّعْتُمْ فِيهَا.

530 - Az-Zuhry dit: «J'entrai chez 'Anas ben Mâlik qui était à Damas et je le trouvai en train de pleurer. Je lui dis: "Quelle est la chose qui te fait pleurer? — Je ne reconnais plus rien de ce que j'avais vu [du vivant du Prophète], me dit-il, exception faite de la prière; et encore, même cette prière est négligée."»

* Bakr rapporte (directement de Muḥammad ben Bakr al-Burzâny, directement de 'Uthmân ben Abu Rawwâd) une tradition similaire.

R. 8 - Sur le fait que l'orant invoque le Seigneur, Puissant et Majestueux

531 - 'Anas dit: «Le Prophète (ç) a dit: "Lorsque l'un de vous est en train de prier, il est en réalité en train d'invoquer son Seigneur. Qu'il ne crache pas donc à sa droite mais sous son pied gauche."»

* Sa'îd, de Qatâda: «Qu'il ne crache pas devant lui (*quddâmahu* ou *bayna yadayhi*), mais à sa gauche ou sous son pied!»

* Humayd, de 'Anas, du Prophète (ç): «Qu'il ne crache ni en direction de la qibla ni à sa droite, mais à sa gauche ou sous son pied!»

523 - D'après 'Anas, le Prophète (ç) dit: «Tenez-vous bien pendant la prosternation! et que l'orant n'étende pas les bras à la manière d'un chien! Et en voulant cracher, qu'il ne le fasse ni devant lui ni à sa droite! car il est en train d'invoquer son Seigneur.»

R. 9 - Sur le fait d'attendre la fraîcheur pour accomplir la prière du *ḍuhr* durant les grandes chaleurs

533 et 534 - D'après Abu Hurayra et 'Abd-ul-Lâh ben 'Umar, le Messager de Dieu (ç) dit: «Lorsque la chaleur devient forte, attendez la fraîcheur pour ensuite accomplir la prière; car la grande chaleur vient de l'émanation de la Géhenne.»

535 - Abu Dhar dit: «Le muezzin du Prophète (ç) appela à la prière du *ḍuhr* et le Prophète lui dit: "Attends la fraîcheur! Attends la fraîcheur!" Il dit aussi: "La grande chaleur est de l'émanation de la Géhenne... Lorsque la chaleur devient forte, attendez la fraîcheur pour accomplir la prière!"

«Nous attendîmes jusqu'au moment où nous vîmes l'ombre dans les collines.»

536 - D'après Abu Hurayra, le Prophète (ç) dit: «Lorsque la chaleur devient

٥٣٠ ـ **حدَّثنا** عَمْرُو بْنُ زُرارَةَ قالَ: أَخبرَنا عَبْدُ ٱلْوَاحِدِ بْنُ وَاصِلٍ، أَبُو عُبَيْدَةَ ٱلْحَدَّادُ، عَنْ عُثمانَ بْنِ أبي رَوَّادٍ، أَخِي عَبْدِ ٱلْعَزِيزِ، قالَ: سَمِعْتُ ٱلزُّهْرِيَّ يَقُولُ: دَخَلْتُ عَلى أَنسِ ٱبْنِ مالِكٍ بِدِمَشْقَ، وَهُوَ يَبْكِي، فَقُلْتُ: مَا يُبْكِيكَ؟ فَقَالَ: لَا أَعْرِفُ شَيْئاً مِمَّا أَدْرَكْتُ إِلَّا هٰذِهِ ٱلصَّلَاةَ، وَهٰذِهِ ٱلصَّلَاةُ قَدْ ضُيِّعَتْ.

وَقالَ بَكْرٌ: حَدَّثنا مُحَمَّدُ بْنُ بَكْرٍ ٱلْبُرْسَانِيُّ: أَخْبَرَنا عُثْمانُ بْنُ أبي رَوَّادٍ، نَحْوَهُ.

٨ ـ باب: ٱلْمُصَلِّي يُنَاجِي رَبَّهُ عَزَّ وَجَلَّ.

٥٣١ ـ **حَدَّثَنا** مُسْلِمُ بْنُ إِبراهِيمَ قَالَ: حَدَّثنا هِشَامٌ، عَنْ قَتَادَةَ، عَنْ أَنسٍ قَالَ: قَالَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ: «إِنَّ أَحَدَكُمْ إِذَا صَلَّى يُنَاجِي رَبَّهُ، فَلَا يَتْفِلَنَّ عَنْ يَمِينِهِ، وَلٰكِنْ تَحْتَ قَدَمِهِ ٱلْيُسْرَى».

وَقَالَ سَعِيدٌ، عَنْ قَتَادَةَ: «لَا يَتْفِلُ قُدَّامَهُ أَوْ بَيْنَ يَدَيْهِ، وَلٰكِنْ عَنْ يَسارِهِ أَوْ تَحْتَ قَدَمَيْهِ».

وَقَالَ شُعْبَةُ: «لَا يَبْزُقُ بَيْنَ يَدَيْهِ وَلَا عَنْ يَمِينِهِ، وَلٰكِنْ عَنْ يَسَارِهِ أَوْ تَحْتَ قَدَمِهِ».

وَقَالَ حُمَيْدٌ، عَنْ أَنَسٍ، عَنِ ٱلنَّبِيِّ ﷺ: «لَا يَبْزُقُ فِي ٱلْقِبْلَةِ وَلَا عَنْ يَمِينِهِ، ولٰكِنْ عَنْ يَسارِهِ أَوْ تَحْتَ قَدَمِهِ».

٥٣٢ ـ **حَدَّثَنا** حَفْصُ بْنُ عُمَرَ قَالَ: حَدَّثنا يَزِيدُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ قَالَ: حَدَّثنا قَتَادَةُ، عَنْ أَنسٍ، عَنِ ٱلنَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «ٱعْتَدِلُوا فِي ٱلسُّجُودِ، وَلَا يَبْسُطْ ذِرَاعَيْهِ كَالْكَلْبِ، وَإِذَا بَزَقَ فَلَا يَبْزُقَنَّ بَيْنَ يَدَيْهِ، وَلَا عَنْ يَمِينِهِ، فَإِنَّمَا يُنَاجِي رَبَّهُ».

٩ ـ باب: الإِبْرَادِ بِالظُّهْرِ فِي شِدَّةِ ٱلْحَرِّ.

٥٣٣و٥٣٤ ـ **حَدَّثَنا** أَيُّوبُ بْنُ سُلَيْمانَ قَالَ: حَدَّثنا أَبُو بَكْرٍ، عَنْ سُلَيْمانَ، قَالَ صَالِحُ بْنُ كَيْسَانَ: حَدَّثنا ٱلأَعْرَجُ، عَبْدُ ٱلرَّحْمٰنِ وَغَيْرُهُ، عَنْ أَبي هُرَيْرَةَ، وَنَافِعٌ مَوْلَى عَبْدِ ٱللهِ بْنِ عُمَرَ، عَنْ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ عُمَرَ: أَنَّهُمَا حَدَّثَاهُ عَنْ رَسُولِ ٱللهِ ﷺ أَنَّهُ قَالَ: «إِذَا ٱشْتَدَّ ٱلْحَرُّ فَأَبْرِدُوا عَنِ ٱلصَّلَاةِ، فَإِنَّ شِدَّةَ ٱلْحَرِّ مِنْ فَيْحِ جَهَنَّمَ».

٥٣٥ ـ **حَدَّثَنا** ٱبْنُ بَشَّارٍ قَالَ: حَدَّثنا غُنْدَرٌ قَالَ: حَدَّثنا شُعْبَةُ، عَنِ ٱلْمُهَاجِرِ أَبي ٱلْحَسَنِ: سَمِعَ زَيْدَ بْنَ وَهْبٍ، عَنْ أَبي ذَرٍّ قَالَ: أَذَّنَ مُؤَذِّنُ ٱلنَّبِيِّ ﷺ ٱلظُّهْرَ، فَقَالَ: «أَبْرِدْ أَبْرِدْ» ـ أَوْ قَالَ: «ٱنْتَظِرْ ٱنْتَظِرْ» ـ. وَقَالَ «شِدَّةُ ٱلْحَرِّ مِنْ فَيْحِ جَهَنَّمَ، فَإِذَا ٱشْتَدَّ ٱلْحَرُّ فَأَبْرِدُوا عَنِ ٱلصَّلَاةِ». حَتَّى رَأَيْنَا فَيْءَ ٱلتُّلُولِ.

٥٣٦ ـ **حَدَّثَنا** عَلِيُّ بْنُ عَبْدِ ٱللهِ قَالَ: حَدَّثنا سُفْيَانُ قَالَ: حَفِظْنَاهُ مِنَ ٱلزُّهْرِيِّ، عَنْ

forte, attendez la fraîcheur puis accomplissez la prière! Car la grande chaleur vient de l'émanation de la Géhenne.

537 - «Le Feu se plaignit à son Seigneur en disant: "O Seigneur! mes différentes parties se dévorent les unes les autres..." Sur ce, Il lui donna la permission d'avoir deux Souffles: Un en hiver et un autre en été. C'est cela qui correspond à la plus forte chaleur et au plus grand froid éprouvés...»

538 - Abu Sa'îd dit: «Attendez la fraîcheur pour accomplir la prière du *ḍuhr*, car la grande chaleur provient de l'émanation de la Géhenne.»

* [Le père de 'Umar ben Ḥafṣ] est suivi aussi par Sufyân, Yaḥya et Abu 'Awâna qui tiennent ce *ḥadîth* d'al-'A'mach.

R. 10 - Sur le fait d'attendre la fraîcheur pour faire la prière du *ḍuhr* pendant le voyage

539 - Abu Dhar al-Ghifâry dit: «Nous étions en voyage avec le Prophète (ç) et quand le muezzin voulut appeler à la prière du *ḍuhr*, le Prophète (ç) lui dit: "Attends la fraîcheur!" Aussi, il voulut ensuite appeler à la prière mais le Prophète lui redit: "Attends la fraîcheur!" [En effet, on attendit la fraîcheur] jusqu'au moment où nous vîmes l'ombre (fay') dans les collines. Et le Prophète (ç) de dire: "La grande chaleur provient de l'émanation de la Géhenne. Donc, lorsque la chaleur devient forte, attendez la fraîcheur pour accomplir la prière!"»

* Ibn 'Abbâs: *yatafayya'u*(1) veut dire "Il s'incline".

R. 11 - Le temps de la prière du *ḍuhr* [commence à partir] où le soleil commence à pencher vers l'ouest

* Jâbir: Le Prophète (ç) priait [le *ḍuhr*] pendant la canicule.

540 - 'Anas ben Mâlik: Une fois, le Messager de Dieu (ç) sortit au moment où le soleil commençait à pencher [vers l'ouest]. Il accomplit la prière du *ḍuhr*, se mit sur le minbar et commença à parler de l'Heure en citant ses terribles évènements. Il dit ensuite: "Que celui qui veut interroger sur une chose, le fasse! car, tant que je suis à ma place-ci, je vous répondrai sur toute chose." [En entendant cela], les présents se mirent à pleurer. Quant au Prophète, il répétait ceci: "Posez-moi des questions!" Alors 'Abd-ul-Lâh ben Ḥudhâfa as-Sahmy se leva et demanda: "Qui est mon père? — Ton père est Ḥudhâfa," répondit le Prophète qui insista toujours à redire: "Posez-moi des questions!" Et 'Umar ben al-Khaṭâb de se mettre à

---

(1) An-Naḥl, 48.

سَعِيدِ بْنِ ٱلْمُسَيَّبِ، عَنْ أَبي هُرَيْرَةَ، عَنِ ٱلنَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «إِذَا ٱشْتَدَّ ٱلْحَرُّ فَأَبْرِدُوا بِالصَّلَاةِ، فَإِنَّ شِدَّةَ ٱلْحَرِّ مِنْ فَيْحِ جَهَنَّمَ».

٥٣٧ ـ وَٱشْتَكَتِ ٱلنَّارُ إِلَى رَبِّهَا، فَقَالَتْ: يَا رَبِّ أَكَلَ بَعْضِي بَعْضاً، فَأَذِنَ لَهَا بِنَفَسَيْنِ، نَفَسٍ فِي ٱلشِّتَاءِ وَنَفَسٍ فِي ٱلصَّيْفِ، فَهُوَ أَشَدُّ مَا تَجِدُونَ مِنَ ٱلْحَرِّ، وَأَشَدُّ مَا تَجِدُونَ مِنَ ٱلزَّمْهَرِيرِ».

٥٣٨ ـ **حَدَّثَنَا** عُمَرُ بْنُ حَفْصٍ قَالَ: حَدَّثنا أَبي قَالَ: حَدَّثنا ٱلْأَعْمَشُ: حَدَّثنا أَبُو صَالِحٍ، عَنْ أَبي سَعِيدٍ قَالَ: قَالَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ: «أَبْرِدُوا بِالظُّهْرِ، فَإِنَّ شِدَّةَ ٱلْحَرِّ مِنْ فَيْحِ جَهَنَّمَ».

تابَعَهُ سُفْيانُ، وَيَحْيىٰ، وأَبُو عَوانَةَ، عَنِ ٱلْأَعْمَشِ.

١٠ ـ باب: ٱلْإِبْرَادُ بِالظُّهْرِ فِي ٱلسَّفَرِ.

٥٣٩ ـ **حَدَّثَنَا** آدَمُ بْنُ أَبي إِيَاسٍ قَالَ: حَدَّثنا شُعْبَةُ قَالَ: حَدَّثنا مُهَاجِرٌ، أَبُو ٱلْحَسَنِ، مَوْلًى لِبَنِي تَيْمِ ٱللهِ، قَالَ: سَمِعْتُ زَيْدَ بْنَ وَهْبٍ، عَنْ أَبي ذَرٍّ ٱلْغِفَارِيِّ قَالَ: كُنَّا مَعَ ٱلنَّبِيِّ ﷺ فِي سَفَرٍ، فَأَرَادَ ٱلْمُؤَذِّنُ أَنْ يُؤَذِّنَ لِلظُّهْرِ، فَقالَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ: «أَبْرِدْ». ثُمَّ أَرَادَ أَنْ يُؤَذِّنَ، فَقالَ لَهُ: «أَبْرِدْ». حَتَّى رَأَيْنَا فَيْءَ ٱلتُّلُولِ، فَقَالَ: ٱلنَّبِيُّ ﷺ: «إِنَّ شِدَّةَ ٱلْحَرِّ مِنْ فَيْحِ جَهَنَّمَ، فَإِذَا ٱشْتَدَّ ٱلْحَرُّ فَأَبْرِدُوا بِالصَّلَاةِ».

وَقَالَ ٱبْنُ عَبَّاسٍ: ﴿يَتَفَيَّأُ﴾[1]. يَتَمَيَّلُ.

١١ ـ باب: وَقْتُ ٱلظُّهْرِ عِنْدَ ٱلزَّوَالِ.

وَقَالَ جابِرٌ: كَانَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ يُصَلِّي بِالْهَاجِرَةِ.

٥٤٠ ـ **حَدَّثَنَا** أَبُو ٱلْيَمَانِ قَالَ: أَخْبرَنَا شُعَيْبٌ، عَنِ ٱلزُّهْرِيِّ قَالَ: أَخْبَرَنِي أَنَسُ بْنُ مالِكٍ: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ خَرَجَ حِينَ زَاغَتِ ٱلشَّمْسُ، فَصَلَّى ٱلظُّهْرَ، فَقَامَ عَلَى ٱلْمِنْبَرِ، فَذَكَرَ ٱلسَّاعَةَ، فَذَكَرَ أَنَّ فِيهَا أُمُوراً عِظَاماً، ثُمَّ قَالَ: «مَنْ أَحَبَّ أَنْ يَسْأَلَ عَنْ شَيْءٍ فَلْيَسْأَلْ، فَلَا تَسْأَلُونِي عَنْ شَيْءٍ إِلَّا أَخْبَرْتُكُمْ، مَا دُمْتُ فِي مَقَامِي هٰذَا». فَأَكْثَرَ ٱلنَّاسُ فِي ٱلْبُكَاءِ، وَأَكْثَرَ أَنْ يَقُولَ: «سَلُونِي». فَقَامَ عَبْدُ ٱللهِ بْنُ حُذَافَةَ ٱلسَّهْمِيُّ فَقَالَ: مَنْ أَبي؟ قَالَ: «أَبُوكَ حُذَافَةُ». ثُمَّ أَكْثَرَ أَنْ يَقُولَ: «سَلُونِي». فَبَرَكَ عُمَرُ عَلَى رُكْبَتَيْهِ فَقَالَ: رَضِينَا بِاللهِ رَبًّا، وَبِالْإِسْلَامِ دِيناً،

---

(١) سورة النحل الآية ٤٨.

genou en disant: “Nous acceptons Dieu comme seigneur, l’Islam comme religion et Muḥammad comme prophète.” Le Prophète garda le silence puis reprit: “Tout à l’heure, on m’a fait montrer le Paradis et le Feu à travers ce mur, et je n’ai rien vu de comparable au bien et au mal...”

541 - Abu Barza [dit]: «Le Prophète (ç) accomplissait la prière du *ṣubḥ* alors que l’un de nous pouvait connaître la personne qui se tenait près de lui. Il récitait dans cette prière de soixante à cent versets. Quant à la prière du *ḍuhr*, il se mettait à l’accomplir dès que le soleil commençait à pencher vers l’ouest. Il priait le *‘aṣr* au moment où l’un de nous [pouvait] partir au bout de Médine, [c’est-à-dire], y revenir alors que le soleil était encore “vivant”(1) (pour la prière du *maghrib*, j’ai oublié ce qu’Abu Barza avait dit, explique Abu al-Minhâl). Enfin, le Prophète ne voyait aucun inconvénient à retarder la prière du *‘Ichâ’* jusqu’au [premier] tiers de la nuit (plus tard, Abu al-Minhal dit: *jusqu’au milieu de la nuit*).»

De Mu‘âdh, de Chu‘ba: «J’ai recontré Abu al-Minḥâl une autre fois et il m’a dit: “Ou: *jusqu’au [premier] tiers de la nuit.*”»

542 - ’Anas ben Mâlik dit: «En faisant la prière [du *ḍuhr*] derrière le Messager de Dieu (ç) pendant la canicule, nous nous prosternions sur nos vêtements pour éviter la chaleur.»

R. 12 - Sur le fait de retarder la prière du *ḍuhr* jusqu’au [début] de celle du *‘aṣr*

543 - Ibn ‘Abbâs: Le Prophète (ç) fit à Médine sept *[rak‘a]* pour les prières du *maghrib* et du *‘ichâ’* et huit *rak‘a* pour les prières du *ḍuhr* et du *‘aṣr*.

«Peut-être qu’il a fait cela pendant une nuit pluvieuse, supposa ’Ayyûb. — Peut-être, répondit Abu ach-Cha‘thâ’.»

R. 13 - Sur le temps de la prière du *‘aṣr*

544 - ‘Â’icha dit que le Messager de Dieu (ç) priait le *‘aṣr* au moment où les rayons du soleil n’avaient pas encore quitté sa chambre.

545 - D’après ‘Urwa, ‘Â’icha [rapporte] que le Messager de Dieu (ç) fit la

(1) Par «vivant», on entend dire que le soleil n’a rien perdu: ni de la chaleur émise, ni de sa couleur, ni de l’intensité de sa lumière.

وبِمُحَمَّدٍ نَبِيًّا، فَسَكَتَ. ثُمَّ قَالَ: «عُرِضَتْ عَلَيَّ ٱلْجَنَّةُ وَٱلنَّارُ آنِفاً، فِي عُرْضِ هٰذَا ٱلْحَائِطِ، فَلَمْ أَرَ كَالْخَيْرِ وَٱلشَّرِّ».

٥٤١ ـ **حَدَّثَنَا** حَفْصُ بْنُ عُمَرَ قَالَ: حَدَّثَنا شُعْبَةُ، عَنْ أَبِي ٱلْمِنْهَالِ، عَنْ أَبِي بَرْزَةَ: كَانَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ يُصَلِّي ٱلصُّبْحَ، وَأَحَدُنَا يَعْرِفُ جَلِيسَهُ، وَيَقْرَأُ فِيهَا مَا بَيْنَ ٱلسِّتِّينَ إِلَى ٱلْمِائَةِ، وَيُصَلِّي ٱلظُّهْرَ إِذَا زَالَتِ ٱلشَّمْسُ، وَٱلْعَصْرَ وَأَحَدُنَا يَذْهَبُ إِلَى أَقْصَى ٱلْمَدِينَةِ رَجَعَ[1] وَٱلشَّمْسُ حَيَّةٌ، وَنَسِيتُ مَا قَالَ فِي ٱلْمَغْرِبِ، وَلَا يُبَالِي بِتَأْخِيرِ ٱلْعِشَاءِ إِلَى ثُلُثِ ٱللَّيْلِ، ثُمَّ قَالَ إِلَى شَطْرِ ٱللَّيْلِ.

وَقَالَ مُعَاذٌ: قَالَ شُعْبَةُ: ثُمَّ لَقِيتُهُ مَرَّةً فَقَالَ: أَوْ ثُلُثِ ٱللَّيْلِ.

٥٤٢ ـ **حَدَّثَنَا** مُحَمَّدٌ ـ يَعْنِي ٱبْنَ مُقَاتِلٍ ـ قَالَ: أَخْبَرَنَا عَبْدُ ٱللهِ قَالَ: أَخْبَرَنَا خَالِدُ بْنُ عَبْدِ ٱلرَّحْمٰنِ: حَدَّثَنِي غَالِبٌ ٱلْقَطَّانُ، عَنْ بَكْرِ بْنِ عَبْدِ ٱللهِ ٱلْمُزَنِيِّ، عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ قَالَ: كُنَّا إِذَا صَلَّيْنَا خَلْفَ رَسُولِ ٱللهِ ﷺ بِالظَّهَائِرِ، سَجَدْنَا عَلَى ثِيَابِنَا ٱتِّقَاءَ ٱلْحَرِّ.

١٢ ـ باب: تَأْخِيرِ ٱلظُّهْرِ إِلَى ٱلْعَصْرِ.

٥٤٣ ـ **حَدَّثَنَا** أَبُو ٱلنُّعْمَانِ قَالَ: حَدَّثَنا حَمَّادٌ ـ هُوَ ٱبْنُ زَيْدٍ ـ عَنْ عَمْرِو بْنِ دِينَارٍ، عَنْ جَابِرِ بْنِ زَيْدٍ، عَنِ ٱبْنِ عَبَّاسٍ: أَنَّ ٱلنَّبِيَّ ﷺ صَلَّى بِالْمَدِينَةِ سَبْعاً وَثَمَانِياً: ٱلظُّهْرَ وَٱلْعَصْرَ، وَٱلْمَغْرِبَ وَٱلْعِشَاءَ. فَقَالَ أَيُّوبُ: لَعَلَّهُ فِي لَيْلَةٍ مَطِيرَةٍ؟ قَالَ: عَسَى.

١٣ ـ باب: وَقْتِ ٱلْعَصْرِ.

٥٤٤ ـ **حَدَّثَنَا** إِبْرَاهِيمُ بْنُ ٱلْمُنْذِرِ قَالَ: حَدَّثَنا أَنَسُ بْنُ عِيَاضٍ، عَنْ هِشَامٍ، عَنْ أَبِيهِ: أَنَّ عَائِشَةَ قَالَتْ: كَانَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ يُصَلِّي ٱلْعَصْرَ، وَٱلشَّمْسُ لَمْ تَخْرُجْ مِنْ حُجْرَتِهَا.

٥٤٥ ـ **حَدَّثَنَا** قُتَيْبَةُ قَالَ: حَدَّثَنا ٱللَّيْثُ، عَنِ ٱبْنِ شِهَابٍ، عَنْ عُرْوَةَ، عَنْ عَائِشَةَ: أَنَّ

---

(١) هناك رواية ثانية ثُمَّ يَرْجِعُ

prière du *'asr* au moment où [les rayons] du soleil étaient encore dans sa chambre, c'est-à-dire qu'il n'y avait pas encore d'ombre...

* Abu 'Usâma (de Hichâm) ajoute:... *dans le sol de sa chambre.*

546 - Selon 'Urwa, 'Â'icha dit: «Le Prophète (ç) faisait la prière du *'asr* au moment où [les rayons] du soleil étaient encore visibles dans ma chambre, c'est-à-dire que l'ombre ne s'était pas encore montrée.»

[Mais, avec le même *insâd*], Mâlik, Yahya ben Sa'îd, Chu'ayb et ibn Abu Hafsa rapportent ceci [d'az-Zuhry]: *C'est-à-dire que [les rayons] du soleil n'avaient pas encore quitté [la chambre].*

547 - Sayyâr ben Salâma dit: «J'entrai avec mon père chez Abu Barza al-'Aslamy. Mon père lui dit: "Comment le Messager de Dieu (ç) accomplissait les prières obligatoires? — Il faisait la prière de la canicule[1], répondit Abu Barza, celle que vous appelez la première, dès que le soleil commence à s'incliner [vers l'ouest]; la prière du *'asr*, durant le temps où l'un de nous pouvait revenir à l'endroit de son habitation, à l'extrémité de Médine, et ce au moment où le soleil était encore *vivant.*" Pour la prière du *maghrib*, j'ai oublié ce qu'il avait dit.

«"Il aimait, continua Abu Barza, retarder la prière du *'ichâ'*, c'est-à-dire celle que vous appelez *al-'atama*, mais il détestait dormir avant de l'accomplir et parler après elle. Enfin, il terminait la prière d'*al-ghadât* au moment où l'on pouvait reconnaître la personne assise près de soi, et y récitait entre soixante et cent versets."»

548 - 'Anas ben Mâlik dit: «Nous faisions la prière du *'asr* puis nous nous dirigions vers les béni 'Amrû ben Awf que nous trouvions en train de la faire.»

549 - Abu Bakr ben 'Uthmân ben Sahl ibn Hunayf dit: J'ai entendu Abu 'Umâma dire: «Nous priâmes le *duhr* avec 'Umar ben 'Abd-al-'Azîz puis nous nous dirigeâmes chez Anas ben Mâlik. En entrant, nous le trouvâmes en train de prier le *'asr*. Je lui dis: "O oncle! quelle est cette prière que tu viens de faire? — C'est celle du *'asr*, répondit-il, et c'est la prière que nous faisions avec le Messager de Dieu (ç)."

550 - 'Anas dit: «Le Messager de Dieu (ç) faisait la prière du *'asr* au moment où le soleil était en plein ciel et *bien vivant*. Et, en se dirigeant vers al-'Awâly, l'un

(1) C'est-à-dire, celle du *duhr*.

رَسُولَ ٱللهِ ﷺ صَلَّى ٱلْعَصْرَ وَٱلشَّمْسُ فِي حُجْرَتِهَا، لَمْ يَظْهَرِ ٱلْفَيْءُ مِنْ حُجْرَتِهَا.

وَقالَ أَبُو أُسَامَةَ عَنْ هِشَامٍ: مِنْ قَعْرِ حُجْرَتِهَا.

٥٤٦ ـ حَدَّثَنَا أَبُو نُعَيْمٍ قَالَ: أَخْبَرَنَا ٱبْنُ عُيَيْنَةَ، عَنِ ٱلزُّهْرِيِّ، عَنْ عُرْوَةَ، عَنْ عَائِشَةَ قَالَتْ: كَانَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ يُصَلِّي صَلاَةَ ٱلْعَصْرِ، وَٱلشَّمْسُ طَالِعَةٌ فِي حُجْرَتِي، لَمْ يَظْهَرِ ٱلْفَيْءُ بَعْدُ.

وَقَالَ مَالِكٌ، وَيَحْيَى بْنُ سَعِيدٍ، وَشُعَيْبٌ، وَٱبْنُ أَبِي حَفْصَةَ: وَٱلشَّمْسُ قَبْلَ أَنْ تَظْهَرَ.

٥٤٧ ـ حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ مُقَاتِلٍ قَالَ: أَخْبَرَنَا عَبْدُ ٱللهِ قَالَ: أَخْبَرَنَا عَوْفٌ، عَنْ سَيَّارِ بْنِ سَلاَمَةَ قَالَ: دَخَلْتُ أَنَا وَأَبِي عَلَى أَبِي بَرْزَةَ ٱلأَسْلَمِيِّ، فَقَالَ لَهُ أَبِي: كَيْفَ كَانَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ يُصَلِّي ٱلمَكْتُوبَةَ؟ فَقَالَ: كَانَ يُصَلِّي ٱلْهَجِيرَ ـ ٱلَّتِي تَدْعُونَهَا ٱلأُولَى ـ حِينَ تَدْحَضُ ٱلشَّمْسُ، وَيُصَلِّي ٱلْعَصْرَ، ثُمَّ يَرْجِعُ أَحَدُنَا إِلَى رَحْلِهِ فِي أَقْصَى ٱلمَدِينَةِ، وَٱلشَّمْسُ حَيَّةٌ، وَنَسِيتُ مَا قَالَ فِي ٱلمَغْرِبِ، وَكَانَ يَسْتَحِبُّ أَنْ يُؤَخِّرَ مِنَ العِشَاءِ ـ ٱلَّتِي تَدْعُونَهَا ٱلْعَتَمَةَ ـ وَكَانَ يَكْرَهُ ٱلنَّوْمَ قَبْلَهَا وَٱلْحَدِيثَ بَعْدَهَا، وَكَانَ يَنْفَتِلُ مِنْ صَلاَةِ ٱلْغَدَاةِ حِينَ يَعْرِفُ ٱلرَّجُلُ جَلِيسَهُ، وَيَقْرَأُ بِالسِّتِّينَ إِلَى ٱلمائَةِ.

٥٤٨ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ مَسْلَمَةَ، عَنْ مَالِكٍ، عَنْ إِسْحَقَ بْنِ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ أَبِي طَلْحَةَ، عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ قَالَ: كُنَّا نُصَلِّي ٱلْعَصْرَ، ثُمَّ يَخْرُجُ ٱلإِنْسَانُ إِلَى بَنِي عَمْرِو بْنِ عَوْفٍ، فَنَجِدُهُمْ يُصَلُّونَ ٱلْعَصْرَ.

٥٤٩ ـ حَدَّثَنَا ٱبْنُ مُقَاتِلٍ قَالَ: أَخْبَرَنَا عَبْدُ ٱللهِ قَالَ: أَخْبَرَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ عُثْمانَ بْنِ سَهْلِ ٱبْنِ حُنَيْفٍ قَالَ: سَمِعْتُ أَبَا أُمَامَةَ يَقُولُ: صَلَّيْنَا مَعَ عُمَرَ بْنِ عَبْدِ ٱلْعَزِيزِ ٱلظُّهْرَ، ثُمَّ خَرَجْنَا حَتَّى دَخَلْنَا عَلَى أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ، فَوَجَدْنَاهُ يُصَلِّي ٱلْعَصْرَ، فَقُلْتُ: يَا عَمِّ، مَا هٰذِهِ ٱلصَّلاَةُ ٱلَّتِي صَلَّيْتَ؟ قَالَ: ٱلْعَصْرُ، وَهٰذِهِ صَلاَةُ رَسُولِ ٱللهِ ﷺ ٱلَّتِي كُنَّا نُصَلِّي مَعَهُ.

٥٥٠ ـ حَدَّثَنَا أَبُو ٱلْيَمَانِ قَالَ: أَخْبَرَنَا شُعَيْبٌ، عَنِ ٱلزُّهْرِيِّ قَالَ: حَدَّثَنِي أَنَسُ بْنُ مَالِكٍ قَالَ: كَانَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ يُصَلِّي ٱلْعَصْرَ وَٱلشَّمْسُ مُرْتَفِعَةٌ حَيَّةٌ، فَيَذْهَبُ ٱلذَّاهِبُ إِلَى ٱلْعَوَالِي،

de nous arrivait et y trouvait ses habitants en train de faire la même prière alors que le soleil était encore en plein ciel.»

«Or, une partie d'al-'Awâly, [dit az-Zuhry], se trouvait à environ quatre *mayl* de Médine.»

551 - 'Anas ben Mâlik dit: «Nous faisions la prière du *'aṣr* puis l'un de nous partait vers Qubâ'. En arrivant, il trouvait les habitants de cette localité [en train de prier le *'aṣr*] alors que le soleil était encore en plein ciel.»

R. 14 - Sur le péché de celui qui néglige de faire la prière du *'aṣr* en son temps

552 - Ibn 'Umar: Le Messager de Dieu (ç) a dit: «Celui qui néglige de faire la prière du *'aṣr* dans son temps est comme si un malheur l'a touché dans ses parents et ses biens.»

R. 15 - Sur celui qui néglige de faire la prière du *'aṣr*

553 - Abu al-Malîḥ dit: «Nous étions avec Burayda dans une expédition, en un jour nuageux. Il nous dit: Faites la prière du *'aṣr* dès le début de son temps, car le Prophète (ç) a dit: "Celui qui néglige de faire la prière du *'aṣr* verra ses bonnes œuvres effacées."»

R. 16 - Sur le mérite de la prière du *'aṣr*

554 - D'après Qays, Jarîr dit: «Une nuit, nous étions chez le Prophète (ç) qui regarda la lune — c'est-à-dire la pleine lune — et dit: "Vous allez voir votre seigneur comme vous êtes en train de voir cette lune. Vous ne trouverez aucune peine à le voir... [Donc], si vous pouvez ne pas être empêchés d'accomplir certaines prières avant le lever du soleil et avant le coucher, faites-le!" puis il récita: ... **célèbre les louanges de ton Seigneur avant le lever du soleil et avant son coucher**[1].»

'Ismâ'îl: Faites cela et ne négliger jamais ces [deux] prières!

(1) Qâf, 39.

فَيَأْتِيهِمْ وَٱلشَّمْسُ مُرْتَفِعَةٌ، وَبَعْضُ ٱلْعَوَالِي مِنَ ٱلْمَدِينَةِ عَلَى أَرْبَعَةِ أَمْيَالٍ، أَوْ نَحْوِهِ.

٥٥١ ـ **حَدَّثَنَا** عَبْدُ ٱللهِ بْنُ يُوسُفَ قَالَ: أَخْبَرَنَا مالِكٌ، عَنِ ٱبْنِ شِهَابٍ، عَنْ أَنَسِ بْنِ مالِكٍ قَالَ: كُنَّا نُصَلِّي ٱلْعَصْرَ، ثُمَّ يَذْهَبُ ٱلذَّاهِبُ مِنَّا إِلَى قُبَاءٍ، فَيَأْتِيهِمْ وَٱلشَّمْسُ مُرْتَفِعَةٌ.
رَسُولَ ٱللهِ ﷺ قَالَ: «ٱلَّذِي تَفُوتُهُ صَلَاةُ ٱلْعَصْرِ، كَأَنَّمَا وُتِرَ أَهْلَهُ وَمَالَهُ».

١٤ ـ باب: إِثْمُ مَنْ فَاتَتْهُ ٱلْعَصْرُ.

٥٥٢ ـ **حَدَّثَنا** عَبْدُ ٱللهِ بْنُ يُوسُفَ قَالَ: أَخْبَرَنَا مالِكٌ، عَنْ نَافِعٍ، عَنِ ٱبْنِ عُمَرَ: أَنَّ

١٥ ـ باب: مَنْ تَرَكَ ٱلْعَصْرَ.

٥٥٣ ـ **حَدَّثَنَا** مُسْلِمُ بْنُ إِبْراهِيمَ قَالَ: حَدَّثنا هِشَامٌ قَالَ: حَدَّثنا يَحْيى بْنُ أَبي كَثِيرٍ، عَنْ أَبي قِلَابَةَ، عَنْ أَبي ٱلمَلِيحِ قَالَ: كُنَّا مَعَ بُرَيْدَةَ فِي غَزْوَةٍ، فِي يَوْمٍ ذِي غَيْمٍ، فَقَالَ: بَكِّرُوا بِصَلَاةِ ٱلْعَصْرِ، فَإِنَّ ٱلنَّبِيَّ ﷺ قَالَ: «مَنْ تَرَكَ صَلَاةَ ٱلْعَصْرِ فَقَدْ حَبِطَ عَمَلُهُ».

١٦ ـ باب: فَضْلِ صَلَاةِ ٱلْعَصْرِ.

٥٥٤ ـ **حَدَّثَنَا** ٱلْحُمَيْدِيُّ قَالَ: حَدَّثنا مَرْوَانُ بْنُ مُعاوِيَةَ قَالَ: حَدَّثنا إِسْماعِيلُ، عَنْ قَيْسٍ، عَنْ جَرِيرٍ قَالَ: كُنَّا عِنْدَ ٱلنَّبِيِّ ﷺ، فَنظَرَ إِلَى ٱلْقَمَرِ لَيْلَةً ـ يَعْنِي ٱلْبَدْرَ ـ فَقَالَ: «إِنَّكُمْ سَتَرَوْنَ رَبَّكُمْ، كَمَا تَرَوْنَ هٰذَا ٱلْقَمَرَ، لَا تُضَامُونَ فِي رُؤْيَتِهِ، فَإِنِ ٱسْتَطَعْتُمْ أَنْ لَا تُغْلَبُوا عَلَى صَلَاةٍ قَبْلَ طُلُوعِ ٱلشَّمْسِ وَقَبْلَ غُرُوبِهَا فَافْعَلُوا». ثُمَّ قَرَأَ: ﴿وَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ قَبْلَ طُلُوعِ ٱلشَّمْسِ وَقَبْلَ ٱلْغُرُوبِ﴾[1].

قَالَ إِسْماعِيلُ: ٱفْعَلُوا: لَا تَفُوتَنَّكُمْ.

(١) سورة ق: الآية ٣٩.

555 - Abu Hurayra: Le Messager de Dieu (ç) a dit: «Il y a des anges qui se succèdent à venir parmi vous pendant la nuit et le jour et qui se réunissent au moment des prières du *fajr* et du *'aṣr*. Ceux qui ont passé la nuit auprès de vous montent [au ciel. Là], et bien qu'Il soit plus informé, Il les interrogera: "Comment avez-vous laissé mes adorateurs? — Nous les avons laissés en train de prier et nous les avons trouvés en train de prier."»

R. 17 - Sur celui qui rattrape une *rak'a* de la prière du *'aṣr* juste avant le coucher du soleil

556 - Abu Hurayra dit: «Le Messager de Dieu (ç) a dit: "Si l'un de vous rattrape une prosternation de la prière du *'aṣr*, avant le coucher du soleil, qu'il termine sa prière! Aussi, s'il rattrape une prosternation de la prière du *ṣubḥ*, avant le lever du soleil, qu'il termine sa prière!"»

557 - Selon Sâlim ben 'Abd-ul-Lâh, son père lui rapporta avoir entendu le Messager de Dieu (ç) dire: «Votre terme, par rapport aux nations qui sont venues avant vous, est comme le temps qui sépare la prière du *'aṣr* et le coucher du soleil. Ainsi, les gens de la Torah ont reçu la Torah et ont œuvré ensuite jusqu'au milieu de la journée, mais ils n'ont pas pu continuer. [Et comme récompense], ils ont reçu chacun un *qirâṭ*. Après eux, les gens de l'Évangile ont reçu l'Evangile et ont œuvré jusqu'au temps correspondant à la prière du *'aṣr*, mais ils n'ont pas pu continuer. On leur a donné alors à chacun un *qirâṭ*. Ensuite, [c'était notre tour]; nous avons reçu le Coran et nous avons œuvré jusqu'au [temps correspondant] au coucher du soleil. On nous a donné alors chacun deux *qirâṭ*. Et les gens des deux Ecritures de s'opposer: "O Seigneur! Tu viens de donner à ceux-ci chacun deux *qirâṭ* et à nous un qirât chacun seulement bien que nos œuvres étaient plus nombreuses...!" Dieu, Puissant et Majestueux, leur a répondu: "Vous ai-Je lésés dans vos récompenses? — Non, ont-ils reconnu. — Cela est ma grâce et Je l'accorde à qui Je veux."»

558 - D'après Abu Mûsa, le Prophète (ç) [dit]: «La parabole des Musulmans, des Juifs et des Chrétiens est comme suit: un homme engagea des gens afin qu'ils lui exécutent un travail jusqu'à la nuit mais eux ne travaillèrent que jusqu'à la mi-journée et dirent: "Nous n'avons pas besoin de ta rétribution." Sur ce, il engagea d'autres personnes et leur dit: "Terminez la journée et vous aurez ce que j'avais déjà proposé!" En effet, ils se mirent à travailler mais à l'arrivée de l'heure de la prière du *'aṣr*, ils lui dirent: "Nous te laissons le travail que nous avons fait."

٥٥٥ - حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ يُوسُفَ قَالَ: حَدَّثنا مالِكٌ، عَنْ أَبي ٱلزِّنَادِ، عَنِ ٱلأَعْرَجِ، عَنْ أَبي هُرَيْرَةَ: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ قَالَ: «يَتعاقَبُونَ فِيكُمْ: مَلائِكَةٌ بِاللَّيْلِ وَمَلائِكَةٌ بِالنَّهارِ، وَيَجْتَمِعُونَ فِي صَلاةِ ٱلْفَجْرِ وَصَلاةِ ٱلْعَصْرِ، ثُمَّ يَعْرُجُ ٱلَّذِينَ بَاتُوا فِيكُمْ، فَيَسْأَلُهُمْ وَهْوَ أَعْلَمُ بِهِمْ: كَيْفَ تَرَكْتُمْ عِبادِي؟ فَيَقُولُونَ: تَرَكْنَاهُمْ وَهُمْ يُصَلُّونَ، وَأَتَيْنَاهُمْ وَهُمْ يُصَلُّونَ».

١٧ - باب: مَنْ أَدْرَكَ رَكْعَةً مِنَ ٱلْعَصْرِ قَبْلَ ٱلْغُرُوبِ.

٥٥٦ - حَدَّثَنَا أَبُو نُعَيْمٍ قَالَ: حَدَّثنا شَيْبَانُ، عَنْ يَحْيَى، عَنْ أَبي سَلَمَةَ، عَنْ أَبي هُرَيْرَةَ قَالَ: قَالَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ: «إِذَا أَدْرَكَ أَحَدُكُمْ سَجْدَةً مِنْ صَلاةِ ٱلْعَصْرِ، قَبْلَ أَنْ تَغْرُبَ ٱلشَّمْسُ، فَلْيُتِمَّ صَلاتَهُ، وَإِذَا أَدْرَكَ سَجْدَةً مِنْ صَلاةِ ٱلصُّبْحِ، قَبْلَ أَنْ تَطْلُعَ ٱلشَّمْسُ، فَلْيُتِمَّ صَلاتَهُ».

٥٥٧ - حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱلْعَزِيزِ بْنُ عَبْدِ ٱللهِ قَالَ: حَدَّثَنِي إِبْرَاهِيمُ، عَنِ ٱبْنِ شِهَابٍ، عَنْ سَالِمِ بْنِ عَبْدِ ٱللهِ، عَنْ أَبِيهِ أَنَّهُ أَخْبَرَهُ: أَنَّهُ سَمِعَ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ يَقُولُ: «إِنَّمَا بَقَاؤُكُمْ فِيمَا سَلَفَ قَبْلَكُمْ مِنَ ٱلأُمَمِ، كَمَا بَيْنَ صَلاةِ ٱلْعَصْرِ إِلَى غُرُوبِ ٱلشَّمْسِ، أُوتِيَ أَهْلُ ٱلتَّوْرَاةِ ٱلتَّوْرَاةَ، فَعَمِلُوا حَتَّى إِذَا ٱنْتَصَفَ ٱلنَّهَارُ عَجَزُوا، فَأُعْطُوا قِيرَاطاً قِيرَاطاً، ثُمَّ أُوتِيَ أَهْلُ ٱلإِنْجِيلِ ٱلإِنْجِيلَ، فَعَمِلُوا إِلَى صَلاةِ ٱلْعَصْرِ ثُمَّ عَجَزُوا، فَأُعْطُوا قِيرَاطاً قِيرَاطاً، ثُمَّ أُوتِينَا ٱلْقُرْآنَ، فَعَمِلْنَا إِلَى غُرُوبِ ٱلشَّمْسِ، فَأُعْطِينَا قِيرَاطَيْنِ قِيرَاطَيْنِ، فَقَالَ أَهْلُ ٱلْكِتَابَيْنِ: أَيْ رَبَّنَا، أَعْطَيْتَ هٰؤُلَاءِ قِيرَاطَيْنِ قِيرَاطَيْنِ، وَأَعْطَيْتَنَا قِيرَاطاً قِيرَاطاً، وَنَحْنُ كُنَّا أَكْثَرَ عَمَلاً؟ قَالَ: قَالَ ٱللهُ عَزَّ وَجَلَّ: هَلْ ظَلَمْتُكُمْ مِنْ أَجْرِكُمْ مِنْ شَيْءٍ؟ قَالُوا: لَا، قَالَ: فَهُوَ فَضْلِي أُوتِيهِ مَنْ أَشَاءُ».

٥٥٨ - حَدَّثَنَا أَبُو كُرَيْبٍ قَالَ: حَدَّثنا أَبُو أُسَامَةَ، عَنْ بُرَيْدٍ، عَنْ أَبي بُرْدَةَ، عَنْ أَبي مُوسَى، عَنِ ٱلنَّبِيِّ ﷺ: «مَثَلُ ٱلْمُسْلِمِينَ وَٱلْيَهُودِ وَٱلنَّصَارَى، كَمَثَلِ رَجُلٍ ٱسْتَأْجَرَ قَوْماً، يَعْمَلُونَ لَهُ عَمَلاً إِلَى ٱللَّيْلِ، فَعَمِلُوا إِلَى نِصْفِ ٱلنَّهَارِ فَقَالُوا: لَا حَاجَةَ لَنَا إِلَى أَجْرِكَ، فَاسْتَأْجَرَ آخَرِينَ، فَقَالَ: أَكْمِلُوا بَقِيَّةَ يَوْمِكُمْ وَلَكُمُ ٱلَّذِي شَرَطْتُ، فَعَمِلُوا حَتَّى إِذَا كَانَ حِينَ صَلَاةِ

Après eux, il engagea d'autres gens qui travaillèrent le reste de la journée, jusqu'au coucher du soleil et eurent le salaire des deux autres groupes.»

R. 18 - Sur l'horaire de la prière du *maghrib*

* 'Atâ': Le malade peut regrouper les prières du *maghrib* et du *'ichâ'* [directement l'une après l'autre].

559 - Abu an-Najâchy — 'Aṭâ' ben Ṣuhayb —, l'affranchi de Râfi' ben Khadîj, dit: «J'ai entendu Râfi' ben Khadîj dire: "Nous faisions la prière du *maghrib* avec le Prophète (ç) puis l'un de nous partait au moment où il pouvait voir l'endroit où arriveraient ses flèches."»

560 - Muḥammad ben 'Amrû ben al-Ḥasan ben 'Ali dit: «A l'arrivée d'al-Ḥajjâj, nous interrogeâmes Jâbir ben 'Abd-ul-Lâh [au sujet des horaires de la prière] et il nous dit: "Le Prophète (ç) faisait la prière du *ḍuhr* pendant la canicule; la prière du *'aṣr* au moment où le soleil était encore net; celle du *maghrib*, dès qu'elle devient obligatoire. Quant à la prière du *'ichâ'*, des fois [il la faisait tôt] et des fois [il la retardait]: en voyant les fidèles réunis, il la faisait tôt mais en voyant leur retard à venir, il la retardait. Enfin, pour la prière du *ṣubḥ*, ils ou[1] plutôt il, le Prophète (ç), la faisait pendant l'obscurité de fin de nuit."»

561 - Salama dit: «Nous priions avec le Prophète (ç) le *maghrib* lorsque [le soleil] se dérobe sous le voile [de la nuit].»

562 - Ibn 'Abbâs dit: «Le Prophète (ç) fit sept *rak'a* ensemble, [pour le *maghrib* et le 'ichâ'], et huit *rak'a* ensemble, [pour le *ḍuhr* et le *'aṣr*].»

R. 19 - Sur celui qui réprouve d'appeler la prière du *maghrib 'ichâ'*

563 - 'Abd-ul-Lâh al-Muzany: Le Prophète (ç) a dit: «Ne laissez pas les Bédouins l'emporter sur vous au sujet du nom de votre prière, c'est-à-dire celle du *maghrib*»

['Abd-ul-Lâh al-Muzany]: «Les Bédouins appelaient ladite prière: *'ichâ'*.»

(1) Le doute vient du *râwy*.

ٱلْعَصْرِ، قَالُوا: لَكَ مَا عَمِلْنَا، فَاسْتَأْجَرَ قَوْماً، فَعَمِلُوا بقِيَّةَ يَوْمِهِمْ حَتَّى غَابَتِ ٱلشَّمْسُ، وَٱسْتَكْمَلُوا أَجْرَ ٱلْفَرِيقَيْنِ».

١٨ ـ باب: وَقْتِ ٱلْمَغْرِبِ.

وَقَالَ عَطَاءٌ: يَجْمَعُ ٱلمَرِيضُ بَيْنَ ٱلمَغْرِبِ وَٱلْعِشَاءِ.

٥٥٩ ـ **حَدَّثَنَا** مُحَمَّدُ بْنُ مِهْرَانَ قَالَ: حَدَّثنا ٱلْوَلِيدُ قَالَ: حَدَّثنا ٱلأَوْزَاعِيُّ قَالَ: حَدَّثنا أَبُو ٱلنَّجَاشِيِّ ـ هو عَطَاءُ بْنُ صُهَيْبٍ ـ مَوْلَى رَافِعِ بْنِ خَدِيجٍ، قَالَ: سَمِعْتُ رَافِعَ بْنَ خَدِيجٍ يَقُولُ: كُنَّا نُصَلِّي ٱلمَغْرِبَ مَعَ ٱلنَّبِيِّ ﷺ، فَيَنْصَرِفُ أَحَدُنَا، وَإِنَّهُ لَيُبْصِرُ مَوَاقِعَ نَبْلِهِ.

٥٦٠ ـ **حَدَّثَنَا** مُحَمَّدُ بْنُ بَشَّارٍ قَالَ: حَدَّثنا مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرٍ قَالَ: حَدَّثنا شُعْبَةُ، عَنْ سَعْدٍ، عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عَمْرِو بْنِ ٱلْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ قَالَ: قَدِمَ ٱلْحَجَّاجُ، فَسَأَلْنَا جَابِرَ بْنَ عَبْدِ ٱلله فَقَالَ: كَانَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ يُصَلِّي ٱلظُّهْرَ بِالهَاجِرَةِ، وَٱلْعَصْرَ وَٱلشَّمْسُ نَقِيَّةٌ، وَٱلمَغْرِبَ إِذَا وَجَبَتْ، وَٱلْعِشَاء أَحْيَاناً وَأَحْيَاناً، إِذَا رَآهُمْ ٱجْتَمَعُوا عَجَّلَ، وَإِذَا رَآهُمْ أَبْطَؤُوا أَخَّرَ، وَٱلصُّبْحَ ـ كَانُوا، أَوْ ـ كَانَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ يُصَلِّيهَا بِغَلَسٍ.

٥٦١ ـ **حَدَّثَنَا** ٱلمَكِّيُّ بْنُ إِبْراهِيمَ قَالَ: حَدَّثنا يَزِيدُ بْنُ أَبِي عُبَيْدٍ، عَنْ سَلَمَةَ قَالَ: كُنَّا نُصَلِّي مَعَ ٱلنَّبِيِّ ﷺ ٱلمَغْرِبَ إِذَا تَوَارَتْ بِالْحِجَابِ.

٥٦٢ ـ **حَدَّثَنَا** آدَمُ قَالَ: حَدَّثنا شُعْبَةُ قَالَ: حَدَّثنا عَمْرُو بْنُ دِينَارٍ قَالَ: سَمِعْتُ جَابِرَ بْنَ زَيْدٍ، عَنِ ٱبْنِ عَبَّاسٍ قَالَ: صَلَّى ٱلنَّبِيُّ ﷺ سَبْعاً جَمِيعاً، وَثَمَانِياً جَمِيعاً.

١٩ ـ باب: مَنْ كَرِهَ أَنْ يُقَالَ لِلْمَغْرِبِ: ٱلْعِشَاءُ.

٥٦٣ ـ **حَدَّثَنَا** أَبُو مَعْمَرٍ ـ هُوَ عَبْدُ ٱلله بْنُ عَمْرٍو ـ قَالَ: حَدَّثنا عَبْدُ ٱلْوَارِثِ، عَنِ ٱلْحُسَيْنِ قَالَ: حَدَّثنا عَبْدُ ٱلله بْنُ بُرَيْدَةَ قَالَ: حَدَّثَنِي عَبْدُ ٱلله ٱلمُزَنِيُّ: أَنَّ ٱلنَّبِيَّ ﷺ قَالَ: «لَا تَغْلِبَنَّكُمُ ٱلأَعْرَابُ عَلَى ٱسْمِ صَلَاتِكُمُ ٱلمَغْرِبِ». قَالَ: وَتَقُولُ ٱلأَعْرَابُ: هِيَ ٱلْعِشَاءُ.

R. 20 - Sur le fait de dire *'ichâ'* ou *'atama* et sur celui qui considère que le temps de cette prière est long

* D'après Abu Hurayra, le Prophète (ç) [dit]: «Les prières les plus pénibles à accomplir par les hypocrites sont celles du *'ichâ'* et du *fajr*.»

* Abu 'Abd-ul-Lâh: L'avis à choisir est de dire *'ichâ'* [au lieu de *'atama*], et ce conformément à ces paroles du Très-Haut: **et après la prière du 'ichâ'**[1].

* On rapporte qu'Abu Mûsa a dit: Nous partions à tour de rôle chez le Prophète (ç) pendant [l'heure] de la prière du *'ichâ'*. Une fois, il la fit au moment de la *'atama*[2].

* Ibn 'Abbâs et 'Â'icha: Le Prophète (ç) fit la prière du *'icha'* au moment même de la *'atama*.

* On rapporte que 'Â'icha a dit: Le Prophète (ç) fit la prière de la *'atama* au moment même de la *'atama*.

* Jâbir: Le Prophète (ç) priait le *'ichâ'*...

* Abu Barza: Le Prophète (ç) retardait le *'ichâ'*.

* 'Anas: Le Prophète (ç) retarda le dernier *'ichâ'*.

* Ibn 'Umar, Abu Ayyûb et ibn *'Abbâs* (r) ont dit: Le Prophète (ç) pria le *maghrib* et le *'ichâ'*.

564 - Sâlim dit: «'Abd-ul-Lâh m'a rapporté en disant: Une nuit, le Messager de Dieu (ç) nous fit la prière du *'ichâ'*, c'est-à-dire celle que les gens appellent la *'atama*, puis l'acheva et se retourna vers nous. Il dit: "Remarquez-vous votre nuit-ci? Eh bien! après cent ans aucun, de ceux qui sont aujourd'hui sur terre, ne sera plus."»

R. 21 - Sur l'horaire de la prière du *'ichâ'*, ainsi appelée du fait de la réunion des fidèles ou de leur retard

565 - D'après Sa'd ben 'Ibrâhîm, Muḥammad ibn 'Amrû — il s'agit d'ibn al-Ḥasan ben 'Ali — dit: «Nous interrogeâmes Jâbir ben 'Abd-ul-Lâh sur la prière du Prophète (ç) et il nous dit: "Il faisait la prière du *ḍuhr* pendant la canicule; celle

(1) An-Nûr, 58.

(2) Dans le texte, *'a'tama* verbe du nom *'atama*.

٢٠ - باب: ذِكْرِ ٱلْعِشَاءِ وَٱلْعَتَمَةِ، وَمَنْ رَآهُ وَاسِعاً.

قَالَ أَبُو هُرَيْرَةَ، عَنِ ٱلنَّبِيِّ ﷺ: «أَثْقَلُ ٱلصَّلَاةِ عَلَى ٱلْمُنَافِقِينَ ٱلْعِشَاءُ وَٱلْفَجْرُ». وَقَالَ: «لَوْ يَعْلَمُونَ مَا فِي ٱلْعَتَمَةِ وَٱلْفَجْرِ».

قَالَ أَبُو عَبْدِ ٱللهِ: وَٱلِاخْتِيَارُ: أَنْ يَقُولَ ٱلْعِشَاءُ، لِقَوْلِهِ تَعَالَى: ﴿وَمِنۢ بَعْدِ صَلَوٰةِ ٱلْعِشَآءِ﴾[1]. وَيُذْكَرُ عَنْ أَبِي مُوسَى قَالَ: كُنَّا نَتَنَاوَبُ ٱلنَّبِيَّ ﷺ عِنْدَ صَلَاةِ ٱلْعِشَاءِ، فَأَعْتَمَ بِهَا.

وَقَالَ ٱبْنُ عَبَّاسٍ وَعَائِشَةُ: أَعْتَمَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ بِالْعِشَاءِ.

وَقَالَ بَعْضُهُمْ، عَنْ عَائِشَةَ: أَعْتَمَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ بِالْعَتَمَةِ.

وَقَالَ جَابِرٌ: كَانَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ يُصَلِّي ٱلْعِشَاءَ.

وَقَالَ أَبُو بَرْزَةَ: كَانَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ يُؤَخِّرُ ٱلْعِشَاءَ.

وَقَالَ: أَنَسٌ: أَخَّرَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ ٱلْعِشَاءَ ٱلآخِرَةَ.

وَقَالَ ٱبْنُ عُمَرَ، وَأَبُو أَيُّوبَ، وَٱبْنُ عَبَّاسٍ، رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمْ: صَلَّى ٱلنَّبِيُّ ﷺ ٱلْمَغْرِبَ وَٱلْعِشَاءَ.

٥٦٤ - حَدَّثَنَا عَبْدَانُ قَالَ: أَخْبَرَنَا عَبْدُ ٱللهِ قَالَ: أَخْبَرَنَا يُونُسُ، عَنِ ٱلزُّهْرِيِّ: قَالَ سَالِمٌ: أَخْبَرَنِي عَبْدُ ٱللهِ قَالَ: صَلَّى لَنَا رَسُولُ ٱللهِ ﷺ لَيْلَةً صَلَاةَ ٱلْعِشَاءِ، وَهِيَ ٱلَّتِي يَدْعُو ٱلنَّاسُ ٱلْعَتَمَةَ، ثُمَّ ٱنْصَرَفَ فَأَقْبَلَ عَلَيْنَا، فَقَالَ: «أَرَأَيْتُمْ لَيْلَتَكُمْ هٰذِهِ، فَإِنَّ رَأْسَ مِائَةِ سَنَةٍ مِنْهَا، لَا يَبْقَى مِمَّنْ هُوَ عَلَى ظَهْرِ ٱلْأَرْضِ أَحَدٌ».

٢١ - باب: وَقْتِ ٱلْعِشَاءِ، إِذَا ٱجْتَمَعَ ٱلنَّاسُ أَوْ تَأَخَّرُوا.

٥٦٥ - حَدَّثَنَا مُسْلِمُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ قَالَ: حَدَّثَنَا شُعْبَةُ، عَنْ سَعْدِ بْنِ إِبْرَاهِيمَ، عَنْ مُحَمَّدِ ٱبْنِ عَمْرٍو - هُوَ ٱبْنُ ٱلْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ - قَالَ: سَأَلْنَا جَابِرَ بْنَ عَبْدِ ٱللهِ، عَنْ صَلَاةِ ٱلنَّبِيِّ ﷺ، فَقَالَ: كَانَ يُصَلِّي ٱلظُّهْرَ بِالْهَاجِرَةِ، وَٱلْعَصْرَ وَٱلشَّمْسُ حَيَّةٌ، وَٱلْمَغْرِبَ إِذَا وَجَبَتْ، وَٱلْعِشَاءَ:

---

(١) سورة النور: الآية ٥٨.

du *'aṣr* pendant que le soleil était encore *vivant*; celle du *maghrib* dès qu'elle devient obligatoire; celle du *'ichâ'* [comme suit]: lorsque les fidèles étaient nombreux, il la faisait tôt, mais il la retardait au cas où ils étaient peu nombreux. Enfin, il priait le *ṣubḥ* pendant l'obscurité de fin de nuit."»

R. 22 - Sur le mérite de la prière du *'ichâ'*

566 - D'après ibn Chihâb, 'Urwa [dit] que 'Â'icha lui avait rapporté ceci: «Une nuit, le Messager de Dieu (ç) tarda à faire la prière du *'ichâ'*. Cela se passa avant la propagation de l'Islam. Il ne sortit pour la faire qu'après que 'Umar avait dit: "Les femmes et les enfants se sont endormis." Sur ce, le Prophète sortit [de chez lui] et dit à ceux qui étaient dans la mosquée: "A part vous, il n'y a aucun sur terre qui est en train d'attendre cette prière."»

567 - Abu Mûsa dit: «Nous avons installé, moi et mes compagnons qui étaient venus avec moi en barque, notre camp à Baqî' Buṭhân. Le Prophète (ç) était alors à Médine. A chaque nuit, et à tour de rôle, un groupe venait assister à la prière du *'ichâ'*. Quand nous étions partis, moi et mes compagnons, nous trouvâmes le Prophète (que le salut soit sur lui) pris par quelques-unes de ses affaires. Quant à la prière, il la retarda jusqu'au milieu de la nuit. Après quoi, il sortit et la fit pour les présents. Ayant terminé, il leur dit: "Ne vous hâtez-pas... réjouissez-vous! car d'entre les bienfaits de Dieu pour vous c'est qu'il n'y a parmi les hommes que vous qui venez de faire cette prière en cette heure." (Ou: "à part vous, il n'y a aucun qui vient de prier pendant cette heure", le *râwi* ne sait laquelle des deux versions fut rapportée par Abu Mûsa) Sur ce, nous retournâmes heureux de ce que nous avions entendu du Messager de Dieu (ç).»

R. 23 - Sur le sommeil réprouvé avant la prière du *'ichâ'*

568 - Abu Barza: Le Messager de Dieu (ç) détestait dormir avant la prière du *'ichâ'* et de parler après qu'elle était terminée.

R. 24 - Sur celui qui succombe au sommeil avant la prière du *'ichâ'*

569 - D'après 'Urwa, 'Â'icha dit: «Le Messager de Dieu (ç) retarda la prière du *'ichâ'* jusqu'au moment où 'Umar l'appela: "La prière...! les femmes et les

إِذَا كَثُرَ ٱلنَّاسُ عَجَّلَ، وَإِذَا قَلُّوا أَخَّرَ، وَٱلصُّبْحَ بِغَلَسٍ.

٢٢ - باب: فَضْلِ ٱلْعِشَاءِ.

٥٦٦ - حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ بُكَيْرٍ قَالَ: حَدَّثنا ٱللَّيْثُ، عَنْ عُقَيْلٍ، عَنِ ٱبْنِ شِهَابٍ، عَنْ عُرْوَةَ: أَنَّ عَائِشَةَ أَخْبَرَتْهُ قَالَتْ: أَعْتَمَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ لَيْلَةً بِالْعِشَاءِ، وَذَلِكَ قَبْلَ أَنْ يَفْشُوَ ٱلإِسْلَامُ، فَلَمْ يَخْرُجْ حَتَّى قَالَ عُمَرُ: نَامَ ٱلنِّسَاءُ وَٱلصِّبْيَانُ، فَخَرَجَ فَقَالَ لِأَهْلِ ٱلْمَسْجِدِ: «مَا يَنْتَظِرُهَا أَحَدٌ مِنْ أَهْلِ ٱلأَرْضِ غَيْرُكُمْ».

٥٦٧ - حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ ٱلْعَلَاءِ قَالَ: أَخْبَرَنَا أَبُو أُسَامَةَ، عَنْ بُرَيْدٍ، عَنْ أَبِي بُرْدَةَ، عَنْ أَبِي مُوسَى قَالَ: كُنْتُ أَنَا وَأَصْحَابِي ٱلَّذِينَ قَدِمُوا مَعِي فِي ٱلسَّفِينَةِ نُزُولاً فِي بَقِيعِ بُطْحَانَ، وَٱلنَّبِيُّ ﷺ بِالْمَدِينَةِ، فَكَانَ يَتَنَاوَبُ ٱلنَّبِيَّ ﷺ عِنْدَ صَلَاةِ ٱلْعِشَاءِ كُلَّ لَيْلَةٍ نَفَرٌ مِنْهُمْ، فَوَافَقْنَا ٱلنَّبِيَّ عَلَيْهِ ٱلسَّلَامُ أَنَا وَأَصْحَابِي، وَلَهُ بَعْضُ ٱلشُّغْلِ فِي بَعْضِ أَمْرِهِ، فَأَعْتَمَ بِالصَّلَاةِ حَتَّى ٱبْهَارَّ ٱللَّيْلُ، ثُمَّ خَرَجَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ فَصَلَّى بِهِمْ، فَلَمَّا قَضَى صَلَاتَهُ قَالَ لِمَنْ حَضَرَهُ: «عَلَى رِسْلِكُمْ، أَبْشِرُوا، إِنَّ مِنْ نِعْمَةِ ٱللهِ عَلَيْكُمْ، أَنَّهُ لَيْسَ أَحَدٌ مِنَ ٱلنَّاسِ يُصَلِّي هٰذِهِ ٱلسَّاعَةَ غَيْرُكُمْ». أَوْ قَالَ: «مَا صَلَّى هٰذِهِ ٱلسَّاعَةَ أَحَدٌ غَيْرُكُمْ». لَا يَدْرِي أَيَّ ٱلْكَلِمَتَيْنِ قَالَ، قَالَ أَبُو مُوسَى: فَرَجَعْنَا، فَفَرِحْنَا بِمَا سَمِعْنَا مِنْ رَسُولِ ٱللهِ ﷺ.

٢٣ - باب: مَا يُكْرَهُ مِنَ ٱلنَّوْمِ قَبْلَ ٱلْعِشَاءِ.

٥٦٨ - حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ سَلَامٍ قَالَ: أَخْبَرَنَا عَبْدُ ٱلْوَهَّابِ ٱلثَّقَفِيُّ قَالَ: حَدَّثنا خَالِدٌ ٱلْحَذَّاءُ، عَنْ أَبِي ٱلمِنْهَالِ، عَنْ أَبِي بَرْزَةَ: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ كَانَ يَكْرَهُ ٱلنَّوْمَ قَبْلَ ٱلْعِشَاءِ، وَٱلْحَدِيثَ بَعْدَهَا.

٢٤ - باب: ٱلنَّوْمِ قَبْلَ ٱلْعِشَاءِ لِمَنْ غُلِبَ.

٥٦٩ - حَدَّثَنَا أَيُّوبُ بْنُ سُلَيْمَانَ قَالَ: حَدَّثَنِي أَبُو بَكْرٍ، عَنْ سُلَيْمَانَ: قَالَ صَالِحُ بْنُ كَيْسَانَ: أَخْبَرَنِي ٱبْنُ شِهَابٍ، عَنْ عُرْوَةَ: أَنَّ عَائِشَةَ قَالَتْ: أَعْتَمَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ بِالْعِشَاءِ، حَتَّى نَادَاهُ عُمَرُ: ٱلصَّلَاةَ، نَامَ ٱلنِّسَاءُ وَٱلصِّبْيَانُ، فَخَرَجَ فَقَالَ: «مَا يَنْتَظِرُهَا أَحَدٌ مِنْ أَهْلِ ٱلأَرْضِ

enfants se sont endormis." Le Prophète sortit et dit: "A part vous, il n'y a parmi les habitants de la terre aucune personne qui attend cette prière." — A l'époque, explique l'un des *râwi*, on ne faisait ce genre de prière qu'à Médine.

«Ils[1] faisaient la prière [du *'ichâ'*] entre la disparition du crépuscule et le premier tiers de la nuit.»

570 - 'Abd-ul-Lâh ben 'Umar: Une nuit, le Messager de Dieu (ç) fut occupé à un point où il ne put prier le *'ichâ'*. Il retarda cette prière à un point où nous nous endormîmes dans la mosquée. Nous nous réveillâmes, nous nous rendormîmes, puis nous nous réveillâmes de nouveau. Après quoi, le Prophète (ç) sortit à nous et dit: "A part vous il n'y a aucun des habitants de la terre qui est en train d'attendre la prière."

Ibn 'Umar ne se souciait guère de faire tôt ou tard la prière [du *'ichâ'*] au cas où il ne craignait pas de succomber au sommeil jusqu'après la fin de son horaire. De plus, il dormait avant de la faire.

[Selon le même *isnâd*], ibn Jurayj dit: «J'ai dit à 'Atâ'...

571 - «et il a dit: J'ai entendu ibn 'Abbâs dire: "Une nuit, le Messager de Dieu (ç) tarda à faire la prière du *'ichâ'* au point où les fidèles s'endormirent, se réveillèrent, se rendormirent puis se réveillèrent de nouveau. Après quoi, 'Umar ben al-Khaṭâb se leva et s'écria: *La prière...!* (...) Sur ce, le Prophète de Dieu (ç) sortit; il me semble que je suis en train de le voir maintenant, l'eau dégouttait de sa tête sur laquelle il posait la main. Il dit: *Si je ne craignais imposer quelque chose de pénible aux membres de ma Ummah, je leur aurais ordonné de faire cette prière ainsi.*"»

«J'ai demandé à 'Atâ' de m'éclairer sur la façon du Prophète (ç) à avoir posé la main sur sa tête, et ce d'après ce que lui avait rapporté ibn 'Abbâs. Il se plia [à ma demande] en écartant d'abord un peu les doigts les uns des autres, en posant les bouts des doigts sur le sommet de la tête puis en les rassemblant et en les faisant passer sur la tête de manière à ce que le pouce toucha le bout de l'oreille, c'est-à-dire la partie qui forme le prolongement du visage entre la tempe et la barbe. Il faisait la chose tout doucement, sans se précipiter. "Après cela, [continua *'Aṭâ'*, ibn 'Abbâs dit: Le Prophète] dit ensuite: *Si je ne craignais d'imposer quelque chose de pénible aux membres de ma Ummah, je leur aurais ordonné de prier ainsi.*"»

(1) Le Prophète et les Compagnons.

غَيْرَكُمْ». قَالَ: وَلاَ يُصَلَّى يَوْمَئِذٍ إلاَّ بِالمَدِينَةِ، وَكَانُوا يُصَلُّونَ فِيمَا بَيْنَ أَنْ يَغِيبَ ٱلشَّفَقُ إِلَى ثُلُثِ ٱللَّيْلِ ٱلأَوَّلِ.

٥٧٠ ـ **حَدَّثَنَا مَحْمُودٌ** قَالَ: أَخْبَرَنَا عَبْدُ ٱلرَّزَّاقِ قَالَ: أَخْبَرَنِي ٱبْنُ جُرَيْجٍ قَالَ: أَخْبَرَنِي نَافِعٌ قَالَ: حَدَّثنا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ عُمَرَ: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ شُغِلَ عَنْهَا لَيْلَةً، فَأَخَّرَهَا حَتَّى رَقَدْنَا فِي ٱلمَسْجِدِ، ثُمَّ ٱسْتَيْقَظْنَا، ثُمَّ رَقَدْنَا، ثُمَّ ٱسْتَيْقَظْنَا، ثُمَّ خَرَجَ عَلَيْنَا ٱلنَّبِيُّ ﷺ، ثُمَّ قَالَ: «لَيْسَ أَحَدٌ مِنْ أَهْلِ ٱلأَرْضِ يَنْتَظِرُ ٱلصَّلاَةَ غَيْرُكُمْ».

وَكَانَ ٱبْنُ عُمَرَ: لاَ يُبَالِي أَقَدَّمَهَا أَمْ أَخَّرَهَا، إِذَا كَانَ لاَ يَخْشَى أَنْ يَغْلِبَهُ ٱلنَّوْمُ عَنْ وَقْتِهَا، وَكَانَ يَرْقُدُ قَبْلَهَا. قَالَ ٱبْنُ جُرَيْجٍ: قُلْتُ لِعَطَاءٍ.

٥٧١ ـ فَقَالَ: سَمِعْتُ ٱبْنَ عَبَّاسٍ يَقُولُ: أَعْتَمَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ لَيْلَةً بِالْعِشَاءِ، حَتَّى رَقَدَ ٱلنَّاسُ وَٱسْتَيْقَظُوا، وَرَقَدُوا وَٱسْتَيْقَظُوا، فَقَامَ عُمَرُ بْنُ ٱلْخَطَّابِ فَقَالَ: ٱلصَّلاَةَ، قَالَ عَطَاءٌ: قَالَ ٱبْنُ عَبَّاسٍ: فَخَرَجَ نَبِيُّ ٱللهِ ﷺ، كَأَنِّي أَنْظُرُ إِلَيْهِ ٱلآنَ، يَقْطُرُ رَأْسُهُ مَاءً، وَاضِعاً يَدَهُ عَلَى رَأْسِهِ، فَقَالَ: «لَوْلاَ أَنْ أَشُقَّ عَلَى أُمَّتِي لأَمَرْتُهُمْ أَنْ يُصَلُّوهَا هكَذَا». فَاسْتَثْبَتُّ عَطَاءً: كَيْفَ وَضَعَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ عَلَى رَأْسِهِ يَدَهُ، كَمَا أَنْبَأَهُ ٱبْنُ عَبَّاسٍ، فَبَدَّدَ لِي عَطَاءٌ بَيْنَ أَصَابِعِهِ شَيْئاً مِنْ تَبْدِيدٍ، ثُمَّ وَضَعَ أَطْرَافَ أَصَابِعِهِ عَلَى قَرْنِ ٱلرَّأْسِ، ثُمَّ ضَمَّهَا يُمِرُّهَا كَذَلِكَ عَلَى ٱلرَّأْسِ، حَتَّى مَسَّتْ إِبْهَامُهُ طَرَفَ ٱلأُذُنِ، مِمَّا يَلِي ٱلْوَجْهَ عَلَى ٱلصُّدْغِ وَنَاحِيَةِ ٱللِّحْيَةِ، لاَ يُقَصِّرُ وَلاَ يَبْطُشُ إِلاَّ كَذَلِكَ، وَقَالَ: «لَوْلاَ أَنْ أَشُقَّ عَلَى أُمَّتِي لأَمَرْتُهُمْ أَنْ يُصَلُّوا هكَذَا».

R. 25 - L'horaire de la prière du *'ichâ'* s'étend jusqu'au milieu de la nuit

* Abu Barza: Le Prophète (ç) aimait la faire tard.

572 - 'Anas dit: «Le Prophète (ç) retarda de faire la prière du *'ichâ'* jusqu'au milieu de la nuit. Après avoir prié, il dit: "Les fidèles viennent de prier puis de dormir. Certainement vous êtes en état de prière tant que vous êtes en train de l'attendre."»

* Ibn Abu Maryam ajoute ceci: Directement de Yaḥya ben 'Ayyûb, directement de Ḥumayd qui entendit 'Anas dire: «Il me semble maintenant voir briller sa bague cette nuit-là.»

R. 26 - Sur le mérite de la prière du *fajr*

573 - Qays [dit]: Jarîr ben 'Abd-ul-Lâh m'a dit: «Une nuit, nous étions chez le Prophète (ç) qui regarda la pleine lune et dit: "Certainement, vous verrez votre seigneur comme vous êtes en train de voir cette lune. Vous ne trouverez aucune peine (تضامون) — Ou: تضاهون — à le voir... [Donc], si vous pouvez ne pas être empêchés d'accomplir certaines prières — avant le lever du soleil et avant son coucher —, faites-le!" Il récita ensuite: ... **Célèbre les louanges de ton Seigneur avant le lever du soleil et avant son coucher**[1].»

574 - D'après Abu Bakr ben Abu Mûsa, son père [dit]: Le Messager de Dieu (ç) a dit: "Celui qui fait les deux prières situées aux deux moments frais[2] du jour, entrera dans le Paradis".

* Ibn Rajâ' rapporte la même chose, et ce directement de Hammâm, directement d'Abu Jamra, d'Abu Bakr ben 'Abd-ul-Lâh, de son père.

* Un *ḥadîth* similaire nous a été rapporté par 'Isḥâq, de Ḥabbân, directement de Hammâm, directement d'Abu Jamra, d'Abu Bakr ben 'Abd-ul-Lâh, de son père, du Prophète (ç).

---

(1) Qâf, 39.

(2) Il s'agit des prières du *fajr* et du *'aṣr*.

٢٥ ـ باب: وَقْتِ ٱلْعِشَاءِ إِلَى نِصْفِ ٱللَّيْلِ.

وَقَالَ أَبُو بَرْزَةَ: كَانَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ يَسْتَحِبُّ تَأْخِيرَهَا.

٥٧٢ ـ **حَدَّثَنَا** عَبْدُ ٱلرَّحِيمِ ٱلْمُحَارِبِيُّ قَالَ: حَدَّثنا زَائِدَةُ، عَنْ حُمَيْدٍ ٱلطَّوِيلِ، عَنْ أَنسٍ قَالَ: أَخَّرَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ صَلاَةَ ٱلْعِشَاءِ إِلَى نِصْفِ ٱللَّيْلِ، ثُمَّ صَلَّى، ثُمَّ قَالَ: «قَدْ صَلَّى ٱلنَّاسُ وَنَامُوا، أَمَا إِنَّكُمْ فِي صَلاَةٍ مَا ٱنْتَظَرْتُمُوهَا».

وَزَادَ ٱبْنُ أَبي مَرْيَمَ: أَخْبَرَنَا يَحْيَى بْنُ أَيُّوبَ: حَدَّثَنِي حُمَيْدٌ: سَمِعَ أَنساً: كَأَنِّي أَنْظُرُ إِلَى وَبِيصِ خَاتَمِهِ لَيْلَتَئِذٍ

٢٦ ـ باب: فَضْلِ صَلاَةِ ٱلْفَجْرِ.

٥٧٣ ـ **حَدَّثَنَا** مُسَدَّدٌ قَالَ: حَدَّثنا يَحْيَىٰ، عَنْ إِسْمَاعِيلَ: حَدَّثنا قَيْسٌ: قَالَ لِي جَرِيرُ بْنُ عَبْدِ ٱللهِ: كُنَّا عِنْدَ ٱلنَّبِيِّ ﷺ، إِذْ نَظَرَ إِلَى ٱلْقَمَرِ لَيْلَةَ ٱلْبَدْرِ، فَقَالَ: «أَمَا إِنَّكُمْ سَتَرَوْنَ رَبَّكُمْ كَمَا تَرَوْنَ هٰذَا، لاَ تُضَامُونَ ـ أَوْ لاَ تُضَاهُونَ ـ فِي رُؤْيَتِهِ، فَإِنِ ٱسْتَطَعْتُمْ أَنْ لاَ تُغْلَبُوا عَلَى صَلاَةٍ قَبْلَ طُلُوعِ ٱلشَّمْسِ وَقَبْلَ غُرُوبِهَا فَٱفْعَلُوا». ثُمَّ قَالَ: ﴿وَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ قَبْلَ طُلُوعِ ٱلشَّمْسِ وَقَبْلَ ٱلْغُرُوبِ﴾[1].

٥٧٤ ـ **حَدَّثَنَا** هُدْبَةُ بْنُ خَالِدٍ قَالَ: حَدَّثنا هَمَّامٌ، حَدَّثَنِي أَبُو جَمْرَةَ، عَنْ أَبِي بَكْرِ بْنِ أَبِي مُوسَى، عَنْ أَبِيهِ: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ قَالَ: «مَنْ صَلَّى ٱلْبَرْدَيْنِ دَخَلَ ٱلْجَنَّةَ».

وَقَالَ ٱبْنُ رَجَاءٍ: حَدَّثنا هَمَّامٌ، عَنْ أَبِي جَمْرَةَ، أَنَّ أَبَا بَكْرِ بْنَ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ قَيْسٍ أَخْبَرَهُ بِهٰذَا.

حدّثنا إِسْحٰقُ، عَنْ حَبَّانَ: حَدَّثَنَا هَمَّامٌ: حَدَّثَنَا أَبُو جَمْرَةَ، عَنْ أَبِي بَكْرِ بْنِ عَبْدِ ٱللهِ، عَنْ أَبِيهِ، عَنِ ٱلنَّبِيِّ ﷺ مِثْلَهُ.

---

(١) سورة ق: الآية ٣٩.

R. 27 - Sur l'horaire de la prière du fajr

575 - D'après 'Anas, Zayd ben Thâbit lui a rapporté qu'ils avaient pris le repas du *sahûr* avec le Prophète (ç) puis s'étaient levés pour la prière [du fajr]. "Combien y avait-il entre [le repas et la prière? ai-je interrogé[1]. — Environ le temps, m'a-t-il dit, [de réciter] cinquante ou soixante versets.»

576 - Qatâda: 'Anas ben Mâlik: Le Prophète de Dieu (ç) et Zayd ben Thâbit prirent leur repas du *sahûr* puis, ayant terminé, le Prophète (ç) se leva et fit la prière [du fajr].

Nous dîmes à 'Anas: "Combien y avait-il de temps entre la fin de leur *sahûr* et le début de la prière? — Le temps de réciter cinquante versets, répondit-il."

577 - Abu Hâzim entendit Sahl ben Sa'd dire: «Je prenais le repas du *sahûr* chez moi puis je me précipitais pour pouvoir rattraper la prière du *fajr* avec le Messager de Dieu (ç).»

578 - 'Â'icha dit: «Des femmes croyantes assistaient avec le Messager de Dieu (ç) à la prière du *fajr* tout en étant complètement enveloppées dans leur manteau. Après avoir accompli la prière, elles revenaient chez elles sans être reconnues par quiconque à cause de l'obscurité de fin de nuit.»

R. 28 - Sur celui qui rattrape une seule *rak'a* de la prière du *fajr*

580 - Abu Hurayra: Le Messager de Dieu (ç) a dit: «Celui qui rattrape une *rak'a* de la prière du subh, avant le lever du soleil, a pu rattraper tout le *subh*. Et celui qui rattrape une *rak'a* de la prière du *'asr*, avant le coucher du soleil, a pu rattraper le *'asr*.»

R. 29 - Sur celui qui rattrape une seule rak'a de la prière

580 - Abu Hurayra: Le Messager de Dieu (ç) a dit: «Celui qui rattrape une *rak'a* de la prière a pu rattraper toute la prière [concernée].»

(1) Est-ce 'Anas qui a interrogé Zayd ou est-ce Qatâda qui a interrogé 'Anas? Il n'y a aucune précision.

٢٧ ـ باب: وَقْتِ ٱلْفَجْرِ.

٥٧٥ ـ **حَدَّثَنَا** عَمْرُو بْنُ عَاصِمٍ قَالَ: حَدَّثنا هَمَّامٌ، عَنْ قَتَادَةَ، عَنْ أَنَسٍ: أَنَّ زَيْدَ بْنَ ثَابِتٍ حَدَّثَهُ: أَنَّهُمْ تَسَحَّرُوا مَعَ ٱلنَّبِيِّ ﷺ ثُمَّ قَامُوا إِلَى ٱلصَّلَاةِ. قُلْتُ: كَمْ بَيْنَهُمَا؟ قَالَ قَدْرُ خَمْسِينَ أَوْ سِتِّينَ، يَعْنِي آيَةً.

٥٧٦ ـ **حَدَّثَنَا** حَسَنُ بْنُ صَبَّاحٍ: سَمِعَ رَوْحاً: حَدَّثنا سَعِيدٌ، عَنْ قَتَادَةَ، عَنْ أَنَسِ بْنِ مالِكٍ: أَنَّ نَبِيَّ اللَّهِ ﷺ وَزَيْدَ بْنَ ثَابِتٍ تَسَحَّرَا، فَلَمَّا فَرَغَا مِنْ سَحُورِهِمَا، قَامَ نَبِيُّ ٱللهِ ﷺ إِلَى ٱلصَّلَاةِ فَصَلَّى. قُلْنَا لِأَنَسٍ: كَمْ كَانَ بَيْنَ فَرَاغِهِمَا مِنْ سَحُورِهِمَا وَدُخُولِهِمَا فِي ٱلصَّلَاةِ؟ قَالَ: قَدْرُ مَا يَقْرَأُ ٱلرَّجُلُ خَمْسِينَ آيَةً.

٥٧٧ ـ حدّثنا إِسْمَاعِيلُ بْنُ أَبِي أُوَيْسٍ، عَنْ أَخِيهِ، عَنْ سُلَيْمانَ، عَنْ أَبِي حَازِمٍ: أَنَّهُ سَمِعَ سَهْلَ بْنَ سَعْدٍ يَقُولُ: كُنْتُ أَتَسَحَّرُ فِي أَهْلِي، ثُمَّ يَكُونُ سُرْعَةٌ بِي، أَنْ أُدْرِكَ صَلَاةَ ٱلْفَجْرِ مَعَ رَسُولِ ٱللهِ ﷺ.

٥٧٨ ـ **حَدَّثَنَا** يَحْيَى بْنُ بُكَيْرٍ قَالَ: أَخْبَرَنَا ٱللَّيْثُ، عَنْ عُقَيْلٍ، عَنِ ٱبْنِ شِهَابٍ قَالَ أَخْبَرَنِي عُرْوَةُ بْنُ ٱلزُّبَيْرِ: أَنَّ عَائِشَةَ أَخْبَرَتْهُ قَالَتْ: كُنَّ نِسَاءُ ٱلْمُؤْمِنَاتِ، يَشْهَدْنَ مَعَ رَسُولِ ٱللهِ ﷺ صَلَاةَ ٱلْفَجْرِ، مُتَلَفِّعَاتٍ بِمُرُوطِهِنَّ، ثُمَّ يَنْقَلِبْنَ إِلَى بُيُوتِهِنَّ حِينَ يَقْضِينَ ٱلصَّلَاةَ، لَا يَعْرِفُهُنَّ أَحَدٌ مِنَ ٱلْغَلَسِ.

٢٨ ـ باب: مَنْ أَدْرَكَ مِنَ ٱلْفَجْرِ رَكْعَةً.

٥٧٩ ـ **حَدَّثَنَا** عَبْدُ ٱللهِ بْنُ مَسْلَمَةَ، عَنْ مالِكٍ، عَنْ زَيْدِ بْنِ أَسْلَمَ، عَنْ عَطَاءِ بْنِ يَسَارٍ، وَعَنْ بُسْرِ بْنِ سَعِيدٍ، وَعَنِ ٱلْأَعْرَجِ، يُحَدِّثُونَهُ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ قَالَ: «مَنْ أَدْرَكَ مِنَ ٱلصُّبْحِ رَكْعَةً، قَبْلَ أَنْ تَطْلُعَ ٱلشَّمْسُ، فَقَدْ أَدْرَكَ ٱلصُّبْحَ. وَمَنْ أَدْرَكَ رَكْعَةً مِنَ ٱلْعَصْرِ، قَبْلَ أَنْ تَغْرُبَ ٱلشَّمْسُ، فَقَدْ أَدْرَكَ ٱلْعَصْرَ».

٢٩ ـ باب: مَنْ أَدْرَكَ مِنَ ٱلصَّلَاةِ رَكْعَةً.

٥٨٠ ـ **حَدَّثَنَا** عَبْدُ ٱللهِ بْنُ يُوسُفَ قَالَ: أَخْبَرَنَا مالِكٌ، عَنِ ٱبْنِ شِهَابٍ، عَنْ أَبِي سَلَمَةَ ٱبْنِ عَبْدِ ٱلرَّحْمٰنِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ قَالَ: «مَنْ أَدْرَكَ رَكْعَةً مِنَ ٱلصَّلَاةِ فَقَدْ أَدْرَكَ ٱلصَّلَاةَ».

R. 30 - Sur la prière après l'aube, jusqu'au lever du soleil

581 - D'après Qatâda, Abu al-'Âliya [rapporta] qu'ibn 'Abbâs avait dit: «Des hommes intègres, et dont le plus intègre à mes yeux était 'Umar, attestèrent que le Prophète (ç) avait reprouvé de prier après l'aube, et ce jusqu'au lever du soleil, ainsi qu'après le *'aṣr*, jusqu'au coucher.»

* Directement de Musaddad, directement de Yaḥya, de Chu'ba, de Qatâda [qui dit]: J'ai entendu Abu al-'Âliya rapporter qu'ibn 'Abbâs avait dit: «Cela m'a été rapporté par quelques personnes.»

582 - D'après Hichâm, son père [rapporte] qu'ibn 'Umar dit: «Le Messager de Dieu (ç) a dit: "Ne cherchez à faire votre prière ni au lever du soleil, ni à son coucher!"»

583 - 'Urwa[1]: «Ibn 'Umar m'a aussi rapporté ceci: Le Messager de Dieu (ç) a dit: "Lorsque le disque du soleil commence à apparaître, retardez la prière jusqu'à ce qu'il se lève complètement. Et lorsque le disque du soleil commence à disparaître, retardez la prière jusqu'à ce qu'il se couche complètement."»

* 'Abda suit Yaḥya ben Sa'îd dans ce même *ḥadîth*.

584 - Abu Hurayra: «Le Messager de Dieu (ç) a réprouvé deux genres de vente, deux genres de vêtement, deux genres de prière: il a réprouvé de faire la prière après l'aube, et ce jusqu'au lever du soleil, et après le *'aṣr*, jusqu'au coucher du soleil; il a réprouvé de s'envelopper dans un vêtement qui empêche le mouvement des mains et de s'asseoir vêtu d'un seul vêtement en laissant apparaître les parties intimes; il a aussi réprouvé les ventes dites d'*al-munâbadha* et d'*al-mulâmasa*.»

R. 31 - On ne doit pas chercher à faire sa prière avant le coucher du soleil

585 - Ibn 'Umar: Le Messager de Dieu (ç) a dit: "Que l'un de vous ne cherche à faire sa prière ni au lever du soleil, ni à son coucher!"

586 - Abu Sa'îd al-Khudry dit: «J'ai entendu le Messager de Dieu (ç) dire:

(1) Qui est le père de Hichâm.

٣٠ - بابٌ: ٱلصَّلَاةِ بَعْدَ ٱلْفَجْرِ حَتَّى تَرْتَفِعَ ٱلشَّمْسُ.

٥٨١ - حَدَّثَنَا حَفْصُ بْنُ عُمَرَ قَالَ: حَدَّثنا هِشَامٌ، عَنْ قَتَادَةَ، عَنْ أَبِي ٱلْعَالِيَةِ، عَنِ ٱبْنِ عَبَّاسٍ قَالَ: شَهِدَ عِنْدِي رِجَالٌ مَرْضِيُّونَ، وَأَرْضَاهُمْ عِنْدِي عُمَرُ: أَنَّ ٱلنَّبِيَّ ﷺ نَهَى عَنِ ٱلصَّلَاةِ بَعْدَ ٱلصُّبْحِ حَتَّى تُشْرِقَ ٱلشَّمْسُ، وَبَعْدَ ٱلْعَصْرِ حَتَّى تَغْرُبَ.

حدّثنا مُسَدَّدٌ قَالَ: حَدّثنا يَحْيَىٰ، عَنْ شُعْبَةَ، عَنْ قَتَادَةَ: سَمِعْتُ أَبَا ٱلْعَالِيَةِ، عَنِ ٱبْنِ عَبَّاسٍ قَالَ: حَدَّثَنِي نَاسٌ بِهٰذَا.

٥٨٢ - حَدَّثَنَا مُسَدَّدٌ قَالَ: حَدَّثنا يَحْيَى بْنُ سَعِيدٍ، عَنْ هِشَامٍ قَالَ: أَخْبَرَنِي أَبِي قَالَ: أَخْبَرَنِي ٱبْنُ عُمَرَ قَالَ: قَالَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ: «لَا تَحَرَّوْا بِصَلَاتِكُمْ طُلُوعَ ٱلشَّمْسِ وَلَا غُرُوبَهَا».

٥٨٣ - وَقَالَ: حَدَّثَنِي ٱبْنُ عُمَرَ قَالَ: قَالَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ: «إِذَا طَلَعَ حَاجِبُ ٱلشَّمْسِ فَأَخِّرُوا ٱلصَّلَاةَ حَتَّى تَرْتَفِعَ، وَإِذَا غَابَ حَاجِبُ ٱلشَّمْسِ فَأَخِّرُوا ٱلصَّلَاةَ حَتَّى تَغِيبَ».

تَابَعَهُ عَبْدَةُ.

٥٨٤ - حَدَّثَنَا عُبَيْدُ بْنُ إِسْمَاعِيلَ، عَنْ أَبِي أُسَامَةَ، عَنْ عُبَيْدِ ٱللهِ، عَنْ خُبَيْبِ بْنِ عَبْدِ ٱلرَّحْمَنِ، عَنْ حَفْصِ بْنِ عَاصِمٍ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ نَهَى عَنْ بَيْعَتَيْنِ، وَعَنْ لِبْسَتَيْنِ، وَعَنْ صَلَاتَيْنِ: نَهَى عَنِ ٱلصَّلَاةِ بَعْدَ ٱلْفَجْرِ حَتَّى تَطْلُعَ ٱلشَّمْسُ، وَبَعْدَ ٱلْعَصْرِ حَتَّى تَغْرُبَ ٱلشَّمْسُ، وَعَنِ ٱشْتِمَالِ ٱلصَّمَّاءِ، وَعَنِ ٱلاحْتِبَاءِ فِي ثَوْبٍ وَاحِدٍ، يُفْضِي بِفَرْجِهِ إِلَى ٱلسَّمَاءِ، وَعَنِ ٱلْمُنَابَذَةِ، وَٱلْمُلَامَسَةِ.

٣١ - باب: لَا يَتَحَرَّى ٱلصَّلَاةَ قَبْلَ غُرُوبِ ٱلشَّمْسِ.

٥٨٥ - حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ يُوسُفَ قَالَ: أَخْبَرَنَا مَالِكٌ، عَنْ نَافِعٍ، عَنِ ٱبْنِ عُمَرَ: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ قَالَ: «لَا يَتَحَرَّى أَحَدُكُمْ، فَيُصَلِّي عِنْدَ طُلُوعِ ٱلشَّمْسِ وَلَا عِنْدَ غُرُوبِهَا».

٥٨٦ - حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱلْعَزِيزِ بْنُ عَبْدِ ٱللهِ قَالَ: حَدَّثنا إِبْرَاهِيمُ بْنُ سَعْدٍ، عَنْ صَالِحٍ، عَنِ ٱبْنِ شِهَابٍ قَالَ: أَخْبَرَنِي عَطَاءُ بْنُ يَزِيدَ ٱلْجُنْدَعِيُّ: أَنَّهُ سَمِعَ أَبَا سَعِيدٍ ٱلْخُدْرِيَّ يَقُولُ: سَمِعْتُ

“Point de prière après le *ṣubḥ*, et ce jusqu’à ce que le soleil se lève... Et point de prière après le *‘aṣr*, et ce jusqu’à ce que le soleil se couche.”»

587 - Mu‘âwiya dit: «Vous êtes en train de faire une prière que nous n’avons jamais vu le Messager de Dieu (ç) faire, nous qui l’avons accompagné. [Au contraire], il les avait interdites — c’est-à-dire les deux *rak‘a* faites après la prière du *‘aṣr*.»

588 - Abu Hurayra dit: «Le Messager de Dieu (ç) a réprouvé de faire deux genres de prière: celle faite après l’aube, et ce jusqu’au lever du soleil et celle faite après le *‘aṣr*, et ce jusqu’au coucher du soleil.»

R. 32 - Sur celui qui ne réprouve d’accomplir la prière qu’après les prières du *‘aṣr* et du *fajr*

Cela a été rapporté par: ‘Umar, ibn ‘Umar, Abu Sa‘îd et Abu Hurayra.

589 - Ibn ‘Umar dit: “Je prie comme j’ai vu mes compagnons prier. Je n’empêche aucune personne de prier comme bon lui semble, de nuit ou de jour; cependant ne cherchez pas à accomplir [la prière] pendant le lever ou le coucher du soleil».

R. 33 - Sur les prières qu’on peut faire après celle du *‘aṣr* et qu’on n’a pas faites auparavant à temps, et celles similaires

* Kurayb: Um Salama [dit]: «Le Prophète (ç) a fait deux *rak‘a* après la prière du *‘aṣr* puis a dit: “Des gens de ‘Abd-al-Qays m’ont retenu de faire les deux *rak‘a* après la prière du *ḍuhr*.”»

590 - ‘Â’icha dit: «Par celui qui l’a rappelé à lui, il n’a laissé ces deux *rak‘a* qu’après avoir rejoint Dieu, et il n’a rejoint Dieu, le Très-Haut, qu’après que la prière lui était devenue pénible... Plusieurs de ses prières — elle voulait dire les deux *rak‘a* de l’après-*‘aṣr* — il les faisait assis. Et pour les accomplir, le Prophète (ç) ne les faisait pas dans la mosquée, et ce de crainte que cela ne soit pénible pour sa Umma, il aimait tant leur alléger les choses.»

591 - ‘Â’icha dit: «O fils de ma sœur! Le Prophète (ç) n’a jamais négligé d’accomplir chez moi les deux *sajda*, après le *‘aṣr*.»

592 - ‘Â’icha dit: «Il y avait deux *rak‘a* que le Messager de Dieu (ç) ne

رَسُولَ ٱللهِ ﷺ يَقُولُ: «لاَ صَلاَةَ بَعْدَ ٱلصُّبْحِ حَتَّى تَرْتَفِعَ ٱلشَّمْسُ، وَلاَ صَلاَةَ بَعْدَ ٱلْعَصْرِ حَتَّى تَغِيبَ ٱلشَّمْسُ».

٥٨٧ ـ **حَدَّثَنَا** مُحَمَّدُ بْنُ أَبَانَ قَالَ: حَدَّثَنا غُنْدَرٌ قَالَ: حَدَّثنا شُعْبَةُ، عَنْ أَبِي ٱلتَّيَّاحِ قَالَ: سَمِعْتُ حُمْرَانَ بْنَ أَبَانَ: يُحَدِّثُ عَنْ مُعَاوِيَةَ قَالَ: إِنَّكُمْ لَتُصَلُّونَ صَلاَةً، لَقَدْ صَحِبْنَا رَسُولَ ٱللهِ ﷺ، فَمَا رَأَيْنَاهُ يُصَلِّيهَا، وَلَقَدْ نَهَى عَنْهُمَا. يَعْنِي: ٱلرَّكْعَتَيْنِ بَعْدَ ٱلْعَصْرِ.

٥٨٨ ـ **حَدَّثَنَا** مُحَمَّدُ بْنُ سَلاَمٍ قَالَ: حَدَّثَنا عَبْدَةُ، عَنْ عُبَيْدِ ٱللهِ، عَنْ خُبَيْبٍ، عَنْ حَفْصِ بْنِ عَاصِمٍ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ قَالَ: نَهَى رَسُولُ ٱللهِ ﷺ عَنْ صَلاَتَيْنِ: بَعْدَ ٱلْفَجْرِ حَتَّى تَطْلُعَ ٱلشَّمْسُ، وَبَعْدَ ٱلْعَصْرِ حَتَّى تَغْرُبَ ٱلشَّمْسُ.

٣٢ ـ باب: مَنْ لَمْ يَكْرَهِ ٱلصَّلاَةَ إِلَّا بَعْدَ ٱلْعَصْرِ وَٱلْفَجْرِ.

رَوَاهُ عُمَرُ، وَٱبْنُ عُمَرَ، وَأَبُو سَعِيدٍ، وَأَبُو هُرَيْرَةَ.

٥٨٩ ـ **حَدَّثَنَا** أَبُو ٱلنُّعْمانِ: حَدَّثنا حَمَّادُ بْنُ زَيْدٍ، عَنْ أَيُّوبَ، عَنْ نَافِعٍ، عَنِ ٱبْنِ عُمَرَ قَالَ: أُصَلِّي كَمَا رَأَيْتُ أَصْحَابِي يُصَلُّونَ: لاَ أَنْهَى أَحَداً يُصَلِّي بِلَيْلٍ وَلاَ نَهَارٍ مَا شَاءَ، غَيْرَ أَنْ لاَ تَحَرَّوْا طُلُوعَ ٱلشَّمْسِ وَلاَ غُرُوبَهَا.

٣٣ ـ باب: مَا يُصَلَّى بَعْدَ ٱلْعَصْرِ مِنَ ٱلْفَوائِتِ وَنَحْوِهَا.

وَقَالَ كُرَيْبٌ، عَنْ أُمِّ سَلَمَةَ: صَلَّى ٱلنَّبِيُّ ﷺ بَعْدَ ٱلْعَصْرِ رَكْعَتَيْنِ، وَقَالَ: «شَغَلَنِي نَاسٌ مِنْ عَبْدِ ٱلْقَيْسِ، عَنِ ٱلرَّكْعَتَيْنِ بَعْدَ ٱلظُّهْرِ».

٥٩٠ ـ **حَدَّثَنَا** أَبُو نُعَيْمٍ قَالَ: حَدَّثَنا عَبْدُ ٱلْوَاحِدِ بْنُ أَيْمَنَ قَالَ: حَدَّثَنِي أَبِي: أَنَّهُ سَمِعَ عَائِشَةَ قَالَتْ: وَٱلَّذِي ذَهَبَ بِهِ، مَا تَرَكَهُمَا حَتَّى لَقِيَ ٱللهَ، وَمَا لَقِيَ ٱللهَ تَعَالَى حَتَّى ثَقُلَ عَنِ ٱلصَّلاَةِ، وَكَانَ يُصَلِّي كَثِيراً مِنْ صَلاَتِهِ قَاعِداً ـ تَعْنِي ٱلرَّكْعَتَيْنِ بَعْدَ ٱلْعَصْرِ ـ وَكَانَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ يُصَلِّيهِمَا، وَلاَ يُصَلِّيهِمَا فِي ٱلْمَسْجِدِ، مَخَافَةَ أَنْ يُثَقِّلَ عَلَى أُمَّتِهِ، وَكَانَ يُحِبُّ مَا يُخَفِّفُ عَنْهُمْ.

٥٩١ ـ **حَدَّثَنَا** مُسَدَّدٌ قَالَ: حَدَّثنا يَحْيَى قَالَ: حَدَّثنا هِشَامٌ قَالَ: أَخْبَرَنِي أَبِي: قَالَتْ عَائِشَةُ: ٱبْنَ أُخْتِي، مَا تَرَكَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ ٱلسَّجْدَتَيْنِ بَعْدَ ٱلْعَصْرِ عِنْدِي قَطُّ.

٥٩٢ ـ **حَدَّثَنَا** مُوسَى بْنُ إِسْمَاعِيلَ قَالَ: حَدَّثَنا عَبْدُ ٱلْوَاحِدِ قَالَ: حَدَّثنا ٱلشَّيْبَانِيُّ قَالَ: حَدَّثنا عَبْدُ ٱلرَّحْمٰنِ بْنُ ٱلأَسْوَدِ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ عَائِشَةَ قَالَتْ: رَكْعَتَانِ، لَمْ يَكُنْ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ

négligeait jamais, ni en secret ni en public. Il s'agit de deux *rak'a* avant la prière du *ṣubḥ* et de deux *rak'a* après la prière du *'aṣr*.»

593 - Abu 'Isaḥâq dit: «J'ai vu al-'Aswad et Masrûq attestant que 'Â'icha avait dit: "A chaque jour qu'il venait chez moi après la prière du *aṣr,* le Prophète (ç) accomplissait deux *rak'a."*»

R. 34 - Sur le fait d'accomplir tôt la prière pendant le jour nuageux

594 - Abu Qilâba: Abu al-Malîḥ rapporta ceci: «[Comme] nous étions avec Burayda dans un jour nuageux, il nous dit: "Faites tôt la prière car le Prophète (ç) a dit: *Celui qui néglige de faire la prière du 'aṣr aura effacé [la rétribution] de ses œuvres."*»

R. 35 - Sur l'appel à la prière *(al-'adhân)* fait après la fin du temps fixé

595 - D'après 'Abd-ul-Lâh ben Abu Qatâda, son père dit: «Une nuit, alors que nous étions en voyage avec le Prophète (ç), certains d'entre nous lui dirent: "Si tu nous fais marquer une halte, ô Messager de Dieu! — Je crains, rétorqua le Prophète, que vous ne dormiez au moment de la prière. — Moi, intervint Bilâl, je vais vous réveiller." Sur ce, ils se couchèrent. Quant à Bilâl, il ne fit qu'appuyer son dos contre sa monture, mais il ferma les yeux, malgré lui, puis succomba au sommeil. Et après le lever du disque solaire, le Prophète (ç) se réveilla. "O Bilâl, s'écria-t-il, où est donc ce que tu as dit? — Je n'ai jamais vu de sommeil pareil, expliqua Bilâl. — Dieu a recueilli vos âmes lorsqu'Il a voulu, et les vous a rendues lorsqu'Il a voulu... O Bilâl! Lève-toi et appelle les gens à la prière!" Après cela, [les gens] firent des ablutions mineurs, et une fois que le soleil s'était encore élevé et avait pris tout son éclat, le Prophète se leva et pria.»

R. 36 - Sur celui qui préside les fidèles en prière après la fin du temps fixé

596 - Jâbir ibn 'Abd-ul-Lâh: Le jour de la bataille du Fossé, 'Umar ben al-Khaṭâb arriva après le coucher du soleil et se mit à insulter les mécréants de Quraych. Il dit: "O Messager de Dieu! je n'ai fait la prière du *'aṣr* que juste au moment où le soleil était sur le point de se coucher. — Par Dieu! moi, rétorqua le

يَدَعُهُمَا، سِراً وَلَا عَلَانِيَةً، رَكْعَتَانِ قَبْلَ صَلَاةِ ٱلصُّبْحِ، وَرَكْعَتَانِ بَعْدَ ٱلْعَصْرِ.

٥٩٣ ـ حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ عَرْعَرَةَ قَالَ: حَدَّثنا شُعْبَةُ، عَنْ أَبِي إِسْحٰقَ قَالَ: رَأَيْتُ ٱلأَسْوَدَ وَمَسْرُوقاً، شَهِدَا عَلَى عَائِشَةَ قَالَتْ: مَا كَانَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ يَأْتِينِي فِي يَوْمٍ بَعْدَ ٱلْعَصْرِ، إِلَّا صَلَّى رَكْعَتَيْنِ.

٣٤ ـ باب: ٱلتَّبْكِيرِ بِالصَّلَاةِ فِي يَوْمِ غَيْمٍ.

٥٩٤ ـ حَدَّثَنَا مُعَاذُ بْنُ فَضَالَةَ قَالَ: حَدَّثنا هِشَامٌ، عَنْ يَحْيَىٰ ـ هُوَ ٱبْنُ أَبِي كَثِيرٍ ـ عَنْ أَبِي قِلَابَةَ: أَنَّ أَبَا ٱلمَلِيحِ حَدَّثَهُ قَالَ: كُنَّا مَعَ بُرَيْدَةَ فِي يَوْمٍ ذِي غَيْمٍ، فَقَالَ: بَكِّرُوا بِالصَّلَاةِ، فَإِنَّ ٱلنَّبِيَّ ﷺ قَالَ: «مَنْ تَرَكَ صَلَاةَ ٱلْعَصْرِ حَبِطَ عَمَلُهُ».

٣٥ ـ باب: ٱلأَذَانِ بَعْدَ ذَهَابِ ٱلْوَقْتِ.

٥٩٥ ـ حَدَّثَنَا عِمْرَانُ بْنُ مَيْسَرَةَ قَالَ: حَدَّثنا مُحَمَّدُ بْنُ فُضَيْلٍ قَالَ: حَدَّثنا حُصَيْنٌ، عَنْ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ أَبِي قَتَادَةَ، عَنْ أَبِيهِ قَالَ: سِرْنَا مَعَ ٱلنَّبِيِّ ﷺ لَيْلَةً، فَقَالَ بَعْضُ ٱلْقَوْمِ: لَوْ عَرَّسْتَ بِنَا يَا رَسُولَ ٱللهِ، قَالَ: «أَخَافُ أَنْ تَنَامُوا عَنِ ٱلصَّلَاةِ». قَالَ بِلَالٌ: أَنَا أُوقِظُكُمْ، فَاضْطَجَعُوا، وَأَسْنَدَ بِلَالٌ ظَهْرَهُ إِلَى رَاحِلَتِهِ، فَغَلَبَتْهُ عَيْنَاهُ فَنَامَ، فَاسْتَيْقَظَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ وَقَدْ طَلَعَ حَاجِبُ ٱلشَّمْسِ، فَقَالَ: «يَا بِلَالُ، أَيْنَ مَا قُلْتَ؟». قَالَ: مَا أُلْقِيَتْ عَلَيَّ نَوْمَةٌ مِثْلُهَا قَطُّ، قَالَ: «إِنَّ ٱللهَ قَبَضَ أَرْوَاحَكُمْ حِينَ شَاءَ، وَرَدَّهَا عَلَيْكُمْ حِينَ شَاءَ، يَا بِلَالُ، قُمْ فَأَذِّنْ بِالنَّاسِ بِالصَّلَاةِ». فَتَوَضَّأَ، فَلَمَّا ٱرْتَفَعَتِ ٱلشَّمْسُ وَٱبْيَاضَّتْ، قَامَ فَصَلَّى.

٣٦ ـ باب: مَنْ صَلَّى بِالنَّاسِ جَمَاعَةً بَعْدَ ذَهَابِ ٱلْوَقْتِ.

٥٩٦ ـ حَدَّثَنَا مُعَاذُ بْنُ فَضَالَةَ قَالَ: حَدَّثنا هِشَامٌ، عَنْ يَحْيَىٰ، عَنْ أَبِي سَلَمَةَ، عَنْ جَابِرِ ٱبْنِ عَبْدِ ٱللهِ: أَنَّ عُمَرَ بْنَ ٱلْخَطَّابِ جَاءَ يَوْمَ ٱلْخَنْدَقِ بَعْدَ مَا غَرَبَتِ ٱلشَّمْسُ، فَجَعَلَ يَسُبُّ كُفَّارَ قُرَيْشٍ، قَالَ: يَا رَسُولَ ٱللهِ، مَا كِدْتُ أُصَلِّي ٱلْعَصْرَ، حَتَّى كَادَتِ ٱلشَّمْسُ تَغْرُبُ، قَالَ

Prophète (ç), je ne l'ai pas encore faite." Après cela, nous nous dirigeâmes vers Buṭhân; le Prophète, ainsi que nous, fit des ablutions mineures, accomplit la prière du *'aṣr* après le coucher du soleil puis fit la prière du *maghrib.*

R. 37 - Celui qui oublie de faire une prière, qu'il la fasse une fois qu'il s'est rappelé, mais il ne doit refaire que cette prière

* 'Ibrâhîm: Celui qui néglige de faire une prière durant vingt et un ans ne doit refaire que cette prière négligée.

597 - D'après 'Anas, le Prophète (ç) dit: "Celui qui oublie de faire une prière doit la faire une fois q'il s'en rappelle. Elle n'a que cela comme expiation. [Dieu dit]: **Accomplis la prière en Rappel de Moi**(1)."

* De Mûsa, de Hammâm [qui dit]: Plus tard j'ai entendu Qatâda rapporter ceci: Accomplis la prière après s'en être rappelé.

* Un *ḥadîth* similaire a été rapporté de Ḥabbân, directement de Hammâm, directement de Qatâda, directement de 'Anas, du Prophète (ç).

R. 38 - Sur le fait de faire les prières non accomplies l'une après l'autre en suivant l'ordre fixé

598 - Jâbir dit: «Le jour de la bataille du Fossé, 'Umar se mit à insulter les mécréants [de Quraych] puis dit: "Je n'ai pu prier le *'aṣr* qu'après que le soleil était sur le point de se coucher."

«Nous descendîmes à Buṭhân et le Prophète fit la prière [du *'aṣr*] après le coucher du soleil puis fit celle du maghrib.»

R. 39 - Sur la causerie réprouvée après la prière du *'ichâ'*

599 - Abu al-Minhâl dit: «Je me rendis avec mon père chez Abu Barza al-'Aslamy. Mon père lui dit: "Rapporte-nous comment le Messager de Dieu (ç) faisait les prières obligatoires! — Il faisait celle de la canicule, répondit Abu Barza, c'est-à-dire celle que vous appelez la première, au moment où le soleil commence à

(1) Ṭaha, 14.

ٱلنَّبِيُّ ﷺ: «وَٱللَّهِ مَا صَلَّيْتُهَا». فَقُمْنَا إِلَى بُطْحَانَ، فَتَوَضَّأَ لِلصَّلَاةِ وَتَوَضَّأْنَا لَهَا، فَصَلَّى ٱلْعَصْرَ بَعْدَ مَا غَرَبَتِ ٱلشَّمْسُ، ثُمَّ صَلَّى بَعْدَهَا ٱلْمَغْرِبَ.

٣٧ ـ باب: مَنْ نَسِيَ صَلَاةً فَلْيُصَلِّ إِذَا ذَكَرَهَا، وَلَا يُعِيدُ إِلَّا تِلْكَ ٱلصَّلَاةَ.

وَقَالَ إِبْرَاهِيمُ: مَنْ تَرَكَ صَلَاةً وَاحِدَةً عِشْرِينَ سَنَةً، لَمْ يُعِدْ إِلَّا تِلْكَ ٱلصَّلَاةَ ٱلْوَاحِدَةَ.

٥٩٧ ـ حَدَّثَنَا أَبُو نُعَيْمٍ، وَمُوسَى بْنُ إِسْمَاعِيلَ قَالَا: حَدَّثَنَا هَمَّامٌ، عَنْ قَتَادَةَ، عَنْ أَنَسٍ، عَنِ ٱلنَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «مَنْ نَسِيَ صَلَاةً فَلْيُصَلِّ إِذَا ذَكَرَهَا، لَا كَفَّارَةَ لَهَا إِلَّا ذَلِكَ: ﴿وَأَقِمِ ٱلصَّلَاةَ لِذِكْرِي﴾»[1].

قَالَ مُوسَى: قَالَ هَمَّامٌ: سَمِعْتُهُ يَقُولُ بَعْدُ: ﴿وَأَقِمِ ٱلصَّلَاةَ لِذِكْرِي﴾.

وَقَالَ حَبَّانُ: حَدَّثَنَا هَمَّامٌ: حَدَّثَنَا قَتَادَةُ: حَدَّثَنَا أَنَسٌ، عَنِ ٱلنَّبِيِّ ﷺ نَحْوَهُ.

٣٨ ـ باب: قَضَاءِ ٱلصَّلَوَاتِ، ٱلْأُولَى فَٱلْأُولَى.

٥٩٨ ـ حَدَّثَنَا مُسَدَّدٌ قَالَ: حَدَّثَنَا يَحْيَىٰ، عَنْ هِشَامٍ قَالَ: حَدَّثَنَا يَحْيَى ـ هُوَ ٱبْنُ أَبِي كَثِيرٍ ـ عَنْ أَبِي سَلَمَةَ، عَنْ جَابِرٍ قَالَ: جَعَلَ عُمَرُ يَوْمَ ٱلْخَنْدَقِ يَسُبُّ كُفَّارَهُمْ، وَقَالَ: مَا كِدْتُ أُصَلِّي ٱلْعَصْرَ حَتَّى غَرَبَتْ، قَالَ: فَنَزَلْنَا بُطْحَانَ، فَصَلَّى بَعْدَ مَا غَرَبَتِ ٱلشَّمْسُ، ثُمَّ صَلَّى ٱلْمَغْرِبَ.

٣٩ ـ باب: مَا يُكْرَهُ مِنَ ٱلسَّمَرِ بَعْدَ ٱلْعِشَاءِ.

٥٩٩ ـ حَدَّثَنَا مُسَدَّدٌ قَالَ: حَدَّثَنَا يَحْيَى قَالَ: حَدَّثَنَا عَوْفٌ قَالَ: حَدَّثَنَا أَبُو ٱلْمِنْهَالِ قَالَ: ٱنْطَلَقْتُ مَعَ أَبِي إِلَى أَبِي بَرْزَةَ ٱلْأَسْلَمِيِّ، فَقَالَ لَهُ أَبِي: حَدِّثْنَا، كَيْفَ كَانَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ يُصَلِّي ٱلْمَكْتُوبَةَ؟ قَالَ: كَانَ يُصَلِّي ٱلْهَجِيرَ، وَهِيَ ٱلَّتِي تَدْعُونَهَا ٱلْأُولَى، حِينَ تَدْحَضُ ٱلشَّمْسُ،

---

(١) سورة طه: الآية ١٤.

s'incliner [vers l'ouest]. Il priait le *'aṣr* puis l'un de nous revenait chez lui, à l'autre bout de Médine, et le soleil était encore *bien vivant*. Pour le *maghrib* j'ai oublié ce qu'il avait dit.

«"Et il aimait, continua-t-il, retarder la prière du *'ichâ'*. Cependant il réprouvait dormir avant de l'accomplir ou de parler après l'avoir faite. Enfin, il terminait la prière de la *ghadât*(1) au moment où l'un de nous pouvait reconnaître la personne assise près de lui. Il y récitait entre soixante et cent [versets]."»

R. 40 - Sur la causerie au sujet du *fiqh* et du bien après la prière du *'ichâ'*

600 - Qurra ben Khâlid dit: Une fois nous attendîmes al-Ḥasan qui tarda à venir. Il arriva au moment habituel de la fin de sa séance et dit: «Ce sont nos voisins qui nous ont retenus... 'Anas a dit: "Une nuit, nous attendîmes le Prophète (ç) jusqu'avant [le début] du milieu de la nuit. Il arriva, nous fit la prière et nous dit: *Les gens ont prié et se sont endormis... vous êtes en prière tant que vous êtez en train de l'attendre*."

«Les gens sont dans le bien tant qu'ils sont en train d'attendre le bien.»

Qurra: Cela fait partie d'un *ḥadîth* rapporté par 'Anas, et ce du Prophète (ç).

601 - 'Abd-ul-Lâh ben 'Umar dit: «A la fin de sa vie, le Prophète (ç) fit une fois la prière du *'ichâ'* puis, ayant prononcé le *teslîm*, se leva et dit: "Voyez-vous cette nuit-ci? Eh bien! cent ans après, il ne restera aucun de ceux qui sont sur terre aujourd'hui." En entendant cela, les gens ne purent saisir les propos du Messager de Dieu (ç). D'ailleurs, ils se mirent à avancer plusieurs histoires lors de leurs causeries au sujet de ces cent ans. Pourtant, le Prophète (ç) avait dit ceci: "Il ne restera aucun de ceux qui sont aujourd'hui sur terre." Il voulait dire qu'à la fin du siècle concerné [aucun de ceux qui vivaient ce jour-là ne restera vivant].»

R. 41 - Sur le fait de rester à causer la nuit avec l'hôte et les proches

602 - 'Abd-ar-Raḥmân ben Abu Bakr [dit]: «Les gens d'aṣ-Ṣuffa étaient pauvres. Le Prophète (ç) dit [à leur sujet]: "Que celui qui a une nourriture pouvant

(1) C'est-à-dire la prière du *subḥ*.

وَيُصَلِّي ٱلْعَصْرَ، ثُمَّ يَرْجِعُ أَحَدُنَا إِلَى أَهْلِهِ فِي أَقْصَى ٱلْمَدِينَةِ، وَٱلشَّمْسُ حَيَّةٌ، وَنَسِيتُ مَا قَالَ فِي ٱلْمَغْرِبِ، قَالَ: وَكَانَ يَسْتَحِبُّ أَنْ يُؤَخِّرَ ٱلْعِشَاءَ، قَالَ: وَكَانَ يَكْرَهُ ٱلنَّوْمَ قَبْلَهَا، وَٱلْحَدِيثَ بَعْدَهَا، وَكَانَ يَنْفَتِلُ مِنْ صَلَاةِ ٱلْغَدَاةِ، حِينَ يَعْرِفُ أَحَدُنَا جَلِيسَهُ، وَيَقْرَأُ مِنَ ٱلسِّتِّينَ إِلَى ٱلْمِائَةِ.

٤٠ ـ باب: ٱلسَّمَرِ فِي ٱلْفِقْهِ وَٱلْخَيْرِ بَعْدَ ٱلْعِشَاءِ.

٦٠٠ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ ٱلصَّبَّاحِ قَالَ: حَدَّثنا أَبُو عَلِيٍّ ٱلْحَنَفِيُّ: حَدَّثنا قُرَّةُ بْنُ خَالِدٍ قَالَ: ٱنْتَظَرْنَا ٱلْحَسَنَ، وَرَاثَ عَلَيْنَا، حَتَّى قَرُبْنَا مِنْ وَقْتِ قِيَامِهِ، فَجَاءَ فَقَالَ: دَعَانَا جِيرَانُنَا هٰؤُلَاءِ، ثُمَّ قَالَ: قَالَ أَنَسٌ: نَظَرْنَا ٱلنَّبِيَّ ﷺ ذَاتَ لَيْلَةٍ، حَتَّى كَانَ شَطْرُ ٱللَّيْلِ يَبْلُغُهُ، فَجَاءَ فَصَلَّى لَنَا، ثُمَّ خَطَبَنَا فَقَالَ: «أَلَا إِنَّ ٱلنَّاسَ قَدْ صَلَّوْا ثُمَّ رَقَدُوا، وَإِنَّكُمْ لَمْ تَزَالُوا فِي صَلَاةٍ مَا ٱنْتَظَرْتُمُ ٱلصَّلَاةَ».

قَالَ ٱلْحَسَنُ: وَإِنَّ ٱلْقَوْمَ لَا يَزَالُونَ بِخَيْرٍ مَا ٱنْتَظَرُوا ٱلْخَيْرَ. قَالَ قُرَّةُ: هُوَ مِنْ حَدِيثِ أَنَسٍ، عَنِ ٱلنَّبِيِّ ﷺ.

٦٠١ ـ حَدَّثَنَا أَبُو ٱلْيَمَانِ قَالَ: أَخْبَرَنَا شُعَيْبٌ، عَنِ ٱلزُّهْرِيِّ قَالَ: حَدَّثَنِي سَالِمُ بْنُ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ عُمَرَ، وَأَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي حَثْمَةَ: أَنَّ عَبْدَ ٱللهِ بْنَ عُمَرَ قَالَ: صَلَّى ٱلنَّبِيُّ ﷺ صَلَاةَ ٱلْعِشَاءِ فِي آخِرِ حَيَاتِهِ، فَلَمَّا سَلَّمَ، قَامَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ فَقَالَ: «أَرَأَيْتَكُمْ لَيْلَتَكُمْ هٰذِهِ، فَإِنَّ رَأْسَ مِائَةٍ، لَا يَبْقَى مِمَّنْ هُوَ ٱلْيَوْمَ عَلَى ظَهْرِ ٱلْأَرْضِ أَحَدٌ». فَوَهِلَ ٱلنَّاسُ فِي مَقَالَةِ رَسُولِ ٱللهِ ﷺ، إِلَى مَا يَتَحَدَّثُونَ مِنْ هٰذِهِ ٱلْأَحَادِيثِ، عَنْ مِائَةِ سَنَةٍ، وَإِنَّمَا قَالَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ: «لَا يَبْقَى مِمَّنْ هُوَ ٱلْيَوْمَ عَلَى ظَهْرِ ٱلْأَرْضِ». يُرِيدُ بِذٰلِكَ أَنَّهَا تَخْرِمُ ذٰلِكَ ٱلْقَرْنَ.

٤١ ـ باب: ٱلسَّمَرِ مَعَ ٱلضَّيْفِ وَٱلْأَهْلِ.

٦٠٢ ـ حَدَّثَنَا أَبُو ٱلنُّعْمَانِ قَالَ: حَدَّثنا مُعْتَمِرُ بْنُ سُلَيْمَانَ قَالَ: حَدَّثنا أَبِي: حَدَّثنا أَبُو عُثْمَانَ، عَنْ عَبْدِ ٱلرَّحْمٰنِ بْنِ أَبِي بَكْرٍ: أَنَّ أَصْحَابَ ٱلصُّفَّةِ كَانُوا أُنَاساً فُقَرَاءَ، وَأَنَّ ٱلنَّبِيَّ ﷺ

suffire à deux personnes en ramène une troisième! Et une cinquième ou une sixième s'il a une nourriture qui peut suffire à quatre personnes!" En effet, Abu Bakr en amena trois et le Prophète (ç) dix.

«Quant à moi, j'étais avec mon père, ma mère (Je ne sais pas, dit le *râwi*, s'il a aussi dit: *et ma femme* ou non) et une domestique commune entre nous et la maison d'Abu Bakr... En fait, Abu Bakr avait pris le dîner chez le Prophète (ç) et resta jusqu'à ce qu'on ait accompli la prière du *'ichâ'*. Il resta donc jusqu'au moment où le Prophète (ç) prit son dîner puis il (Abu Bakr) retourna chez lui après le passage d'une partie assez importante de la nuit. A son arrivée, sa femme lui dit: "Mais quelle est la chose qui t'a empêché de [venir dîner avec] tes hôtes?[1] — Ne leur as-tu pas encore servi le dîner? lui dit-il. — On les a invités mais ils ont refusé de manger et ont préféré t'attendre."

«De mon côté, continua 'Abd-ar-Raḥmân, je me cachai [de mon père] mais quand même il se mit à m'insulter et dit: "O maladroit!" puis il retourna à ses hôtes: "Mangez! Que cela ne vous soit guère bon! Par Dieu, je ne mangerai point de ce dîner!"»

'Abd-ar-Raḥmân: «Par Dieu, la quantité de cette nourriture augmentait chaque fois que nous prenions une bouchée, si bien que les hôtes furent rassasiés. A la fin, Abu Bakr regarda la nourriture et remarqua qu'elle était redevenue comme elle était ou plus. Il dit alors à sa femme: "O sœur des béni Firâs! que signifie cela? — Par celui qui fait ma joie, répondit-elle, [je n'ai rien ajouté] et malgré cela sa quantité a triplé!" Sur ce, Abu Bakr en mangea un peu et dit: "Cela — c'est-à-dire son serment — émanait du diable." Et il en mangea de nouveau une bouchée. Après quoi, il emmena ladite nourriture au Prophète (ç) chez qui elle resta jusqu'au [lendemain] matin.

«D'autre part, il y avait entre nous et une certaine tribu une trêve dont le terme venait de prendre fin... On désigna alors douze hommes[2] et avec chacun d'eux il y avait plusieurs hommes dont Dieu seul connait le nombre. Tous mangèrent de ladite nourriture.»

---

(1) Dans le texte: qui t'a empêché de [venir dîner avec] tes *aḍyâfi* — ou: ton *ḍayfik*.

(2) C'est-à-dire douze chefs.

قَالَ: «مَنْ كَانَ عِنْدَهُ طَعَامُ ٱثْنَيْنِ فَلْيَذْهَبْ بِثَالِثٍ، وَإِنْ أَرْبَعٌ فَخَامِسٌ أَوْ سَادِسٌ». وَإِنَّ أَبَا بَكْرٍ جَاءَ بِثَلَاثَةٍ، فَٱنْطَلَقَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ بِعَشَرَةٍ، قَالَ: فَهْوَ أَنَا وَأَبِي وَأُمِّي - فَلَا أَدْرِي قَالَ: وَٱمْرَأَتِي - وَخَادِمٌ، بَيْنَنَا وَبَيْنَ بَيْتِ أَبِي بَكْرٍ، وَإِنَّ أَبَا بَكْرٍ تَعَشَّى عِنْدَ ٱلنَّبِيِّ ﷺ، ثُمَّ لَبِثَ حَيْثُ صُلِّيَتِ ٱلْعِشَاءُ، ثُمَّ رَجَعَ فَلَبِثَ حَتَّى تَعَشَّى ٱلنَّبِيُّ ﷺ، فَجَاءَ بَعْدَ مَا مَضَى مِنَ ٱللَّيْلِ مَا شَاءَ ٱللهُ، قَالَتْ لَهُ ٱمْرَأَتُهُ: وَمَا حَبَسَكَ عَنْ أَضْيَافِكَ، أَوْ قَالَتْ ضَيْفِكَ؟ قَالَ: أَوَ مَا عَشَّيْتِيهِمْ؟ قَالَتْ: أَبَوْا حَتَّى تَجِيءَ، قَدْ عُرِضُوا فَأَبَوْا، قَالَ: فَذَهَبْتُ أَنَا فَاخْتَبَأْتُ، فَقَالَ: يَا غُنْثَرُ، فَجَدَّعَ وَسَبَّ، وَقَالَ: كُلُوا لَا هَنِيئاً، فَقَالَ: وَٱللهِ لَا أَطْعَمُهُ أَبَداً، وَأَيْمُ ٱللهِ، مَا كُنَّا نَأْخُذُ مِنْ لُقْمَةٍ إِلَّا رَبَا مِنْ أَسْفَلِهَا أَكْثَرُ مِنْهَا، قَالَ: يَعْنِي، حَتَّى شَبِعُوا، وَصَارَتْ أَكْثَرَ مِمَّا كَانَتْ قَبْلَ ذَلِكَ، فَنَظَرَ إِلَيْهَا أَبُو بَكْرٍ فَإِذَا هِيَ كَمَا هِيَ أَوْ أَكْثَرُ مِنْهَا، فَقَالَ لِامْرَأَتِهِ: يَا أُخْتَ بَنِي فِرَاسٍ، مَا هٰذَا؟ قَالَتْ: لَا وَقُرَّةِ عَيْنِي، لَهِيَ ٱلآنَ أَكْثَرُ مِنْهَا قَبْلَ ذَلِكَ بِثَلَاثِ مَرَّاتٍ، فَأَكَلَ مِنْهَا أَبُو بَكْرٍ وَقَالَ: إِنَّمَا كَانَ ذَلِكَ مِنَ ٱلشَّيْطَانِ، يَعْنِي يَمِينَهُ، ثُمَّ أَكَلَ مِنْهَا لُقْمَةً، ثُمَّ حَمَلَهَا إِلَى ٱلنَّبِيِّ ﷺ فَأَصْبَحَتْ عِنْدَهُ، وَكَانَ بَيْنَنَا وَبَيْنَ قَوْمٍ عَقْدٌ، فَمَضَى ٱلأَجَلُ، فَفَرَّقَنَا اثْنَيْ عَشَرَ رَجُلاً، مَعَ كُلِّ رَجُلٍ مِنْهُمْ أُنَاسٌ، ٱللهُ أَعْلَمُ كَمْ مَعَ كُلِّ رَجُلٍ، فَأَكَلُوا مِنْهَا أَجْمَعُونَ. أَوْ كَمَا قَالَ.

Au nom de Dieu, le Tout miséricorde, le Miséricordieux

X. LE 'ADHÂN

R. 1 - Sur le début du 'adhân

* Sur: **avec ceux qui si vous appelez à la prière, la tournant en dérision, se jouant d'elle. Cela parce qu'ils sont un peuple de déraison**(1).

* Sur: **quand on appelle à la prière à un moment d'un vendredi**(2).

603 - D'après Abu Qilâba, 'Anas dit: «On cita le feu et la cloche [pour appeler les fidèles à la prière] et on rappela que cela fait partie de l'usage des Juifs(3) [sic] et des Chrétiens... Après cela, l'ordre fut donné à Bilâl d'appeler à la prière en citant deux fois [chaque(4) partie de] l'*'adhân* et une seule fois [chaque partie de] l'*iqâma.*»

604 - D'après Nâfi', ibn 'Umar disait: «A leur arrivée à Médine, les Musulmans se regroupaient et attendaient l'heure de la prière sans qu'on eût fait l'appel à venir la faire. Un jour, ils s'entretenirent sur le sujet. Quelques-uns d'entre eux dirent: "Adoptons une cloche pareille aux cloches des Chrétiens! — Non, opposèrent d'autres, utilisons plutôt un cor pareil à la corne dont les Juifs font usage. — Pourquoi, intervint 'Umar, ne désignons-nous pas un homme pour appeler à la prière?" Sur ce, le Messager de Dieu (ç) [appela Bilâl]: "O Bilâl! lève-toi et appelle à la prière!"»

R. 2 - Le *'adhân* se fait [en répétant] deux fois chacune de ses parties

605 - 'Anas dit: «L'ordre fut donné à Bilâl de citer deux fois [chaque partie]

(1) Al-Mâ'ida, 58.

(2) Al-Jumu'a, 9.

(3) Cf. *Fathu-l-Bâry*. tII.

(4) En réalité, il s'agit de la plupart des parties.

بسم الله الرحمن الرحيم

١٠ ـ كتاب الأذان

١ ـ باب: بَدْءُ ٱلْأَذَانِ.

وَقَوْلُهُ عَزَّ وَجَلَّ: ﴿وَإِذَا نَادَيْتُمْ إِلَى ٱلصَّلَوٰةِ ٱتَّخَذُوهَا هُزُوًا وَلَعِبًا ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَّا يَعْقِلُونَ﴾[1].
وَقَوْلُهُ: ﴿إِذَا نُودِيَ لِلصَّلَوٰةِ مِن يَوْمِ ٱلْجُمُعَةِ﴾[2].

٦٠٣ ـ حَدَّثَنَا عِمْرَانُ بْنُ مَيْسَرَةَ: حَدَّثنا عَبْدُ ٱلْوَارِثِ: حَدَّثنا خَالِدُ ٱلْحَذَّاءُ، عَنْ أَبِي قِلَابَةَ، عَنْ أَنَسٍ قَالَ: ذَكَرُوا ٱلنَّارَ وَٱلنَّاقُوسَ، فَذَكَرُوا ٱلْيَهُودَ وَٱلنَّصَارَى، فَأُمِرَ بِلَالٌ: أَنْ يَشْفَعَ ٱلْأَذَانَ، وَأَنْ يُوتِرَ ٱلْإِقَامَةَ.

٦٠٤ ـ حَدَّثَنَا مَحْمُودُ بْنُ غَيْلَانَ قَالَ: حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱلرَّزَّاقِ قَالَ: أَخْبَرَنَا ٱبْنُ جُرَيْجٍ قَالَ: أَخْبَرَنِي نَافِعٌ: أَنَّ ٱبْنَ عُمَرَ كَانَ يَقُولُ: كَانَ ٱلْمُسْلِمُونَ حِينَ قَدِمُوا ٱلْمَدِينَةَ، يَجْتَمِعُونَ فَيَتَحَيَّنُونَ ٱلصَّلَاةَ، لَيْسَ يُنَادَى لَهَا، فَتَكَلَّمُوا يَوْماً فِي ذٰلِكَ، فَقَالَ بَعْضُهُمْ: ٱتَّخِذُوا نَاقُوساً مِثْلَ نَاقُوسِ ٱلنَّصَارَى، وَقَالَ بَعْضُهُمْ: بَلْ بُوقاً مِثْلَ قَرْنِ ٱلْيَهُودِ، فَقَالَ عُمَرُ: أَوَلَا تَبْعَثُونَ رَجُلاً يُنَادِي بِالصَّلَاةِ، فَقَالَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ: «يَا بِلَالُ، قُمْ فَنَادِ بِالصَّلَاةِ».

٢ ـ باب: ٱلْأَذَانُ مَثْنَى مَثْنَى.

٦٠٥ ـ حَدَّثَنَا سُلَيْمَانُ بْنُ حَرْبٍ قَالَ: حَدَّثنا حَمَّادُ بْنُ زَيْدٍ، عَنْ سِمَاكِ بْنِ عَطِيَّةَ، عَنْ أَيُّوبَ، عَنْ أَبِي قِلَابَةَ، عَنْ أَنَسٍ قَالَ:

---

(١) سورة المائدة: الآية ٥٨.
(٢) سورة الجمعة: الآية ٩.

du *'adhân* et une seule fois [chaque partie de] l'*iqâma*, exception faite de: *qad qâmati-ṣ-ṣalât*[1].»

606 - 'Anas ben Mâlik dit: «Quand le nombre des fidèles était devenu grand, ils eurent l'idée d'indiquer l'heure de la prière par une chose pouvant les aider à la reconnaître. Les uns citèrent le fait d'allumer un feu; les autres, de sonner une cloche. Mais l'ordre fut donné à Bilâl [d'appeler à la prière] en citant deux fois [chaque partie du] *'adhân* et une fois [les parties de] l'*iqâma*.»

R. 3 - Les parties de l'*iqâma* doivent être dites une seule fois chacune, sauf: *qad qâmati-ṣ-ṣalât*

607 - 'Anas: «L'ordre fut donné à Bilâl de citer deux fois [chaque partie du] *adhân* et une fois [les parties de] l'*iqâma*.»

'Ismâ'îl: «Je répétai cela à 'Ayyûb et il me dit: "Exception faite de cette partie [de l'iqâma]: *qad qâmati-ṣ-ṣalât*".»

R. 4 - Sur le mérite de faire le *'adhân*

608 - Abu Hurayra: Le Messager de Dieu (ç) a dit: «Lorsqu'on appelle à la prière, Satan donne du dos en émettant des marmonnements élevés afin de ne pas entendre le *'adhân*. Après la fin de l'appel, il revient; mais il donne du dos de nouveau en entendant l'*iqâma* de la prière. Aussi, à la fin de l'appel de l'*iqâma*, il revient une deuxième fois et s'interpose entre le fidèle et son for intérieur en lui insufflant: "Pense à ceci, pense à cela!" rappelant ainsi au fidèle des choses auxquelles il ne songeait même pas, et ce jusqu'à ce que ce fidèle se trompe et ne sache plus combien de *rak'a* il a fait.»

R. 5 - Sur le fait d'appeler [à la prière] à voix haute

* 'Umar ben 'Abd-al-'Azîz dit [au muezzin]: Fais un bon *'adhân*, sinon laisse cette tâche!

609 - D'après 'Abd-ar-Raḥmân ben 'Abd-ul-Lâh ben 'Abd-ar-Raḥmân ben Abu Ṣa'ṣa'a al-'Anṣâry al-Mâziny, son père rapporta qu'Abu Sa'îd al-Khudry lui avait dit: «Je vois que tu aimes tes moutons et le desert. Eh bien! lorsque tu seras

(1) L'heure de la prière est venue.

أُمِرَ بِلَالٌ أَنْ يَشْفَعَ ٱلْأَذَانَ، وَأَنْ يُوتِرَ ٱلْإِقَامَةَ، إِلَّا ٱلْإِقَامَةَ.

٦٠٦ ـ حَدَّثَنَا مُحَمَّدٌ قَالَ: أَخْبَرَنَا عَبْدُ ٱلْوَهَّابِ قَالَ: أَخْبَرَنَا خَالِدٌ ٱلْحَذَّاءُ، عَنْ أَبِي قِلَابَةَ، عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ قَالَ: لَمَّا كَثُرَ ٱلنَّاسُ، قَالَ: ذَكَرُوا أَنْ يَعْلَمُوا وَقْتَ ٱلصَّلَاةِ بِشَيْءٍ يَعْرِفُونَهُ، فَذَكَرُوا أَنْ يُورُوا نَاراً، أَوْ يَضْرِبُوا نَاقُوساً، فَأُمِرَ بِلَالٌ أَنْ يَشْفَعَ ٱلْأَذَانَ، وَأَنْ يُوتِرَ ٱلْإِقَامَةَ.

٣ ـ باب: ٱلْإِقَامَةُ وَاحِدَةٌ إِلَّا قَوْلَهُ قَدْ قَامَتِ ٱلصَّلَاةُ.

٦٠٧ ـ حَدَّثَنَا عَلِيُّ بْنُ عَبْدِ ٱللهِ: حَدَّثنا إِسْمَاعِيلُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ: حَدَّثنا خَالِدٌ، عَنْ أَبِي قِلَابَةَ، عَنْ أَنَسٍ قَالَ: أُمِرَ بِلَالٌ أَنْ يَشْفَعَ ٱلْأَذَانَ، وَأَنْ يُوتِرَ ٱلْإِقَامَةَ. قَالَ إِسْمَاعِيلُ: فَذَكَرْتُ لِأَيُّوبَ فَقَالَ: إِلَّا ٱلْإِقَامَةَ.

٤ ـ باب: فَضْلِ ٱلتَّأْذِينِ.

٦٠٨ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ يُوسُفَ قَالَ: أَخْبَرَنَا مَالِكٌ، عَنْ أَبِي ٱلزِّنَادِ، عَنِ ٱلْأَعْرَجِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ قَالَ: «إِذَا نُودِيَ لِلصَّلَاةِ، أَدْبَرَ ٱلشَّيْطَانُ وَلَهُ ضُرَاطٌ، حَتَّى لَا يَسْمَعَ ٱلتَّأْذِينَ، فَإِذَا قُضِيَ ٱلنِّدَاءُ أَقْبَلَ، حَتَّى إِذَا ثُوِّبَ بِالصَّلَاةِ أَدْبَرَ، حَتَّى إِذَا قُضِيَ ٱلتَّثْوِيبُ أَقْبَلَ، حَتَّى يَخْطُرَ بَيْنَ ٱلْمَرْءِ وَنَفْسِهِ، يَقُولُ: ٱذْكُرْ كَذَا، ٱذْكُرْ كَذَا، لِمَا لَمْ يَكُنْ يَذْكُرُ، حَتَّى يَظَلَّ ٱلرَّجُلُ لَا يَدْرِي كَمْ صَلَّى».

٥ ـ باب: رَفْعِ ٱلصَّوْتِ بِالنِّدَاءِ.

وَقَالَ عُمَرُ بْنُ عَبْدِ ٱلْعَزِيزِ: أَذِّنْ أَذَاناً سَمْحاً، وَإِلَّا فَاعْتَزِلْنَا.

٦٠٩ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ يُوسُفَ قَالَ: أَخْبَرَنَا مَالِكٌ، عَنْ عَبْدِ ٱلرَّحْمٰنِ بْنِ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ عَبْدِ ٱلرَّحْمٰنِ بْنِ أَبِي صَعْصَعَةَ ٱلْأَنْصَارِيِّ، ثُمَّ ٱلْمَازِنِيِّ، عَنْ أَبِيهِ أَنَّهُ أَخْبَرَهُ: أَنَّ أَبَا سَعِيدٍ ٱلْخُدْرِيَّ قَالَ لَهُ: «إِنِّي أَرَاكَ تُحِبُّ ٱلْغَنَمَ وَٱلْبَادِيَةَ، فَإِذَا كُنْتَ فِي غَنَمِكَ، أَوْ بَادِيَتِكَ، فَأَذَّنْتَ

avec tes moutons ou dans le désert au moment où tu prononceras le *'adhân*, tâche d'élever la voix lors de l'appel! car tous ceux qui entenderont la portée de la voix de celui qui fait le *'adhân*, djinns, humains ou autres choses, témoigneront en sa faveur le jour de la Résurrection...

«J'ai entendu cela du Messager de Dieu (ç).»

R. 6 - Sur la préservation des vies [à l'écoute] du *'adhân*

610 - 'Anas ben Mâlik [dit]: «En voulant que nous attaquions certains gens, le Prophète (ç) attendait l'aube. S'il entendait le *'adhân*, il n'attaquait pas, sinon il commençait l'attaque.

«Une fois, nous nous dirigeâmes sur Khaybar. Nous arrivâmes de nuit... N'ayant pas entendu de *'adhân* jusqu'au matin, le Prophète se mit sur sa monture. Quant à moi, je montai derrière Abu Ṭalḥa et mon pied toucha celui du Prophète...

«En sortant de la ville avec leurs paniers et leurs pioches, les habitants de Khaybar virent le Prophète (ç) et s'écrièrent: "Par Dieu, c'est Muḥammad! C'est Muḥammad et [son] armée!"

«En les voyant, le Messager de Dieu (ç) dit à son tour: "Dieu est grand! Dieu est grand! Khaybar est détruite!... Quand nous nous abattons sur l'aire d'une peuplade, mauvais matin sera-ce pour ceux à qui aura été donnée l'alarme."»

R. 7 - Sur ce qu'on doit dire lorsqu'on entend celui qui fait l'appel [du *'adhân*]

611 - Abu Sa'îd al-Khudry: Le Messager de Dieu (ç) a dit: "En entendant l'appel [à la prière], dites la même chose que le muezzin!"

612 - D'après Muḥammad ben 'Ibrâhîm ben al-Ḥârith, 'Îsa ben Tâlḥa [rapporte] avoir entendu Mu'âwiya répéter ce que [le muezzin] disait, et ce jusqu'à: *wa 'ach-hadu 'anna Muḥammad rasûlu-l-Lâh*(1).

613 - D'après Hichâm, Yaḥya rapporta une tradition similaire et dit: «Un de

(1) Et j'atteste que Muḥammad est le Messager de Dieu.

بِالصَّلاَةِ فَارْفَعْ صَوْتَكَ بِالنِّدَاءِ، فَإِنَّهُ: لاَ يَسْمَعُ مَدَى صَوْتِ ٱلْمُؤَذِّنِ، جِنٌّ وَلاَ إِنْسٌ وَلاَ شَيْءٌ، إِلَّا شَهِدَ لَهُ يَوْمَ ٱلْقِيَامَةِ». قَالَ أَبُو سَعِيدٍ: سَمِعْتُهُ مِنْ رَسُولِ ٱللهِ ﷺ.

٦ ـ باب: مَا يُحْقَنُ بِالأَذَانِ مِنَ ٱلدِّمَاءِ.

٦١٠ ـ حَدَّثَنَا قُتَيْبَةُ بْنُ سَعِيدٍ قَالَ: حَدَّثنا إِسْماعِيلُ بْنُ جَعْفَرٍ، عَنْ حُمَيْدٍ، عَنْ أَنَسِ بْنِ مالِكٍ: أَنَّ ٱلنَّبِيَّ ﷺ كَانَ إِذَا غَزَا بِنَا قَوْماً، لَمْ يَكُنْ يَغْزُو بِنَا حَتَّى يُصْبِحَ وَيَنْظُرَ: فَإِنْ سَمِعَ أَذَاناً كَفَّ عَنْهُمْ، وَإِنْ لَمْ يَسْمَعْ أَذَاناً أَغَارَ عَلَيْهِمْ. قَالَ: فَخَرَجْنَا إِلَى خَيْبَرَ، فَانْتَهَيْنَا إِلَيْهِمْ لَيْلاً، فَلَمَّا أَصْبَحَ وَلَمْ يَسْمَعْ أَذَاناً رَكِبَ وَرَكِبْتُ خَلْفَ أَبِي طَلْحَةَ، وَإِنَّ قَدَمِي لَتَمَسُّ قَدَمَ ٱلنَّبِيِّ ﷺ، قَالَ: فَخَرَجُوا إِلَيْنَا بِمَكَاتِلِهِمْ وَمَسَاحِيهِمْ، فَلَمَّا رَأَوُا ٱلنَّبِيَّ ﷺ قَالُوا: مُحَمَّدٌ وَٱللَّهِ، مُحَمَّدٌ وَٱلْخَمِيسُ، قَالَ: فَلَمَّا رَآهُمْ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ قَالَ: «ٱللَّهُ أَكْبَرُ، ٱللهُ أَكْبَرُ، خَرِبَتْ خَيْبَرُ، إِنَّا إِذَا نَزَلْنَا بِسَاحَةِ قَوْمٍ فَسَاءَ صَبَاحُ ٱلْمُنْذَرِينَ».

٧ ـ باب: مَا يَقُولُ إِذَا سَمِعَ ٱلْمُنَادِي.

٦١١ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ يُوسُفَ قَالَ: أَخْبَرَنَا مالِكٌ، عَنِ ٱبْنِ شِهَابٍ، عَنْ عَطَاءِ بْنِ يَزِيدَ ٱللَّيْثِيِّ، عَنْ أَبِي سَعِيدٍ ٱلْخُدْرِيِّ: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ قَالَ: «إِذَا سَمِعْتُمُ ٱلنِّدَاءَ، فَقُولُوا مِثْلَ مَا يَقُولُ ٱلْمُؤَذِّنُ».

٦١٢ ـ حَدَّثَنَا مُعَاذُ بْنُ فَضَالَةَ قَالَ: حَدَّثنا هِشَامٌ، عَنْ يَحْيَى، عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ إِبْراهِيمَ ٱبْنِ الحارِثِ قَالَ: حَدَّثَنِي عِيسَى بْنُ طَلْحَةَ: أَنَّهُ سَمِعَ مُعاوِيَةَ يَوْماً: فَقَالَ مِثْلَهُ، إِلَى قَوْلِهِ: وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّداً رَسُولُ ٱللهِ.

٦١٣ ـ حَدَّثَنَا إِسْحٰقُ بْنُ رَاهَوَيْهِ قَالَ: حَدَّثنا وَهْبُ بْنُ جَرِيرٍ قَالَ: حَدَّثنا هِشَامٌ، عَنْ يَحْيَى: نَحْوَهُ. قَالَ يَحْيَى:

nos frères m'a rapporté qu'en entendant: *ḥayya 'ala-ṣ-ṣalât*[1], Mu'âwiya avait dit: "Il n'y a de force ou de puissance que grâce à Dieu...

«"C'est ce que nous avons entendu de votre Prophète (ç)."»

R. 8 - Sur l'invocation après l'appel à la prière

614 - Jâbir ben 'Abd-ul-Lâh: Le Messager de Dieu (ç) a dit: "Celui qui, en entendant l'appel [du *'adhân*], dit: *Seigneur! maître de cet appel parfait et de cette présente prière, accorde à Muḥammad al-Wasîla et al-Faẓîla et assigne lui un rang digne de louange!* méritera mon Intercession au jour de la Résurrection."

R. 9 - Sur le tirage au sort se rapportant au *'adhân*

* On rapporte que quelques personnes ne s'étaient pas mises d'accord à choisir un muezzin, d'où Sa'd fit un tirage au sort entre elles.

615 - Abu Hurayra: Le Messager de Dieu (ç) a dit: "Si les gens savaient [le bien] qu'il y a à faire l'appel [du *'adhân*] et à être dans le premier rang [à la prière] et qu'ils ne trouvent ensuite que le tirage au sort pour avoir [ce bien], ils tireraient au sort. S'ils savaient [le bien] qu'il y a à venir pendant la canicule pour attendre la prière du *ḍuhr* [dans la mosquée], ils feraient la course pour y arriver... S'ils savaient [le bien] qu'il y a dans les prières de la *'atama* et du *ṣubḥ*, ils y viendraient fût-ce en rampant."

R. 10 - Sur le fait de parler pendant le *'adhân*

* Sulaymân ben Ṣard parla pendant son 'adhân.

* Al-Ḥasan: Il n'y a aucun mal si le fidèle rit pendant le *'adhân* ou l'*iqâma*.

616 - 'Abd-ul-Lâh ben al-Ḥarith dit: «Ibn 'Abbâs nous fit un sermon pendant un jour de boue... Et lorsque le muezzin arriva à *ḥayya 'ala-ṣ-ṣalât*[2], il lui ordonna d'ajouter: "Faites la prière chez vous!" En entendant cela, les présents se regardèrent les uns les autres. Et ibn 'Abbâs de dire qu'une autre personne, meilleure que lui[3], avait fait cela bien qu'il s'agissait d'une prière obligatoire.»

(1) Accourez à la prière!
(2) Accourez à la prière!
(3) C'est-à-dire le Prophète.

وَحدَّثني بَعْضُ إخْوانِنا: أَنَّهُ قالَ: لمّا قالَ حَيَّ عَلى ٱلصَّلاَةِ، قَالَ: لاَ حَوْلَ وَلاَ قُوَّةَ إلَّا بِالله، وَقالَ: هٰكَذا سَمِعْنا نَبِيَّكُمْ ﷺ يَقُولُ.

٨ ـ باب: ٱلدُّعَاءِ عِنْدَ ٱلنِّداءِ.

٦١٤ ـ **حَدَّثَنَا** عَلِيُّ بْنُ عَيَّاشٍ قَالَ: حَدَّثنا شُعَيْبُ بْنُ أَبي حَمْزَةَ، عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ ٱلْمُنْكَدِرِ، عَنْ جابِرِ بْنِ عَبْدِ الله: أَنَّ رَسُولَ الله ﷺ قَالَ: «مَنْ قَالَ حِينَ يَسْمَعُ ٱلنِّدَاءَ: ٱللَّهُمَّ رَبَّ هٰذِهِ ٱلدَّعْوَةِ ٱلتَّامَّةِ، وَٱلصَّلاَةِ ٱلْقَائِمَةِ، آتِ مُحَمَّداً ٱلْوَسِيلَةَ وَٱلْفَضِيلَةَ، وَٱبْعَثْهُ مَقاماً مَحْمُوداً ٱلَّذِي وَعَدْتَهُ، حَلَّتْ لَهُ شَفَاعَتِي يَوْمَ ٱلْقِيامَةِ».

٩ ـ باب: ٱلاَسْتِهَامِ فِي ٱلأَذانِ.

وَيُذْكَرُ: أَنَّ أَقْوَاماً ٱخْتَلَفُوا فِي ٱلأَذَانِ، فَأَقْرَعَ بَيْنَهُمْ سَعْدٌ.

٦١٥ ـ **حَدَّثَنا** عَبْدُ الله بْنُ يُوسُفَ قَالَ: أَخْبَرَنا مالِكٌ، عَنْ سُمَيٍّ، مَوْلَى أَبي بَكْرٍ، عَنْ أَبي صَالِحٍ، عَنْ أَبي هُرَيْرَةَ: أَنَّ رَسُولَ الله ﷺ قَالَ: «لَوْ يَعْلَمُ ٱلنَّاسُ مَا فِي ٱلنِّدَاءِ وَٱلصَّفِّ ٱلأَوَّلِ، ثُمَّ لَمْ يَجِدُوا إلَّا أَنْ يَسْتَهِمُوا عَلَيْهِ لاَسْتَهَمُوا، وَلَوْ يَعْلَمُونَ مَا فِي ٱلتَّهْجِيرِ لاَسْتَبَقُوا إلَيْهِ، وَلَوْ يَعْلَمُونَ مَا فِي ٱلْعَتَمَةِ وَٱلصُّبْحِ، لأَتَوْهُما وَلَوْ حَبْواً».

١٠ ـ باب: ٱلْكَلاَمِ فِي ٱلأَذانِ.

وَتَكَلَّمَ سُلَيْمانُ بْنُ صُرَدٍ فِي أَذَانِهِ. وَقَالَ ٱلْحَسَنُ: لاَ بَأْسَ أَنْ يَضْحَكَ وَهُوَ يُؤَذِّنُ أَوْ يُقِيمُ.

٦١٦ ـ **حَدَّثَنا** مُسَدَّدٌ قَالَ: حَدَّثنا حَمَّادٌ، عَنْ أَيُّوبَ، وَعَبْدِ ٱلْحَمِيدِ صَاحِبِ ٱلزِّيَادِيِّ، وَعَاصِمٍ ٱلأَحْوَلِ، عَنْ عَبْدِ الله بْنِ ٱلحارِثِ قَالَ: خَطَبَنَا ٱبْنُ عَبَّاسٍ فِي يَوْمٍ رَدْغٍ، فَلَمَّا بَلَغَ ٱلمُؤَذِّنُ حَيَّ عَلَى ٱلصَّلاَةِ، فَأَمَرَهُ أَنْ يُنادِيَ: ٱلصَّلاَةُ فِي ٱلرِّحالِ، فَنَظَرَ ٱلْقَوْمُ بَعْضُهُمْ إلى بَعْضٍ، فَقَالَ: فَعَلَ هٰذا مَنْ هُوَ خَيْرٌ مِنْهُ، وَإنَّها عَزْمَةٌ.

R. 11 - Sur le *'adhân* fait par un aveugle lorsqu'il a quelqu'un pour l'informer [sur le début du temps de la prière]

617 - D'après Sâlim ben 'Abd-ul-Lâh, son père [dit]: Le Messager de Dieu (ç) a dit: "Le *'adhân* de Bilâl est fait pendant la nuit. Donc, mangez et buvez[1] jusqu'à l'appel d'ibn Um Maktûm!"

Ibn Chihâb: «Ibn Um Maktûm était un homme aveugle qui ne faisait le *'adhân* que lorsqu'on lui disait: "Voici le matin! Voici le matin!"»

R. 12 - Sur le fait de faire le *'adhân* après l'aube

618 - 'Abd-ul-Lâh ben 'Umar dit: «Ḥafṣa m'a rapporté que lorsque le muezzin se retirait[2] pour faire le *'adhân* du *ṣubh* et que l'aube commençait, le Messager de Dieu (ç) faisait deux courtes rak'a avant l'*iqâma*.»

619 - 'Â'icha: Le Prophète (ç) faisait deux légères *rak'a* entre l'appel [du *a'dhân*] et l'*iqâma* de la prière du *ṣubḥ*.

620 - 'Abd-ul-Lâh ben 'Umar: Le Messager de Dieu (ç) a dit: "Bilâl fait l'appel [du *'adhân*] pendant la nuit. Mangez donc et buvez jusqu'à l'appel d'ibn Um Maktûm."

R. 13 - Sur le fait de faire le *'adhân* avant l'aube

621 - D'après 'Abd-ul-Lâh ben Mas'ûd, le Prophète (ç) dit: «Que l'un de vous — Ou: Qu'aucun d'entre vous — n'arrête son *sahûr* à cause du *'adhân* de Bilâl, car il fait le *'adhân* — Ou: *l'appel* — pendant la nuit afin de prévenir celui qui prie et celui qui est en train de dormir, et non à l'apparition du point du jour ou du matin — Il montra alors ses [deux] doigts en levant [l'un] en haut et en abaissant [l'autre] en bas —, et ce jusqu'à l'arrivée de ce moment.».

Zuhayr fit alors signe des deux index en plaçant l'un au-dessus de l'autre et en étendant l'un à gauche et l'autre à droite.

---

(1) Cela se passait pendant le mois de ramaḍân.

(2) Dans le texte, on trouve اعتكف qui paraît être une faute. Le mot exact est سكت, d'où la traduction devient: *se taisait*.

١١ ـ باب: أَذَانِ ٱلأَعْمَى إِذَا كَانَ لَهُ مَنْ يُخْبِرُهُ.

٦١٧ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ مَسْلَمَةَ، عَنْ مالِكٍ، عَنِ ٱبْنِ شِهَابٍ، عَنْ سَالِمِ بْنِ عَبْدِ ٱللهِ، عَنْ أَبِيهِ: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ قَالَ: «إِنَّ بِلاَلاً يُؤَذِّنُ بِلَيْلٍ، فَكُلُوا وَٱشْرَبُوا حَتَّى يُنَادِيَ ٱبْنُ أُمِّ مكْتُومٍ». ثُمَّ قَالَ: وَكَانَ رَجُلاً أَعْمى، لاَ يُنَادِي حَتَّى يُقَالَ لَهُ: أَصْبَحْتَ أَصْبَحْتَ.

١٢ ـ باب: ٱلأَذَانِ بَعْدَ ٱلْفَجْرِ.

٦١٨ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ يُوسُفَ قَالَ: أَخْبَرَنَا مالِكٌ، عَنْ نَافِعٍ، عَنْ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ عُمَرَ قَالَ: أَخْبَرَتْنِي حَفْصَةُ: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ كَانَ إِذَا ٱعْتَكَفَ ٱلمُؤَذِّنُ لِلصُّبْحِ، وَبَدَا ٱلصُّبْحُ، صَلَّى رَكْعَتَيْنِ خَفِيفَتَيْنِ قَبْلَ أَنْ تُقَامَ ٱلصَّلاَةُ.

٦١٩ ـ حَدَّثَنَا أَبُو نُعَيْمٍ قَالَ: حَدَّثنا شَيْبَانُ، عَنْ يَحْيَىٰ، عَنْ أَبي سَلَمَةَ، عَنْ عَائِشَةَ: كَانَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ يُصَلِّي رَكْعَتَيْنِ خَفِيفَتَيْنِ، بَيْنَ ٱلنِّدَاءِ وَٱلإِقَامَةِ مِنْ صَلاَةِ ٱلصُّبْحِ.

٦٢٠ ـ حدّثنا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ يُوسُفَ: أَخْبَرَنَا مالِكٌ، عَنْ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ دِينَارٍ، عَنْ عَبْدِ ٱللهِ ٱبْنِ عُمَرَ: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ قَالَ: «إِنَّ بِلاَلاً يُنادِي بِلَيْلٍ، فَكُلُوا وَٱشْرَبُوا حَتَّى يُنَادِيَ ٱبْنُ أُمِّ مَكْتُومٍ».

١٣ ـ باب: ٱلأَذَانِ قَبْلَ ٱلْفَجْرِ.

٦٢١ ـ حَدَّثَنَا أَحْمَدُ بْنُ يُونُسَ قَالَ: حَدَّثنا زُهَيْرٌ قَالَ: حَدَّثنا سُلَيْمانُ ٱلتَّيْمِيُّ، عَنْ أَبي عُثْمانَ ٱلنَّهْدِيِّ، عَنْ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ مَسْعُودٍ، عَنِ ٱلنَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «لاَ يَمْنَعَنَّ أَحَدَكُمْ ـ أَوْ أَحداً مِنْكُمْ ـ أَذَانُ بِلاَلٍ مِنْ سَحُورِهِ، فَإِنَّهُ يُؤَذِّنُ ـ أَوْ يُنَادِي ـ بِلَيْلٍ، لِيَرْجِعَ قَائِمَكُمْ، وَلِيُنَبِّهَ نائِمَكُمْ، وَلَيْسَ أَنْ يَقُولَ ٱلْفَجْرُ، أَوِ ٱلصُّبْحُ». وَقَالَ بِأَصَابِعِهِ، وَرَفَعَهَا إِلَى فَوْقُ، وَطَأْطَأَ إِلَى أَسْفَلُ: «حَتَّى يَقُولَ هٰكَذَا». وَقَالَ زُهَيْرٌ بِسَبَّابَتَيْهِ، إِحْدَاهُمَا فَوْقَ ٱلأُخْرى، ثُمَّ مَدَّهَا عَنْ يَمِينِهِ وَشِمَالِهِ.

622 et 623 - D'après 'Â'icha, le Prophète (ç) dit: «Bilâl fait le *'adhân* pendant qu'il est encore nuit. Mangez donc et buvez jusqu'au *'adhân* d'ibn Um Maktûm.»

R. 14 - Combien de temps y a-t-il entre le *'adhân* et l'*iqâma*? — Sur celui qui attend l'*iqâma*[1]

624 - 'Abd-ul-Lâh ben Mughaffal al-Muzanny: Le Messager de Dieu (ç) dit: "Entre chaque deux *'adhân*[2] il y a une prière — il répéta cela par trois fois —, pour celui qui veut."

625 - 'Anas ben Mâlik dit: «Lorsque le muezzin faisait le *'adhân* quelques compagnons du Prophète (ç) se hâtaient vers les colonnes et y restaient à prier deux *rak'a* avant le *maghrib*, et ce jusqu'à ce que le Prophète (ç) sortît. De plus, il n'y avait pas un grand temps entre le *'adhân* et l'*iqâma*.»

* De Uthmân ben Jabala et d'Abu Dâwud, de Chu'ba: «Il n'y avait entre le *'adhân* et l'*iqâma* que peu de temps.»

R. 15 - Sur celui qui attend l'*iqâma*

626 - 'Â'icha dit: «Lorsque le muezzin terminait le premier *'adhân* de la prière du *fajr*, le Messager de Dieu (ç) priait deux légères *rak'a* avant le prière du *fajr*, et ce après qu'apparaissait l'aube. Après quoi, il se couchait sur le côté droit jusqu'à l'arrivée du muezzin pour l'*iqâma*.»

R. 16 - Entre chaque paire de *'adhân* il y a un temps pour faire une prière pour qui le veut

627 - 'Abd-ul-Lâh ben Mughaffal dit: «Le Prophète (ç) a dit: "Entre chaque paire de *'adhân*, il y a une prière... Entre chaque paire de *'adhân* il y a une prière..." Puis, à la troisième reprise, il a dit: "Pour qui le veut."»

R. 17 - Sur celui qui dit: En voyage un seul muezzin doit faire le *'adhân*

628 - Mâlik ibn al-Huwayrith: «Avec un groupe de ma tribu je vins voir le Prophète (ç) chez qui nous restâmes vingt nuits. Il était compatissant et doux

(1) Autre traduction: qui doit attendre l'*iqâma*?

(2) D'après quelques commentaires, «deux 'adhân» vent dire *iqâma* et *'adhân*.

٦٢٢و٦٢٣ ـ حَدَّثَنَا إِسْحٰقُ قَالَ: أَخْبَرَنَا أَبُو أُسَامَةَ قَالَ: عُبَيْدُ ٱللهِ حَدَّثنا: عَنِ ٱلْقَاسِمِ بْنِ مُحَمَّدٍ، عَنْ عَائِشَةَ. وَعَنْ نَافِعٍ، عَنِ ٱبْنِ عُمَرَ: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ قَالَح.

وَحَدَّثَنِي يُوسُفُ بْنُ عِيسَى ٱلْمَرْوَزِيُّ قَالَ: حَدَّثنا ٱلْفَضْلُ قَالَ: حَدَّثنا عُبَيْدُ ٱللهِ بْنُ عُمَرَ، عَنِ القاسِمِ بْنِ مُحَمَّدٍ، عَنْ عَائِشَةَ، عَنِ ٱلنَّبِيِّ ﷺ أَنَّهُ قَالَ: «إِنَّ بِلالاً يُؤَذِّنُ بِلَيْلٍ، فَكُلُوا وَٱشْرَبُوا حَتَّى يُؤَذِّنَ ٱبْنُ أُمِّ مَكْتُومٍ».

١٤ ـ باب: كَمْ بَيْنَ ٱلأَذَانِ وَٱلإِقَامَةِ، وَمَنْ يَنْتَظِرُ ٱلإِقَامَةَ.

٦٢٤ ـ حَدَّثَنَا إِسْحٰقُ ٱلْوَاسِطِيُّ قَالَ: حَدَّثنا خالِدٌ، عَنِ ٱلْجُرَيْرِيِّ، عَنِ ٱبْنِ بُرَيْدَةَ، عَنْ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ مُغَفَّلٍ ٱلْمُزَنِيِّ: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ قَالَ: «بَيْنَ كُلِّ أَذَانَيْنِ صَلاةٌ ـ ثَلاثاً ـ لِمَنْ شاءَ».

٦٢٥ ـ حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ بَشَّارٍ قَالَ: حَدَّثنا غُنْدَرٌ قَالَ: حَدَّثنا شُعْبَةُ قَالَ: سَمِعْتُ عَمْرَو ٱبْنَ عَامِرٍ ٱلأَنْصارِيَّ، عَنْ أَنَسِ بْنِ مالِكٍ قَالَ: كَانَ ٱلْمُؤَذِّنُ إِذا أَذَّنَ، قَامَ نَاسٌ مِنْ أَصْحَابِ ٱلنَّبِيِّ ﷺ يَبْتَدِرُونَ ٱلسَّوَارِيَ، حَتَّى يَخْرُجَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ وَهُمْ كَذٰلِكَ، يُصَلُّونَ ٱلرَّكْعَتَيْنِ قَبْلَ ٱلمَغْرِبِ، وَلَمْ يَكُنْ بَيْنَ ٱلأَذانِ وَٱلإِقامَةِ شَيْءٌ.

قَالَ عُثْمانُ بْنُ جَبَلَةَ، وَأَبُو دَاوُدَ، عَنْ شُعْبَةَ: لَمْ يَكُنْ بَيْنَهُما إِلَّا قَلِيلٌ.

١٥ ـ باب: مَنِ ٱنْتَظَرَ ٱلإِقَامَةَ.

٦٢٦ ـ حَدَّثَنَا أَبُو ٱلْيَمَانِ قَالَ: أَخْبَرَنَا شُعَيْبٌ، عَنِ ٱلزُّهْرِيِّ قَالَ: أَخْبَرَنِي عُرْوَةُ بْنُ ٱلزُّبَيْرِ: أَنَّ عَائِشَةَ قَالَتْ: كَانَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ إِذا سَكَتَ ٱلْمُؤَذِّنُ بِالأُولَى مِنْ صَلاةِ ٱلْفَجْرِ، قَامَ فَرَكَعَ رَكْعَتَيْنِ خَفِيفَتَيْنِ قَبْلَ صَلاةِ ٱلْفَجْرِ، بَعْدَ أَنْ يَسْتَبِينَ ٱلْفَجْرُ، ثُمَّ ٱضْطَجَعَ عَلَى شِقِّهِ ٱلأَيْمَنِ، حَتَّى يَأْتِيَهُ ٱلمُؤَذِّنُ لِلإِقَامَةِ.

١٦ ـ باب: بَيْنَ كُلِّ أَذَانَيْنِ صَلاةٌ لِمَنْ شَاءَ.

٦٢٧ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ يَزِيدَ قَالَ: حَدَّثنا كَهْمَسُ بْنُ ٱلْحَسَنِ، عَنْ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ بُرَيْدَةَ، عَنْ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ مُغَفَّلٍ قَالَ: قَالَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ: «بَيْنَ كُلِّ أَذَانَيْنِ صَلاةٌ، بَيْنَ كُلِّ أَذَانَيْنِ صَلاةٌ». ثُمَّ قَالَ فِي ٱلثَّالِثَةِ: «لِمَنْ شَاءَ».

١٧ ـ باب: مَنْ قَالَ لِيُؤَذِّنْ فِي ٱلسَّفَرِ مُؤَذِّنٌ وَاحِدٌ.

٦٢٨ ـ حَدَّثَنَا مُعَلَّى بْنُ أَسَدٍ قَالَ: حَدَّثنا وُهَيْبٌ، عَنْ أَيُّوبَ، عَنْ أَبِي قِلابَةَ، عَنْ مالِكِ ٱبْنِ ٱلْحُوَيْرِثِ: أَتَيْتُ ٱلنَّبِيَّ ﷺ فِي نَفَرٍ مِنْ قَوْمِي، فَأَقَمْنَا عِنْدَهُ عِشْرِينَ لَيْلَةً، وَكَانَ رَحِيماً

[envers nous]. En voyant notre envie de revoir les nôtres, il nous dit: "Retournez auprès d'eux! Apprenez-leur [l'Islam] et accomplissez la prière! Lorsque le temps de la prière arrive, que l'un d'entre vous vous fasse le *'adhân* et que le plus âgé parmi vous la préside!"»

R. 18 - Sur le *'adhân* pour les voyageurs — s'ils sont [en prière] de groupe — et sur leur *iqâma*

* Aussi, sur le *'adhân* et l'*iqâma* à 'Arafa et à Muzdalifa. Sur ces paroles du muezzin, pendant une nuit froide ou pluvieuse: *Faites la prière chez vous.*

629 - Abu Dhar dit: «Nous étions en voyage avec le Prophète (ç). [Ayant remarqué] que le muezzin voulait faire le *'adhân*, il lui dit: "Attends la fraîcheur!" Le muezzin [s'arrêta un certain temps] puis voulut faire le *'adhân*. "Attends la fraîcheur! lui redit le Prophète." [Il s'arrêta...] puis essaya de nouveau mais le Prophète lui redit "Attends la fraîcheur!" [En effet, il attendit] jusqu'au moment où l'ombre des collines était devenue égale à leur hauteur. Après quoi, le Prophète (ç) dit: "La grande chaleur est une émanation de la Géhenne."»

630 - Mâlik ben al-Ḥuwayrith dit: «Deux qui voulaient faire un voyage vinrent voir le Prophète (ç) qui leur dit: "Une fois en voyage, faites le *'adhân* puis l'*iqâma* et que le plus âgé d'entre vous deux préside la prière."»

631 - Mâlik: «Jeunes que nous étions et à peu près du même âge, nous vînmes voir le Prophète (ç) chez qui nous restâmes vingt jours et vingt nuits. Le Messager de Dieu (ç) était compatissant et doux [envers nous] mais dès qu'il avait cru que nous avions le désir — ou: l'envie — de revoir les nôtres, il nous demanda qui nous avions laissé derrière nous. En l'informant, il nous dit: "Retournez chez les vôtres, restez parmi eux, enseignez-leur [l'Islam], ordonnez-leur [de faire le bien] — il cita d'autres choses que j'ai retenues... ou que je n'ai pas retenues — et priez comme vous m'avez vu prier. Lorsque le temps de la prière arrive, que l'un de vous vous fasse le *'adhân* et que le plus âgé d'entre vous préside la prière!"»

632 - Nâfi' dit: «Pendant une nuit froide, à Danjân, ibn 'Ubayd-ul-Lâh fit le *'adhân* puis dit: "Faites la prière chez vous!" Après cela, il rapporta que le Messager de Dieu (ç) ordonnait au muezzin de faire le *'adhân* et de dire directement après: "Faites la prière dans les lieux de halte!" Cela avait lieu dans les nuits froides ou pluvieuses et pendant les voyages.»

633 - D'après 'Awn ben Abu Juḥayfa, son père dit: «Je vis le Messager de

رَفِيقاً، فَلَمَّا رَأَى شَوْقَنَا إِلَى أَهَالِينَا، قَالَ: «ٱرْجِعُوا فَكُونُوا فِيهِمْ، وَعَلِّمُوهُمْ، وَصَلُّوا، فَإِذَا حَضَرَتِ ٱلصَّلَاةُ فَلْيُؤَذِّنْ لَكُمْ أَحَدُكُمْ، وَلْيَؤُمَّكُمْ أَكْبَرُكُمْ».

١٨ ـ باب: ٱلأَذَانِ لِلْمُسَافِرِ، إِذَا كَانُوا جَمَاعَةً، وَٱلإِقَامَةِ.

وَكَذَلِكَ بِعَرَفَةَ وَجَمْعٍ، وَقَوْلِ ٱلْمُؤَذِّنِ: ٱلصَّلَاةُ فِي ٱلرِّحَالِ، فِي ٱللَّيْلَةِ ٱلْبَارِدَةِ أَوِ ٱلْمَطِيرَةِ.

٦٢٩ ـ حَدَّثَنَا مُسْلِمُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ قَالَ: حَدَّثنا شُعْبَةُ، عَنِ ٱلْمُهَاجِرِ أَبِي ٱلْحَسَنِ، عَنْ زَيْدِ ٱبْنِ وَهْبٍ، عَنْ أَبِي ذَرٍّ قَالَ: كُنَّا مَعَ ٱلنَّبِيِّ ﷺ فِي سَفَرٍ، فَأَرَادَ ٱلْمُؤَذِّنُ أَنْ يُؤَذِّنَ، فَقَالَ لَهُ: «أَبْرِدْ». ثُمَّ أَرَادَ أَنْ يُؤَذِّنَ، فَقَالَ لَهُ: «أَبْرِدْ». ثُمَّ أَرَادَ أَنْ يُؤَذِّنَ، فَقَالَ لَهُ: «أَبْرِدْ». حَتَّى سَاوَى ٱلظِّلُّ ٱلتُّلُولَ، فَقَالَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ: «إِنَّ شِدَّةَ ٱلْحَرِّ مِنْ فَيْحِ جَهَنَّمَ».

٦٣٠ ـ حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ يُوسُفَ قَالَ: حَدَّثنا سُفْيَانُ، عَنْ خَالِدٍ ٱلْحَذَّاءِ، عَنْ أَبِي قِلَابَةَ، عَنْ مَالِكِ بْنِ ٱلْحُوَيْرِثِ قَالَ: أَتَى رَجُلَانِ ٱلنَّبِيَّ ﷺ يُرِيدَانِ ٱلسَّفَرَ، فَقَالَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ: «إِذَا أَنْتُمَا خَرَجْتُمَا، فَأَذِّنَا، ثُمَّ أَقِيمَا، ثُمَّ لِيَؤُمَّكُمَا أَكْبَرُكُمَا».

٦٣١ ـ حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ ٱلْمُثَنَّى قَالَ: حَدَّثنا عَبْدُ ٱلْوَهَّابِ قَالَ: حَدَّثنا أَيُّوبُ، عَنْ أَبِي قِلَابَةَ قَالَ: حَدَّثنا مَالِكٌ: أَتَيْنَا إِلَى ٱلنَّبِيِّ ﷺ، وَنَحْنُ شَبَبَةٌ مُتَقَارِبُونَ، فَأَقَمْنَا عِنْدَهُ عِشْرِينَ يَوْماً وَلَيْلَةً، وَكَانَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ رَحِيماً رَفِيقاً، فَلَمَّا ظَنَّ أَنَّا قَدِ ٱشْتَهَيْنَا أَهْلَنَا ـ أَوْ قَدِ ٱشْتَقْنَا ـ سَأَلَنَا عَمَّنْ تَرَكْنَا بَعْدَنَا فَأَخْبَرْنَاهُ، قَالَ: «ٱرْجِعُوا إِلَى أَهْلِيكُمْ، فَأَقِيمُوا فِيهِمْ وَعَلِّمُوهُمْ وَمُرُوهُمْ». وَذَكَرَ أَشْيَاءَ أَحْفَظُهَا، أَوْ لَا أَحْفَظُهَا: «وَصَلُّوا كَمَا رَأَيْتُمُونِي أُصَلِّي، فَإِذَا حَضَرَتِ ٱلصَّلَاةُ، فَلْيُؤَذِّنْ لَكُمْ أَحَدُكُمْ، وَلْيَؤُمَّكُمْ أَكْبَرُكُمْ».

٦٣٢ ـ حَدَّثَنَا مُسَدَّدٌ قَالَ: أَخْبَرَنَا يَحْيَى، عَنْ عُبَيْدِ ٱللهِ بْنِ عُمَرَ قَالَ: حَدَّثَنِي نَافِعٌ قَالَ: أَذَّنَ ٱبْنُ عُمَرَ فِي لَيْلَةٍ بَارِدَةٍ بِضَجْنَانَ، ثُمَّ قَالَ: صَلُّوا فِي رِحَالِكُمْ. فَأَخْبَرَنَا: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ كَانَ يَأْمُرُ مُؤَذِّناً يُؤَذِّنُ، ثُمَّ يَقُولُ عَلَى إِثْرِهِ: أَلَا صَلُّوا فِي ٱلرِّحَالِ. فِي ٱللَّيْلَةِ ٱلْبَارِدَةِ، أَوِ ٱلْمَطِيرَةِ فِي ٱلسَّفَرِ.

٦٣٣ ـ حَدَّثَنَا إِسْحٰقُ قَالَ: أَخْبَرَنَا جَعْفَرُ بْنُ عَوْنٍ قَالَ: حَدَّثنا أَبُو ٱلْعُمَيْسِ، عَنْ عَوْنِ ٱبْنِ أَبِي جُحَيْفَةَ، عَنْ أَبِيهِ قَالَ: رَأَيْتُ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ بِالأَبْطَحِ، فَجَاءَهُ بِلَالٌ فَآذَنَهُ بِالصَّلَاةِ، ثُمَّ

Dieu (ç) à al'Abṭaḥ quand arriva Bilâl. Celui-ci lui annonça [l'heure de] la prière puis fit sortir une pique, la planta devant le Messager de Dieu (ç) et fit l'*iqâma* de la prière.»

R. 19 - Est-ce que le muezzin doit répandre sa voix par-ci et par-là? Doit-il se tourner pendant le *'adhân*?

* On rapporte que Bilâl avait mis ses deux doigts dans ses oreilles...

* Ibn 'Umar ne mettait pas ses deux doigts dans ses oreilles...

* 'Ibrâhîm: Il n'y a aucun mal à faire le *a'dhân* sans ablutions mineures.

* 'Atâ': Les ablutions mineures [pour le *a'dhân*] doivent être faites. Ce sont en plus une *sunna*.

* 'Â'icha: Le Prophète (ç) invoquait Dieu en tout temps.

634 - D'après 'Awn ben Abu Juḥayfa, son père [rapporte] avoir vu Bilâl faire le *'adhân*. "Je me mis, dit-il, à remarquer sa bouche qui bougeait par-ci et par-là pendant le *'adhân*."

R. 20 - Sur le fait qu'un homme dit: La prière est passée [sans qu'on puisse la faire]

* Ibn Sirîn réprouve qu'on dise: "La prière est passée [sans qu'on puisse la faire]" mais on doit dire: "On n'a pas rattrapé [la prière]." Cependant l'expression utilisée par le Prophète (ç) est plus valable.

635 - D'après Yaḥya, 'Abd-ul-Lâh ben Abu Qatâda rapporte que son père dit: «Tandis que nous étions en train de prier avec le Prophète (ç) nous entendîmes un bruit confus fait par quelques hommes. Ayant terminé la prière, le Prophète dit: "Qu'y a-t-il? — Nous nous sommes précipités pour venir faire la prière, expliquèrent les auteurs du bruit. — Ne refaites plus cela! Soyez calmes en venant faire la prière! Priez [avec les autres] la partie que vous rattraperiez et complétez [seuls] ce que vous auriez manqué!"»

R. 21 - On ne vient pas à la prière en courant. On doit venir avec calme et décence

* Le Prophète dit: Priez [avec les autres] la partie que vous rattraperiez et complétez [seuls] ce que vous auriez manqué!

Rapporté par Abu Qatâda

خَرَجَ بِلالٌ بِالْعَنَزَةِ حَتَّى رَكَزَهَا بَيْنَ يَدَيْ رَسُولِ ٱللهِ ﷺ بِالأَبْطَحِ، وَأَقَامَ ٱلصَّلاَةَ.

١٩ ـ باب: هَلْ يَتَتَبَّعُ ٱلمُؤَذِّنُ فَاهُ هٰهُنَا وَهٰهُنَا، وَهَلْ يَلْتَفِتُ فِي ٱلأَذانِ.

وَيُذْكَرُ عَنْ بِلَالٍ: أَنَّهُ جَعَلَ إِصْبَعَيْهِ فِي أُذُنَيْهِ. وَكَانَ ٱبْنُ عُمَرَ لَا يَجْعَلُ إِصْبَعَيْهِ فِي أُذُنَيْهِ. وَقَالَ إِبْراهِيمُ: لَا بَأْسَ أَنْ يُؤَذِّنَ عَلَى غَيْرِ وُضُوءٍ. وَقَالَ عَطَاءٌ: ٱلْوُضُوءُ حَقٌّ وَسُنَّةٌ. وَقَالَتْ عَائِشَةُ: كَانَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ يَذْكُرُ ٱللَّهِ عَلَى كُلِّ أَحْيَانِهِ.

٦٣٤ ـ حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ يُوسُفَ قَالَ: حَدَّثنا سُفْيانُ، عَنْ عَوْنِ بْنِ أَبي جُحَيْفَةَ، عَنْ أَبِيهِ: أَنَّهُ رَأَى بِلَالاً يُؤَذِّنُ، فَجَعَلْتُ أَتَتَبَّعُ فَاهُ هٰهُنَا وَهٰهُنَا بِالأَذَانِ.

٢٠ ـ باب: قَوْلِ ٱلرَّجُلِ: فَاتَتْنَا ٱلصَّلاَةُ.

وَكَرِهَ ٱبْنُ سِيرِينَ أَنْ يَقُولَ: فَاتَتْنَا ٱلصَّلاَةُ، وَلٰكِنْ لِيَقُلْ: لَمْ نُدْرِكْ. وَقَوْلُ ٱلنَّبِيِّ ﷺ أَصَحُّ.

٦٣٥ ـ حَدَّثَنَا أَبُو نُعَيْمٍ قَالَ: حَدَّثنا شَيْبَانُ، عَنْ يَحْيَىٰ، عَنْ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ أَبي قَتَادَةَ، عَنْ أَبِيهِ قَالَ: بَيْنَمَا نَحْنُ نُصَلِّي مَعَ ٱلنَّبِيِّ ﷺ، إِذْ سَمِعَ جَلَبَةَ رِجَالٍ، فَلَمَّا صَلَّى قَالَ: «مَا شَأْنُكُمْ». قَالُوا: ٱسْتَعْجَلْنَا إِلَى ٱلصَّلَاةِ. قَالَ: «فَلَا تَفْعَلُوا، إِذَا أَتَيْتُمُ ٱلصَّلاَةَ فَعَلَيْكُمْ بِالسَّكِينَةِ، فَمَا أَدْرَكْتُمْ فَصَلُّوا، وَمَا فَاتَكُمْ فَأَتِمُّوا».

٢١ ـ باب: لَا يَسْعَى إِلَى ٱلصَّلاَةِ، وَلْيَأْتِ بِالسَّكِينَةِ وَٱلْوَقَارِ.

وَقَالَ: «مَا أَدْرَكْتُمْ فَصَلُّوا، وَما فَاتَكُمْ فَأَتِمُّوا». قَالَهُ أَبُو قَتَادَةَ، عَنِ ٱلنَّبِيِّ ﷺ.

636 - D'après Abu Hurayra, le Prophète (ç) dit: «Lorsque vous entendez l'*iqâma* allez à la prière en marchant et soyez calmes et décents! Ne vous précipitez pas... Priez [avec les autres] la partie que vous rattraperiez et complétez [seuls] ce que vous auriez manqué!»

R. 22 - Quand est-ce que les fidèles doivent se lever après avoir vu l'imâm pendant l'*iqâma*?

637 - Selon 'Abd-ul-Lâh ibn Abu Qatâda, son père dit: «Le Messager de Dieu (ç) a dit: "En entendant l'*iqâma* pour la prière, ne vous levez que lorsque vous me voyez [venir]!"»

R. 23 - On ne doit pas courir [ou se lever à la hâte] pour se rendre à la prière. On doit se lever en gardant son calme et sa décence

638 - Selon 'Abd-ul-Lâh ben Abu Qatâda, son père dit: «Le Messager de Dieu (ç) a dit: "Lorsqu'on fait l'*iqâma* pour la prière, ne vous levez qu'en me voyant [arriver]. Vous devez rester calmes."»

* 'Ali ben Mubârak a aussi rapporté ce hadîth de Yaḥya...

R. 24 - Peut-on sortir de la mosquée à cause d'une nécessité?

639 - Abu Hurayra: «Le Messager de Dieu (ç) arriva au moment où l'*iqâma* était déjà faite et que les rangs des fidèles étaient bien alignés. Il [s'approcha] de son endroit habituel pour la prière et nous attendions qu'il prononçât le *tekbîr*, mais il retourna chez lui en nous disant: "Gardez vos places!" En effet, nous gardâmes notre posture jusqu'à son retour. Il arriva la tête dégouttant d'eau, il avait fait des ablutions majeures.»

R. 25 - Lorsque l'imâm dit: "Gardez vos places!" on doit l'attendre jusqu'à son retour

640 - Abu Hurayra dit: «On fit l'*iqâma* pour la prière puis les fidèles s'alignèrent en rangs. Après quoi, le Messager de Dieu (ç) arriva et s'avança. Mais, étant en état de *janâba*, il dit aux présents: "Gardez vos places!"... Il retourna chez

٦٣٦ - حَدَّثَنَا آدَمُ قَالَ: حَدَّثنا ٱبْنُ أَبِي ذِئْبٍ قَالَ: حَدَّثنا ٱلزُّهْرِيُّ، عَنْ سَعِيدِ بْنِ المُسَيَّبِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، عَنِ ٱلنَّبِيِّ ﷺ. وَعَنِ ٱلزُّهْرِيِّ، عَنْ أَبِي سَلَمَةَ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، عَنِ ٱلنَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «إِذَا سَمِعْتُمُ ٱلإِقَامَةَ فَامْشُوا إِلَى ٱلصَّلَاةِ، وَعَلَيْكُمْ بِالسَّكِينَةِ وَٱلْوَقَارِ، وَلَا تُسْرِعُوا، فَمَا أَدْرَكْتُمْ فَصَلُّوا، وَمَا فَاتَكُمْ فَأَتِمُّوا».

٢٢ - باب: مَتَى يَقُومُ ٱلنَّاسُ، إِذَا رَأَوُا ٱلإِمَامَ عِنْدَ ٱلإِقَامَةِ.

٦٣٧ - حَدَّثَنَا مُسْلِمُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ قَالَ: حَدَّثنا هِشَامٌ قَالَ: كَتَبَ إِلَيَّ يَحْيَى: عَنْ عَبْدِ ٱللهِ ٱبْنِ أَبِي قَتَادَةَ، عَنْ أَبِيهِ قَالَ: قَالَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ: «إِذَا أُقِيمَتِ ٱلصَّلَاةُ فَلَا تَقُومُوا حَتَّى تَرَوْنِي».

٢٣ - باب: لَا يَسْعَى إِلَى ٱلصَّلَاةِ مُسْتَعْجِلاً، وَلْيَقُمْ بِالسَّكِينَةِ وَٱلْوَقَارِ.

٦٣٨ - حَدَّثَنَا أَبُو نُعَيْمٍ قَالَ: حَدَّثنا شَيْبَانُ، عَنْ يَحْيَى، عَنْ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ أَبِي قَتَادَةَ، عَنْ أَبِيهِ قَالَ: قَالَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ: «إِذَا أُقِيمَتِ ٱلصَّلَاةُ، فَلَا تَقُومُوا حَتَّى تَرَوْنِي، وَعَلَيْكُمْ بِالسَّكِينَةِ». تَابَعَهُ عَلِيُّ بْنُ المُبَارَكِ.

٢٤ - باب: هَلْ يَخْرُجُ مِنَ ٱلمَسْجِدِ لِعِلَّةٍ.

٦٣٩ - حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱلْعَزِيزِ بْنُ عَبْدِ ٱللهِ قَالَ: حَدَّثنا إِبْرَاهِيمُ بْنُ سَعْدٍ، عَنْ صَالِحِ بْنِ كَيْسَانَ، عَنِ ٱبْنِ شِهَابٍ، عَنْ أَبِي سَلَمَةَ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ خَرَجَ، وَقَدْ أُقِيمَتِ ٱلصَّلَاةُ وَعُدِّلَتِ ٱلصُّفُوفُ، حَتَّى إِذَا قَامَ فِي مُصَلَّاهُ، ٱنْتَظَرْنَا أَنْ يُكَبِّرَ، ٱنْصَرَفَ، قَالَ: «عَلَى مَكَانِكُمْ». فَمَكَثْنَا عَلَى هَيْئَتِنَا، حَتَّى خَرَجَ إِلَيْنَا يَنْطِفُ رَأْسُهُ مَاءً، وَقَدِ ٱغْتَسَلَ.

٢٥ - باب: إِذَا قَالَ ٱلإِمَامُ: مَكَانَكُمْ، حَتَّى رَجَعَ ٱنْتَظَرُوهُ.

٦٤٠ - حَدَّثَنَا إِسْحٰقُ قَالَ: حَدَّثنا مُحَمَّدُ بْنُ يُوسُفَ قَالَ: حَدَّثنا ٱلأَوْزَاعِيُّ، عَنِ ٱلزُّهْرِيِّ، عَنْ أَبِي سَلَمَةَ بْنِ عَبْدِ ٱلرَّحْمٰنِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ قَالَ: أُقِيمَتِ ٱلصَّلَاةُ، فَسَوَّى ٱلنَّاسُ صُفُوفَهُمْ، فَخَرَجَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ فَتَقَدَّمَ، وَهْوَ جُنُبٌ، ثُمَّ قَالَ: «عَلَى مَكَانِكُمْ». فَرَجَعَ

lui, fit des ablutions majeures, revint [à la mosquée] la tête dégouttant d'eau, puis leur fit la prière.»

R. 26 - Sur le fait de dire: "Nous n'avons pas prié"

641 - Jâbir ben 'Abd-ul-Lâh dit: «Le jour de la bataille du Fossé, 'Umar ben al-Khaṭâb vint voir le Prophète (ç) et lui dit: "O Messager de Dieu! Par Dieu, j'ai pu à peine prier [le *'aṣr*] lorsque le soleil était sur le point de se coucher!" Ces paroles de 'Umar étaient dites après le moment où l'on peut rompre le jeûne. "Par Dieu, dit le Prophète (ç), je ne l'ai pas encore faite!" Sur ce, le Prophète descendit à Buṭḥân — j'étais avec lui —, fit des ablutions mineures, pria — c'est-à-dire le *'aṣr* — après le coucher du soleil, puis fit la prière du *maghrib*.»

R. 27 - Lorsque une affaire survient à l'imâm après l'*iqâma*

642 - 'Anas dit: «On fit l'*iqâma* pour la prière au moment où le Prophète (ç) était en train de s'entretenir avec un homme à côté de la mosquée. Il ne s'était levé pour faire la prière qu'après que quelques personnes s'étaient endormies.»

R. 28 - Sur le fait de parler après l'*iqâma*

643 - Ḥumayd dit: «J'ai interrogé Thâbit al-Bunâny au sujet de la personne qui parle après l'*iqâma* de la prière et il m'a rapporté que 'Anas ben Mâlik avait dit: "On fit[1] l'*iqâma* pour la prière puis un homme vint voir le Prophète (ç). Il le retint jusqu'après la fin de l'iqâma."»

R. 29 - Sur l'obligation de la prière en groupe

* Al-Ḥasan: Le fidèle ne doit pas obéir à sa mère si, par tendresse, elle lui défend d'aller faire la prière en groupe.

644 - Abu Hurayra: Le Messager de Dieu (ç) a dit: "Par Celui qui détient mon âme dans Sa Main! J'ai failli donner l'ordre d'apporter du bois en fagots, puis de charger quelqu'un de faire le *'adhân* pour la prière, ensuite d'ordonner à

(1) Ou: On faisait...

فَاغْتَسَلَ. ثُمَّ خَرَجَ وَرَأْسُهُ يَقْطُرُ مَاءً، فَصَلَّى بِهِمْ.

٢٦ ـ باب: قَوْلِ ٱلرَّجُلِ مَا صَلَّيْنَا.

٦٤١ ـ حَدَّثَنَا أَبُو نُعَيْمٍ قَالَ: حَدَّثنا شَيْبَانُ، عَنْ يَحْيَىٰ قَالَ: سَمِعْتُ أَبَا سَلَمَةَ يَقُولُ: أَخْبَرَنَا جَابِرُ بْنُ عَبْدِ ٱللهِ: أَنَّ ٱلنَّبِيَّ ﷺ جَاءَهُ عُمَرُ بْنُ ٱلْخَطَّابِ يَوْمَ ٱلْخَنْدَقِ، فَقَالَ: يَا رَسُولَ ٱللَّهِ، وَٱللَّهِ مَا كِدْتُ أَنْ أُصَلِّيَ، حَتَّى كَادَتِ ٱلشَّمْسُ تَغْرُبُ، وَذٰلِكَ بَعْدَ مَا أَفْطَرَ ٱلصَّائِمُ، فَقَالَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ: «وَٱللَّهِ مَا صَلَّيْتُهَا». فَنَزَلَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ إِلَى بُطْحَانَ وَأَنَا مَعَهُ، فَتَوَضَّأَ ثُمَّ صَلَّى ـ يَعْنِي ٱلْعَصْرَ ـ بَعْدَ مَا غَرَبَتِ ٱلشَّمْسُ، ثُمَّ صَلَّى بَعْدَهَا ٱلْمَغْرِبَ.

٢٧ ـ باب: ٱلإِمَامِ تَعْرِضُ لَهُ ٱلْحَاجَةُ بَعْدَ ٱلإِقَامَةِ.

٦٤٢ ـ حَدَّثَنَا أَبُو مَعْمَرٍ عَبْدُ ٱللهِ بْنُ عَمْرٍو قَالَ: حَدَّثنا عَبْدُ ٱلْوَارِثِ قَالَ: حَدَّثنا عَبْدُ ٱلْعَزِيزِ بْنُ صُهَيْبٍ، عَنْ أَنَسٍ قَالَ: أُقِيمَتِ ٱلصَّلَاةُ، وَٱلنَّبِيُّ ﷺ يُنَاجِي رَجُلاً فِي جَانِبِ ٱلْمَسْجِدِ، فَمَا قَامَ إِلَى ٱلصَّلَاةِ حَتَّى نَامَ بَعْضُ ٱلْقَوْمِ.

٢٨ ـ باب: ٱلْكَلَامِ إِذَا أُقِيمَتِ ٱلصَّلَاةُ.

٦٤٣ ـ حَدَّثَنَا عَيَّاشُ بْنُ ٱلْوَلِيدِ قَالَ: حَدَّثنا عَبْدُ ٱلأَعْلَى قَالَ: حَدَّثنا حُمَيْدٌ قَالَ: سَأَلْتُ ثَابِتاً ٱلْبُنَانِيَّ، عَنِ ٱلرَّجُلِ يَتَكَلَّمُ بَعْدَ مَا تُقَامُ ٱلصَّلَاةُ، فَحَدَّثَنِي عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ قَالَ: أُقِيمَتِ ٱلصَّلَاةُ فَعَرَضَ لِلنَّبِيِّ ﷺ رَجُلٌ، فَحَبَسَهُ بَعْدَمَا أُقِيمَتِ ٱلصَّلَاةُ.

وَقَالَ الحَسَنُ: إِنْ مَنَعَتْهُ أُمُّهُ عَنِ العِشَاءِ فِي جَمَاعَةٍ شَفَقَةً عَلَيْهِ لَمْ يُطِعْهَا.

٢٩ ـ باب: وُجُوبِ صَلَاةِ ٱلْجَمَاعَةِ.

وَقَالَ ٱلْحَسَنُ: إِنْ مَنَعَتْهُ أُمُّهُ عَنِ ٱلْعِشَاءِ فِي ٱلْجَمَاعَةِ، شَفَقَةً، لَمْ يُطِعْهَا.

٦٤٤ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ يُوسُفَ قَالَ: أَخْبَرَنَا مَالِكٌ، عَنْ أَبِي ٱلزِّنَادِ، عَنِ ٱلأَعْرَجِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ قَالَ: «وَٱلَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ، لَقَدْ هَمَمْتُ أَنْ آمُرَ بِحَطَبٍ فَيُحْطَبَ، ثُمَّ آمُرَ بِالصَّلَاةِ فَيُؤَذَّنَ لَهَا، ثُمَّ آمُرَ رَجُلاً فَيَؤُمَّ ٱلنَّاسَ، ثُمَّ أُخَالِفَ إِلَى رِجَالٍ فَأُحَرِّقَ

un homme de la présider et de me rendre après chez des hommes [qui refusent de faire la prière en groupe] puis de brûler leurs maisons sur eux... Par Celui qui détient mon âme dans Sa Main! si l'un d'eux espérait trouver [dans la mosquée] de beaux morceaux de viande, il s'y rendrait pour faire la prière du *'ichâ*"'.

R. 30 - Du mérite de la prière en groupe

* En ratant une prière en groupe [dans la mosquée], al-'Aswâd se rendait dans une autre mosquée.

* En arrivant dans une mosquée où on venait de terminer une prière en groupe, 'Anas fit le *'adhân* et l'*iqâma* puis pria en groupe.

645 - 'Abd-ul-Lâh ben 'Umar: Le Messager de Dieu (ç) a dit: "La prière en groupe est mieux que celle qu'on fait seul de vingt-sept degrés."

646 - Abu Sa'îd al-Khudry [rapporte] avoir entendu le Prophète (ç) dire: «La prière en groupe est mieux que celle qu'on fait seul de vingt-cinq degrés.»

647 - Abu Hurayra dit: «Le Messager de Dieu (ç) a dit: "La prière en groupe [dans la mosquée] dépasse la prière faite chez soi ou dans le souk par vingt-cinq fois. La cause en est qu'en faisant de bonnes ablutions mineures puis en se rendant à la mosquée, ne sortant que pour la prière, le fidèle aura un degré de plus et un péché effacé pour chaque pas qu'il fait. Ayant terminé sa prière, les anges ne cesseront de prier pour lui tant qu'il est dans son lieu de prière; ils diront: *Seigneur! prie sur lui! Seigneur! accorde-lui Ta miséricorde!* Enfin, l'un de vous ne cesse d'être en prière tant qu'il est en train de l'attendre."»

R. 31 - Sur le mérite de la prière du *fajr* en groupe

648 - Abu Hurayra dit: «J'ai entendu le Messager de Dieu (ç) dire: "La prière en groupe est mieux de vingt-cinq fois que celle que l'un de vous fait seul. Quant au *fajr*, et les anges de la nuit et les anges du jour se réunissent lors de cette prière."

«Récitez, si vous voulez, ceci: **Le Coran de l'aube a des témoins**[1].»

(1) Al-'Isrâ', 78.

عَلَيْهِمْ بُيُوتَهُمْ، وَٱلَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ، لَوْ يَعْلَمُ أَحَدُهُمْ: أَنَّهُ يَجِدُ عَرْقاً سَمِيناً، أَوْ مِرْمَاتَيْنِ حَسَنَتَيْنِ، لَشَهِدَ ٱلْعِشَاءَ».

٣٠ ـ باب: فَضْلِ صَلَاةِ ٱلْجَمَاعَةِ.

وَكَانَ ٱلْأَسْوَدُ إِذَا فَاتَتْهُ ٱلْجَمَاعَةُ ذَهَبَ إِلَى مَسْجِدٍ آخَرَ. وَجَاءَ أَنَسٌ إِلَى مَسْجِدٍ قَدْ صُلِّيَ فِيهِ، فَأَذَّنَ وَأَقَامَ، وَصَلَّى جَمَاعَةً.

٦٤٥ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ يُوسُفَ قَالَ: أَخْبَرَنَا مالِكٌ، عَنْ نَافِعٍ، عَنْ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ عُمَرَ: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ قَالَ: «صَلَاةُ ٱلْجَمَاعَةِ تَفْضُلُ صَلَاةَ ٱلْفَذِّ بِسَبْعٍ وَعِشْرِينَ دَرَجَةً».

٦٤٦ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ يُوسُفَ: أخبرنا اللَّيْثُ: حدثني ابنُ الْهَادِ، عَنْ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ خَبَّابٍ، عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الخدريِّ: أَنَّهُ سَمِعَ ٱلنَّبِيَّ ﷺ يَقُولُ: «صَلَاةُ ٱلْجَمَاعَةِ تَفْضُلُ صَلَاةَ الفَذِّ بِخَمْسٍ وَعِشْرِينَ دَرَجَةً».

٦٤٧ ـ حَدَّثَنا مُوسَى بْنُ إِسْماعِيلَ قَالَ: حَدَّثنا عَبْدُ ٱلْوَاحِدِ قَالَ: حَدَّثنا ٱلْأَعْمَشُ قَالَ: سَمِعْتُ أَبَا صَالِحٍ يَقُولُ: سَمِعْتُ أَبَا هُرَيْرَةَ يَقُولُ: قَالَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ: «صَلَاةُ ٱلرَّجُلِ فِي ٱلْجَمَاعَةِ تُضَعَّفُ عَلَى صَلَاتِهِ فِي بَيْتِهِ، وَفِي سُوقِهِ، خَمْسَةً وَعِشْرِينَ ضِعْفاً، وَذَلِكَ أَنَّهُ: إِذَا تَوَضَّأَ فَأَحْسَنَ ٱلْوُضُوءَ، ثُمَّ خَرَجَ إِلَى ٱلْمَسْجِدِ، لَا يُخْرِجُهُ إِلَّا ٱلصَّلَاةُ، لَمْ يَخْطُ خُطْوَةً، إِلَّا رُفِعَتْ لَهُ بِهَا دَرَجَةٌ، وَحُطَّ عَنْهُ بِهَا خَطِيئَةٌ، فَإِذَا صَلَّى، لَمْ تَزَلِ ٱلمَلَائِكَةُ تُصَلِّي عَلَيْهِ، مَا دَامَ فِي مُصَلَّاهُ: ٱللَّهُمَّ صَلِّ عَلَيْهِ، ٱللَّهُمَّ ٱرْحَمْهُ، وَلَا يَزَالُ أَحَدُكُمْ فِي صَلَاةٍ مَا ٱنْتَظَرَ ٱلصَّلَاةَ».

٣١ ـ باب: فَضْلِ صَلَاةِ ٱلْفَجْرِ فِي جَمَاعَةٍ.

٦٤٨ ـ حَدَّثَنَا أَبُو ٱلْيَمَانِ قَالَ: أَخْبَرَنَا شُعَيْبٌ، عَنِ ٱلزُّهْرِيِّ قَالَ: أَخْبَرَنِي سَعِيدُ بْنُ ٱلْمُسَيَّبِ، وَأَبُو سَلَمَةَ بْنُ عَبْدِ ٱلرَّحْمٰنِ: أَنَّ أَبَا هُرَيْرَةَ قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ يَقُولُ: «تَفْضُلُ صَلَاةُ ٱلْجَمِيعِ صَلَاةَ أَحَدِكُمْ وَحْدَهُ، بِخَمْسَةٍ وَعِشْرِينَ جُزْءاً، وَتَجْتَمِعُ مَلَائِكَةُ ٱللَّيْلِ وَمَلَائِكَةُ ٱلنَّهَارِ فِي صَلَاةِ ٱلْفَجْرِ». ثُمَّ يَقُولُ أَبُو هُرَيْرَةَ: فاقْرَؤوا إِنْ شِئْتُمْ: ﴿إِنَّ قُرْءَانَ ٱلْفَجْرِ كَانَ مَشْهُودًا﴾[1].

---

(١) سورة الإسراء: الآية ٧٨.

649 - Chu'ayb: Directement de Nâfi', de 'Abd-ul-Lâh ben 'Umar qui dit: «Elle est mieux qu'elle de vingt-sept fois.»

650 - Sâlim dit: J'ai entendu Um ad-Dardâ' dire: «Une fois, Abu ad-Dardâ' entra en colère. Je lui dis: "Quelle est la cause de ta colère? — Par Dieu! jura-t-il, à part la prière en groupe qu'ils font, je ne viens de reconnaître dans la Umma de Muḥammad aucune autre chose."»

651 - Abu Mûsa dit: «Le Messager de Dieu (ç) a dit: "Le mieux rétribué pour la prière [en groupe] est celui qui vient [à la mosquée] en marchant la plus grande distance. Quant à celui qui attend l'heure de la prière pour la faire avec l'imâm, il a une récompense plus grande que celle de celui qui prie puis se couche."»

R. 32 - Sur le mérite de faire la prière du *ḍuhr* pendant la canicule

652 - Abu Hurayra: «Le Messager de Dieu (ç) a dit: "Etant en train de marcher dans un chemin, un homme y trouva une branche épineuse et l'écarta... Dieu lui fut *reconnaissant* et lui accorda Son pardon."

653 - «Ensuite il dit: "Il y a cinq martyrs: Celui qui meurt à cause de la peste ou d'une colique, la victime de noyade, celui qui meurt sous les décombres et celui qui tombe en combattant pour la cause de Dieu."

«Il dit aussi: "Si les gens savaient [le bien] qu'il y a dans l'appel [du *'adhân*] et dans le premier rang [pendant la prière en groupe] et qu'ils ne trouvent ensuite que le tirage au sort pour avoir [ce bien], ils tireraient au sort..."

654 - «"... S'il savaient [le bien] qu'il y a dans la prière du ḍuhr faite [dans la mosquée] pendant la canicule, ils feraient la course pour y arriver... S'ils savaient [le bien] qu'il y a dans les prières de la *'atama* et du *ṣubḥ*, ils y viendraient fût-ce en rampant."»

R. 33 - Sur le fait d'espérer une récompense pour les pas [qu'on fait en se rendant à la prière en groupe]

655 - 'Anas dit: «Le Prophète (ç) a dit: "O les béni Salima! n'espérez-vous pas avoir une récompense pour vos traces?"»

٦٤٩ ـ قَالَ شُعَيْبٌ: وَحَدَّثَنِي نَافِعٌ، عَنْ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ عُمَرَ قَالَ: «تَفْضُلُهَا بِسَبْعٍ وَعِشْرِينَ دَرَجَةً».

٦٥٠ ـ حَدَّثَنَا عُمَرُ بْنُ حَفْصٍ قَالَ: حَدَّثَنا أَبِي قَالَ: حَدَّثَنا ٱلْأَعْمَشُ قَالَ: سَمِعْتُ سَالِماً قَالَ: سَمِعْتُ أُمَّ ٱلدَّرْدَاءِ تَقُولُ: دَخَلَ عَلَيَّ أَبُو ٱلدَّرْدَاءِ وَهُوَ مُغْضَبٌ، فَقُلْتُ: مَا أَغْضَبَكَ؟ فَقَالَ: وَٱللَّهِ مَا أَعْرِفُ مِنْ أُمَّةِ مُحَمَّدٍ ﷺ شَيْئاً، إِلَّا أَنَّهُمْ يُصَلُّونَ جَمِيعاً.

٦٥١ ـ حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ ٱلْعَلَاءِ قَالَ: حَدَّثَنا أَبُو أُسَامَةَ، عَنْ بُرَيْدِ بْنِ عَبْدِ ٱللهِ، عَنْ أَبِي بُرْدَةَ، عَنْ أَبِي مُوسَى قَالَ: قَالَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ: «أَعْظَمُ ٱلنَّاسِ أَجْراً فِي ٱلصَّلَاةِ أَبْعَدُهُمْ فَأَبْعَدُهُمْ مَمْشًى، وَٱلَّذِي يَنْتَظِرُ ٱلصَّلَاةَ، حَتَّى يُصَلِّيَهَا مَعَ ٱلْإِمَامِ، أَعْظَمُ أَجْراً مِنَ ٱلَّذِي يُصَلِّي ثُمَّ يَنَامُ».

٣٢ ـ باب: فَضْلِ ٱلتَّهْجِيرِ إِلَى ٱلظُّهْرِ.

٦٥٢ ـ حَدَّثَنَا قُتَيْبَةُ، عَنْ مَالِكٍ، عَنْ سُمَيٍّ، مَوْلَى أَبِي بَكْرٍ، عَنْ أَبِي صَالِحٍ ٱلسَّمَّانِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ قَالَ: «بَيْنَمَا رَجُلٌ يَمْشِي بِطَرِيقٍ، وَجَدَ غُصْنَ شَوْكٍ عَلَى ٱلطَّرِيقِ فَأَخَّرَهُ، فَشَكَرَ ٱللَّهُ لَهُ فَغَفَرَ لَهُ».

٦٥٣ ـ ثُمَّ قَالَ: «ٱلشُّهَدَاءُ خَمْسَةٌ: ٱلْمَطْعُونُ، وَٱلْمَبْطُونُ، وَٱلْغَرِيقُ، وَصَاحِبُ ٱلْهَدْمِ، وَٱلشَّهِيدُ فِي سَبِيلِ ٱللهِ». وَقَالَ: «لَوْ يَعْلَمُ ٱلنَّاسُ مَا فِي ٱلنِّدَاءِ وَٱلصَّفِّ ٱلْأَوَّلِ، ثُمَّ لَمْ يَجِدُوا إِلَّا أَنْ يَسْتَهِمُوا لَاسْتَهَمُوا عَلَيْهِ».

٦٥٤ ـ وَلَوْ يَعْلَمُونَ مَا فِي ٱلتَّهْجِيرِ لَاسْتَبَقُوا إِلَيْهِ، وَلَوْ يَعْلَمُونَ مَا فِي ٱلْعَتَمَةِ وَٱلصُّبْحِ لَأَتَوْهُمَا وَلَوْ حَبْواً».

٣٣ ـ باب: ٱحْتِسَابِ ٱلْآثَارِ.

٦٥٥ ـ حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ حَوْشَبٍ قَالَ: حَدَّثَنا عَبْدُ ٱلْوَهَّابِ قَالَ: حَدَّثَنا حُمَيْدٌ، عَنْ أَنَسٍ قَالَ: قَالَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ: «يَا بَنِي سَلِمَةَ، أَلَا تَحْتَسِبُونَ آثَارَكُمْ».

Mujâhid dit que dans: **Nous inscrivons leurs avances aussi bien que leurs traces**[1], "traces" veut dire "pas".

656 - 'Anas: Une fois, les béni Salima voulurent laisser leurs lieux d'habitations et venir habiter tout près du Prophète (ç). Mais le Prophète (ç) détesta qu'on laissât [les alentours de] Médine vides; il leur dit: "N'espérez-vous pas avoir une récompense pour vos traces?"

* Mujâhid: Leurs pas sont leurs traces; c'est-à-dire le fait qu'ils marchent à pied.

R. 34 - Sur le mérite de la prière du *'ichâ'* faite en groupe

657 - Abu Hurayra dit: «Le Prophète (ç) a dit: "Pour les hypocrites, il n'y a pas de prières plus pénibles que celle du *fajr* et celle du *'ichâ'*. S'ils savaient [le bien] qu'elles contiennent, ils y viendraient fût-ce en rampant.... J'ai failli donner l'ordre d'abord au muezzin de faire l'*iqâma* puis à un autre homme de présider la prière et prendre ensuite une torche enflammée pour brûler les maisons de ceux qui, après [l'appel], ne veulent pas se rendre [à la mosquée] pour faire la prière [en groupe]."»

R. 35 - Deux personnes ou plus peuvent faire une prière en groupe

658 - D'après Mâlik ben al-Ḥuwarith, le Prophète (ç) dit: «... Lorsque l'heure de la prière commence, faites[2] le *'adhân* et l'*iqâma* puis que le plus âgé d'entre vous deux préside la prière!»

R. 36 - Sur celui qui s'asseoit dans la mosquée pour attendre la prière [en groupe]. — Sur le mérite des mosquées

659 - Abu Hurayra: Le Messager de Dieu (ç) a dit: "Les anges restent à prier pour l'un de vous tant qu'il est dans son lieu de prière et tant qu'il n'a rien commis. Ils disent: *Seigneur! pardonne-lui...! Seigneur! accorde-lui Ta misérocorde!*

(1) Yâsîn, 12.

(2) D'après le texte, la traduction de ce mot doit être au duel.

وَقَالَ مُجَاهِدٌ فِي قَوْلِهِ: ﴿وَنَكْتُبُ مَا قَدَّمُوا وَءَاثَارَهُمْ﴾[1]. قَالَ: خُطَاهُمْ.

٦٥٦ - وَقَالَ ٱبْنُ أَبِي مَرْيَمَ: أَخْبَرَنَا يَحْيَى بْنُ أَيُّوبَ: حَدَّثَنِي حُمَيْدٌ: حَدَّثَنِي أَنَسٌ: أَنَّ بَنِي سَلِمَةَ أَرَادُوا أَنْ يَتَحَوَّلُوا عَنْ مَنَازِلِهِمْ، فَيَنْزِلُوا قَرِيباً مِنَ ٱلنَّبِيِّ ﷺ، قَالَ: فَكَرِهَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ أَنْ يُعْرُوا الْمَدِينَةَ فَقَالَ: «أَلَا تَحْتَسِبُونَ آثَارَكُمْ».

قَالَ مُجَاهِدٌ: خُطَاهُمْ آثَارُهُمْ، أَنْ يُمْشَى فِي ٱلْأَرْضِ بِأَرْجُلِهِمْ.

٣٤ - باب: فَضْلِ ٱلْعِشَاءِ فِي ٱلْجَمَاعَةِ.

٦٥٧ - حَدَّثَنَا عُمَرُ بْنُ حَفْصٍ قَالَ: حَدَّثَنا أَبِي قَالَ: حَدَّثَنا ٱلْأَعْمَشُ قَالَ: حَدَّثَنِي أَبُو صَالِحٍ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ قَالَ: قَالَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ: «لَيْسَ صَلَاةٌ أَثْقَلَ عَلَى الْمُنَافِقِينَ مِنَ ٱلْفَجْرِ وَٱلْعِشَاءِ، وَلَوْ يَعْلَمُونَ مَا فِيهِمَا لَأَتَوْهُمَا وَلَوْ حَبْواً، لَقَدْ هَمَمْتُ أَنْ آمُرَ ٱلْمُؤَذِّنَ فَيُقِيمَ، ثُمَّ آمُرَ رَجُلًا يَؤُمُّ ٱلنَّاسَ، ثُمَّ آخُذَ شُعَلًا مِنْ نَارٍ، فَأُحَرِّقَ عَلَى مَنْ لَا يَخْرُجُ إِلَى ٱلصَّلَاةِ بَعْدُ».

٣٥ - باب: ٱثْنَانِ فَمَا فَوْقَهُمَا جَمَاعَةٌ.

٦٥٨ - حَدَّثَنَا مُسَدَّدٌ قَالَ: حَدَّثنا يَزِيدُ بْنُ زُرَيْعٍ قَالَ: حَدَّثنا خَالِدٌ، عَنْ أَبِي قِلَابَةَ، عَنْ مَالِكِ بْنِ ٱلْحُوَيْرِثِ، عَنِ ٱلنَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «إِذَا حَضَرَتِ ٱلصَّلَاةُ فَأَذِّنَا وَأَقِيمَا، ثُمَّ لِيَؤُمَّكُمَا أَكْبَرُكُمَا».

٣٦ - باب: مَنْ جَلَسَ فِي ٱلْمَسْجِدِ يَنْتَظِرُ ٱلصَّلَاةَ، وَفَضْلِ ٱلْمَسَاجِدِ.

٦٥٩ - حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ مَسْلَمَةَ، عَنْ مَالِكٍ، عَنْ أَبِي ٱلزِّنَادِ، عَنِ ٱلْأَعْرَجِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ قَالَ: «ٱلْمَلَائِكَةُ تُصَلِّي عَلَى أَحَدِكُمْ مَا دَامَ فِي مُصَلَّاهُ، مَا لَمْ يُحْدِثْ: ٱللَّهُمَّ ٱغْفِرْ لَهُ، ٱللَّهُمَّ ٱرْحَمْهُ، لَا يَزَالُ أَحَدُكُمْ فِي صَلَاةٍ مَا دَامَتِ ٱلصَّلَاةُ تَحْبِسُهُ، لَا

(١) سورة يس: الآية ١٢.

"L'un de vous est en prière tant qu'elle le retient... C'est-à-dire qu'il n'y a que la prière qui le retient de revenir chez lui."

660 - D'après Abu Hurayra, le Prophète (ç) dit: «Le jour où il n'y aura d'ombre que la sienne, Dieu répandra son ombre au-dessus de sept personnes: l'Imâm juste; un jeune qui a grandi dans l'adoration de son Seigneur; l'homme dont le cœur est attaché aux mosquées; les deux personnes qui s'entr'aiment en vue de Dieu, se rencontrent en vue de Lui et se quittent en vue de Lui; l'homme qui, demandé par une femme belle et d'un rang social considérable, [refuse et lui] dit: "Je crains Dieu"; celui qui fait l'aumône sans que "sa main gauche ne sache ce que dépense sa main droite"; enfin, l'homme qui, en étant seul, invoque Dieu et fond en larmes.»

661 - Ḥumayd dit: «On interrogea 'Anas: "Est-ce que le Messager de Dieu (ç) avait une bague? — Oui, répondit Anas, une certaine nuit, il tarda de faire la prière du *'ichâ'* jusqu'au milieu de la nuit, puis, après l'avoir faite, il retourna vers nous et dit: *Les gens ont prié puis se sont endormis. Quant à vous, vous n'avez cessé d'être en prière durant tout le temps que vous l'avez attendue.* C'est comme je suis en train de voir sa bague briller."»

R. 37 - Sur le mérite de celui qui va et vient de la mosquée

662 - D'après Abu Hurayra, le Prophète (ç) dit: «Celui qui va et revient de la mosquée, Dieu lui réservera une place de séjour dans le Paradis, et ce chaque fois qu'il va et vient.»

R. 38 - Lorsqu'on fait l'*iqâma* pour la prière on ne doit faire que la prière obligatoire

663 - Ḥafṣ ben 'Âṣim dit: J'ai entendu un homme des 'Uzd qu'on appelait Mâlik ibn Buḥayna dire: «Le Messager de Dieu (ç) vit un homme en train de faire deux *rak'a* après l'*iqâma*. Après que le Messager de Dieu (ç) avait terminé la prière, les fidèles se mirent autour de l'homme. Et le Messager de Dieu (ç) de [le désapprouver] en lui disant: "Est-ce que la prière du ṣubḥ est de quatre *rak'a*? Est-elle [devenue] de quatre rak'a?"»

* Comme Bahuz, Ghundur et Mu'adh rapportent aussi ce *ḥadîth* de Chu'ba ben Mâlik...

يَمْنَعُهُ أَنْ يَنْقَلِبَ إِلَى أَهْلِهِ إِلَّا ٱلصَّلَاةُ».

٦٦٠ ـ حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ بَشَّارٍ قَالَ: حَدَّثَنا يَحْيَى، عَنْ عُبَيْدِ ٱللهِ قَالَ: حَدَّثَنِي خُبَيْبُ بْنُ عَبْدِ ٱلرَّحْمٰنِ، عَنْ حَفْصِ بْنِ عَاصِمٍ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، عَنِ ٱلنَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «سَبْعَةٌ يُظِلُّهُمُ ٱللهُ فِي ظِلِّهِ، يَوْمَ لَا ظِلَّ إِلَّا ظِلُّهُ: ٱلإِمَامُ ٱلْعَادِلُ، وَشَابٌّ نَشَأَ فِي عِبَادَةِ رَبِّهِ، وَرَجُلٌ قَلْبُهُ مُعَلَّقٌ فِي ٱلْمَسَاجِدِ، وَرَجُلَانِ تَحَابَّا فِي ٱللهِ ٱجْتَمَعَا عَلَيْهِ وَتَفَرَّقَا عَلَيْهِ، وَرَجُلٌ طَلَبَتْهُ ٱمْرَأَةٌ ذَاتُ مَنْصِبٍ وَجَمَالٍ، فَقَالَ إِنِّي أَخَافُ ٱللهَ، وَرَجُلٌ تَصَدَّقَ، أَخْفَى حَتَّى لَا تَعْلَمَ شِمَالُهُ مَا تُنْفِقُ يَمِينُهُ، وَرَجُلٌ ذَكَرَ ٱللهَ خَالِياً، فَفَاضَتْ عَيْنَاهُ».

٦٦١ ـ حَدَّثَنَا قُتَيْبَةُ قَالَ: حَدَّثَنا إِسْمَاعِيلُ بْنُ جَعْفَرٍ، عَنْ حُمَيْدٍ قَالَ: سُئِلَ أَنَسٌ: هَلِ ٱتَّخَذَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ خَاتَماً؟ فَقَالَ: نَعَمْ، أَخَّرَ لَيْلَةً صَلَاةَ ٱلْعِشَاءِ إِلَى شَطْرِ ٱللَّيْلِ، ثُمَّ أَقْبَلَ عَلَيْنَا بِوَجْهِهِ بَعْدَ مَا صَلَّى، فَقَالَ: «صَلَّى ٱلنَّاسُ وَرَقَدُوا، وَلَمْ تَزَالُوا فِي صَلَاةٍ مُنْذُ ٱنْتَظَرْتُمُوهَا». قَالَ: فَكَأَنِّي أَنْظُرُ إِلَى وَبِيصِ خَاتَمِهِ.

٣٧ ـ باب: فَضْلِ مَنْ غَدَا إِلَى ٱلْمَسْجِدِ وَمَنْ رَاحَ.

٦٦٢ ـ حَدَّثَنَا عَلِيُّ بْنُ عَبْدِ ٱللهِ قَالَ: حَدَّثَنا يَزِيدُ بْنُ هَارُونَ قَالَ: أَخْبَرَنَا مُحَمَّدُ بْنُ مُطَرِّفٍ، عَنْ زَيْدِ بْنِ أَسْلَمَ، عَنْ عَطَاءِ بْنِ يَسَارٍ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، عَنِ ٱلنَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «مَنْ غَدَا إِلَى ٱلْمَسْجِدِ وَرَاحَ، أَعَدَّ ٱللهُ لَهُ نُزُلَهُ مِنَ ٱلْجَنَّةِ، كُلَّمَا غَدَا أَوْ رَاحَ».

٣٨ ـ باب: إِذَا أُقِيمَتِ ٱلصَّلَاةُ فَلَا صَلَاةَ إِلَّا ٱلْمَكْتُوبَةَ.

٦٦٣ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱلْعَزِيزِ بْنُ عَبْدِ ٱللهِ قَالَ: حَدَّثَنا إبراهِيمُ بْنُ سَعْدٍ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ حَفْصِ بْنِ عَاصِمٍ، عَنْ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ مَالِكٍ ابْنِ بُحَيْنَةَ قَالَ: مَرَّ ٱلنَّبِيُّ ﷺ بِرَجُلٍ:

قَالَ: وَحَدَّثَنِي عَبْدُ ٱلرَّحْمٰنِ قَالَ: حَدَّثَنا بَهْزُ بْنُ أَسَدٍ قَالَ: حَدَّثَنا شُعْبَةُ قَالَ: أَخْبَرَنِي سَعْدُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ قَالَ: سَمِعْتُ حَفْصَ بْنَ عَاصِمٍ قَالَ: سَمِعْتُ رَجُلاً مِنَ ٱلأَزْدِ، يُقَالُ لَهُ مَالِكُ ٱبْنُ بُحَيْنَةَ: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ رَأَى رَجُلاً وَقَدْ أُقِيمَتِ ٱلصَّلَاةُ، يُصَلِّي رَكْعَتَيْنِ، فَلَمَّا ٱنْصَرَفَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ لَاثَ بِهِ ٱلنَّاسُ، وَقَالَ لَهُ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ: «ٱلصُّبْحَ أَرْبَعاً؟ ٱلصُّبْحَ أَرْبَعاً؟».

تَابَعَهُ غُنْدَرٌ وَمُعَاذٌ، عَنْ شُعْبَةَ بْنِ مَالِكٍ.

* Ibn 'Ishâq: De Sa'd, de Ḥafṣ, de 'Abd-ul-Lâh ben Buḥayna...

* Ḥammad: Directement de Sa'd, de Ḥafṣ, de Mâlik...

R. 39 - Jusqu'à quelle limite on doit inciter le malade à assister à [la prière] en groupe?

664 - 'Ibrâhîm: Al-'Aswad dit: «Nous étions chez 'Â'icha (r) et nous commençâmes à parler du fait d'être persévérant à faire la prière et du caractère sacré qu'on doit lui réserver. Et elle de dire: Lorsque le Messager de Dieu (ç) fut atteint de la maladie qui causa sa mort, il dit [en entendant] le *'adhân*: "Transmettez l'ordre à Abu Bakr de faire la prière pour les gens! — Mais, lui dit-on, Abu Bakr est un homme sensible! s'il prend ta place, il ne pourra jamais présider la prière." Mais le Prophète insista et formula son ordre pour la deuxième fois, et de nouveau on lui donna la même réponse; d'où il recommença une troisième fois en disant "Vous ressemblez aux femmes qui ont été éprises de Joseph... Transmettez à Abu Bakr l'ordre de faire la prière pour les gens!" ... Après cela, Abu Bakr arriva [à la mosquée] et commença à présider la prière. Mais, voyant qu'il s'était un peu amélioré, le Prophète (ç) se rendit [aussi à la mosquée] soutenu par deux hommes.

«Il me semble encore, continua 'Â'icha, que je suis en train de voir ses pieds qui traînent sur terre à cause de la douleur... Abu Bakr voulut reculer mais le Prophète (ç) lui fit signe de rester à sa place. Cependant, on le fit venir et il (ç) s'assit près de lui.»

On dit a al-'A'mach: «Le Prophète (ç) priait et Abu Bakr le suivait et le reste des fidèles suivaient Abu Bakr, [n'est-ce pas?] — Oui, répondit al-'A'mach en faisant un signe de la tête.»

* Une partie de ce *ḥadîth* a été rapporté par Abu Dâwud, de Chu'ba, d'al-'A'mach.

* Abu Mu'awiya ajoute: [Le Prophète] s'assit à gauche d'Abu Bakr et celui-ci priait debout.

665 - 'Ubayd-ul-Lâh ben 'Abd-ul-Lâh dit: «'Â'icha a dit: "Lorsque la maladie et la douleur avaient atteint chez le Prophète (ç) un stade avancé, il demanda à ses épouses de lui accorder la permission d'être soigné chez moi. Elles lui donnèrent

وَقالَ آبْنُ إِسْحٰق، عَنْ سَعْدٍ، عَنْ حَفْصٍ، عَنْ عَبْدِ الله بْنِ بُحَيْنَة. وَقالَ حَمَّادٌ: أَخْبَرَنا سَعْدٌ، عَنْ حَفْصٍ، عَنْ مالِكٍ.

٣٩ ـ باب: حَدِّ ٱلمَرِيضِ أَنْ يَشْهَدَ ٱلْجَماعَةَ.

٦٦٤ ـ حَدَّثَنَا عُمَرُ بْنُ حَفْصِ بْنِ غِيَاثٍ قالَ: حَدَّثَنِي أَبِي قالَ: حَدَّثنا ٱلأَعْمَشُ، عَنْ إِبْراهِيمَ: قالَ ٱلأَسْوَدُ: كُنَّا عِنْدَ عائِشَةَ رَضِيَ الله عَنْها، فَذَكَرْنا ٱلمُواظَبَةَ عَلَى ٱلصَّلاةِ وَٱلتَّعْظِيمَ لَها، قالَتْ: لَمَّا مَرِضَ رَسُولُ الله ﷺ مَرَضَهُ ٱلَّذِي ماتَ فِيهِ، فَحَضَرَتِ ٱلصَّلاةُ، فَأُذِّنَ، فَقالَ: «مُرُوا أَبا بَكْرٍ فَلْيُصَلِّ بِالنَّاسِ». فَقِيلَ لَهُ: إِنَّ أَبا بَكْرٍ رَجُلٌ أَسِيفٌ، إِذا قامَ فِي مَقامِكَ لَمْ يَسْتَطِعْ أَنْ يُصَلِّيَ بِالنَّاسِ، وَأَعادَ فَأَعادُوا لَهُ، فَأَعادَ ٱلثَّالِثَةَ فَقالَ: «إِنَّكُنَّ صَواحِبُ يُوسُفَ، مُرُوا أَبا بَكْرٍ فَلْيُصَلِّ بِالنَّاسِ». فَخَرَجَ أَبُو بَكْرٍ فَصَلَّى، فَوَجَدَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ مِنْ نَفْسِهِ خِفَّةً، فَخَرَجَ يُهادَى بَيْنَ رَجُلَيْنِ، كَأَنِّي أَنْظُرُ رِجْلَيْهِ تَخُطَّانِ مِنَ ٱلْوَجَعِ، فَأَرادَ أَبُو بَكْرٍ أَنْ يَتَأَخَّرَ، فَأَوْمَأَ إِلَيْهِ ٱلنَّبِيُّ ﷺ أَنْ مَكانَكَ، ثُمَّ أُتِيَ بِهِ حَتَّى جَلَسَ إِلَى جَنْبِهِ.

قِيلَ للأَعْمَشِ: وَكانَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ يُصَلِّي، وَأَبُو بَكْرٍ يُصَلِّي بِصَلاتِهِ، وَٱلنَّاسُ يُصَلُّونَ بِصَلاةِ أَبِي بَكْرٍ؟ فَقالَ بِرَأْسِهِ: نَعَمْ.

رَواهُ أَبُو داوُدَ، عَنْ شُعْبَةَ، عَنِ ٱلأَعْمَشِ: بَعْضَهُ. وَزادَ أَبُو مُعاوِيَةَ: جَلَسَ عَنْ يَسارِ أَبِي بَكْرٍ، فَكانَ أَبُو بَكْرٍ يُصَلِّي قائِماً.

٦٦٥ ـ حَدَّثَنا إِبْراهِيمُ بْنُ مُوسَى قالَ: أَخْبَرَنا هِشامُ بْنُ يُوسُفَ، عَنْ مَعْمَرٍ، عَنِ ٱلزُّهْرِيِّ قالَ: أَخْبَرَنِي عُبَيْدُ ٱللَّهِ بْنُ عَبْدِ ٱللَّهِ قالَ: قالَتْ عائِشَةُ: لَمَّا ثَقُلَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ وَٱشْتَدَّ وَجَعُهُ، ٱسْتَأْذَنَ أَزْواجَهُ أَنْ يُمَرَّضَ فِي بَيْتِي فَأَذِنَّ لَهُ،

cette permission puis il sortit en traînant les pieds sur le sol et soutenu par deux hommes: al-'Abbâs et un autre homme.»

«Je transmis à ibn 'Abbâs ces propos de 'Â'icha et il me dit: "Est-ce que tu connais l'homme que 'Â'icha n'a pas nommé? — Non, répondis-je. — C'est 'Ali ben Abu Tâlib."»

R. 40 - Sur la permission de prier chez soi à cause de la pluie ou d'un autre motif

666 - Nâfi': En une nuit froide et venteuse, ibn 'Umar fit le *'adhân* pui dit: "Faites la prière chez vous!" Il dit ensuite ceci: "En une nuit froide et pluvieuse, le Messager de Dieu (ç) donnait l'ordre au muezzin de dire: *Faites la prière chez vous!"*

667 - Maḥmûd ben ar-Rabî' al-'Anṣâry: 'Itbân ben Mâlik présidait les siens pendant la prière bien qu'il était aveugle... Une fois, il dit au Messager de Dieu (ç): "O Messager de Dieu! des fois [je ne peux aller à la mosquée] à cause de l'obscurité [sic] et des crues, et je suis un homme aveugle... Viens, Messager de Dieu, faire une prière dans un endroit de ma maison afin que j'en fasse un oratoire!" En effet, le Messager de Dieu (ç) se rendit chez lui et lui dit: "Où veux-tu que je prie?" Sur ce, 'Itbân désigna un endroit et le Messager de Dieu (ç) y pria.

R. 41 - Est-ce que l'imâm peut faire la prière avec [le peu] de fidèles présents? Et est-ce qu'il doit faire le sermon du vendredi quand il pleut?

668 - 'Abd-ul-Lâh ben al-Ḥârith dit: «En un jour de boue, ibn 'Abbâs nous fit un sermon et, en voyant le muezzin arriver à: *ḥayya 'ala-ṣ-ṣalât,* il lui dit: "Dis: *faites la prière chez vous!"* En entendant cela, les présents se regardèrent comme s'ils avaient désapprouvé cela. "Il paraît, leur dit ibn 'Abbâs, que vous désapprouvez cela. Eh bien! cela a été fait par celui qui est meilleur que moi — c'est-à-dire le Prophète —, sachez aussi que bien que la prière [du vendredi] est une obligation mais je n'ai pas voulu vous causer de gêne."»

* Un *ḥadîth* similaire a été rapporté par Ḥammad, et ce de 'Aṣim, de 'Abd-ul-Lâh ben al-Ḥârith, d'ibn 'Abbâs. Mais dans cette version ce dernier dit: Je n'ai pas voulu être la cause de vos péchés en vous poussant à venir en vous enfonçant dans la boue jusqu'aux genoux.

فَخَرَجَ بَيْنَ رَجُلَيْنِ تَخُطُّ رِجْلاَهُ ٱلأَرْضَ، وَكَانَ بَيْنَ ٱلْعَبَّاسِ وَرَجُلٍ آخَرَ.

قَالَ عُبَيْدُ ٱللهِ: فَذَكَرْتُ ذٰلِكَ لِابْنِ عَبَّاسٍ مَا قَالَتْ عَائِشَةُ، فَقَالَ لِي: وَهَلْ تَدْرِي مَنِ ٱلرَّجُلُ ٱلَّذِي لَمْ تُسَمِّ عَائِشَةُ؟ قُلْتُ: لاَ، قَالَ: هُوَ عَلِيُّ بْنُ أَبِي طَالِبٍ.

٤٠ ـ باب: ٱلرُّخْصَةِ فِي ٱلمَطَرِ وَٱلْعِلَّةِ أَنْ يُصَلِّيَ فِي رَحْلِهِ.

٦٦٦ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ يُوسُفَ قَالَ: أَخْبَرَنَا مالِكٌ، عَنْ نَافِعٍ، أَنَّ ٱبْنَ عُمَرَ أَذَّنَ بِالصَّلاَةِ، فِي لَيْلَةٍ ذَاتِ بَرْدٍ وَرِيحٍ، ثُمَّ قَالَ: أَلاَ صَلُّوا فِي ٱلرِّحَالِ، ثُمَّ قَالَ: إِنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ كَانَ يَأْمُرُ ٱلمُؤَذِّنَ، إِذَا كَانَتْ لَيْلَةٌ ذَاتُ بَرْدٍ وَمَطَرٍ، يَقُولُ: «أَلاَ صَلُّوا فِي ٱلرِّحَالِ».

٦٦٧ ـ حَدَّثَنَا إِسْماعِيلُ قَالَ: حَدَّثَنِي مالِكٌ، عَنِ ٱبْنِ شِهَابٍ، عَنْ مَحْمُودِ بْنِ ٱلرَّبِيعِ ٱلأَنصَارِيِّ: أَنَّ عِتْبَانَ بْنَ مالِكٍ، كَانَ يَؤُمُّ قَوْمَهُ وَهْوَ أَعْمَى، وَأَنَّهُ قَالَ لِرَسُولِ ٱللهِ ﷺ: يَا رَسُولَ ٱللهِ، إِنَّهَا تَكُونُ ٱلظُّلْمَةُ وَٱلسَّيْلُ، وَأَنَا رَجُلٌ ضَرِيرُ ٱلْبَصَرِ، فَصَلِّ يَا رَسُولَ ٱللهِ فِي بَيْتِي مَكَاناً أَتَّخِذْهُ مُصَلًّى، فَجَاءَهُ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ فَقَالَ: «أَيْنَ تُحِبُّ أَنْ أُصَلِّيَ؟». فَأَشَارَ إِلَى مَكَانٍ مِنَ ٱلْبَيْتِ، فَصَلَّى فِيهِ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ.

٤١ ـ باب: هَلْ يُصَلِّي ٱلإِمَامُ بِمَنْ حَضَرَ، وَهَلْ يَخْطُبُ يَوْمَ ٱلْجُمُعَةِ فِي ٱلمَطَرِ.

٦٦٨ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ عَبْدِ ٱلْوَهَّابِ قَالَ: حَدَّثنا حَمَّادُ بْنُ زَيْدٍ قَالَ: حَدَّثنا عَبْدُ ٱلْحَمِيدِ، صَاحِبُ ٱلزِّيَادِيِّ، قَالَ: سَمِعْتُ عَبْدَ ٱللهِ بْنَ ٱلْحارِثِ قَالَ: خَطَبَنَا ٱبْنُ عَبَّاسٍ فِي يَوْمٍ ذِي رَدْغٍ، فَأَمَرَ ٱلمُؤَذِّنَ لَمَّا بَلَغَ حَيَّ عَلَى ٱلصَّلاَةِ قَالَ: قُلِ ٱلصَّلاَةُ فِي ٱلرِّحَالِ، فَنَظَرَ بَعْضُهُمْ إِلَى بَعْضٍ، فَكَأَنَّهُمْ أَنْكَرُوا، فَقَالَ: كَأَنَّكُمْ أَنْكَرْتُمْ هٰذَا، إِنَّ هٰذَا فَعَلَهُ مَنْ هُوَ خَيْرٌ مِنِّي، يَعْنِي ٱلنَّبِيَّ ﷺ، إِنَّهَا عَزْمَةٌ، وَإِنِّي كَرِهْتُ أَنْ أُحْرِجَكُمْ.

وَعَنْ حَمَّادٍ، عَنْ عَاصِمٍ، عَنْ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ الحارِثِ، عَنِ ٱبْنِ عَبَّاسٍ: نَحْوَهُ، غَيْرَ أَنَّهُ قَالَ: كَرِهْتُ أَنْ أُؤَثِّمَكُمْ، فَتَجِيئُونَ تَدُوسُونَ ٱلطِّينَ إِلَى رُكَبِكُمْ.

669 - Abu Salama dit: «En interrogeant Abu Sa'îd al-Khudry [sur la nuit de la Destinée], il me dit: "Des nuages[1] arrivèrent et il plut jusqu'à ce que le toit, qui était en branches de palmier, commençât à laisser couler de l'eau. On fit l'*iqâma* pour la prière et je vis ensuite le Messager de Dieu (ç) se prosterner sur la boue et l'eau si bien que je pus voir les traces de la boue sur son front."»

670 - 'Anas ben Sîrîn dit: «J'ai entendu 'Anas dire: "Un homme ansarite dit [au Prophète]: *Je ne peux pas [venir] prier avec toi.* C'était un homme très corpulent... Il prépara un mets pour le Prophète (ç), l'invita chez lui et lui étala une natte dont il avait essuyé le bord avec de l'eau. [En arrivant], le Prophète fit deux *rak'a* sur cette natte".

«Un homme des al-Jârûd interrogea Anas: "Est-ce que le Prophète (ç) faisait la prière du *ḍuḥâ*? — Je ne l'ai vu la faire, répondit 'Anas, que ce jour-là."»

R. 42 - Lorsque le repas est servi et l'*iqâma* pour la prière est prononcée

* Ibn 'Umar commençait par le dîner...

* Abu ad-Dardâ': C'est une marque de *fiqh* que de satisfaire tout d'abord son besoin afin de se rendre à la prière avec un esprit non préoccupé.

671 - D'après 'Â'icha, le Prophète (ç) dit: «Lorsqu'on sert le dîner au moment où l'*iqâma* pour la prière est prononcée, commencez par le dîner!»

672 - 'Anas ben Mâlik: Le Messager de Dieu (ç) a dit: «Lorsque le dîner est servi, commencez par manger avant de faire la prière du *maghrib* sans vous précipiter.»

673 - D'après Nâfi', ibn 'Umar dit: «Le Messager de Dieu (ç) a dit: "Lorsque le dîner de l'un de vous est servi et qu'on vient de faire l'*iqâma* pour la prière, il faut commencer par le dîner... Et qu'on ne se presse pas! et ce jusqu'à la fin du dîner."»

* On servait le repas à ibn 'Umar au moment où on faisait l'*iqâma* pour la prière. Il ne venait prier qu'après avoir terminé de manger, et ce bien qu'il était en train d'entendre la récitation de l'imâm.

674 - Ibn 'Umar dit: «Le Prophète (ç) a dit: "Lorsque l'un de vous est en train

---

(1) Dans le texte: un nuage.

٦٦٩ ـ حَدَّثَنَا مُسْلِمُ بْنُ إبْراهِيمَ قَالَ: حَدَّثنا هِشَامٌ، عَنْ يَحْيَى، عَنْ أَبي سَلَمَةَ قَالَ: سَأَلْتُ أَبَا سَعِيدٍ ٱلْخُدْرِيَّ فَقَالَ: جاءَتْ سَحابَةٌ، فَمطَرَتْ حَتَّى سَالَ ٱلسَّقْفُ، وَكَانَ مِنْ جَرِيدِ ٱلنَّخْلِ، فَأُقِيمَتِ ٱلصَّلاَةُ، فَرَأَيْتُ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ يَسْجُدُ فِي ٱلمَاءِ وَٱلطِّينِ، حَتَّى رَأَيْتُ أَثَرَ ٱلطِّينِ فِي جَبْهَتِهِ.

٦٧٠ ـ حَدَّثَنَا آدَمُ قَالَ: حَدَّثنا شُعْبَةُ قَالَ: حَدَّثنا أَنَسُ بْنُ سِيرِينَ قَالَ: سَمِعْتُ أَنَساً يَقُولُ: قَالَ رَجُلٌ مِنَ ٱلأَنْصَارِ: إِنِّي لاَ أَسْتَطِيعُ ٱلصَّلاَةَ مَعَكَ، وَكَانَ رَجُلاً ضَخْماً، فَصَنَعَ لِلنَّبِيِّ ﷺ طَعَامًا، فَدَعَاهُ إِلَى مَنْزِلِهِ، فَبَسَطَ لَهُ حَصِيراً، وَنَضَحَ طَرَفَ ٱلْحَصِيرِ، صَلَّى عَلَيْهِ رَكْعَتَيْنِ، فَقَالَ رَجُلٌ مِنْ آلِ ٱلْجَارُودِ لأَنَسٍ: أَكَانَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ يُصَلِّي ٱلضُّحَى؟ قَالَ: مَا رَأَيْتُهُ صَلاَّهَا إِلَّا يَوْمَئِذٍ.

٤٢ ـ باب: إِذَا حَضَرَ ٱلطَّعَامُ وَأُقِيمَتِ ٱلصَّلاَةُ.

وَكَانَ ٱبْنُ عُمَرَ يَبْدَأُ بِالْعَشَاءِ. وَقَالَ أَبُو ٱلدَّرْدَاءِ: مِنْ فِقْهِ ٱلمَرءِ إِقْبَالُهُ عَلَى حَاجَتِهِ، حَتَّى يُقْبِلَ عَلَى صَلاَتِهِ وَقَلْبُهُ فَارِغٌ.

٦٧١ ـ حَدَّثَنَا مُسَدَّدٌ قَالَ: حَدَّثنا يَحْيَى، عَنْ هِشَامٍ قَالَ: حَدَّثَنِي أَبِي قَالَ: سَمِعْتُ عَائِشَةَ، عَنِ ٱلنَّبِيِّ ﷺ أَنَّهُ قَالَ: «إِذَا وُضِعَ ٱلْعَشَاءُ، وَأُقِيمَتِ ٱلصَّلاَةُ، فَابْدَؤُوا بِالْعَشَاءِ».

٦٧٢ ـ حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ بُكَيْرٍ قَالَ: حَدَّثنا ٱللَّيْثُ، عَنْ عُقَيْلٍ، عَنِ ٱبْنِ شِهَابٍ، عَنْ أَنَسِ بْنِ مالِكٍ: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ قَالَ: «إِذَا قُدِّمَ ٱلْعَشَاءُ فَابْدَؤُوا بِهِ قَبْلَ أَنْ تُصَلُّوا صَلاَةَ ٱلمَغْرِبِ، وَلاَ تَعْجَلُوا عَنْ عَشَائِكُمْ».

٦٧٣ ـ حَدَّثَنَا عُبَيْدُ بْنُ إِسْماعِيلَ، عَنْ أَبِي أُسَامَةَ، عَنْ عُبَيْدِ ٱللهِ، عَنْ نَافِعٍ، عَنِ ٱبْنِ عُمَرَ قَالَ: قَالَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ: «إِذَا وُضِعَ عَشَاءُ أَحَدِكُمْ، وَأُقِيمَتِ ٱلصَّلاَةُ، فَابْدَؤُوا بِالْعَشَاءِ، وَلاَ يَعْجَلْ حَتَّى يَفْرُغَ مِنْهُ».

وَكَانَ ٱبْنُ عُمَرَ: يُوضَعُ لَهُ ٱلطَّعَامُ، وَتُقَامُ ٱلصَّلاَةُ، فَلاَ يَأْتِيهَا حَتَّى يَفْرُغَ، وَإِنَّهُ لَيَسْمَعُ قِرَاءَةَ ٱلإِمَامِ.

٦٧٤ ـ وَقَالَ زُهَيْرٌ وَوَهْبُ بْنُ عُثْمانَ، عَنْ مُوسَى بْنِ عُقْبَةَ، عَنْ نَافِعٍ، عَنِ ٱبْنِ عُمَرَ قَالَ: قَالَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ:

de prendre le repas, qu'il ne se presse pas! et ce jusqu'à ce qu'il termine de manger; même si on a fait l'*iqâma* pour la prière."»

* Rapporté par 'Ibrâhîm ben al-Mundhir en le tenant de Wahb ben 'Uthmân. Wahb est médinois.

R. 43 - Lorsque l'imâm est appelé à faire la prière au moment où il tient à la main quelque chose à manger

675 - Ja'far ben 'Amrû ben 'Umayya [rapporta] que son père avait dit: «J'ai vu le Messager de Dieu (ç) en train de manger de l'épaule [d'un mouton] en l'entaillant. On l'appela à faire la prière; et il posa le couteau puis accomplit la prière sans [re]faire les ablutions mineures.»

R. 44 - Sur celui qui est en train de servir les siens puis sort [en entendant] l'iqâma de la prière

676 - Al-'Aswad dit: «J'interrogeai 'Â'icha: "Que faisait le Prophète (ç) une fois chez lui? — Il servait les siens... Mais à l'arrivée de l'heure de la prière il sortait pour la faire."»

R. 45 - Sur celui qui préside les fidèles pendant la prière ne voulant par là que leur enseigner la prière et la *sunna* du Prophète (ç)

677 - 'Ayyûb: «Abu Qilâba dit: En arrivant à notre mosquée-ci, Mâlik ben al-Ḥuwayrith [nous] dit: "Je vous préside en prière bien que je ne veux pas prier. Mais [mon intention] est que vous me voyez prier à la manière du Prophète (ç)."

«Je dis à Abu Qilâba: "Et comment priait-il? — Comme notre cheïkh-ci, dit-il." C'était un cheïkh qui, en levant la tête de la prosternation, s'assoyait pendant la première *rak'a* avant de se lever.»

R. 46 - Les gens de Science et de mérite ont plus de droit à l'imamat de la prière

678 - Abu Mûsa dit: «Le Prophète (ç) tomba malade et sa maladie atteignit un stade avancé. Il dit alors: "Transmettez l'ordre à Abu Bakr afin qu'il préside les gens en prière! — C'est un homme sensible, intervint 'Â'icha, s'il se met à ta

«إِذَا كَانَ أَحَدُكُمْ عَلَى ٱلطَّعَامِ فَلَا يَعْجَلْ، حَتَّى يَقْضِيَ حَاجَتَهُ مِنْهُ، وَإِنْ أُقِيمَتِ ٱلصَّلَاةُ».

رَوَاهُ إِبْرَاهِيمُ بْنُ ٱلْمُنْذِرِ، عَنْ وَهْبِ بْنِ عُثْمانَ، وَوَهْبٌ مَدِينِيٌّ.

٤٣ ـ باب: إِذَا دُعِيَ ٱلإِمَامُ إِلَى ٱلصَّلَاةِ وَبِيَدِهِ مَا يَأْكُلُ.

٦٧٥ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱلْعَزِيزِ بْنُ عَبْدِ ٱللهِ قَالَ: حَدَّثنا إِبْراهِيمُ، عَنْ صَالِحٍ، عَنِ ٱبْنِ شِهَابٍ قَالَ: أَخْبَرَنِي جَعْفَرُ بْنُ عَمْرِو بْنِ أُمَيَّةَ: أَنَّ أَبَاهُ قَالَ: رَأَيْتُ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ يَأْكُلُ ذِرَاعاً يَحْتَزُّ مِنْهَا، فَدُعِيَ إِلَى ٱلصَّلَاةِ، فَقَامَ فَطَرَحَ ٱلسِّكِّينَ، فَصَلَّى وَلَمْ يَتَوَضَّأْ.

٤٤ ـ باب: مَنْ كَانَ فِي حَاجَةِ أَهْلِهِ فَأُقِيمَتِ ٱلصَّلَاةُ فَخَرَجَ.

٦٧٦ ـ حَدَّثَنَا آدَمُ قَالَ: حَدَّثنا شُعْبَةُ قَالَ: حَدَّثنا ٱلْحَكَمُ، عَنْ إِبْرَاهِيمَ، عَنِ ٱلأَسْوَدِ قَالَ: سَأَلْتُ عَائِشَةَ: مَا كَانَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ يَصْنَعُ فِي بَيْتِهِ؟ قَالَتْ: كَانَ يَكُونُ فِي مِهْنَةِ أَهْلِهِ ـ تَعْنِي خِدْمَةَ أَهْلِهِ ـ فَإِذَا حَضَرَتِ ٱلصَّلَاةُ خَرَجَ إِلَى ٱلصَّلَاةِ.

٤٥ ـ باب: مَنْ صَلَّى بِالنَّاسِ وَهْوَ لَا يُرِيدُ إِلَّا أَنْ يُعَلِّمَهُمْ صَلَاةَ ٱلنَّبِيِّ ﷺ وَسُنَّتَهُ.

٦٧٧ ـ حَدَّثَنَا مُوسَى بْنُ إِسْمَاعِيلَ قَالَ: حَدَّثنا وُهَيْبٌ قَالَ: حَدَّثنا أَيُّوبُ، عَنْ أَبِي قِلَابَةَ قَالَ: جَاءَنَا مَالِكُ بْنُ ٱلْحُوَيْرِثِ فِي مَسْجِدِنَا هٰذَا، فَقَالَ: إِنِّي لَأُصَلِّي بِكُمْ وَمَا أُرِيدُ ٱلصَّلَاةَ، أُصَلِّي كَيْفَ رَأَيْتُ ٱلنَّبِيَّ ﷺ يُصَلِّي. فَقُلْتُ لِأَبِي قِلَابَةَ: كَيْفَ كَانَ يُصَلِّي؟ قَالَ: مِثْلَ شَيْخِنَا هٰذَا. قَالَ: وَكَانَ شَيْخاً، يَجْلِسُ إِذَا رَفَعَ رَأْسَهُ مِنَ ٱلسُّجُودِ، قَبْلَ أَنْ يَنْهَضَ فِي ٱلرَّكْعَةِ ٱلأُولَى.

٤٦ ـ باب: أَهْلُ ٱلْعِلْمِ وَٱلْفَضْلِ أَحَقُّ بِالإِمَامَةِ.

٦٧٨ ـ حَدَّثَنَا إِسْحٰقُ بْنُ نَصْرٍ قَالَ: حَدَّثنا حُسَيْنٌ، عَنْ زَائِدَةَ، عَنْ عَبْدِ ٱلْمَلِكِ بْنِ عُمَيْرٍ قَالَ: حَدَّثَنِي أَبُو بُرْدَةَ، عَنْ أَبِي مُوسَى قَالَ: مَرِضَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ فَاشْتَدَّ مَرَضُهُ، فَقَالَ: «مُرُوا أَبَا بَكْرٍ فَلْيُصَلِّ بِالنَّاسِ». قَالَتْ عَائِشَةُ: إِنَّهُ رَجُلٌ رَقِيقٌ، إِذَا قَامَ مَقَامَكَ لَمْ يَسْتَطِعْ أَنْ يُصَلِّيَ

place, il ne pourra pas faire la prière aux gens. — Transmettez l'ordre à Abu Bakr afin qu'il préside les gens pendant la prière! répéta le Prophète." Et elle de redire la même chose. Il lui dit: "Transmets l'ordre à Abu Bakr afin qu'il préside les gens pendant la prière! vous [ressemblez] aux femmes [qui ont été éprises] de Joseph." En effet, l'émissaire du Prophète arriva chez Abu Bakr, qui présida ensuite la prière du vivant même du Prophète.»

679 - 'Â'icha, la Mère des croyants (r), dit: «Durant sa maladie, le Messager de Dieu (ç) dit: "Transmettez l'ordre à Abu Bakr afin qu'il préside les gens en prière! — Si Abu Bakr prend ta place, intervint 'Â'icha, il ne pourra pas faire entendre les fidèles à cause de ses sanglots. Donne plutôt cet ordre à 'Umar!"

«Je dis à Ḥafṣa: "Dis-lui: *Si Abu Bakr prend ta place, il ne pourra pas faire entendre les fidèles à cause de ses sanglots. Donne l'ordre à 'Umar de présider la prière.*" En effet, Ḥafṣa s'exécuta mais le Messager de Dieu (ç) dit: "Fi! vous êtes comme le femmes [qui ont été éprises de Joseph... Transmmettez à Abu Bak l'ordre de présider les gens en prière!"»

Après cela, Ḥafṣa dit à 'Â'icha: "Je ne pouvais avoir de ta part un bien quelconque!"

680 - 'Anas ben Mâlik al-'Ansâry, qui avait longtemps accompagné et servi le Prophète (ç), [dit]: Pendant les souffrances qui causèrent le décès du Prophète (ç), c'était Abu Bakr qui présidait la prière. Mais, le lundi arrivé, et tandis que les fidèles étaient en rang à faire la prière, le Prophète (ç) écarta le rideau de sa chambre et resta debout à nous regarder. Son visage supposait une bonne mine(1). [En le voyant] sourire, nous faillîmes [interrompre la prière] de joie. Abu Bakr crut que le Prophète (ç) allait sortir pour faire la prière, il recula donc pour se mettre en rang mais le Prophète (ç) nous fit signe de continuer la prière et rabaissa ensuite le rideau. Ce fut le jour de sa mort.

681 - 'Anas dit: «Le Prophète (ç) ne sortit pas de chez lui durant trois [jours]. On fit l'*iqâma* pour la prière puis Abu Bakr avança pour la présider juste au moment où le Prophète (ç) souleva le rideau [de sa chambre]. En voyant son visage [rayonnant]..., ce fut la plus plaisante des choses que nous avons vues... Il fit ensuite signe de la main à Abu Bakr d'avancer puis rabaissa le rideau. Après quoi, on ne put le voir qu'après sa mort.»

(1) Dans le texte: *Son visage ressemblait à une feuille d'un parchemin.*

بِالنَّاسِ . قَالَ: «مُرُوا أَبَا بَكْرٍ فَلْيُصَلِّ بِالنَّاسِ» . فَعَادَتْ، فَقَالَ: «مُرِي أَبَا بَكْرٍ فَلْيُصَلِّ بِالنَّاسِ، فَإِنَّكُنَّ صَوَاحِبُ يُوسُفَ». فَأَتَاهُ ٱلرَّسُولُ، فَصَلَّى بِالنَّاسِ فِي حَيَاةِ ٱلنَّبِيِّ ﷺ.

٦٧٩ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ يُوسُفَ قَالَ: أَخْبَرَنَا مالِكٌ، عَنْ هِشَامِ بْنِ عُرْوَةَ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ عَائِشَةَ أُمِّ ٱلْمُؤْمِنِينَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا أَنَّهَا قَالَتْ: إِنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ قَالَ فِي مَرَضِهِ: «مُرُوا أَبَا بَكْرٍ يُصَلِّي بِالنَّاسِ». قَالَتْ عَائِشَةُ: قُلْتُ: إِنَّ أَبَا بَكْرٍ إِذَا قَامَ فِي مَقَامِكَ، لَمْ يُسْمِعِ ٱلنَّاسَ مِنَ ٱلْبُكَاءِ، فَمُرْ عُمَرَ فَلْيُصَلِّ لِلنَّاسِ. فَقَالَتْ عَائِشَةُ: فَقُلْتُ لِحَفْصَةَ: قُولِي لَهُ: إِنَّ أَبَا بَكْرٍ إِذَا قَامَ فِي مَقَامِكَ، لَمْ يُسْمِعِ ٱلنَّاسَ مِنَ ٱلْبُكَاءِ، فَمُرْ عُمَرَ فَلْيُصَلِّ لِلنَّاسِ، فَفَعَلَتْ حَفْصَةُ، فَقَالَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ: «مَهْ، إِنَّكُنَّ لَأَنْتُنَّ صَوَاحِبُ يُوسُفَ، مُرُوا أَبَا بَكْرٍ فَلْيُصَلِّ لِلنَّاسِ». فَقَالَتْ حَفْصَةُ لِعَائِشَةَ: مَا كُنْتُ لِأُصِيبَ مِنْكِ خَيْراً.

٦٨٠ ـ حَدَّثَنَا أَبُو ٱلْيَمَانِ قَالَ: أَخْبَرَنَا شُعَيْبٌ، عَنِ ٱلزُّهْرِيِّ قَالَ: أَخْبَرَنِي أَنَسُ بْنُ مَالِكٍ ٱلْأَنْصَارِيُّ ـ وَكَانَ تَبِعَ ٱلنَّبِيَّ ﷺ، وَخَدَمَهُ وَصَحِبَهُ ـ: أَنَّ أَبَا بَكْرٍ كَانَ يُصَلِّي لَهُمْ فِي وَجَعِ ٱلنَّبِيِّ ﷺ ٱلَّذِي تُوُفِّيَ فِيهِ، حَتَّى إِذَا كَانَ يَوْمُ ٱلاثْنَيْنِ، وَهُمْ صُفُوفٌ فِي ٱلصَّلَاةِ، فَكَشَفَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ سِتْرَ ٱلْحُجْرَةِ، يَنْظُرُ إِلَيْنَا وَهُوَ قَائِمٌ، كَأَنَّ وَجْهَهُ وَرَقَةُ مُصْحَفٍ، ثُمَّ تَبَسَّمَ يَضْحَكُ، فَهَمَمْنَا أَنْ نَفْتَتِنَ مِنَ ٱلْفَرَحِ بِرُؤْيَةِ ٱلنَّبِيِّ ﷺ، فَنَكَصَ أَبُو بَكْرٍ عَلَى عَقِبَيْهِ لِيَصِلَ ٱلصَّفَّ، وَظَنَّ أَنَّ ٱلنَّبِيَّ ﷺ خَارِجٌ إِلَى ٱلصَّلَاةِ، فَأَشَارَ إِلَيْنَا ٱلنَّبِيُّ ﷺ أَنْ أَتِمُّوا صَلَاتَكُمْ. وَأَرْخَى ٱلسِّتْرَ، فَتُوُفِّيَ مِنْ يَوْمِهِ.

٦٨١ ـ حَدَّثَنَا أَبُو مَعْمَرٍ قَالَ: حَدَّثنا عَبْدُ ٱلْوَارِثِ قَالَ: حَدَّثنا عَبْدُ ٱلْعَزِيزِ، عَنْ أَنَسٍ قَالَ: لَمْ يَخْرُجِ ٱلنَّبِيُّ ﷺ ثَلَاثاً، فَأُقِيمَتِ ٱلصَّلَاةُ، فَذَهَبَ أَبُو بَكْرٍ يَتَقَدَّمُ، فَقَالَ نَبِيُّ ٱللهِ ﷺ بِالْحِجَابِ فَرَفَعَهُ، فَلَمَّا وَضَحَ وَجْهُ ٱلنَّبِيِّ ﷺ، مَا نَظَرْنَا مَنْظَراً كَانَ أَعْجَبَ إِلَيْنَا مِنْ وَجْهِ ٱلنَّبِيِّ ﷺ حِينَ وَضَحَ لَنَا، فَأَوْمَأَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ بِيَدِهِ إِلَى أَبِي بَكْرٍ أَنْ يَتَقَدَّمَ، وَأَرْخَى ٱلنَّبِيُّ ﷺ ٱلْحِجَابَ، فَلَمْ يُقْدَرْ عَلَيْهِ حَتَّى مَاتَ.

682 - D'aprés Ḥamza ben 'Abd-ul-Lâh, son père dit: «Lorsque la douleur du Messager de Dieu (ç) s'accentua, on l'interrogea au sujet de la prière ... et il répondit en ces termes: "[Transmettez] l'ordre à Abu Bakr afin qu'il préside les fidèles en prière." ... Alors, 'Â'icha dit: "Abu Bakr est un homme sensible; s'il récite, il sera pris par des sanglots. — [Transmettez]-lui l'ordre [de présider] la prière." Elle redit de même, mais le Prophète dit: "[Transmettez]-lui l'ordre de prier! vous [ressemblez] aux femmes qui ont été éprises de Joseph."»

* Comme Yûnus, ce hadîth a été aussi rapporté par az-Zubaydy, par le neveu paternel d'az-Zuhry et par 'Isḥâq ben Yaḥya al-Kalby, et ce d'az-Zuhry...

* De 'Uqayl et Ma'mar, d'az-Zuhry, de Ḥamza, du Prophète (ç)...

R. 47 - Sur celui qui prie à côté de l'imâm à cause d'un certain motif

683 - 'Â'icha dit: «Durant sa maladie, le Messager de Dieu (ç) donna l'ordre à Abu Bakr de présider les gens en prière. En effet, Abu Bakr présidait la prière. Mais, en remarquant une certaine amélioration dans son état, le Prophète (ç) sortit de chez lui et trouva Abu Bakr en train de présider les gens en prière. En s'apercevant de sa présence, Abu Bakr recula mais le Prophère lui fit signe de rester à sa place. Après quoi, le Prophète (ç) s'assit à côté d'Abu Bakr. Ce dernier suivait la prière du Messager de Dieu (ç) et les fidèles suivaient celle d'Abu Bakr.»

R. 48 - Est valide la prière de celui qui avance pour présider les fidèles en prière puis recule (ou ne recule pas) à l'arrivée de l'imâm [de la mosquée].

Une partie de ces paroles est rapportée par 'Â'icha, du Prophète.

684 - Sahl ben Sa'd as-Sâ'idi: Le Messager de Dieu (ç) alla chez les béni 'Amrû ben 'Awf afin de les réconcilier... A l'arrivée de l'heure de la prière [à Médine], le muezzin vint voir Abu Bakr et lui dit: "Veux-tu présider les gens en prière afin que je fasse l'*iqâma*? — Oui", répondit Abu Bakr qui commença ensuite à prier. A son retour, le Messager de Dieu (ç) trouva les fidèles en prière. Il traversa [les rangs] et se mit au premier rang en restant debout. Les fidèles, quant à eux, tapèrent des mains. D'habitude Abu Bakr ne se retournait pas pendant sa prière mais en remarquant l'insistance des présents à taper des mains, il retourna et vit le Messager de Dieu (ç). Toutefois, celui-ci lui fit signe de rester à sa place. Et Abu Bakr (r) de lever les mains en louant Dieu pour cela. Après quoi, il recula

٦٨٢ ـ حَدَّثَنَا يَحْيَىٰ بْنُ سُلَيْمانَ قَالَ: حَدَّثنا ٱبْنُ وَهْبٍ قَالَ: حَدَّثَنِي يُونُسُ، عَنِ ٱبْنِ شِهَابٍ، عَنْ حَمْزَةَ بْنِ عَبْدِ ٱللهِ: أَنَّهُ أَخْبَرَهُ عَنْ أَبِيهِ قَالَ: لَما ٱشْتَدَّ بِرَسُولِ ٱللهِ ﷺ وَجَعُهُ، قِيلَ لَهُ فِي ٱلصَّلاَةِ، فَقَالَ: «مُرُوا أَبَا بَكْرٍ فَلْيُصَلِّ بِالنَّاسِ». قَالَتْ عَائِشَةُ: إِنَّ أَبَا بَكْرٍ رَجُلٌ رَقِيقٌ، إِذَا قَرَأَ غَلَبَهُ ٱلْبُكَاءُ، قَالَ: «مُرُوهُ فَيُصَلِّي». فَعَاوَدَتْهُ، قَالَ: «مُرُوهُ فَيُصَلِّي، إِنَّكُنَّ صَوَاحِبُ يُوسُفَ».

تَابَعَهُ ٱلزُّبَيْدِيُّ، وَٱبْنُ أَخِي ٱلزُّهْرِيِّ، وَإِسْحٰقُ بْنُ يَحْيَىٰ ٱلْكَلْبِيُّ، عَنِ ٱلزُّهْرِيِّ.

وَقَالَ عُقَيْلٌ، وَمَعْمَرٌ، عَنِ ٱلزُّهْرِيِّ، عَنْ حَمْزَةَ، عَنِ ٱلنَّبِيِّ ﷺ.

٤٧ ـ باب: مَنْ قَامَ إِلَى جَنْبِ ٱلإِمَامِ لِعِلَّةٍ.

٦٨٣ ـ حَدَّثَنَا زَكَرِيَّاءُ بْنُ يَحْيَىٰ قَالَ: حَدَّثنا ٱبْنُ نُمَيْرٍ قَالَ: أَخْبَرَنَا هِشَامُ بْنُ عُرْوَةَ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ عَائِشَةَ قَالَتْ: أَمَرَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ أَبَا بَكْرٍ أَنْ يُصَلِّيَ بِالنَّاسِ فِي مَرَضِهِ، فَكَانَ يُصَلِّي بِهِمْ. قَالَ عُرْوَةُ: فَوَجَدَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ فِي نَفْسِهِ خِفَّةً، فَخَرَجَ فَإِذَا أَبُو بَكْرٍ يَؤُمُّ ٱلنَّاسَ، فَلَمَّا رَآهُ أَبُو بَكْرٍ ٱسْتَأْخَرَ، فَأَشَارَ إِلَيْهِ: أَنْ كَمَا أَنْتَ. فَجَلَسَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ حِذَاءَ أَبِي بَكْرٍ إِلَى جَنْبِهِ، فَكَانَ أَبُو بَكْرٍ يُصَلِّي بِصَلاَةِ رَسُولِ ٱللهِ ﷺ، وَٱلنَّاسُ يُصَلُّونَ بِصَلاَةِ أَبِي بَكْرٍ.

٤٨ ـ باب: مَنْ دَخَلَ لِيَؤُمَّ ٱلنَّاسَ، فَجَاءَ ٱلإِمَامُ ٱلأَوَّلُ، فَتَأَخَّرَ ٱلآخَرُ أَوْ لَمْ يَتَأَخَّرْ، جَازَتْ صَلاَتُهُ.

فِيهِ عَائِشَةُ، عَنِ ٱلنَّبِيِّ ﷺ.

٦٨٤ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ يُوسُفَ قَالَ: أَخْبَرَنَا مَالِكٌ، عَنْ أَبِي حَازِمِ بْنِ دِينَارٍ، عَنْ سَهْلِ بْنِ سَعْدٍ ٱلسَّاعِدِيِّ: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ ذَهَبَ إِلَى بَنِي عَمْرِو بْنِ عَوْفٍ لِيُصْلِحَ بَيْنَهُمْ، فَحَانَتِ ٱلصَّلاَةُ، فَجَاءَ ٱلْمُؤَذِّنُ إِلَى أَبِي بَكْرٍ، فَقَالَ: أَتُصَلِّي لِلنَّاسِ فَأُقِيمَ؟ قَالَ: نَعَمْ، فَصَلَّى أَبُو بَكْرٍ، فَجَاءَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ وَٱلنَّاسُ فِي ٱلصَّلاَةِ، فَتَخَلَّصَ حَتَّى وَقَفَ فِي ٱلصَّفِّ، فَصَفَّقَ ٱلنَّاسُ، وَكَانَ أَبُو بَكْرٍ لاَ يَلْتَفِتُ فِي صَلاَتِهِ، فَلَمَّا أَكْثَرَ ٱلنَّاسُ ٱلتَّصْفِيقَ ٱلْتَفَتَ، فَرَأَى رَسُولَ ٱللهِ ﷺ، فَأَشَارَ إِلَيْهِ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ: أَنِ ٱمْكُثْ مَكَانَكَ. فَرَفَعَ أَبُو بَكْرٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ يَدَيْهِ، فَحَمِدَ ٱللهَ عَلَى مَا أَمَرَهُ بِهِ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ مِنْ ذٰلِكَ، ثُمَّ ٱسْتَأْخَرَ أَبُو بَكْرٍ حَتَّى ٱسْتَوَى فِي

et regagna le rang, d'où le Messager de Dieu (ç) s'avanca et fit la prière. L'ayant terminée, il dit à Abu Bakr: "O Abu Bakr! Quelle est la chose qui t'a poussé à ne pas rester lorsque je te l'avais ordonné? — Il ne sied, répondit Abu Bakr, au fils d'Abu Quḥâfa de prier en avant du Messager de Dieu (ç)." Le Messager de Dieu (ç) s'adressa ensuite aux fidèles: "Pourquoi avez-vous insisté à taper des mains? Que celui qui remarque un inconvénient pendant la prière de groupe] prononce le *tesbîh*! car en prononçant le *tesbîh*, on se retournera vers lui. Quant à taper des mains, cela est réservé aux femmes."

R. 49 - Lorsque les présents sont égaux en récitation du Coran c'est le plus âgé d'entre eux qui doit les présider en prière

685 - Mâlik ben al-Ḥuwayrith dit: «Nous arrivâmes chez le Prophète (ç) alors que nous étions jeunes. Nous restâmes auprès de lui environ vingt nuits. Compatissant qu'il était, il nous dit: "Pourquoi ne retournez-vous pas dans votre pays afin d'enseigner aux vôtres [l'Islam]. Recommandez-leur de faire telle prière à tel moment et telle prière à tel moment. A l'arrivée de l'heure de la prière, que l'un de vous vous fasse le *'adhân* et que le plus âgé d'entre vous vous préside en prière!"»

R. 50 - Lorsque l'imâm visite quelques gens et les préside en prière

686 - 'Itbân ben Mâlik al-'Anṣâry dit: «Le Prophète (ç) demanda la permission [d'entrer chez moi] et je la lui accordai. [A l'intérieur], il me dit: "Dans quel endroit de ta maison veux-tu que je prie?" Je lui désignai la place que j'aimais et il se leva. Quant à nous, nous nous mîmes en rang derrière lui et une fois qu'il avait prononcé le *teslîm*, nous le prononçâmes à notre tour.»

R. 51 - S'il y a un imâm [pour la prière] c'est pour qu'il soit imité

* Durant sa maladie qui précéda sa mort, le Prophète (ç) présida les gens en prière en étant assis.

* Ibn Mas'ûd: Si l'orant relève la tête avant l'imâm, il doit revenir et rester pendant un temps égal au temps durant lequel il était resté tête relevée puis il suivra l'imâm.

ٱلصَّفِّ، وَتَقَدَّمَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ فَصَلَّى، فَلَمَّا ٱنْصَرَفَ قَالَ: «يَا أَبَا بَكْرٍ، مَا مَنَعَكَ أَنْ تَثْبُتَ إِذْ أَمَرْتُكَ». فَقَالَ أَبُو بَكْرٍ: مَا كَانَ لِابْنِ أَبِي قُحَافَةَ أَنْ يُصَلِّيَ بَيْنَ يَدَيْ رَسُولِ ٱللهِ ﷺ، فَقَالَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ: «مَا لِي رَأَيْتُكُمْ أَكْثَرْتُمُ ٱلتَّصْفِيقَ، مَنْ رَابَهُ شَيْءٌ فِي صَلَاتِهِ فَلْيُسَبِّحْ، فَإِنَّهُ إِذَا سَبَّحَ ٱلْتُفِتَ إِلَيْهِ، وَإِنَّمَا ٱلتَّصْفِيقُ لِلنِّسَاءِ».

٤٩ ـ باب: إِذَا ٱسْتَوَوْا فِي ٱلْقِرَاءَةِ فَلْيَؤُمَّهُمْ أَكْبَرُهُمْ.

٦٨٥ ـ حَدَّثَنَا سُلَيْمَانُ بْنُ حَرْبٍ قَالَ: حَدَّثَنَا حَمَّادُ بْنُ زَيْدٍ، عَنْ أَيُّوبَ، عَنْ أَبِي قِلَابَةَ، عن مالكِ بْنِ ٱلْحُوَيْرِثِ قَالَ: قَدِمْنَا عَلَى ٱلنَّبِيِّ ﷺ وَنَحْنُ شَبَبَةٌ، فَلَبِثْنَا عِنْدَهُ نَحْواً مِنْ عِشْرِينَ لَيْلَةً، وَكَانَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ رَحِيماً، فَقَالَ: «لَوْ رَجَعْتُمْ إِلَى بِلَادِكُمْ فَعَلَّمْتُمُوهُمْ، مُرُوهُمْ فَلْيُصَلُّوا صَلَاةَ كَذَا فِي حِينِ كَذَا، وَصَلَاةَ كَذَا فِي حِينِ كَذَا، وَإِذَا حَضَرَتِ ٱلصَّلَاةُ فَلْيُؤَذِّنْ لَكُمْ أَحَدُكُمْ، وَلْيَؤُمَّكُمْ أَكْبَرُكُمْ».

٥٠ ـ باب: إِذَا زَارَ ٱلإِمَامُ قَوْماً فَأَمَّهُمْ.

٦٨٦ ـ حَدَّثَنَا مُعَاذُ بْنُ أَسَدٍ: أَخْبَرَنَا عَبْدُ ٱللهِ: أَخْبَرَنَا مَعْمَرٌ، عَنِ ٱلزُّهْرِيِّ قَالَ: أَخْبَرَنِي مَحْمُودُ بْنُ ٱلرَّبِيعِ قَالَ: سَمِعْتُ عِتْبَانَ بْنَ مَالِكٍ ٱلأَنْصَارِيَّ قَالَ: ٱسْتَأْذَنَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ فَأَذِنْتُ لَهُ، فَقَالَ: «أَيْنَ تُحِبُّ أَنْ أُصَلِّيَ مِنْ بَيْتِكَ؟». فَأَشَرْتُ لَهُ إِلَى ٱلْمَكَانِ ٱلَّذِي أُحِبُّ، فَقَامَ وَصَفَفْنَا خَلْفَهُ، ثُمَّ سَلَّمَ وَسَلَّمْنَا.

٥١ ـ باب: إِنَّمَا جُعِلَ ٱلإِمَامُ لِيُؤْتَمَّ بِهِ.

وَصَلَّى ٱلنَّبِيُّ ﷺ فِي مَرَضِهِ ٱلَّذِي تُوُفِّيَ فِيهِ بِالنَّاسِ وَهُوَ جَالِسٌ.

وَقَالَ ٱبْنُ مَسْعُودٍ: إِذَا رَفَعَ قَبْلَ ٱلإِمَامِ، يَعُودُ فَيَمْكُثُ بِقَدْرِ مَا رَفَعَ، ثُمَّ يَتْبَعُ ٱلإِمَامَ.

* Et, au sujet de celui qui fait deux *rak'a*[1] avec l'imâm et ne peut se prosterner [durant la prière en groupe], al-Hassan dit: «Il se prosterne pour la dernière *rak'a* en faisant deux *sajda* puis il doit refaire la première *rak'a* avec ses *sajda*.» Et sur celui qui ne se rappelle de la *sajda* négligée qu'une fois levé, il dit: «Il doit se prosterner...»

687 - 'Ubayd-ul-Lâh ben 'Abd-ul-Lâh ben 'Utba dit: «J'entrai chez 'Â'icha et je lui dis: Ne veux-tu pas me parler de la maladie du Messager de Dieu (ç)? — Si, répondit-elle, lorsque le mal du Prophète (ç) devint plus intense, il demanda: "Est-ce que les gens ont fait le prière? — Non, répondîmes-nous, ils sont en train de t'attendre. — Versez-moi de l'eau dans une bassine! commanda-t-il". En effet, nous nous exécutâmes et il fit des ablutions. Mais, voulant se lever, il tomba évanoui. Eveillé, il demanda de nouveau: "Es-ce que les gens ont fait la prière? — Non, Messager de Dieu (ç)! répondîmes-nous, ils sont en train de t'attendre, — Versez-moi de l'eau dans une bassine, commanda-t-il une deuxième fois." [Nous nous exécutâmes] et il s'assit, fit des ablutions et essaya de se lever, mais il retomba évanoui. Eveillé pour la deuxième fois, il dit: "Est-ce que les gens ont fait la prière? — Non, répondîmes-nous, ils sont en train de t'attendre, ô Messager de Dieu! — Mettez-moi de l'eau dans une une bassine!"... Il s'assit, se lava, essaya de se lever mais il tomba encore une fois évanoui. Revenu à lui, il redit: "Les gens, ont-ils prié? — Non, ils sont en train de t'attendre, ô Messager de Dieu!" En effet, les gens étaint restés dans la mosquée à attendre le Prophète (que le salut soit sur lui) pour la prière du *'ichâ'*. Mais il envoya quelqu'un dire à Abu Bakr de présider les gens pendant la prière. "Le Messager de Dieu (ç), dit l'émissaire à Abu Bakr, t'ordonne de présider les gens dans la prière." Et Abu Bakr qui était un homme sensible de dire aussitôt à 'Umar: "O 'Umar! préside les gens dans la prière! — Tu as plus de droit que moi, répondit 'Umar." Après cela, et durant quelques jours, Abu Bakr présida la prière. Mais voyant que son état s'était un peu amélioré, le Prophète sortit de chez lui pour la prière du *ḍuhr*. Il était soutenu par deux hommes dont l'un d'eux était al-'Abbâs. A ce moment, Abu Bakr était en train de présider la prière et, en voyant le Prophète, il voulut reculer. Mais celui-ci lui fit signe de ne pas reculer. Il dit [aux deux hommes qui le soutenaient]: "Faites-moi asseoir à côté de lui!" En effet, ils le firent asseoir à côté d'Abu Bakr...

«Abu Bakr suivait la prière du Prophète (ç) et les fidèles celle d'Abu Bakr. Et

(1) Il s'agit des deux *rak'a* de la prière du vendredi durant laquelle des fois on ne peut faire les prosternations bien comme il faut du fait du grand nombre des fidèles.

وَقَالَ ٱلْحَسَنُ - فِيمَنْ يَرْكَعُ مَعَ ٱلإِمَامِ رَكْعَتَيْنِ، وَلاَ يَقْدِرُ عَلَى ٱلسُّجُودِ -: يَسْجُدُ لِلرَّكْعَةِ ٱلآخِرَةِ سَجْدَتَيْنِ، ثُمَّ يَقْضِي ٱلرَّكْعَةَ ٱلأُولَى بِسُجُودِهَا. وَفِيمَنْ نَسِيَ سَجْدَةً حَتَّى قَامَ: يَسْجُدُ.

٦٨٧ - حَدَّثَنَا أَحْمَدُ بْنُ يُونُسَ قَالَ: حَدَّثنا زَائِدَةُ، عَنْ مُوسَى بْنِ أَبِي عَائِشَةَ، عَنْ عُبَيْدِ ٱللهِ بْنِ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ عُتْبَةَ قَالَ: دَخَلْتُ عَلَى عَائِشَةَ فَقُلْتُ: أَلاَ تُحَدِّثِينِي عَنْ مَرَضِ رَسُولِ ٱللهِ ﷺ؟ قَالَتْ: بَلَى، ثَقُلَ ٱلنَّبِيُّ فَقَالَ: «أَصَلَّى ٱلنَّاسُ؟». قُلْنَا: لاَ، هُمْ يَنْتَظِرُونَكَ، قَالَ: «ضَعُوا لِي مَاءً فِي ٱلْمِخْضَبِ». قَالَتْ: فَفَعَلْنَا، فَاغْتَسَلَ، فَذَهَبَ لِيَنُوءَ فَأُغْمِيَ عَلَيْهِ، ثُمَّ أَفَاقَ، فَقَالَ ﷺ: «أَصَلَّى ٱلنَّاسُ؟». قُلْنَا: لاَ، هُمْ يَنْتَظِرُونَكَ يَا رَسُولَ ٱللهِ، قَالَ: «ضَعُوا لِي مَاءً فِي ٱلْمِخْضَبِ». قَالَتْ: فَقَعَدَ فَاغْتَسَلَ، ثُمَّ ذَهَبَ لِيَنُوءَ فَأُغْمِيَ عَلَيْهِ، ثُمَّ أَفَاقَ فَقَالَ: «أَصَلَّى ٱلنَّاسُ؟». قُلْنَا: لاَ، هُمْ يَنْتَظِرُونَكَ يَا رَسُولَ ٱللهِ، فَقَالَ: «ضَعُوا لِي مَاءً فِي ٱلْمِخْضَبِ». فَقَعَدَ فَاغْتَسَلَ، ثُمَّ ذَهَبَ لِيَنُوءَ فَأُغْمِيَ عَلَيْهِ، ثُمَّ أَفَاقَ فَقَالَ: «أَصَلَّى ٱلنَّاسُ؟». فَقُلْنَا: لاَ، هُمْ يَنْتَظِرُونَكَ يَا رَسُولَ ٱللهِ، وَٱلنَّاسُ عُكُوفٌ فِي ٱلْمَسْجِدِ، يَنْتَظِرُونَ ٱلنَّبِيَّ عَلَيْهِ ٱلسَّلاَمُ لِصَلاَةِ ٱلْعِشَاءِ ٱلآخِرَةِ، فَأَرْسَلَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ إِلَى أَبِي بَكْرٍ - بِأَنْ يُصَلِّيَ بِالنَّاسِ، فَأَتَاهُ ٱلرَّسُولُ فَقَالَ: إِنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ يَأْمُرُكَ أَنْ تُصَلِّيَ بِالنَّاسِ، فَقَالَ أَبُو بَكْرٍ - وَكَانَ رَجُلاً رَقِيقاً -: يَا عُمَرُ صَلِّ بِالنَّاسِ، فَقَالَ لَهُ عُمَرُ: أَنْتَ أَحَقُّ بِذٰلِكَ، فَصَلَّى أَبُو بَكْرٍ تِلْكَ ٱلأَيَّامَ، ثُمَّ إِنَّ ٱلنَّبِيَّ ﷺ وَجَدَ مِنْ نَفْسِهِ خِفَّةً، فَخَرَجَ بَيْنَ رَجُلَيْنِ، أَحَدُهُمَا ٱلْعَبَّاسُ، لِصَلاَةِ ٱلظُّهْرِ، وَأَبُو بَكْرٍ يُصَلِّي بِالنَّاسِ، فَلَمَّا رَآهُ أَبُو بَكْرٍ ذَهَبَ لِيَتَأَخَّرَ، فَأَوْمَأَ إِلَيْهِ ٱلنَّبِيُّ ﷺ بِأَنْ لاَ يَتَأَخَّرَ، قَالَ: «أَجْلِسَانِي إِلَى جَنْبِهِ». فَأَجْلَسَاهُ إِلَى جَنْبِ أَبِي بَكْرٍ، قَالَ:

pendant ce temps-là, le Prophète (ç) était toujours assis.»

'Ubayd-ul-Lâh: «J'entrai ensuite chez 'Abd-ul-Lâh ben 'Abbâs et je lui dis: "Ne veux-tu pas que je te dise ce que 'Â'icha m'a dit au sujet de la maladie du Prophète (ç) — Dis ce que tu as à dire! répondit ibn 'Abbâs." Je lui transmettai les propos de 'Â'icha et il n'en désapprouva aucun détail. Cependant il me demanda: "T'a-t-elle donné le nom de celui qui était avec al-'Abbâs? — Non, répondis-je. — Eh bien! c'était 'Ali."»

688 - 'Â'icha, la Mère des croyants, dit: «Etant souffrant, le Messager de Dieu (ç) pria chez lui en restant assis. Il y avait quelques personnes qui prièrent derrière lui en se tenant debout. Il leur fit signe de s'asseoir, puis, ayant terminé la prière, il leur dit: "S'il y a un imâm c'est pour qu'il soit imité. Donc, s'il fait un *rukû'* (inclinaison), faites un *rukû'*; s'il lève la tête, levez aussi la tête; s'il prie assis, priez aussi assis!"»

689 - 'Anas ben Mâlik: Une fois, le Messager de Dieu (ç) tomba de cheval et s'écorcha le côté droit. Il fit alors une prière en restant assis. Quant à nous, nous priâmes derrière lui en restant aussi assis. Ayant terminé la prière, il dit: "S'il y a un imâm c'est pour qu'il soit imité. S'il prie en se tenant debout, priez aussi debout; s'il fait un *rukû'*, faites un *rukû'*; s'il relève la tête, relevez la tête; s'il dit: *sami'a-l-Lâhu liman ḥamidah*(1), dites: *rabbanâ wa laka-l-ḥamdu*(2); s'il prie debout, priez debout; s'il prie assis, priez tous assis!"

* Abu 'Abd-ul-Lâh: Al-Ḥumaydy a dit: «"*S'il prie assis, priez assis*", cela a eu lieu au cours de sa première maladie; après cela, le Prophète (ç) pria assis tandis que les fidèles étaient debout derrière lui. Il ne leur donna pas l'ordre de s'asseoir. [Et d'après la règle], on doit prendre en considération le dernier acte du Prophète (ç).»

R. 52 - Quand est-ce que celui qui est derrière l'imâm peut se prosterner?

* Anas: Lorsque l'imâm se prosterne, prosternez-vous!

690 - D'après Abu 'Isḥâq, al-Barâ' qui n'est accusé d'aucun mensonge [dit]: «Lorsque le Messager de Dieu (ç) disait: *sami'a-l-Lâhu liman ḥamidah,* aucun de nous ne courbait le dos jusqu'à ce que le Prophète (ç) se prosternât. Après quoi, nous nous prosternions.»

(1) Dieu entend celui qui le loue.

(2) Seigneur! à Toi les louanges.

فَجَعَلَ أَبُو بَكْرٍ يُصَلِّي وَهْوَ يَأْتَمُّ بِصَلَاةِ ٱلنَّبِيِّ ﷺ، وَٱلنَّاسُ بِصَلَاةِ أَبِي بَكْرٍ، وَٱلنَّبِيُّ ﷺ قَاعِدٌ.

قَالَ عُبَيْدُ ٱللهِ: فَدَخَلْتُ عَلَى عَبْدِ ٱللهِ بْنِ عَبَّاسٍ فَقُلْتُ لَهُ: أَلَا أَعْرِضُ عَلَيْكَ مَا حَدَّثَتْنِي عَائِشَةُ، عَنْ مَرَضِ ٱلنَّبِيِّ ﷺ؟ قَالَ: هَاتِ، فَعَرَضْتُ عَلَيْهِ حَدِيثَهَا، فَمَا أَنْكَرَ مِنْهُ شَيْئاً، غَيْرَ أَنَّهُ قَالَ: أَسَمَّتْ لَكَ ٱلرَّجُلَ ٱلَّذِي كَانَ مَعَ ٱلْعَبَّاسِ؟ قُلْتُ: لَا، قَالَ: هُوَ عَلِيٌّ.

٦٨٨ - حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ يُوسُفَ قَالَ: أَخْبَرَنَا مَالِكٌ، عَنْ هِشَامِ بْنِ عُرْوَةَ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ عَائِشَةَ أُمِّ ٱلْمُؤْمِنِينَ أَنَّهَا قَالَتْ: صَلَّى رَسُولُ ٱللهِ ﷺ فِي بَيْتِهِ وَهُوَ شَاكٍ، فَصَلَّى جَالِساً، وَصَلَّى وَرَاءَهُ قَوْمٌ قِيَاماً، فَأَشَارَ إِلَيْهِمْ: أَنِ ٱجْلِسُوا. فَلَمَّا ٱنْصَرَفَ قَالَ: «إِنَّمَا جُعِلَ ٱلْإِمَامُ لِيُؤْتَمَّ بِهِ، فَإِذَا رَكَعَ فَٱرْكَعُوا، وَإِذَا رَفَعَ فَٱرْفَعُوا، وَإِذَا صَلَّى جَالِساً فَصَلُّوا جُلُوساً».

٦٨٩ - حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ يُوسُفَ قَالَ: أَخْبَرَنَا مَالِكٌ، عَنِ ٱبْنِ شِهَابٍ، عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ رَكِبَ فَرَساً فَصُرِعَ عَنْهُ، فَجُحِشَ شِقُّهُ ٱلْأَيْمَنُ، فَصَلَّى صَلَاةً مِنَ ٱلصَّلَوَاتِ وَهْوَ قَاعِدٌ، فَصَلَّيْنَا وَرَاءَهُ قُعُوداً، فَلَمَّا ٱنْصَرَفَ قَالَ: «إِنَّمَا جُعِلَ ٱلْإِمَامُ لِيُؤْتَمَّ بِهِ، فَإِذَا صَلَّى قَائِماً فَصَلُّوا قِيَاماً، فَإِذَا رَكَعَ فَٱرْكَعُوا، وَإِذَا رَفَعَ فَٱرْفَعُوا، وَإِذَا قَالَ: سَمِعَ ٱللهُ لِمَنْ حَمِدَهُ، فَقُولُوا: رَبَّنَا وَلَكَ ٱلْحَمْدُ، وَإِذَا صَلَّى قَائِماً فَصَلُّوا قِيَاماً، وَإِذَا صَلَّى جَالِساً فَصَلُّوا جُلُوساً أَجْمَعُونَ».

قَالَ أَبُو عَبْدِ ٱللهِ: قَالَ ٱلْحُمَيْدِيُّ: قَوْلُهُ: «إِذَا صَلَّى جَالِساً فَصَلُّوا جُلُوساً»، هُوَ فِي مَرَضِهِ ٱلْقَدِيمِ، ثُمَّ صَلَّى بَعْدَ ذَلِكَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ جَالِساً، وَٱلنَّاسُ خَلْفَهُ قِيَاماً، لَمْ يَأْمُرْهُمْ بِٱلْقُعُودِ، وَإِنَّمَا يُؤْخَذُ بِٱلْآخِرِ فَٱلْآخِرِ، مِنْ فِعْلِ ٱلنَّبِيِّ ﷺ.

٥٢ - باب: مَتَى يَسْجُدُ مَنْ خَلْفَ ٱلْإِمَامِ.

قَالَ أَنَسٌ: وَإِذَا سَجَدَ فَٱسْجُدُوا.

٦٩٠ - حَدَّثَنَا مُسَدَّدٌ قَالَ: حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ سَعِيدٍ، عَنْ سُفْيَانَ قَالَ: حَدَّثَنِي أَبُو إِسْحَقَ قَالَ: حَدَّثَنِي عَبْدُ ٱللهِ بْنُ يَزِيدَ قَالَ: حَدَّثَنِي ٱلْبَرَاءُ، وَهْوَ غَيْرُ كَذُوبٍ، قَالَ: كَانَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ إِذَا قَالَ: «سَمِعَ ٱللهُ لِمَنْ حَمِدَهُ». لَمْ يَحْنِ أَحَدٌ مِنَّا ظَهْرَهُ، حَتَّى يَقَعَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ سَاجِداً، ثُمَّ نَقَعُ سُجُوداً بَعْدَهُ.

* Un *ḥadîth* similaire nous a été directement rapporté par Abu Nu'aym, de Sufyân, d'Abu 'Isḥâq.

R. 53 - Sur le péché de celui qui relève la tête avant l'imâm

691 - D'après Abu Hurayra, le Prophète (ç) dit: «L'un de vous ne craint-il pas[1], en relevant la tête avant l'imâm, que Dieu lui transforme la tête en une tête d'âne (ou: que Dieu lui transforme la face en une face d'âne)?»

R. 54 - Sur l'imamat de l'esclave et de l'affranchi

* 'Â'icha se laissait présider [en prière] par son esclave, Dhakwân, qui récitait [le Coran] dans un *musḥaf*.

* Sur l'imamat du fils d'une débauchée, du Bédouin et de l'enfant qui n'a pas encore atteint la puberttté.

* [Peut présider la prière celui qui s'applique sur lui] la parole suivante du Prophète (ç): «... les préside en prière celui qui récite le mieux le Livre de Dieu...»

692 - D'après Nâfi', ibn 'Umar dit: «Lorsque les premiers Muhâjir (Expatriés) arrivèrent avant le Messager de Dieu (ç) à al-'Uṣba — un endroit de Qubâ' —, c'était Sâlim, l'affranchi d'Abu Ḥudhayfa, qui les présidait en prière. Il savait plus de Coran qu'eux.»

693 - Selon 'Anas, le Prophète (ç) [dit]: «Ecoutez et obéissez! même si on vous désigne [comme commandeur] un Abyssin dont la tête ressemble à un raisin sec.»

R. 55 - Lorsque l'imâm ne termine pas sa prière tandis que celui qui est derrière lui la termine

694 - Abu Hurayra: Le Messager de Dieu (ç) dit: «Qu'ils[2] vous président en prière! S'ils la font bien comme il faut, elle sera ainsi comptée: pour vous et pour eux. Mais s'ils se trompent, elle vous sera comptée correcte; quant à eux, elle sera à leur passif.»

(1) Dans le texte: *'amâ yakhchâ aḥadukum*. Mais le *râwi* doute entre *'amâ* et *'alâ*.

(2) C'est-à-dire les imams.

حدّثنا أبو نُعَيْمٍ، عَنْ سُفْيانَ، عَنْ أبي إسْحٰقَ: نَحْوَهُ بِهٰذا.

٥٣ ـ باب: إِثْمِ مَنْ رَفَعَ رَأْسَهُ قَبْلَ ٱلإمَامِ.

٦٩١ ـ **حَدَّثَنَا** حَجَّاجُ بْنُ مِنْهالٍ قالَ: حَدَّثنا شُعْبَةُ، عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ زِيادٍ: سَمِعْتُ أَبا هُرَيْرَةَ، عَنِ ٱلنَّبِيِّ ﷺ قالَ: «أَمَّا يَخْشَى أَحَدُكُمْ ـ أَوْ: أَلا يَخْشَى أَحَدُكُمْ ـ إِذا رَفَعَ رَأْسَهُ قَبْلَ ٱلإمَامِ، أَنْ يَجْعَلَ ٱللَّهُ رَأْسَهُ رَأْسَ حِمَارٍ، أَوْ يَجْعَلَ ٱلله صُورَتَهُ صُورَةَ حِمَارٍ».

٥٤ ـ باب: إِمَامَةُ ٱلْعَبْدِ وَٱلمَوْلَى.

وَكَانَتْ عائِشَةُ يَؤُمُّها عَبْدُها ذَكْوَانُ مِنَ ٱلمُصْحَفِ. وَوَلَدِ البَغِيِّ وَالأَعْـرابِيِّ، وَالغُلامِ الَّذِي لَمْ يَحْتَلِمْ.

لِقَوْلِ ٱلنَّبِيِّ ﷺ: «يَؤُمُّهُمْ أَقْرَؤُهُمْ لِكِتَابِ ٱلله».

٦٩٢ ـ **حَدَّثَنَا** إبراهِيمُ بْنُ ٱلمُنْذِرِ قالَ: حَدَّثنا أَنَسُ بْنُ عِياضٍ، عَنْ عُبَيْدِ ٱلله، عَنْ نافِعٍ، عَنِ ٱبْنِ عُمَرَ قالَ: لَمَّا قَدِمَ ٱلمُهاجِرُونَ ٱلأَوَّلُونَ ٱلْعُصْبَةَ ـ مَوْضِعٌ بِقُباءٍ ـ قَبْلَ مَقْدَمِ رَسُولِ ٱلله ﷺ، كَانَ يَؤُمُّهُمْ سالِمٌ، مَوْلَى أَبي حُذَيْفَةَ، وَكَانَ أَكْثَرَهُمْ قُرْآناً.

٦٩٣ ـ **حَدَّثَنَا** مُحَمَّدُ بْنُ بَشَّارٍ: حَدَّثنا يَحْيَى: حَدَّثنا شُعْبَةُ قالَ: حَدَّثَنِي أَبُو ٱلتَّيَّاحِ، عَنْ أَنَسٍ، عَنِ ٱلنَّبِيِّ ﷺ قالَ: «ٱسْمَعُوا وَأَطِيعُوا، وَإِنِ ٱسْتُعْمِلَ حَبَشِيٌّ، كَأَنَّ رَأْسَهُ زَبِيبَةٌ».

٥٥ ـ باب: إِذَا لَمْ يُتِمَّ ٱلإمَامُ وَأَتَمَّ مَنْ خَلْفَهُ.

٦٩٤ ـ **حَدَّثَنَا** ٱلْفَضْلُ بْنُ سَهْلٍ قالَ: حَدَّثنا ٱلْحَسَنُ بْنُ مُوسَى ٱلأَشْيَبُ قالَ: حَدَّثنا عَبْدُ ٱلرَّحْمٰنِ بْنُ عَبْدِ ٱلله بْنِ دِينَارٍ، عَنْ زَيْدِ بْنِ أَسْلَمَ، عَنْ عَطاءِ بْنِ يَسارٍ، عَنْ أَبي هُرَيْرَةَ: أَنَّ رَسُولَ ٱلله ﷺ قالَ: «يُصَلُّونَ لَكُمْ، فَإِنْ أَصابُوا فَلَكُمْ، وَإِنْ أَخْطَؤُوا فَلَكُمْ وَعَلَيْهِمْ».

R. 56 - Sur l'imamat du subversif et de l'hérétique

* Al-Ḥasan: Prie derrière lui[1]. C'est lui qui assumera les conséquences de son hérésie.

695 - 'Ubayd-ul-Lâh ben 'Ady ben Khiyâr [rapporte] qu'il était rentré chez 'Uthmân ben 'Affân assiégé et qu'il lui avait dit: «Tu es l'Imâm de toute une nation et il t'arrive ce que tu es en train de voir... C'est un Imâm d'une subversion qui est en train de nous présider en prière. Cela nous gêne... — La prière, répondit 'Uthman, c'est la plus belle chose que puissent faire les hommes. Si les hommes agissent bien, aie un bon comportement avec eux! Et s'ils agissent mal, évite leur mal!»

* Az-Zubaydy: Az-Zuhry a dit: «Nous n'estimons pas qu'il faut prier derrière un efféminé, sauf en cas d'une nécessité obligatoire.»

696 - 'Anas ben Mâlik: Le Prophète (ç) a dit à Abu Dhar: «Écoute et obéis fût-ce à [un commandeur] abyssin dont la tête ressemble à une baie de raisin sec!»

R. 57 - Si on n'est que deux, on doit se mettre à côté de l'imâm sur la même ligne

697 - D'après Sa'îd ibn Jubayr, ibn 'Abbâs (r) dit: «Je passai une nuit chez Maymuna, ma tante maternelle... Le Messager de Dieu (ç) fit la prière du *'ichâ'* puis se rendit chez lui, fit quatre *rak'a*, s'endormit et se réveilla... [Comme il se préparait à faire la prière], je vins me mettre à sa gauche mais lui, il me mit à sa droite, fit cinq *rak'a* puis deux *rak'a* avant de dormir au point où je pus entendre son souffle[2]. Après cela, il se rendit [à la mosquée] pour faire la prière [obligatoire].»

R. 58 - Si le fidèle se met à gauche de l'imâm et que celui-ci le met à sa droite, la prière des deux n'en devient pas nulle

698 - D'après Kurayb, l'affranchi d'ibn 'Abbâs, ibn 'Abbâs (r) dit: «Je dormis chez Maymûna. Cette nuit-là, le Prophète (ç) était chez elle. Il fit des ablutions mineures et se leva pour prier. Et moi de me tenir debout à sa gauche, mais il me

(1) C.à.d l'hérétique.

(2) Dans le texte: son *ghaṭîṭ — ou: son khaṭîṭ*.

٥٦ - باب: إِمَامَةِ ٱلمَفْتُونِ وَٱلمُبْتَدِعِ.

وَقَالَ ٱلْحَسَنُ: صَلِّ وَعَلَيْهِ بِدْعَتُهُ.

٦٩٥ - قَالَ أَبُو عَبْدِ ٱللهِ: وَقَالَ لَنَا مُحَمَّدُ بْنُ يُوسُفَ: حَدَّثنا ٱلأَوْزَاعِيُّ: حَدَّثنا ٱلزُّهْرِيُّ، عَنْ حُمَيْدِ بْنِ عَبْدِ ٱلرَّحْمنِ، عَنْ عُبَيْدِ ٱللهِ بْنِ عَدِيِّ بْنِ خِيَارٍ: أَنَّهُ دَخَلَ عَلَى عُثْمانَ بْنِ عَفَّانَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ، وَهْوَ مَحْصُورٌ، فَقَالَ: إِنَّكَ إِمَامُ عَامَّةٍ، وَنَزَلَ بِكَ مَا تَرَى، وَيُصَلِّي لَنَا إِمَامُ فِتْنَةٍ، وَنَتَحَرَّجُ؟ فَقَالَ: ٱلصَّلاَةُ أَحْسَنُ مَا يَعْمَلُ ٱلنَّاسُ، فَإِذَا أَحْسَنَ ٱلنَّاسُ فَأَحْسِنْ مَعَهُمْ، وَإِذَا أَسَاؤُوا فَٱجْتَنِبْ إِسَاءَتَهُمْ.

وَقَالَ ٱلزُّبَيْدِيُّ: قَالَ ٱلزُّهْرِيُّ: لاَ نَرَى أَنْ يُصَلَّى خَلْفَ ٱلمُخَنَّثِ، إِلاَّ مِنْ ضَرُورَةٍ لاَ بُدَّ مِنْهَا.

٦٩٦ - حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ أَبَانَ: حَدَّثنا غُنْدَرٌ، عَنْ شُعْبَةَ، عَنْ أَبِي ٱلتَّيَّاحِ: أَنَّهُ سَمِعَ أَنَسَ ٱبْنَ مَالِكٍ: قَالَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ لِأَبِي ذَرٍّ: «ٱسْمَعْ وَأَطِعْ وَلَوْ لِحَبَشِيٍّ، كَأَنَّ رَأْسَهُ زَبِيبَةٌ».

٥٧ - باب: يَقُومُ عَنْ يَمِينِ ٱلإِمَامِ بِحِذَائِهِ سَوَاءً إِذَا كَانَا ٱثْنَيْنِ.

٦٩٧ - حَدَّثَنَا سُلَيْمَانُ بْنُ حَرْبٍ قَالَ: حَدَّثنا شُعْبَةُ، عَنِ ٱلْحَكَمِ قَالَ: سَمِعْتُ سَعِيدَ ٱبْنَ جُبَيْرٍ، عَنِ ٱبْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا قَالَ: بِتُّ فِي بَيْتِ خَالَتِي مَيْمُونَةَ، فَصَلَّى رَسُولُ ٱللهِ ﷺ ٱلْعِشَاءَ، ثُمَّ جَاءَ فَصَلَّى أَرْبَعَ رَكَعَاتٍ، ثُمَّ نَامَ، ثُمَّ قَامَ، فَجِئْتُ فَقُمْتُ عَنْ يَسَارِهِ، فَجَعَلَنِي عَنْ يَمِينِهِ، فَصَلَّى خَمْسَ رَكَعَاتٍ، ثُمَّ صَلَّى رَكْعَتَيْنِ، ثُمَّ نَامَ حَتَّى سَمِعْتُ غَطِيطَهُ - أَوْ قَالَ خَطِيطَهُ - ثُمَّ خَرَجَ إِلَى ٱلصَّلاَةِ.

٥٨ - باب: إِذَا قَامَ ٱلرَّجُلُ عَنْ يَسَارِ ٱلإِمَامِ، فَحَوَّلَهُ ٱلإِمَامُ إِلَى يَمِينِهِ، لَمْ تَفْسُدْ صَلاَتُهُمَا.

٦٩٨ - حَدَّثَنَا أَحْمَدُ قَالَ: حَدَّثنا ٱبْنُ وَهْبٍ قَالَ: حَدَّثنا عَمْرٌو، عَنْ عَبْدِ رَبِّهِ بْنِ سَعِيدٍ، عَنْ مَخْرَمَةَ بْنِ سُلَيْمَانَ، عَنْ كُرَيْبٍ مَوْلَى ٱبْنِ عَبَّاسٍ، عَنِ ٱبْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا قَالَ: نِمْتُ عِنْدَ مَيْمُونَةَ، وَٱلنَّبِيُّ ﷺ عِنْدَهَا تِلْكَ ٱللَّيْلَةَ، فَتَوَضَّأَ ثُمَّ قَامَ يُصَلِّي، فَقُمْتُ عَلَى يَسَارِهِ،

mit à sa droite et fit treize *rak'a*. Après quoi, il s'endormit jusqu'à [faire entendre] son souffle, car il laissait [entendre] son souffle pendant le sommeil. Ensuite, le muezzin vint le trouver. Il se rendit alors [à la mosquée] et fit la prière sans refaire d'ablutions mineures.»

* 'Amrû: «J'ai rapporté cela à Bukayr et il m'a dit ceci: "Kurayb m'a aussi rapporté cela".»

R. 59 - Sur le cas où l'imâm n'a pas l'intention de présider la prière puis, à l'arrivée de quelques personnes, il les préside en prière

699 - Ibn 'Abbâs dit: «Je passais la nuit chez ma tante maternelle quand [je vis] le Prophète (ç) qui se leva pour faire des prières nocturnes. Je me levai pour prier avec lui et me mis à sa gauche, mais lui, il me prit par la tête et me mit à sa droite.»

R. 60 - Sur le cas où l'imâm prolonge la prière et, à cause d'une certaine affaire, l'un des orants se retire et prie [seul]

700 - Jâbir ben 'Abd-ul-Lâh: Mu'âdh ben Jabal avait l'habitude de prier avec le Prophète (ç) puis de revenir chez les siens pour les présider en prière.

701 - D'après 'Amrû, Jâbir ben 'Abd-ul-Lâh dit: «Mu'âdh ben Jabal avait l'habitude de prier avec le Prophète (ç) puis de revenir chez les siens pour les présider en prière.

«Une fois, il les présida en récitant [la sourate] d'al-Baqara(1), d'où un des présents se retira. Et il paraît que Mu'âdh avait lancé quelques mots offensants contre cet homme. Mis au courant de l'affaire, le Prophète (ç) dit [à Mu'adh]: "- Grand tentateur! Grand tentateur! Grand tentateur(2)! — Ou: Tentateur! Tentateur! Tentateur(3)! —" et il lui donna ensuite l'ordre de réciter plutôt deux sourates du milieu de la partie dite Mufassal du Coran.»

'Amrû: «Je n'ai pu retenir [le nom] de ces deux sourates.»

(1) C'est une longue sourate.
(2) Dans le texte: *Fattân! Fattân! Fattân!*
(3) *Fâtin! Fâtin! Fâtin!*

فَأَخَذَنِي فَجَعَلَنِي عَنْ يَمِينِهِ، فَصَلَّى ثَلاثَ عَشْرَةَ رَكْعَةً، ثُمَّ نَامَ حَتَّى نَفخ، وَكَانَ إِذَا نَامَ نَفخَ، ثُمَّ أَتَاهُ ٱلمُؤَذِّنُ، فَخَرَجَ فصَلَّى وَلَمْ يَتَوَضَّأْ.

قَالَ عَمْرٌو: فَحَدَّثْتُ بِهِ بُكَيْراً فَقَالَ: حَدَّثَنِي كُرَيْبٌ بِذَلِكَ.

٥٩ - باب: إِذَا لَمْ يَنْوِ ٱلإِمَامُ أَنْ يَؤُمَّ، ثُمَّ جَاءَ قَوْمٌ فَأَمَّهُمْ.

٦٩٩ - حَدَّثَنَا مُسَدَّدٌ قَالَ: حَدَّثنا إِسْمَاعِيلُ بْنُ إِبْراهِيمَ، عَنْ أَيُّوبَ، عَنْ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ سَعِيدِ بْنِ جُبَيْرٍ، عَنْ أَبِيهِ، عَنِ ٱبْنِ عَبَّاسٍ قَالَ: بِتُّ عِنْدَ خَالَتِي، فَقَامَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ يُصَلِّي مِنَ ٱللَّيْلِ، فَقُمْتُ أُصَلِّي مَعَهُ، فَقُمْتُ عَنْ يَسَارِهِ، فَأَخَذَ بِرَأْسِي، فَأَقَامَنِي عَنْ يَمِينِهِ.

٦٠ - باب: إِذَا طَوَّلَ ٱلإِمَامُ، وَكَانَ لِلرَّجُلِ حَاجَةٌ، فَخَرَجَ فَصَلَّى.

٧٠٠ - حَدَّثَنَا مُسْلِم قَالَ: حَدَّثنا شُعْبَةُ، عَنْ عَمْرٍو، عَنْ جَابِرِ بْنِ عَبْدِ ٱللهِ: أَنَّ مُعَاذَ بْنَ جَبَلٍ، كَانَ يُصَلِّي مَعَ ٱلنَّبِيِّ ﷺ، ثُمَّ يَرْجِعُ فَيَؤُمُّ قَوْمَهُ.

٧٠١ - وَحَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ بَشَّارٍ قَالَ: حَدَّثنا غُنْدَرٌ قَالَ: حَدَّثنا شُعْبَةُ، عَنْ عَمْرٍو قَالَ: سَمِعْتُ جَابِرَ بْنَ عَبْدِ ٱللهِ قَالَ: كَانَ مُعَاذُ بْنُ جَبَلٍ يُصَلِّي مَعَ ٱلنَّبِيِّ ﷺ، ثُمَّ يَرْجِعُ فَيَؤُمُّ قَوْمَهُ، فَصَلَّى ٱلْعِشَاءَ، فَقَرَأَ بِالْبَقَرَةِ، فَانْصَرَفَ ٱلرَّجُلُ، فَكَأَنَّ مُعَاذاً تَنَاوَلَ مِنْهُ، فَبَلَغَ ٱلنَّبِيَّ ﷺ، فَقَالَ. «فَتَّانٌ، فَتَّانٌ، فَتَّانٌ». ثَلاثَ مِرَارٍ - أَوْ قَالَ: «فَاتِناً، فَاتِناً، فَاتِناً» -. وَأَمَرَهُ بِسُورَتَيْنِ مِنْ أَوْسَطِ ٱلمُفَصَّلِ. قَالَ عَمْرٌو: لاَ أَحْفَظُهُمَا.

R. 61 - Sur le fait que l'imâm allège la durée de la station debout et accomplit à terme le *rukû'* et le *sujûd*

702 - Abu Mas'ûd: Un homme dit [au Prophète]: "Par Dieu! Messager de Dieu! il n'y a qu'Un tel qui me pousse à venir en retard pour faire en groupe la prière d'*al-ghadât*(1), car il la rend trop longue."

«Avant ce jour-là, continue Abu Mas'ûd, je n'ai jamais vu le Messager de Dieu (ç) aussi en colère durant ses exhortations. Il nous dit: "Il y a parmi vous des personnes qui poussent les gens à fuir [la prière]. Que celui qui préside la prière fasse de sorte qu'elle soit légère! car il y a parmi les orants le faible, le veillard et celui qui a d'autres préoccupations."»

R. 62 - Lorsqu'on prie tout seul on peut prolonger la prière aussi longtemps qu'on le veut

703 - Abu Hurayra: Le Messager de Dieu (ç) a dit: "Lorsque l'un de vous préside les orants en prière, qu'il la fasse légère! car il y a parmi eux le faible, le malade et le vieillard... Mais quand l'un de vous est en train de prier seul, il peut prolonger la prière aussi longtemps qu'il le veut."»

R. 63 - Sur celui qui se plaint de son imâm lorsque celui-ci prolonge la prière

* Abu 'Usayd dit: «... O mon fils! tu nous as prolongé la prière!»

704 - Abu Mas'ûd dit: «Un homme dit: "O Messager de Dieu! je tarde à venir faire en commun la prière du *fajr* du fait qu'Un tel nous retient longtemps à la faire." Sur ce, le Messager de Dieu (ç) se mit dans une colère que je n'avais jamais vue de lui auparavant. Il dit: "O gens! il y a parmi vous des personnes qui poussent [les fidèles] à fuir [la prière]. Que celui qui préside les gens en prière, la fasse légère! car il y a derrière lui le faible, le vieillard et ceux qui ont d'autres préoccupations.»

705 - Jâbir ben 'Abd-ul-Lâh dit: «A la tombée de la nuit, un homme arriva avec deux chamelles(2) au moment où Mu'âdh était en train [de présider] la prière.

(1) C.à.d, la prière de l'aube.

(2) Dans le texte «avec deux *nâdih*», et la *nâdih* est la chamelle qu'on utilise dans l'irrigation des palmeraies ou des champs.

٦١ - باب: تَخْفِيفِ ٱلإِمَامِ فِي ٱلْقِيامِ، وَإِتْمَامِ ٱلرُّكُوعِ وَٱلسُّجُودِ.

٧٠٢ - حَدَّثَنَا أَحْمَدُ بْنُ يُونُسَ قَالَ: حَدَّثنا زُهَيْرٌ قَالَ: حَدَّثنا إِسْماعِيلُ قَالَ: سَمِعْتُ قَيْساً قَالَ: أَخْبَرَنِي أَبُو مَسْعُودٍ: أَنَّ رَجُلاً قَالَ: وَٱللهِ يَا رَسُولَ ٱللهِ، إِنِّي لأَتَأَخَّرُ عَنْ صَلاَةِ ٱلْغَدَاةِ مِنْ أَجْلِ فُلاَنٍ، مِمَّا يُطِيلُ بِنَا، فَمَا رَأَيْتُ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ فِي مَوْعِظَةٍ أَشَدَّ غَضَباً مِنْهُ يَوْمَئِذٍ، ثُمَّ قَالَ: «إِنَّ مِنْكُمْ مُنَفِّرِينَ، فَأَيُّكُمْ مَا صَلَّى بِالنَّاسِ فَلْيَتَجَوَّزْ، فَإِنَّ فِيهِمُ ٱلضَّعِيفَ وَٱلْكَبِيرَ وَذَا ٱلْحَاجَةِ».

٦٢ - باب: إِذَا صَلَّى لِنَفْسِهِ فَلْيُطَوِّلْ مَا شَاءَ.

٧٠٣ - حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ يُوسُفَ قَالَ: أَخْبَرَنَا مالِكٌ، عَنْ أَبِي ٱلزِّنَادِ، عَنِ ٱلأَعْرَجِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ قَالَ: «إِذَا صَلَّى أَحَدُكُمْ لِلنَّاسِ فَلْيُخَفِّفْ، فَإِنَّ مِنْهُمُ ٱلضَّعِيفَ وَٱلسَّقِيمَ وَٱلْكَبِيرَ، وَإِذَا صَلَّى أَحَدُكُمْ لِنَفْسِهِ فَلْيُطَوِّلْ مَا شَاءَ».

٦٣ - باب: مَن شَكَا إِمَامَهُ إِذَا طَوَّلَ.

وَقَالَ أَبُو أُسَيْدٍ: طَوَّلْتَ بِنَا يَا بُنَيَّ.

٧٠٤ - حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ يُوسُفَ: حَدَّثنا سُفْيانُ، عَنْ إِسْماعِيلَ بْنِ أَبِي خَالِدٍ، عَنْ قَيْسِ ٱبْنِ أَبِي حَازِمٍ، عَنْ أَبِي مَسْعُودٍ قَالَ: قَالَ رَجُلٌ: يَا رَسُولَ ٱللهِ، إِنِّي لأَتَأَخَّرُ عَنِ ٱلصَّلاَةِ فِي ٱلفَجْرِ مِمَّا يُطِيلُ بِنا فُلاَنٌ فِيهَا، فَغَضِبَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ، مَا رَأَيْتُهُ غَضِبَ فِي مَوْضِعٍ كَانَ أَشَدَّ غَضَباً مِنْهُ يَوْمَئِذٍ، ثُمَّ قَالَ: «يَا أَيُّهَا ٱلنَّاسُ، إِنَّ مِنْكُمْ مُنَفِّرِينَ، فَمَنْ أَمَّ ٱلنَّاسَ فَلْيَتَجَوَّزْ، فَإِنَّ خَلْفَهُ ٱلضَّعِيفَ وَٱلكَبِيرَ وَذَا ٱلْحَاجَةِ».

٧٠٥ - حَدَّثَنَا آدَمُ بْنُ أَبِي إِيَاسٍ قَالَ: حَدَّثَنَا شُعْبَةُ قَالَ: حَدَّثنا مُحَارِبُ بْنُ دِثَارٍ قَالَ: سَمِعْتُ جَابِرَ بْنَ عَبْدِ ٱللهِ ٱلأَنْصَارِيَّ قَالَ: أَقْبَلَ رَجُلٌ بِنَاضِحَيْنِ - وَقَدْ جَنَحَ ٱللَّيْلُ - فَوَافَقَ مُعَاذاً

Il laissa ses chamelles et entra [faire la prière] derrière Mu'âdh qui se mit à réciter la sourate d'al-Baqara — ou d'an-Nisâ'. [En remarquant cela], l'homme se retira (de la mosquée?). Ayant appris que Mu'âdh avait dit à son sujet des mot offensants, il partit voir le Prophète (ç) et se plaignit auprès de lui... Et le Prophète (ç) de dire par trois fois: "O Mu'âdh! es-tu un grand tentateur? (ou: es-tu un tentateur?) Ne valait-il pas mieux prier avec *Sabbiḥ-isma-rabikka, Wa-ch-chamsi wa ḍuḥâha* ou *Wa-l-layli 'idha yaghchâ...*, car il ya le vieillard, le faible et celui qui a d'autres préoccupations qui prient derrière toi.»

Chu'ba: Je crois que cette dernière phrase fait partie de ce *ḥadîth.*

* Abu 'Abd-ul-Lâh: Comme Chu'ba, Sa'îd ben Masrûq, Mis'ar et ach-Chaybany ont aussi rapporté ce *ḥadîth.*

* ... De 'Amrû et 'Ubayd-ul-Lâh ibn Muqsam et Abu az-Zubayr, d'Abu az-Zubayr:... Mu'adh récita [la sourate] d'al-Baqara dans la prière du *'ichâ'...*

* Et comme Chu'ba toujours, al-'A'mach a aussi rapporté ce *ḥadîth* de Muḥârib.

R. 64 Sur le fait d'accélérer la prière tout en l'accomplissant parfaitement

706 - 'Anas dit: «[Des fois], le Prophète (ç) accomplissait vite et parfaitement la prière.»

R. 65 - Sur celui qui allège la prière [en entendant] un enfant pleurer

707 - D'après Abu Qatâda, le Prophète (ç) dit: «[Il m'arrive de] me mettre debout pour prolonger la prière, mais, en entendant les sanglots d'un bébé, j'accélère de crainte de faire de la peine à la mère.»

* Comme al-Walîd, Bichr ben Bakr, ibn al-Mubârak et Baqiyya ont aussi rapporté ce ḥadîth d'al-'Awzâ'y.

708 - Charîk ben 'Abd-ul-Lâh dit: «J'ai entendu 'Anas ben Mâlik dire: "Je n'ai jamais prié derrière un imâm qui a une prière aussi légère et aussi parfaite que celle du Prophète (ç). [Des fois], en entendant les sanglots d'un enfant, il accélérait de crainte de causer de la peine à la mère."»

709 - Qatâda rapporta que 'Anas ben Mâlik lui avait dit ceci: «Le Prophète

يُصَلِّي، فتركَ ناضِحَهُ، وَأَقْبَلَ إِلَى مُعَاذٍ، فَقَرَأَ بِسُورَةِ ٱلْبَقَرَةِ - أَوِ ٱلنِّسَاءِ - فَانْطَلَقَ ٱلرَّجُلُ، وَبَلَغَهُ أَنَّ مُعَاذاً نَالَ مِنْهُ، فَأَتَى ٱلنَّبِيَّ ﷺ فَشَكَا إِلَيْهِ مُعَاذاً، فَقَالَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ: «يَا مُعَاذُ أَفَتَّانٌ أَنْتَ؟» - أَوْ «أَفَاتِنٌ» - ثَلاثَ مِرَارٍ: «فَلَوْلَا صَلَّيْتَ بِسَبِّحِ ٱسْمَ رَبِّكَ، وَٱلشَّمْسِ وَضُحَاهَا، وَٱللَّيْلِ إِذَا يَغْشَى، فَإِنَّهُ يُصَلِّي وَرَاءَكَ ٱلْكَبِيرُ وَٱلضَّعِيفُ وَذُو ٱلْحَاجَةِ». أَحْسِبُ هَذَا فِي ٱلْحَدِيثِ.

قَالَ أَبُو عَبْدِ ٱللهِ: وَتَابَعَهُ سَعِيدُ بْنُ مَسْرُوقٍ، وَمِسْعَرٌ، وَٱلشَّيْبَانِيُّ. قَالَ عَمْرٌو وَعُبَيْدُ ٱللهِ ٱبْنُ مِقْسَمٍ، وَأَبُو ٱلزُّبَيْرِ، عَنْ جَابِرٍ: قَرَأَ مُعَاذٌ فِي ٱلْعِشَاءِ بِٱلْبَقَرَةِ. وَتَابَعَهُ ٱلْأَعْمَشُ، عَنْ مُحَارِبٍ.

٦٤ - باب: الإِيجَازِ فِي الصَّلَاةِ وَإِكْمَالِهَا

٧٠٦ - حَدَّثَنَا أَبُو مَعْمَرٍ قَالَ: حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱلْوَارِثِ قَالَ: حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱلْعَزِيزِ، عَنْ أَنَسٍ قَالَ: كَانَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ يُوجِزُ ٱلصَّلَاةَ وَيُكْمِلُهَا.

٦٥ - باب: مَنْ أَخَفَّ ٱلصَّلَاةَ عِنْدَ بُكَاءِ ٱلصَّبِيِّ.

٧٠٧ - حَدَّثَنَا إِبْرَاهِيمُ بْنُ مُوسَى قَالَ: أَخْبَرَنَا ٱلْوَلِيدُ قَالَ: حَدَّثَنَا ٱلْأَوْزَاعِيُّ، عَنْ يَحْيَى ٱبْنِ أَبِي كَثِيرٍ، عَنْ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ أَبِي قَتَادَةَ، عَنْ أَبِيهِ أَبِي قَتَادَةَ، عَنِ ٱلنَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «إِنِّي لَأَقُومُ فِي ٱلصَّلَاةِ أُرِيدُ أَنْ أُطَوِّلَ فِيهَا، فَأَسْمَعُ بُكَاءَ ٱلصَّبِيِّ، فَأَتَجَوَّزُ فِي صَلَاتِي، كَرَاهِيَةَ أَنْ أَشُقَّ عَلَى أُمِّهِ».

تَابَعَهُ بِشْرُ بْنُ بَكْرٍ، وَٱبْنُ ٱلْمُبَارَكِ، وَبَقِيَّةُ، عَنِ ٱلْأَوْزَاعِيِّ.

٧٠٨ - حَدَّثَنَا خَالِدُ بْنُ مَخْلَدٍ قَالَ: حَدَّثَنَا سُلَيْمَانُ بْنُ بِلَالٍ قَالَ: حَدَّثَنَا شَرِيكُ بْنُ عَبْدِ ٱللهِ قَالَ: سَمِعْتُ أَنَسَ بْنَ مَالِكٍ يَقُولُ: مَا صَلَّيْتُ وَرَاءَ إِمَامٍ قَطُّ، أَخَفَّ صَلَاةً وَلَا أَتَمَّ، مِنَ ٱلنَّبِيِّ ﷺ، وَإِنْ كَانَ لَيَسْمَعُ بُكَاءَ ٱلصَّبِيِّ فَيُخَفِّفُ، مَخَافَةَ أَنْ تُفْتَنَ أُمُّهُ.

٧٠٩ - حَدَّثَنَا عَلِيُّ بْنُ عَبْدِ ٱللهِ قَالَ: حَدَّثَنَا يَزِيدُ بْنُ زُرَيْعٍ قَالَ: حَدَّثَنَا سَعِيدٌ قَالَ: حَدَّثَنَا قَتَادَةُ: أَنَّ أَنَسَ بْنَ مَالِكٍ حَدَّثَهُ: أَنَّ ٱلنَّبِيَّ ﷺ قَالَ: «إِنِّي لَأَدْخُلُ فِي ٱلصَّلَاةِ، وَأَنَا أُرِيدُ

(ç) dit: "[Il m'arrive de] commencer la prière avec l'intention de la faire longue mais, en entendant les sanglots d'un enfant, j'allège la prière parce je connais le grand chagrin que ces pleurs causent à sa mère."»

710 - D'après 'Anas ben Mâlik, le Prophète (ç) [dit]: «[Il m'arrive de] commencer la prière avec l'intention de la faire longue mais, en entendant les sanglots d'un enfant, je l'allège parce que je connais le grand chagrin que ces pleurs causent à sa mère.»

* Mûsa: Un *ḥadîth* similaire nous a été rapporté par 'Abân, et ce directement de Qatâda, directement de 'Anas, du Prophète (ç)...

R. 66 - Lorsque [l'imâm] fait la prière puis préside des fidèles...

711 - D'après 'Amrû ben Dinâr, Jâbir dit: «Mu'adh priait avec le Prophète (ç) puis se dirigeait vers les siens pour les présider en prière.»

R. 67 - Sur celui qui fait entendre aux fidèles le *tekbîr* de l'imâm

712 - 'Â'icha (r) dit: «Durant la maladie qui précéda la mort du Prophète (ç), Bilâl vint une fois lui annoncer l'heure de la prière. "Transmettez l'ordre à Abu Bakr, dit le Prophète, afin qu'il préside la prière! — Mais Abu Bakr, dis-je, est un homme sensible; s'il prend ta place, il commencera à pleurer sans pouvoir faire la récitation [du Coran]. — Transmettez l'ordre à Abu Bakr afin qu'il préside la prière!" insista à dire le Prophète et moi de redire la même chose. Mais à la troisième — Ou: à la quatrième — reprise, il dit: "Vous ressemblez aux femme [qui ont été éprises] de Joseph..., transmettez l'ordre à Abu Bakr afin qu'il préside la prière!"

«En effet, Abu Bakr présida la prière. Mais [une fois], le Prophète (ç) sortit soutenu par deux hommes; il me semble encore que je suis en train de le voir traînant les pied sur le sol. En sentant sa présence, Abu Bakr essaya de reculer mais le Prophète lui fit signe de continuer la prière. Abu Bakr (r) recula quand même. Quant au Prophète (ç), il s'assit à côté d'Abu Bakr qui faisait entendre aux fidèles les *tekbîr* [du Prophète].»

* Comme 'Abd-ul-Lâh ben Dâwud, Muḥâdir a aussi rapporté ce *ḥadîth*.

إِطَالَتَهَا، فَأَسْمَعُ بُكَاءَ ٱلصَّبِيِّ، فَأَتَجَوَّزُ فِي صَلَاتِي، مِمَّا أَعْلَمُ مِنْ شِدَّةِ وَجْدِ أُمِّهِ مِنْ بُكَائِهِ».

٧١٠ ـ **حَدَّثَنَا** مُحَمَّدُ بْنُ بَشَّارٍ قَالَ: حَدَّثنا ٱبْنُ أَبِي عَدِيٍّ، عَنْ سَعِيدٍ، عَنْ قَتَادَةَ عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ، عَنِ ٱلنَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «إِنِّي لَأَدْخُلُ فِي ٱلصَّلَاةِ، فَأُرِيدُ إِطَالَتَهَا، فَأَسْمَعُ بُكَاءَ ٱلصَّبِيِّ فَأَتَجَوَّزُ، مِمَّا أَعْلَمُ مِنْ شِدَّةِ وَجْدِ أُمِّهِ مِنْ بُكَائِهِ».

وَقَالَ مُوسَى: حَدَّثنا أَبَانُ: حَدَّثنا قَتَادَةُ: حَدَّثنا أَنَسٌ، عَنِ ٱلنَّبِيِّ ﷺ: مِثْلَهُ.

٦٦ ـ باب: إِذَا صَلَّى ثُمَّ أَمَّ قَوْماً.

٧١١ ـ **حَدَّثَنَا** سُلَيْمَانُ بْنُ حَرْبٍ وَأَبُو ٱلنُّعْمَانِ قَالَا: حَدَّثنا حَمَّادُ بْنُ زَيْدٍ، عَنْ أَيُّوبَ، عَنْ عَمْرِو بْنِ دِينَارٍ، عَنْ جَابِرٍ قَالَ: كَانَ مُعَاذٌ يُصَلِّي مَعَ ٱلنَّبِيِّ ﷺ، ثُمَّ يَأْتِي قَوْمَهُ فَيُصَلِّي بِهِمْ.

٦٧ ـ باب: مَنْ أَسْمَعَ ٱلنَّاسَ تَكْبِيرَ ٱلْإِمَامِ.

٧١٢ ـ **حَدَّثَنَا** مُسَدَّدٌ قَالَ: حَدَّثنا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ دَاوُدَ قَالَ: حَدَّثنا ٱلْأَعْمَشُ، عَنْ إِبْرَاهِيمَ، عَنِ ٱلْأَسْوَدِ، عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا قَالَتْ: لَمَّا مَرِضَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ مَرَضَهُ ٱلَّذِي مَاتَ فِيهِ، أَتَاهُ بِلَالٌ يُؤْذِنُهُ بِالصَّلَاةِ، فَقَالَ: «مُرُوا أَبَا بَكْرٍ فَلْيُصَلِّ». قُلْتُ: إِنَّ أَبَا بَكْرٍ رَجُلٌ أَسِيفٌ، إِنْ يَقُمْ مَقَامَكَ يَبْكِي، فَلَا يَقْدِرُ عَلَى ٱلْقِرَاءَةِ، قَالَ: «مُرُوا أَبَا بَكْرٍ فَلْيُصَلِّ». فَقُلْتُ مِثْلَهُ، فَقَالَ فِي ٱلثَّالِثَةِ ـ أَوِ ٱلرَّابِعَةِ ـ: «إِنَّكُنَّ صَوَاحِبُ يُوسُفَ، مُرُوا أَبَا بَكْرٍ فَلْيُصَلِّ». فَصَلَّى، وَخَرَجَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ يُهَادَى بَيْنَ رَجُلَيْنِ، كَأَنِّي أَنْظُرُ إِلَيْهِ يَخُطُّ بِرِجْلَيْهِ ٱلْأَرْضَ، فَلَمَّا رَآهُ أَبُو بَكْرٍ ذَهَبَ يَتَأَخَّرُ، فَأَشَارَ إِلَيْهِ: أَنْ صَلِّ. فَتَأَخَّرَ أَبُو بَكْرٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ، وَقَعَدَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ إِلَى جَنْبِهِ، وَأَبُو بَكْرٍ يُسْمِعُ ٱلنَّاسَ ٱلتَّكْبِيرَ.

تَابَعَهُ مُحَاضِرٌ عَنِ ٱلْأَعْمَشِ.

R. 68 - Sur le fait qu'un fidèle soit présidé par l'imâm et que le reste des orants soient présidés par ce fidèle

* On rapporte que le Prophète (ç) dit: «Suivez ma prière et que ceux qui sont derrière vous suivent la vôtre!»

713 - 'Â'icha dit: «Lorsque la maladie du Messager de Dieu (ç) avait atteint un stade avancé, Bilâl arriva pour lui annoncer l'heure de la prière. "Transmettez l'ordre, commanda le Prophète, à Abu Bakr afin qu'il préside les gens en prière! — O Messager de Dieu! dis-je, Abu Bakr est un homme sensible; s'il prend ta place, il ne pourra pas faire entendre les fidèles... Pourquoi ne donnes-tu pas ton ordre à 'Umar? — Transmettez l'ordre, insista-t-il, à Abu Bakr afin qu'il préside les gens en prière!" Sur ce, je dis à Ḥafṣa: "Dis-lui ceci: *Abu Bakr est un homme sensible; s'il prend ta place, il ne pourra faire entendre les fidèles... Pourquoi n'ordonnes-tu pas 'Umar?* [Mais en entendant cela], le Prophète [nous] dit: "Vous ressemblez aux femmes [qui ont été éprises] de Joseph... Transmettez l'ordre à Abu Bakr afin qu'il préside les gens en prière!"...

«En effet, Abu Bakr commença la prière mais, sentant une certaine amélioration dans son état, le Messager de Dieu (ç) se leva soutenu par deux hommes et entra à la mosquée pieds traînant sur le sol. Ayant senti sa présence, Abu Bakr essaya de reculer mais le Messager de Dieu (ç) lui fit signe de rester... Ensuite, le Messager de Dieu (ç) s'approcha et s'assit à gauche d'Abu Bakr. Ainsi, celui-ci priait debout tandis que le Messager de Dieu (ç) priait assis. Abu Bakr imitait la prière du Messager de Dieu (ç) et les fidèles imitaient celle d'Abu Bakr (r).»

R. 69 - En cas de doute, l'imâm peut-il se référer aux paroles des fidèles?

714 - Abu Hurayra: Une fois, le Messager de Dieu (ç) fit deux *rak'a* [au lieu de quatre], d'où Dhu-l-Yadayn lui dit: "O Messager de Dieu! est-ce que c'est [le nombre de *rak'a*] de la prière qui est réduit ou c'est toi qui viens d'oublier? — Est-ce que Dhul-Yadayn dit vrai? demanda le Messager de Dieu (ç) — Oui, répondirent les fidèles." Sur ce, le Messager de Dieu (ç) se leva, fit deux autres *rak'a* et prononça le *teslîm*. Après quoi, il prononça le *tekbîr* et se prosterna comme il venait de le faire ou plus longuement.»

715 - Abu Hurayra dit: «Une fois, le Prophète (ç) fit la prière du *ḍuhr* en

٦٨ ـ باب: ٱلرَّجُلُ يَأْتَمُّ بِالإِمَامِ، وَيَأْتَمُّ ٱلنَّاسُ بِالمَأْمُومِ.

وَيُذْكَرُ عَنِ ٱلنَّبِيِّ ﷺ: «ٱئْتَمُّوا بِي، وَلْيَأْتَمَّ بِكُمْ مَنْ بَعْدَكُمْ».

٧١٣ ـ حَدَّثَنَا قُتَيْبَةُ بْنُ سَعِيدٍ قَالَ: حَدَّثنا أَبُو مُعاوِيَةَ، عَنِ ٱلأَعْمَشِ، عَنْ إِبْراهِيمَ، عَنِ ٱلأَسْوَدِ، عَنْ عَائِشَةَ قَالَتْ: لَمَّا ثَقُلَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ، جَاءَ بِلَالٌ يُؤْذِنُهُ بِالصَّلَاةِ، فَقَالَ: «مُرُوا أَبَا بَكْرٍ أَنْ يُصَلِّيَ بِالنَّاسِ». فَقُلْتُ: يَا رَسُولَ ٱللهِ، إِنَّ أَبَا بَكْرٍ رَجُلٌ أَسِيفٌ، وَإِنَّهُ مَتَى مَا يَقُمْ مَقَامَكَ لَا يُسْمِعِ ٱلنَّاسَ، فَلَوْ أَمَرْتَ عُمَرَ، فَقَالَ: «مُرُوا أَبَا بَكْرٍ يُصَلِّي بِالنَّاسِ». فَقُلْتُ لِحَفْصَةَ: قُولِي لَهُ: إِنَّ أَبَا بَكْرٍ رَجُلٌ أَسِيفٌ، وَإِنَّهُ مَتَى يَقُمْ مَقَامَكَ لَا يُسْمِعِ ٱلنَّاسَ، فَلَوْ أَمَرْتَ عُمَرَ، قَالَ: «إِنَّكُنَّ لَأَنْتُنَّ صَوَاحِبُ يُوسُفَ، مُرُوا أَبَا بَكْرٍ أَنْ يُصَلِّيَ بِالنَّاسِ». فَلَمَّا دَخَلَ فِي ٱلصَّلَاةِ، وَجَدَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ فِي نَفْسِهِ خِفَّةً، فَقَامَ يُهَادَى بَيْنَ رَجُلَيْنِ، وَرِجْلَاهُ تَخُطَّانِ فِي ٱلأَرْضِ، حَتَّى دَخَلَ ٱلمَسْجِدَ، فَلَمَّا سَمِعَ أَبُو بَكْرٍ حِسَّهُ، ذَهَبَ أَبُو بَكْرٍ يَتَأَخَّرُ، فَأَوْمَأَ إِلَيْهِ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ، فَجَاءَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ حَتَّى جَلَسَ عَنْ يَسَارِ أَبِي بَكْرٍ، فَكَانَ أَبُو بَكْرٍ يُصَلِّي قَائِماً، وَكَانَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ يُصَلِّي قَاعِداً، يَقْتَدِي أَبُو بَكْرٍ بِصَلَاةِ رَسُولِ ٱللهِ ﷺ، وَٱلنَّاسُ مُقْتَدُونَ بِصَلَاةِ أَبِي بَكْرٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ.

٦٩ ـ باب: هَلْ يَأْخُذُ ٱلإِمَامُ إِذَا شَكَّ بِقَوْلِ ٱلنَّاسِ.

٧١٤ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ مَسْلَمَةَ، عَنْ مالِكِ بْنِ أَنَسٍ، عَنْ أَيُّوبَ بْنِ أَبِي تَمِيمَةَ ٱلسَّخْتِيَانِيِّ، عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ سِيرِينَ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ ٱنْصَرَفَ مِنَ ٱثْنَتَيْنِ، فَقَالَ لَهُ ذُو ٱلْيَدَيْنِ: أَقَصُرَتِ ٱلصَّلَاةُ أَمْ نَسِيتَ يَا رَسُولَ ٱللهِ؟ فَقَالَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ: «أَصَدَقَ ذُو ٱلْيَدَيْنِ؟». فَقَالَ ٱلنَّاسُ: نَعَمْ، فَقَامَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ، فَصَلَّى ٱثْنَتَيْنِ أُخْرَيَيْنِ، ثُمَّ سَلَّمَ، ثُمَّ كَبَّرَ، فَسَجَدَ مِثْلَ سُجُودِهِ أَوْ أَطْوَلَ.

٧١٥ ـ حَدَّثَنَا أَبُو ٱلْوَلِيدِ قَالَ: حَدَّثنا شُعْبَةُ، عَنْ سَعْدِ بْنِ إِبْراهِيمَ، عَنْ أَبِي سَلَمَةَ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ قَالَ:

accomplissant deux *rak'a* [seulement]. On lui dit alors: "Tu viens de faire deux *rak'a* [seulement]." Sur ce, il fit deux [autres] *rak'a*, prononça le *teslîm* puis fit deux prosternations.»

R. 70 - Lorsque l'imâm pleure dans la prière

* 'Abd-ul-Lâh ben Chaddâd: Etant avec les derniers, j'entendais les sanglots de 'Umar qui était en train de réciter: **Je ne me plains de mon obsession, de ma tristesse que vers Dieu**[1].

716 - 'Â'icha, la Mère des croyants: Au cours de sa maladie, le Messager de Dieu (ç) dit: "Transmettez l'ordre à Abu Bakr afin qu'il préside les gens en prière!"

'Â'icha: «Je dis alors: "Si Abu Bakr prend ta place, il ne pourra pas faire entendre les fidèles..., à cause de ses pleurs. Donnes-en l'ordre à 'Umar afin qu'il la préside! — Transmettez l'ordre, insista le Prophète, à Abu Bakr afin qu'il préside les gens en prière!"»

'Â'icha dit ensuite à Ḥafṣa: "Dis-lui ceci: *Si Abu Bakr prend ta place, il ne pourra pas faire entendre les fidèles..., à cause de ses pleurs. Donnes-en l'ordre à 'Umar de présider la prière!"*

En effet, Ḥafṣa fit la chose mais le Messager de Dieu (ç) dit: "Fi! Vous ressemblez vraiment aux femmes [qui ont été éprises] de Joseph... Transmettez l'ordre à Abu Bakr afin qu'il préside les gens en prière!" Et Ḥafṣa de dire à 'Â'icha: "Je n'avais point à avoir de ta part un quelconque bien!"

R. 71 - Sur le fait de bien aligner les rangs pendant et après l'*iqâma*

717 - An-Nu'mân ben Bachîr dit: «Le Prophète (ç) dit: "Soit que vous alignez vos rangs bien comme il faut, soit que Dieu tordra vos faces[2]."»

718 - 'Anas: Le Prophète (ç) a dit: "Que vos rangs soient bien faits! car je vous vois par derrière mon dos."

---

(1) Ŷusuf, 86.

(2) Autre traduction: détournera vos faces les unes des autres.

صَلَّى ٱلنَّبِيُّ ﷺ ٱلظُّهْرَ رَكْعَتَيْنِ، فَقِيلَ: صَلَّيْتَ رَكْعَتَيْنِ، فَصَلَّى رَكْعَتَيْنِ، ثُمَّ سَلَّمَ، ثُمَّ سَجَدَ سَجْدَتَيْنِ.

٧٠ ـ باب: إِذَا بَكَى ٱلإِمَامُ فِي ٱلصَّلَاةِ.

وَقَالَ عَبْدُ ٱللهِ بْنُ شَدَّادٍ: سَمِعْتُ نَشِيجَ عُمَرَ، وَأَنَا فِي آخِرِ ٱلصُّفُوفِ، يَقْرَأُ: ﴿إِنَّمَآ أَشْكُواْ بَثِّي وَحُزْنِيٓ إِلَى ٱللَّهِ﴾[1].

٧١٦ ـ حَدَّثَنَا إِسْمَاعِيلُ قَالَ: حَدَّثنا مالِكُ بْنُ أَنَسٍ، عَنْ هِشَامِ بْنِ عُرْوَةَ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ عَائِشَةَ أُمِّ ٱلْمُؤْمِنِينَ: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ قَالَ فِي مَرَضِهِ: «مُرُوا أَبَا بَكْرٍ يُصَلِّي بِالنَّاسِ». قالَتْ عَائِشَةُ: قُلْتُ: إِنَّ أَبَا بَكْرٍ، إِذَا قَامَ فِي مَقَامِكَ لَمْ يُسْمِعِ ٱلنَّاسَ مِنَ ٱلْبُكَاءِ، فَمُرْ عُمَرَ فَلْيُصَلِّ، فَقَالَ: «مُرُوا أَبَا بَكْرٍ فَلْيُصَلِّ لِلنَّاسِ». قَالَتْ عَائِشَةُ لِحَفْصَةَ: قُولِي لَهُ: إِنَّ أَبَا بَكْرٍ، إِذَا قَامَ فِي مَقَامِكَ لَمْ يُسْمِعِ ٱلنَّاسَ مِنَ ٱلْبُكَاءِ، فَمُرْ عُمَرَ فَلْيُصَلِّ لِلنَّاسِ، فَفَعَلَتْ حَفْصَةُ، فَقَالَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ: «مَهْ، إِنَّكُنَّ لَأَنْتُنَّ صَوَاحِبُ يُوسُفَ، مُرُوا أَبَا بَكْرٍ فَلْيُصَلِّ لِلنَّاسِ». قَالَتْ حَفْصَةُ لِعَائِشَةَ: مَا كُنْتُ لِأُصِيبَ مِنْكِ خَيْراً.

٧١ ـ باب: تَسْوِيَةِ ٱلصُّفُوفِ عِنْدَ ٱلإِقَامَةِ وَبَعْدَهَا.

٧١٧ ـ حَدَّثَنَا أَبُو ٱلْوَلِيدِ، هِشَامُ بْنُ عَبْدِ ٱلْمَلِكِ، قَالَ: حَدَّثنا شُعْبَةُ قَالَ: أَخْبَرَنِي عَمْرُو بْنُ مُرَّةَ قَالَ: سَمِعْتُ سَالِمَ بْنَ أَبِي ٱلْجَعْدِ قَالَ: سَمِعْتُ ٱلنُّعْمَانَ بْنَ بَشِيرٍ يَقُولُ: قَالَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ: «لَتُسَوُّنَّ صُفُوفَكُمْ، أَوْ لَيُخَالِفَنَّ ٱللَّهُ بَيْنَ وُجُوهِكُمْ».

٧١٨ ـ حَدَّثَنَا أَبُو مَعْمَرٍ قَالَ: حَدَّثنا عَبْدُ ٱلْوَارِثِ، عَنْ عَبْدِ ٱلْعَزِيزِ، عَنْ أَنَسٍ: أَنَّ ٱلنَّبِيَّ ﷺ قَالَ: «أَقِيمُوا ٱلصُّفُوفَ، فَإِنِّي أَرَاكُمْ خَلْفَ ظَهْرِي».

---

(١) سورة يوسف: الآية ٨٦.

R. 72 - Sur le fait que l'imâm se tourne vers les fidèles pendant l'alignement des rangs

719 - 'Anas dit: «On fit l'*iqâma* pour la prière puis le Messager de Dieu (ç) nous donna du visage et dit: "Que vos rangs soient bien faits et serrez-vous! car je vous vois par derrière mon dos."»

R. 73 - Sur le premier rang

720 - Abu Hurayra dit: «Le Prophète (ç) a dit: "Sont des *chahîd* [ceux qui meurent à cause] d'une noyade, d'une peste, d'une colique ou d'un éboulement."

721 - «Il a dit aussi: "Si les fidèles savaient [le bien] qu'il y a dans le fait de venir [accomplir la prière du *ḍuhr*] pendant la canicule, il se hâteraient [à venir]... S'ils savaient ce qu'il y a dans la *'atama* et le *ṣubḥ*, ils viendraient fût-ce en rampant. Et s'ils savaient ce qu'il y a dans le premier rang, ils y viendraient [fût-ce] en faisant un tirage au sort."»

R. 74 - Bien faire le rang c'est bien faire la prière

722 - D'après Abu Hurayra, le Prophète (ç) [dit]: «S'il y a un imâm [à la prière] c'est pour qu'il soit imité. Donc, ne vous écartez pas de ce qu'il fait: s'il fait le *rukû'*, faites le *rukû'*; s'il dit: *sami'a-l-Lâhû limân ḥamidahu,* dites: *Rabbanâ wa laka-l-ḥamdu*; s'il se prosterne, prosternez-vous; s'il prie assis, priez tous assis. D'autre part, que vos rangs soient bien faits pendant la prière! car bien faire le rang c'est bien faire la prière.»

723 - D'après 'Anas, le Prophète (ç) dit: «Alignez vos rangs! car bien aligner les rangs fait partie d'une prière bien faite.»

R. 75 - Sur le péché de celui qui ne fait pas le rang bien comme il faut

724 - 'Anas ben Mâlik [rapporte] être arrivé à Médine où on lui dit: "Par rapport à ce que tu connais de la période du Messager de Dieu (ç), quelle est la chose que tu désapprouves en nous? — A part que vous ne faites pas les rangs bien comme il faut, répondit 'Anas, il n'y a rien que je désapprouve."

٧٢ ـ باب: إِقْبَالِ ٱلإِمَامِ عَلَى ٱلنَّاسِ، عِنْدَ تَسْوِيَةِ ٱلصُّفُوفِ.

٧١٩ ـ حَدَّثَنَا أَحْمَدُ بْنُ أَبِي رَجَاءٍ قَالَ: حَدَّثنا مُعاوِيَةُ بْنُ عَمْرٍو قَالَ: حَدَّثنا زَائِدَةُ بْنُ قُدَامَةَ قَالَ: حَدَّثنا حُمَيْدٌ ٱلطَّوِيلُ: حَدَّثنا أَنَسٌ قَالَ: أُقِيمَتِ ٱلصَّلاَةُ، فَأَقْبَلَ عَلَيْنَا رَسُولُ ٱللهِ ﷺ بِوَجْهِهِ، فَقَالَ: «أَقِيمُوا صُفُوفَكُمْ، وَتَرَاصُّوا، فَإِنِّي أَرَاكُمْ مِنْ وَرَاءِ ظَهْرِي».

٧٣ ـ باب: ٱلصَّفِّ ٱلأَوَّلِ.

٧٢٠ ـ حَدَّثَنَا أَبُو عَاصِمٍ، عَنْ مالِكٍ، عَنْ سُمَيٍّ، عَنْ أَبِي صَالِحٍ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ قَالَ: قَالَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ: «ٱلشُّهَدَاءُ: ٱلْغَرِقُ، وَٱلْمَطْعُونُ، وَٱلْمَبْطُونُ، وَٱلْهَدْمُ».

٧٢١ ـ وَقَالَ: «وَلَوْ يَعْلَمُونَ مَا فِي ٱلتَّهْجِيرِ لاَسْتَبَقُوا، وَلَوْ يَعْلَمُونَ مَا فِي ٱلْعَتَمَةِ وَٱلصُّبْحِ، لأَتَوْهُمَا وَلَوْ حَبْواً، وَلَوْ يَعْلَمُونَ مَا فِي ٱلصَّفِّ ٱلْمُقَدَّمِ لاَسْتَهَمُوا».

٧٤ ـ باب: إِقَامَةُ ٱلصَّفِّ مِنْ تَمَامِ ٱلصَّلاَةِ.

٧٢٢ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ مُحَمَّدٍ قَالَ: حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱلرَّزَّاقِ قَالَ: أَخْبَرَنَا مَعْمَرٌ، عَنْ هَمَّامٍ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، عَنِ ٱلنَّبِيِّ ﷺ أَنَّهُ قَالَ: «إِنَّمَا جُعِلَ ٱلإِمَامُ لِيُؤْتَمَّ بِهِ، فَلاَ تَخْتَلِفُوا عَلَيْهِ، فَإِذَا رَكَعَ فَارْكَعُوا، وَإِذَا قَالَ سَمِعَ ٱللهُ لِمَنْ حَمِدَهُ، فَقُولُوا: رَبَّنَا لَكَ ٱلْحَمْدُ، وَإِذَا سَجَدَ فَاسْجُدُوا، وَإِذَا صَلَّى جَالِساً، فَصَلُّوا جُلُوساً أَجْمَعُونَ، وَأَقِيمُوا ٱلصَّفَّ فِي ٱلصَّلاَةِ، فَإِنَّ إِقَامَةَ ٱلصَّفِّ مِنْ حُسْنِ ٱلصَّلاَةِ».

٧٢٣ ـ حَدَّثَنَا أَبُو ٱلْوَلِيدِ قَالَ: حَدَّثنا شُعْبَةُ، عَنْ قَتَادَةَ، عَنْ أَنَسٍ، عَنِ ٱلنَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «سَوُّوا صُفُوفَكُمْ، فَإِنَّ تَسْوِيَةَ ٱلصُّفُوفِ مِنْ إِقَامَةِ ٱلصَّلاَةِ».

٧٥ ـ باب: إِثْمِ مَنْ لَمْ يُتِمَّ ٱلصُّفُوفَ.

٧٢٤ ـ حَدَّثَنَا مُعَاذُ بْنُ أَسَدٍ قَالَ: أَخْبَرَنَا ٱلْفَضْلُ بْنُ مُوسَى قَالَ: أَخْبَرَنَا سَعِيدُ بْنُ عُبَيْدٍ ٱلطَّائِيُّ، عَنْ بُشَيْرِ بْنِ يَسَارٍ ٱلأَنْصَارِيِّ، عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ: أَنَّهُ قَدِمَ ٱلْمَدِينَةَ، فَقِيلَ لَهُ: مَا أَنْكَرْتَ مِنَّا مُنْذُ يَوْمِ عَهِدْتَ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ؟ قَالَ: مَا أَنْكَرْتُ شَيْئاً إِلاَّ أَنَّكُمْ لاَ تُقِيمُونَ ٱلصُّفُوفَ.

* 'Uqba ben 'Ubayd rapporte ce même *ḥadîth* de Bachayr ben Yasâr [qui dit]: «'Anas ben Mâlik arriva chez nous, à Médine...»

R. 76 - Sur le fait de coller l'épaule à l'épaule et le pied au pied lorsqu'on est dans le rang

* An-Nu'mân ben Bachîr: L'un de nous collait sa cheville à la cheville de son voisin [de prière].

725 - D'après 'Anas, le Prophète (ç) dit: «Que vos rangs soient bien faits! car je vous vois par derrière mon dos.»

Et l'un de nous, rapporte 'Anas, collait son épaule et son pied à l'épaule et au pied de son voisin.

R. 77 - Lorsque le fidèle se met à gauche de l'imâm et que celui-ci le met derrière lui à droite, la prière est parfaite

726 - Ibn 'Abbâs (r) dit: «Une nuit, je fis la prière avec le Prophète (ç). Je me levai alors et je me mis à gauche mais lui, il me tint pas derrière la tête et me mit à sa droite. Il pria puis s'allongea. Après quoi, le muezzin vint le trouver. Il se leva alors et pria sans [re]faire les ablutions mineures.»

R. 78 - [En prière de groupe], une femme toute seule constitue un rang

727 - 'Anas ben Mâlik dit: «Je priai, ainsi qu'un orphelin, derrière le Prophète (ç) dans notre maison. Quant à ma mère, Um Sulaym, elle se tenait derrière nous.»

R. 79 - Sur le côté droit de la mosquée et de l'imâm

728 - Ibn 'Abbâs (r) dit: «Une nuit, je me tins à gauche du Prophète (ç) pour prier. Mais il me tint par la main — ou par mon bras — et me mit à sa droite, derrière lui.»

وَقَالَ عُقْبَةُ بْنُ عُبَيْدٍ، عَنْ بُشَيْرِ بْنِ يَسَارٍ: قَدِمَ عَلَيْنَا أَنَسُ بْنُ مالِكٍ ٱلْمَدِينَةَ: بِهٰذَا.

٧٦ ـ باب: إِلْزَاقِ ٱلْمَنْكِبِ بِالْمَنْكِبِ، وَٱلْقَدَمِ بِالْقَدَمِ، فِي ٱلصَّفِّ.

وَقَالَ ٱلنُّعْمانُ بْنُ بَشِيرٍ: رَأَيْتُ ٱلرَّجُلَ مِنَّا، يُلْزِقُ كَعْبَهُ بِكَعْبِ صَاحِبِهِ.

٧٢٥ ـ حَدَّثَنا عَمْرُو بْنُ خالِدٍ قالَ: حَدَّثَنا زُهَيْرٌ، عَنْ حُمَيْدٍ، عَنْ أَنَسٍ، عَنِ ٱلنَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «أَقِيمُوا صُفُوفَكُمْ، فَإِنِّي أَرَاكُمْ مِنْ وَرَاءِ ظَهْرِي». وَكَانَ أَحَدُنَا يُلْزِقُ مَنْكِبَهُ بِمَنْكِبِ صَاحِبِهِ، وَقَدَمَهُ بِقَدَمِهِ.

٧٧ ـ باب: إِذَا قَامَ ٱلرَّجُلُ عَنْ يَسَارِ ٱلإِمَامِ، وَحَوَّلَهُ ٱلإِمَامُ خَلْفَهُ إِلَى يَمِينِهِ، تَمَّتْ صَلاتُهُ.

٧٢٦ ـ حَدَّثَنَا قُتَيْبَةُ بْنُ سَعِيدٍ قَالَ: حَدَّثَنا دَاوُدُ، عَنْ عَمْرِو بْنِ دِينَارٍ، عَنْ كُرَيْبٍ، مَوْلَى آبْنِ عَبَّاسٍ، عَنِ آبْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا قَالَ: صَلَّيْتُ مَعَ ٱلنَّبِيِّ ﷺ ذَاتَ لَيْلَةٍ، فَقُمْتُ عَنْ يَسَارِهِ، فَأَخَذَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ بِرَأْسِي مَنْ وَرَائِي، فَجَعَلَنِي عَنْ يَمِينِهِ، فَصَلَّى وَرَقَدَ، فَجَاءَهُ ٱلْمُؤَذِّنُ، فَقَامَ وَصَلَّى وَلَمْ يَتَوَضَّأْ.

٧٨ ـ باب: ٱلْمَرْأَةُ وَحْدَهَا تَكُونُ صَفًّا.

٧٢٧ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ مُحَمَّدٍ قَالَ: حَدَّثَنا سُفْيَانُ، عَنْ إِسْحٰقَ، عَنْ أَنَسِ بْنِ مالِكٍ قَالَ: صَلَّيْتُ أَنَا وَيَتِيمٌ فِي بَيْتِنَا، خَلْفَ ٱلنَّبِيِّ ﷺ، وَأُمِّي ـ أُمُّ سُلَيْمٍ ـ خَلْفَنَا.

٧٩ ـ باب: مَيْمَنَةِ ٱلْمَسْجِدِ وَٱلإِمَامِ.

٧٢٨ ـ حَدَّثَنَا مُوسَى: حَدَّثَنا ثَابِتُ بْنُ يَزِيدَ: حَدَّثَنا عَاصِمٌ، عَنِ ٱلشَّعْبِيِّ، عَنِ آبْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا قَالَ: قُمْتُ لَيْلَةً أُصَلِّي عَنْ يَسَارِ ٱلنَّبِيِّ ﷺ، فَأَخَذَ بِيَدِي ـ أَوْ بِعَضُدِي ـ حَتَّى أَقَامَنِي عَنْ يَمِينِهِ، وَقَالَ بِيَدِهِ مِنْ وَرَائِي.

R. 80 - Lorsqu'il y a entre l'imâm et les fidèles un mur ou une *sutra*

* Al-Hassan: Il n'y aucun mal à ce que tu pries séparé de l'imâm par une rivière.

* Abu Mijlaz: Le fidèle peut être présidé même s'il y a entre lui et l'imâm une rue ou un mur, pourvu qu'il entende le *tekbîr* de cet imâm.

729 - 'Â'icha dit: «[Des fois], le Messager de Dieu (ç) faisait des prières nocturnes dans sa chambre qui avait un mur peu élevé. En voyant la silhoutte du Prophète (ç), quelques fidèles commencèrent à suivre sa prière. Le lendemain matin, on se mit à parler de la chose. La nuit suivante, il fit la même chose, et quelques fidèles de venir prier derrière lui. Cela se répéta deux ou trois nuits, mais après cela, le Messager de Dieu (ç) resta chez lui et ne sortit pas. Le lendemain matin, les gens évoquèrent la chose. "J'ai craint, expliqua le Prophète, que la prière nocturne soit considérée comme étant obligatoire."»

R. 81 - Sur la prière nocturne

730 - 'Â'icha (r): Le Prophète (ç) avait une natte qu'il étalait le jour et qu'il lui servait de cellule pendant la [prière de] nuit. [En le voyant en prière], quelques personnes vinrent [une fois] prier derrière lui.

* 'Affân: Directement de Wujayb, directement de Mûsa, directement d'Abu an-Naẓr, de Busr, de Zayd, du Prophète (ç)...

R. 82 - Sur l'obligation de commencer la prière par le *tekbîr*

732 - 'Anas ben Mâlik al-'Ansâry: Une fois, le Messager de Dieu (ç) monta à cheval et s'écorcha le côté droit. «Il nous fit, dit 'Anas, la prière en étant assis et nous de la faire aussi assis. A la fin de la prière, il nous dit: "Il n'y a d'imâm que pour qu'il soit imité. Donc, lorsqu'il prononce le *tekbîr*, prononcez le *tekbîr*, lorsqu'il fait le *rukû'*, faites aussi le *rukû'*; s'il relève la tête, relevez aussi la tête, s'il dit: *Sami'a-l-Lâh liman hamidahu*, dites: *Rabbanâ wa laka-l-hamdu.*"»

733 - 'Anas ben Mâlik dit: «Une fois, le Messager de Dieu (ç) tomba de cheval et se blessa. Assis, il nous fit alors la prière et nous de la faire aussi assis. Ayant terminé, il nous dit: "Il n'y a d'imâm que pour qu'il soit imité. Donc, s'il

٨٠ - باب: إِذَا كَانَ بَيْنَ ٱلإِمَامِ وَبَيْنَ ٱلْقَوْمِ حَائِطٌ أَوْ سُتْرَةٌ.

وَقَالَ ٱلْحَسَنُ: لَا بَأْسَ أَنْ تُصَلِّيَ، وَبَيْنَكَ وَبَيْنَهُ نَهْرٌ. وَقَالَ أَبُو مِجْلَزٍ: يَأْتَمُّ بِالإِمَامِ ـ وَإِنْ كَانَ بَيْنَهُمَا طَرِيقٌ أَوْ جِدَارٌ ـ إِذَا سَمِعَ تَكْبِيرَ ٱلإِمَامِ.

٧٢٩ ـ حَدَّثَنَا مُحَمَّدٌ قَالَ: أَخْبَرَنَا عَبْدَةُ، عَنْ يَحْيَى بْنِ سَعِيدٍ ٱلأَنْصَارِيِّ، عَنْ عَمْرَةَ، عَنْ عَائِشَةَ قَالَتْ: كَانَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ يُصَلِّي مِنَ ٱللَّيْلِ فِي حُجْرَتِهِ، وَجِدَارُ ٱلْحُجْرَةِ قَصِيرٌ، فَرَأَى ٱلنَّاسُ شَخْصَ ٱلنَّبِيِّ ﷺ، فَقَامَ أُنَاسٌ يُصَلُّونَ بِصَلَاتِهِ، فَأَصْبَحُوا فَتَحَدَّثُوا بِذَلِكَ، فَقَامَ لَيْلَةَ ٱلثَّانِيَةِ، فَقَامَ مَعَهُ أُنَاسٌ يُصَلُّونَ بِصَلَاتِهِ، صَنَعُوا ذَلِكَ لَيْلَتَيْنِ أَوْ ثَلَاثاً، حَتَّى إِذَا كَانَ بَعْدَ ذَلِكَ، جَلَسَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ فَلَمْ يَخْرُجْ، فَلَمَّا أَصْبَحَ ذَكَرَ ذَلِكَ ٱلنَّاسُ فَقَالَ: «إِنِّي خَشِيتُ أَنْ تُكْتَبَ عَلَيْكُمْ صَلَاةُ ٱللَّيْلِ».

٨١ - باب: صَلَاةِ ٱللَّيْلِ.

٧٣٠ ـ حَدَّثَنَا إِبْرَاهِيمُ بْنُ ٱلْمُنْذِرِ قَالَ: حَدَّثنا ٱبْنُ أَبِي فُدَيْكٍ قَالَ: حَدَّثنا ٱبْنُ أَبِي ذِئْبٍ، عَنِ ٱلْمَقْبُرِيِّ، عَنْ أَبِي سَلَمَةَ بْنِ عَبْدِ ٱلرَّحْمٰنِ، عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا: أَنَّ ٱلنَّبِيَّ ﷺ كَانَ لَهُ حَصِيرٌ، يَبْسُطُهُ بِالنَّهَارِ وَيَحْتَجِرُهُ بِاللَّيْلِ، فَثَابَ إِلَيْهِ نَاسٌ، فَصَلَّوْا وَرَاءَهُ.

٧٣١ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱلأَعْلَى بْنُ حَمَّادٍ قَالَ: حَدَّثنا وُهَيْبٌ قَالَ: حَدَّثنا مُوسَى بْنُ عُقْبَةَ، عَنْ سَالِمٍ أَبِي ٱلنَّضْرِ، عَنْ بُسْرِ بْنِ سَعِيدٍ، عَنْ زَيْدِ بْنِ ثَابِتٍ: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ ٱتَّخَذَ حُجْرَةً ـ قَالَ: حَسِبْتُ أَنَّهُ قَالَ مِنْ حَصِيرٍ ـ فِي رَمَضَانَ، فَصَلَّى فِيهَا لَيَالِيَ، فَصَلَّى بِصَلَاتِهِ نَاسٌ مِنْ أَصْحَابِهِ، فَلَمَّا عَلِمَ بِهِمْ جَعَلَ يَقْعُدُ، فَخَرَجَ إِلَيْهِمْ فَقَالَ: «قَدْ عَرَفْتُ ٱلَّذِي رَأَيْتُ مِنْ صَنِيعِكُمْ، فَصَلُّوا أَيُّهَا ٱلنَّاسُ فِي بُيُوتِكُمْ، فَإِنَّ أَفْضَلَ ٱلصَّلَاةِ صَلَاةُ ٱلْمَرْءِ فِي بَيْتِهِ إِلَّا ٱلْمَكْتُوبَةَ».

قَالَ عَفَّانُ: حَدَّثنا وُهَيْبٌ: حَدَّثنا مُوسَى: سَمِعْتُ أَبَا ٱلنَّضْرِ، عَنْ بُسْرٍ، عَنْ زَيْدٍ، عَنِ ٱلنَّبِيِّ ﷺ.

٨٢ - باب: إِيجَابِ ٱلتَّكْبِيرِ، وَٱفْتِتَاحِ ٱلصَّلَاةِ.

٧٣٢ ـ حَدَّثَنَا أَبُو ٱلْيَمَانِ قَالَ: أَخْبَرَنَا شُعَيْبٌ، عَنِ ٱلزُّهْرِيِّ قَالَ: أَخْبَرَنِي أَنَسُ بْنُ مَالِكٍ ٱلأَنْصَارِيُّ: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ رَكِبَ فَرَساً، فَجُحِشَ شِقُّهُ ٱلأَيْمَنُ. قَالَ أَنَسٌ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ: فَصَلَّى لَنَا يَوْمَئِذٍ صَلَاةً مِنَ ٱلصَّلَوَاتِ، وَهْوَ قَاعِدٌ، فَصَلَّيْنَا قُعُوداً، ثُمَّ قَالَ لَمَّا سَلَّمَ: «إِنَّمَا جُعِلَ ٱلإِمَامُ لِيُؤْتَمَّ بِهِ، فَإِذَا صَلَّى قَائِماً فَصَلُّوا قِيَاماً، وَإِذَا رَكَعَ فَارْكَعُوا، وَإِذَا رَفَعَ فَارْفَعُوا، وَإِذَا سَجَدَ فَاسْجُدُوا، وَإِذَا قَالَ سَمِعَ ٱللهُ لِمَنْ حَمِدَهُ، فَقُولُوا رَبَّنَا وَلَكَ ٱلْحَمْدُ».

٧٣٣ ـ حَدَّثَنَا قُتَيْبَةُ بْنُ سَعِيدٍ قَالَ: حَدَّثنا لَيْثٌ، عَنِ ٱبْنِ شِهَابٍ، عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ أَنَّهُ

prononce le *tekbîr*, prononcez vous aussi le *tekbîr*; s'il fait le *rukû'*, faites le *rukû'*; s'il relève la tête, relevez la tête; s'il dit: *Sami'a-l-Lâhu liman ḥamidahu,* dites: *Rabbânâ wa laka-l-ḥamdu;* s'il se prosterne, prosternez-vous!"»

734 - Abu Hurayra dit: «Le Prophète (ç) a dit: "Il n'y a d'imâm que pour qu'il soit imité. Donc, s'il prononce le *tekbîr*, prononcez vous aussi le *tekbîr*; s'il fait le *rukû'* faites le *rukû'*; s'il dit: *Sami'a-l-Lâhu liman ḥamidahu*, dites: *Rabbanâ wa laka-l-ḥamdu*; s'il se prosterne, prosternez-vous; s'il prie assis, priez tous assis!"»

R. 83 - Sur le fait de lever les mains pendant le premier *tekbîr* en même temps que le début [de la prière]

735 - Selon Sâlim ben 'Abd-ul-Lâh, son père dit: En commençant la prière, le Messager de Dieu (ç) levait les mains au niveau des épaules. De même lorsqu'il prononce le *tekbîr* pour le *rukû'* et relève la tête du *rukû'*, il les levait et disait: *Sami'a-l-Lâhu liman ḥamidahu... Rabbanâ wa laka-l-ḥamdu.*

Cependant, il ne faisait pas cela en se prosternant.

R. 84 - Sur le fait de lever les mains pendant le *tekbîr*, le *rukû'* et en relevant la tête

736 - 'Abd-ul-Lâh ben 'Umar (que Dieu les agrée tous deux) dit: «J'ai vu le Messager de Dieu (ç) lever les mains jusqu'au niveau des épaules pendant qu'il se mettait debout en prière. Il faisait cela aussi quand il prononçait le *tekbîr* pour le *rukû'* et quand il relevait la tête du *rukû'* en disant: *Sami'a-l-Lâhu liman ḥamidahu.* Cependant, il ne faisait pas cela en se prosternant.»

737 - Abu Qilâba [rapporte] avoir vu Mâlik ben al-Huwayrith lever les mains et prononcer le *tekbîr* lorsqu'il entrait en prière. Et en voulant faire le *rukû'*, il levait les mains. De même lorsqu'il relevait la tête du *rukû'*. Il rapporta que le Messager de Dieu (ç) avait fait cela.

R. 85 - Jusqu'où doit-on lever les mains?

* Etant parmi ces compagnons, Abu Ḥumayd dit: Le Prophète (ç) leva [les mains] jusqu'au niveau des épaules[1].

(1) Dans le texte on trouve «*mankab*», c'est-à-dire l'endroit où le bras se joint à l'omoplate...

قَالَ: خرَّ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ عَنْ فَرسٍ فَجُحِشَ، فَصَلَّى لَنَا قَاعِداً، فَصَلَّيْنَا مَعَهُ قُعُوداً، ثُمَّ ٱنْصَرَفَ فَقَالَ: «إِنَّمَا ٱلإِمَامُ ـ أَوْ إِنَّمَا جُعِلَ ٱلإِمَامُ ـ لِيُؤْتَمَّ بِهِ، فَإِذَا كَبَّرَ فَكَبِّرُوا، وَإِذَا رَكَعَ فَارْكَعُوا، وَإِذَا رَفَعَ فَارْفَعُوا، وَإِذَا قَالَ سَمِعَ ٱللهُ لِمَنْ حَمِدَهُ، فَقُولُوا رَبَّنَا لَكَ ٱلْحَمْدُ، وَإِذَا سَجَدَ فَاسْجُدُوا».

٧٣٤ ـ حَدَّثَنَا أَبُو ٱلْيَمَانِ قَالَ: أَخْبَرَنَا شُعَيْبٌ قَالَ: حَدَّثَنِي أَبُو ٱلزِّنَادِ، عَنِ ٱلأَعْرَجِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ قَالَ: قَالَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ: «إِنَّمَا جُعِلَ ٱلإِمَامُ لِيُؤْتَمَّ بِهِ، فَإِذَا كَبَّرَ فَكَبِّرُوا، وَإِذَا رَكَعَ فَارْكَعُوا، وَإِذَا قَالَ سَمِعَ ٱللهُ لِمَنْ حَمِدَهُ، فَقُولُوا رَبَّنَا وَلَكَ ٱلْحَمْدُ، وَإِذَا سَجَدَ فَاسْجُدُوا، وَإِذَا صَلَّى جَالِساً فَصَلُّوا جُلُوساً أَجْمَعُونَ».

٨٣ ـ باب: رَفْعِ ٱلْيَدَيْنِ فِي ٱلتَّكْبِيرَةِ ٱلأُولَى مَعَ ٱلافْتِتَاحِ سَوَاءً.

٧٣٥ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ مَسْلَمَةَ، عَنْ مَالِكٍ، عَنِ ٱبْنِ شِهَابٍ، عَنْ سَالِمِ بْنِ عَبْدِ ٱللهِ، عَنْ أَبِيهِ: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ، كَانَ يَرْفَعُ يَدَيْهِ حَذْوَ مَنْكِبَيْهِ، إِذَا ٱفْتَتَحَ ٱلصَّلَاةَ، وَإِذَا كَبَّرَ لِلرُّكُوعِ، وَإِذَا رَفَعَ رَأْسَهُ مِنَ ٱلرُّكُوعِ رَفَعَهُمَا كَذَلِكَ أَيْضاً، وَقَالَ: «سَمِعَ ٱللهُ لِمَنْ حَمِدَهُ، رَبَّنَا وَلَكَ ٱلْحَمْدُ». وَكَانَ لَا يَفْعَلُ ذَلِكَ فِي ٱلسُّجُودِ.

٨٤ ـ باب: رَفْعِ ٱلْيَدَيْنِ إِذَا كَبَّرَ، وَإِذَا رَكَعَ، وَإِذَا رَفَعَ.

٧٣٦ ـ حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ مُقَاتِلٍ قَالَ: أَخْبَرَنَا عَبْدُ ٱللهِ قَالَ: أَخْبَرَنَا يُونُسُ، عَنِ ٱلزُّهْرِيِّ: أَخْبَرَنِي سَالِمُ بْنُ عَبْدِ ٱللهِ، عَنْ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا قَالَ: رَأَيْتُ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ إِذَا قَامَ فِي ٱلصَّلَاةِ، رَفَعَ يَدَيْهِ حَتَّى يَكُونَا حَذْوَ مَنْكِبَيْهِ، وَكَانَ يَفْعَلُ ذَلِكَ حِينَ يُكَبِّرُ لِلرُّكُوعِ، وَيَفْعَلُ ذَلِكَ إِذَا رَفَعَ رَأْسَهُ مِنَ ٱلرُّكُوعِ، وَيَقُولُ: «سَمِعَ ٱللهُ لِمَنْ حَمِدَهُ». وَلَا يَفْعَلُ ذَلِكَ فِي ٱلسُّجُودِ.

٧٣٧ ـ حَدَّثَنَا إِسْحَقُ ٱلْوَاسِطِيُّ قَالَ: حَدَّثَنَا خَالِدُ بْنُ عَبْدِ ٱللهِ، عَنْ خَالِدٍ، عَنْ أَبِي قِلَابَةَ: أَنَّهُ رَأَى مَالِكَ بْنَ ٱلْحُوَيْرِثِ: إِذَا صَلَّى كَبَّرَ وَرَفَعَ يَدَيْهِ، وَإِذَا أَرَادَ أَنْ يَرْكَعَ رَفَعَ يَدَيْهِ، وَإِذَا رَفَعَ رَأْسَهُ مِنَ ٱلرُّكُوعِ رَفَعَ يَدَيْهِ، وَحَدَّثَ: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ صَنَعَ هٰكَذَا.

٨٥ ـ باب: إِلَى أَيْنَ يَرْفَعُ يَدَيْهِ.

وَقَالَ أَبُو حُمَيْدٍ فِي أَصْحَابِهِ: رَفَعَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ حَذْوَ مَنْكِبَيْهِ.

738 - Sâlim ben 'Abd-ul-Lâh: 'Abd-ul-Lâh ben 'Umar (r) dit: «J'ai vu le Prophète (ç) commencer la prière par le *tekbîr* en levant les mains jusqu'au niveau des épaules. Quand il prononçait le *tekbîr* pour le *rukû'*, il faisait la même chose. De même lorsqu'il disait: *Sami'a-l-Lâhu liman ḥamidahu*, mais il disait en plus: *Rabbanâ wa laka-l-ḥamdu*. Toutefois, il ne faisait pas cela lorsqu'il se prosternait et quand il relevait la tête de la prosternation.»

R. 86 - Sur le fait de lever les mains quand on se relève après les deux *rak'a*

739 - Nâfi': En entrant en prière, ibn 'Umar prononçait le *tekbîr* et levait les deux mains. En disant: *Sami'a-l-Lâhu liman ḥamidahu*, il levait aussi les mains; en se relevant après les deux [premières] *rak'a*, il levait les mains.

Enfin, ibn 'Umar rapporta que le Prophète (ç) faisait cela.

* Ce *ḥadîth* a été aussi rapporté par Ḥammâd ben Salama, et ce de 'Ayyûb, de Nâfi', d'ibn 'Umar, du Prophète (ç).

* Rapporté aussi par ibn Ṭahmân, et ce de 'Ayyûb et de Mûsa ben 'Uqba; mais en résumé seulement.

R. 87 - Sur le fait de poser la main droite sur la main gauche

740 - D'après Abu Ḥâzim, Sahl ben Sa'd dit: «On ordonnait aux fidèles de poser la main droite sur la main gauche pendant la prière.»

Abu Ḥâzim: A ma connaissance, Sahl ben Sa'd attribuait (*yanmy*) cela au Prophète (ç).

'Ismâ'îl: C'est *yunmâ*... Il n'a pas dit *yanmy*[1].

R. 88 - Sur l'humilité dans la prière

741 - Abu Hurayra: Le Messager de Dieu (ç) a dit: "Par Dieu! ni votre *rukû'*, ni votre humilité ne me sont inconnus, [car] je vous vois par derrière [mon dos]."

742 - D'après 'Anas ben Mâlik, le Prophète (ç) dit: «Que vos *rukû'* et vos *sujûd* soient bien faits. Car, par Dieu! je vous vois par derrière — Ou: par derrière mon dos — lorsque vous faites le *rukû'* et le *sujûd*.»

---

(1) C.a.d, c'est «On fait souvent attribuer cela»... Il n'a pas dit: «Il attribuait cela...»

٧٣٨ ـ حَدَّثَنَا أَبُو ٱلْيَمَانِ قَالَ: أَخْبَرَنَا شُعَيْبٌ، عَنِ ٱلزُّهْرِيِّ قَالَ: أَخْبَرَنَا سَالِمُ بْنُ عَبْدِ ٱللهِ: أَنَّ عَبْدَ ٱللهِ بْنَ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا قَالَ: رَأَيْتُ ٱلنَّبِيَّ ﷺ ٱفْتَتَحَ ٱلتَّكْبِيرَ فِي ٱلصَّلَاةِ، فَرَفَعَ يَدَيْهِ حِينَ يُكَبِّرُ، حَتَّى يَجْعَلَهُمَا حَذْوَ مَنْكِبَيْهِ، وَإِذَا كَبَّرَ لِلرُّكُوعِ فَعَلَ مِثْلَهُ، وَإِذَا قَالَ «سَمِعَ ٱللهُ لِمَنْ حَمِدَهُ» فَعَلَ مِثْلَهُ، وَقَالَ: «رَبَّنَا وَلَكَ ٱلْحَمْدُ». وَلَا يَفْعَلُ ذٰلِكَ حِينَ يَسْجُدُ، وَلَا حِينَ يَرْفَعُ رَأْسَهُ مِنَ ٱلسُّجُودِ.

٨٦ ـ باب: رَفْعِ ٱلْيَدَيْنِ إِذَا قَامَ مِنَ ٱلرَّكْعَتَيْنِ.

٧٣٩ ـ حَدَّثَنَا عَيَّاشٌ قَالَ: حَدَّثنا عَبْدُ ٱلْأَعْلَى قَالَ: حَدَّثنا عُبَيْدُ ٱللهِ، عَنْ نَافِعٍ، أَنَّ ٱبْنَ عُمَرَ كَانَ إِذَا دَخَلَ فِي ٱلصَّلَاةِ، كَبَّرَ وَرَفَعَ يَدَيْهِ، وَإِذَا رَكَعَ رَفَعَ يَدَيْهِ، وَإِذَا قَالَ: «سَمِعَ ٱللهُ لِمَنْ حَمِدَهُ» رَفَعَ يَدَيْهِ، وَإِذَا قَامَ مِنَ ٱلرَّكْعَتَيْنِ رَفَعَ يَدَيْهِ، وَرَفَعَ ذٰلِكَ ٱبْنُ عُمَرَ إِلَى نَبِيِّ ٱللهِ ﷺ.

رَوَاهُ حَمَّادُ بْنُ سَلَمَةَ، عَنْ أَيُّوبَ، عَنْ نَافِعٍ، عَنِ ٱبْنِ عُمَرَ، عَنِ ٱلنَّبِيِّ ﷺ. وَرَوَاهُ ٱبْنُ طَهْمَانَ، عَنْ أَيُّوبَ وَمُوسَى بْنِ عُقْبَةَ، مُخْتَصَراً.

٨٧ ـ باب: وَضْعِ ٱلْيُمْنَى عَلَى ٱلْيُسْرَى.

٧٤٠ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ مَسْلَمَةَ، عَنْ مالِكٍ، عَنْ أَبِي حَازِمٍ، عَنْ سَهْلِ بْنِ سَعْدٍ قَالَ: كَانَ ٱلنَّاسُ يُؤْمَرُونَ أَنْ يَضَعَ ٱلرَّجُلُ ٱلْيَدَ ٱلْيُمْنَى عَلَى ذِرَاعِهِ ٱلْيُسْرَى فِي ٱلصَّلَاةِ. قَالَ أَبُو حَازِمٍ: لَا أَعْلَمُهُ إِلَّا يَنْمِي ذٰلِكَ إِلى ٱلنَّبِيِّ ﷺ. قَالَ إِسْمَاعِيلُ: يُنْمَى ذٰلِكَ، وَلَمْ يَقُلْ يَنْمِي.

٨٨ ـ باب: ٱلْخُشُوعِ فِي ٱلصَّلَاةِ.

٧٤١ ـ حَدَّثَنَا إِسْمَاعِيلُ قَالَ: حَدَّثَنِي مالِكٌ، عَنْ أَبِي ٱلزِّنَادِ، عَنِ ٱلْأَعْرَجِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ قَالَ: «هَلْ تَرَوْنَ قِبْلَتِي هٰهُنَا؟. وَٱللهِ مَا يَخْفَى عَلَيَّ رُكُوعُكُمْ وَلَا خُشُوعُكُمْ، وَإِنِّي لَأَرَاكُمْ مِنْ وَرَاءِ ظَهْرِي».

٧٤٢ ـ حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ بَشَّارٍ قَالَ: حَدَّثنا غُنْدَرٌ قَالَ: حَدَّثنا شُعْبَةُ قَالَ: سَمِعْتُ قَتَادَةَ، عَنْ أَنَسِ بْنِ مالِكٍ، عَنِ ٱلنَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «أَقِيمُوا ٱلرُّكُوعَ وَٱلسُّجُودَ، فَوَٱللهِ إِنِّي لَأَرَاكُمْ مِنْ بَعْدِي ـ وَرُبَّمَا قَالَ مِنْ بَعْدِ ظَهْرِي ـ إِذَا رَكَعْتُمْ وَسَجَدْتُمْ».

R. 89 - Ce que le fidèle doit dire après le *tekbîr*

743 - 'Anas: Le Prophète (ç), Abu Bakr et 'Umar (r) commençaient la prière par: *'Al-Ḥamdu li-l-Lâhi rabbi-l-'âlamîn*[1].

744 - Abu Hurayra dit: «Entre le *tekbîr* et la récitation [du Coran], le Messager de Dieu (ç) observait un court silence (Je crois, dit l'un des râwi, qu'il avait aussi ajouté ceci: ... *très minime)*.

«Je lui dis une fois: "Que mon père et ma mère soient sacrifiés pour toi, ô Messager de Dieu! Que dis-tu pendant ton court silence entre le *tekbîr* et la récitation?

— Je dis, répondit le Prophète, *Seigneur! éloigne-moi de mes péchés, ainsi que mes pechés de moi, comme tu as éloigné l'orient et l'occident l'un de l'autre! Seigneur! purifie-moi des péchés comme on purifie un vêtement blanc de la souillure! Seigneur! lave mes péchés avec de l'eau, de la neige et de la grêle!"*»

r. 90 - 745 - 'Asmâ' bent Abu Bakr: Le Prophète (ç) fit la prière de l'éclipse: Il se mit debout et resta longtemps ainsi, puis fit un long *rukû'*, se tint de nouveau longtemps debout, refit un long *rukû'*, releva la tête, fit un long *sujûd*, releva la tête, refit de nouveau un long *sujûd*, se leva et resta longtemp debout, refit un long *rukû'*, releva la tête, refit un long *sujûd*, releva la tête, revint au *sujûd* et resta longtemps ainsi, enfin, il termina la prière et dit: "Le Paradis fut si proche de moi au point où si j'avais pu, je vous aurais apporté quelques-unes de ses cueillettes. Aussi, le Feu fut si proche de moi au point où j'avais dit: *Oh! Seigneur! suis-je avec eux?* Sur ce, je vis une femme (Je crois, dit Nâfi' qu'ibn Abu Mulayka ajouta: ... qu'une chatte égratignait). Je dis alors: *Quelle est son histoire? — Elle l'a retenue, me dit-on, jusqu'à ce qu'elle (la chatte) fût morte de faim. Elle ne lui a pas donné à manger ni l'a laissée sortir pour manger* (Je crois, dit Nâfi', qu'ibn Abu Mulayka ajouta: ... des *khachîch* — bestioles — ou des *khachâch* — bestioles — de la terre)."»

R. 91 - Sur le fait de lever le regard en direction de l'imâm pendant la prière

* 'Â'icha: Le Prophète (ç) a dit au sujet de la prière de l'éclipse: "... Et j'ai vu

(1) C.à.d par la sourate d'*al-Fâtiḥa*.

٨٩ ـ باب: مَا يَقُولُ بَعْدَ ٱلتَّكْبِيرِ.

٧٤٣ ـ حَدَّثَنَا حَفْصُ بْنُ عُمَرَ قَالَ: حَدَّثَنَا شُعْبَةُ، عَنْ قَتَادَةَ، عَنْ أَنَسٍ: أَنَّ ٱلنَّبِيَّ ﷺ وَأَبَا بَكْرٍ وَعُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا، كَانُوا يَفْتَتِحُونَ ٱلصَّلَاةَ: بِالْحَمْدُ للهِ رَبِّ ٱلْعَالَمِينَ.

٧٤٤ ـ حَدَّثَنَا مُوسَى بْنُ إِسْمَاعِيلَ قَالَ: حَدَّثَنا عَبْدُ ٱلْوَاحِدِ بْنُ زِيَادٍ قَالَ: حَدَّثنا عُمَارَةُ ٱبْنُ ٱلْقَعْقَاعِ قَالَ: حَدَّثنا أَبُو زُرْعَةَ قَالَ: حَدَّثنا أَبُو هُرَيْرَةَ قَالَ: كَانَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ يَسْكُتُ بَيْنَ ٱلتَّكْبِيرِ وَبَيْنَ ٱلْقِرَاءَةِ إِسْكَاتَةً ـ قَالَ أَحْسِبُهُ قَالَ هُنَيَّةً ـ فَقُلْتُ: بِأَبِي وَأُمِّي يَا رَسُولَ ٱللهِ، إِسْكَاتُكَ بَيْنَ ٱلتَّكْبِيرِ وَٱلْقِرَاءَةِ، مَا تَقُولُ؟ قَالَ: «أَقُولُ: ٱللَّهُمَّ بَاعِدْ بَيْنِي وَبَيْنَ خَطَايَايَ، كَمَا بَاعَدْتَ بَيْنَ ٱلْمَشْرِقِ وَٱلْمَغْرِبِ، ٱللَّهُمَّ نَقِّنِي مِنَ ٱلْخَطَايَا كَمَا يُنَقَّى ٱلثَّوْبُ ٱلْأَبْيَضُ مِنَ ٱلدَّنَسِ، ٱللَّهُمَّ ٱغْسِلْ خَطَايَايَ بِالْمَاءِ وَٱلثَّلْجِ وَٱلْبَرَدِ».

٩٠ ـ باب• ٧٤٥ ـ حَدَّثَنَا ٱبْنُ أَبِي مَرْيَمَ قَالَ: أَخْبَرَنَا نَافِعُ بْنُ عُمَرَ قَالَ: حَدَّثَنِي ٱبْنُ أَبِي مُلَيْكَةَ، عَنْ أَسْمَاءَ بِنْتِ أَبِي بَكْرٍ: أَنَّ ٱلنَّبِيَّ ﷺ صَلَّى صَلَاةَ ٱلْكُسُوفِ، فَقَامَ فَأَطَالَ ٱلْقِيَامَ، ثُمَّ رَكَعَ فَأَطَالَ ٱلرُّكُوعَ، ثُمَّ قَامَ فَأَطَالَ ٱلْقِيَامَ، ثُمَّ رَكَعَ فَأَطَالَ ٱلرُّكُوعَ، ثُمَّ رَفَعَ، ثُمَّ سَجَدَ فَأَطَالَ ٱلسُّجُودَ، ثُمَّ رَفَعَ، ثُمَّ سَجَدَ فَأَطَالَ ٱلسُّجُودَ، ثُمَّ قَامَ فَأَطَالَ ٱلْقِيَامَ، ثُمَّ رَكَعَ فَأَطَالَ ٱلرُّكُوعَ، ثُمَّ رَفَعَ فَأَطَالَ ٱلْقِيَامَ، ثُمَّ رَكَعَ فَأَطَالَ ٱلرُّكُوعَ، ثُمَّ رَفَعَ، فَسَجَدَ فَأَطَالَ ٱلسُّجُودَ، ثُمَّ رَفَعَ، ثُمَّ سَجَدَ فَأَطَالَ ٱلسُّجُودَ، ثُمَّ ٱنْصَرَفَ فَقَالَ: «قَدْ دَنَتْ مِنِّي ٱلْجَنَّةُ، حَتَّى لَوِ ٱجْتَرَأْتُ عَلَيْهَا، لَجِئْتُكُمْ بِقِطَافٍ مِنْ قِطَافِهَا، وَدَنَتْ مِنِّي ٱلنَّارُ حَتَّى قُلْتُ: أَيْ رَبِّ، وَأَنَا مَعَهُمْ؟ فَإِذَا ٱمْرَأَةٌ ـ حَسِبْتُ أَنَّهُ قَالَ ـ تَخْدِشُهَا هِرَّةٌ، قُلْتُ: مَا شَأْنُ هٰذِهِ؟ قَالُوا: حَبَسَتْهَا حَتَّى مَاتَتْ جُوعاً، لَا أَطْعَمَتْهَا، وَلَا أَرْسَلَتْهَا تَأْكُلُ ـ قَالَ نَافِعٌ: حَسِبْتُ أَنَّهُ قَالَ ـ مِنْ خَشِيشِ أَوْ خَشَاشِ ٱلْأَرْضِ».

٩١ ـ باب: رَفْعِ ٱلْبَصَرِ إِلَى ٱلْإِمَامِ فِي ٱلصَّلَاةِ.

وَقَالَتْ عَائِشَةُ: قَالَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ فِي صَلَاةِ ٱلْكُسُوفِ:

la Géhenne dont les différentes parties se détruisaient les unes les autres, et ce lorsque vous m'avez vu reculer."

746 - Abu Ma'mar dit: «Nous dîmes à Khabbâb: "Est-ce que le Messager de Dieu (ç) récitait [du Coran] pendant les prières du *ḍuhr* et du *'aṣr*? — Oui, répondit-il. — Et comment saviez-vous cela? — Par le mouvement de sa barbe."»

747 - Abu 'Isḥâq dit: «J'ai entendu 'Abd-ul-Lâh ben Yazîd faire ce discours: "Al-Barrâ', qui n'est point accusé de mensonge, nous a rapporté que lorsque les Compagnons priaient avec le Prophète (ç), et en [le voyant] relever la tête du *rukû'k,* ils se mettaient debout et restaient ainsi jusqu'au moment où ils le voyaient se prosterner."»

748 - 'Abd-ul-Lâh ben 'Abbâs (r) dit: «Il y eut un éclipe de soleil du vivant du Messager de Dieu (ç), qui fit une prière [en la circonstance. Après la fin de la prière], on lui dit: "O Messager de Dieu! nous venons de te voir comme si tu as pris une chose à partir de ta place et que tu as reculé ensuite! — C'est que, répondit-il, je viens de voir le Paradis et j'ai essayé de prendre une grappe... Si je l'avais prise, vous en auriez mangé tant que restera le bas-monde."»

749 - 'Anas ibn Mâlik dit: «Le Prophète (ç) nous présida en prière, monta sur le minbar, fit un signe de ses deux mains en direction de la *qibla* de la mosquée et dit: "Je viens de voir à l'instant, après vous avoir fait la prière[1], le Paradis et le Feu présentés dans la direction de ce mur... Concernant le bien et le mal, je n'ai jamais vu comme aujourd'hui." Il répéta cela par trois fois.»

R. 92 - Sur le fait de lever le regard vers le ciel pendant la prière

750 - Qatâda: 'Anas ben Mâlik rapporta ceci: «Le Prophète (ç) a dit: "Qu'est-ce que ces quelques gens ont à lever le regard vers le ciel pendant la prière?" Puis, il devint plus dur, et ce jusqu'au moment où il dit: "Soit qu'ils cessent cela, soit qu'ils auront la vue arrachée!"»

R. 93 - Sur le fait de se retourner pendant la prière

751 - 'Â'icha dit: «J'interrogeai le Messager de Dieu (ç) sur le fait de se

(1) Autre traduction: pendant que je vous faisais la prière.

«فَرَأَيْتُ جَهَنَّمَ يَحْطِمُ بَعْضُهَا بَعْضاً، حِينَ رَأَيْتُمُونِي تَأَخَّرْتُ».

٧٤٦ ـ حَدَّثَنَا مُوسَى قَالَ: حَدَّثنا عَبْدُ ٱلْوَاحِدِ قَالَ: حَدَّثنا ٱلأَعْمَشُ، عَنْ عُمَارَةَ بْنِ عُمَيْرٍ، عَنْ أَبِي مَعْمَرٍ قَالَ: قُلْنَا لِخَبَّابٍ: أَكَانَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ يَقْرَأُ فِي ٱلظُّهْرِ وَٱلْعَصْرِ؟ قَالَ: نَعَم، قُلْنَا: بِمَ كُنْتُمْ تَعْرِفُونَ ذَاكَ؟ قَالَ: بِاضْطِرَابِ لِحْيَتِهِ.

٧٤٧ ـ حَدَّثَنَا حَجَّاجٌ: حَدَّثنا شُعْبَةُ قَالَ: أَنْبَأَنَا أَبُو إِسْحٰقَ قَالَ: سَمِعْتُ عَبْدَ ٱللهِ بْنَ يَزِيدَ يَخْطُبُ قَالَ: حَدَّثنا ٱلْبَرَاءُ، وَكَانَ غَيْرَ كَذُوبٍ: أَنَّهُمْ كَانُوا إِذَا صَلَّوْا مَعَ ٱلنَّبِيِّ ﷺ، فَرَفَعَ رَأْسَهُ مِنَ ٱلرُّكُوعِ، قَامُوا قِيَاماً، حَتَّى يَرَوْهُ قَدْ سَجَدَ.

٧٤٨ ـ حَدَّثَنَا إِسْمَاعِيلُ قَالَ: حَدَّثَنِي مالِكٌ، عَنْ زَيْدِ بْنِ أَسْلَمَ، عَنْ عَطَاءِ بْنِ يَسَارٍ، عَنْ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا قَالَ: خَسَفَتِ ٱلشَّمْسُ عَلَى عَهْدِ رَسُولِ ٱللهِ ﷺ فَصَلَّى، قَالُوا: يَا رَسُولَ ٱللهِ، رَأَيْنَاكَ تَنَاوَلُ شَيْئاً فِي مَقَامِكَ، ثُمَّ رَأَيْنَاكَ تَكَعْكَعْتَ؟ قَالَ: «إِنِّي أُرِيتُ ٱلْجَنَّةَ، فَتَنَاوَلْتُ مِنْهَا عُنْقُوداً، وَلَوْ أَخَذْتُهُ لأَكَلْتُمْ مِنْهُ مَا بَقِيَتِ ٱلدُّنْيَا».

٧٤٩ ـ حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ سِنَانٍ قَالَ: حَدَّثنا فُلَيْحٌ قَالَ: حَدَّثنا هِلَالُ بْنُ عَلِيٍّ، عَنْ أَنَسِ ٱبْنِ مَالِكٍ قَالَ: صَلَّى لَنَا ٱلنَّبِيُّ ﷺ، ثُمَّ رَقِيَ ٱلمِنْبَرَ، فَأَشَارَ بِيَدَيْهِ قِبَلَ قِبْلَةِ ٱلمَسْجِدِ، ثُمَّ قَالَ: «لَقَدْ رَأَيْتُ ٱلآنَ ـ مُنْذُ صَلَّيْتُ لَكُمْ ٱلصَّلَاةَ ـ ٱلْجَنَّةَ وَٱلنَّارَ، مُمَثَّلَتَيْنِ فِي قِبْلَةِ هٰذَا ٱلْجِدَارِ، فَلَمْ أَرَ كَالْيَوْمِ فِي ٱلْخَيْرِ وَٱلشَّرِّ». ثَلَاثاً.

٩٢ ـ باب: رَفْعِ ٱلْبَصَرِ إِلَى ٱلسَّمَاءِ فِي ٱلصَّلَاةِ.

٧٥٠ ـ حَدَّثَنَا عَلِيُّ بْنُ عَبْدِ ٱللهِ قَالَ: أَخْبَرَنَا يَحْيَى بْنُ سَعِيدٍ قَالَ: حَدَّثنا ٱبْنُ أَبِي عَرُوبَةَ قَالَ: حَدَّثنا قَتَادَةُ: أَنَّ أَنَسَ بْنَ مَالِكٍ حَدَّثَهُمْ قَالَ: قَالَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ: «مَا بَالُ أَقْوَامٍ، يَرْفَعُونَ أَبْصَارَهُمْ إِلَى ٱلسَّمَاءِ فِي صَلَاتِهِمْ». فَاشْتَدَّ قَوْلُهُ فِي ذَلِكَ، حَتَّى قَالَ: «لَيَنْتَهُنَّ عَنْ ذَلِكَ، أَوْ لَتُخْطَفَنَّ أَبْصَارُهُمْ».

٩٣ ـ باب: ٱلالْتِفَاتِ فِي ٱلصَّلَاةِ.

٧٥١ ـ حَدَّثَنَا مُسَدَّدٌ قَالَ: حَدَّثنا أَبُو ٱلأَحْوَصِ قَالَ: حَدَّثنا أَشْعَثُ بْنُ سُلَيْمٍ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ مَسْرُوقٍ، عَنْ عَائِشَةَ قَالَتْ: سَأَلْتُ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ عَنِ ٱلالْتِفَاتِ فِي ٱلصَّلَاةِ؟ فَقَالَ:

retourner pendant la prière et il me dit: "C'est une dérobade: Satan dérobe cela de la prière du fidèle."»

725 - 'Â'icha: Le Prophète (ç) pria une fois vêtu d'une *khamîsa* qui avait des motifs. [Ayant terminé], il dit: «Les motifs de ce vêtement m'ont distrait; emportez-le à Abu Jahm et apportez-moi une *'anbijâniyya*!»

R. 94 - Est-ce que le fidèle peut se retourner lorsqu'il lui arrive quelque chose ou qu'il voit un crachat, ou autre chose, [sur le mur] de la qibla?

* Sahl: Abu Bakr (r) se retourna et vit le Prophète (ç)...

753 - D'après Nâfi', ibn 'Umar dit: «Etant devant les fidèles en train de prier, le Prophète (ç) vit un crachat sur le mur de la *qibla*. Il le gratta puis, après avoir terminé la prière, il dit: "Lorsque l'un de vous est en prière, il a Dieu en face de son visage. Qu'aucun ne crache en face de lui pendant la prière!"»

* Rapporté aussi par Mûsa ben 'Uqba et ibn Abu Rawwâd, et ce de Nâfi'.

754 - 'Anas dit: «Tandis que les Musulmans étaient dans la prière du *fajr*, ils furent surpris de voir le Messager de Dieu (ç) écarter le rideau de la chambre de 'Â'icha. Il les regarda au moment où ils étaient en rangs et sourit. Et Abu Bakr (r) recula en arrière dans le but de regagner le rang; il crut que le Prophète voulait sortir... Quant aux musulmans [présents], ils faillirent laisser la prière, mais le Prophète leur fit signe de continuer la prière et laissa tomber le rideau... Il mourut à la fin de ce jour-là.»

R. 95 - Sur l'obligation de la récitation [du Coran] par l'imâm et le fidèle présidé dans toutes les prières: soit qu'on est résident ou en voyage, soit pendant les prières à récitation discrète ou celles dont la récitation est faite à voix claire et distincte

755 - Jâbir ibn Samura dit: «Les habitants d'al-Kûfa se plaignirent de Sa'd à 'Umar (r). Ce dernier le destitua [de son poste de gouverneur] et désigna 'Ammar à sa place. Ils se plaignirent donc jusqu'au point où ils dirent qu'il ne faisait pas correctement la prière. 'Umar lui envoya alors quelqu'un pour [le convoquer]. Il lui dit ensuite: "O Abu Isḥâq! ces gens-là prétendent que tu ne sais pas bien faire la prière...

«هُوَ ٱخْتِلَاسٌ، يَخْتَلِسُهُ ٱلشَّيْطَانُ مِنْ صَلَاةِ ٱلْعَبْدِ».

٧٥٢ - **حَدَّثَنَا قُتَيْبَةُ** قَالَ: حَدَّثنا سُفْيَانُ، عَنِ ٱلزُّهْرِيِّ، عَنْ عُرْوَةَ، عَنْ عَائِشَةَ: أَنَّ ٱلنَّبِيَّ ﷺ صَلَّى فِي خَمِيصَةٍ لَهَا أَعْلَامٌ، فَقَالَ: «شَغَلَتْنِي أَعْلَامُ هٰذِهِ، ٱذْهَبُوا بِهَا إِلَى أَبِي جَهْمٍ، وَأْتُونِي بِأَنْبِجَانِيَّةٍ».

٩٤ - باب: هَلْ يَلْتَفِتُ لِأَمْرٍ يَنْزِلُ بِهِ، أَوْ يَرَى شَيْئاً، أَوْ بُصَاقاً فِي ٱلْقِبْلَةِ.

وَقَالَ سَهْلٌ: ٱلْتَفَتَ أَبُو بَكْرٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ، فَرَأَى ٱلنَّبِيَّ ﷺ.

٧٥٣ - **حَدَّثَنَا قُتَيْبَةُ** بْنُ سَعِيدٍ قَالَ: حَدَّثنا لَيْثٌ، عَنْ نَافِعٍ، عَنِ ٱبْنِ عُمَرَ أَنَّهُ قَالَ: رَأَى ٱلنَّبِيُّ ﷺ نُخَامَةً فِي قِبْلَةِ ٱلْمَسْجِدِ، وَهُوَ يُصَلِّي بَيْنَ يَدَيِ ٱلنَّاسِ، فَحَتَّهَا، ثُمَّ قَالَ حِينَ ٱنْصَرَفَ: «إِنَّ أَحَدَكُمْ إِذَا كَانَ فِي ٱلصَّلَاةِ، فَإِنَّ ٱللهَ قِبَلَ وَجْهِهِ، فَلَا يَتَنَخَّمَنَّ أَحَدٌ قِبَلَ وَجْهِهِ فِي ٱلصَّلَاةِ».

رَوَاهُ مُوسَى بْنُ عُقْبَةَ، وَٱبْنُ أَبِي رَوَّادٍ، عَنْ نَافِعٍ.

٧٥٤ - **حَدَّثَنَا يَحْيَى** بْنُ بُكَيْرٍ قَالَ: حَدَّثنا لَيْثُ بْنُ سَعْدٍ، عَنْ عُقَيْلٍ، عَنِ ٱبْنِ شِهَابٍ قَالَ: أَخْبَرَنِي أَنَسٌ قَالَ: بَيْنَمَا ٱلْمُسْلِمُونَ فِي صَلَاةِ ٱلْفَجْرِ، لَمْ يَفْجَأْهُمْ إِلَّا رَسُولُ ٱللهِ ﷺ كَشَفَ سِتْرَ حُجْرَةِ عَائِشَةَ، فَنَظَرَ إِلَيْهِمْ وَهُمْ صُفُوفٌ، فَتَبَسَّمَ يَضْحَكُ، وَنَكَصَ أَبُو بَكْرٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ عَلَى عَقِبَيْهِ، لِيَصِلَ لَهُ ٱلصَّفَّ، فَظَنَّ أَنَّهُ يُرِيدُ ٱلْخُرُوجَ، وَهَمَّ ٱلْمُسْلِمُونَ أَنْ يَفْتَتِنُوا فِي صَلَاتِهِمْ، فَأَشَارَ إِلَيْهِمْ: أَتِمُّوا صَلَاتَكُمْ. فَأَرْخَى ٱلسِّتْرَ، وَتُوُفِّيَ مِنْ آخِرِ ذٰلِكَ ٱلْيَوْمِ.

٩٥ - باب: وُجُوبِ ٱلْقِرَاءَةِ لِلْإِمَامِ وَٱلْمَأْمُومِ فِي ٱلصَّلَوَاتِ كُلِّهَا، فِي ٱلْحَضَرِ وَٱلسَّفَرِ، وَمَا يُجْهَرُ فِيهَا وَمَا يُخَافَتُ.

٧٥٥ - **حَدَّثَنَا مُوسَى** قَالَ: حَدَّثنا أَبُو عَوَانَةَ قَالَ: حَدَّثنا عَبْدُ ٱلْمَلِكِ بْنُ عُمَيْرٍ، عَنْ جَابِرِ ٱبْنِ سَمُرَةَ قَالَ: شَكَا أَهْلُ ٱلْكُوفَةِ سَعْداً إِلَى عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ، فَعَزَلَهُ وَٱسْتَعْمَلَ عَلَيْهِمْ عَمَّاراً، فَشَكَوْا حَتَّى ذَكَرُوا أَنَّهُ لَا يُحْسِنُ يُصَلِّي، فَأَرْسَلَ إِلَيْهِ فَقَالَ: يَا أَبَا إِسْحٰقَ، إِنَّ هٰؤُلَاءِ يَزْعُمُونَ أَنَّكَ لَا تُحْسِنُ تُصَلِّي؟ قَالَ أَبُو إِسْحٰقَ: أَمَّا أَنَا، وَٱللهِ فَإِنِّي كُنْتُ أُصَلِّي بِهِمْ صَلَاةَ

— En ce qui me concerne, répondit Abu 'Isḥâq[1], par Dieu! je leur faisais la prière du Messager de Dieu (ç) en ne retranchant rien que ce soit: je faisais la prière du *'ichâ'* en prolongeant les deux premières [rak'a] et en allégeant les deux dernières... — C'est ce que nous pensions de toi", approuva 'Umar qui envoya avec lui à al-Kûfa un homme (ou: des hommes...) Celui-ci interrogea les habitants d'al-Kûfa en ne laissant aucune mosquée. Tous disaient du bien de Sa'd. Cependant, une fois que l'émissaire fut à l'intérieur de la mosquée des béni 'Abs, l'un de ceux-ci, qui s'appelait 'Usâma ben Qatâda et qu'on surnommait Abu Sa'da, se leva et dit [à l'émissaire]: "Mais puisque tu nous as conjuré, voilà le fond de l'affaire: Sa'd ne participait pas dans les expéditions, ne partageait pas les biens bien comme il faut et ne jugeait pas d'une manière juste." Sur ce, Sa'd dit: "Par Dieu! Je vais demander au Seigneur trois choses: Seigneur! si ton homme-ci a menti et qu'il s'est levé par ostentation, prolonge-lui sa vie! fais que sa pauvreté dure! et expose-le aux tentations!"...

«En effet, et beaucoup plus tard, interrogé, cet homme répondit: "Je ne suis qu'un vieillard exposé aux tentations et touché par les prières de Sa'd."»

'Abd-al-Malik: Je l'ai vu après cela. Ses sourcils tombaient sur ses yeux à cause de la vieillesse. Il barrait la route aux femmes en leur donnant des signes d'intelligence.

756 - 'Ubâda ben aṣ-Ṣâmit: Le Messager de Dieu (ç) a dit: «Point de prière pour celui qui ne récite pas la Fâtiḥa du Livre.»

757 - Abu Hurayra: Le Messager de Dieu (ç) entra à la mosquée puis y entra un homme, pria, salua le Prophète (ç) en prononçant le *salâm*. Celui-ci lui rendit le salut et lui dit: "Retourne refaire la prière! car en réalité tu n'as pas prié." En effet, l'homme retourna faire sa prière puis revint saluer le Prophète (ç) qui lui dit: "- Retourne refaire la prière! tu n'as pas prié." Il lui répéta cela par trois fois. Et l'homme de dire: "Par Celui qui t'a envoyé avec la vérité! je ne sais pas faire mieux, apprends-moi! — Lorsque tu te mets debout pour la prière, lui dit le Prophète, prononce le *tekbîr* puis récite ce que tu peux lire du Coran, après quoi fais un *rukû'* en restant calme, après cela relève la tête jusqu'à ce que tu sois bien d'aplomb, tu dois ensuite te prosterner en restant calme, puis relève la tête en restant calme en position assis! Tu dois faire cela dans toutes tes prières!"

(1) C.à.d, Sa'd.

رَسُولِ ٱللهِ ﷺ مَا أَخْرِمُ عَنْهَا، أُصَلِّي صَلاَةَ ٱلْعِشَاءِ، فَأَرْكُدُ فِي ٱلْأُولَيَيْنِ، وَأُخِفُّ فِي ٱلْأُخْرَيَيْنِ. قَالَ: ذَاكَ ٱلظَّنُّ بِكَ يَا أَبَا إِسْحٰقَ. فَأَرْسَلَ مَعَهُ رَجُلاً - أَوْ رِجَالاً - إِلَى ٱلْكُوفَةِ، فَسَأَلَ عَنْهُ أَهْلَ ٱلْكُوفَةِ، وَلَمْ يَدَعْ مَسْجِداً إِلاَّ سَأَلَ عَنْهُ، وَيُثْنُونَ مَعْرُوفاً، حَتَّى دَخَلَ مَسْجِداً لِبَنِي عَبْسٍ، فَقَامَ رَجُلٌ مِنْهُمْ، يُقَالُ لَهُ أُسَامَةُ بْنُ قَتَادَةَ، يُكْنَى أَبَا سَعْدَةَ، قَالَ: أَمَّا إِذْ نَشَدْتَنَا، فَإِنَّ سَعْداً كَانَ لاَ يَسِيرُ بِالسَّرِيَّةِ، وَلاَ يَقْسِمُ بالسَّوِيَّةِ وَلاَ يَعْدِلُ فِي ٱلْقَضِيَّةِ. قَالَ سَعْدٌ: أَمَا وَٱللّٰهِ لأَدْعُوَنَّ بِثَلاَثٍ: ٱللَّهُمَّ إِنْ كَانَ عَبْدُكَ هٰذَا كَاذِباً، قَامَ رِيَاءً وَسُمْعَةً، فَأَطِلْ عُمْرَهُ، وَأَطِلْ فَقْرَهُ، وَعَرِّضْهُ بِالْفِتَنِ. وَكَانَ بَعْدُ إِذَا سُئِلَ يَقُولُ: شَيْخٌ كَبِيرٌ مَفْتُونٌ، أَصَابَتْنِي دَعْوَةُ سَعْدٍ. قَالَ عَبْدُ ٱلْمَلِكِ: فَأَنَا رَأَيْتُهُ بَعْدُ، قَدْ سَقَطَ حَاجِبَاهُ عَلَى عَيْنَيْهِ مِنَ ٱلْكِبَرِ، وَإِنَّهُ لَيَتَعَرَّضُ لِلْجَوَارِي فِي ٱلطُّرُقِ يَغْمِزُهُنَّ.

٧٥٦ - حَدَّثَنَا عَلِيُّ بْنُ عَبْدِ ٱللهِ قَالَ: حَدَّثنا سُفْيَانُ قَالَ: حَدَّثنا ٱلزُّهْرِيُّ، عَنْ مَحْمُودِ ٱبْنِ ٱلرَّبِيعِ، عَنْ عُبَادَةَ بْنِ ٱلصَّامِتِ: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ قَالَ: «لاَ صَلاَةَ لِمَنْ لَمْ يَقْرَأْ بِفَاتِحَةِ ٱلْكِتَابِ».

٧٥٧ - حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ بَشَّارٍ قَالَ: حَدَّثنا يَحْيَى، عَنْ عُبَيْدِ ٱللهِ قَالَ: حَدَّثَنِي سَعِيدُ بْنُ أَبِي سَعِيدٍ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ دَخَلَ ٱلْمَسْجِدَ، فَدَخَلَ رَجُلٌ فَصَلَّى، فَسَلَّمَ عَلَى ٱلنَّبِيِّ ﷺ فَرَدَّ، وَقَالَ: «ٱرْجِعْ فَصَلِّ، فَإِنَّكَ لَمْ تُصَلِّ». فَرَجَعَ يُصَلِّي كَمَا صَلَّى، ثُمَّ جَاءَ، فَسَلَّمَ عَلَى ٱلنَّبِيِّ ﷺ، فَقَالَ: «ٱرْجِعْ فَصَلِّ فَإِنَّكَ لَمْ تُصَلِّ». ثَلاَثاً، فَقَالَ: وَٱلَّذِي بَعَثَكَ بِالْحَقِّ، مَا أُحْسِنُ غَيْرَهُ، فَعَلِّمْنِي؟ فَقَالَ: «إِذَا قُمْتَ إِلَى ٱلصَّلاَةِ فَكَبِّرْ، ثُمَّ ٱقْرَأْ مَا تَيَسَّرَ مَعَكَ مِنَ ٱلْقُرْآنِ، ثُمَّ ٱرْكَعْ حَتَّى تَطْمَئِنَّ رَاكِعاً، ثُمَّ ٱرْفَعْ حَتَّى تَعْتَدِلَ قَائِماً، ثُمَّ ٱسْجُدْ حَتَّى تَطْمَئِنَّ سَاجِداً، ثُمَّ ٱرْفَعْ حَتَّى تَطْمَئِنَّ جَالِساً، وَٱفْعَلْ ذٰلِكَ فِي صَلاَتِكَ كُلِّهَا».

758 - Jâbir ben Samura dit: «Sa'd dit: "Je leur faisais les prières du *maghrib* et du *'icha'* à la manière du Messager de Dieu (ç), sans retrancher quoi que ce soit: je prolongeais les deux premières [rak'a] et j'allégeais les deux dernières. — C'est ce que nous pensions de toi, lui dit 'Umar (r).»

R. 96 - Sur la lecture [du Coran] pendant la prière du *ḍuhr*

759 - D'après 'Abd-ul-Lâh ben Abu Qatâda, son père dit: «Le Prophète (ç) lisait, dans les deux premières *rak'a* de la prière du *ḍuhr*, la Fâtiḥa du Livre (le Coran) et deux autres sourates. Il prolongeait la première *rak'a* et écourtait la deuxième. Des fois, il faisait entendre un verset. Aussi, il lisait pendant la prière du *'aṣr* la Fâtiḥa du Livre et deux autres sourates en prolongeant la première *rak'a*. Il pronlogeait aussi la première *rak'a* de la prière du *ṣubḥ* et écourtait la deuxième.»

760 - Abu Ma'mar dit: «Nous interrogeâmes Khabbâb [en lui disant]: "Est-ce que le Prophète (ç) lisait [du Coran] dans les prières du *ḍuhr* et *'aṣr*? — Oui, répondit-il. — Et comment saviez-vous cela? — Par le mouvement de sa barbe."»

R. 97 - Sur la lecture pendant la prière du *'aṣr*

761 - Abu Ma'mar dit: «Je dis à Khabbâb ben al-'Arat: "Est-ce que le Prophète (ç) lisait [du Coran] dans les prières du *duhr* et du *'aṣr*? — Oui, répondit-il. — Et comment saviez-vous qu'il récitait? — Par le mouvement de sa barbe."»

762 - D'après 'Abd-ul-Lâh ibn Abu Qatâda, son père dit: «Dans les deux [premières] *rak'a* des prières du *ḍuhr* et du *'aṣr*, le Prophète (ç) lisait la Fâtiḥa du Livre avec une sourate pour chaque *rak'a*. Des fois, il nous faisait entendre un verset.»

R. 98 - Sur la lecture pendant la prière du maghrib

763 - Ibn 'Abbâs (r) rapporte qu'une fois Um al-Faḍl l'entendit lire *Wa-l-mursalâti 'urfa*.... Elle lui dit alors: "O mon enfant! en lisant cette sourate, tu m'as rappelé que c'était la dernière chose que j'avais entendue du Messager de Dieu (ç); il la lisait dans la prière du *maghrib*."

764 - Marwân ben al-Ḥakam dit: «Zayd ben Thâbit m'a dit: "Qu'as-tu à lire

٧٥٨ - حدّثنا أبو النُّعمانِ حدَّثَنا أبو عَوانَةَ عَنْ عَبْدِ المَلِكِ بْنِ عُمَيْرٍ عَنْ جابِرِ بْنِ سَمرَةَ قالَ: قالَ سَعْدٌ: كُنْتُ أُصَلِّي بَهِمْ صَلاةَ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ صَلاتي العَشِيِّ لَا أَخْرِمُ عَنْهَا: أَرْكُدُ فِي الأُولَيَيْنِ وَأَحْذُفُ فِي الأُخْرَيَيْنِ. فَقَالَ عُمَرُ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: ذلِكَ الظَّنُّ بِكَ.

٩٦ - باب: ٱلْقِرَاءَةِ فِي ٱلظُّهْرِ.

٧٥٩ - حَدَّثَنَا أَبُو نُعَيْمٍ قَالَ: حَدَّثنا شَيْبَانُ، عَنْ يَحْيَى، عَنْ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ أَبي قَتَادَةَ، عَنْ أَبِيهِ قَالَ: كَانَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ يَقْرَأُ فِي ٱلرَّكْعَتَيْنِ ٱلأُولَيَيْنِ مِنْ صَلاَةِ ٱلظُّهْرِ، بِفَاتِحَةِ ٱلْكِتَابِ وَسُورَتَيْنِ، يُطَوِّلُ فِي ٱلأُولَى، وَيُقَصِّرُ فِي ٱلثَّانِيَةِ، وَيُسْمِعُ ٱلآيَةَ أَحْيَاناً، وَكَانَ يَقْرَأُ فِي ٱلْعَصْرِ بِفَاتِحَةِ ٱلْكِتَابِ وَسُورَتَيْنِ، وَكَانَ يُطَوِّلُ فِي ٱلأُولَى، وَكَانَ يُطَوِّلُ فِي ٱلرَّكْعَةِ ٱلأُولَى مِنْ صَلاَةِ ٱلصُّبْحِ، وَيُقَصِّرُ فِي ٱلثَّانِيَةِ.

٧٦٠ - حَدَّثَنَا عُمَرُ بْنُ حَفْصٍ قَالَ: حَدَّثنا أَبِي قَالَ: حَدَّثنا ٱلأَعْمَشُ: حَدَّثَنِي عُمَارَةُ، عَنْ أَبِي مَعْمَرٍ قَالَ: سَأَلْنَا خَبَّاباً: أَكَانَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ يَقْرَأُ فِي ٱلظُّهْرِ وَٱلْعَصْرِ؟ قَالَ: نَعَمْ، قُلْنَا: بِأَيِّ شَيْءٍ كُنْتُمْ تَعْرِفُونَ؟ قَالَ: بِاضْطِرَابِ لِحْيَتِهِ.

٩٧ - باب: ٱلْقِرَاءَةِ فِي ٱلْعَصْرِ.

٧٦١ - حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ يُوسُفَ قَالَ: حَدَّثنا سُفْيانُ، عَنِ ٱلأَعْمَشِ، عَنْ عُمَارَةَ بْنِ عُمَيْرٍ، عَنْ أَبِي مَعْمَرٍ قَالَ: قُلْتُ لِخَبَّابِ بْنِ ٱلأَرَتِّ: أَكَانَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ يَقْرَأُ فِي ٱلظُّهْرِ وَٱلْعَصْرِ؟ قَالَ: نَعَمْ، قَالَ: قُلْتُ بِأَيِّ شَيْءٍ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ قِرَاءَتَهُ؟ قَالَ: بِاضْطِرَابِ لِحْيَتِهِ.

٧٦٢ - حَدَّثَنَا المَكِّيُّ بْنُ إِبْرَاهِيمَ، عَنْ هِشَامٍ، عَنْ يَحْيَى بْنِ أَبِي كَثِيرٍ، عَنْ عَبدِ ٱللهِ ٱبْنِ أَبِي قَتَادَةَ، عَنْ أَبِيهِ قَالَ: كَانَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ يَقْرَأُ فِي ٱلرَّكْعَتَيْنِ مِنَ ٱلظُّهْرِ وَٱلْعَصْرِ بِفَاتِحَةِ ٱلْكِتَابِ، وَسُورَةٍ سُورَةٍ، وَيُسْمِعُنَا ٱلآيَةَ أَحْيَاناً.

٩٨ - باب: ٱلْقِرَاءَةِ فِي ٱلمَغْرِبِ.

٧٦٣ - حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ يُوسُفَ قَالَ: أَخْبَرَنَا مالِكٌ، عَنِ ٱبْنِ شِهَابٍ، عَنْ عُبَيْدِ ٱللهِ ٱبْنِ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ عُتْبَةَ، عَنِ ٱبْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا أَنَّهُ قَالَ: إِنَّ أُمَّ ٱلْفَضْلِ سَمِعَتْهُ، وَهُوَ يَقْرَأُ: ﴿ وَٱلْمُرْسَلَٰتِ عُرْفًا ﴾[1]. فَقَالَتْ: يَا بُنَيَّ، وَٱللهِ لَقَدْ ذَكَّرْتَنِي بِقِرَاءَتِكَ هٰذِهِ ٱلسُّورَةَ، إِنَّهَا لآخِرُ مَا سَمِعْتُ مِنْ رَسُولِ ٱللهِ ﷺ يَقْرَأُ بِهَا فِي ٱلمَغْرِبِ.

---

(١) سورة المرسلات: الآية ١.

de petites sourates dans la prière du *maghrib*? J'ai entendu le Prophète (ç) lire *la plus longue des deux plus longues* [dans la prière du *maghrib.]*"

R. 99 - Sur le fait de lire [la Coran] dans la prière du *maghrib* à voix claire et distincte

765 - D'après Muhammad ben Jubayr, ben Mut'im, son père dit: «J'ai entendu le Messager de Dieu (ç) réciter la sourate d'at-Tûr dans la prière du *maghrib*.»

R. 100 - Sur la lecture distincte dans la prière du *'ichâ'*

766 - Abu Râfi' dit: «J'ai fait la prière d'*al-'atama* avec Abu Hurayra qui, en lisant [la sourate] de: *'Idha-s-samâ'u-n-chaqqat,* fit une prosternation. Je lui fis alors la remarque et lui de me dire: "Je me suis ainsi prosterné derrière Abu al-Qâcim (le Prophète) et je resterai à me prosterner chaque fois que [je lis cette sourate], et ce jusqu'à ce que je le retrouve [dans l'au-delà]."»

767 - Al-Barâ': Une fois, le Messager de Dieu (ç) était en voyage. Il lit dans l'une des deux *rak'a* [de la prière] du *'ichâ'* [la sourate de]: *'At-tîni wa-z-zaytûni.*

R. 101 - Sur la lecture, dans la prière du *'ichâ'*, d'une sourate où il faut se prosterner

768 - Abu Râfi' dit: «Je fis la prière d'*al-'atama* avec Abu Hurayra et il lit la sourate de: *'Idha-s-samâ'u-n-chaqqat.* Il se prosterna alors et je lui dis: "C'est quoi cela? — J'ai fait cette prosternation, me dit-il, derrière Abu al-Qâcim et je resterai à la faire jusqu'à ce je le retrouve..."»

R. 102 - Sur la lecture dans la prière du *'ichâ'*

769 - Al-Barâ' (r) dit: «J'ai entendu le Prophète (ç) lire: *Wa-t-tîni wa-z-zaytûni...* dans [la prière du] *'ichâ'.* Je n'avais jamais entendu une personne qui a une si belle voix — ou: lecture.»

R. 103 - Sur le fait de prolonger les deux premières *rak'a* et d'écourter les deux dernières

770 - Jâbir ibn Samura dit: «'Umar dit à Sa'd: "Ils se sont plaints de toi en

٧٦٤ ـ حدّثنا أَبُو عاصمٍ، عَنِ ٱبْنِ جُرَيْجٍ، عَنِ ٱبْنِ أَبي مُلَيْكَةَ، عَنْ عُرْوَةَ بْنِ ٱلزُّبَيْرِ، عَنْ مَرْوَانَ بْنِ ٱلْحَكَمِ قَالَ: قَالَ لِي زَيْدُ بْنُ ثَابِتٍ: مَا لَكَ تَقرَأُ فِي ٱلمَغْرِبِ بِقِصَارٍ، وَقَد سَمِعْتُ ٱلنَّبِيَّ ﷺ يَقْرَأُ بِطُولَىٰ ٱلطُّولَيَيْنِ.

٩٩ ـ باب: ٱلْجَهْرِ فِي ٱلمغْرِبِ.

٧٦٥ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ يُوسُفَ قَالَ: أَخْبَرَنَا مالِكٌ، عَنِ ٱبْنِ شِهَابٍ، عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ جُبَيْرِ بْنِ مُطْعِمٍ، عَنْ أَبِيهِ قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ قَرَأَ فِي ٱلمَغْرِبِ بِالطُّورِ.

١٠٠ ـ باب: ٱلْجَهرِ فِي ٱلْعِشَاءِ.

٧٦٦ ـ حَدَّثَنَا أَبُو ٱلنُّعْمَانِ قَالَ: حَدَّثنا مُعْتَمِرٌ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ بَكْرٍ، عَنْ أَبِي رَافِعٍ قَالَ: صَلَّيْتُ مَعَ أَبِي هُرَيْرَةَ ٱلْعَتَمَةَ، فَقَرَأَ: ﴿ إِذَا ٱلسَّمَآءُ ٱنشَقَّتْ ﴾[1]. فَسَجدَ، فَقُلْتُ لَهُ، قَالَ: سَجَدْتُ خَلْفَ أَبِي ٱلْقَاسِمِ ﷺ، فَلا أَزالُ أَسْجُدُ بِهَا حَتَّى أَلْقَاهُ.

٧٦٧ ـ حَدَّثَنَا أَبُو ٱلْوَلِيدِ قَالَ: حَدَّثنا شُعْبَةُ، عَنْ عَدِيٍّ قَالَ: سَمِعْتُ ٱلْبَرَاءَ: أَنَّ ٱلنَّبِيَّ ﷺ كَانَ فِي سَفَرٍ، فَقَرَأَ فِي ٱلْعِشَاءِ فِي إِحْدَى ٱلرَّكْعَتَيْنِ، بِالتِّينِ وَٱلزَّيْتُونِ.

١٠١ ـ باب: ٱلْقِرَاءَةِ فِي ٱلْعِشَاءِ بِالسَّجْدَةِ.

٧٦٨ ـ حَدَّثَنَا مُسَدَّدٌ قَالَ: حَدَّثنا يَزِيدُ بْنُ زُرَيْعٍ قَالَ: حَدَّثَنِي ٱلتَّيْمِيُّ، عَنْ بَكْرٍ، عَنْ أَبِي رَافِعٍ قَالَ: صَلَّيْتُ مَعَ أَبِي هُرَيْرَةَ ٱلْعَتَمَةَ، فَقَرَأَ: ﴿ إِذَا ٱلسَّمَآءُ ٱنشَقَّتْ ﴾[2]. فَسَجَدَ، فَقُلْتُ: مَا هٰذِهِ؟ قَالَ: سَجَدْتُ بِهَا خَلْفَ أَبِي ٱلْقَاسِمِ ﷺ، فَلَا أَزَالُ أَسْجُدُ بِهَا حَتَّى أَلْقَاهُ.

١٠٢ ـ باب: ٱلْقِرَاءَةِ فِي ٱلْعِشَاءِ.

٧٦٩ ـ حَدَّثَنَا خَلَّادُ بْنُ يَحْيَى قَالَ: حَدَّثَنَا مِسْعَرٌ قَالَ: حَدَّثنا عَدِيُّ بْنُ ثَابِتٍ: سَمِعَ ٱلْبَرَاءَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ قَالَ: سَمِعْتُ ٱلنَّبِيَّ ﷺ يَقْرَأُ: ﴿ وَٱلتِّينِ وَٱلزَّيْتُونِ ﴾[3]. فِي ٱلْعِشَاءِ، وَمَا سَمِعْتُ أَحداً أَحْسَنَ صَوْتاً مِنْهُ، أَوْ قِرَاءَةً.

١٠٣ ـ باب: يُطَوِّلُ فِي ٱلأُولَيَيْنِ، وَيَحْذِفُ فِي ٱلأُخْرَيَيْنِ.

٧٧٠ ـ حَدَّثَنَا سُلَيمانُ بْنُ حَرْبٍ قَالَ: حَدَّثنا شُعْبَةُ، عَنْ أَبِي عَوْنٍ قَالَ: سَمِعْتُ جَابِرَ ٱبْنَ سَمُرَةَ قَالَ: قَالَ عُمَرُ لِسَعْدٍ: لَقَدْ شَكَوْكَ فِي كُلِّ شَيْءٍ حَتَّى ٱلصَّلَاةِ. قَالَ: أَمَّا أَنَا، فَأَمُدُّ

(١) سورة الإنشقاق: الآية ١.

(٢) سورة الإنشقاق: الآية ١.

(٣) سورة التين: الآية ١.

toute chose, même à propos de la prière. — En ce qui me concerne, répliqua Sa'd, je prolongeais les deux premières [*rak'a*] et j'écourtais les deux dernières... Je ne ferai pas défaut[1] à la prière que j'avais imitée du Messager de Dieu (ç). — Tu as raison, c'est ce qu'on pensait de toi (ou: c'est ce que je pensais de toi).")»

R. 104 - Sur la lecture dans le *fajr*

* Um Salama: Le Prophète (ç) a lu [la sourate] d'aṭ-Ṭur...

771 - Sayyâr ben Salâma dit: «J'entrai avec mon père chez Abu Barza al-'Aslamy et nous l'interrogeâmes sur l'horaire des prières. Il nous dit: "Le Prophète (ç) faisait [la prière] du *ḍuhr* lorsque le soleil commençait à s'incliner du côté de l'ouest; [pour la prière] du *'aṣr*, il la faisait [puis] l'un des présents pouvait revenir à l'autre extrémité de Médine alors que le soleil était encore *bien vivant*."

«Quant à [la prière] du *maghrib*, j'ai oublié ce qu'il avait dit. "Et il ne se souciait pas, reprit-il, de retarder le *'ichâ'* jusqu'au [premier] tiers de la nuit. Cependant, il n'aimait ni dormir avant de la faire, ni parler après. Quant à la prière du *ṣubḥ*, il la faisait puis, en la terminant, chacun des présents pouvait reconnaître son voisin. Il lisait dans les deux *rak'a*..., ou dans l'une d'elles, entre soixante et cent [versets].")»

772 - 'Aṭâ' [rapporte] avoir entendu Abu Hurayra (r) dire: «On doit lire [du Coran] dans chaque prière. Mais nous vous avons fait entendre ce que le Messager de Dieu (ç) nous avait fait entendre; et nous vous avons [lu] silencieusement ce qu'il nous avait [lu] silencieusement... Si tu ne lis rien en plus de la Mère du Coran[2], cela est suffisant; toutefois, si tu ajoutes une deuxième sourate, cela vaut mieux.»

R. 105 - Sur la lecture distincte dans la prière du *fajr*

* Um Salama: Je fis le *tawâf* derrière les pèlerins tandis que le Prophète (ç) était en train de prier en lisant la sourate d'aṭ-Ṭûr.

773 - D'après Sa'îd ben Jubayr, ibn 'Abbâs (r) dit: «Le Prophète (ç) se dirigea

(1) Autre traduction: Je ne faisais pas défaut.

(2) C'est-à-dire, la *Fâtiḥa*.

فِي ٱلْأُولَيَيْنِ، وَأَحْذِفُ فِي ٱلْأُخْرَيَيْنِ، وَلَا آلُو مَا ٱقْتَدَيْتُ بِهِ مِنْ صَلَاةِ رَسُولِ ٱللهِ ﷺ. قَالَ: صَدَقْتَ، ذَاكَ ٱلظَّنُّ بِكَ - أَوْ ظَنِّي بِكَ -.

١٠٤ - باب: ٱلْقِرَاءَةِ فِي ٱلْفَجْرِ.

وَقَالَتْ أُمُّ سَلَمَةَ: قَرَأَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ بِالطُّورِ.

٧٧١ - حَدَّثَنَا آدَمُ قَالَ: حَدَّثنا شُعْبَةُ قَالَ: حَدَّثنا سَيَّارُ بْنُ سَلَامَةَ قَالَ: دَخَلْتُ أَنَا وَأَبِي عَلَى أَبِي بَرْزَةَ ٱلْأَسْلَمِيِّ، فَسَأَلْنَاهُ عَنْ وَقْتِ ٱلصَّلَوَاتِ، فَقَالَ: كَانَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ يُصَلِّي ٱلظُّهْرَ حِينَ تَزُولُ ٱلشَّمْسُ، وَٱلْعَصْرَ، وَيَرْجِعُ ٱلرَّجُلُ إِلَى أَقْصَى ٱلْمَدِينَةِ وَٱلشَّمْسُ حَيَّةٌ - وَنَسِيتُ مَا قَالَ فِي ٱلْمَغْرِبِ - وَلَا يُبَالِي بِتَأْخِيرِ ٱلْعِشَاءِ إِلَى ثُلُثِ ٱللَّيْلِ، وَلَا يُحِبُّ ٱلنَّوْمَ قَبْلَهَا وَلَا ٱلْحَدِيثَ بَعْدَهَا، وَيُصَلِّي ٱلصُّبْحَ، فَيَنْصَرِفُ ٱلرَّجُلُ فَيَعْرِفُ جَلِيسَهُ، وَكَانَ يَقْرَأُ فِي ٱلرَّكْعَتَيْنِ، أَوْ إِحْدَاهُمَا، مَا بَيْنَ ٱلسِّتِّينَ إِلَى ٱلْمِائَةِ.

٧٧٢ - حَدَّثَنَا مُسَدَّدٌ قَالَ: حَدَّثنا إِسْمَاعِيلُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ قَالَ: أَخْبَرَنَا ٱبْنُ جُرَيْجٍ قَالَ: أَخْبَرَنِي عَطَاءٌ: أَنَّهُ سَمِعَ أَبَا هُرَيْرَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ يَقُولُ: فِي كُلِّ صَلَاةٍ يُقْرَأُ، فَمَا أَسْمَعَنَا رَسُولُ ٱللهِ ﷺ أَسْمَعْنَاكُمْ، وَمَا أَخْفَى عَنَّا أَخْفَيْنَا عَنْكُمْ، وَإِنْ لَمْ تَزِدْ عَلَى أُمِّ ٱلْقُرْآنِ أَجْزَأَتْ، وَإِنْ زِدْتَ فَهُوَ خَيْرٌ.

١٠٥ - باب: ٱلْجَهْرِ بِقِرَاءَةِ صَلَاةِ ٱلْفَجْرِ.

وَقَالَتْ أُمُّ سَلَمَةَ: طُفْتُ وَرَاءَ ٱلنَّاسِ، وَٱلنَّبِيُّ ﷺ يُصَلِّي، وَيَقْرَأُ بِالطُّورِ.

٧٧٣ - حَدَّثَنَا مُسَدَّدٌ قَالَ: حَدَّثنا أَبُو عَوَانَةَ، عَنْ أَبِي بِشْرٍ، عَنْ سَعِيدِ بْنِ جُبَيْرٍ، عَنِ ٱبْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا قَالَ: ٱنْطَلَقَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ فِي طَائِفَةٍ مِنْ أَصْحَابِهِ، عَامِدِينَ إِلَى سُوقِ

avec quelques-uns de ses Compagnons vers la foire de 'Uqâẓ. En cette période, on avait déjà dressé un obstacle entre les démons et les mystères du Ciel et lancé derrière eux des Tisons. D'ailleurs, ces démons retournèrent chez leur peuple qui leur dit: "Mais qu'avez-vous? — On vient de dresser un osbtacle entre nous et les mystères du Ciel, répondirent-ils. De plus, on a lancé contre nous des Tisons. — La cause de cet obstacle n'est qu'une chose arrivée sur terre. Parcourez-la donc d'est en ouest et voyez cette cause!" En effet, ils démarrèrent. Quant à ceux qui partirent vers Tiḥâma, ils trouvèrent le Prophète (ç) déjà à Nakhla en train de présider ses Compagnons pendant la prière du *fajr*. Ayant entendu le Coran, ils (les démons) restèrent à l'écoute puis dirent: "Par Dieu! voici la cause de l'obstacle qui s'est dressé entre nous et les mystères du Ciel."

«Ils retournèrent chez leur peuple et dirent: "O peuple! Nous avons entendu une lecture surprenante qui guide vers le bon chemin. Nous avons cru en elle et nous n'associerons rien à notre Seigneur." Après cela, Dieu révéla à son Prophète (ç) la sourate de: *Dis: Il m'a été révélé...*[1] En fait, on lui révéla les propres paroles des djinns.»

774 - D'après 'Ikrima, ibn 'Abbâs dit: «Le Prophète (ç) faisait une lecture distincte là où il a été ordonné de le faire et une lecture silencieuse là où il a été ordonné de le faire aussi. Or, **Ton Seigneur n'est pas oublieux**[2] et **Vous avez dans le Messager de Dieu un beau parangon**[3].»

R. 106 - Sur le fait de lire deux sourates dans une seule *rak'a*; sur la lecture des derniers versets d'une sourate; sur le fait de lire une sourate avant celle qui vient après; sur la lecture du début de la sourate

* On rapporte que 'Abd-ul-Lâh ben Sâ'ib [avait dit]: Le Prophète (ç) lisait la sourate d'*al-Mu'minûn* dans la prière du *ṣubḥ* mais en arrivant à la mention de Moïse et d'Aaron — ou la mention de Jésus —, il commença à tousser; d'où il passa au *rukû'*.

* 'Umar lut dans la première *rak'a* cent vingt versets de la sourate d'*al-Baqara*

---

(1) Il s'agit de la sourate d'al-Jin qui commence par: **Dis: Il m'a été révélé qu'une poignée de djinns, ayant écouté, se dit: «Nous avons entendu une lecture surprenante....**

(2) Maryam, 65.

(3) Al-'Aḥzâb, 21.

عُكَاظٍ، وَقَدْ حِيلَ بَيْنَ ٱلشَّيَاطِينِ وَبَيْنَ خَبَرِ ٱلسَّمَاءِ، وَأُرْسِلَتْ عَلَيْهِمُ ٱلشُّهُبُ، فَرَجَعَتِ ٱلشَّيَاطِينُ إِلَى قَوْمِهِمْ، فَقَالُوا: مَا لَكُمْ؟ فَقَالُوا: حِيلَ بَيْنَنَا وَبَيْنَ خَبَرِ ٱلسَّمَاءِ، وَأُرْسِلَتْ عَلَيْنَا ٱلشُّهُبُ. قَالُوا: مَا حَالَ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَ خَبَرِ ٱلسَّمَاءِ إِلَّا شَيْءٌ حَدَثَ، فَاضْرِبُوا مَشَارِقَ ٱلْأَرْضِ وَمَغَارِبَهَا، فَانْظُرُوا مَا هٰذَا ٱلَّذِي حَالَ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَ خَبَرِ ٱلسَّمَاءِ. فَانْصَرَفَ أُولٰئِكَ ٱلَّذِينَ تَوَجَّهُوا نَحْوَ تِهَامَةَ، إِلَى ٱلنَّبِيِّ ﷺ وَهُوَ بِنَخْلَةَ، عَامِدِينَ إِلَى سُوقِ عُكَاظٍ، وَهُوَ يُصَلِّي بِأَصْحَابِهِ صَلَاةَ ٱلْفَجْرِ، فَلَمَّا سَمِعُوا ٱلْقُرْآنَ ٱسْتَمَعُوا لَهُ، فَقَالُوا: هٰذَا وَٱللهِ ٱلَّذِي حَالَ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَ خَبَرِ ٱلسَّمَاءِ، فَهُنَالِكَ حِينَ رَجَعُوا إِلَى قَوْمِهِمْ، فَقَالُوا: يَا قَوْمَنَا: ﴿إِنَّا سَمِعْنَا قُرْءَانًا عَجَبًا . يَهْدِىٓ إِلَى ٱلرُّشْدِ فَـَٔامَنَّا بِهِۦ وَلَن نُّشْرِكَ بِرَبِّنَآ أَحَدًا﴾[1] . فَأَنْزَلَ ٱللهُ عَلَى نَبِيِّهِ ﷺ : ﴿قُلْ أُوحِىَ إِلَىَّ﴾[2]. وَإِنَّمَا أُوحِيَ إِلَيْهِ قَوْلُ ٱلْجِنِّ.

٧٧٤ حَدَّثَنَا مُسَدَّدٌ قَالَ: حَدَّثَنَا إِسْمَاعِيلُ قَالَ: حَدَّثَنَا أَيُّوبُ، عَنْ عِكْرِمَةَ، عَنِ ٱبْنِ عَبَّاسٍ قَالَ: قَرَأَ ٱلنَّبِيُّ فِيمَا أُمِرَ، وَسَكَتَ فِيمَا أُمِرَ. ﴿وَمَا كَانَ رَبُّكَ نَسِيًّا﴾[3]. ﴿لَّقَدْ كَانَ لَكُمْ فِى رَسُولِ ٱللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ﴾[4].

١٠٦ - باب: ٱلْجَمْعِ بَيْنَ ٱلسُّورَتَيْنِ فِي ٱلرَّكْعَةِ، وَٱلْقِرَاءَةِ بِٱلْخَوَاتِيمِ، وَبِسُورَةٍ قَبْلَ سُورَةٍ، وَبِأَوَّلِ سُورَةٍ.

وَيُذْكَرُ عَنْ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ ٱلسَّائِبِ: قَرَأَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ ٱلْمُؤْمِنُونَ فِي ٱلصُّبْحِ، حَتَّى إِذَا جَاءَ ذِكْرُ مُوسَى وَهَارُونَ، أَوْ ذِكْرُ عِيسَى، أَخَذَتْهُ سَعْلَةٌ فَرَكَعَ. وَقَرَأَ عُمَرُ فِي ٱلرَّكْعَةِ ٱلْأُولَى بِمِائَةٍ وَعِشْرِينَ آيَةً مِنَ ٱلْبَقَرَةِ، وَفِي ٱلثَّانِيَةِ بِسُورَةٍ مِنَ ٱلْمَثَانِي. وَقَرَأَ ٱلْأَحْنَفُ بِٱلْكَهْفِ فِي ٱلْأُولَى،

---

(١) سورة الجن: الآية ٢

(٢) سورة الجن: الآية ١.

(٣) سورة مريم: الآية ٦٤.

(٤) سورة الأحزاب: الآية ٢١.

et toute une sourate de la partie *Mathânî*[1] dans la deuxième *rak'a*.

* Al-'Aḥnaf lut dans la première *rak'a* la sourate d'*al-Kahf* et dans la deuxième la sourate de *Yûsuf* ou de *Yûnus*. Il dit ensuite avoir prié avec 'Umar (r) qui les avait lues dans la prière du ṣubḥ.

* Ibn Mas'ûd lut [dans la première *rak'a*] quarante versets de la sourate d'al-'Anfâl et toute une sourate de la partie dite *Mufaṣal* dans la deuxième.

* Abu Qatâda dit à propos de celui qui lit une seule sourate dans une seule *rak'a* ou qui répète une même sourate dans deux *rak'a*: «Tout fait partie du Livre de Dieu.»

774 bis — 'Anas (r): Un homme des 'Ansars présidait ceux-ci en prière dans la mosquée de Qubâ'. A chaque fois qu'il ouvrait [la prière] par une sourate qu'il récitait, il avait auparavant déjà commencé par: *Qul huwa-l-Lâhu 'Aḥad...* [En fait], il terminait cette dernière sourate puis passait à une autre. Il faisait cela dans chaque *rak'a*. Ses compagnons lui dirent alors: "Tu ouvres toujours [la prière] par cette sourate. De plus, tu ne t'en contentes pas et tu récites une autre sourate. Eh bien! soit que tu la récites toute seule, soit que tu la laisses et tu récites une autre sourate. — Je ne la laisserai pas, répondit l'Ansarite, si vous voulez que je vous préside en prière en gardant cette habitude, je le ferai; mais si vous détestez cela, je renoncerai à vous présider." Or, ils estimaient qu'il était le meilleur d'entre eux; ils détestèrent être présidés [en prière] par quelqu'un d'autre. D'autre part, à l'arrivée du Prophète (ç) chez eux, ils le mirent au courant de l'affaire. "O Un tel! lui dit le Prophète, quelle est la chose qui t'empêche de faire ce que te recommandent tes compagnons et qu'est-ce qui te pousse à toujours réciter cette sourate dans chaque *rak'a*? — Je l'aime, répondit l'homme. — Ton amour pour elle t'a fait entrer au Paradis."

775 - Abu Wâ'îl dit: «Un homme vint voir ibn Mas'ûd et lui dit: "J'ai récité cette nuit toute la partie dite *Mufaṣal* en une seule *rak'a*... — En récitant rapidement comme on récite des vers, répondit ibn Mas'ûd [avec désapprobation]. J'ai pu connaître les sourates dites Analogues dont le Prophète (ç) récitait quelques-unes [en une seule *rak'a*]." Et il cita vingt sourates du *Mufaṣal*, deux sourates pour chaque *rak'a*.»

(1) Il s'agit, d'après quelques avis, des sourates dont le nombre de versets est inférieur à cent. Un autre avis avance qu'il s'agit des sourates qui se trouvent entre la partie dite *Mufaṣal* et la partie des sept plus longues sourates.

وَفِي ٱلثَّانِيَةِ بِيُوسُفَ أَوْ يُونُسَ، وذَكَرَ أَنَّهُ صَلَّى مَعَ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ ٱلصُّبْحَ بِهِمَا. وَقَرَأَ ٱبْنُ مَسْعُودٍ بِأَرْبَعِينَ آيَةً مِنَ ٱلْأَنْفَالِ، وَفِي ٱلثَّانِيَةِ بِسُورَةٍ مِنَ ٱلْمُفَصَّلِ. وَقَالَ قَتَادَةُ ـ فِيمَنْ يَقْرَأُ سُورَةً وَاحِدَةً فِي رَكْعَتَيْنِ، أَوْ يُرَدِّدُ سُورَةً وَاحِدَةً فِي رَكْعَتَيْنِ ـ: كُلٌّ كِتَابُ ٱللهِ.

٧٧٤ م ـ وقَالَ عُبَيْدُ ٱللهِ بْنُ عُمَرَ، عَنْ ثَابِتٍ، عَنْ أَنَسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ: كَانَ رَجُلٌ مِنَ ٱلْأَنْصَارِ يَؤُمُّهُمْ فِي مَسْجِدِ قُبَاءٍ، وَكَانَ كُلَّمَا ٱفْتَتَحَ سُورَةً يَقْرَأُ بِهَا لَهُمْ فِي ٱلصَّلَاةِ مِمَّا يُقْرَأُ بِهِ، ٱفْتَتَحَ بِـ: ﴿قُلْ هُوَ ٱللَّهُ أَحَدٌ﴾[1]. حَتَّى يَفْرُغَ مِنْهَا، ثُمَّ يَقْرَأُ سُورَةً أُخْرَى مَعَهَا، وَكَانَ يَصْنَعُ ذٰلِكَ فِي كُلِّ رَكْعَةٍ، فَكَلَّمَهُ أَصْحَابُهُ فَقَالُوا: إِنَّكَ تَفْتَتِحُ بِهٰذِهِ ٱلسُّورَةِ، ثُمَّ لَا تَرَى أَنَّهَا تُجْزِئُكَ حَتَّى تَقْرَأَ بِأُخْرَى، فَإِمَّا أَنْ تَقْرَأَ بِهَا وَإِمَّا أَنْ تَدَعَهَا وَتَقْرَأَ بِأُخْرَى، فَقَالَ: مَا أَنَا بِتَارِكِهَا، إِنْ أَحْبَبْتُمْ أَنْ أَؤُمَّكُمْ بِذٰلِكَ فَعَلْتُ، وَإِنْ كَرِهْتُمْ تَرَكْتُكُمْ، وَكَانُوا يَرَوْنَ أَنَّهُ مِنْ أَفْضَلِهِمْ، وَكَرِهُوا أَنْ يَؤُمَّهُمْ غَيْرُهُ، فَلَمَّا أَتَاهُمُ ٱلنَّبِيُّ ﷺ أَخْبَرُوهُ ٱلْخَبَرَ، فَقَالَ: «يَا فُلَانُ، مَا يَمْنَعُكَ أَنْ تَفْعَلَ مَا يَأْمُرُكَ بِهِ أَصْحَابُكَ، وَمَا يَحْمِلُكَ عَلَى لُزُومِ هٰذِهِ ٱلسُّورَةِ فِي كُلِّ رَكْعَةٍ؟». فقال: إِنِّي أُحِبُّهَا، فَقَالَ: «حُبُّكَ إِيَّاهَا أَدْخَلَكَ ٱلْجَنَّةَ».

٧٧٥ ـ حَدَّثَنَا آدَمُ قَالَ: حَدَّثَنا شُعْبَةُ، عَنْ عَمْرِو بْنِ مُرَّةَ قَالَ: سَمِعْتُ أَبَا وَائِلٍ قَالَ: جَاءَ رَجُلٌ إِلَى ٱبْنِ مَسْعُودٍ فَقَالَ: قَرَأْتُ ٱلْمُفَصَّلَ ٱللَّيْلَةَ فِي رَكْعَةٍ، فَقَالَ: هَذًّا كَهَذِّ ٱلشِّعْرِ، لَقَدْ عَرَفْتُ ٱلنَّظَائِرَ ٱلَّتِي كَانَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ يَقْرِنُ بَيْنَهُنَّ. فَذَكَرَ عِشْرِينَ سُورَةً مِنَ ٱلْمُفَصَّلِ، سُورَتَيْنِ فِي كُلِّ رَكْعَةٍ.

(١) سورة الإخلاص: الآية ١.

R. 107 - Sur le fait que le fidèle récite la *Fâtiḥa* du Livre dans les deux dernières *rak'a*[1]

776 - D'après 'Abd-ul-Lâh ben Abu Qatâda, son père [dit]: Le Prophète (ç) récitait dans les deux premières *rak'a* du *ḍuhr* la Mère du Livre et deux autres sourates[2]. Quant aux deux dernières *rak'a*, il ne récitait que la Mère du Livre en nous faisant entendre un verset[3].

Il prolongeait la première *rak'a* plus que la deuxième. De même pour les prières du *'aṣr* et du *ṣubḥ*.

R. 108 - Sur celui qui récite discrètement dans [les prières] du *ḍuhr* et du *'aṣr*

777 - Abu Ma'mar: «Je dis à Khabbâb: "Est-ce que le Messager de Dieu (ç) récitait [du Coran] dans le *ḍuhr* et le *'aṣr*? — Oui, répondit-il. — Et comment sais-tu cela? — Par le mouvement de sa barbe."»

R. 109 - Sur le cas où l'imâm fait entendre un verset...

778 - D'après 'Abd-ul-Lâh ben Abu Qatâda, son père [dit]: Le Prophète (ç) récitait la Mère du Livre et une autre sourate dans les deux premières *rak'a* des prières du *ḍuhr* et du *'aṣr* en nous faisant entendre des fois un verset. De plus, il prolongeait la première *rak'a*.

R. 110 - Sur "il prolongeait la première *rak'a*"

779 - D'après 'Abd-ul-Lâh ben Abu Qatâda, son père [dit]: Le Prophète (ç) prolongeait la première *rak'a* de la prière du ḍuhr et écourtait la deuxième. Il faisait la même chose avec la prière du *ṣubḥ*.

(1) Cela concerne les prières à quatre *rak'a*.
(2) Une sourate dans chaque *rak'a*.
(3) Ou: quelques versets.

١٠٧ ـ باب: يَقْرَأُ فِي ٱلْأُخْرَيَيْنِ بِفَاتِحَةِ ٱلْكِتَابِ.

٧٧٦ ـ **حَدَّثَنَا** مُوسَى بْنُ إِسْماعِيلَ قَالَ: حَدَّثنا هَمَّامٌ، عَنْ يَحْيَى، عَنْ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ أَبي قَتَادَةَ، عَنْ أَبِيهِ: أَنَّ ٱلنَّبِيَّ ﷺ كَانَ يَقْرَأُ فِي ٱلظُّهْرِ، فِي ٱلْأُولَيَيْنِ بِأُمِّ ٱلْكِتَابِ وَسُورَتَيْنِ، وَفِي ٱلرَّكْعَتَيْنِ ٱلْأُخْرَيَيْنِ بِأُمِّ ٱلْكِتَابِ، وَيُسْمِعُنَا ٱلآيَةَ، وَيُطَوِّلُ فِي ٱلرَّكْعَةِ ٱلْأُولَى مَا لَا يُطَوِّلُ فِي ٱلرَّكْعَةِ ٱلثَّانِيَةِ، وَهٰكَذَا فِي ٱلْعَصْرِ، وَهٰكَذَا فِي ٱلصُّبْحِ.

١٠٨ ـ باب: مَنْ خَافَتَ ٱلْقِرَاءَةَ فِي ٱلظُّهْرِ وَٱلْعَصْرِ.

٧٧٧ ـ **حَدَّثَنَا** قُتَيْبَةُ بْنُ سَعِيدٍ قَالَ: حَدَّثَنا جَرِيرٌ، عَنِ ٱلْأَعْمَشِ، عَنْ عُمَارَةَ بْنِ عُمَيْرٍ، عَنْ أَبِي مَعْمَرٍ، قُلْتُ لِخَبَّابٍ: أَكَانَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ يَقْرَأُ فِي ٱلظُّهْرِ وَٱلْعَصْرِ؟ قَالَ: نَعَمْ، قُلْنَا: مِنْ أَيْنَ عَلِمْتَ؟ قَالَ: بِاضْطِرَابِ لِحْيَتِهِ.

١٠٩ ـ باب: إِذَا أَسْمَعَ ٱلْإِمَامُ ٱلآيَةَ.

٧٧٨ ـ **حَدَّثَنَا** مُحَمَّدُ بْنُ يُوسُفَ: حَدَّثَنا ٱلْأَوْزَاعِيُّ: حَدَّثَنِي يَحْيَى بْنُ أَبِي كَثِيرٍ: حَدَّثَنِي عَبْدُ ٱللهِ بْنُ أَبِي قَتَادَةَ، عَنْ أَبِيهِ: أَنَّ ٱلنَّبِيَّ ﷺ كَانَ يَقْرَأُ بِأُمِّ ٱلْكِتَابِ وَسُورَةٍ مَعَهَا، فِي ٱلرَّكْعَتَيْنِ ٱلْأُولَيَيْنِ، مِنْ صَلَاةِ ٱلظُّهْرِ وَصَلَاةِ ٱلْعَصْرِ، وَيُسْمِعُنَا ٱلآيَةَ أَحْيَاناً، وَكَانَ يُطِيلُ فِي ٱلرَّكْعَةِ ٱلْأُولَى.

١١٠ ـ باب: يُطَوِّلُ فِي ٱلرَّكْعَةِ ٱلْأُولَى.

٧٧٩ ـ **حَدَّثَنَا** أَبُو نُعَيْمٍ: حَدَّثَنا هِشَامٌ، عَنْ يَحْيَى بْنِ أَبِي كَثِيرٍ، عَنْ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ أَبِي قَتَادَةَ، عَنْ أَبِيهِ: أَنَّ ٱلنَّبِيَّ ﷺ كَانَ يُطَوِّلُ فِي ٱلرَّكْعَةِ ٱلْأُولَى مِنْ صَلَاةِ ٱلظُّهْرِ، وَيُقَصِّرُ فِي ٱلثَّانِيَةِ، وَيَفْعَلُ ذٰلِكَ فِي صَلَاةِ ٱلصُّبْحِ.

R. 111 - Sur le fait que l'imâm prononce le *ta'mîn*[1] à voix distincte

* 'Aṭâ': *'Âmîn* est une invocation. Ibn az-Zubayr prononça le *ta'mîn* et ceux qui étaient derrière lui firent de même au point où la mosquée était remplie de plusieurs voix mêlées. Quant à Abu Hurayra, il appelait souvent l'imâm en lui disant: "Ne prononce pas le *ta'mîn* avant que je n'arrive!"

* Nâfi': Ibn 'Umar ne laissait jamais le *ta'mîn*. De plus, ils incitait les fidèles à le prononcer et je l'ai entendu dire du bien sur le sujet.

780 - Abu Hurayra: Le Prophète (ç) dit: "Lorsque l'imâm prononce le *ta'mîn*, prononcez-le vous aussi! car celui dont le *ta'mîn* coïncide avec le *ta'mîn* des anges aura ses péchés passés pardonnés.»

* Ibn Chihâb: Le Messager de Dieu (ç) disait: *'âmîn*.

R. 112 - Sur le mérite du *ta'mîn*

781 - Abu Hurayra (r): Le Messager de Dieu (ç) a dit: "Lorsque l'un de vous dit *'amîn*, que les anges disent aussi *'amîn* dans le ciel et que l'un des deux *ta'mîn* coïncide avec l'autre, l'homme en question aura ses péchés passés pardonnées.»

R. 113 - Sur le fait que le présidé en prière prononce le *ta'mîn* à voix distincte

782 - Abu Hurayra: Le Messager de Dieu (ç) a dit: "Lorsque l'imâm dit: ... **ghayri-l-maghḍûbi 'alayhim wa la-ḍ-ḍâlîn**, dites *'amîn*! car celui dont la parole coïncide avec celle des anges, aura ses péchés passés pardonnés."

* Comme Sumay, Muḥammad ben 'Amrû a aussi rapporté ce *ḥadîth*, et ce d'Abu Salama, d'Abu Hurayra, du Prophète (ç). De même pour Nu'aym qui a rapporté le *ḥadîth* d'Abu Hurayra (r).

R. 114 - Sur le cas où le fidèle fait le *rukû'* avant d'arriver au rang

783 - Abu Bakra [rapporte] être arrivé [à la prière de groupe] au moment où le Prophète (ç) était dans le *rukû'*, qu'il (Abu Bakra) fit le *rukû'* avant d'arriver au

(1) Le *ta'mîn* est le fait de dire *'âmîn*. Sur ce mot il y a plusieurs avis: 1° - «Seigneur nous avons cru ('amanna)...» 2° - «Ainsi soit-il». 3° - Il s'agit, d'après le troisième avis d'un rang au paradis, etc.

١١١ - باب: جَهْرِ ٱلإِمَامِ بِالتَّأْمِينِ.

وَقَالَ عَطَاءٌ: آمِينَ دُعَاءٌ، أَمَّنَ ٱبْنُ ٱلزُّبَيْرِ وَمَنْ وَرَاءَهُ، حَتَّى إِنَّ لِلْمَسْجِدِ لَلَجَّةً. وَكَانَ أَبُو هُرَيْرَةَ يُنَادِي ٱلإِمَامَ: لَا تَفُتْنِي بِآمِينَ. وَقَالَ نَافِعٌ: كَانَ ٱبْنُ عُمَرَ لَا يَدَعُهُ، وَيَحُضُّهُمْ، وَسَمِعْتُ مِنْهُ فِي ذٰلِكَ خَيْراً.

٧٨٠ - حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ يُوسُفَ قَالَ: أَخْبَرَنَا مالِكٌ، عَنِ ٱبْنِ شِهَابٍ، عَنْ سَعِيدِ بْنِ ٱلْمُسَيَّبِ، وَأَبِي سَلَمَةَ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ: أَنَّهُمَا أَخْبَرَاهُ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ: أَنَّ ٱلنَّبِيَّ ﷺ قَالَ: «إِذَا أَمَّنَ ٱلإِمَامُ فَأَمِّنُوا، فَإِنَّهُ مَنْ وَافَقَ تَأْمِينُهُ تَأْمِينَ ٱلمَلَائِكَةِ. غُفِرَ لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ».

وَقَالَ ٱبْنُ شِهَابٍ: وَكَانَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ يَقُولُ: «آمِينَ».

١١٢ - باب: فَضْلِ ٱلتَّأْمِينِ.

٧٨١ - حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ يُوسُفَ: أَخْبَرَنَا مالِكٌ، عَنْ أَبِي ٱلزِّنَادِ، عَنِ ٱلأَعْرَجِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ قَالَ: «إِذَا قَالَ أَحَدُكُمْ آمِينَ، وقَالَتِ ٱلمَلَائِكَةُ فِي ٱلسَّمَاءِ آمِينَ، فَوَافَقَتْ إِحْدَاهُمَا ٱلأُخْرَى، غُفِرَ لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ».

١١٣ - باب: جَهْرِ ٱلمَأْمُومِ بِالتَّأْمِينِ.

٧٨٢ - حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ مَسْلَمَةَ، عَنْ مالِكٍ، عَنْ سُمَيٍّ، مَوْلَى أَبِي بَكْرٍ، عَنْ أَبِي صَالِحٍ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ قَالَ: «إِذَا قَالَ ٱلإِمَامُ: ﴿غَيْرِ ٱلْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ وَلَا ٱلضَّآلِّينَ﴾[1] فَقُولُوا آمِينَ، فَإِنَّهُ مَنْ وَافَقَ قَوْلُهُ قَوْلَ ٱلمَلَائِكَةِ، غُفِرَ لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ».

تَابَعَهُ مُحَمَّدُ بْنُ عَمْرٍو، عَنْ أَبِي سَلَمَةَ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، عَنِ ٱلنَّبِيِّ ﷺ. وَنُعَيْمٌ ٱلمُجْمِرُ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ.

١١٤ - باب: إِذَا رَكَعَ دُونَ ٱلصَّفِّ.

٧٨٣ - حَدَّثَنَا مُوسَى بْنُ إِسْمَاعِيلَ قَالَ: حَدَّثنا هَمَّامٌ، عَنِ ٱلأَعْلَمِ - وَهُوَ زِيَادٌ - عَنِ ٱلْحَسَنِ، عَنْ أَبِي بَكْرَةَ: أَنَّهُ ٱنْتَهَى إِلَى ٱلنَّبِيِّ ﷺ وَهُوَ رَاكِعٌ، فَرَكَعَ قَبْلَ أَنْ يَصِلَ إِلَى ٱلصَّفِّ،

---

(١) سورة الفاتحة: الآية ٧.

rang et qu'ensuite il cita cela au Prophète (ç) qui lui dit: "Que Dieu augmente ton intérêt [pour la prière]! mais ne recommence pas!"

R. 115 - Sur le fait de terminer le *tekbîr* jusqu'au *rukû'*

* Cela a été rapporté par ibn 'Abbâs, du Prophète (ç). Et il y a dans son *'isnâd* Mâlik ben al-Ḥuwayrith.

784 - 'Imrân ben Ḥuṣayn rapporte avoir prié avec 'Ali (r) à Bassora et qu'il avait alors dit: "Cet homme[1] nous a rappelé une prière que nous faisions avec le Messager de Dieu (ç)." Il rapporte aussi que 'Ali prononçait le *tekbîr* dans ladite prière à chaque fois qu'il relevait et abaissait [la tête].

785 - D'après Abu Salama, Abu Hurayra, en dirigeant les fidèles dans la prière, prononçait le *tekbîr* chaque fois qu'il abaissait et relevait [la tête].

Après la fin de la prière, il disait: "Comparé à vous, ma prière ressemble le plus à celle du Messager de Dieu (ç)."

R. 116 - Sur le fait de terminer le *tekbîr* jusqu'au *sujûd*

786 - Muṭarrif ben 'Abd-ul-Lâh dit: «Je priai avec 'Imran ben Ḥuṣayn derrière 'Ali ben Abu Tâlib (r). Il prononçait le *tekbîr* en se prosternant, en relevant la tête et en se mettant debout après les deux [premières] *rak'a*. Après la fin de la prière, 'Imrân ben Ḥuṣayn me tint par la main et me dit: "Cet homme vient de me rappeler la prière de Muḥammad (ç) — ou: cet homme vient de nous faire la prière de Muḥammad (ç)."»

787 - 'Ikrima dit: «Je vis près du Maqâm un homme [en train de prier]. Il prononçait le *tekbîr* chaque fois qu'il s'abaissait, se relevait, se mettait debout et se prosternait. J'en informai ibn 'Abbâs (r) qui me dit: *"Puisses-tu perdre ta mère!* n'est-ce pas là la prière du Prophète (ç)?"»

R. 117 - Sur le fait de prononcer le *tekbîr* en se relevant du *sujûd*

788 - D'après Qatâda, 'Ikrima dit: «Je priai derrière un vieillard à la Mecque.

(1) C.-à-d. 'Ali.

فَذَكَرَ ذٰلِكَ لِلنَّبِيِّ ﷺ فَقَالَ: «زَادَكَ ٱللهُ حِرْصاً وَلَا تَعُدْ».

١١٥ - باب: إِتْمَامِ ٱلتَّكْبِيرِ فِي ٱلرُّكُوعِ.

قَالَهُ ٱبْنُ عَبَّاسٍ، عَنِ ٱلنَّبِيِّ ﷺ. وفِيهِ مالِكُ بْنُ ٱلْحُوَيْرِثِ.

٧٨٤ - حَدَّثَنَا إِسْحٰقُ ٱلْوَاسِطِيُّ قَالَ: حَدَّثنا خالِدٌ، عَنِ ٱلْجُرَيْرِيِّ، عَنْ أَبِي ٱلْعَلَاءِ، عَنْ مُطَرِّفٍ، عَنْ عِمْرَانَ بْنِ حُصَيْنٍ قَالَ: صَلَّى مَعَ عَلِيٍّ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ بِالْبَصْرَةِ، فَقَالَ: ذَكَّرَنَا هٰذَا ٱلرَّجُلُ صَلَاةً، كُنَّا نُصَلِّيهَا مَعَ رَسُولِ ٱللهِ ﷺ، فَذَكَرَ أَنَّهُ كَانَ يُكَبِّرُ كُلَّما رَفَعَ وَكُلَّمَا وَضَعَ.

٧٨٥ - حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ يُوسُفَ قَالَ: أَخْبَرَنَا مالِكٌ، عَنِ ٱبْنِ شِهَابٍ، عَنْ أَبِي سَلَمَةَ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ: أَنَّهُ كَانَ يُصَلِّي بِهِمْ، فَيُكَبِّرُ كُلَّمَا خَفَضَ وَرَفَعَ، فَإِذَا ٱنْصَرَفَ قَالَ: إِنِّي لَأَشْبَهُكُمْ صَلَاةً بِرَسُولِ ٱللهِ ﷺ.

١١٦ - باب: إِتْمَامِ ٱلتَّكْبِيرِ فِي ٱلسُّجُودِ.

٧٨٦ - حَدَّثَنَا أَبُو ٱلنُّعْمَانِ قَالَ: حَدَّثَنا حَمَّادٌ، عَنْ غَيْلَانَ بْنِ جَرِيرٍ، عَنْ مُطَرِّفِ بْنِ عَبْدِ ٱللهِ قَالَ: صَلَّيْتُ خَلْفَ عَلِيِّ بْنِ أَبِي طَالِبٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ، أَنَا وَعِمْرَانُ بْنُ حُصَيْنٍ، فَكَانَ إِذَا سَجَدَ كَبَّرَ، وَإِذَا رَفَعَ رَأْسَهُ كَبَّرَ، وَإِذَا نَهَضَ مِنَ ٱلرَّكْعَتَيْنِ كَبَّرَ، فَلَمَّا قَضَى ٱلصَّلَاةَ، أَخَذَ بِيَدِي عِمْرَانُ بْنُ حُصَيْنٍ فَقَالَ: قَدْ ذَكَّرَنِي هٰذَا صَلَاةَ مُحَمَّدٍ ﷺ - أَوْ قَالَ - : لَقَدْ صَلَّى بِنَا صَلَاةَ مُحَمَّدٍ ﷺ.

٧٨٧ - حَدَّثَنَا عَمْرُو بْنُ عَوْنٍ قَالَ: حَدَّثَنا هُشَيْمٌ، عَنْ أَبِي بِشْرٍ، عَنْ عِكْرِمَةَ قَالَ: رَأَيْتُ رَجُلاً عِنْدَ ٱلمَقَامِ، يُكَبِّرُ فِي كُلِّ خَفْضٍ وَرَفْعٍ، وَإِذَا قَامَ وَإِذَا وَضَعَ، فَأَخْبَرْتُ ٱبْنَ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ، قَالَ: أَوَ لَيْسَ تِلْكَ صَلَاةَ ٱلنَّبِيِّ ﷺ، لَا أُمَّ لَكَ.

١١٧ - باب: ٱلتَّكْبِيرِ إِذَا قَامَ مِنَ ٱلسُّجُودِ.

٧٨٨ - حَدَّثَنَا مُوسَى بْنُ إِسْمَاعِيلَ قَالَ: أَخْبَرَنَا هَمَّامٌ، عَنْ قَتَادَةَ، عَنْ عِكْرِمَةَ قَالَ: صَلَّيْتُ خَلْفَ شَيْخٍ بِمَكَّةَ، فَكَبَّرَ ثِنْتَيْنِ وَعِشْرِينَ تَكْبِيرَةً، فَقُلْتُ لِابْنِ عَبَّاسٍ: إِنَّهُ أَحْمَقُ،

Il fit pendant cette prière vingt deux *tekbîr*. Je dis alors à ibn 'Abbâs: "Il est stupide! — *Que ta mère puisse te perdre!*] répliqua ibn 'Abbâs, c'est bien là la *sunna* d'Abu al-Qâcim (ç).")»

* De Mûsa, directement de 'Abân, directement de Qatâda, directement de 'Ikrima...

789 - Ibn Chihâb dit: Abu Bakr ben 'Abd-ar-Raḥmân ben al-Ḥârith m'a rapporté qu'il avait entendu Abu Hurayra dire: «En s'apprêtant à faire la prière, le Messager de Dieu (ç) prononçait le *tekbîr* en étant dans la position debout; de même en faisant le *rukû'*. Et, en relevant la tête[1] du *rukû'*, il disait: *Sami'a-l-Lâhu liman ḥamidahu*, puis, en étant bien debout, il disait: *Rabbana laka-l-ḥamdu* (... *wa laka-l-hamdu*, d'après 'Abd-ul-Lâh ben Ṣâliḥ). Après quoi, il prononçait aussi le *tekbîr* en s'abaissant [pour le *sujûd*], en relevant la tête, en se prosternant, en relevant aussi la tête. Il faisait cela dans toute la prière, et ce jusqu'à ce qu'il ait terminé. Aussi, il prononçait le *tekbîr* en se levant après les deux premières *rak'a*, c'est-à-dire après la position assis.»

R. 118 - Sur le fait de poser les paumes sur les genoux pendant le *rukû'*

* Etant parmi ses compagnons, Abu Ḥumayd dit: «Le Prophète (ç) avait bien posé ses deux mains sur ses genoux...»

790 - Abu Ya'fûr dit: «J'ai entendu Muṣ'ab ben Sa'd dire: Je priai une fois près de mon père. Et comme j'avais collé les mains et les avais mises entre les cuisses [pendant le *rukû'*], il m'interdit cela et me dit: "Nous faisions cela et on nous l'a interdit. On nous a ordonné de poser les mains sur les genoux."»

R. 119 - Sur le cas où le fidèle n'a pas terminé le *rukû'*

791 - Zayd ben Wahb dit: «Ayant vu un homme qui ne terminait pas le *rukû'* et le *sujûd*, Ḥudhayfa [lui] dit: "Tu n'as point prié; et si tu meurs, tu mourras loin de la prime nature[2] selon laquelle Dieu a crée Muḥammad (ç).")»

(1) Dans le texte: *en relevant ses reins.*

(2) Qui n'est autre que l'Islam.

فَقَالَ: ثَكِلَتْكَ أُمُّكَ، سُنَّةُ أَبِي ٱلْقَاسِمِ ﷺ.

وَقَالَ مُوسَى: حَدَّثنا أَبَانُ: حَدَّثنا قَتَادَةُ: حَدَّثنا عِكْرِمَةُ.

٧٨٩ - حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ بُكَيْرٍ قَالَ: حَدَّثنا ٱللَّيْثُ، عَنْ عُقَيْلٍ، عَنِ ٱبْنِ شِهَابٍ قَالَ: أَخْبَرَنِي أَبُو بَكْرِ بْنُ عَبْدِ ٱلرَّحْمٰنِ بْنِ ٱلْحَارِثِ: أَنَّهُ سَمِعَ أَبَا هُرَيْرَةَ يَقُولُ: كَانَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ إِذَا قَامَ إِلَى ٱلصَّلاَةِ، يُكَبِّرُ حِينَ يَقُومُ، ثُمَّ يُكَبِّرُ حِينَ يَرْكَعُ، ثُمَّ يَقُولُ: «سَمِعَ ٱللهُ لِمَنْ حَمِدَهُ». حِينَ يَرْفَعُ صُلْبَهُ مِنَ ٱلرَّكْعَةِ، ثُمَّ يَقُولُ وَهُوَ قَائِمٌ: «رَبَّنَا لَكَ ٱلْحَمْدُ» - قَالَ عَبْدُ ٱللهِ بْنُ صَالِحٍ عَنِ ٱللَّيْثِ «وَلَكَ ٱلْحَمْدُ» - ثُمَّ يُكَبِّرُ حِينَ يَهْوِي، ثُمَّ يُكَبِّرُ حِينَ يَرْفَعُ رَأْسَهُ، ثُمَّ يُكَبِّرُ حِينَ يَسْجُدُ، ثُمَّ يُكَبِّرُ حِينَ يَرْفَعُ رَأْسَهُ، ثُمَّ يَفْعَلُ ذٰلِكَ فِي ٱلصَّلاَةِ كُلِّهَا حَتَّى يَقْضِيَهَا، وَيُكَبِّرُ حِينَ يَقُومُ مِنَ ٱلثِّنْتَيْنِ بَعْدَ ٱلْجُلُوسِ.

١١٨ - باب: وَضْعِ ٱلْأَكُفِّ عَلَى ٱلرُّكَبِ فِي ٱلرُّكُوعِ.

وَقَالَ أَبُو حُمَيْدٍ فِي أَصْحَابِهِ: أَمْكَنَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ يَدَيْهِ مِنْ رُكْبَتَيْهِ.

٧٩٠ - حَدَّثَنَا أَبُو ٱلْوَلِيدِ قَالَ: حَدَّثنا شُعْبَةُ، عَنْ أَبِي يَعْفُورٍ قَالَ: سَمِعْتُ مُصْعَبَ بْنَ سَعْدٍ يَقُولُ: صَلَّيْتُ إِلَى جَنْبِ أَبِي، فَطَبَّقْتُ بَيْنَ كَفَّيَّ، ثُمَّ وَضَعْتُهُمَا بَيْنَ فَخِذَيَّ، فَنَهَانِي أَبِي وَقَالَ: كُنَّا نَفْعَلُهُ فَنُهِينَا عَنْهُ، وَأُمِرْنَا أَنْ نَضَعَ أَيْدِينَا عَلَى ٱلرُّكَبِ.

١١٩ - باب: إِذَا لَمْ يُتِمَّ ٱلرُّكُوعَ.

٧٩١ - حَدَّثَنَا حَفْصُ بْنُ عُمَرَ قَالَ: حَدَّثنا شُعْبَةُ، عَنْ سُلَيْمَانَ قَالَ: سَمِعْتُ زَيْدَ بْنَ وَهْبٍ قَالَ: رَأَى حُذَيْفَةُ رَجُلاً لَا يُتِمُّ ٱلرُّكُوعَ وَٱلسُّجُودَ، قَالَ: مَا صَلَّيْتَ، وَلَوْ مُتَّ مُتَّ عَلَى غَيْرِ ٱلْفِطْرَةِ ٱلَّتِي فَطَرَ ٱللَّهُ مُحَمَّداً ﷺ.

R. 120 - Sur le fait de laisser le dos horizontal dans le *rukû'*

* Etant parmi ses compagnons, Abu Ḥumayd dit: Le Prophète (ç) fit le *rukû'* puis courba le dos.

R. 121 - De la limite du *rukû'* bien accompli. — Du calme et de l'équilibre pendant le *rukû'*

792 - D'après Abu Layla, al-Barâ' dit: «Le *rukû'* du Prophète (ç), son *sujûd*, [sa position] entre les deux *sujûd*, et le fait de se dresser du *rukû'* — à l'exception des stations debout(1) et assis(2) — étaient à peu près les mêmes [quant à leurs durées].»

R. 122 - Sur l'ordre donné par le Prophète (ç) à celui qui n'a pas terminé son *rukû'* afin qu'il recommence sa prière

793 - Abu Hurayra: Le Prophète (ç) entra à la mosquée, ensuite arriva un homme qui pria puis salua(3) le Prophète (ç). Celui-ci lui rendit le *salâm* et lui dit: "Retourne et [refais] ta prière! car tu n'as point prié." En effet, l'homme pria et revint saluer le Prophète (ç) qui lui dit: "Retourne prier! car tu n'as point prié." Il lui répéta cela par trois fois. Et l'homme de dire: "Par Celui qui t'a envoyé par la vérité! je ne sais pas autre chose. Apprends-moi! — Lorsque tu te mets debout pour la prière, lui expliqua le Prophète, prononce le *tekbîr*, récite ce que tu pourras du Coran, fais le *rukû'* jusqu'à être en équilibre, relève-toi jusqu'à ce que tu sois bien d'aplomb, prosterne-toi jusqu'à ce que tu sois en équilibre, relève-toi pour t'asseoir sans bouger puis prosterne-toi de nouveau jusqu'à ne plus bouger aussi. Tu dois faire cela durant toute ta prière."

R. 123 - Sur l'invocation pendant le *rukû'*

794 - D'après Masrûq, 'Â'icha (r) dit: «Le Prophète (ç) disait dans son *rukû'* et dans son *sujûd*: "Gloire à Toi, ô Dieu notre Seigneur! à Toi les louanges... Seigneur! pardonne-moi!"»

---

(1) où l'on récite le Coran.
(2) où l'on fait le *tachahud*.
(3) En prononçant le *salâm*.

١٢٠ ـ باب: ٱسْتِوَاءِ ٱلظَّهْرِ فِي ٱلرُّكُوعِ.

وَقَالَ أَبُو حُمَيْدٍ فِي أَصْحَابِهِ: رَكَعَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ ثُمَّ هَصَرَ ظَهْرَهُ.

١٢١ ـ باب: حَدِّ إِتْمَامِ ٱلرُّكُوعِ وَالِاعْتِدَالِ فِيهِ وَالِاطْمَأْنِينَةِ.

٧٩٢ ـ حَدَّثَنَا بَدَلُ بْنُ ٱلْمُحَبَّرِ قَالَ: حَدَّثَنَا شُعْبَةُ قَالَ: أَخْبَرَنِي ٱلْحَكَمُ، عَنِ ٱبْنِ أَبِي لَيْلَى، عَنِ ٱلْبَرَاءِ قَالَ: كَانَ رُكُوعُ ٱلنَّبِيِّ ﷺ وَسُجُودُهُ، وَبَيْنَ ٱلسَّجْدَتَيْنِ، وَإِذَا رَفَعَ مِنَ ٱلرُّكُوعِ، مَا خَلَا ٱلْقِيَامَ وَٱلْقُعُودَ، قَرِيباً مِنَ ٱلسَّوَاءِ.

١٢٢ ـ باب: أَمْرِ النَّبِيِّ ﷺ الَّذِي لا يُتِمُّ رُكُوعَهُ بِالإِعَادَةِ.

٧٩٣ ـ حَدَّثَنَا مُسَدَّدٌ قَالَ: أَخْبَرَنِي يَحْيَى بْنُ سَعِيدٍ، عَنْ عُبَيْدِ ٱللهِ قَالَ: حَدَّثَنَا سَعِيدٌ ٱلْمَقْبُرِيُّ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ: أَنَّ ٱلنَّبِيَّ ﷺ دَخَلَ ٱلْمَسْجِدَ، فَدَخَلَ رَجُلٌ فَصَلَّى، ثُمَّ جَاءَ فَسَلَّمَ عَلَى ٱلنَّبِيِّ ﷺ، فَرَدَّ ٱلنَّبِيُّ ﷺ عَلَيْهِ ٱلسَّلَامَ، فَقَالَ: «ٱرْجِعْ فَصَلِّ، فَإِنَّكَ لَمْ تُصَلِّ». فَصَلَّى، ثُمَّ جَاءَ فَسَلَّمَ عَلَى ٱلنَّبِيِّ ﷺ، فَقَالَ: «ٱرْجِعْ فَصَلِّ، فَإِنَّكَ لَمْ تُصَلِّ». ثَلَاثاً، فَقَالَ: وَٱلَّذِي بَعَثَكَ بِالْحَقِّ، فَمَا أُحْسِنُ غَيْرَهُ، فَعَلِّمْنِي، قَالَ: «إِذَا قُمْتَ إِلَى ٱلصَّلَاةِ فَكَبِّرْ، ثُمَّ ٱقْرَأْ مَا تَيَسَّرَ مَعَكَ مِنَ ٱلْقُرْآنِ، ثُمَّ ٱرْكَعْ حَتَّى تَطْمَئِنَّ رَاكِعاً، ثُمَّ ٱرْفَعْ حَتَّى تَعْتَدِلَ قَائِماً، ثُمَّ ٱسْجُدْ حَتَّى تَطْمَئِنَّ سَاجِداً، ثُمَّ ٱرْفَعْ حَتَّى تَطْمَئِنَّ جَالِساً، ثُمَّ ٱسْجُدْ حَتَّى تَطْمَئِنَّ سَاجِداً، ثُمَّ ٱفْعَلْ ذَلِكَ فِي صَلَاتِكَ كُلِّهَا».

١٢٣ ـ باب: ٱلدُّعَاءِ فِي ٱلرُّكُوعِ.

٧٩٤ ـ حَدَّثَنَا حَفْصُ بْنُ عُمَرَ قَالَ: حَدَّثَنَا شُعْبَةُ، عَنْ مَنْصُورٍ، عَنْ أَبِي ٱلضُّحَى، عَنْ مَسْرُوقٍ، عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا قَالَتْ: كَانَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ يَقُولُ فِي رُكُوعِهِ وَسُجُودِهِ: «سُبْحَانَكَ ٱللَّهُمَّ رَبَّنَا وَبِحَمْدِكَ، ٱللَّهُمَّ ٱغْفِرْ لِي».

R. 124 - Sur ce que doit dire l'imâm — et ceux qui sont derrière lui — lorsqu'il relève la tête du *rukû'*

795 - Abu Hurayra dit: «En disant: *Sami'a-l-Lâhu liman ḥamidahu,* le Prophète (ç) disait ensuite: *'Al-Lahuma Rabbanâ wa laka-l-ḥamdu*[1]. Et, il prononçait le *tekbîr* en faisant le *rukû'* et en relevant la tête... Aussi, il disait: *'Alâhu 'akbar* en se relevant du *sujûd.*»

R. 125 - Sur le mérite de: *'Al-Lahuma Rabbanâ laka-l-ḥamdu*

796 - Abu Huryary (r): Le Messager de Dieu (ç) a dit: "Lorsque l'imâm dit: *Sami'a-l-Lâhu liman ḥamidahu,* dites: *'Al-Lahuma Rabbanâ laka-l-ḥamdu*! car celui dont les paroles coïncident avec celles des anges aura ses péchés passés pardonnés."

r. 126. 797 - Abu Hurayra dit: «Je vais [vous] montrer la prière du Prophète (ç).» En effet, Abu Hurayra (r) faisait le *qunût* dans la deuxième *rak'a* des prières du *ḍuhr*, du *'ichâ'* et du *ṣubḥ*, et ce après avoir dit: Sami'a-l-Lâhu limân ḥamidahu. Il priait pour les Croyants et maudissait les mécréants[2].

798 - 'Anas (r) dit: «Le *qunût* ne se faisait que dans les prières du *maghrîb* et du *fajr.*»

799 - Rifâ'a ben Râfi' az-Zuraqy dit: «Un jour, nous étions en train de prier derrière le Prophète (ç) qui, après avoir relevé la tête du *rukû'*, dit: "*Sami'a-l-Lâhu liman ḥamidahu.*" Et un homme, qui était derrière lui, de dire: "*Rabbanâ wa laka-l-ḥamdu kathîran ṭayiban mubarakan fîh*[3]."

«Après la fin de la prière, le Prophète demanda: "Qui est-ce qui vient de parler? — Moi, répondit l'homme. — Eh bien! je viens de voir plus de trente anges et chacun d'eux se hâtait à l'écrire[4] le premier."»

---

(1) Dieu! notre Seigneur! à Toi les louanges.

(2) Pendant le *qunût*.

(3) Traduisons: Seigneur! à Toi les louanges... Des louanges nombreuses, bonnes et bénies.

(4) C.-à-d. la formule prononcée par l'homme.

١٢٤ ـ باب: مَا يَقُولُ ٱلإِمَامُ وَمَنْ خَلْفَهُ إِذَا رَفَعَ رَأْسَهُ مِنَ ٱلرُّكُوعِ.

٧٩٥ ـ حَدَّثَنَا آدَمُ قَالَ: حَدَّثَنَا ٱبْنُ أَبِي ذِئْبٍ، عَنْ سَعِيدٍ ٱلْمَقْبُرِيِّ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ قَالَ: كَانَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ إِذَا قَالَ: «سَمِعَ ٱللهُ لِمَنْ حَمِدَهُ»، قَالَ: «ٱللَّهُمَّ رَبَّنَا وَلَكَ ٱلْحَمْدُ». وَكَانَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ إِذَا رَكَعَ، وَإِذَا رَفَعَ رَأْسَهُ يُكَبِّرُ، وَإِذَا قَامَ مِنَ ٱلسَّجْدَتَيْنِ قَالَ: «ٱللهُ أَكْبَرُ».

١٢٥ ـ باب: فَضْلِ ٱللَّهُمَّ رَبَّنَا لك ٱلْحَمْدُ.

٧٩٦ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ يُوسُفَ قَالَ: أَخْبَرَنَا مالِكٌ، عَنْ سُمَيٍّ، عَنْ أَبِي صَالِحٍ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ قَالَ: «إِذَا قَالَ ٱلإِمَامُ سَمِعَ ٱللهُ لِمَنْ حَمِدَهُ، فَقُولُوا: ٱللَّهُمَّ رَبَّنَا لَكَ ٱلْحَمْدُ، فَإِنَّهُ مَنْ وَافَقَ قَوْلُهُ قَوْلَ ٱلمَلائِكَةِ، غُفِرَ لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ».

١٢٦ـ باب ٧٩٧ ـ حَدَّثَنَا مُعَاذُ بْنُ فَضَالَةَ قَالَ: حَدَّثنا هِشَامٌ، عَنْ يَحْيَى، عَنْ أَبِي سَلَمَةَ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ قَالَ: لأُقَرِّبَنَّ صَلاَةَ ٱلنَّبِيِّ ﷺ. فَكَانَ أَبُو هُرَيْرَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ يَقْنُتُ فِي الرَّكْعَةِ ٱلأُخْرَى مِنْ صَلاَةِ ٱلظُّهْرِ، وَصَلاَةِ ٱلْعِشَاءِ، وَصَلاَةِ ٱلصُّبْحِ، بَعْدَ مَا يَقُولُ: سَمِعَ ٱللهُ لِمَنْ حَمِدَهُ، فَيَدْعُو لِلْمُؤْمِنِينَ وَيَلْعَنُ ٱلْكُفَّارَ.

٧٩٨ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ أَبِي ٱلأَسْوَدِ قَالَ: حَدَّثنا إِسْمَاعِيلُ، عَنْ خَالِدٍ ٱلْحَذَّاءِ، عَنْ أَبِي قِلاَبَةَ، عَنْ أَنَسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ قَالَ: كَانَ ٱلْقُنُوتُ فِي ٱلمَغْرِبِ وَٱلْفَجْرِ.

٧٩٩ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ مَسْلَمَةَ، عَنْ مَالِكٍ، عَنْ نُعَيْمِ بْنِ عَبْدِ ٱللهِ ٱلْمُجْمِرِ، عَنْ عَلِيِّ بْنِ يَحْيَى بْنِ خَلاَّدٍ ٱلزُّرَقِيِّ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ رِفَاعَةَ بْنِ رَافِعٍ ٱلزُّرَقِيِّ قَالَ: كُنَّا يَوْماً نُصَلِّي وَرَاءَ ٱلنَّبِيِّ ﷺ، فَلَمَّا رَفَعَ رَأْسَهُ مِنَ ٱلرَّكْعَةِ، قَالَ: «سَمِعَ ٱللهُ لِمَنْ حَمِدَهُ». قَالَ رَجُلٌ وَرَاءَهُ: رَبَّنَا وَلَكَ ٱلْحَمْدُ، حَمْداً كَثِيراً طَيِّباً مُبَارَكاً فِيهِ، فَلَمَّا ٱنْصَرَفَ، قَالَ: «مَنِ ٱلْمُتَكَلِّمُ؟». قَالَ: أَنَا، قَالَ: «رَأَيْتُ بِضْعَةً وَثَلاثِينَ مَلَكاً يَبْتَدِرُونَهَا، أَيُّهُمْ يَكْتُبُهَا أَوَّلُ».

R. 127 - Sur le fait d'être calme en relevant la tête du *rukû'*

* Abu Humayd: Le Prophète (ç) relevait [la tête du *rukû'*] et restait bien dressé jusqu'à ce que chaque vertèbre reprît sa place.

800 - Thâbit dit: «'Anas nous montrait la prière du Prophète (ç) en faisant lui-même la prière. En relevant la tête du *ruku'*, il se dressait et restait ainsi au point où nous nous disions qu'il avait oublié [qu'il était en prière].»

801 - Selon ibn Abu Layla, al-Barâ' (r) dit: «Le *rukû'* du Prophète (ç), son *sujûd*, le fait de relever la tête du *rukû'* et [la position] entre les deux *sujûd* étaient à peu près les mêmes [quant à leurs durées].»

802 - Abu Qilâba dit: «Mâlik ben al-Ḥuwayrith nous montrait comment le Prophète (ç) priait en dehors du temps de la prière [obligatoire].

«Il se mit bien debout, fit un bon *rukû'* puis releva la tête, en restant dressé pour un petit moment. En fait, il nous fit la même prière que notre cheïkh, Abu Barîd, faisait: il (Abu Barîd) relevait la tête du deuxième *sujûd*, restait bien assis puis se levait.»

R. 128 - Sur le fait de prononcer le *tekbîr* en s'abaissant pour le *sujûd*

* Nâfi': Ibn 'Umar posait les deux mains sur le sol avant les genoux...

803 - D'après Abû Bakr ben 'Abd-ar-Raḥmân ben al-Ḥârith ben Hichâm et Abu Sakama ben 'Abd-ar-Raḥmân, Abu Hurayra prononçait le *tekbir*; dans chaque prière obligatoire ou non, pendant et en dehors de ramaḍân; debout, au début de la prière, il prononçait le *tekbir*; en faisant le *rukû'*, il le prononçait aussi. Puis, il disait: "*Sami'a-l-Lâhu liman ḥamidahû*", suivi de "*Rabanâ wa laka-l-ḥamdu*", il disait cela avant de faire le *sujûd*. Ensuite il disait: "*Al-Lâhu akbar*" au moment où il s'abaissait pour le *sujûd*, prononçait le *tekbir* lorsqu'il relevait la tête du *sujûd*, le prononçait encore au moment du *sujûd*, le prononçait de nouveau lorsqu'il relevait la tête du *sujûd*; il le prononçait enfin en se levant de la position assis des deux *rak'a*. Il faisait cela dans chaque *rak'a* jusqu'au moment où il terminait la prière.

Il disait après avoir achevé sa prière: «Par celui qui tient mon âme dans sa main! dans mes prières, je suis plus proche de la prière du Messager de Dieu (ç) que vous. C'était cela sa prière jusqu'au jour où il a quitté ce monde.»

١٢٧ ـ باب: ٱلاطْمَأْنِينَةِ حِينَ يَرْفَعُ رَأْسَهُ مِنَ ٱلرُّكُوعِ.

وَقالَ أَبُو حُمَيْدٍ: رَفَعَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ وَٱسْتَوَى جَالِساً. حَتَّى يَعُودَ كُلُّ فَقارٍ مَكَانَهُ.

٨٠٠ ـ حَدَّثَنَا أَبُو ٱلْوَلِيدِ قالَ: حَدَّثَنا شُعْبَةُ، عَنْ ثَابِتٍ قالَ: كَانَ أَنَسٌ يَنْعَتُ لَنا صَلاةَ ٱلنَّبِيِّ ﷺ، فَكَانَ يُصَلِّي، وَإِذَا رَفَعَ رَأْسَهُ مِنَ ٱلرُّكُوعِ قَامَ حَتَّى نَقُولَ قَدْ نَسِيَ.

٨٠١ ـ حَدَّثَنَا أَبُو ٱلْوَلِيدِ قَالَ: حَدَّثَنا شُعْبَةُ، عَنِ ٱلْحَكَمِ، عَنِ ٱبْنِ أَبي لَيْلَى، عَنِ ٱلْبَرَاءِ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ قَالَ: كَانَ رُكُوعُ ٱلنَّبِيِّ ﷺ، وَسُجُودُهُ، وَإِذَا رَفَعَ رَأْسَهُ مِنَ ٱلرُّكُوعِ، وَبَيْنَ ٱلسَّجْدَتَيْنِ، قَرِيباً مِنَ ٱلسَّوَاءِ.

٨٠٢ ـ حَدَّثَنَا سُلَيْمانُ بْنُ حَرْبٍ قَالَ: حَدَّثنا حَمَّادُ بْنُ زَيْدٍ، عَنْ أَيُّوبَ، عَنْ أَبي قِلَابَةَ قَالَ: كَانَ مالِكُ بْنُ ٱلْحُوَيْرِثِ يُرِينَا كَيْفَ كَانَ صَلاَةُ النَّبِيِّ ﷺ، وَذَاكَ فِي غَيْرِ وَقْتِ صَلاَةٍ، فَقامَ فَأَمْكَنَ ٱلْقِيَامَ، ثُمَّ رَكَعَ فَأَمْكَنَ ٱلرُّكُوعَ، ثُمَّ رَفَعَ رَأْسَهُ فَأَنْصَتَ هُنَيَّةً، فَصَلَّى بِنَا صَلاةَ شَيْخِنَا هٰذَا أَبي بَرِيْدَ، وَكَانَ أَبُو بَرِيْدَ: إِذَا رَفَعَ رَأْسَهُ مِنَ ٱلسَّجْدَةِ ٱلآخِرَةِ ٱسْتَوَى قَاعِداً، ثُمَّ نَهَضَ.

١٢٨ ـ باب: يَهْوِي بِالتَّكْبِيرِ حِينَ يَسْجُدُ.

وَقالَ نافِعٌ: كَانَ ٱبْنُ عُمَرَ يضَعُ يدَيهِ قَبْلَ رُكْبَتَيْهِ.

٨٠٣ ـ حَدَّثَنَا أَبُو ٱلْيَمانِ قَالَ: حَدَّثنا شُعَيْبٌ، عَنِ ٱلزُّهْرِيِّ قَالَ: أَخْبَرَنِي أَبُو بَكْرِ بْنُ عَبْدِ ٱلرَّحْمنِ بْنِ ٱلْحارِثِ بْنِ هِشَامٍ، وَأَبُو سَلَمَةَ بْنُ عَبْدِ ٱلرَّحْمٰنِ: أَنَّ أَبَا هُرَيْرَةَ كَانَ يُكَبِّرُ فِي كُلِّ صَلاَةٍ مِنَ ٱلمَكْتُوبَةِ وَغَيْرِهَا، فِي رَمَضَانَ وَغَيْرِهِ، فَيُكَبِّرُ حِينَ يَقُومُ، ثُمَّ يُكَبِّرُ حِينَ يَرْكَعُ، ثُمَّ يَقُولُ: سَمِعَ اللهُ لِمَنْ حَمِدَهُ. ثُمَّ يَقُولُ: رَبَّنَا وَلَكَ ٱلْحَمْدُ، قَبْلَ أَنْ يَسْجُدَ، ثُمَّ يَقُولُ: ٱللهُ أَكْبَرُ، حِينَ يَهْوِي سَاجِداً، ثُمَّ يُكَبِّرُ حِينَ يَرْفَعُ رَأْسَهُ مِنَ ٱلسُّجُودِ، ثُمَّ يُكَبِّرُ حِينَ يَسْجُدُ، ثُمَّ يُكَبِّرُ حِينَ يَرْفَعُ رَأْسَهُ مِنَ ٱلسُّجُودِ، ثُمَّ يُكَبِّرُ حِينَ يَقُومُ مِنَ ٱلْجُلوسِ فِي ٱلاِثْنَتَيْنِ، وَيَفْعَلُ ذٰلِكَ فِي كُلِّ رَكْعَةٍ، حَتَّى يَفْرُغَ مِنَ ٱلصَّلاَةِ، ثُمَّ يَقُولُ حِينَ يَنْصَرِفُ: وَٱلَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ، إِنِّي لأَقْرَبُكُمْ شَبَهاً بِصَلاَةِ رَسُولِ ٱللهِ ﷺ، إِنْ كَانَتْ هٰذِهِ لَصَلاَتَهُ حَتَّى فَارَقَ ٱلدُّنْيَا.

804 - Tous deux[1] dirent qu'Abu Hurayra (r) avait rapporté que le Messager de Dieu (ç) — en relevant la tête, il disait: «*Sami'a-l-Lâhu liman ḥamidahu, Rabanâ wa laka-l-ḥamdu*» — invoquait [Dieu] pour des hommes qu'il dénommait par leurs noms en disant: "O Dieu! délivre al-Walîd ben al-Walîd, et Salama ben Hichâm, et Ayyâch ben Abu Rabî'a et tous les opprimés parmi les Croyants, ô Dieu! Que Ton poids s'appesantisse durement sur [les] Muḍar, et laisse des années sur eux comme les années de Yûsuf.»

Parmi les gens de l'Orient, c'était les Muḍarites qui le contredisaient à l'époque.

805 - Az-Zuhry rapporte avoir entendu 'Anas ben Mâlik dire: «Le Messager de Dieu (ç) était tombé de cheval et s'était fait des égratignures à son côté droit. On lui a rendu visite, et, quand l'heure de la prière est venue, il nous a présidés en prière tout en étant assis. Nous aussi, nous étions assis.»

Une fois, Sufyân dit: «Nous avons fait la prière assis et quand il a terminé la prière, il a dit: "S'il y a un imam, c'est pour qu'il soit imité; s'il prononce le *tekbîr*, prononcez le *tekbîr*, s'il fait le *rukû'*, faites le rukû', s'il relève la tête, relevez la tête, s'il dit: *"Sami'a-l-Lâhu liman ḥamidahu"*, dites: *"Rabanâ wa laka-l-ḥamdu"*, et quand il fait le *sujûd*, faites le *sujûd."*»

Sufyân: «Cela a été rapporté par Ma'mar?

— Oui, répondis-je[2].

— Il a donc bien retenu... Voilà ce qu'az-Zuhry rapporta: *«Wa laka al-ḥamdu»*, et j'ai en plus retenu ceci: "*sur son côté droit.*" Mais lorsque nous sortîmes de chez az-Zuhry, Ibn Jurayḥ dit pendant que j'étais chez lui: "*Il s'est fait des égratignures à la jambe droite.*"»

R. 129 - Sur le mérite du *sujûd*

806 - Abu Hurayra dit: «Les fidèles ont une fois demandé: "O Messager de Dieu, verrons-nous notre Seigneur le Jour de la Résurrection?

— Eprouvez-vous des difficultés à voir la pleine lune quand aucun nuage ne la cache?

— Non, ô Messager de Dieu!

(1) Abu Bakr ben 'Abd-ar-Raḥmân et Abu Salama.

(2) Ici c'est 'Ali qui parle.

٨٠٤ ـ قالاَ: وَقَالَ أَبُو هُرَيْرَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ: وَكَانَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ ـ حِينَ يَرْفَعُ رَأْسَهُ يَقُولُ: «سَمِعَ ٱللهُ لِمَنْ حَمِدَهُ، رَبَّنَا وَلَكَ ٱلْحَمْدُ» ـ يَدْعُو لِرِجَالٍ فَيُسَمِّيهِمْ بِأَسْمَائِهِمْ، فَيَقُولُ: «ٱللَّهُمَّ أَنْجِ ٱلْوَلِيدَ بْنَ ٱلْوَلِيدِ، وَسَلَمَةَ بْنَ هِشَامٍ، وَعَيَّاشَ بْنَ أَبِي رَبِيعَةَ، وَٱلْمُسْتَضْعَفِينَ مِنَ ٱلْمُؤْمِنِينَ، ٱللَّهُمَّ ٱشْدُدْ وَطْأَتَكَ عَلَى مُضَرَ، وَٱجْعَلْهَا عَلَيْهِمْ سِنِينَ كَسِنِي يُوسُفَ». وَأَهْلُ ٱلْمَشْرِقِ يَوْمَئِذٍ مِنْ مُضَرَ مُخَالِفُونَ لَهُ.

٨٠٥ ـ حَدَّثَنَا عَلِيُّ بْنُ عَبْدِ ٱللهِ قَالَ: حَدَّثنا سُفْيانُ، غَيْرَ مَرَّةٍ، عَنِ ٱلزُّهْرِيِّ قَالَ: سَمِعْتُ أَنَسَ بْنَ مالِكٍ يَقُولُ: سَقَطَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ عَنْ فَرَسٍ ـ وَرُبَّمَا قَالَ سُفْيَانُ: مِنْ فَرَسٍ ـ فَجُحِشَ شِقُّهُ ٱلأَيْمَنُ، فَدَخَلْنَا عَلَيْهِ نَعُودُهُ، فَحَضَرَتِ ٱلصَّلاَةُ، فَصَلَّى بِنَا قَاعِداً وَقَعَدْنَا.

وَقَالَ سُفْيانُ مَرَّةً: صَلَّيْنَا قُعُوداً، فَلَمَّا قَضَى ٱلصَّلاَةَ قَالَ: «إِنَّما جُعِلَ ٱلإِمَامُ لِيُؤْتَمَّ بِهِ، فَإِذَا كَبَّرَ فَكَبِّرُوا، وَإِذَا رَكَعَ فَارْكَعُوا، وَإِذَا رَفَعَ فَارْفَعُوا، وَإِذَا قَالَ سَمِعَ ٱللهُ لِمَنْ حَمِدَهُ، فَقُولُوا: رَبَّنَا وَلَكَ ٱلْحَمْدُ، وَإِذَا سَجَدَ فَاسْجُدُوا».

قَالَ سُفْيَانُ: كَذَا جَاءَ بِهِ مَعْمَرٌ؟ قُلْتُ: نَعَمْ. قَالَ: لَقَدْ حَفِظَ كَذَا، قَالَ ٱلزُّهْرِيُّ: وَلَكَ ٱلْحَمْدُ. حَفِظْتُ: مِنْ شِقِّهِ ٱلأَيْمَنِ، فَلَمَّا خَرَجْنَا مِنْ عِنْدِ ٱلزُّهْرِيِّ، قَالَ ٱبْنُ جُرَيْجٍ وَأَنَا عِنْدَهُ: فَجُحِشَ سَاقُهُ ٱلأَيْمَنُ.

١٢٩ ـ باب: فَضْلِ ٱلسُّجُودِ.

٨٠٦ ـ حَدَّثَنَا أَبُو ٱلْيَمَانِ قَالَ: أَخْبَرَنَا شُعَيْبٌ، عَنِ ٱلزُّهْرِيِّ قَالَ: أَخْبَرَنِي سَعِيدُ بْنُ ٱلْمُسَيَّبِ، وَعَطَاءُ بْنُ يَزِيدَ ٱللَّيْثِيُّ: أَنَّ أَبَا هُرَيْرَةَ أَخْبَرَهُمَا: أَنَّ ٱلنَّاسَ قَالُوا: يَا رَسُولَ ٱللهِ، هَلْ نَرَى رَبَّنَا يَوْمَ ٱلْقِيَامَةِ؟ قَالَ: «هَلْ تُمَارُونَ فِي ٱلْقَمَرِ لَيْلَةَ ٱلْبَدْرِ، لَيْسَ دُونَهُ سَحَابٌ؟». قَالُوا: لاَ يَا رَسُولَ ٱللهِ، قَالَ: «فَهَلْ تُمَارُونَ فِي ٱلشَّمْسِ لَيْسَ دُونَهَا سَحَابٌ؟». قَالُوا: لاَ، قَالَ: «فَإِنَّكُمْ

— Eprouvez-vous des difficultés à voir le soleil quand aucun nuage ne le cache?

— Non, Messager de Dieu!

— Eh bien! c'est ainsi que vous allez le voir. Le Jour de la Résurrection, les hommes seront rassemblés et il leur sera dit: *Que celui qui adorait une chose la suive!* Quelques-uns suivront le soleil, d'autres la lune, d'autres encore les *ṭawâghît*[1]. Quant à cette *Umma*, elle restera, ainsi que ses hypocrites avec elle. Dieu viendra ensuite et dira à ses membres: *Je suis votre Seigneur. — Ici est notre place, et nous ne la quitterons qu'après l'arrivée de notre Seigneur. Quand notre Seigneur viendra, nous le reconnaîtrons.* Dieu, Puissant et Majestueux, viendra alors et leur dira: *Je suis votre Seigneur.* Reconnaissants, ils répondront: *C'est Toi notre Seigneur!* Alors, il les appellera et jettera ensuite *aṣ-Ṣirâṭ* entre les bords de Géhenne.Je serai le premier des Envoyés à le traverser avec ma *Umma.* Ce jour-là, personne ne parlera, hormis les Envoyés; ce jour-là, leur parole sera: *O Dieu! délivre... délivre...!*

«"Dans la Géhenne, il y aura des pinces qui ressemblent aux épines du *sa'dân.* Avez-vous vu les épines du *sa'dân?*

— Oui, ont répondu les présents.

— Eh bien! ces pinces seront ainsi, mais à part Dieu, aucun ne peut en connaître vraiment l'immensité. Elles saisiront les gens selon leurs œuvres; les uns périront, d'autres seront hachés en menus morceaux; mais après ils seront sauvés. Le jour où Dieu décide d'accorder Sa miséricorde à qui Il veut parmi les habitants du Feu, Il donnera aux anges l'ordre de faire sortir ceux qui l'adoraient [dans le bas-monde]; ils les feront alors sortir car il les reconnaîtront aux traces du *sujûd.*

«"Dieu a interdit au Feu de dévorer les traces du *sujûd*, c'est ainsi qu'ils sortiront du Feu. Tout le corps du fils d'Adam sera devoré par le feu sauf les marques du *sujûd.* Le jour où ils sortiront calcinés du Feu, on versera sur eux l'eau de vie, et ils renaîtront comme un grain [sauvage] dans une lave torrentielle. Puis, Dieu finira par juger tous les Adorateurs. [Cependant,] un seul homme restera suspendu entre le Paradis et l'Enfer, cet homme-là, qui était le dernier des destinés du Feu, entrera au Paradis tout en gardant son visage du côté de l'Enfer. Il dira: *O Seigneur! éloigne mon visage du feu, son souffle m'empoisonne et son ardeur me*

(1) ṭawâghît: pl. de ṭâghût, qui signifie tout être à qui on réserve des adorations, d'une manière ou d'une autre, en oubliant Dieu.

تَرَوْنَهُ كَذَلِكَ، يُحْشَرُ ٱلنَّاسُ يَوْمَ ٱلْقِيَامَةِ، فَيَقُولُ: مَنْ كَانَ يَعْبُدُ شَيْئاً فَلْيَتَّبِعْ، فَمِنْهُمْ مَنْ يَتَّبِعُ ٱلشَّمْسَ، وَمِنْهُم مَنْ يَتَّبِعُ ٱلْقَمَرَ، وَمِنْهُمْ مَنْ يَتَّبِعُ ٱلطَّوَاغِيتَ، وَتَبْقَى هٰذِهِ ٱلأُمَّةُ فِيهَا مُنَافِقُوهَا، فَيَأْتِيهِمُ ٱللهُ فَيَقُولُ: أَنَا رَبُّكُمْ، فَيَقُولُونَ هٰذَا مَكَانُنَا حَتَّى يَأْتِيَنَا رَبُّنَا، فَإِذَا جَاءَ رَبُّنَا عَرَفْنَاهُ، فَيَأْتِيهِمُ ٱللهُ فَيَقُولُ: أَنَا رَبُّكُمْ، فَيَقُولُونَ: أَنْتَ رَبُّنَا، فَيَدْعُوهُمْ فَيُضْرَبُ ٱلصِّرَاطُ بَيْنَ ظَهْرَانَيْ جَهَنَّمَ، فَأَكُونُ أَوَّلَ مَنْ يَجُوزُ مِنَ ٱلرُّسُلِ بِأُمَّتِهِ، وَلَا يَتَكَلَّمُ يَوْمَئِذٍ أَحَدٌ إِلَّا ٱلرُّسُلُ، وَكَلَامُ ٱلرُّسُلِ يَوْمَئِذٍ: ٱللَّهُمَّ سَلِّمْ سَلِّمْ، وَفِي جَهَنَّمَ كَلَالِيبُ، مِثْلُ شَوْكِ ٱلسَّعْدَانِ، هَلْ رَأَيْتُمْ شَوْكَ ٱلسَّعْدَانِ؟». قَالُوا: نَعَمْ، قَالَ: «فَإِنَّهَا مِثْلُ شَوْكِ ٱلسَّعْدَانِ، غَيْرَ أَنَّهُ لَا يَعْلَمُ قَدْرَ عِظَمِهَا إِلَّا ٱللَّهُ، تَخْطَفُ ٱلنَّاسَ بِأَعْمَالِهِمْ، فَمِنْهُمْ مَنْ يُوبَقُ بِعَمَلِهِ، وَمِنْهُمْ مَنْ يُخَرْدَلُ ثُمَّ يَنْجُو، حَتَّى إِذَا أَرَادَ ٱللَّهُ رَحْمَةَ مَنْ أَرَادَ مِنْ أَهْلِ ٱلنَّارِ، أَمَرَ ٱللَّهُ ٱلْمَلَائِكَةَ: أَنْ يُخْرِجُوا مَنْ كَانَ يَعْبُدُ ٱللَّهَ، فَيُخْرِجُونَهُمْ وَيَعْرِفُونَهُمْ بِآثَارِ ٱلسُّجُودِ، وَحَرَّمَ ٱللهُ عَلَى ٱلنَّارِ أَنْ تَأْكُلَ أَثَرَ ٱلسُّجُودِ، فَيَخْرُجُونَ مِنَ ٱلنَّارِ، فَكُلُّ ٱبْنِ آدَمَ تَأْكُلُهُ ٱلنَّارُ إِلَّا أَثَرَ ٱلسُّجُودِ، فَيَخْرُجُونَ مِنَ ٱلنَّارِ قَدِ ٱمْتَحَشُوا فَيُصَبُّ عَلَيْهِمْ مَاءُ ٱلْحَيَاةِ، فَيَنْبُتُونَ كَمَا تَنْبُتُ ٱلْحِبَّةُ فِي حَمِيلِ ٱلسَّيْلِ، ثُمَّ يَفْرُغُ ٱللهُ مِنَ ٱلْقَضَاءِ بَيْنَ ٱلْعِبَادِ، وَيَبْقَى رَجُلٌ بَيْنَ ٱلْجَنَّةِ وَٱلنَّارِ - وَهُوَ آخِرُ أَهْلِ ٱلنَّارِ دُخُولاً ٱلْجَنَّةَ - مُقْبِلٌ بِوَجْهِهِ قِبَلَ ٱلنَّارِ، فَيَقُولُ: يَا رَبِّ ٱصْرِفْ وَجْهِي عَنِ ٱلنَّارِ، قَدْ قَشَبَنِي رِيحُهَا، وَأَحْرَقَنِي ذَكَاؤُهَا، فَيَقُولُ:

brûle. Dieu lui dira: *As-tu l'intention, après qu'on t'accorde cela de demander autre chose? — Non, par Ta puissance! répondra l'homme.* Dieu lui donnera ce qu'Il veut et éloignera son visage du Feu. Dès que l'homme aura tourné son visage vers le Paradis et aura vu sa splendeur, il se taira autant que Dieu le lui voudra, ensuite il dira: *O Seigneur, fais-moi avancer jusqu'à la porte du Paradis*!

— Ne t'es-tu pas engagé à ne rien demander autre que ce que tu as déjà demandé? lui dira Dieu. — O Seigneur! dira l'homme, serai-je la plus malheureuse de Tes créatures? — Entends-tu, si on t'accorde cela, demander d'autre chose? Lui demandera Dieu. — Non, par Ta puissance! répondra l'homme, je ne demanderai pas davantage.

«"Son Seigneur lui donnera ce qu'Il veut comme engagement et alliance, et Il le fera avancer jusqu'à la porte du Paradis. Arrivant devant sa porte, voyant ses délices, sa fraîcheur et le bonheur qui s'y trouvent, l'homme se taira autant que plaise à Dieu mais dira après: *O Seigneur, fais-moi entrer au Paradis. — Malheur à toi, ô fils d'Adâm, quel perfide tu es! n'as-tu pas donné ta parole, ne t'es-tu pas engagé à ne rien demander d'autre que ce qu'on t'a donné? dira Dieu. — O Seigneur répondra l'homme, ne me rends pas la plus malheureuse de Tes créatures!*

«"Alors, Dieu *rira* de lui puis Il lui permettra d'entrer au Paradis et lui dira: *Fais des vœux.* L'homme commencera à citer ses vœux, et dès qu'il aura terminé, Dieu lui dira: *Ajoute encore ceci et cela ...,* lui rappelant ainsi [les vœux qu'il a oubliés]. Lorsqu'il aura fini avec [chacun de] ses vœux, Dieu, Très-Haut, lui dira *On te l'accorde et tu as son équivalent aussi.*"»

* Abu Sa'îd al-Khudry dit à Abu Hurayra (r) que le Messager de Dieu (ç) avait dit: «Dieu a dit: "On te l'accorde et dix fois autant."»

— Je n'ai appris du Messager de Dieu (ç) que ces paroles: "On te l'accorde et tu as son équivalent", dit Abu Hurayra.

— Je l'ai entendu [de mes oreilles] dire: "On te l'accode et dix fois autant", répliqua Abu Sa'îd.

R. 130 - Sur le fait de laisser apparaître la face interne des bras et d'éloigner les cuisses du ventre lors du sujûd

807 - 'Abd-ul-Lâh ben Mâlik ben Buḥayna: Le Messager de Dieu (ç), en priant, éloignait ses mains si bien que le dessous blanc des aisselles apparaissait.

Al-Layth: Ja'far ben Rabî'a m'a rapporté un *ḥadîth* similaire.

هَلْ عَسَيْتَ إِنْ فُعِلَ ذٰلِكَ بِكَ أَنْ تَسْأَلَ غَيْرَ ذٰلِكَ؟ فَيَقُولُ: لَا وَعِزَّتِكَ، فَيُعْطِي ٱللهَ مَا يَشَاءُ مِنْ عَهْدٍ وَمِيثَاقٍ، فَيَصْرِفُ ٱللَّهُ وَجْهَهُ عَنِ ٱلنَّارِ، فَإِذَا أَقْبَلَ بِهِ عَلَى ٱلْجَنَّةِ، رَأَى بَهْجَتَهَا سَكَتَ مَا شَاءَ ٱللَّهُ أَنْ يَسْكُتَ، ثُمَّ قَالَ: يَا رَبِّ قَدِّمْنِي عِنْدَ بَابِ ٱلْجَنَّةِ، فَيَقُولُ ٱللهُ لَهُ: أَلَيْسَ قَدْ أَعْطَيْتَ ٱلْعُهُودَ وَٱلمِيثَاقَ، أَنْ لَا تَسْأَلَ غَيْرَ ٱلَّذِي كُنْتَ سَأَلْتَ؟ فَيَقُولُ: يَا رَبِّ لَا أَكُونُ أَشْقَى خَلْقِكَ، فَيَقُولُ: فَمَا عَسَيْتَ إِنْ أُعْطِيتَ ذٰلِكَ أَنْ لَا تَسْأَلَ غَيْرَهُ؟ فَيَقُولُ: لَا وَعِزَّتِكَ، لَا أَسْأَلُ غَيْرَ ذٰلِكَ، فَيُعْطِي رَبَّهُ مَا شَاءَ مِنْ عَهْدٍ وَمِيثَاقٍ، فَيُقَدِّمُهُ إِلَى بَابِ ٱلْجَنَّةِ، فَإِذَا بَلَغَ بَابَهَا، فَرَأَى زَهْرَتَهَا، وَمَا فِيهَا مِنَ ٱلنَّضْرَةِ وَٱلسُّرُورِ، فَيَسْكُتُ مَا شَاءَ ٱللهُ أَنْ يَسْكُتَ، فَيَقُولُ: يَا رَبِّ أَدْخِلْنِي ٱلْجَنَّةَ، فَيَقُولُ ٱللهُ: وَيْحَكَ يَا ٱبْنَ آدَمَ، مَا أَغْدَرَكَ، أَلَيْسَ قَدْ أَعْطَيْتَ ٱلعُهُودَ وَٱلمِيثَاقَ، أَنْ لَا تَسْأَلَ غَيْرَ ٱلَّذِي أُعْطِيتَ؟ فَيَقُولُ: يَا رَبِّ لَا تَجْعَلْنِي أَشْقَى خَلْقِكَ، فَيَضْحَكُ ٱللهُ عَزَّ وَجَلَّ مِنْهُ، ثُمَّ يَأْذَنُ لَهُ فِي دُخُولِ ٱلْجَنَّةِ، فَيَقُولُ: تَمَنَّ، فَيَتَمَنَّى حَتَّى إِذَا ٱنْقَطَعَتْ أُمْنِيَّتُهُ، قَالَ ٱللهُ عَزَّ وَجَلَّ: مِنْ كَذَا وَكَذَا، أَقْبَلَ يُذَكِّرُهُ رَبُّهُ، حَتَّى إِذَا ٱنْتَهَتْ بِهِ ٱلْأَمَانِيُّ، قَالَ ٱللهُ تَعَالَى: لَكَ ذٰلِكَ وَمِثْلُهُ مَعَهُ».

قَالَ أَبُو سَعِيدٍ ٱلْخُدْرِيُّ لِأَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا: إِنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ قَالَ: «قَالَ ٱللهُ لَكَ ذٰلِكَ وَعَشَرَةُ أَمْثَالِهِ». قَالَ أَبُو هُرَيْرَةَ: لَمْ أَحْفَظْ مِنْ رَسُولِ ٱللهِ ﷺ إِلَّا قَوْلَهُ: «لَكَ ذٰلِكَ وَمِثْلُهُ مَعَهُ». قَالَ أَبُو سَعِيدٍ: إِنِّي سَمِعْتُهُ يَقُولُ: «ذٰلِكَ لَكَ وَعَشَرَةُ أَمْثَالِهِ».

١٣٠ - باب: يُبْدِي ضَبْعَيْهِ وَيُجَافِي فِي ٱلسُّجُودِ.

٨٠٧ - حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ بُكَيْرٍ قَالَ: حَدَّثَنِي بَكْرُ بْنُ مُضَرَ، عَنْ جَعْفَرٍ، عَنِ ٱبْنِ هُرْمُزَ، عَنْ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ مَالِكٍ ٱبْنِ بُحَيْنَةَ: أَنَّ ٱلنَّبِيَّ ﷺ كَانَ إِذَا صَلَّى فَرَّجَ بَيْنَ يَدَيْهِ، حَتَّى يَبْدُوَ بَيَاضُ إِبْطَيْهِ.

وَقَالَ ٱللَّيْثُ: حَدَّثَنِي جَعْفَرُ بْنُ رَبِيعَةَ نَحْوَهُ.

R. 131 - Sur le fait de tourner le bout des orteils vers la *qibla*

Cela est rapporté par Ḥumayd as-Sâ'idy, du Prophète (ç).

R. 132 - Sur celui qui n'accomplit pas intégralement le *sujûd*

808 - D'après Abu Wâ'îl, Abu Hudhayfa qui, voyant un homme n'accomplissant pas intégralement son *rukû'* et son *sujûd*, lui dit après sa prière: «Tu n'as pas fait de prière.»

L'un des *râwi:* «Je crois qu'il avait ajouté: "Si tu meurs, tu mourras loin de la *sunna* de Muḥammad (ç)."»

R. 133 - Sur le *sujûd* avec les sept parties osseuses

809 - Ibn 'Abbâs: On a ordonné au Prophète (ç) de faire le *sujûd* sur sept membres osseux, sans ramasser les cheveux ou le vêtement; il s'agit du front, des mains, des genoux et des pieds.

810 - D'après Ibn 'Abbâs (r), le Prophète (ç) dit: «On nous a ordonné de faire le sujûd sur sept parties osseuses et de ne ramasser ni vêtement ni cheveux.»

811 - Al-Barâ' ben 'Âzib dit: «Nous faisions la prière derrière le Prophète (ç). Lorsqu'il disait: *Sami'a-l-Lâhu liman ḥamidahu,* aucun de nous ne se courbait l'échine que lorsque le Prophète (ç) posait son front sur le sol.»

R. 134 - Sur le *sujûd* sur le nez

812 - Ibn 'Abbâs (r) rapporte que le Prophète (ç) a dit: «On m'a ordonné de faire le sujûd sur sept parties osseuses: le front (de la main, il a désigné [aussi] le nez), les deux mains, les deux genoux et les bouts des deux pieds. Et nous ne devons pas ramasser le vêtement ou les cheveux.»

R. 135 - Du *sujûd* sur le nez, et le *sujûd* sur la boue

813 - Abu Salama dit: «Je me suis rendu auprès d'Abu Sa'îd al-Khudriy et je

١٣١ - باب: يَسْتَقْبِلُ بِأَطْرَافِ رِجْلَيْهِ ٱلْقِبْلَةَ.

قَالَهُ أَبُو حُمَيْدٍ ٱلسَّاعِدِيُّ، عَنِ ٱلنَّبِيِّ ﷺ.

١٣٢ - باب: إِذَا لَمْ يُتِمَّ ٱلسُّجُودَ.

٨٠٨ - **حَدَّثَنَا** ٱلصَّلْتُ بْنُ مُحَمَّدٍ قَالَ: حَدَّثنا مَهْدِيٌّ، عَنْ وَاصِلٍ، عَنْ أَبِي وَائِلٍ، عَنْ حُذَيْفَةَ: رَأَى رَجُلاً لاَ يُتِمُّ رُكُوعَهُ وَلاَ سُجُودَهُ، فَلَمَّا قَضَى صَلاَتَهُ قَالَ لَهُ حُذَيْفَةُ: مَا صَلَّيْتَ، قَالَ: وَأَحْسِبُهُ قَالَ: وَلَوْ مُتَّ مُتَّ عَلَى غَيْرِ سُنَّةِ مُحَمَّدٍ ﷺ.

١٣٣ - باب: ٱلسُّجُودِ عَلَى سَبْعَةِ أَعْظُمٍ.

٨٠٩ - **حَدَّثَنَا** قَبِيصَةُ قَالَ: حَدَّثنا سُفْيَانُ، عَنْ عَمْرِو بْنِ دِينَارٍ، عَنْ طَاوُسٍ، عَنِ ٱبْنِ عَبَّاسٍ: أُمِرَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ أَنْ يَسْجُدَ عَلَى سَبْعَةِ أَعْضَاءٍ، وَلاَ يَكُفَّ شَعَراً وَلاَ ثَوْباً: ٱلْجَبْهَةِ، وَٱلْيَدَيْنِ، وَٱلرُّكْبَتَيْنِ، وَٱلرِّجْلَيْنِ.

٨١٠ - **حَدَّثَنَا** مُسْلِمُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ قَالَ: حَدَّثنا شُعْبَةُ، عَنْ عَمْرٍو، عَنْ طَاوُسٍ، عَنِ ٱبْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا، عَنِ ٱلنَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «أُمِرْنَا أَنْ نَسْجُدَ عَلَى سَبْعَةِ أَعْظُمٍ، وَلاَ نَكُفَّ ثَوْباً وَلاَ شَعَراً».

٨١١ - **حَدَّثَنَا** آدَمُ: حَدَّثنا إِسْرَائِيلُ، عَنْ أَبِي إِسْحٰقَ، عَنْ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ يَزِيدَ ٱلْخَطْمِيِّ: حَدَّثنا ٱلْبَرَاءُ بْنُ عَازِبٍ - وَهْوَ غَيْرُ كَذُوبٍ - قَالَ: كُنَّا نُصَلِّي خَلْفَ ٱلنَّبِيِّ ﷺ، فَإِذَا قَالَ: «سَمِعَ ٱللهُ لِمَنْ حَمِدَهُ». لَمْ يَحْنِ أَحَدٌ مِنَّا ظَهْرَهُ، حَتَّى يَضَعَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ جَبْهَتَهُ عَلَى ٱلأَرْضِ.

١٣٤ - باب: ٱلسُّجُودِ عَلَى ٱلأَنْفِ.

٨١٢ - **حَدَّثَنَا** مُعَلَّى بْنُ أَسَدٍ قَالَ: حَدَّثنا وُهَيْبٌ، عَنْ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ طَاوُسٍ، عَنْ أَبِيهِ، عَنِ ٱبْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ: قَالَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ: «أُمِرْتُ أَنْ أَسْجُدَ عَلَى سَبْعَةِ أَعْظُمٍ، عَلَى ٱلْجَبْهَةِ - وَأَشَارَ بِيَدِهِ عَلَى أَنْفِهِ - وَٱلْيَدَيْنِ، وَٱلرُّكْبَتَيْنِ، وَأَطْرَافِ ٱلْقَدَمَيْنِ، وَلاَ نَكْفِتَ ٱلثِّيَابَ وَٱلشَّعَرَ».

١٣٥ - باب: ٱلسُّجُودِ عَلَى ٱلأَنْفِ، وَٱلسُّجُودِ عَلَى ٱلطِّينِ.

٨١٣ - **حَدَّثَنَا** مُوسَى قَالَ: حَدَّثنا هَمَّامٌ، عَنْ يَحْيَى، عَنْ أَبِي سَلَمَةَ قَالَ: ٱنْطَلَقْتُ إِلَى

[lui] ai demandé si nous sortions près des palmiers pour parler des ḥadîth. [Il a accepté] et nous sommes sortis. Je lui ai alors demandé: "Parle-moi de ce dont tu as entendu du *ḥadîth* du Prophète (ç) au sujet de la nuit du Destin?

— Le Messager de Dieu (ç) a par dévotion passé en retraite les dix premiers jours de Ramadân. Nous avons fait de même avec lui. Alors Gabriel est venu et lui a dit: *Ce que tu recherches est devant toi.* Il a passé encore en retraite la seconde décade. Nous avons fait comme lui. De nouveau, Gabriel est venu et lui a dit: *Ce que tu recherches est devant toi.* Le matin du vingtième jour de Ramaḍan, le Prophète s'est levé et a dit: *Celui qui était en retraite avec le Prophète (ç), qu'il retourne; on vient de me montrer la nuit du Destin et on m'a fait oublier sa date, mais elle a lieu dans la dernière décade, dans un jour impair... J'ai vu comme si je ferai le sujûd* sur la boue et de l'eau.

«"Or, le toit de la mosquée était fait de branches de palmier. Nous n'avons rien vu dans le ciel quand, brusquement, apparut un nuage. Et la pluie s'est mise alors à tomber. Alors, le Prophète (ç) nous a présidés en prière. J'ai vu les traces de la boue et de l'eau sur le front et le bout du nez du Messager de Dieu (ç). C'était la confirmation de sa vision."»

R. 136 - Sur le fait de nouer les vêtements ainsi que de les serrer et sur celui qui retient son vêtement quand il craint que ses parties honteuses ne se découvrent

814 - Sahl ben Sa'd dit que les fidèles priaient avec le Prophète (ç), *izâr* attaché au cou, et qu'il avait été dit aux femmes: «Ne relevez la tête qu'après que les hommes s'arrangeraient dans la position assis.»

R. 137 - Sur le fait de ne pas ramasser les cheveux

815 - Ibn 'Abbâs dit: «On a ordonné au Prophète (ç) de faire le *sujûd* sur sept membres osseux, sans ramasser les cheveux ou le vêtement.»

R. 138 - Sur le fait de ne pas ramasser le vêtement en prière

816 - D'après Ibn 'Abbâs (r), le Prophète (ç) dit: «On nous a ordonné de faire le sujûd sur sept [membres] et de ne ramasser ni cheveux ni vêtement.»

أبي سَعِيدٍ ٱلْخُدْرِيِّ فقُلْتُ: أَلَا تَخْرُجُ بِنَا إِلَى ٱلنَّخلِ نَتَحدَّثُ، فَخرَجَ، فقَالَ: قُلْتُ: حَدِّثْنِي مَا سَمِعْتَ مِنَ ٱلنَّبيِّ ﷺ فِي لَيْلَةِ ٱلْقَدْرِ؟ قَالَ: ٱعْتَكَفَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ عَشْرَ ٱلأَوَلِ مِنْ رَمَضَانَ، وَٱعْتَكَفْنَا مَعَهُ، فَأَتَاهُ جِبْرِيلُ فقَالَ: إِنَّ ٱلَّذِي تَطْلُبُ أَمامَكَ، فَاعْتَكَفَ ٱلْعَشْرَ ٱلأَوْسَطَ فاعْتَكَفْنَا مَعَهُ، فَأَتَاهُ جِبْرِيلُ فقَالَ: إِنَّ ٱلذِي تَطْلُبُ أَمَامَكَ، قَامَ ٱلنَّبيُّ ﷺ خَطِيباً، صَبِيحَةَ عِشْرِينَ مِنْ رَمَضَانَ، فقَالَ: «مَنْ كَانَ ٱعْتَكَفَ مَعَ ٱلنَّبيِّ ﷺ فَلْيَرْجِعْ، فَإِنِّي أُرِيتُ لَيْلَةَ ٱلْقَدْرِ، وَإِنِّي نُسِّيتُهَا، وَإِنَّهَا فِي ٱلْعَشْرِ ٱلأَوَاخِرِ، فِي وَتْرٍ، وَإِنِّي رَأَيْتُ كَأَنِّي أَسْجُدُ فِي طِينٍ وَمَاءٍ». وَكَانَ سَقْفُ ٱلمَسْجِدِ جَرِيدَ ٱلنَّخْلِ، وَمَا نَرَى فِي ٱلسَّمَاءِ شَيْئاً، فَجَاءَتْ قَزَعَةٌ فَأُمْطِرْنَا، فَصَلَّى بِنَا ٱلنَّبيُّ ﷺ حَتَّى رَأَيْتُ أَثَرَ ٱلطِّينِ وَٱلمَاءِ، عَلَى جَبْهَةِ رَسُولِ ٱللهِ ﷺ وَأَرْنَبَتِهِ، تَصْدِيقَ رُؤْيَاهُ

١٣٦ ـ باب: عَقْدِ ٱلثِّيَابِ وَشَدِّهَا، وَمَنْ ضَمَّ إِلَيْهِ ثَوْبَهُ، إِذَا خَافَ أَنْ تَنْكَشِفَ عَوْرَتُهُ.

٨١٤ ـ **حَدَّثَنَا** مُحَمَّدُ بْنُ كَثِيرٍ قَالَ: أَخْبَرَنَا سُفْيانُ، عَنْ أَبي حَازِمٍ، عَنْ سَهْلِ بْنِ سَعْدٍ قَالَ: كَانَ ٱلنَّاسُ يُصَلُّونَ مَعَ ٱلنَّبِيِّ ﷺ، وَهُمْ عَاقِدُو أُزْرِهِمْ مِنَ ٱلصِّغَرِ عَلَى رِقَابِهِمْ، فَقِيلَ لِلنِّسَاءِ: «لَا تَرْفَعْنَ رُؤُوسَكُنَّ، حَتَّى يَسْتَوِيَ ٱلرِّجَالُ جُلُوساً».

١٣٧ ـ باب: لَا يَكُفُّ شَعَراً.

٨١٥ ـ **حَدَّثَنَا** أَبُو ٱلنُّعْمَانِ قَالَ: حَدَّثنا حَمَّادٌ ـ وَهْوَ ٱبْنُ زَيْدٍ ـ عَنْ عَمْرِو بْنِ دِينَارٍ، عَنْ طَاوُسٍ، عَنِ ٱبْنِ عَبَّاسٍ قَالَ: أُمِرَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ أَنْ يَسْجُدَ عَلَى سَبْعَةِ أَعْظُمٍ، وَلَا يَكُفَّ ثَوْبَهُ وَلَا شَعَرَهُ.

١٣٨ ـ باب: لَا يَكُفُّ ثَوْبَهُ فِي ٱلصَّلَاةِ.

٨١٦ ـ **حَدَّثَنَا** مُوسَى بْنُ إِسْمَاعِيلَ قَالَ: حَدَّثنا أَبُو عَوَانَةَ، عَنْ عَمْرٍو، عَنْ طَاوُسٍ، عَنِ ٱبْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا، عَنِ ٱلنَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «أُمِرْتُ أَنْ أَسْجُدَ عَلَى سَبْعَةٍ، لَا أَكُفُّ شَعَراً وَلَا ثَوْباً».

R. 139 - Sur le *tesbîḥ* et l'invocation dans le *sujûd*

817 - 'Â'icha (r) dit: «Le Prophète (ç) aimait beaucoup répéter dans son ruku' et son sujûd: *"Subḥânaka-l-Lâhumma, Rabbana wa bi ḥamdika, al-Lâhumma ighfir li.*" Il se conformait au Coran.»

R. 140 - Sur le repos entre les deux *sajda*

818 - D'après Ayyûb, Abu Qilâba rapporte que Mâlik ben al-Ḥuwayrith avait dit à ses compagnons: «Ne vous informerai-je pas sur la prière du Messager de Dieu (ç)?» Cela, précise Abu Qilâba, se passait en dehors [du temps] de la prière obligatoire», Il s'était levé, puis avait fait le *rukû'*, prononcé le *tekbîr*, relevé la tête, était resté debout un moment, ensuite il avait fait le sujûd puis avait relevé la tête un moment. Il avait fait la prière comme celle de 'Amrû ben Salima, notre cheïkh-ci.

Ayyûb: «Il faisait une chose que je n'avais pas vue faire par les autres; il s'assseyait [à la fin] de la troisième *rak'a* ou [au début] de la quatrième.»

819 - Abu Qilâba avait dit: «Nous sommes allés trouver le Prophète (ç). Durant notre séjour auprès de lui, il a dit: "Quand vous serez de retour chez vous, faites cette prière-ci à ce moment-ci et cette prière-là à ce moment-là. Quand l'heure de la prière arrive, que l'un d'entre vous lance *l'aḍân* et que le plus grand vous préside en prière!»

820 - Al-Barâ' dit: «Le *sujud* du Prophète (ç) et son *rukû'* ainsi que son repos entre les deux *sajda* avaient une durée presque équivalente.»

821 - *D'après Thâbit, 'Anas (r) dit*: «Je ne peux faire défaut à vous présider en prière comme j'ai vu le Prophète nous présider en prière.»

Thâbit dit: «'Anas faisait en prière une chose que je ne vous vois pas faire; quand il relevait la tête du *rukû'*, il s'abandonnait longtemps si bien qu'on aurait dit qu'il avait oublié; entre les deux *sajda*, il restait longtemps assis si bien qu'on aurait dit qu'il avait oublié.»

R. 141 - Sur celui qui n'allonge pas les bras lors du *sujûd*

* Abû Ḥumayd dit: «Le Prophète (ç) a fait le *sujûd*; il a posé les mains sans allonger ses bras ni les ramener à lui.»

١٣٩ - باب: ٱلتَّسْبِيحِ وَٱلدُّعَاءِ فِي ٱلسُّجُودِ.

٨١٧ - **حَدَّثَنا** مُسَدَّدٌ قالَ: حَدَّثنا يَحْيى، عَنْ سُفْيانَ قالَ: حَدَّثَني مَنْصُورٌ، عَنْ مُسْلِمٍ، عَنْ مَسْرُوقٍ، عَنْ عائِشَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْها أَنَّها قالَتْ: كانَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ يُكْثِرُ أَنْ يَقُولَ فِي رُكُوعِهِ وَسُجُودِهِ: «سُبْحانَكَ ٱللَّهُمَّ رَبَّنا وَبِحَمْدِكَ، ٱللَّهُمَّ ٱغْفِرْ لِي». يَتَأَوَّلُ ٱلْقُرْآنَ.

١٤٠ - باب: ٱلْمُكْثِ بَيْنَ ٱلسَّجْدَتَيْنِ.

٨١٨ - **حَدَّثَنا** أَبُو ٱلنُّعْمانِ قالَ: حَدَّثنا حَمَّادٌ، عَنْ أَيُّوبَ، عَنْ أَبي قِلابَةَ: أَنَّ مالِكَ بْنَ ٱلْحُوَيْرِثِ قالَ لِأَصْحابِهِ: أَلا أُنَبِّئُكُمْ صَلاةَ رَسُولِ ٱللهِ ﷺ؟ قالَ: وَذاكَ فِي غَيْرِ حِينِ صَلاةٍ، فَقامَ، ثُمَّ رَكَعَ فَكَبَّرَ، ثُمَّ رَفَعَ رَأْسَهُ، فَقامَ هُنَيَّةً، ثُمَّ سَجَدَ، ثُمَّ رَفَعَ رَأْسَهُ هُنَيَّةً، فَصَلَّى صَلاةَ عَمْرِو بْنِ سَلِمَةَ شَيْخِنا هٰذا. قالَ أَيُّوبُ: كانَ يَفْعَلُ شَيْئاً لَمْ أَرَهُمْ يَفْعَلُونَهُ، كانَ يَقْعُدُ فِي ٱلثَّالِثَةِ وَٱلرَّابِعَةِ.

٨١٩ - قالَ: فَأَتَيْنا ٱلنَّبِيَّ ﷺ فَأَقَمْنا عِنْدَهُ فَقالَ: «لَوْ رَجَعْتُمْ إِلى أَهْلِيكُمْ، صَلُّوا صَلاةَ كَذا فِي حِينِ كَذا، صَلُّوا صَلاةَ كَذا فِي حِينِ كَذا، فَإِذا حَضَرَتِ ٱلصَّلاةُ، فَلْيُؤَذِّنْ أَحَدُكُمْ، وَلْيَؤُمَّكُمْ أَكْبَرُكُمْ».

٨٢٠ - **حَدَّثَنا** مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ ٱلرَّحِيمِ قالَ: حَدَّثنا أَبُو أَحْمَدَ، مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ ٱللهِ ٱلزُّبَيْرِيُّ، قالَ: حَدَّثنا مِسْعَرٌ، عَنِ ٱلْحَكَمِ، عَنْ عَبْدِ ٱلرَّحْمٰنِ بْنِ أَبي لَيْلى، عَنِ ٱلْبَراءِ قالَ: كانَ سُجُودُ ٱلنَّبِيِّ ﷺ وَرُكُوعُهُ، وَقُعُودُهُ بَيْنَ ٱلسَّجْدَتَيْنِ، قَرِيباً مِنَ ٱلسَّواءِ.

٨٢١ - **حدثنا** سُلَيْمانُ بْنُ حَرْبٍ قالَ: حَدَّثنا حَمَّادُ بْنُ زَيْدٍ، عن ثابت عَنْ أَنَسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ قالَ: إِنِّي لا آلُو أَنْ أُصَلِّيَ بِكُمْ كَما رَأَيْتُ ٱلنَّبِيَّ ﷺ يُصَلِّي بِنا. قالَ ثابِتٌ: كانَ أَنَسٌ يَصْنَعُ شَيْئاً لَمْ أَرَكُمْ تَصْنَعُونَهُ، كانَ إِذا رَفَعَ رَأْسَهُ مِنَ ٱلرُّكُوعِ قامَ حَتَّى يَقُولَ ٱلْقائِلُ قَدْ نَسِيَ، وَبَيْنَ ٱلسَّجْدَتَيْنِ حَتَّى يَقُولَ ٱلْقائِلُ قَدْ نَسِيَ.

١٤١ - باب: لا يَفْتَرِشُ ذِراعَيْهِ فِي ٱلسُّجُودِ.

وَقالَ أَبُو حُمَيْدٍ: سَجَدَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ وَوَضَعَ يَدَيْهِ غَيْرَ مُفْتَرِشٍ وَلا قابِضِهِما.

822 - D'après Anas ben Mâlik, le Prophète (ç) dit: «Ayez bonne mesure lors du *sujûd*; qu'aucun de vous n'allonge les bras comme le chien!»

R. 142 - Sur celui qui, avant de se lever, reste assis quelque temps dans une *rak'a* impaire

823 - D'après Abû Qilâba, Mâlik ben al-Ḥuwayrith al-Laythy vit le Prophète (ç) faire la prière; à une *rak'a* impaire de sa prière, il (ç) ne se levait qu'après être resté assis quelque temps.

R. 143 - Comment s'appuyer sur le sol lorsqu'on se lève de la *rak'a*

824 - D'après 'Ayyûb, Abû Qilâba dit: «Un jour, Mâlik ben al-Ḥuwayrith est venu nous présider en prière dans notre mosquée-ci. Il nous a dit après: "Je vous préside en prière non parce que je veux la prière, mais parce que je veux vous montrer comment priait le Prophète (ç)."»

'Ayyûb: «Et comment était sa prière? demandai-je à Abu Qilâba.

— Comme la prière de notre cheïkh que voici (c'est-à-dire 'Amrû ben Salima).»

'Ayyûb a ajouté: «Ce cheïkh accomplissait en entier le *tekbîr*; lorsqu'il relevait la tête de la seconde *sajda*, il se mettait dans la position assis, puis prenait appui sur le sol pour se mettre debout.»

R. 144 - Sur le fait de prononcer le *tekbîr* en se relevant des deux *sajda*

* Ben az-Zubayr prononçait le *tekbîr* pendant qu'il se relevait.

825 - Sa'îd ben al-Ḥârith dit: «Abû Sa'îd nous a fait la prière; il a prononcé à haute voix le tekbîr lorsqu'il a relevé la tête du *sujûd*, lorsqu'il a fait le sujûd, lorsqu'il a relevé [la tête] et lorsqu'il s'est mis debout après les deux *rak'a*. Après quoi, il a dit: "C'est ainsi que j'ai vu le Prophète (ç) faire."»

826 - Muṭrif dit: «Moi et 'Imrân, nous avons fait une prière derrière Ali ben Abu Ṭâlib (r). Lorsqu'il faisait le *sujûd*, il prononçait le *tekbîr*; lorsqu'il relevait la tête, il le prononçait également, et lorsqu'il se mettait debout après les deux rak'a, il le prononçait aussi. Après le teslîm, 'Imrân m'a pris par la main et m'a dit:

٨٢٢ ـ **حَدَّثَنا مُحمَّدُ** بْنُ بَشَّارٍ قَالَ: حَدَّثَنا مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرٍ قَالَ: حَدَّثَنا شُعْبَةُ قَالَ: سَمِعْتُ قَتَادَةَ، عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ، عَنِ ٱلنَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «ٱعْتَدِلُوا فِي ٱلسُّجُودِ، وَلَا يَبْسُطْ أَحَدُكُمْ ذِرَاعَيْهِ ٱنْبِسَاطَ ٱلْكَلْبِ».

١٤٢ ـ باب: مَنِ ٱسْتَوَى قَاعِداً فِي وِتْرٍ مِنْ صَلَاتِهِ، ثُمَّ نَهَضَ.

٨٢٣ ـ **حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ** بْنُ ٱلصَّبَّاحِ قَالَ: أَخْبَرَنَا هُشَيْمٌ قَالَ: أَخْبَرَنَا خَالِدٌ ٱلْحَذَّاءُ، عَنْ أَبِي قِلَابَةَ قَالَ: أَخْبَرَنَا مالِكُ بْنُ ٱلْحُوَيْرِثِ ٱللَّيْثِيُّ: أَنَّهُ رَأَى ٱلنَّبِيَّ ﷺ يُصَلِّي، فَإِذَا كَانَ فِي وِتْرٍ مِنْ صَلَاتِهِ، لَمْ يَنْهَضْ حَتَّى يَسْتَوِيَ قَاعِداً.

١٤٣ ـ باب: كَيْفَ يَعْتَمِدُ عَلَى ٱلْأَرْضِ إِذَا قَامَ مِنَ ٱلرَّكْعَةِ.

٨٢٤ ـ **حَدَّثَنَا مُعَلَّى** بْنُ أَسَدٍ قَالَ: حَدَّثَنا وُهَيْبٌ، عَنْ أَيُّوبَ، عَنْ أَبِي قِلَابَةَ قَالَ: جَاءَنَا مالِكُ بْنُ ٱلْحُوَيْرِثِ، فَصَلَّى بِنَا فِي مَسْجِدِنَا هٰذَا، فَقَالَ: إِنِّي لَأُصَلِّي بِكُمْ وَمَا أُرِيدُ ٱلصَّلَاةَ، وَلٰكِنْ أُرِيدُ أَنْ أُرِيَكُمْ كَيْفَ رَأَيْتُ ٱلنَّبِيَّ ﷺ يُصَلِّي. قَالَ أَيُّوبُ: فَقُلْتُ لِأَبِي قِلَابَةَ: وَكَيْفَ كَانَتْ صَلَاتُهُ؟ قَالَ: مِثْلَ صَلَاةِ شَيْخِنَا هٰذَا، يَعْنِي عَمْرَو بْنَ سَلِمَةَ. قَالَ أَيُّوبُ: وَكَانَ ذٰلِكَ ٱلشَّيْخُ يُتِمُّ ٱلتَّكْبِيرَ، وَإِذَا رَفَعَ رَأْسَهُ عَنِ ٱلسَّجْدَةِ ٱلثَّانِيَةِ جَلَسَ، وَٱعْتَمَدَ عَلَى ٱلْأَرْضِ ثُمَّ قَامَ.

١٤٤ ـ باب: يُكَبِّرُ وَهُوَ يَنْهَضُ مِنَ ٱلسَّجْدَتَيْنِ.

وَكَانَ ٱبْنُ ٱلزُّبَيْرِ يُكَبِّرُ فِي نَهْضَتِهِ.

٨٢٥ ـ **حَدَّثَنَا يَحْيَى** بْنُ صَالِحٍ قَالَ: حَدَّثَنا فُلَيْحُ بْنُ سُلَيْمَانَ، عَنْ سَعِيدِ بْنِ ٱلْحارِثِ قَالَ: صَلَّى لَنَا أَبُو سَعِيدٍ، فَجَهَرَ بِالتَّكْبِيرِ حِينَ رَفَعَ رَأْسَهُ مِنَ ٱلسُّجُودِ، وَحِينَ سَجَدَ، وَحِينَ رَفَعَ، وَحِينَ قَامَ مِنَ ٱلرَّكْعَتَيْنِ، وَقَالَ: هٰكَذَا رَأَيْتُ ٱلنَّبِيَّ ﷺ.

٨٢٦ ـ **حَدَّثَنَا سُلَيْمَانُ** بْنُ حَرْبٍ قَالَ: حَدَّثَنا حَمَّادُ بْنُ زَيْدٍ قَالَ: حَدَّثَنا غَيْلَانُ بْنُ جَرِيرٍ، عَنْ مُطَرِّفٍ قَالَ: صَلَّيْتُ أَنَا وَعِمْرَانُ صَلَاةً، خَلْفَ عَلِيِّ بْنِ أَبِي طَالِبٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ، فَكَانَ إِذَا سَجَدَ كَبَّرَ، وَإِذَا رَفَعَ كَبَّرَ، وَإِذَا نَهَضَ مِنَ ٱلرَّكْعَتَيْنِ كَبَّرَ، فَلَمَّا سَلَّمَ، أَخَذَ عِمْرَانُ بِيَدِي

"Celui-là vient de nous faire la prière de Muḥammad (ç) — ou a dit: "Celui-là vient de me rappeler la prière de Muḥammad (ç).")»

R. 145 - Sur la règle de se mettre sur le séant pendant le *tachahud*

* Dans ses prières, 'Um ad-Dardâ' s'asseyait à la manière de l'homme, c'était une femme savante.

827 - 'Abd-ul-Lâh ben 'Abd-ul-Lâh dit qu'il voyait 'Abd-ul-Lâh ben 'Umar (r) se croiser les jambes pendant la prière, lorsqu'il s'asseyait. «Je l'avais un jour imité (à l'époque j'étais tout jeune), continua 'Abd-ul-lâh, mais ils m'avait défendu cette posture en me disant: "En prière, la règle est plutôt que tu *arranges* la jambe droite et que tu replies la gauche.

— Mais toi; tu fais cela? rétorquai-je.

— C'est parce que mes pieds ne me supportent plus, me répondit-il.")»

828 - Muḥammad ben 'Amrû ben 'Aṭâ' dit qu'il était [une fois] assis avec quelques Compagnons du Prophète (ç). «Comme, dit-il, nous parlions de la prière du Prophète (ç), Abu Ḥumayd as-Ṣa'idy a dit: "D'entre vous, je suis celui qui a le mieux préservé la prière du Messager de Dieu (ç). Je l'ai vu [faire ainsi]: lorsqu'il prononçait le *tekbîr*, il mettait les mains à hauteur de ses épaules; lorsqu'il faisait le *rukû'*, il les mettait sur ses genoux et courbait l'échine; lorsqu'il relevait la tête, il se mettait droit debout si bien que chaque vertèbre reprenait sa place lorsqu'il faisait le *sujûd*, il posait les mains de telle sorte qu'il ne les allongeait pas trop et qu'il ne les ramenait pas trop à lui. Les bouts des doigts de ses pieds, il les mettait en direction de la *qibla*. Lorsqu'il s'asseyait dans les deux *raka'*, il s'asseyait sur la jambe gauche en mettant dessus la jambe droite et lorsqu'il s'asseyait dans la dernière *rak'a*, il commençait par la jambe gauche pour fixer l'autre et se mettait sur son séant.»

Al-Layth dit qu'il a entendu [ce *ḥadîth*] de Yazîd ben Abû Ḥabîb, et Yazîd de Muḥammad ben Ḥalḥala, et ben Ḥalḥala de ben 'Atâ'.

* Abu Sâliḥ reprend ceci: «chaque vertèbre».

* Ben al Mubârak: De Yaḥya ben Ayyûb, directement de Yazîd ben Abû Ḥabîb, directement de Muḥammad ben 'Amrû qui dit: «chaque vertèbre.»

فقَالَ: لَقَدْ صَلَّى بِنا هٰذا صَلاةَ مُحَمَّدٍ ﷺ ـ أوْ قَالَ: لَقَدْ ذَكَّرَنِي هٰذا صَلاةَ مُحَمَّدٍ ﷺ.

١٤٥ ـ باب: سُنَّةِ ٱلْجُلُوسِ فِي ٱلتَّشَهُّدِ.

وَكَانَتْ أُمُّ ٱلدَّرْدَاءِ تَجْلِسُ فِي صَلاَتِهَا جِلْسَةَ ٱلرَّجُلِ، وَكَانَتْ فَقِيهَةً.

٨٢٧ ـ **حَدَّثَنَا** عَبْدُ ٱللهِ بْنُ مَسْلَمَةَ، عَنْ مالِكٍ، عَنْ عَبْدِ ٱلرَّحْمٰنِ بْنِ ٱلْقاسِمِ، عَنْ عَبْدِ ٱللهِ بن عبد ٱللهِ أَنَّهُ أَخْبَرَهُ: أَنَّهُ كَانَ يَرَى عَبْدَ ٱللهِ بْنَ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا يَتَرَبَّعُ فِي ٱلصَّلاَةِ إِذَا جَلَسَ، فَفَعَلْتُهُ وَأَنَا يَوْمَئِذٍ حَدِيثُ ٱلسِّنِّ، فَنهَانِي عَبْدُ ٱللهِ بْنُ عُمَرَ، وقَالَ: إِنَّمَا سُنَّةُ ٱلصَّلاَةِ أَنْ تَنْصِبَ رِجْلَكَ ٱلْيُمْنَى، وَتَثْنِيَ ٱلْيُسْرَى، فَقُلْتُ: إِنَّكَ تَفْعَلُ ذٰلِكَ؟ فقَالَ: إِنَّ رِجْلَيَّ لاَ تَحْمِلاَنِي.

٨٢٨ ـ **حَدَّثَنَا** يَحْيَى بْنُ بُكَيْرٍ قَالَ: حَدَّثنا ٱللَّيْثُ، عَنْ خَالِدٍ، عَنْ سَعِيدٍ، عَنْ مُحَمَّدِ ٱبْنِ عَمْرِو بْنِ حَلْحَلَةَ، عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عَمْرِو بْنِ عَطَاءٍ.

وَحَدَّثنا ٱللَّيْثُ، عَنْ يَزِيدَ بْنِ أَبِي حَبِيبٍ، وَيَزِيدَ بْنِ مُحَمَّدٍ، عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عَمْرِو بْنِ حَلْحَلَةَ، عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عَمْرِو بْنِ عَطَاءٍ: أَنَّهُ كَانَ جَالِساً مَعَ نَفَرٍ مِنْ أَصْحَابِ ٱلنَّبِيِّ ﷺ، فَذَكَرْنا صَلاَةَ ٱلنَّبِيِّ ﷺ، فَقَالَ أَبُو حُمَيْدٍ ٱلسَّاعِدِيُّ: أَنَا كُنْتُ أَحْفَظَكُمْ لِصَلاَةِ رَسُولِ ٱللهِ ﷺ، رَأَيْتُهُ إِذَا كَبَّرَ جَعَلَ يَدَيْهِ حِذَاءَ مَنْكِبَيْهِ، وَإِذَا رَكَعَ أَمْكَنَ يَدَيْهِ مِنْ رُكْبَتَيْهِ، ثُمَّ هَصَرَ ظَهْرَهُ، فَإِذَا رَفَعَ رَأْسَهُ ٱسْتَوَى، حَتَّى يَعُودَ كُلُّ فَقَارٍ مَكَانَهُ، فَإِذَا سَجَدَ وَضَعَ يَدَيْهِ غَيْرَ مُفْتَرِشٍ وَلاَ قَابِضِهِمَا، وَٱسْتَقْبَلَ بِأَطْرَافِ أَصَابِعِ رِجْلَيْهِ ٱلْقِبْلَةَ، فَإِذَا جَلَسَ فِي ٱلرَّكْعَتَيْنِ جَلَسَ عَلَى رِجْلِهِ ٱلْيُسْرَى، وَنَصَبَ ٱلْيُمْنَى، وَإِذَا جَلَسَ فِي ٱلرَّكْعَةِ ٱلآخِرَةِ، قَدَّمَ رِجْلَهُ ٱلْيُسْرَى، وَنَصَبَ ٱلأُخْرَى، وَقَعَدَ عَلَى مَقْعَدَتِهِ.

وَسَمِعَ ٱللَّيْثُ يَزِيدَ بْنَ أَبِي حَبِيبٍ، وَيَزِيدُ مِنْ مُحَمَّدِ بْنِ حَلْحَلَةَ، وَٱبْنُ حَلْحَلَةَ مِنْ ٱبْنِ عَطَاءٍ. قَالَ أَبُو صَالِحٍ، عَنِ ٱللَّيْثِ: كُلُّ فَقَارٍ. وَقَالَ ٱبْنُ ٱلْمُبَارَكِ، عَنْ يَحْيَى بْنِ أَيُّوبَ قَالَ: حَدَّثَنِي يَزِيدُ بْنُ أَبِي حَبِيبٍ: أَنَّ مُحَمَّدَ بْنَ عَمْرٍو حَدَّثَهُ: كُلُّ فَقَارٍ.

R. 146 - Sur celui qui croit que le premier tachahud n'est pas obligatoire en se basant sur le fait que le Prophète s'était directement relevé des deux *rak'a*

829 - 'Abd-ul-Lâh ben Buhayna de Azd Chanû'a et allié des banû 'Abd-Manâf et l'un des compagnons du Prophète (ç), [dit] que le Prophète (ç) les avait présidés dans la prière du *duhr*; il s'était levé dans les deux premières *rak'a*, il ne s'était pas assis après. Les fidèles gens s'étaient levés avec lui. Lorsqu'il avait terminé la prière — alors que les présents attendaient son *taslîm*—il avait prononcé le *tekbîr* en étant en position assis. Ensuite, il avait accompli deux *sajda* avant de prononcer le *teslîm*.

R. 147 - Sur le *tachahûd* dans la première position assis

830 - 'Abd-ul-Lâh ben Mâlik ben Buhayna dit: «Le Messager de Dieu (ç) nous présida dans la prière du *duhr*. Il se releva en ayant un *sujûd* à faire. A la fin de la prière, il fit deux *sujûd* à partir de la position assis.»

R. 148 - Sur le *tachahûd* dans la dernière position assis

831 - 'Abd-ul-Lâh: «Nous avions l'habitude en priant derrière le Prophète (ç) de dire [dans le *tachahud*]: "Paix sur Gabriel et Michel, paix sur Un tel et Un tel", jusqu'au jour où le Messager de Dieu (ç) s'est retourné et nous a dit: "C'est Dieu qui est Paix! Lorsque l'un de vous est en prière, qu'il dise [ceci]: *A Dieu sont les salutations, ainsi que les prières et toute pureté. Que la paix soit sur toi, ô Prophète, ainsi que la miséricorde et les bénédictions de Dieu! Que la paix soit sur nous, ainsi que sur les serviteurs vertueux de Dieu* — Parce qu'en disant cela, cela atteindra chaque serviteur vertueux de Dieu [se trouvant] dans le ciel et sur terre — *j'atteste qu'il n'y a d'autre divinité que Dieu et que Muhammad est Son serviteur et Son envoyé.*"»

R. 149 - Sur l'invocation avant le *teslîm*

832 - D'après 'Urwa ben az-Zubayr, 'Â'icha, l'épouse du Prophète (ç), lui a dit que le Messager de Dieu (ç) avait pour habitude de formuler en prière l'invocation suivante: «O Dieu, je prends refuge auprès de Toi contre les supplices

١٤٦ ـ باب: مَنْ لَمْ يَرَ ٱلتَّشَهُّدَ ٱلأَوَّلَ وَاجِباً، لِأَنَّ ٱلنَّبِيَّ ﷺ قَامَ من ٱلرَّكْعَتَيْنِ وَلَمْ يَرْجِعْ.

٨٢٩ ـ حَدَّثَنَا أَبُو ٱلْيَمَانِ قَالَ: أَخْبَرَنَا شُعَيْبٌ، عَنِ ٱلزُّهْرِيِّ قَالَ: حَدَّثَنِي عَبْدُ ٱلرَّحْمٰنِ ٱبْنُ هُرْمُزَ، مَوْلَى بَنِي عَبْدِ ٱلْمُطَّلِبِ، ـ وَقَالَ مَرَّةً: مَوْلَى رَبِيعَةَ بْنِ ٱلْحَارِثِ ـ: أَنَّ عَبْدَ ٱللهِ بْنَ بُحَيْنَةَ، وَهْوَ مِنْ أَزْدِ شَنُوءَةَ، وَهْوَ حَلِيفٌ لِبَنِي عَبْدِ مَنَافٍ، وَكَانَ مِنْ أَصْحَابِ ٱلنَّبِيِّ ﷺ: أَنَّ ٱلنَّبِيَّ ﷺ صَلَّى بِهِمُ ٱلظُّهْرَ، فَقَامَ فِي ٱلرَّكْعَتَيْنِ ٱلأُولَيَيْنِ، لَمْ يَجْلِسْ، فَقَامَ ٱلنَّاسُ مَعَهُ، حَتَّى إِذَا قَضَى ٱلصَّلَاةَ، وَٱنْتَظَرَ ٱلنَّاسُ تَسْلِيمَهُ، كَبَّرَ وَهْوَ جَالِسٌ، فَسَجَدَ سَجْدَتَيْنِ قَبْلَ أَنْ يُسَلِّمَ، ثُمَّ سَلَّمَ.

١٤٧ ـ باب: ٱلتَّشَهُّدِ فِي ٱلأُولَى.

٨٣٠ ـ حَدَّثَنَا قُتَيْبَةُ بْنُ سَعِيدٍ قَالَ: حَدَّثَنا بَكْرٌ، عَنْ جَعْفَرِ بْنِ رَبِيعَةَ، عَنِ ٱلأَعْرَجِ، عَنْ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ مَالِكٍ بْنِ بُحَيْنَةَ قَالَ: صَلَّى بِنَا رَسُولُ ٱللهِ ﷺ ٱلظُّهْرَ، فَقَامَ وَعَلَيْهِ جُلُوسٌ، فَلَمَّا كَانَ فِي آخِرِ صَلَاتِهِ، سَجَدَ سَجْدَتَيْنِ وَهْوَ جَالِسٌ.

١٤٨ ـ باب: ٱلتَّشَهُّدِ فِي ٱلآخِرَةِ.

٨٣١ ـ حَدَّثَنَا أَبُو نُعَيْمٍ قَالَ: حَدَّثَنا ٱلأَعْمَشُ، عَنْ شَقِيقِ بْنِ سَلَمَةَ قَالَ: قَالَ عَبْدُ ٱللهِ: كُنَّا إِذَا صَلَّيْنَا خَلْفَ ٱلنَّبِيِّ ﷺ قُلْنَا: ٱلسَّلَامُ عَلَى جِبْرِيلَ وَمِيكَائِيلَ، ٱلسَّلَامُ عَلَى فُلَانٍ وَفُلَانٍ، فَٱلْتَفَتَ إِلَيْنَا رَسُولُ ٱللهِ ﷺ فَقَالَ: «إِنَّ ٱللهَ هُوَ ٱلسَّلَامُ، فَإِذَا صَلَّى أَحَدُكُمْ فَلْيَقُلْ: ٱلتَّحِيَّاتُ للهِ، وَٱلصَّلَوَاتُ وَٱلطَّيِّبَاتُ، ٱلسَّلَامُ عَلَيْكَ أَيُّهَا ٱلنَّبِيُّ وَرَحْمَةُ ٱللهِ وَبَرَكَاتُهُ، ٱلسَّلَامُ عَلَيْنَا وَعَلَى عِبَادِ ٱللهِ ٱلصَّالِحِينَ، ـ فَإِنَّكُمْ إِذَا قُلْتُمُوهَا، أَصَابَتْ كُلَّ عَبْدٍ للهِ صَالِحٍ فِي ٱلسَّمَاءِ وَٱلأَرْضِ ـ، أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلٰهَ إِلَّا ٱللهُ، وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّداً عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ».

١٤٩ ـ باب: ٱلدُّعَاءِ قَبْلَ ٱلسَّلَامِ.

٨٣٢ ـ حَدَّثَنَا أَبُو ٱلْيَمَانِ قَالَ: أَخْبَرَنَا شُعَيْبٌ، عَنِ ٱلزُّهْرِيِّ قَالَ: أَخْبَرَنا عُرْوَةُ بْنُ ٱلزُّبَيْرِ، عَنْ عَائِشَةَ، زَوْجِ ٱلنَّبِيِّ ﷺ أَخْبَرَتْهُ: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ كَانَ يَدْعُو فِي ٱلصَّلَاةِ: «ٱللَّهُمَّ

de la tombe, et je prends refuge auprès de Toi contre la tentation de l'Antéchrist, et je prends refuge auprès de Toi contre les tentations de la vie et de la mort. O Dieu, je prends refuge auprès de Toi contre le péché et l'endettement.» Et, lorsque quelqu'un lui avait [un jour,] fait remarquer: «Tu te refugies beaucoup auprès de Dieu contre l'endettement», il lui avait dit: «Lorsqu'elle s'endette, la personne ment en parlant, et manque à sa promesse après l'avoir donnée.»

833 - 'Â'icha (r): «J'entendais le Messager de Dieu (ç) demander refuge auprès de Lui, lors de ses prières, contre la tentation du l'Antéchrist.»

834 - D'après 'Abd-ul-Lâh ben 'Amrû, Abû Bakr aṣ-Ṣeddiq (r) avait demandé au Messager de Dieu (ç): «Apprends-moi une invocation que je formulerai dans mes prières.

— Dis: "O Dieu, j'ai causé beaucoup de torts à ma propre personne et il n'y a que Toi qui peux pardonner les fautes, accorde-moi donc un pardon de Toi et sois clément envers moi. C'est Toi qui es le Tout-pardon, le Tout-miséricorde."»

R. 150 - Sur le choix de l'invocation après le *tachahud* et qu'il n'est pas obligatoire

835 - 'Abd-ul-Lâh dit: «Lorsque nous faisons la prière avec le Prophète (ç), nous disions: "Paix sur Dieu de la part de Ses serviteurs, Paix sur Un tel et Un tel" [jusqu'au jour où] il (ç) a dit: "Ne dites pas paix sur Dieu, parce que Dieu est Paix, mais dites: *A Dieu sont les salutations, ainsi que les prières et toute pureté. Que la paix soit sur toi, ô Prophète, ainsi que la miséricorde et les bénédictions de Dieu! Que la paix soit sur nous et sur les serviteurs vertueux de Dieu* — Parce qu'en disant cela, cela atteindra chaque serviteur vertueux dans le ciel, ou entre le ciel et la terre —, *et j'atteste qu'il n'y a d'autre divinité que Dieu et que Muḥammad est Son serviteur et Son envoyé.* Ensuite, chacun peut choisir l'invocation qui lui plaît le plus."»

R. 151 - Sur celui qui ne s'essuie le front et le nez qu'après avoir accompli la prière

* Abu 'Abd-ul-Lâh: «J'ai vu al-Ḥumaydy prendre argument sur le *ḥadîth* qui dit qu'on ne doit pas s'essuyer le front pendant la prière.»

836 - Abu Sa'îd al-Khudry dit: «J'ai vu le Messager de Dieu (ç) se prosterner sur l'eau et la boue si bien que j'ai vu les traces de la terre sur son front.»

إنِّي أعُوذُ بِكَ مِنْ عَذابِ ٱلْقَبْرِ، وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ فِتْنَةِ ٱلمَسِيحِ ٱلدَّجَّالِ، وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ فِتْنَةِ ٱلمَحْيَا وَفِتْنَةِ ٱلمَمَاتِ، ٱللَّهُمَّ إنِّي أعُوذُ بِكَ مِنَ ٱلمَأْثَمِ وَٱلمَغْرَمِ». فَقَالَ لَهُ قَائِلٌ: مَا أَكْثَرَ مَا تَسْتَعِيذُ مِنَ ٱلمَغْرَمِ؟ فَقَالَ: «إنَّ ٱلرَّجُلَ إذَا غَرِمَ، حَدَّثَ فَكَذَبَ، وَوَعَدَ فَأَخْلَفَ».

٨٣٣ ـ وَعَنِ ٱلزُّهْرِيِّ قَالَ: أَخْبَرَنِي عُرْوَةُ: أَنَّ عَائِشَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا قَالَتْ: سَمِعْتُ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ يَسْتَعِيذُ فِي صَلَاتِهِ مِنْ فِتْنَةِ ٱلدَّجَّالِ.

٨٣٤ ـ **حَدَّثَنَا** قُتَيْبَةُ بْنُ سَعِيدٍ قَالَ: حَدَّثنا ٱللَّيْثُ، عَنْ يَزِيدَ بْنِ أَبِي حَبِيبٍ، عَنْ أَبِي ٱلْخَيْرِ، عَنْ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ عَمْرٍو، عَنْ أَبِي بَكْرٍ ٱلصِّدِّيقِ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ: أَنَّهُ قَالَ لِرَسُولِ ٱللهِ ﷺ: عَلِّمْنِي دُعَاءً أَدْعُو بِهِ فِي صَلَاتِي. قَالَ: «قُلْ: ٱللَّهُمَّ إنِّي ظَلَمْتُ نَفْسِي ظُلْماً كَثِيراً، وَلَا يَغْفِرُ ٱلذُّنُوبَ إلَّا أَنْتَ، فَاغْفِرْ لِي مَغْفِرَةً مِنْ عِنْدِكَ، وَٱرْحَمْنِي، إنَّكَ أَنْتَ ٱلْغَفُورُ ٱلرَّحِيمُ».

١٥٠ ـ باب: مَا يُتَخَيَّرُ مِنَ ٱلدُّعَاءِ بَعْدَ ٱلتَّشَهُّدِ وَلَيْسَ بِوَاجِبٍ.

٨٣٥ ـ **حَدَّثَنَا** مُسَدَّدٌ قَالَ: حَدَّثنا يَحْيَى، عَنِ ٱلأَعْمَشِ حَدَّثَنِي شَقِيقٌ، عَنْ عَبْدِ ٱللهِ قَالَ: كُنَّا إذَا كُنَّا مَعَ ٱلنَّبِيِّ ﷺ فِي ٱلصَّلَاةِ، قُلْنَا: ٱلسَّلَامُ عَلَى ٱللهِ مِنْ عِبَادِهِ، ٱلسَّلَامُ عَلَى فُلَانٍ وَفُلَانٍ، فَقَالَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ: «لَا تَقُولُوا ٱلسَّلَامُ عَلَى ٱللهِ، فَإنَّ ٱللهَ هُوَ ٱلسَّلَامُ، وَلٰكِنْ قُولُوا: ٱلتَّحِيَّاتُ للهِ، وَٱلصَّلَوَاتُ، وَٱلطَّيِّبَاتُ، ٱلسَّلَامُ عَلَيْكَ أَيُّهَا ٱلنَّبِيُّ وَرَحْمَةُ ٱللهِ وَبَرَكَاتُهُ، ٱلسَّلَامُ عَلَيْنَا وَعَلَى عِبَادِ ٱللهِ ٱلصَّالِحِينَ، ـ فَإنَّكُمْ إذَا قُلْتُمْ أَصَابَ كُلَّ عَبْدٍ فِي ٱلسَّمَاءِ، أَوْ بَيْنَ ٱلسَّمَاءِ وَٱلأَرْضِ ـ، أَشْهَدُ أَنْ لَا إلٰهَ إلَّا ٱللهُ، وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّداً عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ. ثُمَّ يَتَخَيَّرُ مِنَ ٱلدُّعَاءِ أَعْجَبَهُ إلَيْهِ فَيَدْعُو».

١٥١ ـ باب: مَنْ لَمْ يَمْسَحْ جَبْهَتَهُ وَأَنْفَهُ حَتَّى صَلَّى.

قال أَبو عَبْدِاللَّهِ: رَأَيْتُ الحُمَيْدِيَّ يَحْتَجُّ بِهَذا الحَدِيثِ أَنْ لَا يَمْسَحَ ٱلْجَبْهَةَ فِي ٱلصَّلَاةِ.

٨٣٦ ـ **حَدَّثَنَا** مُسْلِمُ بْنُ إبْراهِيمَ قَالَ: حَدَّثنا هِشَامٌ، عَنْ يَحْيَى، عَنْ أَبِي سَلَمَةَ قَالَ: سَأَلْتُ أَبَا سَعِيدٍ ٱلْخُدْرِيَّ فَقَالَ: رَأَيْتُ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ يَسْجُدُ فِي ٱلمَاءِ وَٱلطِّينِ، حَتَّى رَأَيْتُ أَثَرَ ٱلطِّينِ فِي جَبْهَتِهِ.

R. 152 - Sur le *teslîm*

837 - Hind bint al-Ḥârith rapporte que 'Um Salama dit: «Les femmes se retiraient juste après le moment où le Messager de Dieu (ç) prononçait le *teslîm*. [Après le **teslîm**], il restait assis encore un temps avant de se lever.»

Ben Chihâb dit: «Je crois qu'il restait ainsi — Dieu sait mieux que quiconque ce qu'il en est — pour laisser le temps aux femmes de se retirer avant qu'elles ne puissent croiser les gens qui sortaient.»

R. 153 - Sur celui qui prononce le *teslîm* après le *teslîm* de l'imâm

* Ben 'Umar (r) estimait qu'il était recommandable aux fidèles de prononcer le *teslîm* après le *teslîm* de l'imâm.

838 - 'Itbân dit: «Nous avons fait la prière avec le Prophète (ç), et nous avons prononcé le teslîm après qu'il l'avait prononcé.»

R. 154 - Sur celui qui ne voit pas l'obligation de répondre au *teslîm* de l'*imâm* et qui se contente du *teslîm* de la prière

839 - D'après az-Zuhry, Maḥmûd ben ar-Rabî' dit se souvenir du Prophète (ç) et d'une gorgée d'eau prise dans le seau [du puits] de leur maison.

840 - Il (ben ar-Rabî') rapporte avoir entendu 'Itbân ben Mâlik al-Ansâry, et qui est l'un des banû Sâlim, dire: «Je présidais la prière des miens, les banû Sâlim. [Un jour,] je suis allé au Prophète (ç) et je [lui] ai dit: "Ma vue s'est affaiblie, et comme les torrents s'interposent entre ma maison et la mosquée des miens, je voudrais que tu viennes et que tu pries en un endroit de chez moi afin que je le prenne comme oratoire." Il m'a dit alors: "Je ferai, si Dieu le veut".

«Et le Messager de Dieu (ç) est venu chez moi accompagné d'Abû Bakr, après que le jour s'était très bien levé, il a demandé la permission d'entrer, je la lui ai accordée; et sans prendre le temps de s'asseoir, il m'a demandé: "A quel endroit de ta maison préfères-tu que je fasse la prière?"»

Il lui indiqua donc l'endroit où il préférait prier. «Alors, il a prié et nous derrière lui en rang, reprit-il, puis nous avons prononcé le *teslîm* sitôt qu'il avait prononcé le sien.»

١٥٢ ـ باب: ٱلتَّسْلِيمِ

٨٣٧ ـ **حَدَّثنا** مُوسَى بْنُ إِسْماعِيلَ: حَدَّثنا إِبْراهِيمُ بْنُ سَعْدٍ: حَدَّثنا ٱلزُّهْرِيُّ، عَنْ هِنْدَ بِنْتِ ٱلْحارِثِ: أَنَّ أُمَّ سَلَمَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا قَالَتْ: كَانَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ إِذَا سَلَّمَ، قَامَ ٱلنِّسَاءُ حِينَ يَقْضِي تَسْلِيمَهُ، وَمَكَثَ يَسِيراً قَبْلَ أَنْ يَقُومَ. قَالَ ٱبْنُ شِهَابٍ: فَأُرَى ـ وَٱللهُ أَعْلَمُ ـ أَنَّ مُكْثَهُ لِكَيْ يَنْفُذَ ٱلنِّسَاءُ، قَبْلَ أَنْ يُدْرِكَهُنَّ مَنِ ٱنْصَرَفَ مِنَ ٱلْقَوْمِ.

١٥٣ ـ باب: يُسَلِّمُ حِينَ يُسَلِّمُ ٱلإِمَامُ.

وَكَانَ ٱبْنُ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا: يَسْتَحِبُّ إِذَا سَلَّمَ ٱلإِمَامُ، أَنْ يُسَلِّمَ مَنْ خَلْفَهُ.

٨٣٨ ـ **حَدَّثَنَا** حِبَّانُ بْنُ مُوسَى قَالَ: أَخْبَرَنَا عَبْدُ ٱللهِ قَالَ: أَخْبَرَنَا مَعْمَرٌ، عَنِ ٱلزُّهْرِيِّ، عَنْ مَحْمُودِ بْنِ ٱلرَّبِيعِ، عَنْ عِتْبَانَ قَالَ: صَلَّيْنَا مَعَ ٱلنَّبِيِّ ﷺ، فَسَلَّمْنَا حِينَ سَلَّمَ.

١٥٤ ـ باب: مَنْ لَمْ يَرَ رَدَّ ٱلسَّلَامِ عَلَى ٱلإِمَامِ، وَٱكْتَفَى بِتَسْلِيمِ ٱلصَّلَاةِ.

٨٣٩ ـ **حَدَّثَنَا** عَبْدَانُ قَالَ: أَخْبَرَنَا عَبْدُ ٱللهِ قَالَ: أَخْبَرَنَا مَعْمَرٌ، عَنِ ٱلزُّهْرِيِّ قَالَ: أَخْبَرَنِي مَحْمُودُ بْنُ ٱلرَّبِيعِ، وَزَعَمَ أَنَّهُ عَقَلَ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ، وَعَقَلَ مَجَّةً مَجَّهَا مِنْ دَلْوٍ كَانَ فِي دَارِهِمْ.

٨٤٠ ـ قَالَ: سَمِعْتُ عِتْبَانَ بْنَ مَالِكٍ ٱلأَنْصَارِيَّ ـ ثُمَّ أَحَدَ بَنِي سَالِمٍ ـ، قَالَ: كُنْتُ أُصَلِّي لِقَوْمِي بَنِي سَالِمٍ، فَأَتَيْتُ ٱلنَّبِيَّ ﷺ فَقُلْتُ: إِنِّي أَنْكَرْتُ بَصَرِي، وَإِنَّ ٱلسُّيُولَ تَحُولُ بَيْنِي وَبَيْنَ مَسْجِدِ قَوْمِي، فَلَوَدِدْتُ أَنَّكَ جِئْتَ فَصَلَّيْتَ فِي بَيْتِي مَكَاناً، حَتَّى أَتَّخِذَهُ مَسْجِداً. فَقَالَ: «أَفْعَلُ إِنْ شَاءَ ٱللهُ». فَغَدَا عَلَيَّ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ وَأَبُو بَكْرٍ مَعَهُ، بَعْدَمَا ٱشْتَدَّ ٱلنَّهَارُ، فَاسْتَأْذَنَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ فَأَذِنْتُ لَهُ، فَلَمْ يَجْلِسْ حَتَّى قَالَ: «أَيْنَ تُحِبُّ أَنْ أُصَلِّيَ مِنْ بَيْتِكَ»؟ فَأَشَارَ إِلَيْهِ مِنَ ٱلْمَكَانِ ٱلَّذِي أَحَبَّ أَنْ يُصَلِّيَ فِيهِ، فَقَامَ فَصَفَفْنَا خَلْفَهُ، ثُمَّ سَلَّمَ وَسَلَّمْنَا حِينَ سَلَّمَ.

R. 155 - Sur les invocations qui suivent la prière

841 - Ibn 'Abbâs (r), directement d'Ibn 'Abbâs: «Elever la voix, lors des invocations — après l'accomplissement de la prière — était de mise du temps du Prophète (ç).»

Ibn 'Abbâs dit aussi: «Je le savais, lorsqu'ils terminaient la prière, par les voix qui s'élevaient.»

842 - Ibn 'Abbâs (r): «Je reconnaissais la fin de la prière du Prophète (ç) grâce au *tekbîr*.»

843 - Abû Hurayra (r) dit: «Les pauvres sont allés trouver le Prophète (ç) et lui ont dit: "Les gens fortunés ont accaparé les degrés les plus élevés de la considération ainsi que le Paradis, éternelle demeure; ils prient comme nous prions, ils jeûnent comme nous jeûnons, mais ils ont l'avantage de leurs richesses; grâce à elles, ils font le pèlerinage et la *'umra*, le *Combat [pour la cause de Dieu]* et l'aumône.

— [Voulez-vous], répondit le Prophète, que je vous parle d'une chose qui, si vous l'observez, vous fera rattraper ceux qui vous ont devancé, et avec laquelle vous distancez ceux qui viendront après vous sans qu'aucun ne vous rattrape, et vous serez mieux que ceux parmi lesquels vous vous trouvez, à l'exception de celui qui fait la même chose? Prononcez le *tesbih*, le *taḥmîd* et le *tekbîr* trente-trois fois après chaque prière."

«Nous avons divergé si bien que des uns d'entre nous ont dit: "Nous prononçons le *tesbîh* trente-trois fois! le *taḥmîd* trentre-trois fois! et le *tekbir* trente-quatre fois!" Alors, je suis allér le trouver, et il m'a dit: "Tu diras: *louanges à Dieu, gloire à Dieu et Dieu est le plus grand* de telle sorte que chacune d'elles soit répétée trente-trois fois."»

844 - Warrâd (le secrétaire d'al-Mughîra ben Chu'ba) dit: «Al-Mughîra ben Chu'ba, dans une lettre adressée à Mu'âwiya, m'a dicté ceci: A la fin de chaque prière obligatoire, le Prophète (ç) disait: "Il n'y a de dieu que Dieu seul, sans associé, à Lui la royauté et à Lui les louanges. C'est Lui qui est Omnipotent. O Dieu, nul ne peut retenir ce que Tu donnes, comme nul ne peut donner ce que Tu retiens. Devant Toi, la fortune (*al-Jaddu*) ne sera d'aucune utilité pour son propriétaire."»

١٥٥ ـ باب: ٱلذِّكْرِ بَعْدَ ٱلصَّلاةِ.

٨٤١ ـ **حَدَّثَنَا** إِسْحٰقُ بْنُ نَصْرٍ قَالَ: حَدَّثنا عَبْدُ ٱلرَّزَّاقِ قَالَ: أَخْبَرَنَا ٱبْنُ جُرَيْجٍ قَالَ: أَخْبَرَنِي عَمْرٌو: أَنَّ أَبَا مَعْبَدٍ، مَوْلَى ٱبْنِ عَبَّاسٍ، أَخْبَرَهُ: أَنَّ ٱبْنَ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا أَخْبَرَهُ: أَنَّ رَفْعَ ٱلصَّوْتِ بِالذِّكْرِ، ـ حِينَ يَنْصَرِفُ ٱلنَّاسُ مِنَ ٱلمَكْتُوبَةِ، ـ كَانَ عَلَى عَهْدِ ٱلنَّبِيِّ ﷺ. وَقَالَ ٱبْنُ عَبَّاسٍ: كُنْتُ أَعْلَمُ إِذَا ٱنْصَرَفُوا بِذَلِكَ إِذَا سَمِعْتُهُ.

٨٤٢ ـ **حَدَّثَنَا** عَلِيُّ بْنُ عَبْدِ ٱللهِ قَالَ: حَدَّثنا سُفْيَانُ قَالَ: أَخْبَرَنِي أَبُو مَعْبَدٍ، عَنِ ٱبْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا قَالَ: كُنْتُ أَعْرِفُ ٱنْقِضَاءَ صَلاةِ ٱلنَّبِيِّ ﷺ بِالتَّكْبِيرِ.

٨٤٣ ـ **حَدَّثَنَا** مُحَمَّدُ بْنُ أَبِي بَكْرٍ قَالَ: حَدَّثنا مُعْتَمِرٌ، عَنْ عُبَيْدِ ٱللهِ، عَنْ سُمَيٍّ، عَنْ أَبِي صَالِحٍ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ قَالَ: جَاءَ ٱلْفُقَرَاءُ إِلَى ٱلنَّبِيِّ ﷺ فَقَالُوا: ذَهَبَ أَهْلُ ٱلدُّثُورِ مِنَ ٱلأَمْوَالِ بِالدَّرَجَاتِ ٱلْعُلَا وَٱلنَّعِيمِ ٱلمُقِيمِ: يُصَلُّونَ كَمَا نُصَلِّي، وَيَصُومُونَ كَمَا نَصُومُ، وَلَهُمْ فَضْلٌ مِنْ أَمْوَالٍ، يَحُجُّونَ بِهَا وَيَعْتَمِرُونَ، وَيُجَاهِدُونَ وَيَتَصَدَّقُونَ. قَالَ: «أَلَا أُحَدِّثُكُمْ بِأَمْرٍ إِنْ أَخَذْتُمْ بِهِ، أَدْرَكْتُمْ مَنْ سَبَقَكُمْ، وَلَمْ يُدْرِكْكُمْ أَحَدٌ بَعْدَكُمْ، وَكُنْتُمْ خَيْرَ مَنْ أَنْتُمْ بَيْنَ ظَهْرَانَيْهِ، إِلَّا مَنْ عَمِلَ مِثْلَهُ؟ تُسَبِّحُونَ وَتَحْمَدُونَ وَتُكَبِّرُونَ، خَلْفَ كُلِّ صَلاةٍ، ثَلاثاً وَثَلاثِينَ». فَاخْتَلَفْنَا بَيْنَنَا، فَقَالَ بَعْضُنَا: نُسَبِّحُ ثَلاثاً وَثَلاثِينَ، وَنَحْمَدُ ثَلاثاً وَثَلاثِينَ، وَنُكَبِّرُ أَرْبَعاً وَثَلاثِينَ. فَرَجَعْتُ إِلَيْهِ، فَقَالَ: «تَقُولُ سُبْحَانَ ٱللهِ، وَٱلْحَمْدُ للهِ، وَٱللهُ أَكْبَرُ، حَتَّى يَكُونَ مِنْهُنَّ كُلِّهِنَّ ثَلاثاً وَثَلاثِينَ».

٨٤٤ ـ **حَدَّثَنَا** مُحَمَّدُ بْنُ يُوسُفَ قَالَ: حَدَّثنا سُفْيَانُ، عَنْ عَبْدِ ٱلمَلِكِ بْنِ عُمَيْرٍ، عَنْ وَرَّادٍ، كَاتِبِ ٱلمُغِيرَةِ بْنِ شُعْبَةَ، قَالَ: أَمْلَى عَلَيَّ ٱلمُغِيرَةُ بْنُ شُعْبَةَ، ـ فِي كِتَابٍ إِلَى مُعَاوِيَةَ ـ: أَنَّ ٱلنَّبِيَّ ﷺ كَانَ يَقُولُ فِي دُبُرِ كُلِّ صَلاةٍ مَكْتُوبَةٍ: «لَا إِلٰهَ إِلَّا ٱللهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، لَهُ ٱلمُلْكُ، وَلَهُ ٱلْحَمْدُ، وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ. ٱللَّهُمَّ لَا مَانِعَ لِمَا أَعْطَيْتَ، وَلَا مُعْطِيَ لِمَا مَنَعْتَ، وَلَا يَنْفَعُ ذَا ٱلْجَدِّ مِنْكَ ٱلْجَدُّ».

* Chu'ba reprit cela de 'Abd-al-Malik, et aussi d'al-Hakam, d'al-Qasim ben Mukhaymira, de Warrâd.

* Al-Ḥasan dit: *Al-Jaddu* c'est la fortune.

R. 156 - Sur l'imâm qui fait face aux fidèles après le *teslîm*

845 - Samura ben Djundab dit: «Après avoir terminé chaque prière, le Prophète (ç) se retournait face à nous.»

846 - Zayd ben Khâlid al-Juhany dit: «A al-Ḥudaybiya, le Messager de Dieu (ç) nous a fait la prière du ṣubḥ juste après une averse qui était tombée pendant la nuit.

«Sitôt la prière terminée, il s'est tourné aux gens et a dit: "Savez-vous ce que Votre Seigneur a dit?

— Dieu et Son Envoyé sont plus connaissants que personne, ont répondu les présents.

— [Il a dit]: De Mes serviteurs, il en est qui se sont réveillés ce matin entre croyants et dénégateurs. Celui qui a dit que la pluie que nous venons d'avoir est une grâce de Dieu et de Sa clémence; celui-là croit en Moi et non aux étoiles. Par contre, celui qui a dit que c'était à cause de telle ou telle étoile; celui-là m'a renié et a cru aux étoiles."»

747 - 'Anas dit: «Une certaine nuit, le Messager de Dieu (ç) a retardé la prière jusqu'à la moitié de la nuit... Alors il est sorti à nous, et lorsqu'il a fait la prière, il s'est retourné face à nous et a dit: "Les gens ont déjà prié et sont allés se coucher. Et vous, vous êtes en état de prière tant que vous êtes en train de l'attendre."»

R. 157 - Sur l'imâm qui reste a son *muṣallâ*[1] après le *teslîm*

848 - Nâfi' dit: «Ibn 'Umar priait à l'endroit même où il accomplissait la prière obligatoire.»

* Al-Qasim faisait de même.

(1) Muṣalla: endroit où l'on fait la prière.

وَقَالَ شُعْبَةُ، عَنْ عَبْدِ ٱلمَلِكِ، بِهٰذَا، عَنِ ٱلْحَكَمِ، عَنِ ٱلْقَاسِمِ بْنِ مُخَيْمِرَةَ، عَن وَرَّادٍ، بِهٰذَا. وَقَالَ ٱلْحَسَنُ: ٱلْجَدُّ غِنًى.

١٥٦ ـ باب: يَسْتَقْبِلُ الإِمَامُ النَّاسَ إِذَا سَلَّمَ.

٨٤٥ ـ **حَدَّثَنَا** مُوسَى بْنُ إِسْماعِيلَ قَالَ: حَدَّثنا جَرِيرُ بْنُ حَازِمٍ قَالَ: حَدَّثنا أَبُو رَجَاءٍ، عَنْ سَمُرَةَ بْنِ جُنْدَبٍ قَالَ: كَانَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ إِذَا صَلَّى صَلاَةً، أَقْبَلَ عَلَيْنَا بِوَجْهِهِ.

٨٤٦ ـ **حَدَّثَنَا** عَبْدُ ٱللهِ بْنُ مَسْلَمَةَ، عَنْ مَالِكٍ، عَنْ صَالِحِ بْنِ كَيْسَانَ، عَنْ عُبَيْدِ ٱللهِ بْنِ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ عُتْبَةَ بْنِ مَسْعُودٍ، عَنْ زَيْدِ بْنِ خَالِدٍ ٱلْجُهَنِيِّ أَنَّهُ قَالَ: صَلَّى لَنَا رَسُولُ ٱللهِ ﷺ صَلاَةَ ٱلصُّبْحِ بِالْحُدَيْبِيَةِ، ـ عَلَى إِثْرِ سَمَاءٍ كَانَتْ مِنَ ٱللَّيْلَةِ ـ، فَلَمَّا ٱنْصَرَفَ، أَقْبَلَ عَلَى ٱلنَّاسِ فَقَالَ: «هَلْ تَدْرُونَ مَاذَا قَالَ رَبُّكُمْ»؟. قَالُوا: ٱللهُ وَرَسُولُهُ أَعْلَمُ، قَالَ: «أَصْبَحَ مِنْ عِبَادِي مُؤْمِنٌ وَكَافِرٌ، فَأَمَّا مَنْ قَالَ: مُطِرْنَا بِفَضْلِ ٱللهِ وَرَحْمَتِهِ، فَذَلِكَ مُؤْمِنٌ بِي وَكَافِرٌ بِالْكَوْكَبِ، وَأَمَّا مَنْ قَالَ: بِنَوْءِ كَذَا وَكَذَا، فَذَلِكَ كَافِرٌ بِي وَمُؤْمِنٌ بِالْكَوْكَبِ».

٨٤٧ ـ **حَدَّثَنَا** عَبْدُ ٱللهِ: سَمِعَ يَزِيدَ قَالَ: أَخْبَرَنَا حُمَيْدٌ، عَنْ أَنَسٍ قَالَ: أَخَّرَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ ٱلصَّلاَةَ ذَاتَ لَيْلَةٍ إِلَى شَطْرِ ٱللَّيْلِ، ثُمَّ خَرَجَ عَلَيْنَا، فَلَمَّا صَلَّى أَقْبَلَ عَلَيْنَا بِوَجْهِهِ، فَقَالَ: «إِنَّ ٱلنَّاسَ قَدْ صَلَّوْا وَرَقَدُوا، وَإِنَّكُمْ لَنْ تَزَالُوا فِي صَلاَةٍ مَا ٱنْتَظَرْتُمُ ٱلصَّلاَةَ».

١٥٧ ـ باب: مُكْثِ ٱلإِمَامِ فِي مُصَلاَّهُ بَعْدَ ٱلسَّلاَمِ.

٨٤٨ ـ وَقَالَ لَنَا آدَمُ: حَدَّثنا شُعْبَةُ، عَنْ أَيُّوبَ، عَنْ نَافِعٍ قَالَ: كَانَ ٱبْنُ عُمَرَ يُصَلِّي فِي مَكَانِهِ ٱلَّذِي صَلَّى فِيهِ ٱلْفَرِيضَةَ. وَفَعَلَهُ ٱلْقَاسِمُ.

* On dit qu'Abu Hurayra avait rapporté ce qui suit du Messager de Dieu (ç): «L'imâm ne doit pas faire de prière surérogatoire dans son *muṣallâ.*» Mais cela n'a pas pu être authentifié.

849 - 'Um Salama dit: «Le Prophète (ç) restait quelques moments à sa place après avoir prononcé le *teslîm.*»

Ibn Chihâb: «... Pour que, pensons-nous, les femmes aient le temps de se retirer; mais Dieu sait mieux que quiconque ce qu'il en est.»

850 - Um Salama dit: «Le Messager de Dieu (ç) prononçait le *teslîm* et les femmes se retiraient et rentraient chez elles bien avant qu'il ne se retirât.»

* D'Ibn Wahb, de Yûnas, d'Ibn Chihâb: «Hind al-Firâsiya m'a informé...»

* De 'Uthmân ben 'Umar, directement de Yûnas, d'az-Zuhriy: «Hind al-Firâsiya m'a informé...»

D'az-Zubaydy, directement d'az-Zuhry qui dit que Hind bint al-Ḥârith al-Quraychiya l'avait informé..., et qu'elle était l'épouse de Ma'bad ben al-Muqdâd, l'allié des banû Zuhra et qu'elle fréquentait les épouses du Prophète (ç).

* De Chu'ayb, d'az-Zuhry qui dit: «Hind al-Quraychiya m'a informé...»

* D'ibn Abû 'Atîq, d'az-Zuhry, de Hind al-Fârisiya:...

* D'al-Layth, directement de Yaḥya ben Sa'îd, d'Ibn Chihâb, d'une femme de Quraych qui rapporte [le hadîth] du Prophète (ç).

R. 158 - Sur celui qui, ayant présidé la prière de groupe, se rappele une affaire et se retire en enjambant par-dessus les fidèles

851 - 'Uqba dit: «A Médine, j'ai fait la prière du *'aṣr* derrière le Prophète (ç). Il a prononcé le *teslîm* puis s'est levé précipitamment et a emjambé les fidèles par-dessus leurs têtes tout en se dirigeant vers l'une des pièces de ses épouses. Les fidèles ont été effrayés à la vue de sa précipitation.

«Lorsqu'il est revenu, et qu'il les a vus stupéfaits de sa précipitation, il a dit: "Je me suis rappelé un peu de poudre d'or que j'avais chez nous, je n'ai pas aimé qu'elle me retienne, alors j'ai donné l'ordre de la distribuer."»

وَيُذْكَرُ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَفَعَهُ: «لَا يَتَطَوَّعُ ٱلإِمَامُ فِي مَكَانِهِ». وَلَمْ يَصِحَّ.

٨٤٩ ـ **حَدَّثَنَا** أَبُو ٱلْوَلِيدِ: حَدَّثنا إِبْرَاهِيمُ بْنُ سَعْدٍ: حَدَّثنا ٱلزُّهْرِيُّ، عَنْ هِنْدٍ بِنْتِ ٱلْحارِثِ، عَنْ أُمِّ سَلَمَةَ: أَنَّ ٱلنَّبِيَّ ﷺ كَانَ إِذَا سَلَّمَ، يَمْكُثُ فِي مَكَانِهِ يَسِيراً.

قَالَ ٱبْنِ شِهَابٍ: فَنُرَى، ـ وَٱللهُ أَعْلَمُ، ـ لِكَيْ يَنْفُذَ مَنْ يَنْصَرِفُ مِنَ ٱلنِّسَاءِ.

٨٥٠ ـ وَقَالَ ٱبْنُ أَبِي مَرْيَمَ: أَخْبَرَنَا نَافِعُ بْنُ يَزِيدَ قَالَ: أَخْبَرَنِي جَعْفَرُ بْنُ رَبِيعَةَ: أَنَّ ٱبْنَ شِهَابٍ كَتَبَ إِلَيْهِ قَالَ: حَدَّثَتْنِي هِنْدُ بِنْتُ ٱلْحارِثِ ٱلْفِرَاسِيَّةُ، عَنْ أُمِّ سَلَمَةَ، زَوْجِ ٱلنَّبِيِّ ﷺ، وَكَانَتْ مِنْ صَوَاحِبَاتِهَا، قَالَتْ: كَانَ يُسَلِّمُ، فَيَنْصَرِفُ ٱلنِّسَاءُ، فَيَدْخُلْنَ بُيُوتَهُنَّ، مِنْ قَبْلِ أَنْ يَنْصَرِفَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ. وَقَالَ ٱبْنُ وَهْبٍ، عَنْ يُونُسَ، عَنِ ٱبْنِ شِهَابٍ: أَخْبَرَتْنِي هِنْدُ ٱلْفِرَاسِيَّةُ. وَقَالَ عُثْمانُ بْنُ عُمَرَ: أَخْبَرَنَا يُونُسُ، عَنِ ٱلزُّهْرِيِّ: حَدَّثَتْنِي هِنْدُ ٱلْفِرَاسِيَّةُ. وَقَالَ ٱلزُّبَيْدِيُّ: أَخْبَرَنِي ٱلزُّهْرِيُّ: أَنَّ هِنْدَ بِنْتَ ٱلْحارِثِ ٱلْقُرَشِيَّةَ أَخْبَرَتْهُ، وَكَانَتْ تَحْتَ مَعْبَدِ ٱبْنِ ٱلْمِقْدَادِ، وَهُوَ حَلِيفُ بَنِي زُهْرَةَ، وَكَانَتْ تَدْخُلُ عَلَى أَزْوَاجِ ٱلنَّبِيِّ ﷺ. وَقَالَ شُعَيْبٌ، عَنِ ٱلزُّهْرِيِّ: حَدَّثَتْنِي هِنْدُ ٱلْقُرَشِيَّةُ. وَقَالَ ٱبْنُ أَبِي عَتِيقٍ، عَنِ ٱلزُّهْرِيِّ، عَنْ هِنْدَ ٱلْفِرَاسِيَّةِ. وَقَالَ ٱللَّيْثُ: حَدَّثَنِي يَحْيَى بْنُ سَعِيدٍ: حَدَّثَهُ عَنِ ٱبْنِ شِهَابٍ، عَنِ ٱمْرَأَةٍ مِنْ قُرَيْشٍ: حَدَّثَتْهُ عَنِ ٱلنَّبِيِّ ﷺ.

١٥٨ ـ باب: مَنْ صَلَّى بِالنَّاسِ، فَذَكَرَ حَاجَةً فَتَخَطَّاهُمْ.

٨٥١ ـ **حَدَّثَنَا** مُحَمَّدُ بْنُ عُبَيْدٍ قَالَ: حَدَّثنا عِيسَى بْنُ يُونُسَ، عَنْ عُمَرَ بْنِ سَعِيدٍ قَالَ: أَخْبَرَنِي ٱبْنُ أَبِي مُلَيْكَةَ، عَنْ عُقْبَةَ قَالَ: صَلَّيْتُ وَرَاءَ ٱلنَّبِيِّ ﷺ بِالمَدِينَةِ ٱلْعَصْرَ، فَسَلَّمَ ثُمَّ قَامَ مُسْرِعاً، فَتَخَطَّى رِقَابَ ٱلنَّاسِ، إِلَى بَعْضِ حُجَرِ نِسَائِهِ، فَفَزِعَ ٱلنَّاسُ مِنْ سُرْعَتِهِ، فَخَرَجَ عَلَيْهِمْ، فَرَأَى أَنَّهُمْ عَجِبُوا مِنْ سُرْعَتِهِ، فَقَالَ: «ذَكَرْتُ شَيْئاً مِنْ تِبْرٍ عِنْدَنَا، فَكَرِهْتُ أَنْ يَحْبِسَنِي، فَأَمَرْتُ بِقِسْمَتِهِ».

R. 159 - Sur le fait de se retourner et de se retirer du côté droit ou du côté gauche

* 'Anas avait l'habitude de se retourner du côté droit et du côté gauche, et blâmait celui qui cherche à — ou: fait intentionnellement de — tourner à sa droite.

852 - Selon al-'Aswad, 'Abd-ul-Lâh dit: «Qu'aucun de vous ne permette, dans sa prière, la moindre chose à Satan, en s'imaginant qu'il est de son devoir de ne se retirer que de son côté droit; j'ai vu bon nombre de fois le Prophète (ç) se retirer de son côté gauche.»

R. 160 - Sur ce qui a été dit au sujet de l'ail cru, de l'oignon et du poireau

* De ces propos du Prophète (ç): «Celui qui a mangé de l'ail ou de l'oignon, à cause de la faim ou autre, ne doit pas s'approcher de notre mosquée.»

853 - Ibn 'Umar (r): «Dans l'expédition de Khaybar, le Prophète (ç) a dit: "Celui qui mange de cette plante — c-à-d, l'ail — ne doit pas se rapprocher de nos mosquées."»

854 - 'Âṭâ' dit avoir entendu Jâbir ben 'Abd-ul-Lâh rapporter que le Prophète (ç) avait dit: «Celui qui mange de cette plante — c-à-d, l'ail — ne doit pas venir dans nos mosquées.»

['Atâ']: J'ai dit: «Qu'est-ce qu'il voulait dire [exactement]? — Je pense, m'a répondu [Jâbir], qu'il voulait parler de sa crudité.»

* Et Mukhalad ben Yazîd, en se basant sur Ibn Jurayḥ, dit: «Seulement sa mauvaise odeur.»

855 - Jâbir ben 'Abd-ul-Lâh dit que le Prophète (ç) avait dit: «Celui qui mange de l'ail ou de l'oignon, qu'il se tienne à l'écart de nous — ou à l'écart de notre mosquée — et qu'il reste chez lui!» et qu'on avait [un jour] apporté au Prophète (ç) une marmite de légumes verts, dans laquelle il avait remarqué une odeur. Il s'en était enquerri de ce qu'elle contenait comme légumes puis avait dit (à l'un de ses Compagnons qui était avec lui): «Rapprochez-la» . Voyant la marmite, il n'avait pas aimé en manger; il avait dit: «Tu peux manger. Moi, je parle avec ceux à qui tu ne peux parler.»

Aḥmad ben Sâlaḥ (d'Ibn Wahd): On avait apporté un *badr* (Ibn Wahb: C'est un plat) dans lequel il y avait des légumes. Al-Layth, ainsi qu'Abu Ṣafuwân qui se

١٥٩ ـ باب: ٱلِانْفِتَالِ وَٱلِانْصِرَافِ عَنِ ٱلْيَمِينِ وَٱلشِّمَالِ.

وَكَانَ أَنَسٌ يَنْفَتِلُ عَنْ يَمِينِهِ وَعَنْ يَسَارِهِ، وَيَعِيبُ عَلَى مَنْ تَوَخَّى ـ أَوْ مَنْ يَعْمِدُ ـ ٱلِانْفِتَالَ عَنْ يَمِينِهِ.

٨٥٢ ـ **حَدَّثَنَا** أَبُو ٱلْوَلِيدِ قَالَ: حَدَّثنا شُعْبَةُ، عَنْ سُلَيْمانَ، عَنْ عُمَارَةَ بْنِ عُمَيْرٍ، عَنِ ٱلأَسْوَدِ قَالَ: قَالَ عَبْدُ ٱللهِ: لَا يَجْعَلْ أَحَدُكُمْ لِلشَّيْطَانِ شَيْئاً مِنْ صَلَاتِهِ، يَرَى أَنَّ حَقًّا عَلَيْهِ أَنْ لَا يَنْصَرِفَ إِلَّا عَنْ يَمِينِهِ، لَقَدْ رَأَيْتُ ٱلنَّبِيَّ ﷺ كَثِيراً يَنْصَرِفُ عَنْ يَسَارِهِ.

١٦٠ ـ باب: مَا جَاءَ فِي ٱلثُّومِ ٱلنِّيءِ وَٱلْبَصَلِ وَٱلْكُرَّاثِ.

وَقَوْلِ ٱلنَّبِيِّ ﷺ: «مَنْ أَكَلَ ٱلثُّومَ أَوِ ٱلبَصَلَ، مِنَ ٱلْجُوعِ أَوْ غَيْرِهِ، فَلَا يَقْرَبَنَّ مَسْجِدَنَا».

٨٥٣ ـ **حَدَّثَنَا** مُسَدَّدٌ قَالَ: حَدَّثنا يَحْيَى، عَنْ عُبَيْدِ ٱللهِ قَالَ: حَدَّثَنِي نَافِعٌ، عَنِ ٱبْنِ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا: أَنَّ ٱلنَّبِيَّ ﷺ قَالَ فِي غَزْوَةِ خَيْبَرَ: «مَنْ أَكَلَ مِنْ هٰذِهِ ٱلشَّجَرَةِ ـ يَعْنِي ٱلثُّومَ ـ فَلَا يَقْرَبَنَّ مَسْجِدَنَا».

٨٥٤ ـ **حَدَّثَنَا** عَبْدُ ٱللهِ بْنُ مُحَمَّدٍ قَالَ: حَدَّثنا أَبُو عَاصِمٍ قَالَ: أَخْبَرَنَا ٱبْنُ جُرَيْجٍ قَالَ: أَخْبَرَنِي عَطَاءٌ قَالَ: سَمِعْتُ جَابِرَ بْنَ عَبْدِ ٱللهِ قَالَ: قَالَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ: «مَنْ أَكَلَ مِنْ هٰذِهِ ٱلشَّجَرَةِ ـ يُرِيدُ ٱلثُّومَ ـ فَلَا يَغْشَانَا فِي مَسَاجِدِنَا».

قُلْتُ: مَا يَعْنِي بِهِ؟ قَالَ: مَا أُرَاهُ يَعْنِي إِلَّا نِيئَهُ. وَقَالَ مَخْلَدُ بْنُ يَزِيدَ، عَنِ ٱبْنِ جُرَيْجٍ: إِلَّا نَتْنَهُ.

٨٥٥ ـ **حَدَّثَنَا** سَعِيدُ بْنُ عُفَيْرٍ قَالَ: حَدَّثنا ٱبْنُ وَهْبٍ، عَنْ يُونُسَ، عَنِ ٱبْنِ شِهَابٍ: زَعَمَ عَطَاءٌ: أَنَّ جَابِرَ بْنَ عَبْدِ ٱللهِ زَعَمَ: أَنَّ ٱلنَّبِيَّ ﷺ قَالَ: «مَنْ أَكَلَ ثُوماً أَوْ بَصَلاً فَلْيَعْتَزِلْنَا» ـ أَوْ قَالَ: فَلْيَعْتَزِلْ مَسْجِدَنَا «ـ وَلْيَقْعُدْ فِي بَيْتِهِ». وَأَنَّ ٱلنَّبِيَّ ﷺ أُتِيَ بِقِدْرٍ فِيهِ خَضِرَاتٌ مِنْ بُقُولٍ، فَوَجَدَ لَهَا رِيحاً، فَسَأَلَ فَأُخْبِرَ بِمَا فِيهَا مِنَ ٱلْبُقُولِ، فَقَالَ: «قَرِّبُوهَا» ـ إِلَى بَعْضِ أَصْحَابِهِ كَانَ مَعَهُ ـ فَلَمَّا رَآهُ كَرِهَ أَكْلَهَا، قَالَ: «كُلْ فَإِنِّي أُنَاجِي مَنْ لَا تُنَاجِي».

وَقَالَ أَحْمَدُ بْنُ صَالِحٍ، عَنِ ٱبْنِ وَهْبٍ: أُتِيَ بِبَدْرٍ، قَالَ ٱبْنُ وَهْبٍ: يَعْنِي طَبَقاً، فِيهِ

refère à Yûnus n'ont pas mentionné l'histoire de la marmite. Alors j'ignore si c'est un récit d'az-Zuhry ou dans le *ḥadîth.*

En se référant à Ibn Chihâb, Aḥmad ben Ṣalâḥ confirme, après le *ḥadîth* de Yûnus, les propos de ce dernier.

856 - 'Abd-ul-'Azîz dit: «Un homme a demandé à 'Anas: "Qu'est-ce que tu as entendu de la bouche du Prophète (ç) au sujet de l'ail?"»

— Le Prophète (ç), lui a-t-il répondu, a dit: *Celui qui mange de cette plante ne doit pas se rapprocher de nous* — ou: *ne doit pas prier avec nous.*"»

R. 161 - Sur les ablutions mineures des enfants, et à quel âge ils doivent faire des ablutions majeures et se purifier - Sur le fait qu'il assistent aux prières de groupe, des deux Fêtes et de sépulture, ainsi que sur leurs rangs

857 - Sulaymân ach-Chaybâny: «Ach-Cha'by dit qu'un [des Compagnons], qui étaient avec le Prophète (ç) lorsque celui-ci était passé près d'une tombe abandonnée, lui a rapporté que le Prophète (ç) avait fait la prière alors qu'ils étaient en rang derrière lui.

— Et qui t'a rapporté ce *ḥadîth*, ô Abu Amrû? lui ai-je demandé.

— Ibn 'Abbâs, a-t-il répondu.»

858 - D'après Abu Sa'îd al-Khudry, le Prophète (ç) dit: «Le *ghusl*, le jour du vendredi, est obligatoire pour toute personne pubère.»

859 - Ibn 'Abbâs (r) dit: «Une nuit, j'ai dormi chez ma tante maternelle Maymûna. Le Prophète (ç) [y] a passé la nuit [aussi]. En quelque temps de la nuit, le Messager de Dieu (ç) s'est réveillé, a fait des ablutions légères avec l'eau d'une outre suspendue — 'Amrû les considère légères et très sommaires — puis a commencé à prier. Je me suis levé et j'ai fait des ablutions semblables à celles qu'il avait faites puis je me suis mis à sa gauche. Alors il m'a fait changé de place en me mettant à sa droite. Ensuite, il a prié autant que Dieu l'a voulu. Puis, il s'est recouché, s'est endormi si bien qu'il a ronflé,

«Après quoi, le muezzin est venu lui annoncer l'heure de la prière. Il est allé alors avec lui pour la prière. Il a prié mais sans faire d'ablutions.»

خضِرَاتٌ، وَلَمْ يَذْكُرِ ٱللَّيْثُ، وَأَبُو صَفْوَانَ، عَنْ يُونُسَ: قِصَّةَ ٱلْقِدْرِ، فَلاَ أَدْرِي: هُوَ مِنْ قَوْلِ ٱلزُّهْرِيِّ، أَوْ فِي ٱلْحَدِيثِ.

وَقَالَ أَحْمَدُ بْنُ صَالِحٍ، بَعْدَ حَدِيثِ يُونُسَ، عَنِ ٱبْنِ شِهَابٍ: وَهْوَ يُثْبِتُ قَوْلَ يُونُسَ.

٨٥٦ - حَدَّثَنَا أَبُو مَعْمَرٍ قَالَ: حَدَّثنا عَبْدُ ٱلْوَارِثِ، عَنْ عَبْدِ ٱلْعَزِيزِ قَالَ: سَأَلَ رَجُلٌ أَنساً: مَا سَمِعْتَ نَبِيَّ ٱللهِ ﷺ يَذْكُرُ فِي ٱلثُّومِ؟ فقَالَ: قَالَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ: «مَنْ أَكَلَ مِنْ هٰذِهِ ٱلشَّجَرَةِ فَلاَ يَقْرَبْنا». أَوْ - «لاَ يُصَلِّيَنَّ مَعنَا».

١٦١ - باب: وُضُوءِ ٱلصِّبْيَانِ، وَمَتَى يَجِبُ عَلَيْهِمُ ٱلْغُسْلُ وَٱلطُّهُورُ، وَحُضُورِهِمِ ٱلْجَمَاعَةَ وَٱلْعِيدَيْنِ وَٱلْجَنَائِزَ، وَصُفُوفِهِمْ.

٨٥٧ - حَدَّثَنَا ٱبْنُ ٱلْمُثَنَّى قَالَ: حَدَّثَنِي غُنْدَرٌ قَالَ: حَدَّثنا شُعْبَةُ قَالَ: سَمِعْتُ سُلَيْمانَ ٱلشَّيْبَانِيَّ قَالَ: سَمِعْتُ ٱلشَّعْبِيَّ قَالَ: أَخْبَرَنِي مَنْ مَرَّ مَعَ ٱلنَّبِيِّ ﷺ عَلَى قَبْرٍ مَنْبُوذٍ، فَأَمَّهُمْ وَصَفُّوا عَلَيْهِ. فَقُلْتُ: يَا أَبَا عَمْرٍو، مَنْ حَدَّثَكَ؟ فَقَالَ: ٱبْنُ عَبَّاسٍ.

٨٥٨ - حَدَّثَنَا عَلِيُّ بْنُ عَبْدِ ٱللهِ قَالَ: حَدَّثنا سُفْيانُ قَالَ: حَدَّثَنِي صَفْوَانُ بْنُ سُلَيْمٍ، عَنْ عَطَاءِ بْنِ يَسَارٍ، عَنْ أَبِي سَعِيدٍ ٱلْخُدْرِيِّ، عَنِ ٱلنَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «ٱلْغُسْلُ يَوْمَ ٱلْجُمُعَةِ وَاجِبٌ عَلَى كُلِّ مُحْتَلِمٍ».

٨٥٩ - حَدَّثَنَا عَلِيُّ بْنُ عَبْدِ ٱللهِ قَالَ: أَخْبَرَنَا سُفْيانُ، عَنْ عَمْرٍو قَالَ: أَخْبَرَنِي كُرَيْبٌ، عَنِ ٱبْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا قَالَ: بِتُّ عِنْدَ خَالَتِي مَيْمُونَةَ لَيْلَةً، فَنامَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ، فَلَمَّا كَانَ فِي بَعْضِ ٱللَّيْلِ، قَامَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ، فَتَوَضَّأَ مِنْ شَنٍّ مُعَلَّقٍ وُضُوءاً خَفِيفاً - يُخَفِّفُهُ عَمْرٌو وَيُقَلِّلُهُ جِدّاً - ثُمَّ قَامَ يُصَلِّي، فَقُمْتُ فَتَوَضَّأْتُ نَحْواً مِمَّا تَوَضَّأَ، ثُمَّ جِئْتُ فَقُمْتُ عَنْ يَسَارِهِ، فَحَوَّلَنِي فَجَعَلَنِي عَنْ يَمِينِهِ، ثُمَّ صَلَّى مَا شَاءَ ٱللهُ، ثُمَّ ٱضْطَجَعَ، فَنَامَ حَتَّى نَفَخَ، فَأَتَاهُ ٱلْمُنَادِي يُؤْذِنُهُ بِالصَّلاَةِ، فَقَامَ مَعَهُ إِلَى ٱلصَّلاَةِ، فَصَلَّى وَلَمْ يَتَوَضَّأْ. قُلْنَا لِعَمْرٍو: إِنَّ نَاساً يَقُولُونَ: إِنَّ

Nous avons dit à 'Amrû que des gens prétendaient que le Prophète (ç) dormait des yeux mais son cœur ne dormait pas.

'Amrû a dit qu'il avait entendu 'Ubayd ibn 'Umayr dire: «Les songes des prophètes sont des révélations» puis lire: **Mon enfant je me suis vu en rêve t'égorger**[1].

860 - 'Anas ben Mâlik dit que [sa grand-mère Mulayka avait invité le Messager de Dieu (ç) à un repas qu'elle avait préparé. Après en avoir mangé, il avait lancé: «Levez-vous que je vous préside en prière.»

Anas: «Je suis allé chercher une natte à nous, qui était noire à force d'usage, et je l'ai aspergée d'eau. Le Messager de Dieu (ç) s'est mis debout; l'orphelin était avec moi puis la vieille venait derrière nous. Il nous a fait faire deux *rak'a.*»

861 - Ibn 'Abbâs (r) dit: «Je suis arrivé sur une ânesse. En ce temps, je me rapprochais de l'âge de puberté. Le Messager de Dieu (ç) était en train de présider les fidèles en prière à Mina sans être devant un mur quand je suis passé devant quelque rang. Puis, je suis descendu et j'ai laissé l'ânesse aller paître. Ensuite, je me suis introduit dans le rang sans que personne ne m'ait reproché cela.»

862 - 'Urwa ben az-Zubayr: 'Â'icha dit: «Le Prophète (ç) retarda la prière jusqu'à l'heure de la *'atama.*»

Ayyâch: Directement de 'Abd-ul-'A'lâ, directement de Ma'mar, d'az-Zuhry, de 'Urwa, de 'Â'icha (r) qui dit: «Pour le *'ichâ'*, le Messager de Dieu (ç) a retardé la prière jusqu'à l'heure de la *'atama* si bien que 'Umar l'a appelé: "Les femmes et les enfants viennent de s'endormir." Le Messager de Dieu (ç) est alors sorti et a dit: "Il n'y a aucun des gens de la terre qui fait cette prière sauf vous.» En effet, à cette époque, personne ne faisait cette prière, à l'exception des gens de Médine.

863 - D'après 'Abd-ar-Raḥmân ben 'Abis, un homme avait demandé à Ibn 'Abbâs: «As-tu assisté à la sortie du Messager de Dieu (ç) [pour la prière de la Fête]?

— Oui, avait-il dit, mais si ce n'était ma situation par rapport à lui, je n'aurais pu y assiter (c.-à-d. à cause de son jeune âge). Il s'est avancé au repère se trouvant près de la maison de Khathîr ben aṣ-Ṣalt, puis il a fait un sermon. Ensuite, il est allé aux femmes, les a exhortées, les a rappelées et leur a ordonné de faire

(1) Aṣ-Ṣâffât, in verset 102.

آلنَّبِيَّ ﷺ تَنامُ عَيْنُهُ وَلَا يَنامُ قَلْبُهُ؟ قَالَ عَمْرو: سَمِعْتُ عُبَيْدَ بْنَ عُمَيْرٍ يَقُولُ: إِنَّ رُؤْيَا آلأَنْبِيَاءِ وَحْيٌ، ثُمَّ قَرَأَ: ﴿إِنِّيٓ أَرَىٰ فِي ٱلۡمَنَامِ أَنِّيٓ أَذۡبَحُكَ﴾(١).

٨٦٠ - حَدَّثَنَا إِسْماعِيلُ قَالَ: حَدَّثَنِي مالِكٌ، عَنْ إِسْحٰقَ بْنِ عَبْدِ آللهِ بْنِ أَبِي طَلْحَةَ، عَنْ أَنَسِ بْنِ مالِكٍ: أَنَّ جَدَّتَهُ مُلَيْكَةَ دَعَتْ رَسُولَ آللهِ ﷺ لِطَعَامٍ صَنَعَتْهُ، فَأَكَلَ مِنْهُ، فَقَالَ «قُومُوا فَلأُصَلِّيَ بِكُمْ». فَقُمْتُ إِلَى حَصِيرٍ لَنَا قَدِ آسْوَدَّ مِنْ طُولِ مَا لُبِثَ، فَنَضَحْتُهُ بِمَاءٍ، فَقَامَ رَسُولُ آللهِ ﷺ وَآلْيَتِيمُ مَعِي، وَآلْعَجُوزُ مِنْ وَرَائِنَا، فَصَلَّى بِنَا رَكْعَتَيْنِ.

٨٦١ - حَدَّثَنَا عَبْدُ آللهِ بْنُ مَسْلَمَةَ، عَنْ مالِكٍ، عَنِ آبْنِ شِهَابٍ، عَنْ عُبَيْدِ آللهِ بْنِ عَبْدِ آللهِ بْنِ عُتْبَةَ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ آللهُ عَنْهُمَا أَنَّهُ قَالَ: أَقْبَلْتُ رَاكِباً عَلَى حِمَارٍ أَتَانٍ، وَأَنَا يَوْمَئِذٍ قَدْ نَاهَزْتُ آلِاحْتِلَامَ، وَرَسُولُ آللهِ ﷺ يُصَلِّي بِالنَّاسِ بِمِنًى إِلَى غَيْرِ جِدَارٍ، فَمَرَرْتُ بَيْنَ يَدَيْ بَعْضِ آلصَّفِّ، فَنَزَلْتُ وَأَرْسَلْتُ آلأَتَانَ تَرْتَعُ، وَدَخَلْتُ فِي آلصَّفِّ، فَلَمْ يُنْكِرْ ذَلِكَ عَلَيَّ أَحَدٌ.

٨٦٢ - حَدَّثَنَا أَبُو آلْيَمَانِ قَالَ: أَخْبَرَنَا شُعَيْبٌ، عَنِ آلزُّهْرِيِّ قَالَ: أَخْبَرَنِي عُرْوَةُ بْنُ آلزُّبَيْرِ: أَنَّ عَائِشَةَ قَالَتْ: أَعْتَمَ آلنَّبِيُّ ﷺ.

وَقَالَ عَيَّاشٌ: حَدَّثنا عَبْدُ آلأَعْلَى: حَدَّثنا مَعْمَرٌ، عَنِ آلزُّهْرِيِّ، عَنْ عُرْوَةَ، عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ آللهُ عَنْهَا قَالَتْ: أَعْتَمَ رَسُولُ آللهِ ﷺ فِي آلْعِشَاءِ، حَتَّى نَادَاهُ عُمَرُ: قَدْ نَامَ آلنِّسَاءُ وَآلصِّبْيَانُ، فَخَرَجَ رَسُولُ آللهِ ﷺ فَقَالَ: «إِنَّهُ لَيْسَ أَحَدٌ مِنْ أَهْلِ آلأَرْضِ يُصَلِّي هٰذِهِ آلصَّلَاةَ غَيْرُكُمْ». وَلَمْ يَكُنْ أَحَدٌ يَوْمَئِذٍ يُصَلِّي غَيْرَ أَهْلِ آلمَدِينَةِ.

٨٦٣ - حَدَّثَنَا عَمْرُو بْنُ عَلِيٍّ قَالَ: حَدَّثنا يَحْيَى قَالَ: حَدَّثنا سُفْيَانُ: حَدَّثَنِي عَبْدُ آلرَّحْمٰنِ بْنُ عَابِسٍ: سَمِعْتُ آبْنَ عَبَّاسٍ رَضِيَ آللهُ عَنْهُمَا قَالَ لَهُ رَجُلٌ: شَهِدْتَ آلْخُرُوجَ مَعَ رَسُولِ آللهِ ﷺ؟ قَالَ: نَعَمْ، وَلَوْلَا مَكَانِي مِنْهُ مَا شَهِدْتُهُ - يَعْنِي مِنْ صِغَرِهِ - أَتَى آلْعَلَمَ آلَّذِي عِنْدَ دَارِ كَثِيرِ بْنِ آلصَّلْتِ، ثُمَّ خَطَبَ، ثُمَّ أَتَى آلنِّسَاءَ فَوَعَظَهُنَّ، وَذَكَّرَهُنَّ، وَأَمَرَهُنَّ أَنْ

(١) سورة الصافات) الآية ١٠٢.

l'aumône. Alors, les femmes se sont mises à retirer leurs bijoux des mains et à les jeter dans l'habit de Bilâl. Enfin, il est revenu à la maison avec Bilâl.»

R. 162 - Sur la sortie des femmes pour les mosquées, de nuit et dans l'obscurité

864 - 'Â'icha (r) dit: Le Messager de Dieu a retardé la prière jusqu'à l'heure de la *'atama* si bien que 'Umar l'a appelé: "Les femmes et les enfants se sont endormis." Alors, le Prophète (ç) est sorti et a dit: "Hormis vous, il n'y a aucun des gens de la terre qui l'attend."

A cette époque, on ne [la] priait qu'à Médine; ils (les premiers Musulmans) priaient la *'atama* entre la fin du crépuscule et le premier tiers de la nuit.

865 - D'après Ibn 'Umar (r), le Prophète (ç) dit: «Si vos femmes vous demandent la permission de sortir la nuit pour la mosquée, accordez-la-leur.»

* Ce *ḥadîth* est rapporté aussi par Chu'ba, d'al-'A'mach, de Mudjâhid, d'Ibn 'Umar, du Prophète (ç).

R. 163 - Sur le fait que les fidèles attendent que l'imam savant se lève

866 - 'Um Salama, l'épouse du Prophète (ç), dit que du vivant du Messager de Dieu (ç), les femmes, quand elles prononçaient le *teslîm* de la prière obligatoire, se levaient pendant que le Messager de Dieu (ç) restait assis avec les hommes autant que Dieu le voulait. Lorsque le Messager de Dieu (ç) se levait, les hommes se levaient.

867 - 'Â'icha dit: «Après la prière du ṣubḥ présidée par le Messager de Dieu (ç), les femmes se retiraient enveloppées dans leur voile et inconnues grâce à l'obscurité.»

868 - D'après 'Abd-ul-Lâh ben Abû Qatâda al-'Anṣâry, son père rapporta que le Messager de Dieu (ç) avait dit: «Quand je me lève pour la prière avec l'intention de la faire longue, je me permets de l'alléger sitôt que j'entends les pleurs d'un enfant de peur que je ne cause de la peine à sa mère.»

869 - D'après Yaḥya ben Sa'îd, 'Amra rapporta que 'Â'icha (r) avait dit: «Si le Messager de Dieu (ç) savait ce que les femmes ont fait comme nouveautés, il leur aurait interdit... comme cela avait été interdit aux femmes des Israélites.»

يَتَصَدَّقْنَ، فَجَعَلَتِ ٱلْمَرْأَةُ تُهْوِي بِيَدِهَا إِلَى حلقِهَا، تُلْقِي فِي ثَوْبِ بِلالٍ، ثُمَّ أَتَى هُوَ وَبِلالٌ ٱلْبَيْتَ.

١٦٢ - باب: خُرُوجِ ٱلنِّسَاءِ إِلَى ٱلمَسَاجِدِ بِاللَّيْلِ وَٱلْغلَس.

٨٦٤ - حَدَّثَنَا أَبُو ٱلْيَمَانِ قَالَ: أَخْبَرَنَا شُعَيْبٌ، عَنِ ٱلزُّهْرِيِّ قَالَ: أَخْبَرَنِي عُرْوَةُ بْنُ ٱلزُّبَيْرِ، عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا قَالَتْ: أَعْتَمَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ بِالْعَتَمَةِ، حَتَّى نَادَاهُ عُمَرُ: نَامَ ٱلنِّسَاءُ وَٱلصِّبْيَانُ، فَخَرَجَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ فَقَالَ: «مَا يَنْتَظِرُهَا أَحَدٌ غَيْرَكُمْ مِنْ أَهْلِ ٱلأَرْضِ». وَلَا يُصَلَّى يَوْمَئِذٍ إِلَّا بِالمَدِينَةِ، وَكَانُوا يُصَلُّونَ ٱلْعَتَمَةَ فِيمَا بَيْنَ أَنْ يَغِيبَ ٱلشَّفَقُ إِلَى ثُلُثِ ٱللَّيْلِ ٱلأَوَّلِ.

٨٦٥ - حَدَّثَنَا عُبَيْدُ ٱللهِ بْنُ مُوسَى، عَنْ حَنْظَلَةَ، عَنْ سَالِمِ بْنِ عَبْدِ ٱللهِ، عَنِ ٱبْنِ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا، عَنِ ٱلنَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «إِذَا ٱسْتَأْذَنَكُمْ نِسَاؤُكُمْ بِاللَّيْلِ إِلَى ٱلمَسْجِدِ فَأْذَنُوا لَهُنَّ».

تَابَعَهُ شُعْبَةُ، عَنِ ٱلأَعْمَشِ، عَنْ مُجَاهِدٍ، عَنِ ٱبْنِ عُمَرَ، عَنِ ٱلنَّبِيِّ ﷺ.

١٦٣ - باب: ٱنْتِظَارِ ٱلنَّاسِ قِيَامَ ٱلإِمَامِ ٱلْعَالِمِ.

٨٦٦ - حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ مُحَمَّدٍ: حَدَّثَنا عُثْمَانُ بْنُ عُمَرَ: أَخْبَرَنَا يُونُسُ، عَنِ ٱلزُّهْرِيِّ قَالَ: حَدَّثَتْنِي هِنْدُ بِنْتُ ٱلْحارِثِ: أَنَّ أُمَّ سَلَمَةَ زَوْجَ ٱلنَّبِيِّ ﷺ أَخْبَرَتْهَا: أَنَّ ٱلنِّسَاءَ فِي عَهْدِ رَسُولِ ٱللهِ ﷺ كُنَّ إِذَا سَلَّمْنَ مِنَ ٱلمَكْتُوبَةِ قُمْنَ، وَثَبَتَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ وَمَنْ صَلَّى مِنَ ٱلرِّجَالِ مَا شَاءَ ٱللهُ، فَإِذَا قَامَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ قَامَ ٱلرِّجَالُ.

٨٦٧ - حدّثنا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ مَسْلَمَةَ (ح) عَنْ مالك. وَحَدَّثنا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ يُوسُفَ قَالَ: أَخْبَرَنَا مالِكٌ، عَنْ يَحْيَى بْنِ سَعِيدٍ، عَنْ عَمْرَةَ بِنْتِ عَبْدِ ٱلرَّحْمٰنِ، عَنْ عَائِشَةَ قَالَتْ: إِنْ كَانَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ لَيُصَلِّي ٱلصُّبْحَ، فَيَنْصَرِفُ ٱلنِّسَاءُ مُتَلَفِّعَاتٍ بِمُرُوطِهِنَّ، مَا يُعْرَفْنَ مِنَ ٱلْغلَسِ.

٨٦٨ - حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ مِسْكِينٍ قَالَ: حَدَّثنا بِشْرٌ: أَخْبَرَنَا ٱلأَوْزَاعِيُّ: حَدَّثَنِي يَحْيَى بْنُ أَبِي كَثِيرٍ، عَنْ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ أَبِي قَتَادَةَ ٱلأَنْصَارِيِّ، عَنْ أَبِيهِ قَالَ: قَالَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ: «إِنِّي لأَقُومُ إِلَى ٱلصَّلَاةِ، وَأَنَا أُرِيدُ أَنْ أُطَوِّلَ فِيهَا، فَأَسْمَعُ بُكَاءَ ٱلصَّبِيِّ، فَأَتَجَوَّزُ فِي صَلَاتِي، كَرَاهِيَةَ أَنْ أَشُقَّ عَلَى أُمِّهِ».

٨٦٩ - حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ يُوسُفَ قَالَ: أَخْبَرَنَا مالِكٌ، عَنْ يَحْيَى بْنِ سَعِيدٍ، عَنْ عَمْرَةَ، عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا قَالَتْ: لَوْ أَدْرَكَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ مَا أَحْدَثَ ٱلنِّسَاءُ، لَمَنَعَهُنَّ كَمَا مُنِعَتْ

Yaḥya: Je dis alors à 'Amra: "Leur a-t-on défendu [cela]? — Oui, répondit-elle."

R. 164 - Sur la prière des femmes derrière les hommes

870 - D'après az-Zuhry, Hind bint al-Ḥârith rapporte que 'Um Salama (r) dit: «Les femmes se retiraient juste après le moment où le Messager de Dieu (ç) prononçait le *teslîm*. [Après le *teslîm*,] il restait assis à sa place encore un temps avant de se lever.»

[Az-Zuhry]: «Nous pensions — et Dieu sait mieux que quiconque ce qu'il en est — que cela était pour que les femmes se retirent avant qu'elles ne puissent être reconnues.»

871 - 'Anas (r) dit: «Le Prophète (ç) a fait la prière dans la maison d'Um Sulaym, j'étais ainsi qu'un orphelin derrière lui alors qu''Um Sulaym était derrière nous.»

R. 165 - Sur la rapidité du retrait des femmes dès la fin de la prière du *ṣubḥ* et le fait qu'elles restent le moins de temps possible dans la mosquée

872 - 'Â'icha (r): «Quand le Messager de Dieu (ç) terminait la prière du ṣubḥ, [toujours] dans l'obscurité, les femmes des Croyants qui se retiraient ne pouvaient être reconnues dans l'obscurité — ou: elles ne pouvaient se reconnaître les unes les autres.»

R. 166 - Sur la femme qui demande à son mari la permission de se rendre à la mosquée

873 - D'après Sâlim ben 'Abd-ul-Lâh, son père rapporte que le Prophète (ç) [avait dit]: «Si la femme de quelqu'un de vous demande la permission..., qu'il ne l'empêche pas.»

874 / 875 - Ces deux hadîth ont été cité précédemment dans R. 164 sous les n° 871 - 879. Donc la répétition se rapporte à la rubrique et aux deux *ḥadîth* (Fatḥ al-Bâry, 352/2).

نِسَاءُ بَنِي إِسْرَائِيلَ. قُلْتُ لِعَمْرَةَ: أَوَ مُنِعْنَ؟ قَالَتْ: نَعَمْ.

١٦٤ ـ باب: صَلاَةِ ٱلنِّسَاءِ خَلْفَ ٱلرِّجَالِ.

٨٧٠ ـ **حَدَّثَنَا** يَحْيَى بْنُ قَزَعَةَ قَالَ: حَدَّثنا إِبْراهِيمُ بْنُ سَعْدٍ، عَنِ ٱلزُّهْرِيِّ، عَنْ هِنْدَ بِنْتِ ٱلحارِثِ، عَنْ أُمِّ سَلَمَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا قَالَتْ: كَانَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ إِذَا سَلَّمَ، قَامَ ٱلنِّسَاءُ حِينَ يَقْضِي تَسْلِيمَهُ، وَيَمْكُثُ هُوَ فِي مَقَامِهِ يَسِيراً قَبْلَ أَنْ يَقُومَ. قَالَ: نُرَى ـ وَٱللهُ أَعْلَمُ ـ أَنَّ ذٰلِكَ كَانَ لِكَيْ يَنْصَرِفَ ٱلنِّسَاءُ، قَبْلَ أَنْ يُدْرِكَهُنَّ أَحَدٌ مِنَ ٱلرِّجَالِ.

٨٧١ ـ **حَدَّثَنَا** أَبُو نُعَيْمٍ قَالَ: حَدَّثنا ٱبْنُ عُيَيْنَةَ، عَنْ إِسْحٰقَ، عَنْ أَنَسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ قَالَ: صَلَّى ٱلنَّبِيُّ ﷺ فِي بَيْتِ أُمِّ سُلَيْمٍ، فَقُمْتُ وَيَتِيمٌ خَلْفَهُ، وَأُمُّ سُلَيْمٍ خَلْفَنَا.

١٦٥ ـ باب: سُرْعَةِ ٱنْصِرَافِ ٱلنِّسَاءِ مِنَ ٱلصُّبْحِ، وَقِلَّةِ مَقَامِهِنَّ فِي ٱلمَسْجِدِ.

٨٧٢ ـ **حَدَّثَنَا** يَحْيَى بْنُ مُوسَى: حَدَّثنا سَعِيدُ بْنُ مَنْصُورٍ: حَدَّثنا فُلَيْحٌ، عَنْ عَبْدِ ٱلرَّحْمٰنِ بْنِ ٱلْقَاسِمِ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ كَانَ يُصَلِّي ٱلصُّبْحَ بِغَلَسٍ، فَيَنْصَرِفْنَ نِسَاءُ ٱلْمُؤْمِنِينَ، لاَ يُعْرَفْنَ مِنَ ٱلْغَلَسِ، أَوْ لاَ يَعْرِفُ بَعْضُهُنَّ بَعْضاً.

١٦٦ ـ باب: ٱسْتِئْذَانِ ٱلمَرْأَةِ زَوْجَهَا بِالْخُرُوجِ إِلَى ٱلمَسْجِدِ.

٨٧٣ ـ **حَدَّثَنَا** مُسَدَّدٌ: حَدَّثنا يَزِيدُ بْنُ زُرَيْعٍ، عَنْ مَعْمَرٍ، عَنِ ٱلزُّهْرِيِّ، عَنْ سَالِمِ بْنِ عَبْدِ ٱللهِ، عَنْ أَبِيهِ، عَنِ ٱلنَّبِيِّ ﷺ: «إِذَا ٱسْتَأْذَنَتِ ٱمْرَأَةُ أَحَدِكُمْ فَلاَ يَمْنَعْهَا».

٨٧٤ ـ ٨٧٥: تقدما في باب رقم ١٦٤ برقم ٨٧١ ـ ٨٧٩ فالتكرير وقع في الترجمة والحديثين معاً (فتح الباري ٢/٣٥٢).

Au nom de Dieu, le Tout miséricorde, le Miséricordieux

XI. LE VENDREDI

R. 1 - Sur l'obligation de [la prière] du vendredi

Car Dieu, le Très Haut, dit: **...quand on appelle à la prière à un moment d'un vendredi, empressez-vous au Rappel de Dieu. Laissez là toute transaction: meilleur ce sera pour vous, si vous saviez...**(1)

876 - Abu Hurayra rapporte qu'il avait entendu le Messager de Dieu (ç) s'exprimer ainsi: «Le jour de la Résurrection, nous serons les derniers et [en même temps] les premiers, bien que les autres ont reçu les Ecritures avant nous. De plus, ce jour-là (le vendredi) est le jour qui leur avait été rendu obligatoire mais ils avaient divergé à son sujet. Quant à nous, Dieu nous a guidés vers ce jour. Donc, en ce qui concerne [le vendredi], les gens viennent après nous: les Juifs, le lendemain, et les Chrétiens, le surlendemain.»

R. 2 - Sur le mérite des ablutions majeures le jour du vendredi. Et est-ce que l'enfant et la femme doivent assister [à la prière] du vendredi?

877 - 'Abd-ul-Lâh ben 'Umar (r): Le Messager de Dieu (ç) a dit: «Lorsque l'un de vous [veut] se rendre à l'office du vendredi qu'il fasse des ablutions majeures!»

878 - Ibn 'Umar (r): Tandis que 'Umar ben al-Khaṭâb était debout pour le sermon du vendredi, entra un homme des premiers Muhâjir et des Compagnons du Prophète (ç). Et 'Umar de l'appeler [en lui reprochant son retard]: "On est en quelle heure? — J'étais occupé, expliqua l'homme, et je ne suis arrivé chez moi qu'au moment où j'étais en train d'entendre le *'adhân*. Et sans m'attarder j'ai fait

(1) Al-Jumu'a, 9.

بسم الله الرحمن الرحيم

١١ - كتاب الجمعة

١ - باب: فَرْضِ الجُمُعَةِ.

لِقَوْلِ ٱللهِ تَعَالَى: ﴿إِذَا نُودِيَ لِلصَّلَوٰةِ مِن يَوْمِ ٱلْجُمُعَةِ فَٱسْعَوْاْ إِلَىٰ ذِكْرِ ٱللَّهِ وَذَرُواْ ٱلْبَيْعَ ذَٰلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِن كُنتُمْ تَعْلَمُونَ﴾[١].

٨٧٦ - حَدَّثَنَا أَبُو الْيَمَانِ قالَ: أَخْبَرَنَا شُعَيْبٌ قالَ: حَدَّثنا أَبُو الزِّنَادِ: أَنَّ عَبْدَ ٱلرَّحْمٰنِ ٱبْنَ هُرْمُزَ الأَعْرَجَ، مَوْلَى رَبِيعَةَ بْنِ الحَارِثِ، حَدَّثَهُ: أَنَّهُ سَمِعَ أَبَا هُرَيْرَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ: أَنَّهُ سَمِعَ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ يَقُولُ: «نَحْنُ الآخِرُونَ السَّابِقُونَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ، بَيْدَ أَنَّهُمْ أُوتُوا الْكِتَابَ مِنْ قَبْلِنَا، ثُمَّ هٰذَا يَوْمُهُمُ الَّذِي فُرِضَ عَلَيْهِمْ فَٱخْتَلَفُوا فِيهِ، فَهَدَانَا ٱللهُ، فالنَّاسُ لَنَا فِيهِ تَبَعٌ: الْيَهُودُ غداً وَالنَّصَارَى بَعْدَ غَدٍ».

٢ - باب: فَضْلِ ٱلغُسْلِ يَوْمَ الجُمُعَةِ، وَهَلْ عَلَى ٱلصَّبِيِّ شُهُودُ يَوْمِ الجُمُعَةِ، أَوْ عَلَى النِّسَاءِ.

٨٧٧ - حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ يُوسُفَ قَالَ: أَخْبَرَنَا مالِكٌ، عَنْ نَافِعٍ، عَنْ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ قَالَ: «إِذَا جَاءَ أَحَدُكُمُ الجُمُعَةَ فَلْيَغْتَسِلْ».

٨٧٨ - حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ مُحمَّدِ بْنِ أَسْماءَ قَالَ: أَخْبَرَنَا جُوَيْرِيَةُ، عَنْ مَالِكٍ، عَنِ الزُّهْرِيِّ، عَنْ سَالِمِ بْنِ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ عُمَرَ، عَنِ ٱبْنِ عُمَرَ، رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا: أَنَّ عُمَرَ بْنَ الخَطَّابِ، بَيْنَما هُوَ قَائِمٌ فِي الخُطْبَةِ يَوْمَ الجُمُعَةِ، إِذْ دَخَلَ رَجُلٌ مِنَ المُهَاجِرِينَ الأَوَّلِينَ مِنْ أَصْحَابِ النَّبِيِّ ﷺ فَنَادَاهُ عُمَرُ: أَيَّةُ سَاعَةٍ هٰذِهِ؟ قَالَ: إِنِّي شُغِلْتُ، فَلَمْ أَنْقَلِبْ إِلَى أَهْلِي حَتَّى سَمِعْتُ التَّأْذِينَ، فَلَمْ أَزِدْ أَنْ تَوَضَّأْتُ.

---

(١) سورة الجمعة: الآية ٩.

des ablutions mineures. — Et en plus tu n'as fait que des ablutions mineures, bien que tu sais que le Messager de Dieu (ç) recommandait des ablutions majeures!"

879 - Abu Sa'îd al-Khudry (r): Le Messager de Dieu (ç) dit: "Les ablutions majeures pour le vendredi sont obligatoires pour tout pubère."

R. 3 - Sur le fait de se parfumer de baume pour le vendredi

880 - D'après Abu Bakr ben al-Munkadir, 'Amrû ben Sulaym al-'Anṣâry dit: J'atteste qu'Abu Sa'îd a dit: «J'atteste que le Messager de Dieu (ç) a dit: "Le jour du vendredi, les ablutions majeures sont obligatoires pour tout pubère. De même pour le fait de se curer les dents et de toucher du baume, s'il en trouve."»

* 'Amrû: En ce qui concerne les ablutions majeures, j'atteste qu'elles sont obligatoires; mais pour le fait de se curer les dents, Dieu en est plus informé, si cela est obligatoire ou non. Cependant, le *ḥadîth* est ainsi rapporté.

* Abu 'Abd-ul-Lâh: Abu Bakr est le frère de Muḥammad ben al-Munkadir. Son surnom est aussi son nom. Ce *ḥadîth* a été aussi rapporté de lui par Bukayr ben al-'Achaj et Sa'îd ben Abu Hilâl, ainsi que par de nombreuses autres personnes. Signalons, en outre, que Muḥammad ben al-Munkadir avait aussi le surnom d'Abu Bakr, en plus du surnom d'Abu 'Abd-ul-Lâh.

R. 4 - Sur le mérite du vendredi

881 - Abu Hurayra (r): Le Messager de Dieu (ç) a dit: "Celui qui fait des ablutions majeures, le jour du vendredi, similaires aux ablutions de *janâba* puis se dirige[1] [à la mosquée], sera comme s'il avait sacrifié une chamelle. S'il part à la deuxième heure, il sera comme s'il avait sacrifié une vache. S'il part à la troisième heure, il sera comme s'il avait présenté un bélier cornu; une poule, s'il part dans la quatrième heure; enfin, un œuf, s'il part à la cinquième heure. De plus, lorsque l'imam arrive, les anges se présentent à leur tour pour entendre les invocations..."

r. 5 - 882 - Abu Hurayra: Tandis que Umar (r) était en train de prononcer le sermon du vendredi, arriva un homme.

'Umar: "Pourquoi vous mettez du retard à venir pour la prière?"

(1) A la première heure.

فَقَالَ: وَالْوُضُوءَ أَيْضاً، وَقَدْ عَلِمْتَ أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ كانَ يَأْمُرُ بِالْغُسْلِ.

٨٧٩ - حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ يُوسُفَ قَالَ: أَخْبَرَنَا مالِكٌ، عَنْ صَفْوَانَ بْنِ سُلَيْمٍ، عَنْ عَطاءِ ٱبْنِ يَسَارٍ، عَنْ أَبِي سَعِيدٍ ٱلْخُدْرِيِّ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ قَالَ: «غُسْلُ يَوْمِ الْجُمُعَةِ وَاجِبٌ عَلى كُلِّ مُحْتَلِمٍ».

٣ - بابٌ: الطِّيبِ لِلْجُمُعَةِ.

٨٨٠ - حَدَّثَنَا عَلِيٌّ قَالَ: حَدَّثَنَا حَرَمِيُّ بْنُ عُمَارَةَ قالَ: حَدَّثنا شُعْبَةُ، عَنْ أَبِي بَكْرِ بْنِ الْمُنْكَدِرِ قَالَ: حَدَّثَنِي عَمْرُو بْنُ سُلَيْمٍ الأَنْصارِيُّ قَالَ: أَشْهَدُ عَلَى أَبِي سَعِيدٍ قَالَ: أَشْهَدُ عَلَى رَسُولِ ٱللهِ ﷺ قَالَ: «الْغُسْلُ يَوْمَ الجُمُعَةِ وَاجِبٌ على كُلِّ مُحْتَلِمٍ، وَأَنْ يَسْتَنَّ، وَأَنْ يَمَسَّ طِيباً إِنْ وَجَدَ».

قَالَ عَمْرٌو: أَمَّا الْغُسْلُ فَأَشْهَدُ أَنَّهُ وَاجِبٌ، وَأَمَّا الاِسْتِنَانُ وَالطِّيبُ فَٱللهُ أَعْلَمُ، أَوَاجِبٌ هُوَ أَمْ لاَ؟ وَلٰكِنْ هٰكَذَا فِي الحَدِيثِ.

قالَ أَبُو عَبْدِ ٱللهِ: هُوَ أَخُو مُحَمَّدِ بْنِ الْمُنْكَدِرِ، وَلَمْ يُسَمَّ أَبُو بَكْرٍ هٰذَا، رَوَاهُ عَنْهُ بُكَيْرُ بْنُ الأَشَجِّ وَسَعِيدُ بْنُ أَبِي هِلَالٍ وَعِدَّةٌ. وَكانَ مُحَمَّدُ بْنُ الْمُنْكَدِرِ يُكْنَى بِأَبِي بَكْرٍ وَأَبِي عَبْدِ ٱللهِ.

٤ - باب: فَضْلِ الجُمُعَةِ.

٨٨١ - حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ يُوسُفَ قالَ: أَخْبَرَنَا مالِكٌ، عَنْ سُمَيٍّ، مَوْلَى أَبِي بَكْرِ بْنِ عَبْدِ ٱلرَّحْمٰنِ، عَنْ أَبِي صَالِحٍ السَّمَّانِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ قالَ: «مَنِ ٱغْتَسَلَ يَوْمَ الجُمُعَةِ غُسْلَ الجَنَابَةِ ثُمَّ راحَ، فَكَأَنَّمَا قَرَّبَ بَدَنَةً، وَمَنْ رَاحَ فِي السَّاعَةِ الثَّانِيَةِ، فَكَأَنَّمَا قَرَّبَ بَقَرَةً، وَمَنْ راحَ فِي السَّاعَةِ الثَّالِثَةِ، فَكَأَنَّمَا قَرَّبَ كَبْشاً أَقْرَنَ، وَمَنْ راحَ فِي السَّاعَةِ الرَّابِعَةِ، فَكَأَنَّمَا قَرَّبَ دَجاجَةً، وَمَنْ رَاحَ فِي السَّاعَةِ الخَامِسَةِ، فَكَأَنَّمَا قَرَّبَ بَيْضَةً، فَإِذَا خَرَجَ الإِمَامُ حَضَرَتِ المَلائِكَةُ يَسْتَمِعُونَ ٱلذِّكْرَ».

٥ - باب ٨٨٢ - حَدَّثَنَا أَبُو نُعَيْمٍ قالَ: حَدَّثَنَا شَيْبَانُ، عَنْ يَحْيَى، عن أَبِي سَلَمَةَ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ: أَنَّ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ، بَيْنَما هُوَ يَخْطُبُ يَوْمَ الجُمُعَةِ، إِذْ دَخَلَ رَجُلٌ، فَقالَ عُمَرُ: لِمَ تَحْتَبِسُونَ عَنِ ٱلصَّلاةِ؟

L'homme: "Après avoir entendu l'appel [à la prière], j'ai directement fait des ablutions mineures... — N'avez-vous pas entendu, interpella 'Umar, le Prophète (ç) dire: *Lorsque l'un de vous veut se diriger vers l'office du vendredi, qu'il fasse des ablutions majeures?"*

R. 6 - Sur le fait de se pommader [les cheveux] pour l'office du vendredi

883 - Salmân al-Fârisy dit: «Le Prophète (ç) a dit: "Tout homme qui fait des ablutions majeures le jour du vendredi, se purifie autant qu'il le peut, s'arrange [les cheveux] avec sa pommade ou [se parfume avec] du baume de sa femme, sort, [se rend à la mosquée], ne sépare pas entre les fidèles[1], prie autant que cela lui est possible puis écoute attentivement lorsque l'imam commence à parler, celui-là verra pardonnés ses péchés commis jusqu'au vendredi suivant."»

884 - Ṭâwûs dit: «Je dis à ibn 'Abbâs: "On rapporte que le Prophète (ç) a dit: *Faites des ablutions majeures le jour du vendredi et lavez vos têtes! et ce même si vous n'êtes pas en état de janâba. Aussi, faites usage du baume.* — Cela est vrai pour les ablutions majeures, répondit ibn 'Abbâs, mais je ne sais rien pour le baume."»

885 - D'après Ṭâwûs, on transmit à ibn 'Abbâs les propos du Prophète (ç) sur les ablutions majeures du jour du vendredi. «Je dis alors à ibn 'Abbâs, rapporte Ṭâwûs: "Le fidèle doit-il utiliser du baume ou de la pommade si sa femme en a? — Je ne sais pas, répondit ibn 'Abbâs."»

R. 7 - On doit mettre les plus beaux habits qu'on a [pour aller à l'office du vendredi]

886 - 'Abd-ul-Lâh ben 'Umar: Un jour, 'Umar ben al-Khaṭâb vit [qu'on était en train de vendre] une robe de soie près de la porte de la mosquée. Il dit alors au Prophète: "O Messager de Dieu! pourquoi ne l'achètes-tu pas pour la mettre pour l'office du vendredi et pour la réception des délégations? — Celui qui met ce genre d'habit, répondit le Prophète, n'aura aucune part de bonheur dans l'autre vie."

Après cela, le Messager de Dieu (ç) reçut plusieurs robes de ce genre. Il donna une à 'Umar (r) qui dit: "O Messager de Dieu! tu me la donnes malgré tes propos tenus sur la robe de 'Uṭârid[2]! — Je ne te l'ai pas donnée, expliqua le Messager de

(1) Pour se frayer un passage.

(2) C.-à-d. celui qui était en train de vendre la robe près de la mosquée.

فَقَالَ الرَّجُلُ: مَا هُوَ إِلَّا أَنْ سَمِعْتُ النِّدَاءَ تَوَضَّأْتُ، فَقَالَ: أَلَمْ تَسْمَعُوا النَّبِيَّ ﷺ قَالَ: «إِذَا رَاحَ أَحَدُكُمْ إِلَى الجُمُعَةِ فَلْيَغْتَسِلْ».

٦ - باب: الدُّهْنِ لِلْجُمُعَةِ.

٨٨٣ - حَدَّثَنَا آدَمُ قَالَ: حَدَّثَنَا ابْنُ أَبِي ذِئْبٍ، عَنْ سَعِيدٍ المَقْبُرِيِّ قَالَ: أَخْبَرَنِي أَبِي، عَنِ ابْنِ وَدِيعَةَ، عَنْ سَلْمَانَ الْفَارِسِيِّ قَالَ: قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «لَا يَغْتَسِلُ رَجُلٌ يَوْمَ الجُمُعَةِ، وَيَتَطَهَّرُ مَا اسْتَطَاعَ مِنْ طُهْرٍ، وَيَدَّهِنُ مِنْ دُهْنِهِ، أَوْ يَمَسُّ مِنْ طِيبِ بَيْتِهِ، ثُمَّ يَخْرُجُ فَلَا يُفَرِّقُ بَيْنَ اثْنَيْنِ، ثُمَّ يُصَلِّي مَا كُتِبَ لَهُ، ثُمَّ يُنْصِتُ إِذَا تَكَلَّمَ الإِمَامُ، إِلَّا غُفِرَ لَهُ مَا بَيْنَهُ وَبَيْنَ الجُمُعَةِ الأُخْرَى».

٨٨٤ - حَدَّثَنَا أَبُو الْيَمَانِ قَالَ: أَخْبَرَنَا شُعَيْبٌ، عَنِ الزُّهْرِيِّ: قَالَ طَاوُسٌ: قُلْتُ لِابْنِ عَبَّاسٍ: ذَكَرُوا أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ قَالَ: «اغْتَسِلُوا يَوْمَ الجُمُعَةِ وَاغْسِلُوا رُؤُوسَكُمْ، وَإِنْ لَمْ تَكُونُوا جُنُباً، وَأَصِيبُوا مِنَ الطِّيبِ». قَالَ ابْنُ عَبَّاسٍ: أَمَّا الْغُسْلُ فَنَعَمْ، وَأَمَّا الطِّيبُ فَلَا أَدْرِي.

٨٨٥ - حَدَّثَنَا إِبْرَاهِيمُ بْنُ مُوسَى قَالَ: أَخْبَرَنَا هِشَامٌ: أَنَّ ابْنَ جُرَيْجٍ أَخْبَرَهُمْ قَالَ: أَخْبَرَنِي إِبْرَاهِيمُ بْنُ مَيْسَرَةَ، عَنْ طَاوُسٍ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللهُ عَنْهُمَا: أَنَّهُ ذَكَرَ قَوْلَ النَّبِيِّ ﷺ فِي الْغُسْلِ يَوْمَ الجُمُعَةِ، فَقُلْتُ لِابْنِ عَبَّاسٍ: أَيَمَسُّ طِيباً أَوْ دُهْناً، إِنْ كَانَ عِنْدَ أَهْلِهِ؟ فَقَالَ: لَا أَعْلَمُهُ.

٧ - باب: يَلْبَسُ أَحْسَنَ مَا يَجِدُ.

٨٨٦ - حَدَّثَنَا عَبْدُ اللهِ بْنُ يُوسُفَ قَالَ: أَخْبَرَنَا مَالِكٌ، عَنْ نَافِعٍ، عَنْ عَبْدِ اللهِ بْنِ عُمَرَ: أَنَّ عُمَرَ بْنَ الخَطَّابِ رَأَى حُلَّةً سِيَرَاءَ عِنْدَ بَابِ المَسْجِدِ، فَقَالَ: يَا رَسُولَ اللهِ، لَوِ اشْتَرَيْتَ هٰذِهِ، فَلَبِسْتَهَا يَوْمَ الجُمُعَةِ، وَلِلْوَفْدِ إِذَا قَدِمُوا عَلَيْكَ. فَقَالَ رَسُولُ اللهِ ﷺ: «إِنَّمَا يَلْبَسُ هٰذِهِ مَنْ لَا خَلَاقَ لَهُ فِي الآخِرَةِ». ثُمَّ جَاءَتْ رَسُولَ اللهِ ﷺ مِنْهَا حُلَلٌ، فَأَعْطَى عُمَرَ بْنَ الخَطَّابِ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ مِنْهَا حُلَّةً، فَقَالَ عُمَرُ: يَا رَسُولَ اللهِ، كَسَوْتَنِيهَا وَقَدْ قُلْتَ فِي حُلَّةِ عُطَارِدٍ مَا قُلْتَ؟ قَالَ

Dieu (ç), pour que tu la mettes." En effet, 'Umar ben al-Khaṭâb (r) offrit ensuite cette robe à son frère polythéiste qui était à la Mecque.

R. 8 - Sur le fait de se curer les dents le jour du vendredi

* D'après 'Abu Sa'îd, le Prophète (ç) [dit]: ... et il doit se curer les dents.

887 - Abu Hurayra (r): Le Messager de Dieu (ç) a dit: "Si [je ne craignais pas que] ce serait pénible pour ma Umma — ou: pour les gens — je leur aurais ordonné de se curer les dents avec chaque prière."

888 - Anas dit: «Le Messager de Dieu (ç) dit: "J'ai trop insisté à vous recommander le cure-dent..."»

889 - Ḥudhayfa dit: «En se levant la nuit (pour prier), le Prophète (ç) se nettoyait la bouche.»

R. 9 - Sur celui qui utilise le cure-dent d'autrui

890 - 'Â'icha (r) dit: «Une fois[1], 'Abd-ar-Raḥmân ben Abu Bakr entra en se frottant les dents. Le Messager de Dieu (ç) le regarda; et moi de lui dire: "Donne-moi ce cure-dent! ô 'Abd-ar-Raḥmân!" En effet, il me le donna et moi de le fendre et de le mâchonner. Je le donnai ensuite au Messager de Dieu (ç) qui s'en cura les dents tout en étant appuyé sur ma poitrine.»

R. 10 - Que doit-on réciter [du Coran] pendant le prière du *fajr* du jour du vendredi

891 - Abu Hurayra (r) dit: «Dans la prière du *fajr* du jour du vendredi, le Prophète (ç) récitait la sourate de: *'Alif-lâm-mîm tanzîlu — as-sajda*[2] et celle de: *Hal 'atâ 'ala-l-'insâni...*[3].»

R. 11 - Sur la prière du vendredi dans les villages et les villes

892 - Ibn 'Abbâs: Le premier office du vendredi — après un vendredi célébré

(1) Durant la maladie du Prophète.
(2) La sourate d'*as-Sajda*.
(3) La sourate d'*al-'Insân*.

رَسُولُ ٱللهِ ﷺ: «إِنِّي لَمْ أَكْسُكَهَا لِتَلْبَسَهَا». فَكَسَاهَا عُمَرُ بْنُ الخَطَّابِ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ أَخاً لَهُ بِمَكَّةَ مُشْرِكاً.

٨ - باب: السِّوَاكِ يَوْمَ الجُمُعَةِ.

وَقالَ أَبُو سَعِيدٍ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ: «يَسْتَنُّ».

٨٨٧ - حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ يُوسُفَ قَالَ: أَخْبَرَنَا مالِكٌ، عَنْ أَبِي الزِّنَادِ، عَنِ الأَعْرَجِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ قَالَ: «لَوْلَا أَنْ أَشُقَّ عَلَى أُمَّتِي - أَوْ عَلَى النَّاسِ - لَأَمَرْتُهُمْ بِالسِّوَاكِ مَعَ كُلِّ صَلَاةٍ».

٨٨٨ - حَدَّثَنَا أَبُو مَعْمَرٍ قالَ: حَدَّثَنَا عَبْدُ الْوَارِثِ قالَ: حَدَّثَنَا شُعَيْبُ بْنُ الحَبْحَابِ: حَدَّثَنَا أَنَسٌ قالَ: قالَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ: «أَكْثَرْتُ عَلَيْكُمْ فِي السِّوَاكِ».

٨٨٩ - حدّثنا مُحَمَّدُ بْنُ كَثِيرٍ قالَ: أَخْبَرَنَا سُفْيَانُ، عَنْ مَنْصُورٍ وَحُصَيْنٍ، عَنْ أَبِي وَائِلٍ، عَنْ حُذَيْفَةَ قالَ: كَانَ النَّبِيُّ ﷺ إِذَا قَامَ مِنَ اللَّيْلِ يَشُوصُ فَاهُ.

٩ - بابُ: مَنْ تَسَوَّكَ بِسِوَاكِ غَيْرِهِ.

٨٩٠ - حَدَّثَنَا إِسْماعِيلُ قالَ: حَدَّثَنِي سُلَيْمانُ بْنُ بِلالٍ قَالَ: قالَ هِشَامُ بْنُ عُرْوَةَ: أَخْبَرَنِي أَبِي، عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا قالَتْ: دَخَلَ عَبْدُ الرَّحْمٰنِ بْنُ أَبي بَكْرٍ، وَمَعَهُ سِوَاكٌ يَسْتَنُّ بِهِ، فَنَظَرَ إِلَيْهِ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ، فَقُلْتُ لَهُ: أَعْطِنِي هٰذَا السِّوَاكَ يا عَبْدَ الرَّحْمٰنِ، فَأَعْطَانِيهِ، فَقَصَمْتُهُ، ثُمَّ مَضَغْتُهُ، فَأَعْطَيْتُهُ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ فَٱسْتَنَّ بِهِ، وَهُوَ مُسْتَسْنِدٌ إِلَى صَدْرِي.

١٠ - باب: مَا يُقْرَأُ فِي صَلَاةِ الْفَجْرِ يَومَ الجُمُعَةِ.

٨٩١ - حَدَّثَنَا أَبُو نُعَيْمٍ قالَ: حَدَّثَنَا سُفْيَانُ، عَنْ سَعْدِ بْنِ إِبْراهِيمَ، عَنْ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ - هُوَ ٱبْنُ هُرْمُزَ - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ قالَ: كَانَ النَّبِيُّ ﷺ يَقْرَأُ في الجُمُعَةِ، فِي صَلَاةِ الْفَجْرِ: ﴿الٓمٓ تَنزِيلُ﴾[1]. السَّجْدَةَ، وَ: ﴿هَلْ أَتَىٰ عَلَى ٱلْإِنسَٰنِ﴾[2].

١١ - باب: الجُمُعَةِ فِي الْقُرَى وَالمُدُنِ.

٨٩٢ - حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ المُثَنَّى قَالَ: حَدَّثَنَا أَبو عامِرٍ العَقَدِيُّ قَالَ: حَدَّثَنا إِبْرَاهِيمُ بْنُ طَهْمَانَ، عَنْ أَبِي جَمْرَةَ الضُّبَعِيِّ، عَنِ ٱبْنِ عَبَّاسٍ أَنَّهُ قالَ: إِنَّ أَوَّلَ جُمُعَةٍ جُمِّعَتْ - بَعْدَ جُمُعَةٍ

---

(١) سورة السجدة: الآيتان ١ - ٢.

(٢) سورة الإنسان: الآية ١.

dans la mosquée du Messager de Dieu (ç) — fut dans la mosquée des 'Abd-al-Qays, à Juwâthya, dans le Baḥrayn.

893 - Ibn 'Umar (r): Le Messager de Dieu (ç) a dit: "Chacun de vous est un pasteur..."

* Al-Layth ajoute: Yûnus dit: «Ruzayq ben Ḥukay écrivit à ibn Chihâb — j'étais avec lui à Wâdi-l-Qura — et lui demanda s'il pouvait présider l'office du vendredi. Signalons que Ruzayq cultivait une terre sur laquelle il y avait un groupe formé de noirs et d'autres personnes. De plus, il était le gouverneur de 'Ayla.

«Ibn Chihâb lui écrivit — j'étais en train d'entendre — et lui ordonna de présider la prière du vendredi en lui rapportant que Sâlîm lui avait dit que 'Abd-ul-Lâh ben 'Umar disait: "J'ai entendu le Messager de Dieu (ç) dire: *Chacun de vous est un pasteur et chacun de vous est responsable de son troupeau; l'imam est pasteur et est responsable de son troupeau; l'homme est pasteur au sein de sa famille et est responsable de son troupeau; la femme est pasteur dans la maison de son époux et est responsable de son troupeau; le serviteur est pasteur quant aux biens de son maître et est responsable de son troupeau.*

«"Je crois qu'il a aussi dit: ... *L'homme est pasteur quant aux biens de son père et est responsable de son troupeau. Chacun de vous est pasteur et chacun est responsable de son troupeau.*"»

R. 12 - Est-ce que ceux qui n'assistent pas à la prière du vendredi — femmes, enfants et autres — doivent faire des ablutions majeures?

* Ibn 'Umar: Les ablutions majeures doivent être faites par ceux pour qui la prière du vendredi est obligatoire.

894 - 'Abd-ul-Lâh ben 'Umar (r) dit: «Celui d'entre vous qui [veut] venir à l'office du vendredi, qu'il fasse des ablutions majeures!»

895 - Abu Sa'îd al-Khudry (r): Le Messager de Dieu (ç) a dit: "Les ablutions majeures du jour du vendredi sont obligatoires pour tout pubère."

896 - Abu Hurayra dit: «Le Messager de Dieu (ç) dit: "Nous serons les derniers et nous serons les premiers le jour de la Résurrection. Les autres ont reçu

في مَسْجِدِ رَسُولِ آللهِ ﷺ ـ في مَسْجِدِ عَبْدِ الْقَيْسِ، بِجُوَاثَى مِنَ الْبَحْرَيْنِ.

٨٩٣ ـ حَدَّثَنَا بِشْرُ بْنُ مُحَمَّدٍ قالَ: أَخْبَرَنَا عَبْدُ آللهِ قالَ: أَخْبَرَنَا يُونُسُ، عَنِ الزُّهْرِيِّ قالَ: أَخْبَرَنَا سَالِمُ بْنُ عَبْدِ آللهِ، عَنِ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ آللهُ عَنْهُمَا: أَنَّ رَسُولَ آللهِ ﷺ يَقُولُ: «كُلُّكُمْ رَاعٍ».

وَزَادَ اللَّيْثُ: قالَ يُونُسُ: كَتَبَ رُزَيْقُ بْنُ حُكَيْمٍ إِلَى آبْنِ شِهَابٍ ـ وَأَنَا مَعَهُ يَوْمَئِذٍ بِوَادِي الْقُرَى ـ: هَلْ تَرَى أَنْ أُجَمِّعَ؟ وَرُزَيْقٌ عامِلٌ عَلَى أَرْضٍ يَعْمَلُهَا، وَفِيهَا جَمَاعَةٌ مِنَ السُّودَانِ وَغَيْرِهِمْ، وَرُزَيْقٌ يَوْمَئِذٍ عَلَى أَيْلَةَ، فَكَتَبَ آبْنُ شِهَابٍ ـ، وَأَنَا أَسْمَعُ ـ يَأْمُرُهُ أَنْ يُجَمِّعَ، يُخْبِرُهُ: أَنَّ سَالِماً حَدَّثَهُ: أَنَّ عَبْدَ آللهِ بْنَ عُمَرَ يَقُولُ: سَمِعْتُ رَسُولَ آللهِ ﷺ يَقُولُ: «كُلُّكُمْ رَاعٍ، وَكُلُّكُمْ مَسْؤُولٌ عَنْ رَعِيَّتِهِ، الإِمَامُ رَاعٍ وَمَسْؤُولٌ عَنْ رَعِيَّتِهِ، وَالرَّجُلُ رَاعٍ فِي أَهْلِهِ وَهُوَ مَسْؤُولٌ عَنْ رَعِيَّتِهِ، وَالمَرْأَةُ رَاعِيَةٌ في بَيْتِ زَوْجِهَا وَمَسْؤُولَةٌ عَنْ رَعِيَّتِهَا، وَالخَادِمُ رَاعٍ في مالِ سَيِّدِهِ وَمَسْؤُولٌ عَنْ رَعِيَّتِهِ» ـ قالَ: وَحَسِبْتُ أَنْ قَدْ قالَ: «وَالرَّجُلُ رَاعٍ في مالِ أَبِيهِ وَمَسْؤُولٌ عَنْ رَعِيَّتِهِ، وَكُلُّكُمْ رَاعٍ وَمَسْؤُولٌ عَنْ رَعِيَّتِهِ».

١٢ ـ بابٌ: هَلْ عَلَى مَنْ لَمْ يَشْهَدِ الجُمُعَةَ غُسْلٌ، مِنَ النساءِ وَالصِّبْيانِ وَغَيْرِهِمْ.

وَقَالَ آبْنُ عُمَرَ: إِنَّمَا الْغُسْلُ عَلَى مَنْ تَجِبُ عَلَيْهِ الجُمُعَةُ.

٨٩٤ ـ حَدَّثَنَا أَبُو الْيَمانِ قَالَ: أَخْبَرَنَا شُعَيْبٌ، عَنِ الزُّهْرِيِّ قَالَ: حَدَّثَنِي سَالِمُ بْنُ عَبْدِ آللهِ: أَنَّهُ سَمِعَ عَبْدَ آللهِ بْنَ عُمَرَ رَضِيَ آللهُ عَنْهُمَا يَقُولُ: سَمِعْتُ رَسُولَ آللهِ ﷺ يَقُولُ: «مَنْ جَاءَ مِنْكُمْ الجُمُعَةَ فَلْيَغْتَسِلْ».

٨٩٥ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ آللهِ بْنُ مَسْلَمَةَ، عَنْ مَالِكٍ، عَنْ صَفْوَانَ بْنِ سُلَيْمٍ، عَنْ عَطَاءِ بْنِ يَسَارٍ، عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الخُدْرِيِّ رَضِيَ آللهُ عَنْهُ: أَنَّ رَسُولَ آللهِ ﷺ قَالَ: «غُسْلُ يَوْمِ الجُمُعَةِ وَاجِبٌ عَلَى كُلِّ مُحْتَلِمٍ».

٨٩٦ ـ حَدَّثَنَا مُسْلِمُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ قَالَ: حَدَّثَنَا وُهَيْبٌ قَالَ: حَدَّثَنَا ابْنُ طَاوُسٍ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ قَالَ: قَالَ رَسُولُ آللهِ ﷺ: «نَحْنُ الآخِرُونَ السَّابِقُونَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ، أُوتُوا الْكِتَابَ

l'Ecriture avant nous et nous l'avons reçue après eux. C'est ce jour[1] sur lequel ils ont divergé. Quant à nous, Dieu nous a guidés à lui. Demain est pour les Juifs et le lendemain est pour les Chrétiens." Il garda ensuite le silence.

897 - «Puis il dit: "Chaque Musulman doit faire des ablutions majeures une fois tous les sept jour où il lavera sa tête et son corps."»

898 - Rapporté [aussi] par 'Abân ben Ṣâliḥ, et ce de Mujâhid, de Ṭâwûs, d'Abu Hurayra qui dit: «Le Prophète (ç) a dit: "Dieu, le Très Haut, a un droit auprès de chaque Musulman: faire des ablutions majeures un jours tous les sept jours."»

r. 13/899 - D'après Ibn 'Umar, le Prophète (ç) dit: «Donnez la permission aux femmes de venir la nuit à la mosquée.»

900 - D'après Nâfi', Ibn 'Umar dit: «'Umar avait une épouse qui assistait à la prière en groupe dans la mosquée pendant les prières du *fajr* et du *'ichâ'*. On lui dit alors: "Pourquoi sors-tu bien que tu sais que 'Umar déteste cela et est en plus jaloux? — Et qu'est-ce qui l'empêche de me l'interdire? demanda-t-elle — Ce qui l'empêche sont ces propos du Messager de Dieu (ç): *N'empêchez pas les servantes de Dieu (c.à.d les femmes) de venir aux mosquées de Dieu!"»*

R. 14 - Sur la permision [de ne pas venir] au cas où l'on ne s'est pas présenté pour la prière du vendredi à cause de la pluie

901 - D'après 'Abd-ul-Lâh ben al-Ḥârith, le cousin paternel de Muḥammad ben Sîrîn, Ibn 'Abbâs dit à son muezzin en un jour pluvieux: "Lorsque tu arrives à: *J'atteste que Muḥammad est le Messager de Dieu* ne dit pas: *Accourez à la prière!* Dis plutôt: *Priez dans vos maisons!*" [En entendant cela], les présents semblaient ne pas admettre la chose. Et Ibn 'Abbâs de dire: "Cela a été fait par celui qui est mieux que moi. Certes, la prière du vendredi est obligatoire, mais je n'ai pas voulu vous causer de gêne ni que vous marchiez dans la boue en glissant."

(1) C.à.d, le vendredi.

مِنْ قَبْلِنَا، وَأُوتِينَاهُ مِنْ بَعْدِهِمْ، فَهٰذَا الْيَوْمُ الَّذِي ٱخْتَلَفُوا فِيهِ، فَهَدَانَا ٱللهُ، فَغَداً لِلْيَهُودِ، وَبَعْدَ غَدٍ لِلنَّصَارَى». فَسَكَتَ.

٨٩٧ ـ ثُمَّ قَالَ: «حَقٌّ عَلَى كُلِّ مُسْلِمٍ، أَنْ يَغْتَسِلَ فِي كُلِّ سَبْعَةِ أَيَّامٍ يَوْماً، يَغْسِلُ فِيهِ رَأْسَهُ وَجَسَدَهُ».

٨٩٨ ـ رَوَاهُ أَبَانُ بْنُ صَالِحٍ، عَنْ مُجَاهِدٍ، عَنْ طَاوُسٍ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ قَالَ: قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «لله تَعَالَى عَلَى كُلِّ مُسْلِمٍ حَقٌّ، أَنْ يَغْتَسِلَ فِي كُلِّ سَبْعَةِ أَيَّامٍ يَوْماً».

١٣ ـ باب ٨٩٩ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ مُحَمَّدٍ: حَدَّثَنَا شَبَابَةُ: حَدَّثَنَا وَرْقَاءُ، عَنْ عَمْرِو بْنِ دِينَارٍ، عَنْ مُجَاهِدٍ، عَنِ ٱبْنِ عُمَرَ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «ٱئْذَنُوا لِلنِّسَاءِ بِاللَّيْلِ إِلَى الْمَسَاجِدِ».

٩٠٠ ـ حَدَّثَنَا يُوسُفُ بْنُ مُوسَى: حَدَّثَنَا أَبُو أُسَامَةَ: حَدَّثَنَا عُبَيْدُ ٱللهِ بْنُ عُمَرَ، عَنْ نَافِعٍ، عَنِ ٱبْنِ عُمَرَ قَالَ: كَانَتِ ٱمْرَأَةٌ لِعُمَرَ، تَشْهَدُ صَلَاةَ الصُّبْحِ وَالْعِشَاءِ فِي الْجَمَاعَةِ فِي الْمَسْجِدِ، فَقِيلَ لَهَا: لِمَ تَخْرُجِينَ، وَقَدْ تَعْلَمِينَ أَنَّ عُمَرَ يَكْرَهُ ذٰلِكَ وَيَغَارُ؟ قَالَتْ: وَمَا يَمْنَعُهُ أَنْ يَنْهَانِي؟ قَالَ: يَمْنَعُهُ قَوْلُ رَسُولِ ٱللهِ ﷺ: «لَا تَمْنَعُوا إِمَاءَ ٱللهِ مَسَاجِدَ ٱللهِ».

١٤ ـ باب: الرُّخْصَةِ إِنْ لَمْ يَحْضُرِ الْجُمُعَةَ فِي الْمَطَرِ.

٩٠١ ـ حَدَّثَنَا مُسَدَّدٌ قَالَ: حَدَّثَنَا إِسْمَاعِيلُ قَالَ: أَخْبَرَنِي عَبْدُ الْحَمِيدِ، صَاحِبُ الزِّيَادِيِّ، قَالَ: حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ الْحَارِثِ، ٱبْنُ عَمِّ مُحَمَّدِ بْنِ سِيرِينَ: قَالَ ٱبْنُ عَبَّاسٍ لِمُؤَذِّنِهِ فِي يَوْمٍ مَطِيرٍ: إِذَا قُلْتَ: أَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّداً رَسُولُ ٱللهِ، فَلَا تَقُلْ حَيَّ عَلَى الصَّلَاةِ، قُلْ صَلُّوا فِي بُيُوتِكُمْ. فَكَأَنَّ النَّاسَ ٱسْتَنْكَرُوا، قَالَ: فَعَلَهُ مَنْ هُوَ خَيْرٌ مِنِّي، إِنَّ الْجُمُعَةَ عَزْمَةٌ، وَإِنِّي كَرِهْتُ أَنْ أُحْرِجَكُمْ، فَتَمْشُونَ فِي الطِّينِ وَٱلدَّحَضِ.

R. 15 - A partir de quelle distance doit-on venir à la prière du vendredi? Et pour qui est-elle obligatoire?

Car Dieu, Majestueux et puissant, dit: **Quand on appelle à la prière à un moment d'un vendredi**[1]...

* 'Aṭâ': Lorsqu'on est dans un village à population agglomérée et qu'on appelle à la prière du vendredi, on doit assister soit qu'on a entendu l'appel ou non.

* 'Anas (r) faisait parfois la prière du vendredi et des fois il ne la faisait pas, et ce en étant dans sa résidence à az-Zâwiya, à deux *farsakh* [de Bassorah].

902 - 'Â'icha, l'épouse du Prophète (ç), dit: «Le jour du vendredi, les gens arrivaient les uns après les autres de leurs maisons et d'al-'Awâly tout poussiéreux et transpirants. Une fois, un homme d'entre eux vint voir le Messager de Dieu (ç) qui était chez moi... Le Prophète (ç) dit alors: "Si seulement vous vous purifiez pour votre jour-ci!"»

R. 16 - Le temps de la prière du vendredi commence à partir du moment où le soleil commence à s'incliner vers l'ouest

* Cela est rapporté des personnes suivantes: 'Umar, 'Ali, an-Nu'mân ben Bachîr et 'Amrû ben Ḥurayth (que Dieu les agrée tous).

903 - Yaḥya ben Sa'îd [rapporte] avoir interrogé 'Amra sur les ablutions majeures le jour du vendredi et que celle-ci répondit: 'Â'icha (r) a dit: «Les gens travaillaient eux-mêmes. Et pour assister à la prière du vendredi, ils s'y rendaient en gardant leur état [d'ouvriers]. D'où, il leur fut dit: "Si seulement vous vous laviez!"»

904 - 'Anas ben Mâlik (r): Le Prophète (ç) faisait la prière du vendredi lorsque le soleil penchait [de l'autre côté du ciel].

905 - D'après Ḥumayd, 'Anas dit: «Nous accomplissions tôt la prière du vendredi et nous faisions la sieste après l'avoir faite.»

(1) Al-Jumu'a, 9.

١٥ - باب: مِنْ أَيْنَ تُؤْتَى الجُمُعَةُ، وَعَلَى مَنْ تَجِبُ.

لِقَوْلِ ٱللهِ جَلَّ وَعَزَّ: ﴿إِذَا نُودِىَ لِلصَّلَوٰةِ مِن يَوْمِ ٱلْجُمُعَةِ﴾[1].

وَقَالَ عَطَاءٌ: إِذَا كُنْتَ في قَرْيَةٍ جَامِعَةٍ، فَنُودِيَ بِالصَّلَاةِ مِنْ يَوْمِ الجُمُعَةِ، فَحَقٌّ عَلَيْكَ أَنْ تَشْهَدَهَا، سَمِعْتَ النِّدَاءَ أَوْ لَمْ تَسْمَعْهُ.

وَكَانَ أَنَسٌ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ في قَصْرِهِ، أَحْيَاناً يُجَمِّعُ وَأَحْيَاناً لَا يُجَمِّعُ، وَهُوَ بِالزَّاوِيَةِ عَلَى فَرْسَخَيْنِ.

٩٠٢ - حَدَّثَنَا أَحْمَدُ قَالَ: حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ وَهْبٍ قَالَ: أَخْبَرَنِي عَمْرُو بْنُ الحَارِثِ، عَنْ عُبَيْدِ ٱللهِ بْنِ أَبِي جَعْفَرٍ: أَنَّ مُحَمَّدَ بْنَ جَعْفَرِ بْنِ الزُّبَيْرِ حَدَّثَهُ، عَنْ عُرْوَةَ بْنِ الزُّبَيْرِ، عَنْ عائِشَةَ زَوْجِ النَّبِيِّ ﷺ قالَتْ: كانَ النَّاسُ يَنْتَابُونَ يَوْمَ الجُمُعَةِ مِنْ مَنَازِلِهِمْ وَالْعَوَالِي، فَيَأْتُونَ في الْغُبَارِ يُصِيبُهُمُ الْغُبَارُ وَالْعَرَقُ، فَيَخْرُجُ مِنْهُمُ الْعَرَقُ، فَأَتَى رَسُولَ ٱللهِ ﷺ إِنْسَانٌ مِنْهُمْ - وَهُوَ عِنْدِي - فَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «لَوْ أَنَّكُمْ تَطَهَّرْتُمْ لِيَوْمِكُمْ هٰذَا».

١٦ - باب: وَقْتُ الجُمُعَةِ إِذَا زَالَتِ الشَّمْسُ.

وَكَذٰلِكَ يُرْوَى عَنْ عُمَرَ، وَعَلِيٍّ، وَالنُّعْمَانِ بْنِ بَشِيرٍ، وَعَمْرِو بْنِ حُرَيْثٍ، رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمْ.

٩٠٣ - حَدَّثَنَا عَبْدَانُ قالَ: أَخْبَرَنَا عَبْدُ ٱللهِ قَالَ: أَخْبَرَنَا يَحْيَى بْنُ سَعِيدٍ: أَنَّهُ سَأَلَ عَمْرَةَ عَنِ الْغُسْلِ يَوْمَ الجُمُعَةِ، فَقَالَتْ: قَالَتْ عائِشَةُ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا: كَانَ النَّاسُ مَهَنَةَ أَنْفُسِهِمْ، وَكانوا إِذَا رَاحُوا إِلَى الجُمُعَةِ رَاحُوا في هَيْئَتِهِمْ، فَقِيلَ لَهُمْ: «لَوْ ٱغْتَسَلْتُمْ».

٩٠٤ - حَدَّثَنَا سُرَيْجُ بْنُ النُّعْمَانِ قَالَ: حَدَّثَنَا فُلَيْحُ بْنُ سُلَيْمَانَ، عَنْ عُثْمانَ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ بْنِ عُثْمانَ التَّيْمِيِّ، عَنْ أَنَسِ بْنِ مالِكٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ كانَ يُصَلِّي الجُمُعَةَ حِينَ تَمِيلُ الشَّمْسُ.

٩٠٥ - حَدَّثَنَا عَبْدَانُ قَالَ: أَخْبَرَنا عَبْدُ ٱللهِ قَالَ: أَخْبَرَنَا حُمَيْدٌ، عَنْ أَنَسٍ قَالَ: كُنَّا نُبَكِّرُ بِالجُمُعَةِ، وَنَقِيلُ بَعْدَ الجُمُعَةِ.

---

(١) سورة الجمعة: الآية ٩

R. 17 - Lorsque la chaleur devient torride le jour du vendredi

906 - Abu Khalda — C'est-à-dire Khâlid ben Dinâr — dit: «J'ai entendu 'Anas ben Mâlik dire: "Lorsque le froid était intense, le Prophète (ç) faisait tôt la prière; lorsque la chaleur devient torride, il attendait la fraîcheur pour [accomplir] la prière." C'est-à-dire, celle du vendredi.»

* Yûnus ben Bukayr: Abu Khalda nous a rapporté cela en citant "pour [accomplir] la prière" sans toutefois citer le vendredi.

* Bichr ben Thâbit: Abu Khalda nous a rapporté ceci: «Un certain gouverneur nous fit la prière du vendredi puis dit à 'Anas (r): "Comment le Prophète (ç) faisait-il la prière du *ḍuhr*?"»

R. 18 - Sur le fait de marcher pour aller à la prière du vendredi

* Sur: ... **empressez-vous au Rappel de Dieu**(1).

* Sur celui qui dit que le *sa'y* (l'empressement) est le fait d'œuvrer et de partir, et ce en se basant sur: *wa sa'â lahâ sa'yahâ*(2).

* Ibn 'Abbâs (r): «A ce moment(3) la vente sera illicite.»

* 'Aṭâ': Tous les arts et métiers deviennent illicites...

* 'Ibrâhîm ben Sa'd — d'az-Zuhry — dit: «Lorsque le muezzin prononce le *'adhân* on doit assister à la prière du vendredi [même] si on est en voyage.»

907 - 'Abâba ben Rifâ'a dit: «Abu 'Abs me rencontra au moment où j'allais à la prière du vendredi et il me dit: "J'ai entendu le Prophète (ç) dire: *Celui dont les pieds ont été empoussiérés pour la cause de Dieu, Dieu le préservera du Feu.*"»

908 - Abu Salama ben 'Abd-ar-Raḥmân: Abu Hurayra dit: «J'ai entendu le Messager de Dieu (ç) dire: "Lorsqu'on appelle à la prière, ne venez pas en vous hâtant! Venez plutôt en marchant et soyez calmes!... Faites la partie que vous rattraperez et terminez ce que vous aurez manqué!"»

909 - D'après 'Abd-ul-Lâh ben Abu Qatâda — Je ne connais ce *ḥadîth* que de

(1) Al-Jumu'a, 9.
(2) *Al-'Isrâ'*, 19.
(3) C.-à-d. une fois le *'adhân* pour la prière prononcée.

١٧ - باب: إِذَا ٱشْتَدَّ الحَرُّ يَوْمَ الجُمُعَةِ.

٩٠٦ - حَدَّثَنا مُحَمَّدُ بْنُ أَبِي بَكْرٍ المُقَدَّمِيُّ قالَ: حَدَّثَنا حَرَمِيُّ بْنُ عُمارَةَ قالَ: حَدَّثَنا أَبُو خلْدَةَ - هُوَ خالِدُ بْنُ دِينارٍ - قالَ: سَمِعْتُ أَنَسَ بْنَ مالِكٍ يَقُولُ: كانَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ إِذا ٱشْتَدَّ الْبَرْدُ بَكَّرَ بِالصَّلاةِ، وَإِذا ٱشْتَدَّ الحَرُّ أَبْرَدَ بِالصَّلاةِ، يَعْنِي الجُمُعَةَ.

قالَ يُونُسُ بْنُ بُكَيْرٍ: أَخْبَرَنا أَبُو خَلْدَةَ فَقالَ: بِالصَّلاةِ، وَلَمْ يَذْكُرِ الجُمُعَةَ.

وَقالَ بِشْرُ بْنُ ثابِتٍ: حَدَّثَنا أَبُو خَلْدَةَ قالَ: صَلَّى بِنا أَمِيرٌ الجُمُعَةَ، ثُمَّ قالَ لِأَنَسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ: كَيْفَ كانَ النَّبِيُّ ﷺ يُصَلِّي الظُّهْرَ؟.

١٨ - باب: المَشْيِ إِلَى الجمُعَةِ

وَقَوْلِ ٱللهِ جَلَّ ذِكْرُهُ: ﴿فَٱسْعَوْاْ إِلَىٰ ذِكْرِ ٱللَّهِ﴾(١).

وَمَنْ قالَ: السَّعْيُ العَمَلُ وَٱلذَّهابُ، لِقَوْلِهِ تَعالَى: ﴿وَسَعَىٰ لَهَا سَعْيَهَا﴾(٢).

وَقالَ ٱبْنُ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُما: يَحْرُمُ الْبَيْعُ حِينَئِذٍ. وَقالَ: عَطاءٌ: تَحْرُمُ الصِّناعاتُ كُلُّها. وَقالَ إِبْراهِيمُ بْنُ سَعْدٍ، عَنِ الزُّهْرِيِّ: إِذا أَذَّنَ المؤَذِّنُ يَوْمَ الجُمُعَةِ، وَهُوَ مُسافِرٌ، فَعَلَيْهِ أَنْ يَشْهَدَ.

٩٠٧ - حَدَّثَنا عَلِيُّ بْنُ عَبْدِ ٱللهِ قالَ: حَدَّثَنا الْوَلِيدُ بْنُ مُسْلِمٍ قالَ: حَدَّثَنا يَزِيدُ بْنُ أَبِي مَرْيَمَ قالَ: حَدَّثَنا عَبايَةُ بْنُ رِفاعَةَ قالَ: أَدْرَكَنِي أَبُو عَبْسٍ، وَأَنا أَذْهَبُ إِلَى الجُمُعَةِ، فَقالَ: سَمِعْتُ النَّبِيَّ ﷺ يَقُولُ: «مَنِ ٱغْبَرَّتْ قَدَماهُ في سَبِيلِ ٱللهِ حَرَّمَهُ ٱللهُ عَلَى النَّارِ».

٩٠٨ - حَدَّثَنا آدَمُ قالَ: حَدَّثَنا ٱبْنُ أَبِي ذِئْبٍ: قالَ الزُّهْرِيُّ، عَنْ سَعِيدٍ وَأَبِي سَلَمَةَ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ.

وَحَدَّثَنا أَبُو الْيَمانِ قالَ: أَخْبَرَنا شُعَيْبٌ، عَنِ الزُّهْرِيِّ قالَ: أَخْبَرَنِي أَبُو سَلَمَةَ بْنُ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ: أَنَّ أَبا هُرَيْرَةَ قالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ يَقُولُ: «إِذا أُقِيمَتِ الصَّلاةُ فَلا تَأْتُوها تَسْعَوْنَ، وَأْتُوها تَمْشُونَ، عَلَيْكُمْ السَّكِينَة، فَما أَدْرَكْتُمْ فَصَلُّوا، وَما فاتَكُمْ فَأَتِمُّوا».

٩٠٩ - حَدَّثَنا عَمْرُو بْنُ عَلِيٍّ قالَ: حَدَّثَنِي أَبُو قُتَيْبَةَ قالَ: حَدَّثَنا عَلِيُّ بْنُ المُبارَكِ، عَنْ

(١) سورة الجمعة: الآية ٩.
(٢) سورة الإسراء: الآية ١٩.

son père —, le Prophète dit: «Ne vous levez que lorsque vous me voyez...! Soyez calme!»

R. 19 - Lors de l'office du vendredi on ne doit pas séparer deux personnes [assises l'une près de l'autre dans la mosquée]

910 - Salmân al-Fârisy dit: «Le Messager de Dieu (ç) a dit: "Celui qui fait des ablutions majeures le jour du vendredi, se purifie autant qu'il le peut, se pommade ou met du baume, sort [pour la prière], ne sépare pas deux personnes [assises l'une près de l'autre dans la mosquée], prie autant que cela lui est possible puis, à l'arrivée de l'imam, commence à écouter attentivement..., celui-là verra pardonnés ses péchés commis jusqu'au vendredi prochain."»

R. 20 - Le jour du vendredi, aucun ne doit faire lever son frère et prendre sa place

911 - Ibn Jurayḥ dit: «J'ai entendu Nâfi' dire: J'ai entendu ibn 'Umar (r) dire: "Le Prophète (ç) a interdit qu'un homme fasse lever son frère de sa place et s'y assoie."

«J'ai dit alors à Nâfi': "Est-ce que cela concerne la prière du vendredi?

— [La prière du] vendredi et les autres [prières], m'a-t-il répondu."»

R. 21 - Sur le *'adhân* le jour du vendredi

912 - As-Sâ'ib ben Yazîd dit: «Du vivant du Prophète (ç), ainsi que d'Abu Bakr et de 'Umar (r), le premier appel pour la prière du vendredi se faisait dès que l'imâm était assis sur le minbar. Mais 'Uthmân (r) ajouta durant son califat — où le nombre de gens devint élevé — le troisième appel à az-Zawrâ'.»

R. 22 - Sur le muezzin unique le jour de vendredi

913 - As-Sâ'ib ben Yazîd: Celui qui ajouta le troisième *'adhân* pour le jour du vendredi fut 'Uthmân ben 'Affân (r), et ce lorsque le nombre des habitants de Médine était devenu élevé. Quant au temps du Prophète (ç), il n'y avait qu'un seul muezzin. De plus, on faisait le *'adhân* le jour du vendredi dès que l'imam s'était assis — c'est-à-dire sur le minbar.

يَحْيىٰ بْنِ أَبِي كَثِيرٍ، عَنْ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ أَبِي قَتَادَةَ، لا أَعْلَمُهُ إِلَّا عَنْ أَبِيهِ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «لَا تَقُومُوا حَتَّى تَرَوْنِي وَعَلَيْكُمُ السَّكِينَةُ».

١٩ ـ باب: لَا يُفَرَّقُ بَيْنَ ٱثْنَيْنِ يَوْمَ الْجُمُعَةِ.

٩١٠ ـ حَدَّثَنَا عَبْدَانُ قَالَ: أَخْبَرَنَا عَبْدُ ٱللهِ قَالَ: أَخْبَرَنَا ابْنُ أَبِي ذِئْبٍ، عَنْ سَعِيدٍ المَقْبُرِيِّ، عِنْ أَبِيهِ، عَنِ ابْنِ وَدِيعَةَ، عَنْ سَلْمَانَ الفَارِسِيِّ قَالَ: قَالَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ: «مَنِ ٱغْتَسَلَ يَوْمَ الجُمُعَةِ، وَتَطَهَّرَ بِمَا ٱسْتَطَاعَ مِنْ طُهْرٍ، ثُمَّ ٱدَّهَنَ أَوْ مَسَّ مِنْ طِيبٍ، ثُمَّ رَاحَ فَلَمْ يُفَرِّقْ بَيْنَ ٱثْنَيْنِ، فَصَلَّى ما كُتِبَ لَهُ، ثُمَّ إِذَا خَرَجَ الإِمَامُ أَنْصَتَ، غُفِرَ لَهُ ما بَيْنَهُ وَبَيْنَ الجُمُعَةِ الأُخْرَى».

٢٠ ـ باب: لَا يُقِيمُ الرَّجُلُ أَخَاهُ يَوْمَ الجُمُعَةِ وَيَقْعُدُ فِي مَكَانِهِ.

٩١١ ـ حَدَّثَنَا مُحَمَّدٌ قَالَ: أَخْبَرَنَا مَخْلَدُ بْنُ يَزِيدَ قَالَ: أَخْبَرَنَا ٱبْنُ جُرَيْجٍ قَالَ: سَمِعْتُ نَافِعاً يَقُولُ: سَمِعْتُ ٱبْنَ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا يَقُولُ: نَهَى النَّبِيُّ ﷺ أَنْ يُقِيمَ الرَّجُلُ أَخَاهُ مِنْ مَقْعَدِهِ وَيَجْلِسَ فِيهِ. قُلْتُ لِنَافِعٍ: الجُمُعَةَ؟ قَالَ: الجُمُعَةَ وَغَيْرَهَا.

٢١ ـ باب: الأَذَانِ يَوْمَ الجُمُعَةِ.

٩١٢ ـ حَدَّثَنَا آدَمُ قَالَ: حَدَّثَنَا ابْنُ أَبِي ذِئْبٍ، عَنِ الزُّهْرِيِّ، عَنِ السَّائِبِ بْنِ يَزِيدَ قَالَ: كانَ النِّدَاءُ يَوْمَ الجُمُعَةِ، أَوَّلُهُ إِذَا جَلَسَ الإِمَامُ عَلَى المِنْبَرِ، عَلَى عَهْدِ النَّبِيِّ ﷺ وَأَبِي بَكْرٍ وَعُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا، فَلَمَّا كانَ عُثْمانُ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ ـ وَكَثُرَ النَّاسُ ـ زَادَ النِّدَاءَ الثَّالِثَ عَلَى الزَّوْرَاءِ.

٢٢ ـ باب: المُؤَذِّنِ الْوَاحِدِ يَوْمَ الجُمُعَةِ.

٩١٣ ـ حَدَّثَنَا أَبُو نُعَيْمٍ قَالَ: حَدَّثَنَا عَبْدُ الْعَزِيزِ بْنُ أَبِي سَلَمَةَ المَاجِشُونُ، عَنِ الزُّهْرِيِّ، عَنِ السَّائِبِ بْنِ يَزِيدَ: أَنَّ الَّذِي زَادَ التَّأْذِينَ الثَّالِثَ يَوْمَ الجُمُعَةِ عُثْمانُ بْنُ عَفَّانَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ، ـ حِينَ كَثُرَ أَهْلُ المَدِينَةِ ـ وَلَمْ يَكُنْ لِلنَّبِيِّ ﷺ مُؤَذِّنٌ غَيْرُ وَاحِدٍ، وَكَانَ التَّأْذِينُ يَوْمَ الجُمُعَةِ حِينَ يَجْلِسُ الإِمامُ، يَعْنِي عَلَى المِنْبَرِ.

R. 23 - Sur le fait que l'imam répète, du minbar, les formules du *'adhân* lorsqu'il entend cet appel

914 - 'Umâma ben Sahl ben Ḥunayf dit: «J'entendis Mu'âwiya ben Abu Sufyân, qui était assis sur le minbar tandis que le muezzin prononçait le *'adhân* en commençant par: *Al-Lâhu 'akbar al-Lâhu 'akbar,* dire: *Al-Lâhu 'akbar al-Lâhu 'akbar*. Puis le muezzin ajouta: "*Ach-hadu 'ann lâ ilâha illa-l-Lâh.*" et Mu'âwiya de dire: "Moi aussi."

«Le muezzin: *"Ach-hadu 'anna Muḥammad rasûlu-l-Lâh."*

«Mu'âwiya: "Moi aussi."

«A la fin du *'adhân*, Mu'awiya dit: "O gens! j'ai entendu le Messager de Dieu (ç) dire de cet endroit-ci ce que vous venez d'entendre de mes paroles, et ce lorsque le muezzin s'était mis à prononcer le *'adhân.*"»

R. 24 Sur le fait de s'asseoir sur le minbar au moment où l'on est en train de faire le *'adhân*

915 - As-Sâ'ib ben Yazîd: Le deuxième *'adhân* du jour du vendredi fut ordonné par 'Uthmân, et ce lorsque les gens de la Mosquée étaient devenus nombreux. D'autre part, le *'adhân* du jour du vendredi commençait lorsque l'imâm s'asseyait...

R. 25 - Sur le *'adhân* lorsqu'on veut commencer le sermon

916 - Az-Zuhry dit: «J'ai entendu as-Sâ'ib ben Yazîd dire: "Au temps du Messager de Dieu (ç), ainsi qu'au temps d'Abu Bakr et de 'Umar (r), le *'adhân* du jour du vendredi commençait lorsque l'imâm s'asseyait sur le minbar. Mais 'Uthmân (r) ordonna en son temps — où le nombre des musulmans était devenu élevé — de faire un troisième *'adhân* [pour la prière] du jour du vendredi. On le fit à az-Zawrâ', et depuis lors cela était devenu une pratique constante.

R. 26 - Faire le sermon [du vendredi] sur le minbar

* 'Anas (r) dit: Le Prophète (ç) fit un sermon de sur le minbar.

917 - Abu Ḥâzim ben Dinâr: Quelques individus vinrent voir Sahl ben Sa'd

٢٣ - باب: يُؤَذِّنُ الْإِمامُ عَلَى الْمِنْبَرِ إِذا سَمِعَ النِّداءَ.

٩١٤ - حَدَّثَنَا ابْنُ مُقاتِلٍ قَالَ: أَخْبَرَنا عَبْدُ آللهِ قَالَ: أَخْبَرَنا أَبُو بَكْرِ بْنُ عُثْمانَ بْنِ سَهْلِ ابْنِ حُنَيْفٍ، عَنْ أَبِي أُمامَةَ بْنِ سَهْلِ بْنِ حُنَيْفٍ قَالَ: سَمِعْتُ مُعاوِيَةَ بْنَ أَبِي سُفْيانَ، وَهُوَ جالِسٌ عَلَى الْمِنْبَرِ، أَذَّنَ الْمُؤَذِّنُ، قالَ: اللهُ أَكْبَرُ اللهُ أَكْبَرُ، قَالَ مُعاوِيَةُ: اللهُ أَكْبَرُ آللهُ أَكْبَرُ، قَالَ: أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللهُ، فَقالَ مُعاوِيَةُ: وَأَنا، فَقالَ: أَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّداً رَسُولُ آللهِ، فَقالَ مُعاوِيَةُ: وَأَنا، فَلَمَّا أَنْ قَضى التَّأْذِينَ، قَالَ: يا أَيُّها النَّاسُ، إِنِّي سَمِعْتُ رَسُولَ آللهِ ﷺ عَلى هٰذا الْمَجْلِسِ - حِينَ أَذَّنَ الْمُؤَذِّنُ - يَقُولُ ما سَمِعْتُمْ مِنِّي مِنْ مَقالَتِي.

٢٤ - باب: الْجُلُوسِ عَلَى الْمِنْبَرِ عِنْدَ التَّأْذِينِ.

٩١٥ - حَدَّثَنَا يَحْيىٰ بْنُ بُكَيْرٍ قالَ: حَدَّثَنَا اللَّيْثُ، عَنْ عُقَيْلٍ، عَنِ آبْنِ شِهابٍ: أَنَّ السَّائِبَ بْنَ يَزِيدَ أَخْبَرَهُ: أَنَّ التَّأْذِينَ الثَّانِيَ يَوْمَ الْجُمُعَةِ، أَمَرَ بِهِ عُثْمانُ - حِينَ كَثُرَ أَهْلُ الْمَسْجِدِ - وَكانَ التَّأْذِينُ يَوْمَ الْجُمُعَةِ حِينَ يَجْلِسُ الْإِمامُ.

٢٥ - باب: التَّأْذِينِ عِنْدَ الْخُطْبَةِ.

٩١٦ - حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ مُقاتِلٍ قالَ: أَخْبَرَنا عَبْدُ آللهِ قَالَ: أَخْبَرَنا يُونُسُ، عَنِ الزُّهْرِيِّ قَالَ: سَمِعْتُ السَّائِبَ بْنَ يَزِيدَ يَقُولُ: إِنَّ الْأَذانَ يَوْمَ الْجُمُعَةِ، كانَ أَوَّلُهُ حِينَ يَجْلِسُ الْإِمامُ يَوْمَ الجُمُعَةِ عَلَى الْمِنْبَرِ، فِي عَهْدِ رَسُولِ اللهِ ﷺ وَأَبِي بَكْرٍ وَعُمَرَ رَضِيَ اللهُ عَنْهُما، فَلَمَّا كانَ فِي خِلافَةِ عُثْمانَ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ - وَكَثُرُوا - أَمَرَ عُثْمانُ يَوْمَ الْجُمُعَةِ بِالْأَذانِ الثَّالِثِ، فَأُذِّنَ بِهِ عَلَى الزَّوْراءِ، فَثَبَتَ الْأَمْرُ عَلَى ذٰلِكَ.

٢٦ - باب: الْخُطْبَةِ عَلَى الْمِنْبَرِ.

وَقالَ أَنَسٌ رَضِيَ آللهُ عَنْهُ: خَطَبَ النَّبِيُّ ﷺ عَلَى الْمِنْبَرِ.

٩١٧ - حَدَّثَنا قُتَيْبَةُ بْنُ سَعِيدٍ قَالَ: حَدَّثَنا يَعْقُوبُ بْنُ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عَبْدِ اللهِ آبْنِ عَبْدٍ الْقارِيُّ الْقُرَشِيُّ الْإِسْكَنْدَرانِيُّ قالَ: حَدَّثَنا أَبُو حازِمِ بْنُ دِينارٍ: أَنَّ رِجالاً أَتَوْا سَهْلَ بْنَ

as-Sa'idy et se mirent à se contredire les uns les autres au sujet du bois du minbar du Prophète. Et comme ils l'interrogèrent sur la question, Sahl répondit: «Par Dieu! je connais de quel bois il était fabriqué et je l'ai vu le premier jour où on l'a placé et le premier jour où le Messager de Dieu (ç) s'est assis sur lui...

«Eh bien! le Messager de Dieu (ç) envoya dire à Une telle — une femme dont Sahl cita le nom —: "Donne l'ordre à ton serviteur, le menuisier, de me fabriquer des planches sur lesquelles je pourrai m'asseoir au moment où je parle aux gens!" En effet, la femme donna l'ordre au menuisier, qui fabriqua la chose à partir du tamarix(1) de Ghâba et l'apporta [à sa maîtresse]. Et celle-ci d'envoyer [informer] le Messager de Dieu (ç) qui donna l'ordre de la placer ici. Je vis ensuite le Messager de Dieu (ç) qui priait et prononçait le *tekbîr* en étant sur elle. Il fit le *rukû'* en restant sur elle, descendit et recula pour se prosterner juste près du bas du minbar puis recommença. Après la fin de la prière, il tourna vers les présents et dit: "O gens! je ne fais cela que pour que vous pouviez me suivre et apprendre ma prière."»

918 - Ibn 'Anas [rapporte] avoir entendu Jâbir ben 'Abd-ul-Lâh dire: «Il y avait un tronc sur lequel se mettait le Prophète (ç) [pour faire le sermon]. Mais lorsqu'on avait fabriqué le minbar, on entendit de ce tronc un son similaire à celui d'une chamelle sur le point de mettre bas. Cela dura jusqu'au moment où le Prophète (ç) descendit [du minbar] et posa la main sur lui (le tronc)».

* De Sulaymân, de Yaḥya qui dit: Ḥafṣ ben 'Ubayd-ul-Lâh ben 'Anas m'a rapporté qu'il avait entendu Jâbir...

919 - D'après Sâlim, son père dit: «J'ai entendu le Prophète (ç) faire un sermon de sur le minbar. Il a dit: "Celui qui vient à la prière du vendredi doit faire des ablutions majeures."»

R. 27 - Sur le fait de prononcer le sermon en étant debout

* 'Anas dit: Tandis que le Prophète (ç) faisait le sermon en étant debout...

920 - D'après Nâfi', ibn 'Umar (r) dit: «Le Prophète (ç) faisait le sermon debout puis s'assoyait puis se mettait debout... C'est-à-dire comme on le fait aujourd'hui.»

(1) Il s'agit exactement du *tamariscus orientalis*.

سَعْدٍ السَّاعِدِيَّ، وَقَدِ آمْتَرَوْا فِي المِنْبَرِ مِمَّ عُودُهُ، فَسَأَلُوهُ عَنْ ذٰلِكَ، فَقَالَ: وَآللهِ إِنِّي لأَعْرِفُ مِمَّا هُوَ، وَلَقَدْ رَأَيْتُهُ أَوَّلَ يَوْمٍ وُضِعَ، وَأَوَّلَ يَوْمٍ جَلَسَ عَلَيْهِ رَسُولُ اللهِ ﷺ، أَرْسَلَ رَسُولُ اللهِ ﷺ إِلَى فُلاَنَةَ -آمْرَأَةٍ قَدْ سَمَّاهَا سَهْلٌ-: «مُرِي غُلاَمَكِ النَّجَّارَ، أَنْ يَعْمَلَ لِي أَعْوَاداً، أَجْلِسُ عَلَيْهِنَّ إِذَا كَلَّمْتُ النَّاسَ». فَأَمَرَتْهُ فَعَمِلَهَا مِنْ طَرْفَاءِ الْغَابَةِ، ثُمَّ جاءَ بِهَا، فَأَرْسَلَتْ إِلَى رَسُولِ آللهِ ﷺ، فَأَمَرَ بِهَا فَوُضِعَتْ هَا هُنَا، ثُمَّ رَأَيْتُ رَسُولَ آللهِ ﷺ صَلَّى عَلَيْهَا وَكَبَّرَ وَهُوَ عَلَيْهَا، ثُمَّ رَكَعَ وَهُوَ عَلَيْهَا، ثُمَّ نَزَلَ الْقَهْقَرَى، فَسَجَدَ فِي أَصْلِ الْمِنْبَرِ ثُمَّ عَادَ، فَلَمَّا فَرَغَ أَقْبَلَ عَلَى النَّاسِ فَقَالَ: «أَيُّهَا النَّاسُ، إِنَّمَا صَنَعْتُ هٰذَا لِتَأْتَمُّوا وَلِتَعَلَّمُوا صَلاَتِي».

٩١٨ - حَدَّثَنَا سَعِيدُ بْنُ أَبِي مَرْيَمَ قَالَ: حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرٍ قَالَ: أَخْبَرَنِي يَحْيىٰ بْنُ سَعِيدٍ قَالَ: أَخْبَرَنِي ابْنُ أَنَسٍ: أَنَّهُ سَمِعَ جابِرَ بْنَ عَبْدِ اللهِ قَالَ: كانَ جِذْعٌ يَقُومُ إِلَيْهِ النَّبِيُّ ﷺ، فَلَمَّا وُضِعَ لَهُ الْمِنْبَرُ، سَمِعْنَا لِلْجِذْعِ مِثْلَ أَصْوَاتِ الْعِشَارِ، حَتَّى نَزَلَ النَّبِيُّ ﷺ فَوَضَعَ يَدَهُ عَلَيْهِ.

قَالَ سُلَيْمانُ، عَنْ يَحْيىٰ: أَخْبَرَنِي حَفْصُ بْنُ عُبَيْدِ آللهِ بْنِ أَنَسٍ: أَنَّهُ سَمِعَ جابِراً.

٩١٩ - حَدَّثَنَا آدَمُ قَالَ: حَدَّثَنَا آبْنُ أَبِي ذِئْبٍ، عَنِ الزُّهْرِيِّ عَنْ سَالِمٍ، عَنْ أَبِيهِ قَالَ: سَمِعْتُ النَّبِيَّ ﷺ يَخْطُبُ عَلَى المِنْبَرِ، فَقَالَ: «مَنْ جاءَ إِلَى الْجُمُعَةِ فَلْيَغْتَسِلْ».

٢٧ - باب: الخُطْبَةِ قائماً.

وَقَالَ أَنَسٌ: بَيْنَا النَّبِيُّ ﷺ يَخْطُبُ قائماً.

٩٢٠ - حَدَّثَنَا عُبَيْدُ آللهِ بْنُ عُمَرَ الْقَوَارِيرِيُّ قَالَ: حَدَّثَنَا خالِدُ بْنُ الحَارِثِ قَالَ: حَدَّثَنَا عُبَيْدُ آللهِ، عَنْ نَافِعٍ، عَنِ آبْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللهُ عَنْهُمَا قَالَ: كانَ النَّبِيُّ ﷺ يَخْطُبُ قائماً، ثُمَّ يَقْعُدُ، ثُمَّ يَقُومُ، كما تَفْعَلُونَ الآنَ.

R. 28 - L'imam se met en face des fidèles et ceux-ci en face de l'imâm lorsqu'il est en train de faire le sermon

* Ibn 'Umar et 'Anas (que Dieu les agrée tous) se sont mis en face de l'imam...

921 - Abu Sa'îd al-Khudry dit: «Un jour, le Prophète (ç) s'assit sur le minbar et nous nous assîmes autour de lui.»

R. 29 - Sur celui qui dit dans le sermon, après les louanges: *'Ammâ ba'd*[1]

* Cela a été rapporté par 'Ikrima, d'ibn 'Abbâs, du Prophète (ç)...

922 - 'Asmâ' (r) bent Abu Bakr dit: «J'entrai chez 'Â'icha (r) au moment où les gens étaient en train de prier. Je lui dis: "Que se passe-t-il avec les gens?" Elle me fit signe avec la tête envers le ciel et moi de m'écrier: "Est-ce un signe?" Et de nouveau, elle me fit signe de tête que oui...

«[J'entrai alors en prière avec les autres] mais le Messager de Dieu (ç) la prolongea au point où je faillis m'évanouir. Il y avait près de moi une outre d'eau. Je l'ouvris et versai de l'eau sur la tête. Le Messager de Dieu (ç) interrompit la prière après la réapparition du soleil. Il fit ensuite un sermon en adressant à Dieu des louanges dignes de Lui puis dit: "Cela dit..."

«Des femmes ansarites firent ensuite du chahut. Je me tournai alors pour les faire taire puis je dis à 'Â'icha: Qu'est-ce qu'il a dit? — Il a dit, me répondit-elle, ceci: *De mon endroit-ci, je viens de voir toute chose qu'on ne m'a pas fait voir [auparavant], même le Paradis et le Feu. De plus, on m'a révélé que vous subirez dans les tombes une tentation identique (ou: proche) à la tentation du faux Messie. On viendra à l'un de vous et on lui dira: "Que sais-tu de cet homme (le Prophète)?" Le croyant (ou: "le convaincu". Le doute vient de Hichâm) dira: "C'est le Messager de Dieu, c'est Muḥammad (ç). Il nous a apporté les preuves et la guidance. Nous avons alors cru en lui, nous avons répondu favorablement [à son appel], nous avons suivi [ses prescriptions] et nous l'avons cru. — Dors en paix! nous savions bien que tu croyais en lui." Quant à l'hypocrite (ou: "celui qui doutait". Le doute vient de*

(1) *Après cela...* ou: *Cela dit...*

٢٨ ـ باب: يَسْتَقْبِلُ الْإِمامُ الْقَوْمَ، وَٱسْتِقْبَالِ النَّاسِ الإمامَ إذا خطب.

وَٱسْتَقْبَلَ ٱبْنُ عُمَرَ وَأَنَسٌ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمُ الإِمامَ.

٩٢١ ـ حدّثنا مُعاذُ بْنُ فَضالَةَ قَالَ: حَدَّثَنا هِشَامٌ، عَنْ يَحْيَىٰ، عَنْ هِلَالِ بْنِ أَبِي مَيْمُونَةَ: حَدَّثَنَا عَطَاءُ بْنُ يَسارٍ: أَنَّهُ سَمِعَ أَبَا سَعِيدٍ الخُدْرِيَّ قَالَ: إِنَّ النَّبِيَّ ﷺ جلَس ذَاتَ يَوْمٍ عَلَى الْمِنْبَرِ، وَجَلَسْنا حَوْلَهُ.

٢٩ ـ باب: مَنْ قَالَ في الخُطْبَةِ بَعْدَ الثَّناءِ: أَمَّا بَعْدُ.

رَوَاهُ عِكْرِمَةُ، عَنِ ٱبْنِ عَبَّاسٍ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ.

٩٢٢ ـ وَقَالَ مَحْمُودٌ: حَدَّثَنَا أَبُو أُسَامَةَ قَالَ: حَدَّثَنا هِشَامُ بْنُ عُرْوَةَ قَالَ: أَخْبَرَتْنِي فاطِمَةُ بِنْتُ المُنْذِرِ، عَنْ أَسْماءَ بِنْتِ أَبِي بَكْرٍ قَالَتْ: دَخَلْتُ عَلَى عائِشَةَ رَضِيَ الله عَنْهَا، وَالنَّاسُ يُصَلُّونَ، قُلْتُ: ما شَأْنُ النَّاسِ؟ فَأَشَارَتْ بِرَأْسِهَا إِلَى السَّمَاءِ، فَقُلْتُ: آيَةٌ؟ فَأَشارَتْ بِرأْسِها: ـ أَيْ نَعَمْ ـ قَالَتْ: فَأَطَالَ رَسُولُ الله ﷺ جِدًّا حَتَّى تَجَلَّانِي الْغَشْيُ، وَإِلَى جَنْبِي قِرْبَةٌ فِيهَا ماءٌ، فَفَتَحْتُهَا فَجَعَلْتُ أَصُبُّ مِنْهَا عَلَى رَأْسِي، فَٱنْصَرَفَ رَسُولُ ٱلله ﷺ وَقَدْ تَجَلَّتِ الشَّمْسُ، فَخَطَبَ النَّاسَ، وَحَمِدَ ٱلله بِمَا هُوَ أَهْلُهُ، ثُمَّ قَالَ: «أَمَّا بَعْدُ». قَالَتْ: وَلَغِطَ نِسْوَةٌ مِنَ الأَنْصارِ، فَٱنْكَفَأْتُ إِلَيْهِنَّ لِأُسَكِّتَهُنَّ، فَقُلْتُ لِعَائِشَةَ: ما قَالَ؟ قالَتْ: قَالَ: «ما مِنْ شَيْءٍ لَمْ أَكُنْ أُرِيتُهُ إِلَّا قَدْ رَأَيْتُهُ في مَقَامِي هٰذا، حَتَّى الْجَنَّةَ وَالنَّارَ، وَإِنَّهُ قَدْ أُوحِيَ إِلَيَّ أَنَّكُمْ تُفْتَنُونَ في الْقُبُورِ، مِثْلَ ـ أَوْ قَرِيباً مِنْ ـ فِتْنَةِ المَسِيحِ ٱلدَّجَّالِ، يُؤْتَى أَحَدُكُمْ فَيُقَالُ لَهُ: ما عِلْمُكَ بِهٰذَا الرَّجُلِ؟ فَأَمَّا المُؤْمِنُ ـ أَوْ قَالَ المُوقِنُ، شَكَّ هِشَامٌ ـ فَيَقُولُ: هُوَ رَسُولُ ٱلله، هُوَ مُحَمَّدٌ ﷺ، جاءَنا بِالْبَيِّنَاتِ وَالْهُدَى، فَآمَنَّا وَأَجَبْنَا وَٱتَّبَعْنَا وَصَدَّقْنَا، فَيُقَالُ لَهُ: نَمْ صَالِحاً، قَدْ كُنَّا نَعْلَمُ إِنْ كُنْتَ لَتُؤْمِنُ بِهِ، وَأَمَّا المُنَافِقُ ـ أَوْ قالَ المُرْتَابُ، شَكَّ هِشَامٌ ـ فَيُقَالُ لَهُ: ما عِلْمُكَ بِهٰذَا الرَّجُلِ؟ فَيَقُولُ: لَا

Hichâm), il lui sera aussi dit: "Que sais-tu sur cet homme?" mais il dira: "Je ne sais rien, j'ai entendu les gens dire des choses et je les ai répétées."»

Hichâm: Fâtima me dit: "J'ai pu retenir cela. Mais elle, ['Asmâ'], m'avait cité beaucoup d'autres choses."

923 - 'Amrû ben Taghlib: On apporta au Messager de Dieu (ç) quelques biens — ou: quelques captifs — qu'il partagea en donnant aux uns et en privant les autres. Informé de la plainte de ceux qui en ont été privés, le Prophète loua et glorifia Dieu puis dit: "Cela dit, par Dieu! [sachez que] je donne à l'un et je prive l'autre bien que celui qui je prive m'est plus cher. C'est que je donne à quelques-uns du fait de l'impatience et de la frayeur que je vois dans leurs cœurs; et je laisse des autres devant le désintéressement et le bien que Dieu a mis dans leurs cœurs. Parmi ces gens, il y a 'Amrû ben Taghlib."

«Par Dieu, continua 'Amrû, même le fait de posséder "des chamelles rouges"[1] ne m'est préférable à ses paroles du Messager de Dieu (ç).»

924 - 'Â'icha: Une nuit, le Messager de Dieu (ç) sortit et pria dans la mosquée. Quelques uns le suivirent dans la prière. Le lendemain matin, les gens parlèrent de la chose puis, [la nuit suivante], le nombre de ceux qui suivirent la prière du Prophète devint plus important. Le surlendemain matin, les gens se mirent aussi à parler de la chose, puis, à la troisième nuit, les fidèles, qui étaient venus à la mosquée, devinrent beaucoup plus nombreux. Le Messager de Dieu (ç) arriva et ils firent la prière en l'imitant. Toutefois, à la quatrième nuit, la mosquée ne put suffire à tous les fidèles et le Prophète ne sortit qu'à la prière du *ṣubḥ*... Il fit la prière du *fajr*, se tourna vers les présents, prononça le *tachahud* puis dit: "Cela dit, [sachez que] votre présence ne m'était pas inconnue, mais je craignais que cette [prière] vous soit rendue obligatoire et que vous ne pouviez ensuite l'observer."

* Rapporté aussi par Yûnus.

925 - Abu Ḥumayd as-Sâ'idy: Un certain soir, le Messager de Dieu (ç) se leva après la prière, prononça le *tachahud*, glorifia Dieu de ce qui est digne de Lui puis dit: "Cela dit..."

* Rapporté aussi, d'une part, d'Abu Mu'âwiya et d'Abu 'Usâma, de Hichâm, de son père[2], d'Abu Ḥumayd, du Prophète (ç) qui dit: "Cela dit...", et d'autre

(1) Signe de richesse.

(2) 'Urwa.

أَدْرِي، سَمِعْتُ النَّاسَ يَقُولُونَ شَيْئاً فَقُلْتُهُ».

قَالَ هِشَامٌ: فَلَقَدْ قَالَتْ لِي فاطِمَةُ فَأَوْعَيْتُهُ، غَيْرَ أَنَّهَا ذَكَرَتْ ما يُغَلِّظُ عَلَيْهِ.

٩٢٣ ـ حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ مَعْمَرٍ قَالَ: حَدَّثَنَا أَبُو عاصِمٍ، عَنْ جَرِيرِ بْنِ حازِمٍ قَالَ: سَمِعْتُ الحَسَنَ يَقُولُ: حَدَّثَنَا عَمْرُو بْنُ تَغْلِبَ: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ أُتِيَ بِمالٍ ـ أَوْ بِسَبْيٍ ، فَقَسَمَهُ، فَأَعْطَى رِجالاً وَتَرَكَ رِجالاً، فَبَلَغَهُ أَنَّ الَّذِينَ تَرَكَ عَتَبُوا، فَحَمِدَ ٱللهَ ثُمَّ أَثْنَى عَلَيْهِ، ثُمَّ قَالَ: «أَمَّا بَعْدُ، فَوَٱللهِ إِنِّي لأُعْطِي الرَّجُلَ وَأَدَعُ الرَّجُلَ، وَالَّذِي أَدَعُ أَحَبُّ إِلَيَّ مِنَ الَّذِي أُعْطِي، وَلٰكِنْ أُعْطِي أَقْوَاماً لِمَا أَرَى فِي قُلُوبِهِمْ مِنَ الجَزَعِ وَالْهَلَعِ، وَأَكِلُ أَقْوَاماً إِلَى ما جَعَلَ ٱللهُ فِي قُلُوبِهِمْ مِنَ الْغِنَى وَالْخَيْرِ، فِيهِمْ عَمْرُو بْنُ تَغْلِبَ». فَوَٱللهِ ما أُحِبُّ أَنَّ لِي بِكَلِمَةِ رَسُولِ ٱللهِ ﷺ حُمْرَ النَّعَمِ. تابَعَهُ يُونُسُ.

٩٢٤ ـ حَدَّثَنَا يَحْيى بْنُ بُكَيْرٍ قَالَ: حَدَّثَنَا اللَّيْثُ، عَنْ عُقَيْلٍ، عَنِ ٱبْنِ شِهَابٍ قَالَ: أَخْبَرَنِي عُرْوَةُ: أَنَّ عائِشَةَ أَخْبَرَتْهُ: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ خَرَجَ ذاتَ لَيْلَةٍ مِنْ جَوْفِ اللَّيْلِ، فَصَلَّى فِي المَسْجِدِ، فَصَلَّى رِجالٌ بِصَلاتِهِ، فَأَصْبَحَ النَّاسُ فَتَحَدَّثُوا، فَٱجْتَمَعَ أَكْثَرُ مِنْهُمْ فَصَلُّوا مَعَهُ، فَأَصْبَحَ النَّاسُ فَتَحَدَّثُوا، فَكَثُرَ أَهْلُ المَسْجِدِ مِنَ اللَّيْلَةِ الثَّالِثَةِ، فَخَرَجَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ فَصَلَّوْا بِصَلاتِهِ، فَلَمَّا كانَتِ اللَّيْلَةُ الرَّابِعَةُ، عَجَزَ المَسْجِدُ عَنْ أَهْلِهِ، حَتَّى خَرَجَ لِصَلاةِ الصُّبْحِ، فَلَمَّا قَضَى الْفَجْرَ أَقْبَلَ عَلَى النَّاسِ فَتَشَهَّدَ، ثُمَّ قَالَ: «أَمَّا بَعْدُ، فَإِنَّهُ لَمْ يَخْفَ عَلَيَّ مَكانُكُمْ، لٰكِنِّي خَشِيتُ أَنْ تُفْرَضَ عَلَيْكُمْ، فَتَعْجِزُوا عَنْهَا». تابَعَهُ يُونُسُ.

٩٢٥ ـ حَدَّثَنَا أَبُو الْيَمانِ قَالَ: أَخْبَرَنَا شُعَيْبٌ، عَنِ الزُّهْرِيِّ قَالَ: أَخْبَرَنِي عُرْوَةُ، عَنْ أَبِي حُمَيْدٍ السَّاعِدِيِّ أَنَّهُ أَخْبَرَهُ: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ قامَ عَشِيَّةً بَعْدَ الصَّلاةِ، فَتَشَهَّدَ وَأَثْنَى عَلَى ٱللهِ بِمَا هُوَ أَهْلُهُ، ثُمَّ قَالَ: «أَمَّا بَعْدُ».

تابَعَهُ أَبُو مُعَاوِيَةَ وَأَبُو أُسامَةَ، عَنْ هِشَامٍ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ أَبِي حُمَيْدٍ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ:

part, par al-'Adany, de Sufyân; et ce en ce qui concerne "Cela dit".

926 - Al-Miswar ben Makhrama dit: «Le Messager de Dieu (ç) se leva... Je l'entendis dire, après avoir prononcé le *tachahud*: "Cela dit..."»

* Rapporté aussi par az-Zubaydy, d'az-Zuhry.

927 - Ibn 'Abbâs (r) dit: «Drapé dans un voile passant par ses épaules et en tenant la tête par un bandeau noir, le Prophète (ç) monta sur le minbar — c'était la dernière fois qu'il s'y assoyait —, loua et glorifia Dieu puis dit: "O gens! [approchez-vous] de moi!" On s'approcha de lui et il reprit: "Cela dit, [sachez que] le nombre des Ansars diminuera et celui du reste des gens augmentera. Que celui qui détiendra une certaine autorité sur la Umma de Muḥammad (ç) et pourra porter préjudice aux uns et servir les autres, accepte les bonnes œuvres de celui d'entre eux qui fait du bien et pardonne à celui d'entre eux qui agit mal!"»

R. 30 - Sur le fait de s'asseoir entre les deux sermons du jour du vendredi

928 - D'après Nâfi', 'Abd-ul-Lâh dit: «Le Prophète (ç) faisait deux sermons en s'assoyant entre eux.»

R. 31 - Sur le fait d'écouter le sermon

929 - Abu Hurayra dit: Le Prophète (ç) a dit: "Au jour du vendredi, les anges se mettent à la porte de la mosquée pour inscrire par ordre d'arrivée [les nom des fidèles]... Celui qui arrive pendant la canicule ressemble à celui qui offre une chamelle, celui qui arrive après cela est comme celui qui offre une vache; le suivant, comme celui qui offre un bélier, puis une poule, puis un œuf. A l'arrivée de l'imam, ces anges plient leurs feuilles pour écouter le Rappel."»

R. 32 - Lorsque l'imam, qui est en train de faire le sermon, voit un homme arriver, il lui ordonne de faire deux *rak'a*

930 - Jâbirr ben 'Abd-ul-Lâh dit: «Un homme arriva au moment où le Prophète (ç) était en train de faire le sermon du vendredi aux fidèles. "As-tu prié? lui demanda le Prophète. — Non, répondit l'homme. — Lève-toi et fais deux *rak'a*!"»

«أَمَّا بَعْدُ». تَابَعَهُ الْعَدَنِيُّ، عَنْ سُفيَانَ، في: «أَمَّا بَعْدُ».

٩٢٦ - حَدَّثَنَا أَبُو الْيمَانِ قَالَ: أَخْبَرَنَا شُعَيْبٌ، عَنِ الزُّهْرِيِّ قَالَ: حَدَّثَنِي عَلِيُّ بْنُ حُسَيْنٍ، عَنِ الْمِسْوَرِ بْنِ مَخْرَمَةَ قَالَ: قَامَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ، فَسَمِعْتُهُ حِينَ تَشَهَّدَ يَقُولُ: «أَمَّا بَعْدُ».

تَابَعَهُ الزُّبَيْدِيُّ عَنِ الزُّهْرِيِّ.

٩٢٧ - حَدَّثَنَا إِسْمَاعِيلُ بْنُ أَبَانَ قَالَ: حَدَّثَنَا ٱبْنُ الْغَسِيلِ قَالَ: حَدَّثَنَا عِكْرِمَةُ، عَنِ ٱبْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا قَالَ: صَعِدَ النَّبِيُّ ﷺ الْمِنْبَرَ، وَكَانَ آخِرَ مَجْلِسٍ جَلَسَهُ، مُتَعَطِّفاً مِلْحَفَةً عَلَى مَنْكِبَيْهِ، قَدْ عَصَبَ رَأْسَهُ بِعِصَابَةٍ دَسِمَةٍ، فَحَمِدَ ٱللهَ وَأَثْنَىٰ عَلَيْهِ، ثُمَّ قَالَ: «أَيُّهَا النَّاسُ إِلَيَّ». فَثَابُوا إِلَيْهِ، ثُمَّ قَالَ: «أَمَّا بَعْدُ، فَإِنَّ هٰذَا الحَيَّ مِنَ الأَنْصَارِ، يَقِلُّونَ وَيَكْثُرُ النَّاسُ، فَمَنْ وَلِيَ شَيْئاً مِنْ أُمَّةِ مُحَمَّدٍ ﷺ، فَٱسْتَطَاعَ أَنْ يَضُرَّ فِيهِ أَحَداً أَوْ يَنْفَعَ فِيهِ أَحَداً، فَلْيَقْبَلْ مِنْ مُحْسِنِهِمْ وَيَتَجَاوَزْ عَنْ مُسِيئِهِمْ».

٣٠ - باب: الْقَعْدَةِ بَيْنَ الْخُطْبَتَيْنِ يَوْمَ الجُمُعَةِ.

٩٢٨ - حَدَّثَنَا مُسَدَّدٌ قَالَ: حَدَّثَنا بِشْرُ بْنُ المُفَضَّلِ قَالَ: حَدَّثَنَا عُبَيْدُ ٱللهِ، عَنْ نَافِعٍ، عَنْ عَبْدِ ٱللهِ قَالَ: كَانَ النَّبِيُّ ﷺ يَخْطُبُ خُطْبَتَيْنِ يَقْعُدُ بَيْنَهُمَا.

٣١ - باب: الاِسْتِماعِ إِلَى الخُطْبَةِ.

٩٢٩ - حَدَّثَنَا آدَمُ قَالَ: حدَّثَنا ٱبْنُ أَبِي ذِئْبٍ، عَنِ الزُّهْرِيِّ، عَنْ أَبِي عَبْدِ ٱللهِ الأَغَرِّ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ قَالَ: قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «إِذَا كَانَ يَوْمُ الجُمُعَةِ، وَقَفَتِ المَلائِكَةُ عَلَى بَابِ المَسْجِدِ، يَكْتُبُونَ الأَوَّلَ فالأَوَّلَ، وَمَثَلُ المُهَجِّرِ كَمَثَلِ الذِي يُهْدِي بَدَنَةً، ثُمَّ كالَّذِي يُهْدِي بَقَرَةً، ثُمَّ كَبْشاً، ثُمَّ دَجاجَةً، ثُمَّ بَيْضَةً، فَإِذَا خَرَجَ الإِمَامُ طَوَوْا صُحُفَهُمْ، وَيَسْتَمِعُونَ ٱلذِّكْرَ».

٣٢ - باب: إِذَا رَأَى الإِمَامُ رَجُلاً جاءَ وَهُوَ يَخْطُبُ، أَمَرَهُ أَنْ يُصَلِّيَ رَكْعَتَيْنِ.

٩٣٠ - حَدَّثَنَا أَبُو النُّعْمَانِ قَالَ: حَدَّثَنَا حَمَّادُ بْنُ زَيْدٍ، عَنْ عَمْرِو بْنِ دِينَارٍ، عَنْ جابِرِ بْنِ عَبْدِ ٱللهِ قَالَ: جَاءَ رَجُلٌ، وَالنَّبِيُّ ﷺ يَخطُبُ النَّاسَ يَوْمَ الجُمُعَةِ، فَقَالَ: «أَصَلَّيْتَ يَا فُلَانُ». قَالَ: لَا، قَالَ: «قُمْ فَٱرْكَعْ رَكْعَتَيْنِ».

R. 33 - Sur celui qui arrive au moment où l'imam est en train de prononcer le sermon, celui-là peut faire deux *rak'a* légères

931 - 'Amrû [rapporte avoir] entendu Jâbir dire: «Le jour du vendredi, un homme arriva au moment où le Prophète (ç) était en train de faire le sermon. "As-tu prié? lui demanda le Prophète. — Non, répondit l'homme. — Lève-toi et fais deux *rak'a*!"»

R. 34 - Sur le fait de lever les deux mains pendant le sermon

932 - 'Anas dit: «Tandis que le Prophète (ç) prononçait le sermon du jour du vendredi, un homme se leva et dit: "O Messager de Dieu! les chevaux et les brebis ont péri. Invoque Dieu afin qu'il nous abreuve!" Sur ce, le Prophète tendit les deux mains et fit une invocation.»

R. 35 - Sur le fait de demander la pluie pendant le sermon du vendredi

933 - 'Anas ben Mâlik dit: «Au temps du Prophète (ç), les gens furent touchés par la disette et la sécheresse. Ainsi, et tandis que le Prophète était en train de prononcer le sermon du vendredi, un Bédouin se leva et dit: "O Messager de Dieu! les biens ont péri et les enfants ont faim. Invoque Dieu pour nous!" En effet, et au moment où il n'y avait aucun nuage au ciel, le Prophète leva les deux mains [et pria Dieu].

«Par Celui qui détient mon âme dans sa Main! à peine les avait-il posées que le ciel se couvra de nuages qui ressemblaient à des montagnes; et à peine qu'il était descendu du minbar que des gouttes de pluie commencèrent à glisser sur sa barbe. La pluie restait à tomber le jour même, ainsi que le lendemain et le surlendemain..., et ce jusqu'au vendredi suivant où le même Bédouin — ou un autre — se leva et dit: "O Messager de Dieu! les habitations [sont sur le point] d'être détruites et les biens [sur le point] d'être emportés par les eaux. Invoques-en Dieu pour nous!" Le Prophète leva de nouveau les mains et dit: "Seigneur! autour de nous, non sur nous!" Et à chaque fois qu'il désignait par sa main une partie des nuages, ces derniers s'éparpillaient au point où [le ciel] de Médine devint une éclaircie circulaire. Enfin, l'eau coula durant tout un mois le long de la vallée de Qanât, et toute personne qui venait en dehors de Médine évoquait la chose.»

٣٣ - باب: مَنْ جاءَ والإِمَامُ يَخْطُبُ صَلَّى رَكْعَتَيْنِ خَفِيفَتَيْنِ.

٩٣١ - حَدَّثَنَا عَلِيُّ بْنُ عَبْدِ ٱللهِ قالَ: حَدَّثَنا سُفْيَانُ، عَنْ عَمْرٍو، سَمِعَ جابِراً قالَ: دَخَلَ رَجُلٌ يَوْمَ الجُمُعَةِ، وَالنَّبِيُّ ﷺ يَخْطُبُ، فَقالَ: «أَصَلَّيْتَ». قالَ: لاَ، قالَ: «قُمْ فَصَلِّ رَكْعَتَيْنِ».

٣٤ - باب: رَفْعِ اليَدَيْنِ في الخُطْبَةِ.

٩٣٢ - حَدَّثَنَا مُسَدَّدٌ قالَ: حَدَّثَنا حَمَّادُ بْنُ زَيْدٍ، عَنْ عَبْدِ الْعَزِيزِ، عَنْ أَنَسٍ. وَعَنْ يُونُسَ، عَنْ ثابِتٍ، عَنْ أَنَسٍ قالَ: بَيْنَما النَّبِيُّ ﷺ يَخْطُبُ يَوْمَ الجُمُعَةِ، إِذْ قامَ رَجُلٌ فَقالَ: يا رَسُولَ ٱللهِ، هَلَكَ الْكُرَاعُ، وَهَلَكَ الشَّاءُ، فَٱدْعُ ٱللهَ أَنْ يَسْقِيَنا. فَمَدَّ يَدَيْهِ وَدَعا.

٣٥ - باب: الاِسْتِسْقَاءِ في الخُطْبَةِ يَوْمَ الجُمُعَةِ.

٩٣٣ - حَدَّثَنا إِبْرَاهِيمُ بْنُ المُنْذِرِ قالَ: حَدَّثَنا الْوَلِيدُ قالَ: حَدَّثَنا أَبُو عَمْرٍو قالَ: حَدَّثَنِي إِسْحٰقُ بْنُ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ أَبِي طَلْحَةَ، عَنْ أَنَسِ بْنِ مالِكٍ قالَ: أَصابَتِ النَّاسَ سَنَةٌ عَلَى عَهْدِ النَّبِيِّ ﷺ، فَبَيْنَا النَّبِيُّ ﷺ يَخْطُبُ في يَوْمِ جُمُعَةٍ، قامَ أَعْرَابِيٌّ فَقالَ: يا رَسُولَ ٱللهِ، هَلَكَ المالُ وَجاعَ الْعِيالُ، فَٱدْعُ ٱللهَ لَنا. فَرَفَعَ يَدَيْهِ - وَما نَرَى في السَّماءِ قَزَعَةً - فَوَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ، ما وَضَعَهَا حَتَّى ثارَ السَّحابُ أَمْثالَ ٱلْجِبالِ، ثُمَّ لَمْ يَنْزِلْ عَنْ مِنْبَرِهِ حَتَّى رَأَيْتُ المَطَرَ يَتَحادَرُ عَلَى لِحْيَتِهِ ﷺ، فَمُطِرْنا يَوْمَنا ذٰلِكَ، وَمِنَ الْغَدِ وَبَعْدَ ٱلْغَدِ، وَالَّذِي يَلِيهِ، حَتَّى الجُمُعَةِ الأُخْرَى. وَقامَ ذٰلِكَ الأَعرابِيُّ - أَوْ قالَ غَيْرُهُ - فَقالَ: يا رَسُولَ ٱللهِ، تَهَدَّمَ الْبِناءُ وَغَرِقَ المالُ، فَٱدْعُ ٱللهَ لَنا. فَرَفَعَ يَدَيْهِ فَقالَ: «اللَّهُمَّ حَوالَيْنا وَلاَ عَلَيْنا». فَما يُشِيرُ بِيَدِهِ إِلَى ناحِيَةٍ مِنَ السَّحابِ إِلَّا ٱنْفَرَجَتْ، وَصارَتِ المَدِينَةُ مِثْلَ الجَوْبَةِ، وَسالَ الْوادِي قَناةُ شَهْراً، وَلَمْ يَجِىءْ أَحَدٌ مِنْ ناحِيَةٍ إِلَّا حَدَّثَ بِالْجَوْدِ.

R. 36 - Sur le fait d'être attentif lorsque l'imam est en train de prononcer le sermon du vendredi

* Si le fidèle dit à son voisin: "Ecoute [l'imam]!" il est considéré comme ayant parlé inconsidérément.

* Salmân, du Prophète (ç): "... Il doit écouter attentivement lorsque l'imam commence à parler.

934 - Abu Hurayra: Le Messager de Dieu (ç) a dit: «Si tu dis à ton voisin "Ecoute!" au moment où l'imâm est en train de prononcer le sermon, tu es considéré comme ayant parlé inconsidérément.»

R. 37 - Sur l'heure [particulière] le jour du vendredi

935 - Abu Hurayra: Le Messager de Dieu (ç) parla du jour du vendredi en disant: "Il y a [en ce jour] une heure qu'aucun adorateur Musulman ne *rencontre*, en étant en prière, sans que Dieu, le Très Haut, ne lui accorde ce qu'il demande." Et il fit signe de sa main pour montrer [combien cette heure] est courte.

R. 38 - Lorsque quelques fidèles se retirent en laissant l'imam dans la prière du vendredi, dans ce cas la prière de l'imam et de ceux qui sont restés avec lui est valable

936 - Jâbir ben 'Abd-ul-Lâh dit: «Tandis que nous étions en train de faire la prière avec le Prophète (ç) arriva une caravane chargée de vivres. Les présents se précipitèrent vers elle. Il ne resta avec le Prophète (ç) que douze hommes. [Dieu] révéla alors ce verset: **Et lorsqu'ils aperçoivent un commerce ou une jouissance, ils y accourent et te laissent debout.**[1]»

R. 39 - Sur le fait de prier après ou avant la prière du vendredi

937 - 'Abd-ul-Lâh ben 'Umar: Le Messager de Dieu (ç) faisait deux rak'a avant et deux *rak'a* après le *ḍuhr*. Il faisait après le *maghrib* deux *rak'a* chez lui.

(1) *Al-Jumu'a, 11.*

٣٦ - باب: الإِنْصَاتِ يَوْمَ الجُمُعَةِ وَالإِمامُ يَخْطُبُ.

وَإِذَا قالَ لِصَاحِبِهِ أَنْصِتْ فَقَدْ لَغَا. وَقَالَ سَلْمَانُ عَنِ النَّبِيِّ ﷺ: «يُنْصِتُ إِذَا تَكَلَّمَ الإِمامُ».

٩٣٤ - حَدَّثَنَا يَحْيىٰ بْنُ بُكَيْرٍ قَالَ: حَدَّثَنَا اللَّيْثُ، عَنْ عُقَيْلٍ، عَنِ ٱبْنِ شِهَابٍ قَالَ: أَخْبَرَنِي سَعِيدُ بْنُ المُسَيَّبِ: أَنَّ أَبَا هُرَيْرَةَ أَخْبَرَهُ: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ قَالَ: «إِذَا قُلْتَ لِصَاحِبِكَ يَوْمَ الجُمُعَةِ أَنْصِتْ - وَالإِمامُ يَخْطُبُ - فَقَدْ لَغَوْتَ».

٣٧ - باب: السَّاعَةِ الَّتي في يَوْمِ الجُمُعَةِ.

٩٣٥ - حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ مَسْلَمَةَ، عَنْ مالِكٍ، عَنْ أَبِي الزِّنَادِ، عَنِ الأَعْرَجِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ ذَكَرَ يَوْمَ الجُمُعَةِ، فَقَالَ: «فِيهِ سَاعَةٌ، لَا يُوَافِقُهَا عَبْدٌ مُسْلِمٌ، وَهُوَ قائِمٌ يُصَلِّي، يَسْأَلُ ٱللهَ تَعَالَى شَيْئاً، إِلَّا أَعْطَاهُ إِيَّاهُ». وَأَشَارَ بِيَدِهِ يُقَلِّلُهَا.

٣٨ - باب: إِذَا نَفَرَ النَّاسُ عَنِ الإِمامِ في صَلَاةِ الجُمُعَةِ، فَصَلَاةُ الإِمامِ وَمَنْ بَقِيَ جائِزَةٌ.

٩٣٦ - حَدَّثَنَا مُعَاوِيَةُ بْنُ عَمْرٍو قَالَ: حَدَّثَنَا زَائِدَةُ، عَنْ حُصَيْنٍ، عَنْ سَالِمِ بْنِ أَبِي ٱلجَعْدِ قَالَ: حَدَّثَنَا جابِرُ بْنُ عَبْدِ ٱللهِ قَالَ: بَيْنَما نَحْنُ نُصَلِّي مَعَ النَّبِيِّ ﷺ، إِذْ أَقْبَلَتْ عِيرٌ تَحْمِلُ طَعَاماً، فَالْتَفَتُوا إِلَيْهَا حَتَّى ما بَقِيَ مَعَ النَّبِيِّ ﷺ إِلَّا ٱثْنَا عَشَرَ رَجُلاً، فَنَزَلَتْ هٰذِهِ الآيَةُ: ﴿وَإِذَا رَأَوْا تِجَارَةً أَوْ لَهْوًا انفَضُّوا إِلَيْهَا وَتَرَكُوكَ قَائِمًا﴾[1].

٣٩ - باب: الصَّلَاةِ بَعْدَ الجُمُعَةِ وَقَبْلَهَا.

٩٣٧ - حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ يُوسُفَ قَالَ: أَخْبَرَنَا مالِكٌ، عَنْ نَافِعٍ، عَنْ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ عُمَرَ: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ كانَ يُصَلِّي: قَبْلَ الظُّهْرِ رَكْعَتَيْنِ، وَبَعْدَهَا رَكْعَتَيْنِ، وَبَعْدَ المَغْرِبِ رَكْعَتَيْنِ في

(١) سورة الجمعة: الآية ١١.

Après le *'ichâ'*, il faisait aussi deux *rak'a*. Et après la prière du vendredi, il ne priait qu'après avoir quitté [la mosquée]. Il faisait deux rak'a.

R. 40 - Sur ces paroles de Dieu: une fois la prière accomplie, égaillez-vous sur la terre, et quêtez une part des grâces de Dieu(1)

938 - Sahl dit: «Il y avait parmi nous une femme qui plantait des betteraves sur les bords du ru de son champ. Et à chaque vendredi, elle arrachait les racines et les mettait dans une marmite en y ajoutant une poignée d'orge et en laissant le tout bouillir. Ces racines de betterave étaient à la place de la viande.

«Après la fin de la prière du vendredi, nous passions la saluer. Elle nous présentait alors ce mets et nous le mangions. D'ailleurs, nous attendions [souvent] le jour du vendredi pour ce mets.»

939 - Sahl [rapporta] le même *ḥadîth*, mais il ajouta: «Nous ne faisions le sieste et nous ne mangions qu'après la prière du vendredi.»

R. 41 - Sur la sieste après la prière du vendredi

940 - Hummayd dit: «J'ai entendu 'Anas dire: "Nous partions tôt pour la prière du vendredi puis nous faisions la sieste."»

941 - Sahl dit: «Nous faisions la prière du vendredi avec le Prophète (ç) puis arrivait la sieste.»

(1) *Al-Jumu'a, 10.*

بَيْتِهِ، وَبَعْدَ الْعِشَاءِ رَكْعَتَيْنِ، وَكانَ لاَ يُصَلِّي بَعْدَ الجُمُعَةِ حَتَّى يَنْصَرِفَ، فَيُصَلِّي رَكْعَتَيْنِ.

٤٠ - باب: قَوْلِ اللهِ تَعالَى:

﴿فَإِذَا قُضِيَتِ الصَّلَوٰةُ فَانتَشِرُوا فِي الْأَرْضِ وَابْتَغُوا مِن فَضْلِ اللَّهِ﴾[1].

٩٣٨ - **حَدَّثَنَا** سَعِيدُ بْنُ أَبِي مَرْيَمَ قَالَ: حَدَّثَنَا أَبُو غَسَّانَ قَالَ: حَدَّثَنِي أَبُو حازِمٍ، عَنْ سَهْلٍ قَالَ: كانَتْ فِينَا امْرَأَةٌ، تَجْعَلُ عَلَى أَرْبِعَاءَ في مَزْرَعَةٍ لَهَا سِلْقاً، فَكانَتْ إِذَا كانَ يَوْمُ جُمُعَةٍ، تَنْزِعُ أُصُولَ السِّلْقِ فَتَجْعَلُهُ في قِدْرٍ، ثُمَّ تَجْعَلُ عَلَيْهِ قَبْضَةً مِنْ شَعِيرٍ تَطْحَنُهَا، فَتَكونُ أُصولُ السِّلْقِ عَرْقَهُ، وَكُنَّا نَنْصَرِفُ مِنْ صَلاَةِ الجُمُعَةِ فَنُسَلِّمُ عَلَيْهَا، فَتُقَرِّبُ ذٰلِكَ الطَّعَامَ إِلَيْنَا فَنَلْعَقُهُ، وَكُنَّا نَتَمَنَّى يَوْمَ الجُمُعَةِ لِطَعَامِهَا ذٰلِكَ.

٩٣٩ - **حَدَّثَنَا** عَبْدُ اللهِ بْنُ مَسْلَمَةَ قَالَ: حَدَّثَنَا ابْنُ أَبِي حازِمٍ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ سَهْلٍ بِهٰذَا، وَقَالَ: ما كُنَّا نَقِيلُ، وَلاَ نَتَغَدَّى إِلَّا بَعْدَ الجُمُعَةِ.

٤١ - باب: الْقَائِلَةِ بَعْدَ الجُمُعَةِ.

٩٤٠ - **حَدَّثَنَا** مُحَمَّدُ بْنُ عُقْبَةَ الشَّيْبَانِيُّ قَالَ: حَدَّثَنَا أَبُو إِسْحٰقَ الفَزارِيُّ، عَنْ حُمَيْدٍ قَالَ: سَمِعْتُ أَنَساً يَقُولُ: كُنَّا نُبَكِّرُ إِلَى الجُمُعَةِ، ثُمَّ نَقِيلُ.

٩٤١ - **حَدَّثَنَا** سَعِيدُ بْنُ أَبِي مَرْيَمَ قَالَ: حَدَّثَنَا أَبُو غَسَّانَ قَالَ: حَدَّثَنِي أَبُو حازِمٍ، عَنْ سَهْلٍ قَالَ: كُنَّا نُصَلِّي مَعَ النَّبِيِّ ﷺ الجُمُعَةَ، ثُمَّ تَكُونُ الْقَائِلَةُ.

(١) سورة الجمعة: الآية ١٠.

Au nom de Dieu, le Tout miséricorde, le Miséricordieux

XII. LA CRAINTE...

R. 1 - Sur la prière dite de crainte

* Et sur: **En déplacement sur la terre, nulle faute à vous de raccourcir la prière, si vous craignez un trouble de la part des dénégateurs: ils sont pour vous un ennemi déclaré.**

Quand tu te trouves au milieu [des combattants] et diriges pour eux la prière, qu'un groupe d'entre eux se tienne à tes côtés, sans se dessaisir de ses armes; quand ils se prosternent, que [la masse] se tienne derrière vous, et qu'un autre groupe n'ayant pas encore prié, vienne le faire à tes côtés, non sans se tenir sur ses gardes, et en armes. Ils aimeraient tant, les dénégateurs, vous distraire de vos armes et équipements: alors ils volteraient sur vous d'une seule volte. En revanche, nulle faute à vous de déposer vos armes si la pluie vous empêche ou que vous soyez malades; mais tenez-vous sur vos gardes... Dieu ménage aux dénégateurs un châtiment d'ignominie[1].

942 - Chu'ayb dit: «J'ai interrogé az-Zuhry en lui disant: "Est-ce que le Prophète (ç) a fait [cette] prière? (C'est-à-dire la prière de crainte)" et il m'a répondu: "Sâlim m'a rapporté que 'Abd-ul-Lâh ben 'Umar (r) avait dit: J'ai fait avec le Messager de Dieu (ç) une expédition du côté de Nejd... Etant en face de l'ennemi, nous nous mîmes en rangs pour l'affronter.

«"Quand le Messager de Dieu (ç) s'était levé pour nous présider en prière, un groupe se tint debout avec lui tandis qu, un deuxième groupe resta en face de l'ennemi. Le Messager de Dieu (ç) fit alors avec ceux qui étaient avec lui un *rukû'* et deux *sajda*. Après quoi, ce groupe se retira et prit la place du groupe qui n'avait pas encore prié. Les hommes de ce dernier groupe arrivèrent et le Messager de

(1) An-Nisâ', 101, 102.

بسم الله الرحمن الرحيم

١٢ ـ كتاب الخوف

١ ـ باب: صَلَاةِ الخَوْفِ.

وَقَوْلِ ٱللهِ تَعَالَى: ﴿ وَإِذَا ضَرَبْتُمْ فِي ٱلْأَرْضِ فَلَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَن تَقْصُرُوا۟ مِنَ ٱلصَّلَوٰةِ إِنْ خِفْتُمْ أَن يَفْتِنَكُمُ ٱلَّذِينَ كَفَرُوٓا۟ ۚ إِنَّ ٱلْكَٰفِرِينَ كَانُوا۟ لَكُمْ عَدُوًّا مُّبِينًا وَإِذَا كُنتَ فِيهِمْ فَأَقَمْتَ لَهُمُ ٱلصَّلَوٰةَ فَلْتَقُمْ طَآئِفَةٌ مِّنْهُم مَّعَكَ وَلْيَأْخُذُوٓا۟ أَسْلِحَتَهُمْ فَإِذَا سَجَدُوا۟ فَلْيَكُونُوا۟ مِن وَرَآئِكُمْ وَلْتَأْتِ طَآئِفَةٌ أُخْرَىٰ لَمْ يُصَلُّوا۟ فَلْيُصَلُّوا۟ مَعَكَ وَلْيَأْخُذُوا۟ حِذْرَهُمْ وَأَسْلِحَتَهُمْ ۗ وَدَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ لَوْ تَغْفُلُونَ عَنْ أَسْلِحَتِكُمْ وَأَمْتِعَتِكُمْ فَيَمِيلُونَ عَلَيْكُم مَّيْلَةً وَٰحِدَةً ۚ وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ إِن كَانَ بِكُمْ أَذًى مِّن مَّطَرٍ أَوْ كُنتُم مَّرْضَىٰٓ أَن تَضَعُوٓا۟ أَسْلِحَتَكُمْ ۖ وَخُذُوا۟ حِذْرَكُمْ ۗ إِنَّ ٱللَّهَ أَعَدَّ لِلْكَٰفِرِينَ عَذَابًا مُّهِينًا ﴾[1]

٩٤٢ ـ حَدَّثَنَا أَبُو الْيَمَانِ قَالَ: أَخْبَرَنَا شُعَيْبٌ، عَنِ الزُّهْرِيِّ، قَالَ: سَأَلْتُهُ: هَلْ صَلَّى النَّبِيُّ ﷺ ـ يَعْنِي صَلَاةَ الخَوْفِ ـ ؟ قَالَ: أَخْبَرَنِي سَالِمٌ: أَنَّ عَبْدَ ٱللهِ بْنَ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا قَالَ: غَزَوْتُ مَعَ رَسُولِ ٱللهِ ﷺ قِبَلَ نَجْدٍ، فَوَازَيْنَا الْعَدُوَّ، فَصَافَفْنَا لَهُمْ، فَقَامَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ يُصَلِّي لَنَا، فَقَامَتْ طَائِفَةٌ مَعَهُ تُصَلِّي وَأَقْبَلَتْ طَائِفَةٌ عَلَى الْعَدُوِّ، وَرَكَعَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ بِمَنْ مَعَهُ وَسَجَدَ سَجْدَتَيْنِ، ثُمَّ ٱنْصَرَفُوا مَكَانَ الطَّائِفَةِ الَّتِي لَمْ تُصَلِّ، فَجَاؤُوا فَرَكَعَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ بِهِمْ

---

(١) سورة النساء: الآيتان ١٠١ ـ ١٠٢.

Dieu (ç) leur fit aussi un *rukû'* et deux *sajda* puis prononça le *teslîm.* Enfin, chacun deux se leva[1] et fit pour sa propre personne une *rak'a* et deux *sajda.*"»

R. 2 - La prière de crainte se fait pieds à terre ou sur monture. "Pieds à terre" veut dire ici "être debout"

943 - D'après Mûsa ben 'Uqba, Nâfi' — d'ibn 'Umar — rapporta des propos similaires à ceux de Mujâhid[2], c'est-à-dire ceci: "Lorsque les deux adversaires s'entremêlent debout[3]." En se référant au Prophète (ç), ibn 'Umar avait ajouté ceci: "Si le nombre de l'ennemi est trop grand, les Musulmans feront la prière pieds à terre ou sur monture."

R. 3 - Sur le fait que les uns montent la garde autour des autres pendant la prière de crainte

944 - Ibn 'Abbâs (r) dit: «Le Prophète (ç) se leva pour la prière et les combattants firent de même; il prononça le *tekbîr* et eux firent de même; il fit un *rukû'* et une partie des combattants le fit aussi; il se prosterna et cette dernière partie se prosterna aussi. Il se leva ensuite pour la deuxième *rak'a* et ceux qui avaient fait le *sujûd* se retirèrent pour monter la garde autour de leurs frères. L'autre partie de combattants arriva alors et fit avec le Prophète le *rukû'* et les *sujûd.* Donc, tout le monde était en prière, mais les uns montaient la garde autour des autres.»

R. 4 - Sur la prière au moment où l'on espère la chute d'une forteresse et pendant la rencontre de l'ennemi

* Al-'Awzâ'y: Si la chute est fort possible et que les combattants ne peuvent faire la prière, dans ce cas chacun d'eux priera en mimant. Si le fait de mimer se révèle impossible, on retardera la prière jusqu'à ce que les combats cessent où qu'on soit en sécurité. On fera dans ce cas deux *rak'a*; un seul *rukû'* et deux *sujûd* si on ne peut faire les deux rak'a. Donc, le *tekbîr* tout seul ne peut suffire; on doit

(1) Les hommes des deux groupes.

(2) Mais Bukhâry ne cite pas ces propos.

(3) Il paraît que ce mot «debout» (قياما) est une erreur de copiste. Il faut lire «إنما». Mais ce dernier mot suppose une suite à la phrase. Cf. *Fatḥu-l-Bâry.*

رَكْعَةً وَسَجَدَ سَجْدَتَيْنِ، ثُمَّ سَلَّمَ، فَقَامَ كُلُّ وَاحِدٍ مِنْهُمْ فَرَكَعَ لِنَفْسِهِ رَكْعَةً وَسَجَدَ سَجْدَتَيْنِ.

٢ ـ باب: صَلَاةِ الخَوْفِ رِجالاً وَرُكْبَاناً، رَاجِلٌ قائمٌ.

٩٤٣ ـ حَدَّثَنَا سَعِيدُ بْنُ يَحْيى بْنِ سَعِيدٍ الْقُرَشِيُّ قَالَ: حَدَّثَنِي أَبِي قَالَ: حَدَّثَنا آبْنُ جُرَيْجٍ، عَنْ مُوسَى بْنِ عُقْبَةَ، عَنْ نَافِعٍ، عَنِ ابْنِ عُمَرَ: نَحْواً مِنْ قَوْلِ مُجاهِدٍ: إِذَا آخْتَلَطُوا قِياماً وَزادَ آبْنُ عُمَرَ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ: «وَإِنْ كانُوا أَكْثَرَ مِنْ ذٰلِكَ، فَلْيُصَلُّوا قِياماً وَرُكْبَاناً».

٣ ـ باب: يَحْرُسُ بَعْضُهُمْ بَعْضاً في صَلَاةِ الخَوْفِ.

٩٤٤ ـ حَدَّثَنَا حَيْوَةُ بْنُ شُرَيْحٍ قَالَ: حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ حَرْبٍ، عَنِ الزُّبَيْدِيِّ، عَنِ الزُّهْرِيِّ، عَنْ عُبَيْدِ آللهِ بْنِ عَبْدِ آللهِ بْنِ عُتْبَةَ، عَنِ آبْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ آللهُ عَنْهُمَا قَالَ: قَامَ النَّبِيُّ ﷺ وَقَامَ النَّاسُ مَعَهُ، فَكَبَّرَ وَكَبَّرُوا مَعَهُ، وَرَكَعَ وَرَكَعَ نَاسٌ مِنْهُمْ، ثُمَّ سَجَدَ وَسَجَدُوا مَعَهُ، ثُمَّ قَامَ لِلثَّانِيَةِ، فَقَامَ الَّذِينَ سَجَدُوا وَحَرَسُوا إِخْوَانَهُمْ، وَأَتَتِ الطَّائِفَةُ الأُخْرَى، فَرَكَعُوا وَسَجَدُوا مَعَهُ، وَالنَّاسُ كُلُّهُمْ في صَلَاةٍ، وَلٰكِنْ يَحْرُسُ بَعْضُهُمْ بَعْضاً.

٤ ـ باب: الصَّلَاةِ عِنْدَ مُنَاهَضَةِ الحُصُونِ وَلِقَاءِ الْعَدُوِّ.

وَقَالَ الأَوْزَاعِيُّ: إِنْ كانَ تَهَيَّأَ الْفَتْحُ، وَلَمْ يَقْدِرُوا عَلَى الصَّلَاةِ، صَلَّوْا إِيماءً كُلُّ آمْرِىءٍ لِنَفْسِهِ، فَإِنْ لَمْ يَقْدِرُوا عَلَى الإِيماءِ أَخَّرُوا الصَّلَاةَ، حَتَّى يَنْكَشِفَ الْقِتَالُ أَوْ يَأْمَنُوا، فَيُصَلُّوا

alors retarder la prière jusqu'à ce qu'on soit en sécurité. Cela est [aussi] l'avis de Makḥûl.

* 'Anas: J'étais présent aux assauts menés contre la forteresse de Tustar pendant la lueur de l'aube. Les combats devinrent intenses et les Musulmans ne purent faire la prière. D'ailleurs nous ne priâmes qu'après le lever du jour. Nous fîmes donc ladite prière avec Abu Mûsa puis nous eûmes la victoire.

'Anas: A part cette prière, rien ne m'aurait fait de joie, même le monde et tout ce qu'il contient[1].

945 - Jâbir ben 'Abd-ul-Lâh dit: «Le jour du Fossé, 'Umar arriva en insultant les mécréants de Quraych. Il dit ensuite: "O Messager de Dieu! je n'ai fait la prière du *'aṣr* que lorsque le soleil était sur le point de se coucher!... — Par Dieu! rétorqua le Prophète (ç), moi, je ne l'ai pas encore faite."

«Après cela, le Prophète descendit à Buṭḥân, fit des ablutions mineures, pria le *'aṣr* après le coucher du soleil puis fit la prière du *maghrib*.»

R. 5 - La prière du poursuivant et du poursuivi sur monture et en mimant

* Al-Walîd: Je fis mention à al-'Awzâ'y de la prière que faisaient Churaḥbîl ben as-Simṭ et ses compagnons sur le dos des montures et il me dit: "Cela est aussi notre avis au cas où l'on craint le passage de l'heure de la prière."

* En fait al-Walîd prend argument des propos suivants du Prophète (ç): "Qu'aucun de vous ne fasse la prière du *'aṣr* qu'une fois chez les béni Qurayẓa!"

946 - Ibn 'Umar dit: «A son retour de la bataille des Coalisés, le Prophète (ç) nous dit: "Qu'aucun de vous ne fasse la prière du *'aṣr* qu'une fois chez les béni Qurayẓa!".

«Après cela, arriva le temps de la prière du *'aṣr* au moment où quelques-uns des Musulmans étaient encore en route. Les uns dirent: "Nous ne prierons qu'une fois arrivés." Et les autres: "Mais si, nous allons prié. Le Prophète n'a pas visé cela." On informa ensuite le Prophète (ç) et il ne fit repproche à aucun des deux groupes.»

---

(1) On peut comprendre le texte d'une manière tout à fait contraire à ce sens.

رَكْعَتَيْنِ، فَإِنْ لَمْ يَقْدِرُوا صَلَّوْا رَكْعَةً وَسَجْدَتَيْنِ، لَا يُجْزِئُهُمُ التَّكْبِيرُ وَيُؤَخِّرُونَهَا حتَّى يَأْمَنُوا. وَبِهِ قَـالَ مَكْحُولٌ.

وَقَالَ أَنَسٌ: حَضَرْتُ عِنْدَ مُنَاهَضَةِ حِصْنِ تُسْتَرَ عِنْدَ إِضَاءَةِ الْفَجْرِ ـ وَٱشْتَدَّ ٱشْتِعَالُ الْقِتَالِ ـ فَلَمْ يَقْدِرُوا عَلَى الصَّلَاةِ، فَلَمْ نُصَلِّ إِلَّا بَعْدَ ٱرْتِفَاعِ النَّهَارِ، فَصَلَّيْنَاهَا وَنَحْنُ مَعَ أَبِي مُوسَى فَفُتِحَ لَنَا، وَقَالَ أَنَسٌ: وَمَا يَسُرُّنِي بِتِلْكَ الصَّلَاةِ الدُّنْيَا وَمَا فِيهَا.

٩٤٥ ـ **حَدَّثَنَا** يَحْيَىٰ قَالَ: حَدَّثَنَا وَكِيعٌ، عَنْ عَلِيِّ بْنِ مُبَارَكٍ، عَنْ يَحْيَىٰ بْنِ أَبِي كَثِيرٍ، عَنْ أَبِي سَلَمَةَ، عَنْ جَابِرِ بْنِ عَبْدِ اللهِ قَالَ: جَاءَ عُمَرُ يَوْمَ الْخَنْدَقِ، فَجَعَلَ يَسُبُّ كُفَّارَ قُرَيْشٍ وَيَقُولُ: يَا رَسُولَ ٱللهِ، مَا صَلَّيْتُ الْعَصْرَ حَتَّى كَادَتِ الشَّمْسُ أَنْ تَغِيبَ، فَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «وَأَنَا وَٱللهِ مَا صَلَّيْتُهَا بَعْدُ». قَالَ: فَنَزَلَ إِلَى بُطْحَانَ، فَتَوَضَّأَ وَصَلَّى الْعَصْرَ بَعْدَ مَا غَابَتِ الشَّمْسُ، ثُمَّ صَلَّى الْمَغْرِبَ بَعْدَهَا.

٥ ـ باب: صَلَاةِ الطَّالِبِ وَالمَطْلُوبِ، رَاكِباً وَإِيمَاءً.

وَقَالَ الْوَلِيدُ: ذَكَرْتُ لِلْأَوْزَاعِيِّ صَلَاةَ شُرَحْبِيلَ بْـنِ السِّمْطِ وَأَصْحَابِهِ عَلَى ظَهْرِ ٱلدَّابَّةِ، فَقَالَ: كَذٰلِكَ الْأَمْرُ عِنْدَنَا إِذَا تُـخُوِّفَ الْفَوْتَ. وَاحْتَجَّ الْوَلِيدُ بِقَوْلِ النَّبِيِّ ﷺ: «لَا يُصَلِّيَنَّ أَحَدٌ الْعَصْرَ إِلَّا فِي بَنِي قُرَيْظَةَ».

٩٤٦ ـ **حَدَّثَنَا** عَبْدُ ٱللهِ بْنُ مُحَمَّدِ بْنِ أَسْمَاءَ قَالَ: حَدَّثَنَا جُوَيْرِيَةُ، عَنْ نَافِعٍ، عَنِ ٱبْنِ عُمَرَ قَالَ: قَالَ النَّبِـيُّ ﷺ لَنَا لَمَّا رَجَعَ مِنَ الْأَحْزَابِ: «لَا يُصَلِّيَنَّ أَحَدٌ الْعَصْرَ إِلَّا فِي بَنِي قُرَيْظَةَ». فَأَدْرَكَ بَعْضَهُمُ الْعَصْرُ فِي الطَّرِيقِ، فَقَالَ بَعْضُهُمْ: لَا نُصَلِّي حَتَّى نَأْتِيَهَا، وَقَالَ بَعْضُهُمْ: بَلْ نُصَلِّي، لَمْ يُرَدْ مِنَّا ذٰلِكَ، فَذُكِرَ لِلنَّبِيِّ ﷺ، فَلَمْ يُـعَنِّفْ وَاحِداً مِنْهُمْ.

R. 6 - Faire tôt, à la fin de la nuit, la prière du *ṣubḥ*. Et sur la prière pendant une invasion ou une guerre

947 - 'Anas ben Mâlik: Le Messager de Dieu (ç) fit la prière du *ṣubḥ* pendant la dernière partie de la nuit puis se mit sur monture et dit: "Dieu est grand! Khaybar est détruite... Lorsque nous nous abattons sur l'aire d'une peuplade, mauvais matin sera-ce pour ceux à qui aura été donnée l'alarme." Les habitants de Khaybar sortirent en courant dans les ruelles et en s'écriant: "Muḥammad et [son] armée!"(1) En effet, le Messager de Dieu (ç) [leur livra ensuite bataille] et remporta la victoire: il abattit les guerriers et captura les femmes.

Parmi les captives, il y avait Ṣafiyya qui fut tout d'abord de la part de Diḥya al-Kalby mais elle passa ensuite à la possession du Messager de Dieu (ç) qui l'épousa en lui donnant comme dot sa propre liberté.

'Abd-al-'Azîz dit alors à Thâbit: "O Abu Thâbit! est-ce toi qui as interrogé 'Anas sur sa dot? — Il lui donna comme dot, répondit Thâbit, sa propre personne." Et 'Abd-al-'Azîz de sourire.

(1) Dans le texte: «Muḥammad et le *khamis*!» — le *khamis*, explique l'un des *râwi*, est l'armée.

٦ - باب: التَّبْكِيرِ وَالْغَلَسِ بالصُّبْحِ ، وَالصَّلاةِ عِنْدَ الإِغارَةِ وَالحَرْبِ.

٩٤٧ - **حَدَّثَنا** مُسَدَّدٌ قالَ: حَدَّثَنَا حَمَّادٌ، عَنْ عَبْدِ ٱلْعَزِيزِ بْنِ صُهَيْبٍ، وَثَابِتٍ البُنَانِيِّ، عَنْ أَنسِ بْنِ مالِكٍ: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ صَلَّى الصُّبْحَ بِغَلَسٍ ، ثُمَّ رَكِبَ فَقَالَ: «ٱللهُ أَكْبَرُ خَرِبَتْ خَيْبَرُ، إِنَّا إِذَا نَزَلْنَا بِسَاحَةِ قَوْمٍ فَسَاءَ صَبَاحُ المُنْذَرِينَ». فَخَرَجُوا يَسْعَوْنَ في السِّكَكِ وَيَقُولُونَ: مُحَمَّدٌ وَالخَمِيسُ. قالَ: وَٱلخَمِيسُ الجَيْشُ - فَظَهَرَ عَلَيْهِمْ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ، فَقَتَلَ المُقَاتِلَةَ وَسَبَى الذَّرارِيَّ، فَصَارَتْ صَفِيَّةُ لِدِحْيَةَ الْكَلْبِيِّ، وَصَارَتْ لِرَسُولِ ٱللهِ ﷺ، ثُمَّ تَزَوَّجَهَا، وَجَعَلَ صَدَاقَهَا عِتْقَهَا. فَقَالَ عَبْدُ الْعَزِيزِ لِثَابِتٍ: يَا أَبَا مُحَمَّدٍ، أَنْتَ سَأَلْتَ أَنساً مَا أَمْهَرَهَا؟ قَالَ: أَمهَرَهَا نَفْسَهَا، فَتَبَسَّمَ.

Table des Matières

الفهرس

١ ـ كتاب بدء الوحي

٢ ـ كتاب الإيمان

III - LA SCIENCE

٣ ـ كتاب العلم

IV. LES ABLUTIONS [MINEURES]

٤ ـ كتاب الوضوء

V. LES ABLUTIONS MAJEURES

٥ ـ كتاب الغسل

VI. LES MENSTRUES

٦ ـ كتاب الحيض

VII. LES ABLUTIONS SÈCHES

٧ ـ كتاب التيمم

VIII. LA PRIÈRE

٨ ـ كتاب الصلاة

IX. LES HORAIRES DE LA PRIERE

٩ ـ كتاب مواقيت الصلاة

X. LE 'ADHÂN

١٠ ـ كتاب الأذان

XI. LE VENDREDI

١١ ـ كتاب الجمعة

XII. LA CRAINTE...

١٢ ـ كتاب الخوف

